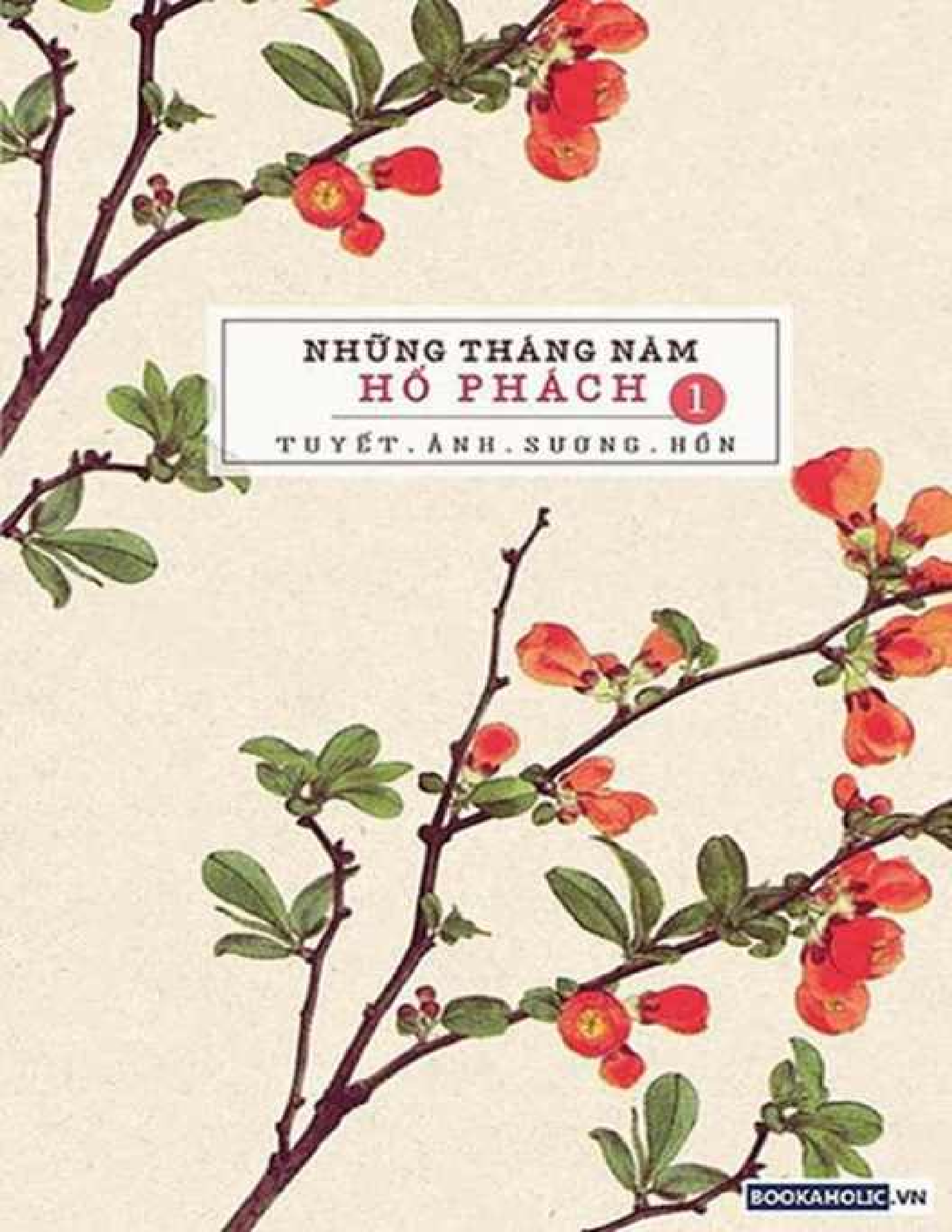

NHỮNG THÁNG NĂM HỔ PHÁCH 1

TUYẾT. ÁNH. SƯƠNG. HỒN

BOOKAHOLIC.VN

Những tháng năm hổ phách

Tập 1

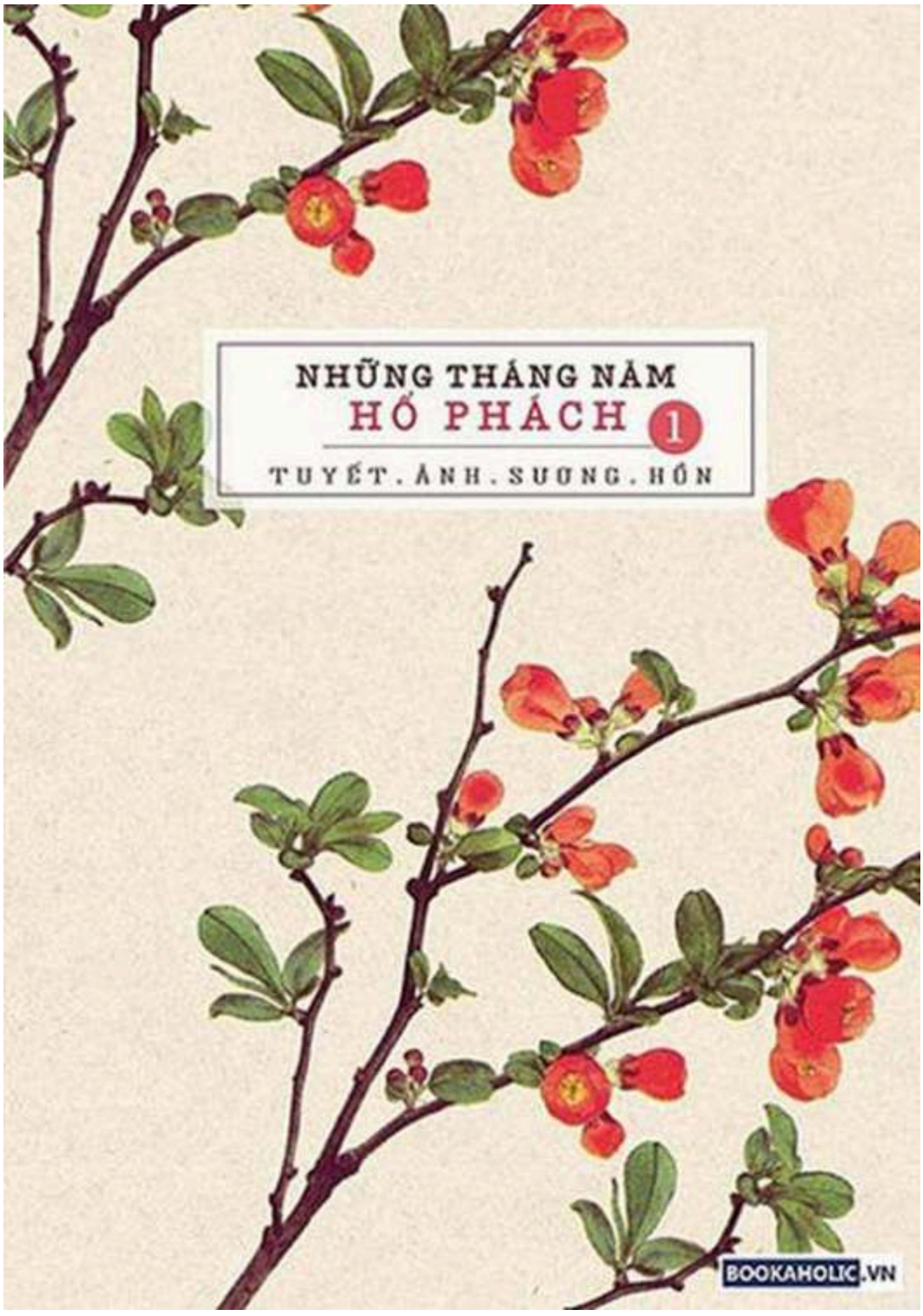

Những tháng năm hổ phách (Tập 1)

Tác giả: Tuyết Ảnh Sương Hồn

Người dịch: Nguyễn Thái Hằng

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 528

Ngày xuất bản: 26/08/2014

Giá bìa: 126.000 ₫

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chụp pic: rose4291

Type

intheend: Phần 1,2

tpthanh89: Phần 3 (1-13)

koi_fish: Phần 3 (14-27)

Sư tỷ tự kỷ: Phần 3 (28-42)

Beta: chuonkim

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu

"Trong những phút giây rực rỡ cuối cùng của thời thanh xuân này, bạn có nhận ra mình càng lúc càng thích nhớ lại chuyện ngày xưa không?

Những tháng ngày thuần khiết vô ưu đã qua, cái lứa tuổi trẻ dại mới bước chân qua ngưỡng cửa tình yêu, từ đơn giản tới thâm sâu, duyên và phận, gặp gỡ rồi chia ly... Cớ sao mới chỉ vừa chớp mắt mà thời gian đã vụt qua để rồi tháng năm vài bận lén trộm đổi, mang gương mặt trẻ trung năm xưa hóa thành dung nhan tang thương nhường này?

Thanh xuân đã qua như cuộc vui đã tàn, giữa cuộc đời đằng đẵng, quãng thời gian đẹp nhất lại chính là thứ trôi qua nhanh nhất. Ký ức tựa như một khối hổ phách trong suốt bảo bọc lấy tuổi hoa. Thứ tôi muốn kể chính là một câu chuyện được bọc trong hổ phách như thế, một đoạn hồi ức gian nan. Nếu mọi người nguyện ý thì xin cùng tôi lần theo từng dòng chữ lời văn, ngược dòng sông thời gian, cùng tìm lại những tháng năm tựa thủy."

(Tuyết Ảnh Sương Hồn)

Cuốn sách Những tháng năm hổ phách là cuốn sách hay của tác giả Tuyết Ảnh Sương Hồn. Những năm tháng về quá khứ luôn làm cho chúng ta rất nhiều hoài niệm. Những mốc thời gian đã đi quá, những kỷ niệm của tuổi thơ làm cho con người ta luôn nhớ nhung khát khao trở lại. Cuốn sách "Những tháng năm hổ phách tập 1" sẽ cho bạn những hoài niệm nhớ nhung về một thời đã qua.

Hẳn các bạn đã từng đọc cuốn sách "Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ", chỉ cần cái tựa đề đó thôi cũng đủ cho chúng ta có một khát khao trở lại cái thời thơ ấu biết nhường nào. Cuốn sách Những tháng năm hổ phách cho chúng ta gợi nhớ về một thời đã qua, một thời mà chúng ta sống trong vỏ bọc của gia đình. Vô lo, vô nghĩ và chơi hết mình đó là thời thơ ấu của tôi, bạn có như vậy không. Cuộc đời con người ai cũng có một quá khứ để hoài

niệm, ai cũng có những khoảnh khắc để nhớ nhung. Với cuốn sách Những năm tháng hổ phách bạn sẽ được sống lại những thời khắc đó.

Cuốn sách những tháng năm hổ phách sẽ cho bạn trở lại với thời gian, trở lại với những tháng năm của những khoảnh khắc đẹp nhất trên đời. Đã có ai chưa từng tắm sông, chưa từng chăn trâu cắt cỏ và bắt chuồn chuồn, tuổi thơ của tôi là vậy đó. Những tháng năm thuộc về ký ức, thuộc về những khoảnh khắc hoài niệm của quá khứ. Bạn có muốn sống lại những khoảnh khắc đó không, bạn có điều ước mong thời gian quay trở lại không. Tôi khuyên bạn đến với cuốn sách Những tháng năm hổ phách bạn sẽ được trải nghiệm và được sống cùng với những tháng năm mà bạn mong muốn.

Tác giả

Tuyết Ảnh Sương Hồn

Sinh năm 1976

Chòm sao: Cự Giải

Tác giả của nhiều bộ tiểu thuyết bán chạy với giọng văn rất riêng, tình cảm chân thật, khiến độc giả cảm động và đồng cảm sâu sắc

TUYẾT . ẢNH . SƯƠNG . HỒN

Sinh năm 1976

Chòm sao: Cự Giải

Tác giả của nhiều bộ tiểu thuyết bán chạy với giọng văn rất riêng, tình cảm chân thật, khiến độc giả cảm động và đồng cảm sâu sắc.

Mời các bạn đón đọc các tác phẩm của Tuyết Ảnh Sương Hồn do Amun ấn hành:

- Ai là định mệnh của ai

- Gặp anh giữa hàng vạn người

- Mùa đông ấm hoa sẽ nở

- Những tháng năm hổ phách (2 tập)

- Luôn có người đợi anh

- Em bước vào thế giới của anh (tạm dịch)

Mục lục

Lời mở đầu

Chương mở đầu

Phần một: Niên thiếu thơ ngây (1982 - 1994)

Chương 1 Chương 2 Chương 3

Chương 4 Chương 5 Chương 6

Phần hai: Vụng dại biết yêu (1994 - 1997)

Chương 1 Chương 2 Chương 3

Chương 4 Chương 5 Chương 6

Phần ba: Thanh xuân khờ khạo (1997 - 2000)

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6 Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12

Chương 13 Chương 14 Chương 15 Chương 16

Chương 17 Chương 18 Chương 19 Chương 20

Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24

Chương 25 Chương 26 Chương 27 Chương 28

Chương 29 Chương 30 Chương 31 Chương 32

Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36

Chương 37 Chương 38 Chương 39 Chương 40

Chương 41 Chương 42

Lời mở đầu

Khi màn diễn hoành tráng của thời thanh xuân dần tới hồi kết, bạn có nhận ra mình càng lúc càng thích nhớ lại chuyện xưa?

Vô vàn hồi ức mang theo đó biết bao hoài niệm. Tuổi hoa trong sáng, tinh khôi dẫu đã bị dòng thác thời gian ào ạt cuốn trôi vẫn in hình rõ nét trong trí nhớ như chuyện mới chỉ hôm qua, khiến người ta nhớ lại mà không khỏi thẫn thờ, hoài niệm lại càng bùi ngùi.

Những tháng ngày thuần khiết vô ưu;

Thuở trẻ dại mới e ấp bước vào yêu;

Yêu, từ thoảng qua tới đậm sâu;

Duyên, từ gặp gỡ tới chia ly, hợp rồi tan…

Cớ sao vừa đó mà thoáng chốc thời gian đã vụt qua như ánh chớp? Tháng năm vài bận lén tráo gương mặt trẻ trung năm xưa thành dung nhan tang thương nhường này.

Thanh xuân đã qua như cuộc vui sớm tàn, tuổi hoa vẫy chào cất bước. Giữa cuộc đời đằng đẵng, quãng thời gian đẹp nhất lại chính là thứ trôi qua nhanh nhất. Dẫu cho từ tận sâu đáy lòng vẫn không cam tâm nhưng… Ai người thông thái có thể nói cho ta hay, phải làm sao mới có thể níu giữ những tháng ngày ấy?

Cũng may, thanh xuân dẫu chẳng thể níu kéo vẫn còn có thể lưu giữ mãi trong ký ức. Ký ức tựa như một khối hổ phách trong suốt, vững vàng bao bọc lấy tuổi hoa.

Thứ tôi muốn kể lại đây chính là một câu chuyện được bọc trong hổ phách như thế. Một đoạn hồi ức gian nan, nếu mọi người bằng lòng, xin cùng tôi lần theo từng dòng chữ lời văn, ngược dòng sông thời gian, cùng tìm lại tháng năm như nước đã trôi xa.

Những tháng ngày chúng tôi đã sống;

Năm tháng chúng tôi trưởng thành;

Quá trình chúng tôi thay đổi;

Đã từng của đã từng, quá khứ của quá khứ…

Chuyện cũ theo thời gian, qua những con chữ, ngưng lại thành từng khung hình không thể nào quên. Dẫu năm tháng thực tại lặng lẽ trôi đi, những tháng năm ký ức vĩnh viễn tồn tại trong tâm khảm…

Chương mở đầu

Ngày hè oi nồng, ánh mặt trời như lửa đỏ rực bên song, hơi nóng bủa vây căn phòng không điều hòa, ngột ngạt như trong lò lửa.

Trời rất nóng, nhưng lòng Tần Chiêu Chiêu lại lạnh giá vô cùng, tất cả chỉ vì cuộc điện thoại của mẹ cô khi nãy. Mẹ gọi tới cũng chỉ kể mấy

chuyện vặt vãnh trong nhà, vốn chẳng có gì đáng để tâm trạng của cô chùng xuống như vậy. Thế nhưng đột nhiên mẹ lại sực nhớ ra, báo cho cô: "Căn nhà cấp bốn chúng ta ở trước kia sắp bị dỡ bỏ, hàng xóm xung quanh cũng chuyển đi hết rồi. Chính quyền thành phố đang có ý định xây lại chỗ này thành nhà cho thuê giá rẻ."

Căn hộ cũ của Tần gia vốn do cơ quan ba mẹ Tần Chiêu Chiêu phân cho nhân viên, đến giờ tới lúc cần dỡ bỏ sao? Thật khó mà tin được chuyện này, cô không khỏi sửng sốt: "Khi nào thì phá dỡ ạ?"

"Cũng sắp rồi, chính quyền yêu cầu toàn bộ cư dân nhanh chóng chuyển đi trong vòng nửa tháng, giải tỏa xong sẽ tiến hành dỡ bỏ mấy gian nhà cũ rồi xây nhà mới lên."

"Có nửa tháng thôi à, sao nhanh thế?"

"Ừ, nhanh vậy đấy! Mẹ nghe nói kinh phí lần này lấy từ ngân sách dành để xây dựng nhà cho thuê giá rẻ của Nhà nước. Cuối năm nay là hết hạn, không giải ngân sớm, chính phủ sẽ thu hồi vốn nên chính quyền thành phố mới đặc biệt để tâm như vậy."

"Bao nhiêu người như thế, bảo dọn thì dọn đi đâu được? Cũng phải đến vài chục hộ ấy chứ, mà chuyển nhà đâu phải chuyện đơn giản?"

Mẹ cô giải thích, thật ra mấy chục hộ sống ở khu đó đều vui vẻ gấp rút dọn đi. Vốn dĩ mấy gian nhà họ ở thuộc về nhà máy, không đứng tên họ. Hơn nữa, đây toàn là nhà cấp bốn xây kiểu cũ: nhỏ hẹp, ẩm ướt lại không có nhà vệ sinh riêng, những người còn ở lại đó đến giờ chủ yếu là do không đủ tiền mua nổi căn nhà mới tử tế. Nay tự nhiên chính quyền có ý định xây nhà cho thuê giá rẻ mà thực chất là sửa sang lại nhà cửa rồi thống nhất cho những gia đình khó khăn thuê. Tiền thuê nhà có một tệ một mét vuông,

khác nào được ở không đâu. Hơn nữa, những hộ cần chuyển đi để lấy đất cho dự án sau này có thể được ưu tiên phân cho một căn, chẳng khác nào được cấp nguyên nhà mới, có ai là không vui vẻ chuyển đi chứ? Thế nên mọi người đều nhanh chóng tìm chỗ để chuyển đi cả rồi.

"Có điều, phải chuyển nhà cũng rất phiền phức, chỉ chuyển tạm thời càng phiền toái hơn. Cũng may nhà mình đã mua được nhà mới, sửa sang đâu vào đấy rồi, vừa kịp để ba mẹ chuyển qua bên đó. Vốn dĩ ba con chẳng muốn đi đâu, ông ấy bảo ở nhà trệt thế này quen rồi, giờ chuyển sang nhà lầu thấy không quen, định giữ lại căn nhà bên kia đến khi nào con về thì ở, còn ba mẹ cứ ở nhà trệt bên này thôi. Giờ thì chẳng ở được nữa rồi, mấy bữa nay ba mẹ đang lục tục chuẩn bị dọn nhà. Trong nhà nhiều đồ linh tinh quá, thượng vàng hạ cám gì cũng có, mấy thứ này chẳng mang sang nhà mới làm gì. Mẹ quay về sửa soạn một chút, xem cái gì cần thì giữ lại, cái gì có thể bỏ thì bỏ bớt. Đồ đạc của con mẹ chẳng biết bỏ cái gì, thôi thì cứ giữ lại hết, sau này lúc nào về nghỉ con xem lại muốn giữ cái gì thì giữ, không thì bỏ, thế nhé!"

Bình thường vẫn nghe nơi này, nơi kia phải phá dỡ hay giải tỏa nhưng Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày căn nhà mình đã sống từ nhỏ cũng bị giải tỏa. Cô vẫn nghĩ sẽ chẳng bao giờ có ngày đó đâu, vì khu nhà máy cũ nằm ở ngoại ô phía đông thành phố, cách xa nội thành, mấy công ty địa ốc hay phòng môi giới nhà đất đều chẳng buồn để mắt tới vùng này. Thật không ngờ có ngày chính quyền lại muốn xây nhà cho thuê giá rẻ ở đây, vậy là căn nhà cũ của gia đình cô chẳng giữ được nữa rồi.

Đặt điện thoại xuống, ngoài kia ánh dương vẫn rừng rực thiêu đốt, hơi nóng vẫn bủa vây căn phòng hầm hập như lò lửa, nhưng Tần Chiêu Chiêu lại thấy tim mình nguội lạnh; một niềm xúc động dâng lên trong lòng chỉ chực bật ra thành nước mắt.

Nhà cũ phải phá bỏ rồi.

Chỉ là… sao cô lại luyến tiếc đến thế?

Dẫu rằng ngày còn bé cô cũng từng uất hận tại sao mình phải sống trong gian nhà cũ nát kinh khủng đó. Căn nhà cũ kĩ, sơ sài lại âm u, ẩm thấp, mỗi lần trời mưa đều phải mang chậu rửa bát hứng nước dột. Nhưng con người sinh ra có ai được chọn lựa chốn xuất thân, cuộc đời cô bất đắc dĩ khởi đầu từ nơi đó rồi. Bao nhiêu năm tháng trôi qua, căn nhà cũ kĩ ấy đã cùng cô lớn lên, dõi theo cô từ khi nhỏ xíu, bi bô tập nói đến ngày trưởng thành, trở thành một cô gái duyên dáng, yêu kiều. Căn nhà ấy ôm trọn trong mình tất cả những tháng ngày đẹp đẽ nhất của cuộc đời cô.

Ngôi nhà cũng là chứng nhân thầm lặng cất giữ mọi tâm sự, bí mật của cô. Những người cô từng thích, người từng thích cô… Trong căn phòng bé nhỏ chục mét vuông này, dưới ánh đèn bàn vàng vọt kia, cô nắn nót từng nét chữ viết thư. Những bức thư ấy, chẳng biết tới giờ họ còn giữ không? Nếu còn, hẳn những nét chữ xanh xanh ngượng nghịu, vụng dại khi xưa đã tan vào năm tháng chảy trôi và nhạt nhòa gần như chẳng còn gì nữa rồi. Ngày nào đó, nếu họ vô tình thấy lại chúng trong đống đồ cũ, chẳng biết có còn nhớ được những dòng chữ ấy là của ai hay không?

Thế nhưng, ngôi nhà cũ kia thì hẳn còn nhớ, nhỡ rõ lắm. Trên vách tường nào đó cô đã từng khắc tên người mình thích, khung cửa sổ từng bao lần bị người thích cô khe khẽ gõ vang… Căn nhà cũ giống như bảo tàng của cuộc đời cô, âm thầm lặng lẽ cất giữ những tháng ngày, những tình yêu và mộng tưởng tươi đẹp nhất trong cuộc đời cô. Vậy mà giờ đây, cô lại mất nó.

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, từng giọt từng giọt, ướt đẫm vạt áo. Trong làn nước mắt, những chuyện cũ năm xưa như một nhúm trà xanh, dịu dàng

bung nở giữa dòng ký ức ấm áp, tỏa ra một mùi hương thơm ngát cùng dư vị chua xót mãi không tan.

Phần một: Niên thiếu thơ ngây (1982 - 1994)

Thuở nhỏ, Tần Chiêu Chiêu thích nhất hai việc là ăn và chơi

Chương 1

Thuở nhỏ, Tần Chiêu Chiêu thích nhất hai việc là ăn và chơi.

Thật ra đứa trẻ con nào cũng ham ăn, ham chơi, nhưng có thể coi Tần Chiêu Chiêu là ham ăn, ham chơi nhất trong số đó. Về khoản ăn uống, miệng cô đặc biệt tham lam, không bao giờ nhịn được khi thấy đồ ăn, nước miếng cứ thế ứa ra, vô cùng thèm thuồng.

Khi đó là những năm 80 của thế kỷ XX, cái ăn cái uống còn thiếu thốn nhiều. Mặc dù Cải tổ kinh tế[1] như làn gió xuân tươi mới đã bắt đầu thổi qua những vùng duyên hải hẻo lánh, nhưng đối với những thành phố nằm sâu trong đại lục, đó vẫn chỉ như "gió xuân không qua nổi ải Ngọc Môn[2]", chẳng thấm tháp gì.

[1] Cải tổ kinh tế Trung Quốc (Cải cách khai phóng): là một chương trình thực hiện các thay đổi về kinh tế gọi là "Chủ nghĩa xã hội mang màu sắc Trung Quốc" do Đặng Tiểu Bình đề xướng và lãnh đạo từ cuối những năm 70 của thế kỷ XX và vẫn tiếp tục ở đầu thế kỷ XXI với mục tiêu cải tổ nền kinh tế Trung Quốc, tạo ra giá trị thặng dư đủ để cung cấp tài chính cho công cuộc hiện đại hóa nền kinh tế của Trung Quốc đại lục.

*[2] Nguyên văn: **"Xuân phong bất độ Ngọc Môn quan"** trích **Lương Châu từ** của Vương Chi Hoán đời Đường. Ngọc Môn quan là cửa ải trọng yếu trên tuyến đường giao dịch của Trung Quốc với các nước phía Tây Vực, di tích này vẫn còn tại Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc.*

Tần Chiêu Chiêu sống cùng ba mẹ tại một thành phố "gió xuân chưa thổi tới" trong đại lục. Đó là một thành phố công nghiệp nhỏ thuộc tỉnh Giang Tây, hầu như tất cả các xí nghiệp quốc doanh lớn bé trong thành phố đều lấy tên "Nhà máy", không giống bây giờ đổi hết thành hai chữ "Công ty" theo lối phương Tây. Ngày đó, hai người gặp nhau lần đầu, muốn biết nơi công tác của nhau sẽ hỏi: "Bác ở nhà máy nào vậy?"

Ba mẹ Tần Chiêu Chiêu cùng làm trong một nhà máy cơ khí quốc doanh. Nhà máy trải suốt một vùng rộng lớn ở ngoại ô phía đông thành phố, ngoài những dãy nhà xưởng rộng lớn còn có nhà ăn, ký túc xá, cửa hàng, chợ, nhà khách, rạp chiếu phim, bệnh viện, nhà trẻ, trường học… thậm chí còn có cả chi nhánh bưu điện, ngân hàng. Tất cả gói gọn lại như một vương quốc nhỏ lấy nhà máy làm trung tâm. Vương quốc này nằm liền kề với mấy nhà máy hầm mỏ quy mô vừa và nhỏ cùng nhiều thôn xóm vùng ngoại ô phía đông, tạo nên một khu vực thành thị - nông thôn kết hợp với nét đặc sắc riêng. Cả vùng này sinh ra vì có nhà máy, sống được nhờ có nhà máy nên tên cũng lấy tên nhà máy mà đặt. Nhà máy có tên "Nhà máy cơ khí Trường Thành", thường gọi tắt là Trường Cơ, vì thế cả vùng này gọi là khu Trường Cơ.

Hầu hết cán bộ, công nhân viên làm việc tại Trường Cơ đều sống trong những gian nhà nhỏ do nhà máy phân cho. Phòng ốc được xây từ những năm 60, đa số đều là nhà cấp bốn, tường thuần một màu gạch đỏ tươi lợp mái ngói xanh. Nhà cửa lô nhô cao thấp dày đặc suốt hai bên trái phải dọc theo sườn đồi, trải nguyên một triền núi. Nhà thì nhiều mà không gian chỉ có hạn, nên mỗi khi trong dãy nhà có ai đó nói to một chút là hai bên hàng xóm đều nghe rõ mồn một. Nếu chẳng may có nhà nào đánh mắng nhau ầm ĩ, hàng xóm ba bề bốn bên đều biết mà kéo tới xem náo nhiệt.

Tần gia sống trong một căn hộ dành cho gia đình nằm phía trên cùng bên trái dãy nhà cao nhất ở sườn núi phía đông của khu tập thể. Các dãy nhà có chừng chục gia đình, mỗi nhà có hai gian lớn bé kiểu cách giống nhau, tổng diện tích chừng mười bảy mét vuông, dọc theo tường nhà ngoài còn nối thêm một dãy phòng bếp hẹp và dài, nhỏ tới mức hai người cùng chui vào là không xoay nổi người. Hai hộ dùng chung một căn gác xép, không có nhà vệ sinh riêng, muốn đi vệ sinh phải tới nhà vệ sinh công cộng gần đó. Riêng việc tắm rửa, mùa hè có thể xách nước vào tắm trong nhà bếp, đến mùa đông đành sang nhà tắm của nhà máy.

Ngày đó, đời sống của công nhân viên chức nhà máy phần lớn đều khó khăn. Lương tháng không cao nên hết giờ làm nhiều người tranh thủ khai khẩn đất hoang quanh nhà để gieo luống rau hoặc vây rào nuôi vài ba con gà, lấy cái đắp đổi qua ngày. Những ngày tháng ấy, ngoại trừ ba bữa cơm một ngày, đám trẻ con căn bản không có thêm món đồ ăn vặt nào khác, người lớn không nỡ phung phí tiền bạc cho những thứ như vậy. Thỉnh thoảng được cho vài hào, mua mấy viên kẹo xù xì góc cạnh ngậm trong miệng là đã thấy vui mừng như nở hoa trong lòng rồi.

Cũng may, dẫu người lớn thường xuyên tiết kiệm tiền mua đồ ăn thức uống nhưng mỗi dịp lễ tết, nhà máy đều phát phúc lợi cho nhân viên, hầu hết là đồ ăn: có khi là những túi bánh quy đào giòn tan, có lúc lại là từng thùng lê, táo hoặc túi bánh Trung thu… Mỗi lần xưởng phát phúc lợi là một lần vui vẻ của cô bé Tần Chiêu Chiêu, bởi vì như vậy đồng nghĩa với việc được ăn uống thỏa thích.

Thời điểm vui vẻ nhất trong năm đương nhiên là Tết âm lịch, chẳng những nhà máy phát đồ mà ở nhà ba mẹ cũng sẽ làm thêm vài món ngon đón Tết: bánh đậu chiên giòn này, bánh bỏng gạo này, còn cả gừng ngâm đường nữa… nhà nào cũng giống nhà nào. Đám trẻ con vô cùng hăm hở tới từng nhà chúc Tết, ăn hoa quả. Đứa nào cũng chọn chiếc áo thật nhiều túi, ăn no nê rồi còn cố nhét cho đầy túi mới thỏa mãn rời đi.

Ngoài những ngày lễ Tết được phát món này món kia, hằng năm mỗi khi hè về, tới mùa dưa hấu, nhà máy lại cử vài xe tải tới các huyện lân cận mua dưa hấu về bán rẻ cho công nhân viên trong các xưởng, cứ năm hào một cân, thật như vừa bán vừa cho, mỗi người được mua tối đa hai mươi lăm cân. Mỗi khi tới ngày xe tải của nhà máy chở dưa về, đám con nít trong khu tập thể lại được phen mừng vui hớn hở, một đoàn con nít lô nhô đứng chờ trên đường lớn trước cổng nhà máy, hết mong lại ngóng, chỉ hy vọng xe dưa có thể về sớm. Thế nhưng, có lần đoàn xe chở dưa gặp trục trặc giữa đường

về nên tới tận tối mịt vẫn chưa thấy đâu, rất nhiều đứa trẻ khóc lóc, sụt sịt, nhất định không chịu đi ngủ. “Con muốn ăn dưa hấu cơ, phải ăn dưa xong mới đi ngủ cơ.”

Tần Chiêu Chiêu chính là đứa nhóc khóc dữ nhất, bất kể ai dỗ dành thế nào cũng không chịu đi ngủ, nhất định phải chờ tới khi đoàn xe chở dưa về mới chịu thôi. Cuối cùng mẹ cô đành chịu thua, bỏ luôn ý định dỗ cô bé đi ngủ. Chỉ là đợi lâu như vậy, lại khóc nhiều, cô nhóc tự khắc mệt mỏi, bèn dựa vào lòng mẹ ngồi chờ, mí mắt cứ trĩu dần xuống, rồi ngủ lúc nào không biết. Sáng hôm sau, vừa mở mắt đã sực nhớ ra hôm qua chưa đợi được dưa hấu về, cô liền nhảy bụp khỏi giường, để nguyên chân trần chạy đi, vừa chạy vừa khóc. “Mẹ ơi, mẹ ơi, hôm qua con vẫn chưa được ăn dưa hấu.”

Nhưng vừa mới chạy tới gian ngoài, thấy một hàng bảy, tám trái dưa da xanh biếc nằm lăn lóc dưới đất bên chân tường gạch đỏ tươi là cô bé nín ngay. Rốt cuộc, dưa hấu cũng về tới nhà rồi.

Mỗi ngày sau bữa trưa, mẹ cô lại bổ một quả dưa hấu: một nửa ăn buổi trưa, nửa kia để tối ăn. Vì nhà không có tủ lạnh, dưa hấu bổ ra rồi phải ăn hết ngay trong ngày, nếu không sẽ hỏng mất nên Tần Chiêu Chiêu rất thích chí vì cô bé có thể ăn tới sướng bụng thì thôi.

Nhưng những món như bánh quy đào giòn hay bánh Trung thu hoặc các loại hoa quả như lê, táo lại giữ được khá lâu nên mẹ cô sẽ luôn cất hết đi, không để cho cô bé được ăn tới no nê, thỏa thích. Thỉnh thoảng mẹ mới lấy cho cô một miếng, còn nói mấy món đồ ngon thì nên để dành mới ăn được lâu. Cô bé nghe vậy cũng chẳng hiểu gì, trong lòng ấm ức, cảm thấy sao mẹ mình hẹp hòi quá.

Khi đó, Tần Chiêu Chiêu cũng chưa nhận ra rằng, tuy mẹ chẳng bao giờ để cô được ăn thỏa thích nhưng những đồ ăn ngon như vậy hầu như chẳng

bao giờ ba mẹ động tới, cuối cùng có bao nhiêu đều chui cả vào bụng cô.

Lúc ấy, cô bé chỉ cảm thấy chưa thỏa mãn, còn tham ăn tới mức tự mình phải đi lấy trộm. Có lần nhà máy chia táo cho công nhân, mỗi người được một thùng, vậy là ba mẹ được hai thùng mang về. Mẹ cô khui cả hai thùng táo, cẩn thận lựa những quả sứt sẹo, hay bị sâu đục ra ăn trước rồi xếp hết những quả ngon lành vào trong một chiếc chậu lớn, cất tận trên nóc tủ ba gian. Để như vậy thoáng khí hơn cất trong thùng giấy, đồ ăn sẽ lâu hỏng hơn.

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Tần mẹ chắc mẩm tủ cao như vậy chỉ có người lớn mới với được, Tần Chiêu Chiêu bé nhỏ tuyệt đối không thể nào với tới. Nhưng mẹ cô lại quên mất con gái mình là một con sâu háu ăn, một khi đã dính tới đồ ăn thì đầu óc sẽ vô cùng nhanh nhạy, nghĩ ngay ra cách kê thêm một chiếc ghế đẩu nhỏ trên chiếc ghế tựa cao rồi trèo lên đó để trộm táo. Đến khi mẹ cô phát hiện ra thì chậu táo đã vơi non nửa.

Vì chuyện này mà ba nổi giận, quất cho cô bé vài cái vào mông, khiến cô khóc ầm ĩ một hồi. Từ khi bị đánh, cô bé ngoan ngoãn hơn, không dám động lòng trộm gì thêm nữa.

Số lần nhà máy phát đồ ăn ngon dù sao cũng có hạn, cả năm tính đi tính lại cũng chỉ được vài lần, hơn nữa đồ ăn về lại luôn bị mẹ "cất giữ nghiêm ngặt" nên những lúc bình thường, con mèo tham ăn Chiêu Chiêu sẽ phải tự thân nghĩ cách để kiếm được món này món kia.

Mấy quầy tạp hóa trong nhà máy cũng có bán những món đồ ăn vặt thật ngon mắt, nhưng trong túi không có tiền thì chỉ có thể ngồi nhìn chứ làm sao ăn được. Tìm ba mẹ xin tiền mua quà vặt thật vô cùng khó khăn, mười

lần vòi vĩnh may ra mới được một lần. Tần Chiêu Chiêu liền dẩu cái miệng nhỏ xíu càu nhàu với mẹ: “Mẹ à, vì sao con không được lĩnh lương vậy? Có lương rồi con sẽ không cần tìm ba mẹ xin tiền nữa.”

Mẹ cô nghe vậy, cười không ngớt: “Con muốn được lĩnh lương sao? Vậy phải chờ lúc nào con lớn, đi làm mới được.”

“Bao giờ con mới lớn nhỉ?”

Ba cô liền trêu con gái: “Mỗi ngày ăn thêm hai bát cơm, đảm bảo con sẽ lớn nhanh.”

Tần Chiêu Chiêu ngây thơ tin là thật, ngày nào cũng cố gắng ăn thật nhiều, ăn no căng bụng. Nhưng ăn nhiều như vậy mà hiệu quả chẳng thấy đâu, vẫn chỉ là cô bé nhỏ xíu, cô rất bất mãn: “Con ăn bao nhiêu cơm như thế, ăn lâu ơi là lâu, sao chẳng lớn thêm vậy, thật chẳng hay ho gì.”

Chuyện lớn nhanh xem chừng rất xa vời, muốn được lĩnh lương cũng không thể ngày một ngày hai được, Tần Chiêu Chiêu chỉ còn cách là thường xuyên tìm cớ vòi vĩnh ba mẹ tiền mua đồ ăn, tất nhiên chuyện này rất khó khăn. Ngoài ra, cũng có những món đồ ăn vặt không mất tiền, ví dụ như kẹo leng keng.

Kẹo leng keng không cần mua bằng tiền, có thể đổi bằng đồ phế liệu hay đồ bỏ như vỏ tuýp kem đánh răng dùng hết, quần áo thủng, giày rách, lá sắt vụn hay dây thép nhỏ. Ông lão vẫn hay gánh gánh hàng kẹo leng keng đi hết nhà này sang nhà kia luôn là người được đám con nít trong khu hoan nghênh nhất, mỗi lần vừa nghe thấy tiếng rao “Kẹo leng keng, kẹo leng keng đây!” là lũ trẻ con lại ùa về phía ông như bầy én nhỏ.

Kẹo leng keng là một khối kẹo tròn, lớn bằng mặt thớt, bên ngoài phủ một lớp đường kết tinh trắng muốt như bột phấn, bên trong vàng ruộm, óng ả như lúa mạch chín. Khối kẹo giòn và rất cứng, ông già bán kẹo phải dùng một lưỡi đục và một cây búa nhỏ ghè khối kẹo lớn thành từng viên nhỏ giống như người ta đẽo đá; búa chạm lưỡi đục tạo nên những tiếng leng keng nên mới có tên là kẹo leng keng. Viên kẹo cứng đơ như vậy nhưng vừa ngấm nước bọt là sẽ nhanh chóng mềm ra, cắn một miếng là có thể kéo ra thành sợi vừa nhỏ vừa dài, mùi vị vô cùng thơm ngon, ngọt ngào nhưng dính răng không gì bằng. Người lớn không thích ăn món này nhưng trẻ nhỏ thì cực kỳ ưa thích.

Nhưng thích thì thích vậy chứ cơ hội đổi được kẹo để ăn không nhiều. Gánh kẹo leng keng của ông lão cơ hồ ngày nào cũng ghé qua khu tập thể nhưng vỏ kem đánh răng, giày rách, sắt vụn, dây thép hỏng đâu phải ngày nào cũng có. Cuộc sống khó khăn nên người lớn ai ai cũng tiết kiệm, quần áo mặc rách thì mạng vá lại rồi mặc tiếp, giày hỏng rồi cũng không tùy tiện vứt bỏ. Những đôi xăng đan nhựa đi mấy năm đã rách vẫn được giữ lại, nếu đôi đang dùng chẳng may đứt quai, sẽ cắt lấy một mảnh từ đôi cũ hơ qua trên lửa cho mềm rồi gắn lên, tiếp tục dùng. Hầu như nhà nào cũng tiết kiệm như vậy nên những thứ gọi là đồ bỏ mà bọn trẻ có thể mang đi đổi lấy kẹo ăn thật sự không dễ kiếm chút nào.

Thời thơ ấu, Tần Chiêu Chiêu nhớ mãi hai lần đi đổi kẹo leng keng. Một lần, cô bé nặn sạch kem đánh răng còn trong tuýp ra rồi lấy vỏ mang đi đổi kẹo, kết quả thế nào chẳng nói cũng biết, cô bé lại bị ba đét cho vài cái. Lần khác là khi cô bé lang thang chơi trong khu công trường đang thi công thì nhặt được một chiếc búa, từ lưỡi đến cán búa đều làm bằng sắt. Cầm cây búa nặng trịch trong tay, việc đầu tiên cô bé nghĩ tới là mang nó đi đổi kẹo ăn. Ông già đổi kẹo vừa nhìn thấy cây búa là mặt mày hớn hở, liền đem khối kẹo to bằng bàn tay còn lại trong gánh đưa cả cho cô bé. Thế là lần đó,

một mình cô được độc hưởng khối kẹo thật to, ăn đến sung sướng đã nghiền.

Mấy món đồ ăn vặt dù mất tiền hay không mất tiền mua đều vậy, không dễ có mà ăn. Cũng may là vào mùa hè hàng năm, Tần Chiêu Chiêu luôn được ăn kem miễn phí đến no bụng.

Nhà máy Trường Cơ có xưởng làm kem riêng, mỗi khi hè đến, nhà máy đều điều động một số công nhân tới xưởng làm kem que, sau đó còn phát phiếu kem miễn phí cho toàn bộ công nhân viên chức trong nhà máy. Mỗi nhân viên được phát một trăm hai mươi phiếu một tháng, dùng phiếu này có thể đổi lấy kem ăn, coi như một khoản trợ cấp giải khát ngày hè.

Phiếu đổi kem này mang tiếng là phát cho nhân viên nhà máy nhưng thực chất là phúc lợi cho đám con nít. Chỉ cần trong nhà có trẻ nhỏ thì những phiếu kem này cơ hồ đều chuyển giao hết cho bọn chúng ngay trong ngày phát phiếu.

Kem que nước đường là loại rẻ nhất, một phiếu đổi được một cây, nếu bán cho người dân quanh vùng thì năm xu một cây; kem đậu xanh hai phiếu một chiếc, giá bán một hào. Đắt nhất là kem sữa, bốn phiếu mới đổi được một que, hai hào một cây; một cây kem này có thể đổi lấy bốn cây kem nước đường. Trẻ con nhà khác thường tiếc phiếu không dám ăn nhưng Tần Chiêu Chiêu lại thường xuyên ăn kem này. Bởi vì ba cô làm ở phân xưởng nhiệt độ cao nên mỗi tháng nhận được số phiếu gấp đôi người bình thường, cộng thêm phiếu của mẹ nữa là tổng cộng ba trăm sáu mươi phiếu; trong nhà chỉ có mình cô bé là trẻ con, một mình có hơn ba trăm phiếu kem, đương nhiên cô bé muốn ăn thế nào thì ăn.

Nhà bên cạnh có tới ba đứa nhóc nhưng chỉ có một trăm hai chục phiếu vì nhà họ chỉ có ba làm trong nhà máy còn mẹ thì không, nên số phiếu

thường chẳng đủ dùng. Con gái út nhà đó suýt soát tuổi Tần Chiêu Chiêu, cũng vô cùng ham ăn, mỗi lần thấy cô mang phiếu đổi kem sữa ăn thì luôn thèm thuồng bám riết lấy. “Cho tớ ăn thử một miếng được không?”

Nhưng tại sao Tần Chiêu Chiêu phải bằng lòng cho cô bé ăn cùng chứ? Riêng chuyện ăn uống, con nít trời sinh ra đã keo kiệt, nhỏ nhen, mỗi lần như vậy cô lại làm ra vẻ không nghe thấy gì mà nhanh chóng chuồn mất.

Sau này, mấy tiệm quà vặt trong nhà máy lại bán thêm loại kem hình đầu búp bê, vừa mềm vừa dẻo lại ngọt, thoáng chốc đã vượt mặt các loại kem mà nhà máy sản xuất. Rất nhiều trẻ con thèm thuồng được nếm thử loại kem hình đầu búp bê này, Tần Chiêu Chiêu lại càng thèm muốn. Nhưng vấn đề là loại kem này có phần đắt đỏ, một cây kem giá tận năm hào, không thể ngày nào cũng bắt mẹ mua cho ăn được, vì thế phần lớn thời gian chỉ có thể ngồi nhìn thèm thuồng.

Sau đó lại có thêm kem bọc sô cô la tám hào một que, bên ngoài phủ một lớp sô cô la, kem này thì ngon cực kỳ. Cô bé liền quấn chặt lấy mẹ đòi mua, nhưng một cây kem thôi mà giá tận tám hào thì quả thực quá đắt, mẹ có ý không muốn mua, cô mặc kệ, vẫn mè nheo: “Con muốn ăn, con muốn ăn cơ!”

Rốt cuộc mẹ cũng chẳng lung lay nổi ý muốn của cô bé, đành mua cho cô một cây. Cây kem này thật sự thơm ngon chưa từng thấy, cô bé luyến tiếc không nỡ ăn nhanh, cứ liếm chầm chậm từng chút một. Nhưng tốc độ liếm không kịp tốc độ chảy, kem tan chảy dọc theo ngón tay như dòng lệ trắng; cô bé luống cuống tay chân, hết liếm cây kem lại liếm xuống ngón tay. Tới khi đã ăn hết cây kem, cô còn giữ lại que kem, ngậm trong miệng lâu thật lâu, đến tận lúc không còn nhận ra chút vị ngọt nào nữa mới luyến tiếc ném bỏ.

Ngoài kem que miễn phí mùa hè, còn có bỏng gạo mùa đông vừa rẻ vừa ngon. Mỗi khi tháng Chạp ghé đến, lại có ông lão vác theo một cái lò to trông như cái hồ lô đi vòng vòng quanh nhà máy, lớn tiếng rao: "Nổ bỏng đây!"

Mùa đông, bỏng chiếm vị trí bá chủ tuyệt đối trên thị trường đồ ăn vặt, hầu như nhà nào cũng đem gạo hay ngô trong nhà đi nổ bỏng hay làm một ít bánh bỏng gạo nên ông già nổ bỏng làm ăn rất phát đạt. Đám con nít bám riết theo người lớn, giương cặp mắt chờ mong, ngóng đợi từng mẻ bỏng ra lò. Mỗi khi nghe tiếng nổ "bụp", nhìn bát ngô hay bát gạo bỏ vào lò nở thành một gàu bỏng trắng như tuyết, Tần Chiêu Chiêu luôn vừa nhiệt liệt vỗ tay hoan hô vừa không dằn lòng được, đưa tay bốc trước một nắm bỏng bỏ vào miệng, không hề ngại nóng.

Nếu trên phương diện ăn, Tần Chiêu Chiêu không mấy khi được thỏa mãn như ý thì về chuyện chơi, lúc nào cô bé cũng được chơi tới đã đời.

Ban ngày ba mẹ phải đi làm, đám con nít chưa đến tuổi đi học đều được gửi vào nhà trẻ của nhà máy. Các dì ở nhà trẻ đều là người nhà của nhân viên nhà máy được chiếu cố vào đây trông trẻ, hết thảy đều là các cô, các bác ba, bốn mươi tuổi, không được học hành gì. Nhiệm vụ chính của họ là trông chừng cho bọn trẻ chơi không xảy ra chuyện gì. Họ không thể dạy chữ hay giảng Toán nên phần lớn thời gian bọn trẻ ở nhà trẻ chỉ chơi, muốn chơi gì thì chơi, ngày nào cũng chơi rất vui vẻ.

Ngày phải đến lớp chơi đã vui nhưng những ngày được nghỉ ở nhà chơi lại càng vui hơn. Nhà máy Trường Cơ nằm ở khu ngoại ô phía đông thành phố, thế tựa vào núi, nhìn ra sông là chỗ chơi tự nhiên của đám trẻ, chúng có thể nô đùa thỏa thích ở đồng ruộng, trong núi hay bên sông.

Đám con trai thường hào hứng lên núi trèo cây bắt chim hoặc xuống bờ sông mò tôm cá; còn đám con gái lại thích kéo nhau ra ruộng chơi, đuổi bướm, bắt chuồn chuồn, hái hoa thảo tử… Mỗi khi hái được hoa thảo tử có thể bện thành vòng hoa đeo lên cổ hoặc tay. Tần Chiêu Chiêu mới bốn tuổi, còn nhỏ xíu nhưng đã theo các chị lớn học tết vòng hoa, tất nhiên cô bé bện không thuần thục, quýnh lên muốn khóc. Chị Tiểu Đan nhà bên hơn cô năm tuổi, rất ra dáng chị lớn bện cho cô bé một cái vòng hoa thật đẹp đội lên. Cô bé đeo cả ngày, lưu luyến không nỡ tháo xuống, tới khi về đến nhà còn lén lút soi gương làm đỏm. Con gái hình như trời sinh ra đã biết yêu thích cái đẹp.

Những ngày không ra ngoài chơi, cô bé sẽ cùng các chị lớn chơi nhảy dây trên con đường trước cửa nhà.

Chích chích chích, chim én kêu chích chích chích, mã lan nở hoa, hai mươi mốt, hai trăm năm sáu, hai trăm năm bảy, hai trăm năm tám, hai tám, hai chín, ba mươi mốt…

Cô bé nhảy dây rất khá, còn ít tuổi nhưng tay chân động tác rất linh hoạt. Có điều, đến lúc chơi lò cò nhảy ô lại không được vậy, lò cò trên một chân rất khó giữ thăng bằng, chưa kể còn khó điều chỉnh lực dưới chân, hơi động một chút là đá văng viên gạch nhỏ dưới chân ra khỏi đường kẻ ô, vì thế các chị lớn không thích chơi chung với cô, thường gạt cô bé sang một bên ngồi xem.

Không chỉ thế, cả đám còn cùng nhau chơi trò gia đình, ban đầu chỉ bắt chước lại mấy chuyện trong nhà hàng ngày: người đóng vai ba, người đóng vai mẹ, còn có thêm ông nội, bà nội… giả vờ là một gia đình lớn sống cùng một nhà. “Ba mẹ” ngày ngày đi làm, “bà nội” ở nhà nấu cơm, “ông nội” trồng trọt rau củ, “bé cưng” của cả nhà thì đi học, vân vân. Sau này còn bắt chước cả những hoạt động trên lớp, đóng vai thầy giáo, cô giáo, hiệu

trưởng... Cứ thế, sau này từ trò chơi đóng vai gia đình mà trở nên sôi nổi rầm rộ, còn chuyển sang bắt chước theo những phim truyền hình ăn khách nữa.

Khi đó, bộ phim truyền hình Hồng Kông *Anh hùng xạ điêu* đang vô cùng ăn khách, nếu một đám tiểu cô nương tụ họp lại với nhau cùng chơi đóng kịch, hẳn sẽ rất thích thú bắt chước những diễn viên nổi tiếng trên tivi, hầu như đều tranh nhau được sắm vai Hoàng Dung, kế tới là Mục Niệm Từ. Vậy là thành phiên bản thăng cấp của trò chơi gia đình, giờ còn cần cả sân khấu, đạo cụ nữa. Bởi vì muốn bắt chước các nhân vật cổ trang cần phải có hóa trang, phục trang; ví như muốn đóng vai Hoàng Dung cô nương thì đầu cần chải mấy lọn đuôi sam rũ xuống bên tai, trên đầu còn phải cài vài đóa hoa, người khoác thêm tấm ga trải giường hay chiếc khăn lông dài để giả như tà áo thướt tha trong những bộ cổ trang. Hơn nữa, quan trọng nhất là cần phải trang điểm, mấy cô bé không có son để tô môi hồng, chỉ có một cây bút nước đỏ nhưng cũng liệu cơm gắp mắm tô lên môi thành màu hồng hồng, lại điểm thêm một nốt son giữa ấn đường, thế là coi như chuẩn bị xong xuôi.

Trò chơi đòi hỏi phải hóa trang cho thật xinh đẹp này đối với một đám tiểu cô nương thật có sức hấp dẫn khó cưỡng.

Trò chơi thường diễn ra ở nhà chị Tiểu Đan, mấy cô bé học trò cứ tan lớp là rủ nhau chạy thẳng đến nhà chị. Mọi người mang theo những món đồ trang sức rẻ tiền, màu sắc sặc sỡ của riêng mình như dây lụa, hoa cài đầu, kẹp tóc nhựa, dây chuyền ngọc trai, vân vân, rồi thay phiên nhau đóng vai Hoàng Dung, cố hết sức hóa trang và đóng cho thật xinh đẹp. Tần Chiêu Chiêu cũng muốn tham gia với các chị, ban đầu các chị chê cô nhỏ quá, không muốn cho chơi cùng, cuối cùng cũng miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng luôn đẩy cho cô đóng vai cô Khùng, không cần chải đầu, cài hoa hay hóa trang gì hết, cô vô cùng thất vọng.

Chung quy vẫn là chị Tiểu Đan tốt bụng nhất, một ngày nọ chị cũng cho Tần Chiêu Chiêu được sắm vai Hoàng Dung một lần. Chị chải đầu cho cô, tết thành rất nhiều đuôi sam, một ít tết lại thành búi, một ít thả xuống hai bên má, còn quấn vòng cổ trân châu lên một que kem nhỏ, làm thành chiếc trâm cài đầu cắm vào búi tóc của cô. Chị còn dùng bút nước đỏ tô hồng đôi môi nhỏ xíu, điểm thêm một nốt ruồi son, cô nhóc trong gương giống như lột xác, biến thành người khác.

Hôm đó, sau khi trò chơi kết thúc, Tần Chiêu Chiêu lưu luyến không nỡ tháo trang sức. Cô bé đứng trước gương, soi thế nào cũng không thấy đủ, cảm thấy mình thật xinh đẹp. Trong lòng phấn chấn không sao nói nên lời.

Cuộc sống vật chất khó khăn nhưng khi đám trẻ con cùng nhau chơi đùa lại đủ trò, muôn màu muôn vẻ. Những ngày tháng đó để lại cho Tần Chiêu Chiêu ký ức về một thời thơ ấu vui vẻ trước khi đi học. Đám trẻ con trong khu tập thể thường dựa theo tuổi mà xưng bạn gọi bè, nô giỡn với nhau, chẳng bao giờ phải rầu rĩ vì không tìm được bạn chơi. Tần Chiêu Chiêu gần như quen thuộc với từng gương mặt trẻ con ngây thơ ở nơi này dù chưa chắc có thể gọi được hết tên.

Thế nhưng có một ngày, Tần Chiêu Chiêu phát hiện trong khu tập thể nhà máy hóa ra còn có một khuôn mặt non nớt hoàn toàn xa lạ với cô bé.

Chương 2

Phòng ốc của khu tập thể nhà máy Trường Cơ phần lớn được xây dựng từ những năm 60, chủ yếu là nhà cấp bốn, nhưng giữa một loạt những căn nhà thấp lè tè vẫn có vài tòa nhà bốn tầng mới xây nhô lên lẻ loi như hạc

giữa bầy gà. Căn nhà hai phòng ngủ, một phòng khách diện tích không lớn lắm nhưng "chim sẻ nhỏ vẫn đủ ngũ tạng, nhà nhỏ vẫn đủ tiện nghi", nó vẫn có phòng bếp và nhà vệ sinh khép kín, so với điều kiện ngày đó thì đúng là kiểu nhà đẹp hiếm gặp. Những căn nhà mới xây thế này thường chỉ dành cho cán bộ cao cấp của nhà máy, vài căn được phân cho nhân viên lão thành cống hiến lâu năm hoặc những công nhân nhận được danh hiệu "Chiến sĩ thi đua cấp thành phố". Viên chức bình thường bụng đầy tức tối nhưng chẳng biết làm gì, đành nửa đùa nửa thật gọi đó là khu "Trung Nam Hải[1]".

[1] Quần thể các tòa nhà ở phía tây thành phố Bắc Kinh, nằm trong Tử Cấm Thành, là trụ sở của đảng Cộng sản Trung Quốc và Chính phủ của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thuật ngữ "Trung Nam Hải" đồng nghĩa với sự lãnh đạo và chính quyền của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa cũng giống như thuật ngữ "Phố Downing" thường dùng khi đề cập chính quyền của Thủ tướng Anh.

Khu tập thể của nhà máy xây men theo một triền núi nhỏ, khu "Trung Nam Hải" nằm ở lưng chừng núi, còn căn nhà cấp bốn của Tần Chiêu Chiêu ở trên đỉnh núi. Vì địa thế cao lại nằm ở khu tận cùng bên trái nên nhà cô cách khá xa những ngôi nhà còn lại trong dãy nhưng tương đối gần khu "Trung Nam Hải", nếu không muốn nói là gần như láng giềng. Có điều, vẫn còn một bức tường gạch đỏ chắn ngang giữa hai khu nhà, giống như ngân hà chia cách nhân gian và thiên đường. Bên kia bức tường là "thiên đường" nơi lãnh đạo nhà máy cư ngụ, bên này là "nhân gian" của những người lao động phổ thông.

Cũng không nhớ rõ từ khi nào mà Tần Chiêu Chiêu bắt đầu thấy từng đợt những tiếng nhạc tuyệt diệu thoát khỏi khu "Trung Nam Hải" tìm tới bên kia tường. Tần Chiêu Chiêu thấy tiếng đàn thật êm tai, mới tò mò hỏi mẹ đây là tiếng gì, mẹ nói với cô bé đó là tiếng đàn organ, Phó giám đốc Kiều mới mua một cây organ cho con trai luyện đàn.

Tần Chiêu Chiêu hết sức thèm muốn. "Mẹ à, con cũng muốn được học đàn organ."

Mẹ cô bé cười khổ, lắc đầu. Nửa sau thập niên 80 của thế kỷ XX, đàn organ hiện đại vượt ngàn dặm xa xôi du nhập vào Trung Quốc, trở thành thứ đồ chơi được ưa chuộng hàng đầu lúc bấy giờ. Chỉ có điều, giá đàn organ rất đắt, học phí cũng không rẻ, những gia đình công nhân ăn lương nhà nước thu nhập chỉ tầm tầm lại phải phụng dưỡng hai bên cha mẹ già cả ở quê như vợ chồng họ Tần không thể chiều theo sở thích học đàn của con gái được. Thế nên bất kể Tần Chiêu Chiêu có ngang ngạnh, khóc lóc vòi vĩnh đến đâu thì cũng không thể nào đạt được ước muốn. Cuối cùng, vì cô bé làm ầm ĩ quá nên ba nổi giận, lôi cô bé qua một bên, quất cho vài cái thật đau. “Ba mày còn chưa chết đâu, khóc cái gì mà khóc?”

Nhận mấy roi từ đôi tay rắn chắc như khối thép của ba, Tần Chiêu Chiêu đau đớn khóc ré lên. Nghe tiếng con khóc, Tần mẹ xót ruột ngăn lại: “Mình làm cái gì vậy? Con nó muốn học đàn, mình không thỏa nguyện được cho con thì thôi, sao còn nhẫn tâm đánh đập nó như thế?”

Ba cô tức giận, thở hổn hển: “Phải rồi, là tôi không thỏa nguyện được cho con gái. Ai bảo tôi không phải là giám đốc chứ! Nó cứ việc đi tìm Phó giám đốc Kiều xin ông ấy nhận làm con, thế là được học đàn rồi đấy!”

Tần Chiêu Chiêu còn nhỏ không hiểu chuyện, cứ ngỡ những lời ba nói trong lúc tức giận là thật, rằng có thể tùy tâm nguyện mà chọn ba. Cô bé không khỏi ôm trong lòng uất ức với mấy roi của ba, nước mắt nước mũi giàn giụa, ôm mặt thút thít, một mình chạy thẳng tới nhà Phó giám đốc Kiều.

Trước đó cô bé chưa từng tới nhà Phó giám đốc Kiều, nhưng khi lách mình qua hàng rào gạch đỏ quanh khu “Trung Nam Hải”, men theo tiếng đàn organ du dương, cuối cùng cô bé cũng tìm được căn nhà cần tìm, giơ tay gõ nhẹ.

Người mở cửa chính là Phó giám đốc Kiều Vĩ Hùng trẻ trung, khỏe mạnh. Năm nay ông mới được thăng chức phó giám đốc, quả là hoạn lộ vô cùng rộng mở, tiền đồ xán lạn. Gương mặt ông thoáng lộ chút kinh ngạc khi thấy vị khách bé nhỏ đứng trước cửa. Tuy lâu nay vẫn có rất nhiều khách khứa viếng thăm nhà ông nhưng đây là lần đầu tiên có một cô bé nhỏ thế này. Cô bé nhỏ xíu, gương mặt ửng hồng như táo chín, ngẩng đầu giương hàng mi dài ngấn nước, sợ sệt cất tiếng hỏi: "Bác à, bác có phải Phó giám đốc Kiều không ạ?"

Phó giám đốc Kiều càng ngạc nhiên: "Phải rồi, là bác đây. Cô bé, cháu tìm bác có chuyện gì sao?"

"Phó giám đốc Kiều, bác làm ba cháu được không ạ?"

Một câu này của Tần Chiêu Chiêu đã kéo phu nhân của Phó giám đốc Kiều chạy ra xem. Phu nhân hiện tại của Phó giám đốc Kiều kém ông chừng mười tuổi, bà không phải vợ cả mà lấy ông sau khi người vợ kết tóc của ông mất. Lúc ấy, cô con gái của Kiều Vĩ Hùng và người vợ trước là Kiều Diệp đã mười lăm tuổi, bà cũng sinh được cho ông một cậu con trai mập mạp. Kiều Diệp không hợp tính mẹ kế, sau khi tốt nghiệp trường kỹ thuật, vào làm trong nhà máy đã mau chóng tìm đối tượng rồi kết hôn và dọn ra ở riêng, vì vậy căn nhà rộng lớn này chỉ còn lại ba người. Thoáng nghe có cô bé xa lạ tìm tới cửa "xin nhận ba", Phó giám đốc phu nhân không khỏi sửng sốt vạn phần, nhất định phải chạy ra xem rõ ngọn ngành. Thấy một cô bé nước mắt nước mũi giàn giụa, bà dịu dàng hỏi: "Cháu là con nhà ai vậy? Sao lại đột nhiên chạy tới tìm chúng ta thế này? Sao cháu lại muốn làm con Phó giám đốc Kiều? Ba cháu đâu?"

©DTV

“Ba cháu không cho cháu học đàn organ, ông ấy còn bảo muốn học thì tới xin Phó giám đốc Kiều nhận làm con. Phó giám đốc Kiều ơi, cho cháu làm con gái bác được không? Cháu rất muốn được học đàn.”

Vợ chồng Phó giám đốc Kiều sợ run, liếc nhìn nhau, không nói được lời nào. Tần Chiêu Chiêu giương ánh mắt mong đợi nhìn họ, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét đáng thương.

Tiếng đàn trong nhà chợt ngừng. Một cậu nhóc xem chừng không lớn hơn Tần Chiêu Chiêu là bao đi tới, tò mò nhìn cô bé. Tần Chiêu Chiêu còn dùng ánh mắt hiếu kì gấp chục lần trông lại cậu nhóc. Bởi vì cậu nhóc này hoàn toàn khác biệt đám con trai Tần Chiêu Chiêu vẫn gặp trước giờ. Cậu ta sạch bong, từ đầu đến chân không nhuốm hạt bụi nào. Trên người, áo sơ mi trắng muốt tựa mây, quần yếm thuần một sắc lam tựa trời xanh, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Đám con trai lớn lên ở những chốn nửa phố nửa quê như khu Trường Cơ phần lớn đều chạy nhảy khắp nơi như bầy khỉ con. Đứa nào đứa nấy trông thật bẩn thỉu, bùn đất bê bết đầy mặt, đầy đầu. Quần áo trên người cứ bẩn đem giặt rồi lại bẩn, cuối cùng giặt tới bạc phếch, không còn nhận ra màu sắc gì nữa. Còn như cậu nhóc sạch sẽ, chỉn chu trước mặt, đây là lần đầu Tần Chiêu Chiêu được thấy, vì thế cô bé không khỏi mở to cặp mắt loang loáng nước, ngơ ngẩn nhìn.

Phó giám đốc phu nhân lập tức xoay người đi tới. “Kiều Mục, con ra ngoài làm gì? Mau về luyện đàn tiếp đi!”

Cậu bé tên Kiều Mục ngoan ngoãn nghe lời, quay người về phòng. Cậu ta vừa mới lộ mặt một chút đã lại đi vào trong. Nhiều năm sau, Tần Chiêu Chiêu đọc được một câu “kinh hồng nhất miết”, ý nói “vừa nhìn thoáng qua

đã để lại ấn tượng sâu sắc" trong sách giáo khoa Ngữ Văn, lòng không khỏi nhớ tới cái lần thoáng gặp Kiều Mục năm đó.

Hôm đó, phu nhân của Phó giám đốc Kiều dắt Tần Chiêu Chiêu về nhà. Biết cô bé đến nhà Phó giám đốc Kiều gây ra chuyện xấu hổ, mẹ cô khe khẽ thở dài còn ba mặt đỏ phừng phừng. Cô bé vô cùng sợ hãi, thầm nghĩ lần này nhất định sẽ được một trận no đòn. Nhưng cuối cùng ba không những không đánh cô mà còn lục tung cả nhà tìm cây kèn harmonica từ ngày ông còn tại ngũ thổi cho cô nghe.

"Chiêu Chiêu à, kèn harmonica nghe cũng hay lắm. Hay là mình không học đàn organ, ba dạy con thổi harmonica được không?"

Tần Chiêu Chiêu không được học đàn organ, đành cùng ba học thổi kèn harmonica. Cô bé cảm thấy tiếng harmonica không hay bằng tiếng đàn organ điện tử nhưng đã không thể học organ được thì harmonica cũng là một loại nhạc cụ, ít nhiều cũng có cảm giác được an ủi.

Sau hôm viếng thăm nhà Kiều Mục, lúc đi nhà trẻ Tần Chiêu Chiêu cứ nghĩ mãi một chuyện, không sao hiểu được: "Mẹ à, Kiều Mục không đi nhà trẻ sao?"

Trong nhà trẻ của nhà máy toàn là những cô bé cậu bé trạc tuổi Chiêu Chiêu. Hôm đó nhìn thấy Kiều Mục, cô thấy cậu ấy chắc cũng chẳng lớn hơn mình bao nhiêu, thế tại sao cậu ấy không đến nhà trẻ nhỉ?

Tần mẹ liền cho cô bé biết: "Kiều Mục không học ở nhà trẻ trong nhà máy mà học ở trường mẫu giáo thực nghiệm trong thành phố."

"Trường mẫu giáo thực nghiệm là cái gì hả mẹ?"

Ngày ấy, trường mẫu giáo thực nghiệm là trường mầm non tốt nhất trong thành phố. Một là học phí rất đắt, hai là đường sá xa xôi lại chẳng có xe cộ đưa đón nên những công nhân bình thường chẳng muốn hao phí thời gian, tiền bạc đưa con cái tới học ở đó, hầu hết chỉ chọn gửi con ở trường mẫu giáo của nhà máy. Tần mẹ chẳng biết phải giải thích với con thế nào, đành qua quýt: "Trường mẫu giáo thực nghiệm là trường lớn hơn nhà trẻ của chúng ta một chút."

"Mẹ à, con cũng muốn được học ở trường mẫu giáo thực nghiệm."

Tần mẹ thở dài. "Chiêu Chiêu, con có thể đừng cái gì cũng muốn được không? Con không thể học đàn, cũng không thể học ở trường mẫu giáo thực nghiệm được."

"Tại sao ạ?"

Tần mẹ không giải thích rõ ràng, chỉ xoa đầu con gái thở dài.

Sau này lớn lên, Tần Chiêu Chiêu mới dần hiểu được lý do. Con người có thể không phân chia tầng lớp nhưng vẫn có sự khác biệt thứ bậc, biểu hiện rõ ràng nhất của sự phân chia thứ bậc này là thân phận, địa vị và điều kiện kinh tế. Kiều Mục và cô chính là là hai con người nằm ở hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau, cho nên cậu mới có thể được học đàn, còn cô chỉ có thể thổi kèn harmonica; cậu có thể học ở trường mẫu giáo thực nghiệm, còn cô chỉ có thể đến nhà trẻ của nhà máy.

Nhưng lúc bấy giờ, Tần Chiêu Chiêu chưa thể lý giải sâu xa được như vậy, cô chỉ có cảm giác rằng Kiều Mục hoàn toàn không giống cô và đám con nít vẫn thường thân thiết chơi đùa cùng cô.

Cô bé chưa từng thấy cậu ngoài chơi đùa, chưa bao giờ thấy bóng dáng cậu lẫn trong đám con trai vẫn thường túm năm tụm ba lê la chơi đập ảnh, bắn bi, lăn vòng sắt, thả chuồn chuồn tre… bên đường cái. Các trò như leo cây, moi tổ chim hay lội sông mò cá càng không cần phải đề cập tới. Cô cảm thấy thật kỳ lạ, chẳng lẽ cậu không bao giờ ra ngoài chơi sao?

Kiều Mục là cậu bé không thích ra ngoài chơi đầu tiên mà Tần Chiêu Chiêu gặp. Tới giờ cô đã hiểu tại sao trước kia mình chưa từng gặp qua cậu, vì cậu sống trong một căn nhà lầu vừa đóng cửa lại là thành một nơi kín mít, lại rất ít khi ra ngoài chơi. Cả ngày đều ở trong nhà như vậy làm sao người ta biết cậu được chứ?

Sau này Tần Chiêu Chiêu mới biết, mỗi sáng Kiều Mục được mẹ đưa tới trường mẫu giáo thực nghiệm, chiều được mẹ đón về rồi còn phải đi học đàn, chỉ đến tối mới về nhà; ăn uống, tắm rửa xong, luyện đàn thêm một lúc là đã buồn ngủ rồi. Cậu căn bản không có thời gian mà chơi đùa, hơn nữa mẹ cũng không cho phép cậu ra ngoài chơi cùng đám trẻ hàng xóm. Nếu không luyện đàn, cậu chỉ ở trong nhà học từ mới hay đọc cổ thi.

Mẹ của Kiều Mục là Mục Lan, bà vốn không phải người gốc ở đây mà là thanh niên trí thức Thượng Hải được đưa tới đây tham gia đội ngũ sản xuất vào những năm 70. Ông nội của bà vốn là thương nhân giàu có ở Thượng Hải thời trước Giải phóng. Sau Giải phóng, ông bị quy chụp vào thành phần tư bản nên phải chịu đủ loại phong trào, vận động khiến cả nhà phải chịu khổ theo. Tỷ như trong thời gian thực hiện phong trào lên rừng núi, về nông thôn, lẽ ra theo chính sách một trong hai con nhà họ Mục có thể ở lại thành phố với gia đình nhưng cũng chẳng xong. Người của tổ dân phố ngày ngày tìm tới, nói dễ nghe là động viên, còn khó nghe là muốn đuổi người về nông thôn. Lý do là con cháu của thành phần tư bản càng cần phải tiếp nhận sự tái giáo dục và rèn luyện của giai cấp nông dân. Thế là cha mẹ nhà họ Mục

đành rớt nước mắt tiễn hai con lên đường, con gái Mục Lan tới Giang Tây còn em trai Mục Tùng về Vân Nam.

Sau ba năm ở đội sản xuất nông thôn, Mục Lan được tuyển vào nhà máy cơ khí Trường Thành, không phải ăn đời ở kiếp ở nông thôn. Đối với việc được may mắn vào làm trong nhà máy ở thành phố của bà, nhiều người ác miệng đồn đoán sau lưng là do bà đã ngủ với cán bộ thôn nên mới được vậy. Rốt cục phải hay không phải thì cũng chẳng ai có chứng cứ rõ ràng. Hơn nữa, trên người bà còn ẩn chứa một phong thái kín đáo không thể diễn tả bằng lời, thứ phong thái này khiến người khác không dám đứng trước mặt bà khua môi múa mép. Dung mạo của bà cũng không thể nói là quá xinh đẹp nhưng đặt cạnh một nhóm công nhân trong nhà máy, người ta liếc mắt cũng có thể nhận ra bà. Đối với việc này, người trong nhà máy Trường Cơ chỉ có thể kết luận: “Suy cho cùng, người ta vẫn là con gái thành phố lớn nên hẳn là không giống với đám người ở thành phố nhỏ chúng ta.”

Nhưng giữa làn sóng thanh niên trí thức trở lại thành phố những năm 70 thì niềm may mắn được làm việc ở nhà máy của Mục Lan lại trở thành bất hạnh. Trung ương có chính sách cho phép thanh niên tri thức được trở lại thành phố nhưng có hai điều hạn chế: một là những thanh niên trí thức đã kết hôn ở nông thôn không được phép về thành phố, hai là những người đã được nhà nước bố trí công tác cũng không thể trở về. Mục Lan đã là nhân viên ăn lương tại nhà máy Trường Cơ, vì thế bà không thể trở về Thượng Hải được nữa. Nếu đã không thể quay về, chỉ còn cách an cư ở thành phố nhỏ này mà thôi. Sau khi phí hoài những năm tháng như hoa, cuối cùng năm hai mươi bảy tuổi, Mục Lan kết hôn với một cán bộ góa vợ làm cùng nhà máy là Kiều Vĩ Hùng, năm sau sinh được cậu con trai Kiều Mục. Từ đó, Kiều Mục là tất cả đối với bà.

Lớn lên ở thành phố nên Mục Lan có kế hoạch nuôi dạy con trai vô cùng nghiêm khắc. Kế hoạch của bà so với chốn nửa tỉnh nửa quê như khu

Trường Cơ này là cực kỳ tiến bộ. Các bậc cha mẹ ở vùng này vốn không có ý thức "bồi dưỡng con cái". Mặc dù nhà nước đã ban hành chính sách kế hoạch hóa gia đình nhưng những năm đầu thập niên 80, số nhà con một không nhiều, hầu như nhà nào cũng có hai, ba con, thậm chí có nhà còn có tận năm, sáu đứa; lấy đâu ra đủ thời gian, tiền bạc, tinh lực mà chăm chút cho chừng đó con. Sinh con rồi chỉ cần đảm bảo không để chúng phải ăn đói mặc rét đã mừng lắm rồi. Trước khi đi học, hầu như đám trẻ đều lớn lên hoang dại như bầy dê thả giữa đồng, muốn chơi sao thì chơi, chỉ cần không khóc lóc, không đánh lộn thì cha mẹ cũng chẳng buồn quản chúng. Đến khi bọn trẻ đi học rồi mới bắt đầu quan tâm xem chúng học hành sao, thỉnh thoảng cũng trông chừng đám trẻ làm bài tập, nếu điểm thi không ra sao thì quất cho vài roi vào tay, như vậy gọi là dạy dỗ con cái.

Dốc lòng bồi dưỡng con cái như Mục Lan: mới đi mẫu giáo đã cho học đàn, ngày ngày phải luyện chơi đàn, còn dạy con học từ vựng, cổ thi, ở khu Trường Cơ này chẳng có người thứ hai.

Mục Lan cũng không phải người chỉ biết ép con cái học hành, không được chơi bời, ở nhà vẫn có rất nhiều đồ chơi để cậu nhóc chơi một mình, bà chỉ không cho con trai xuống nhà chơi với đám trẻ con trong khu tập thể. Bà sợ đám trẻ kia quá lỗ mãng, sợ con mình đi theo chúng sẽ nhiễm thói xấu vào người. Hơn nữa, bọn chúng mở miệng là nói giọng đặc sệt tiếng địa phương, trong khi con bà từ nhỏ đã được dạy nói tiếng phổ thông chuẩn, để cậu đi chơi với đám trẻ kia khó tránh pha tạp ít nhiều phương ngữ, điều đó khiến bà không vui.

Chính nhờ sự tận tâm của Mục Lan nên đã bồi dưỡng ra một Kiều Mục đặc biệt trong mắt Tần Chiêu Chiêu. Cô bé cảm thấy cậu khác xa tất cả những đứa trẻ trong khu tập thể nhà máy.

Chương 3

Chớp mắt đã tới tuổi vào tiểu học, Tần Chiêu Chiêu chuyển sang học tiếp ở trường tiểu học dành cho con em nhân viên thuộc nhà máy Trường Cơ. Trường tiểu học cũng giống nhà trẻ, được xây ngay trong khuôn viên nhà máy, đến trường cùng lắm chỉ mất năm phút đồng hồ, vì vậy ba mẹ cô bé không cần quá chú trọng việc đưa đón con gái. Còn Kiều Mục đã chuyển từ trường mẫu giáo thực nghiệm lên trường tiểu học thực nghiệm, cũng là trường tiểu học tốt nhất trong thành phố.

Hàng ngày, Tần Chiêu Chiêu cắp sách tới trường đều đi trên con đường vắt ngang trước mặt khu "Trung Nam Hải". Những ngày đi sớm sẽ thấy mẹ Kiều Mục chở cậu đi học bằng chiếc xe đạp mini thật đẹp. Quần áo cậu mặc cũng vô cùng đẹp đẽ, tinh xảo; đừng nói là ở chốn nửa tỉnh nửa quê như khu Trường Cơ này, ngay cả tiệm bách hóa sầm uất nhất chợ thành phố cũng chưa từng thấy những bộ quần áo đẹp như vậy. Nghe nói, quần áo cậu mặc đều là đồ được ông bà ngoại gửi từ Thượng Hải về.

Thượng Hải… Đó là nơi như thế nào? Tần Chiêu Chiêu rất mong mình cũng có ông bà ngoại ở Thượng Hải để nhận được những bộ quần áo đẹp như vậy.

Đáng tiếc, ông bà ngoại của cô lại sống ở quê, cách thành phố này những mấy chục cây số. Hằng năm, chẳng những ông bà không thể gửi những bộ quần áo đẹp cho cô mà ngược lại mẹ còn phải gom những bộ quần áo cũ không mặc nữa của cô bé, giặt thật sạch sẽ, gấp lại mang về cho đám con nít nhà cô cậu mặc tiếp.

Nhà ông bà nội còn xa hơn nhiều, mất hai giờ ngồi xe khách đường dài, còn phải đi bộ thêm hơn một tiếng, băng qua hai quả núi mới đến được nhà

ông nội giữa thung lũng hoang vu. Tần Chiêu Chiêu đã từng theo ba mẹ về quê vài lần. Cô bé mặc một chiếc quần hoa, dùng dây buộc tóc hoa bằng lụa vốn rất bình thường ở thành phố nhưng cũng đủ để làm náo động cả sơn thôn hoang vu, hẻo lánh này. Bao nhiêu trẻ con ăn mặc rách rưới vây quanh cô bé, tròn mắt ngắm nhìn. Đối với đám trẻ ấy, có lẽ nơi cô sống hẳn cũng sánh ngang với Thượng Hải.

Nhà nội Tần Chiêu Chiêu đời đời định cư giữa thung lũng sâu trong núi, ba cô nhờ được đi bộ đội nên mới có cơ hội thoát ly khỏi vùng núi non hoang vu ấy. Năm đó, quân đội đến vùng này mộ binh, nam thanh niên đến tuổi đều tranh nhau đầu quân vì đối với những người dân quê như họ, đây là cơ hội lớn nhất để thoát khỏi kiếp nông dân. Thế nhưng sãi nhiều cháo thiếu, người đông mà chỉ tiêu ít nên thôn quy định mỗi nhà chỉ cho một con trai được đăng ký kiểm tra sức khỏe nhập ngũ. Nhà họ Tần có hai người con trai đều đủ tuổi, thừa điều kiện, biết cho ai đi đây? Phận làm cha khiến Tần lão suy ngẫm mãi điều này, cuối cùng đành quyết định để cậu con trai thứ hai đi vì cậu cả cũng đã lớn tuổi, khỏe mạnh tráng kiện, có thể ở lại lo việc trong ngoài.

Quyết định này của ông nội đã đẩy vận mệnh của hai cậu con trai đi theo hai hướng hoàn toàn khác nhau. Ba Tần Chiêu Chiêu tham gia kiểm ra sức khỏe, đủ tư cách nhập ngũ, từ đó thoát khỏi nơi thâm sơn cùng cốc. Đi bộ đội vài năm, ông phục viên, được phân công công tác tại nhà máy cơ khí Trường Thành, trở thành công nhân sống giữa thành phố, hưởng lương nhà nước. Còn bác Tần Chiêu Chiêu đến giờ vẫn ở lại quê nhà, bám lấy một mẫu ba ruộng, mùa xuân cày bừa mùa thu gặt hái, sự vất vả khiến ông già hơn em trai rất nhiều. Mấy con gái của ông cũng chỉ học hết tiểu học là bỏ học ở nhà trồng cấy, người nào người nấy làm ruộng rất cừ.

Lúc Tần Chiêu Chiêu về quê, nghe người ở nhà kể lại những chuyện năm xưa thì đã từng chớp mắt ngây thơ hỏi mẹ: “Mẹ à, nếu như bác nhập ngũ

thay ba thì giờ con là con gái của bác nhỉ?”

Mẹ cô bé bật cười. “Con bé ngốc này, nếu bác nhập ngũ thay ba con thì giờ lấy đâu ra con đây?”

Sẽ không có cô sao? Tần Chiêu Chiêu giật mình, cô không thể nghĩ tới chuyện không có mình thì sẽ thế nào, tốt nhất là cứ để ba nhập ngũ, và cô là con của ba là được rồi. Lúc ở nơi thâm sơn ấy, cô bé vẫn luôn cảm thấy được làm con của ba thật là may mắn. Có điều, khi về tới Trường Cơ, chỉ cần nhìn thấy Kiều Mục là trong lòng cô bé lại trỗi dậy hy vọng Phó giám đốc Kiều có thể là ba cô còn Mục Lan là mẹ. Như vậy, người được học đàn, được mặc quần áo đẹp sẽ là cô.

Một hôm, Tần Chiêu Chiêu đi học sớm, vừa ra tới đường đã thấy Kiều Mục được mẹ chở tới trường. Bàn tay nhỏ xíu của cậu đang lục lọi trong túi, lục ra lục vào rồi đánh rơi thứ gì đó mà hình như cậu cũng không nhận ra.

Chiếc xe đạp lướt qua rất nhanh, Tần Chiêu Chiêu tò mò chạy về phía trước, nhặt được một viên kẹo lẫn trong bụi cỏ vệ đường. Trước nay Tần Chiêu Chiêu chưa từng nhìn thấy viên kẹo nào như thế. Trường Cơ là vùng nghèo khó, điều kiện vật chất thiếu thốn, loại kẹo rẻ nhất trong các cửa hàng bách hóa của nhà máy là những viên kẹo xù xì góc cạnh, một xu một viên kẹo trắng tinh hình dạng không giống nhau, kẹo cũng chẳng có giấy gói bọc, đưa lên miệng ngậm thấy vị ngọt mát bao lấy đầu lưỡi. Sang hơn một chút là kẹo hoa quả giá năm xu một viên, bọc trong giấy kẹo ba màu đỏ, vàng, lam; ăn vào thấy vị hoa qủa. Cao cấp hơn cả là kẹo xốp hoặc kẹo mềm bọc vừng gói giấy bóng kính trong suốt. Kẹo này những một hào một viên, cũng có thể mua cả cân, thường được mua về làm kẹo cưới, bày ra đĩa mời khách những khi náo tân phòng[1]. Đám con nít gặp dịp như vậy sẽ háo hức vơ cả nắm to, ăn xong cũng không nỡ bỏ vỏ kẹo mà cẩn thận vuốt cho

thật phẳng, kẹp vào giữa trang sách để dành; ai tích được nhiều vỏ kẹo sẽ thấy rất tự hào.

[1] Tục lệ xưa của người Trung Quốc, khách sẽ trêu chọc cô dâu chú rể trong đêm tân hôn.

Ngoài mấy loại kẹo này, Tần Chiêu Chiêu chưa được nếm qua loại kẹo nào khác. Chiếc kẹo Kiều Mục đánh rơi trong bụi cỏ được gói rất đẹp, không dùng giấy gói ba màu lòe loẹt, tầm thường như kẹo hoa quả rẻ tiền, cũng không gói bằng giấy bóng kính, chỉ có một lớp giấy bọc màu trắng đơn giản in hình một chú thỏ trắng xinh xắn.

Trên vỏ kẹo còn in ba chữ nhưng cô chưa nhận được hết mặt chữ, chỉ nhìn ra mỗi một chữ "Đại". Đưa kẹo lên hít một cái, mùi sữa thơm ngọt xộc vào mũi, bóc vỏ ra thấy bên trong còn một lớp giấy rất mỏng, trong suốt, dính chặt lấy chiếc kẹo. Cô bé cố bóc sạch lớp giấy nhưng không được, không nhịn nổi mùi sữa dụ hoặc, chẳng quan tâm nhiều, cô nhét luôn viên kẹo vào miệng. Trước kia cô bé vẫn ăn kẹo như vậy vì vỏ kẹo hoa quả thường dính chặt vào kẹo không bóc ra được, chỉ có cách ngậm vào miệng, chờ giấy tách ra khỏi kẹo rồi nhả vỏ kẹo ra sau. Nhưng lạ là viên kẹo này không cần nhả vỏ, vừa đưa vào miệng là lớp giấy tự tan ra, sau này cô bé mới biết loại giấy này được gọi là giấy gạo nếp, có thể ăn luôn không cần bóc. Lớp giấy gói trong suốt tan mất, vị sữa ươm đầy khoang miệng, ngọt ngào đến mức Tần Chiêu Chiêu tưởng chừng có thể nuốt luôn cả lưỡi mình. Ngon quá! Tại sao lại có loại kẹo ngon đến vậy? Đến khi đã ăn gọn cả viên kẹo rồi mà vị sữa vẫn còn lưu mãi trong miệng.

Ăn hết viên kẹo, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận cất vỏ kẹo thật kĩ, tan học là chạy một mạch về nhà, vừa thở hổn hển vừa hỏi mẹ: "Mẹ à, nếu cả hai môn thi giữa kỳ con đều được 100 điểm thì mẹ thưởng cho con nhé![2]"

[2] Cấp tiểu học ở Trung Quốc thi hai môn Ngữ văn và Toán, sử dụng thang điểm 100.

“Được, nếu cả hai môn đều được 100 điểm, muốn thưởng gì cũng được.”

Cô bé liền tức tốc lôi vỏ kẹo cất kĩ ra đưa mẹ: “Con muốn ăn kẹo này, ngon lắm mẹ ạ!”

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Vừa nhìn thấy vỏ kẹo, mẹ cô bé thoáng giật mình. “Đây là kẹo sữa Thỏ Trắng[3], con lấy đâu ra thế?”

[3] Nhãn hiệu của hãng sản xuất bánh kẹo Quan Sinh Viên, bắt đầu xuất hiện ở Thượng Hải năm 1943 và sớm nổi tiếng thế giới. Ngày 26/9/2008, loại kẹo phải dừng tiêu thụ do phát hiện hàm lượng hóa chất melamine cao gấp 6 lần mức cho phép trong sản phẩm. Sinh thời, đây là loại đồ ăn nhẹ mà thủ tướng Trung Quốc Chu Ân Lai vô cùng yêu thích.

Tần Chiêu Chiêu liền ríu rít như chú chim nhỏ kể lại chuyện nhặt được viên kẹo giữa đường cho mẹ nghe, còn nhấn mạnh lại: “Kẹo này ngon lắm, rất rất ngon.”

Ngày ấy, kẹo sữa Thỏ Trắng là thứ đồ xa xỉ, người bình thường không nỡ bỏ chừng đó tiền mua loại kẹo ngon như thế làm đồ ăn vặt cho con cái. Tần mẹ bèn nghĩ cách lừa con gái. “Chiêu Chiêu à, loại kẹo Thỏ Trắng này chỉ ở Thượng Hải mới có, thành phố mình không ai bán đâu. Hay mẹ mua kẹo xốp cho con nhé, mua nửa cân có được không?”

Nếu là trước kia, được mẹ hứa mua cho nửa cân kẹo xốp hẳn Tần Chiêu Chiêu sẽ vui mừng như mở cờ trong lòng. Nhưng giờ đã trót nếm qua kẹo Thỏ Trắng rồi, món kẹo xốp kia không thể thỏa mãn cô bé được nữa. Cô nhóc được phen thất vọng liền bù lu bù loa: “Không đâu, con không cần kẹo xốp. Con muốn ăn kẹo sữa Thỏ Trắng cơ. Tại sao mẹ không phải người Thượng Hải? Sao ông bà ngoại không ở Thượng Hải chứ?”

Cô bé khóc lóc ăn vạ mẹ rất lâu, tới tận khi ba tăng ca trở về. Vừa nghe qua câu chuyện, ba cô liền tức giận trừng mắt: "Ranh con to gan thật, còn muốn mẹ là người Thượng Hải để mua kẹo Thỏ Trắng cơ đấy! Còn không biết điều nữa, đừng trách tao tống cổ về quê làm con bác cả, đến lúc ấy kẹo xốp cũng chẳng có mà ăn đâu."

Nghe đến đây, Tần Chiêu Chiêu đành nín khóc. Dẫu cô bé còn nhỏ nhưng cũng thừa hiểu mình may mắn hơn hẳn các con nhà bác cả. Các anh chị họ ai nấy đều hâm mộ cô được sống giữa thành phố, còn được mặc váy có nơ cánh bướm, còn được ăn kẹo xốp nữa, giống như cô vẫn hâm mộ Kiều Mục vậy. Đã không thể được như Kiều Mục thì chớ nên chọc tức ba, nếu không sẽ bị đuổi về quê ở với anh chị họ.

Nhiều năm sau, Tần Chiêu Chiêu vô tình được được một đoạn trong sách thế này: "*Đời người tựa kiếp hoa bay, sinh cùng một cội, nở chung một cành, cánh rơi thềm ngọc cánh sa bờ rào… Sang hèn khác chốn, biết tại nơi nao*[4]"

*[4] Lấy ý từ **Vô thần luận** của Phạm Chẩn.*

Gấp sách lại rồi nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn vấn vương mãi nỗi băn khoăn: Tại sao cùng là con người lại có sang có hèn khác nhau?

Đúng thật nhỉ, tại sao chứ? Vì sao có người may mắn sinh ra giữa gác tía lầu son, lại có người bất hạnh sống trong cảnh bần cùng khốn khó? Rốt cuộc vận mệnh là gì chứ? Giữa mênh mang hỗn độn, rốt cuộc vận mệnh do ai an bài?

Vô phương giải đáp, câu hỏi về khởi nguyên vận mệnh vẫn là bí ẩn không lời đáp suốt mấy ngàn năm lịch sử của loài người.

Biết chắc rằng ba mẹ sẽ không mua kẹo Thỏ Trắng cho mình, nên từ đó mảnh giấy gói kẹo kia trở thành báu vật của Tần Chiêu Chiêu, được cô bé cẩn thận cất ở nơi trang trọng nhất.

Ngày đó, mấy cô nhóc cấp một vẫn thường sưu tầm giấy bọc kẹo rồi mang ra khoe và so với nhau xem ai sưu tầm được nhiều vỏ kẹo đẹp nhất. Vỏ kẹo Thỏ Trắng của Tần Chiêu Chiêu vừa đưa ra đã khiến các bạn sửng sốt, mang về cho cô bé rất nhiều ánh mắt hâm mộ tột độ.

Có điều, được ngưỡng mộ cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, người xưa vẫn có câu: "Thất phu vô tội, hoài bích kì tội", nghĩa là người thường vốn chẳng có tội, mang theo vật quý bên mình thành ra có tội. Vỏ kẹo bảo bối của Tần Chiêu Chiêu chẳng may bị lớp trưởng Hạ Cầm để mắt đến. Hạ Cầm muốn dùng năm vỏ kẹo bóng kính để đổi lấy vỏ kẹo này của Tần Chiêu Chiêu, đương nhiên Tần Chiêu Chiêu không chịu. Vì thế, Hạ Cầm liền lợi dụng quyền lực của lớp trưởng kéo tất cả con gái trong lớp về phe mình, không ai được chơi với Tần Chiêu Chiêu nữa.

Trẻ con ngày đó khá lợi hại, cả đám trẻ lớn cùng nhau, chơi chung với nhau, trong quá trình chơi đùa, những đứa có khả năng cá nhân vượt trội sẽ sớm bật lên trở thành người lãnh đạo, là "trùm" của của đám trẻ. Những đứa nhóc này đều dũng cảm, thông minh, sáng dạ, dễ dàng khiến bọn trẻ khác nhất mực nghe theo, nếu không, đông người lắm ý như vậy vốn dĩ đâu thể chơi chung được với nhau.

Hạ Cầm chính là một đứa trẻ thuộc hàng "trùm" như vậy, con gái trong lớp luôn răm rắp nghe lời cô bé, cô nói không được chơi với ai là tất cả sẽ xúm lại bỏ mặc người đó. Vì chiếc vỏ kẹo này mà Tần Chiêu Chiêu bị tất cả con gái trong lớp cô lập. Tan học chẳng còn ai rủ cô nhảy dây, đá cầu, tung bao cát nữa. Cô bé chỉ còn một mình thật buồn, thật tủi thân. Sau ba ngày, rốt cuộc Tần Chiêu Chiêu cũng không chịu nổi nữa, đành chủ động mang

vỏ kẹo Thỏ Trắng tới đổi cho Hạ Cầm. Đổi lấy năm chiếc vỏ kẹo bóng kính mình không thích, cũng là đổi lấy thiên hạ thái bình.

Cực chẳng đã mất đi vỏ kẹo quý giá khiến Tần Chiêu Chiêu bé nhỏ vô cùng khó chịu. Năm ấy còn nhỏ tuổi, cô bé chưa hiểu được thế nào gọi là nhẫn nhịn cho đi những thứ mình yêu quý, chỉ biết rằng cảm giác khi mất đi thứ quý báu là vô cùng, vô cùng khổ sở.

Chương 4

Kỳ hai năm lớp một, nhà trường tổ chức cho các lớp đi dã ngoại mùa xuân. Giáo viên nhắc nhở học sinh chuẩn bị lương khô và mang theo nước uống.

Những cô cậu học trò lớp một lần đầu tiên được tham gia hoạt động tập thể như vậy nên ai nấy đều hào hứng về nhà giục ba mẹ chuẩn bị đồ ăn cho chuyến dã ngoại. Các cô nhóc, cậu nhóc nhân dịp này tranh thủ "đề đạt nguyện vọng" được ăn những món ngon lành mà bình thường chẳng mấy khi có cơ hội động tới. Tần Chiêu Chiêu hy vọng mẹ sẽ mua bánh mỳ hoặc bánh ngọt để cô mang theo.

Ngày ấy đồ ăn lót dạ thường thấy ở vùng Trường Cơ là những món làm từ bột mì, bột gạo như bánh bao, màn thầu, bánh mỳ hấp… Màn thầu, bánh mỳ hấp một hào một chiếc, bánh bao đường giá một hào hai, bánh bao thịt bán một hào bảy. Ngoài những món này còn có bánh trứng gà bán theo cân cao cấp hơn một chút, bánh trứng nướng vàng ruộm, mềm mại vừa thơm vừa ngon, Tần Chiêu Chiêu rất thích, nhưng nhà chẳng mấy khi mua. Thỉnh thoảng có mua nửa cân mẹ cũng chỉ cho cô mỗi lần một, hai chiếc, ăn xong

vẫn còn thòm thèm. Vì chẳng bao giờ được ăn đến đã nghiền nên ngày còn nhỏ Tần Chiêu Chiêu luôn thầm nghĩ: Đợi sau này lớn lên kiếm được tiền, nhất định phải mua thật nhiều bánh trứng gà, ăn đến no căng bụng mới thôi.

Ít lâu sau, bánh mỳ, bánh ngọt kiểu Tây và bánh bông lan bắt đầu xuất hiện ở khu Trường Cơ. Bánh mì năm hào một chiếc, thoạt nhìn thấy vừa to vừa tròn nhưng không thể no bụng được, ăn rồi cũng chẳng khác chưa ăn là bao. Bánh bông lan phủ kem trắng xóa nhỏ hơn hẳn bánh mì nhưng giá đắt gấp đôi - một đồng một chiếc. Tính toán chi li ra, người lớn chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ chừng đó tiền để mua đồ ăn vặt lấp bụng cho con trẻ, thật là chẳng hợp lý chút nào.

Nhưng bọn trẻ lại rất thích những loại bánh trái này; bánh mì, bánh bông lan thơm thật là thơm! Bọn chúng cũng giống Tần Chiêu Chiêu, mỗi khi thấy chiếc xe nhỏ bán bánh bông lan đẩy qua là đứng dạt sang một bên hít hà không ngừng. Không được ăn nhưng được ngửi hương thơm ngọt ngào cũng tốt rồi.

Có lần, chị Tiểu Đan mua một chiếc bánh bông lan ăn thử. Anh trai chị Tiểu Đan là anh Tiểu Cương, mười bảy tuổi tốt nghiệp trung học năm ngoái, vừa kịp đợt cuối cùng chính sách thay thế[1] nên được nhận vào học nghề ở nhà máy Trường Cơ thay thế vị trí công tác của mẹ. Tiểu Cương đi làm mỗi tháng có vài chục đồng tiền lương, tuổi còn trẻ nên chi tiêu rất hào phóng, thỉnh thoảng lại cho cô em gái mới học cấp hai một, hai đồng tiêu vặt. Cái thời chỉ cần vài hào đã có thể mua được vô số đồ ăn vặt thì một cô nhóc có vài đồng để tiêu vặt đúng là "tiểu phú ông". Tần Chiêu Chiêu cực kỳ hâm mộ chị Tiểu Đan, còn ao ước có được anh trai như anh Tiểu Cương.

[1] Chính sách thay thế: Chính sách được Trung Quốc thực hiện phổ biến vào thập niên 70, 80 thế kỷ XX, nhằm thu xếp ổn định cho các nhân viên già yếu và bố trí việc làm cho thanh niên, theo đó, khi các viên chức già từ chức hoặc về hưu thì con cái của họ được nhận vào biên chế thay vị trí của cha mẹ.

Thấy chị Tiểu Đan mua một miếng bánh bông lan, Tần Chiêu Chiêu thèm lắm, nhịn không được đành chìa một bàn tay nhỏ xíu hướng về phía chị, năn nỉ với vẻ đáng thương: “Chị Tiểu Đan ơi, cho em ăn cùng được không? Một miếng nhỏ thôi cũng được ạ.”

Bởi vì dễ dàng có tiền nên chị Tiểu Đan cũng không hề nhỏ mọn, bẻ ngay một góc bánh lớn đưa cho Tần Chiêu Chiêu.

Đây là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được ăn bánh bông lan, cảm thấy ngon hơn hẳn bánh bao, màn thầu hay bánh mì hấp thường ngày, thậm chí cả bánh trứng gà cũng không ngon bằng. Bánh bông lan cũng làm từ bột mì vì sao lại mềm, thơm, ngọt đến vậy? Tần Chiêu Chiêu rất mong ngày nào cũng được ăn bánh bông lan, không phải ăn bánh bao, màn thầu hay bánh mì hấp nữa. Ngày nào cũng được ăn thì chắc chắc là không được, chỉ cần có thể ăn thêm lần nữa là tốt lắm rồi. Thế nên lần này cô bé tranh thủ “đề đạt yêu cầu” với mẹ, mẹ cũng chiều ý, mua cho cô bé hai chiếc bánh bao và một miếng bánh bông lan nhỏ, cô bé cực kỳ vui vẻ lên đường.

Bữa cơm dã ngoại lần đó của bọn trẻ cũng không khác biệt nhau là mấy, đồ lót dạ quanh quẩn chỉ có những món làm từ bột mỳ bột gạo như bánh bao, màn thầu, bánh trứng…, ăn vặt không có gì khác ngoài kẹo hoa quả, mứt vỏ hồng[2], ô mai bột, các loại hoa quả thông thường… Trẻ con nhà nào cũng lớn lên nhờ mấy thứ này.

[2] Mứt vỏ hồng: loại đồ ăn vặt được chế biến từ các loại mứt táo, thường ở dạng cuộn hoặc dạng phiến mỏng, có màu đỏ tươi rất đẹp. Mứt vỏ hồng có vị chua dịu kèm ngọt thanh, hương thơm đặc biệt, có tác dụng hỗ trợ tiêu hóa, khai vị kiện tì nên được cả trẻ con và người lớn ưa thích.

Nhưng có một cậu bạn lớp 1.2 có mang thêm một món rất lạ. Ba cậu là cán bộ thu mua của nhà máy, thường xuyên được đi công tác, vì thế hay mua đặc sản các vùng về làm quà. Hôm ấy, cậu nhóc mang theo một hộp xoài được đóng gói rất đẹp, nom cậu thật oai phong. Hộp hoa quả này khiến

cả lớp 1.2 xao động bởi nó sang hơn hẳn những loại hoa quả đóng trong bình giả thủy tinh được bày bán tại mấy hàng tạp hóa trong nhà máy. Khi ấy, đồ hộp là một thứ xa xỉ phẩm, người bình thường mấy ai dám mua ăn, huống chi đây còn là xoài đóng hộp nữa. Xoài vốn là loài cây sinh trưởng ở vùng nhiệt đới, giữa cái xứ nửa tỉnh nửa quê như Trường Cơ, mấy người đã từng được thấy quả xoài thật ra sao, huống hồ đây chỉ là một đám con nít sáu, bảy tuổi chưa trải sự đời? Đám con trai lớp 1.2 vây lấy cậu nhóc, mồm năm miệng mười tranh giành cãi cọ: "Tả Chí Binh, cho tớ xin một miếng, Tả Chí Binh cho tớ một miếng nhé!"

Tả Chí Binh rất oai phong cất tiếng giữa đám nhóc ồn ào: "Đừng cãi nhau nữa, còn chưa mở hộp mà."

Nhờ giáo viên mở hộ hộp xoài, Tả Chí Binh khẳng khái mời thầy cô ăn thử trước, giáo viên cũng chẳng khách khí đồng ý ngay. Giáo viên ở trường tiểu học Trường Cơ không mấy người được đào tạo sư phạm chính quy, đa số đều là người nhà của nhân viên nhà máy đã tốt nghiệp cấp hai, cấp ba được nhận vào đứng lớp. Giáo viên không trẻ nhưng trải đời cũng chẳng bao nhiêu, lần đầu có dịp được biết mùi vị trái xoài đóng hộp đương nhiên sẽ chẳng giả vờ khách khí mà từ chối.

Hơn bốn chục năm sống trên đời, lần đầu tiên vị giáo viên biết tới đồ hộp, không khỏi cảm khái: "Trẻ con bây giờ thật sung sướng, còn nhỏ như vậy đã có đồ ngon mà ăn."

Hộp xoài không đủ để chia cho ngần đó người, Tả Chí Binh đành phải quyết định xem ai may mắn được ăn. Cậu ưu tiên chiếu cố tới những bạn bè chơi thân trong lớp, vô cùng oai phong xướng tên từng người: cho cậu một miếng; cậu… cậu… cả cậu nữa… mỗi người một miếng.

Những đứa nhóc được gọi tên sung sướng vạn phần, người không được mời buồn bã, ỉu xìu. Tần Chiêu Chiêu đứng một bên xem từ đầu đến cuối, cô không học cùng lớp Tả Chí Binh, cũng không thân gì lắm, chắc chắn chẳng có phần, nhưng lại tiếc rẻ không muốn tránh đi.

Mỗi người một miếng, hộp xoài nhanh chóng hết veo, vỏ hộp rỗng được giáo viên trưng dụng nốt, nói rằng mang về đựng lá trà. Tần Chiêu Chiêu nuốt nước miếng tránh sang một bên, bánh bông lan bơ trong miệng không còn ngọt thơm như trước nữa vì bao tâm tư của cô bé đều dành cả vào hộp xoài. Ôi, sao ba cô không phải là cán bộ thu mua vậy? Được như thế cô sẽ có xoài đóng hộp để ăn rồi, tốt biết bao!

Năm lớp hai, cũng vì thèm ăn mà Tần Chiêu Chiêu lần đầu tiên học nói dối để xin tiền.

Bởi vì đi học thỉnh thoảng cũng có lúc phải mua bút chì, tẩy hay sách vở nên ba mẹ sẽ cho cô bé tiền để tự mua. Vài lần như thế, chẳng thầy nào dạy Tần Chiêu Chiêu cũng tự nhận ra làm thế nào để từ giờ có thể dối mẹ xin tiền. Ví như mang bút chì giấu đi rồi nói với mẹ là mất bút, phải mua cái mới, tiền mẹ cho sẽ dùng để mua đồ ăn vặt. Từ đó, cô bé thường xuyên "mất" bút, "mất" tẩy" để có tiền đi mua đồ ăn vặt.

Đồ thường mua là ô mai bột, năm xu một gói, bên trong còn kèm một chiếc thìa nhỏ xíu, dùng thìa múc bột ô mai trong túi bỏ vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt dìu dịu lan tỏa trong miệng. Trẻ con ngày đó đứa nào cũng thích ăn loại ô mai này, ngày nào cũng mua vài gói, không hẳn vì nó vừa rẻ vừa ngon mà còn vì trong túi ô mai có một chiếc thìa nhỏ xíu hình dáng không giống nhau. Cũng giống việc gom giấy kẹo để dành, bọn trẻ cũng vô cùng hứng thú với việc sưu tầm những chiếc muỗng nhỏ đủ màu sắc, hình dạng này. Bạn tốt sẽ thường chia sẻ với nhau: "Tớ có hai chiếc thìa hình này, cho cậu một chiếc, chúng mình là bạn tốt nhé!"

Lớp Tần Chiêu Chiêu có một nam sinh từng vì muốn sưu tầm những chiếc thìa được tạo hình như vũ khí mà to gan trộm lấy hai đồng, mang cả đi mua ô mai bột. Kết quả cậu nhóc bị ba phát hiện, đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, kêu gào thảm thiết. Thê thảm hơn là tất cả chỗ ô mai cậu chưa kịp bóc bị mang trả hết lại cho hàng bán quà vặt. Đúng là ăn đòn vô ích còn chẳng gặp may.

Lúc ấy, đồ đắt nhất trong hàng quà vặt là kẹo sô cô la Mylikes đóng túi màu đỏ rất đẹp, một đồng một túi. Một đồng cơ đấy, có thể mua cả trăm cục kẹo, hai mươi gói ô mai bột, Tần Chiêu Chiêu vắt óc cũng chỉ lừa được năm xu một hào, lấy đâu ra cả đồng mua kẹo, chỉ đành tưởng tượng xem nó ngon tới mức nào.

Sau này, có một cô bé bàn trên nhà bán đồ ăn vặt mang một gói kẹo Mylikes tới lớp, chia cho mấy bạn thân, Tần Chiêu Chiêu cũng may mắn được một viên. Viên kẹo đen đen này thoạt nhìn thấy không lớn nhưng vừa bỏ vào miệng lại thấy thật là ngon. Cô bé vừa ăn là thích mê, nhưng ba mẹ sẽ không mua cho cô món kẹo này. Vậy là cô bé quyết định từ giờ trở đi mỗi khi lừa được tiền sẽ không tiêu gì nữa mà để dành, khi nào đủ một đồng mới đi mua hẳn một gói kẹo sô cô la, ăn tới sướng bụng.

Vì thế tần suất "mất" đồ của Tần Chiêu Chiêu cao đột biến, rốt cuộc mẹ cô bé cũng nghi ngờ mà hỏi: "Sao lại mất đồ nữa? Tháng này mất bút chì mấy lần rồi là sao?"

Rốt cuộc Tần Chiêu Chiêu cũng chỉ là cô nhóc, bị mẹ hỏi vặn lại liền lúng túng, mặt đỏ bừng, miệng lắp bắp, bộ dạng thấp thỏm không yên. Mẹ cô vừa thấy là hiểu ngay: "Tiền mẹ cho con không mua bút, tẩy mà đi tiêu bậy bạ hết rồi hả?"

Bị mẹ vạch trần, Tần Chiêu Chiêu không chịu được, khóc òa lên. Trong mắt người lớn, trẻ con mà nói dối lừa tiền là tội lớn, ngay đến mẹ vốn luôn hiền dịu cũng đanh mặt tét vào mông cô bé mấy cái rõ đau, đánh xong còn bắt cô bé chép phạt một trăm lần câu "Từ nay về sau con không dám nói dối lừa tiền nữa."

Cô bé mới học lớp hai, trong câu này còn rất nhiều chữ hoàn toàn xa lạ không biết viết, chỉ đành "y dạng họa hồ lô" chép lại từng nét bắt chước mẫu có sẵn, viết xong một trăm lần cũng mỏi nhừ tay. Quả thật rất đau khổ, còn khổ hơn cả bị đánh.

Sau khi bị mẹ đánh và bắt chép phạt, Tần Chiêu Chiêu không dám nói dối xin tiền mua đồ ăn vặt nữa. Còn Tần mẹ dần ý thức được con gái đã lớn rồi, muốn cái này cái khác là chuyện bình thường; nếu nhất định không cho tiền tiêu vặt thì cũng không ổn, sẽ chỉ khiến cô bé tìm mọi cách để có tiền mà thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng bà ước định với con gái, chỉ cần thi được 100 điểm sẽ thưởng cho cô năm xu.

Thưởng vật chất đúng là hiệu quả phi thường, Tần Chiêu Chiêu vì muốn "kiếm tiền" mà rất chăm chỉ học tập, thường xuyên mang bài thi 100 điểm về xin mẹ thưởng. Thỉnh thoảng, cô nhóc còn thấy chán sao đi học ít bài kiểm tra quá, làm ảnh hưởng tới chuyện "kiếm tiền" của cô. Tích cóp mãi cuối cùng cũng đủ một đồng. Một xu, hai xu, năm xu, một hào, hai hào… Cô nhóc tỉ mỉ vuốt phẳng rồi xếp hết một lô tiền giấy tiền xu lớn nhỏ, cầm chắc tiền trong tay rồi hăm hở chạy một mạch tới tiệm tạm hóa của nhà máy mua kẹo sô cô la Mylikes.

Cô nhóc chạm mặt Kiều Mục đang đi mua thuốc cho ba ở ngay cửa tiệm. Cậu mặc một chiếc áo sọc màu xanh lính thủy, đôi giày da bóng loáng dưới chân. Toàn thân từ ngọn tóc tới kẽ tay đều sạch bong, khác hẳn với đám con nít ở khu Trường Cơ này. Cả trăm đứa nhỏ nơi này gộp vào cũng không

sạch bằng một mình cậu, càng đừng mong có được phong cách sang trọng như Tây của cậu. Mấy dì, mấy cô trong cửa hàng vừa nhác thấy bóng cậu đã tươi cười: "Ái chà, cậu nhóc Thượng Hải đến này!"

Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục bước vào cửa hàng cùng lúc nhưng mấy dì mấy, cô trong tiệm hình như chẳng nhìn thấy cô, bao nhiêu hào hứng, nhiệt tình đều đổ cả lên mình Kiều Mục. Họ vây lấy cậu nhóc hỏi chuyện, có người còn hào phóng mang kẹo trong quầy ra dúi cho cậu. Nếu là đổi lại là Tần Chiêu Chiêu, cô sẽ chẳng ngại mà nhận lấy nhưng Kiều Mục chẳng buồn quan tâm, lắc đầu từ chối, chỉ cầm bao thuốc bước đi.

Tần Chiêu Chiêu tiếc ngẩn tiếc ngơ mấy viên kẹo mà Kiều Mục không nhận, nếu kẹo ấy cho cô thì tốt biết mấy. Chỉ có điều, các dì sẽ chẳng bao giờ cho cô, Kiều Mục vừa đi là mấy chiếc kẹo được cất ngay lại trong tủ.

Chương 5

Lên lớp ba, học Ngữ văn bắt đầu có thêm tiết tập làm văn.

Làm văn dành cho học sinh tiểu học không yêu cầu gì cao, nhưng với một đám con nít tám, chín tuổi mà nói cũng chẳng dễ dàng chút nào. Rất nhiều cô cậu học trò không biết viết, vò đầu bứt tai, vắt óc cả buổi vẫn chẳng nghĩ ra câu nào nên hồn, cái khó ló cái khôn, chẳng cần ai dạy cũng biết đi chép văn mẫu.

Tần Chiêu Chiêu ngày đó đã thích đọc truyện tranh thiếu nhi, còn cậy vào việc biết mấy trăm chữ để mượn tiểu thuyết chương hồi của ba ngồi xem như thật, mấy cuốn gì mà *Tiết Nhân Quý chinh tây, Tiết Đinh San*

chinh đông ngồi xem tới đoạn thú vị liền ha ha cười một mình. Có điều, cô bé cũng chỉ biết đọc chứ không biết viết, mỗi lần tới giờ tập làm văn luôn đau đầu vô cùng, thường chỉ biết ngẩn người cắn bút nhìn cuốn vở trắng mở trước mặt. Cho nên cô bé cũng giống bạn bè xung quanh, còn nhỏ xíu đã biết coi cọp, chép văn mẫu; mỗi lần phải làm tập làm văn là đi tìm những bài gần giống trong sách tập làm văn dành cho học sinh tiểu học rồi chép lại để qua mắt thầy cô.

Nhưng cổ nhân vẫn có câu: "Đi đêm lắm có ngày gặp ma". Lừa thầy gạt cô thành công được vài lần, rốt cuộc cô bé cũng bị lộ. Lần đó có đề văn "Đêm hội", khi ấy vừa qua Tết Trung thu, giáo viên yêu cầu học sinh trong lớp viết một bài văn tả dịp này. Tần Chiêu Chiêu về nhà mở văn mẫu thấy một bài văn tả đêm hội tương tự liền cất bút chép theo: "Đêm rằm tháng Giêng…"

Tần Chiêu Chiêu tội nghiệp, tuổi nhỏ căn bản không hiểu rõ những lễ tết tính theo lịch âm rốt cuộc là ngày mấy tháng nào nên sai lộ liễu mà không hề hay biết, cứ như vậy nộp cho cô giáo. Nghĩ cũng biết, giáo viên Ngữ văn đã dùng cả tiết sửa bài Ngữ văn để nghiêm chỉnh phê bình, giáo huấn cô một trận, khiến cô bé nước mắt ngắn dài.

Không lâu sau, nhà trường tổ chức cho tất cả giáo viên và học sinh đi tham quan triển lãm hoa cúc ở công viên. Cô giáo dạy Ngữ Văn yêu cầu học sinh đi tham quan về viết một bài văn tả cây hoa cúc, còn dặn các em mang theo giấy bút cẩn thận ghi chép lại hình dáng, đặc điểm của cây hoa.

Lần trước Tần Chiêu Chiêu chép văn mẫu bị phát hiện đã thành nhân vật cá biệt, bị thầy cô phê bình nghiêm khắc khiến cô bé cảm thấy rất buồn khổ. Học sinh tiểu học rất để ý cách giáo viên đánh giá về mình, lúc nào cũng mong sẽ được giáo viên yêu quý, hoặc chí ít cũng không bị ghét. Lần trước bị cô giáo phê bình như vậy, cô bé rất sợ từ nay sẽ bị các thầy cô ghét nên

quyết tâm lấy công chuộc tội. Vì thế, lần này cô bé đặc biệt nghe lời, cô giáo nói gì cô liền ngoan ngoãn làm theo, cố gắng bộc lộ hết ưu điểm trước mặt thầy cô. Hôm đó đi tham quan triển lãm, cô nhớ lời giáo viên dặn dò, mang theo bút sách ngồi trong công viên vừa nhìn vừa viết, cô gắng ghi lại thật rõ ràng hình dáng, màu sắc cây hoa cúc mà mình thích nhất. Về nhà, cô sửa sang, sắp xếp lại những ý đã ghi một chút rồi đặt bút viết ra một bài văn dài hai trang giấy.

Học sinh lớp ba mới tập làm văn có thể viết được một trang giấy đã là dài, lần này Tần Chiêu Chiêu viết những hai trang, chỉ riêng dung lượng này đã đủ khiến giáo viên kinh ngạc một phen. Cẩn thận đọc lại sẽ thấy đây đúng là bài tập cô bé tự viết, tả lại chính xác hình dáng, màu sắc của cây cúc đẹp nhất trong công viên hôm ấy, chừng này là đủ xác định bài văn này không phải đi chép văn mẫu.

Bài văn ngày đó như thế nào tới giờ Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng nhớ rõ. Chỉ nhớ hôm ấy lên lớp, cô giáo vô cùng vui vẻ, dùng cả tiết chữa bài tập làm văn để tuyên dương cô. Với cô bé, vậy cũng như ngã ở đâu đứng lên từ chính nơi đó, trong lòng vô cùng đắc ý, ngực rướn lên thật cao, gương mặt bé nhỏ sáng bừng.

Ngày Quốc tế thiếu nhi năm ấy, Tần Chiêu Chiêu học lớp bốn, Phòng Giáo dục thành phố muốn tổ chức một buổi hội diễn văn nghệ của học sinh tiểu học. Trường dành cho con em nhân viên khu Trường Cơ cũng tham gia một tiết mục tốp ca, Tần Chiêu Chiêu vinh dự được chọn vào nhóm đi dự thi. Cô bé cực kì vui vẻ, trước kia, ngày Quốc tế thiếu nhi chỉ được biểu diễn trên bãi tập nhỏ xíu của trường, còn lần này là được đứng trên sân khấu ở hội trường thành phố hẳn hoi.

Nhà trường đặc biệt coi trọng lần biểu diễn này nên quyết định sẽ thống nhất phục trang cho các học sinh tham gia tốp ca. Trước kia, mỗi khi nhà

trường tổ chức hoạt động gì đều thống nhất học sinh mặc quần áo cùng màu; nam sinh mặc sơ mi trắng quần xanh, nữ sinh là sơ mi trắng kèm váy đỏ, những ai không có quần áo đúng màu phải đi mượn. Nhưng quần áo đi mượn nên kiểu dáng lộ cộ không giống nhau, màu sắc cũng đậm nhạt khác biệt, do đó không thể hoàn toàn đồng nhất được. Vì thế, lần này nhà trường quyết định thu của mỗi học sinh hai mươi đồng để may đồng phục sơ mi trắng cùng váy và quần yếm xanh. Còn giày, tất cả thống nhất cùng đi giày da đen.

Nhà trường đề ra yêu cầu về trang phục, bọn trẻ nghe rồi về nhà máy móc truyền đạt lại cho phụ huynh. Ngày ấy, hai mươi đồng là số tiền không hề nhỏ, một công nhân làm việc ở Trường Cơ lương tháng chỉ chừng một trăm đồng. Ba Tần Chiêu Chiêu vừa nghe con gái nói xong liền nhíu mày. "Quần áo đắt quá! Còn bắt phải có giày da đen nữa, thế này vừa quần áo vừa đạo cụ cũng bốn chục đồng rồi. Ba không mua đâu, con đừng đi nữa!"

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy òa khóc, nước mắt lã chã. "Không chịu đâu, con muốn đi, con muốn đi mà."

Cái thuở nhỏ dại ấy bốc đồng ấy, câu cửa miệng của Tần Chiêu Chiêu chính là: "Không chịu đâu, con muốn, con muốn cơ", đã vậy lần nào cũng khóc váng lên nghe rất khí thế.

Tần ba gay gắt: "Khóc cái gì mà khóc? Ông nội còn đang nằm viện kia kìa, đâu dư tiền mua quần áo, giày dép cho con tung tẩy biểu diễn chứ!"

Ông nội ở quê bị bệnh mấy ngày nay, người già bệnh tật theo bên mình, lần trước các chú các bác đưa ông vào thành phố khám bệnh vì điều kiện thăm khám, điều trị ở thành phố tốt hơn hẳn ở quê. Ba cô là người duy nhất trong cả họ sống ở thành phố, đưa ông nội lên thành phố rồi, đương nhiên mọi chuyện ở đây ba cô phải lo hết. Ông nội nằm viện nửa tháng, chi phí

điều trị đều do ba cô chi trả. Bình thường cha già sống ở quê, ông không có cơ hội tận hiếu phụng dưỡng, tất cả đều dồn lên vai các anh em. Tới giờ cha già lên thành phố chữa bệnh, phí điều trị đương nhiên ông không thể thoái thác.

Viện phí không hề rẻ, riêng chuyện này đã khiến ba mẹ Tần Chiêu Chiêu xanh xám mặt mày. Kiếm tiền không dễ, tiêu pha cũng không dám hoang phí. Lương tháng của hai vợ chồng gộp vào chỉ khoảng hai trăm đồng, tạm đủ qua ngày chứ không dư dả gì. Dẫu vậy, đối với họ hàng nghèo khó ở quê mà nói, họ là người thành phố, ăn lương nhà nước, là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, méo mó còn hơn không, vì thế có khó có khổ cũng không cách nào than thở. Hai người chỉ còn cách cẩn thận tỉ mỉ chi tiêu, bớt được đồng nào thì bớt, tuyệt không hoang phí một xu.

©DTV

Tự nhiên bỏ ra hơn bốn chục đồng sắm quần áo, giày dép đắt tiền cho con gái lên hội trường thành phố đứng vài phút hát một bài, khiến Tần ba cảm thấy thật hào nhoáng, hời hợt, ông không hề muốn bỏ ra số tiền lớn như vậy. Tần mẹ ngồi bên muốn nói gì lại thôi, rốt cuộc cũng không thốt một lời nào.

Thấy cơ hội được biểu diễn giữa hội trường thành phố sắp trôi qua kẽ tay, Tần Chiêu Chiêu đau lòng, một mình ngồi khóc, bỏ cả cơm chiều. Một cô bé con không thể thỏa được nguyện ước nho nhỏ trong lòng, ngoài việc khóc còn có thể làm được gì nữa đây? Nước mắt ứa ra mang theo bao nhiêu uất ức, tủi thân của cô bé, nước mắt cũng là vũ khí khiến cha mẹ mềm lòng. Rốt cuộc Tần mẹ cũng bị nước mắt của cô lung lạc, hôm sau đưa cho cô hai mươi đồng đi nộp tiền quần áo. Có điều giày da thì không đủ tiền mua nên bà sẽ nghĩ cách mượn cho cô một đôi.

Buổi biểu diễn hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu vinh dự được lĩnh xướng, cô bé mặc sơ mi trắng cùng váy yếm xanh lam đứng giữa sân khấu, hai má điểm hai mảng son hồng phớt, càng nhìn càng thấy giống mặt búp bê mịn màng. Một chùm đèn sáng rọi lên cô bé, tất cả người dưới sân khấu đều chăm chú nhìn lên cô. Tần Chiêu Chiêu có chút khẩn trương, cất tiếng hát:

"Hãy để chúng em khua động mái chèo, con thuyền nhỏ lăn tăn sóng gợn.

Mặt biển bao la in bóng tòa tháp trắng, bốn bề cây xanh tường đỏ.

Bóng thuyền nhỏ dập dềnh giữa sóng mênh mông, ngẩng cao đầu đón ngọn gió mát lành…."

Ban đầu có chút hồi hộp nên tiếng hát còn phô, nhưng càng hát càng nhẹ nhàng, tiếng hát trẻ thơ trong trẻo, rõ ràng mang theo biết bao thuần khiết ngây thơ vang vọng khắp hội trường, tiếng vỗ tay rào rào vang dội bốn bề.

Ấy là ngày vinh diệu nhất trong những năm tháng học tiểu học của Tần Chiêu Chiêu.

Tiết mục văn nghệ của trường con em nhân viên Trường Cơ được giải nhì toàn đoàn. Giải nhất thuộc về màn múa tập thể của trường tiểu học thực nghiệm, giải nhất cá nhân thuộc về tiết mục độc tấu organ của một học sinh của trường tiểu học thực nghiệm - không ai khác chính là Kiều Mục. Tiếng đàn vừa vang lên như nước chảy mây trôi, thánh thót sinh động, mười ngón tay lướt trên bàn phím đen trắng như bươm bướm múa lượn khiến cả hội trường vỗ tay như sấm.

Giải thưởng được trao ngay sau đó, các "nghệ sĩ nhí" lần lượt được mời lên sân khấu nhận giải. Tần Chiêu Chiêu thay mặt tốp ca Trường Cơ lên

nhận một bằng khen và một xấp sổ bìa da mềm mại, bên bìa còn in nổi một dòng chữ "Phần thưởng", sổ này chia cho các thành viên đội hợp xướng mỗi người một cuốn. Giải nhất tập thể mỗi người được một cuốn sổ tay bìa da cứng, giải nhất cá nhân ngoài một cuốn sổ bìa da còn kèm một cây bút máy rất đẹp.

Các "nghệ sĩ nhí" nhận phần thưởng xong liền xếp thành một hàng, chuẩn bị chụp chung ảnh lưu niệm. Kiều Mục cũng cầm giấy khen cùng phần thưởng đứng cạnh Tần Chiêu Chiêu. Tần Chiêu Chiêu rất thích mấy món phần thưởng của Kiều Mục, ánh mắt ngưỡng mộ liên tục hướng về phía cậu. Liếc nhìn bằng khen trên tay Kiều Mục, cô bé chợt phát hiện mình chưa từng gặp chữ "Mục" trong tên của Kiều Mục, trước kia cô bé cứ nghĩ tên cậu là "Mộc" cơ[1].

[1] Chữ "mục" trong tên Kiều Mục mang nghĩa là "kính cẩn, cung kính", có âm đọc giống với chữ "mộc" tức là "gỗ". Tần Chiêu Chiêu chưa từng nhìn thấy mặt chữ, chỉ nghe âm đọc nên đơn thuần suy diễn nhầm.

Khi Tần Chiêu Chiêu vào lớp năm, bất kể nam sinh hay nữ sinh cơ hồ đều mê mẩn một bộ phim hoạt hình - *Thánh đấu sĩ Saint Seiya*.

Tần Chiêu Chiêu cũng không ngoại lệ, cứ chiều tối là cô bé lại canh chừng để xem *Saint Seiya* trên truyền hình. Đúng sáu giờ tối ti vi sẽ phát một tập phim, gói gọn trong mười lăm phút. Mà phim thường kết đúng vào lúc gay cấn khiến người ta vô cùng háo hức. Hôm sau tới trường, đám con trai sẽ tụ tập lại một chỗ với nhau, bắt chước Pegasus Seiya chòm Thiên Mã, Dragon Shiryu chòm Thiên Long… Còn các cô bé sẽ chụm đầu lại, ríu rít bàn tán xem giữa Athena hay Hilda ai xinh đẹp hơn, hay mình thích ai nhất trong mười hai Thánh đấu sĩ mang áo giáp vàng.

Trong *Saint Seiya*, mười hai vị Thánh đấu sĩ giáp vàng chỉ là các nhân vật phụ mà thôi. Trước khi chiếu phần có mười hai Thánh đấu sĩ mang áo

giáp vàng, đám trẻ con vẫn vô cùng say mê hào hứng với năm nhân vật chính là Pegasus Seiya chòm Thiên Mã, Cygnus Hyoga chòm Thiên Nga, Dragon Shiryu chòm Thiên Long, Andromeda Shun chòm Tiên Nữ; Phoenix Ikki chòm Phượng Hoàng. Nhưng mười hai Thánh đấu sĩ giáp vàng vừa xuất hiện thì không biết bao nhiêu khán giả đổi dạ thay lòng, nhất là các cô bé. Thật ra đây cũng chẳng phải chuyện gì kì lạ, Thánh đấu sĩ hoàng kim quả thật rất quyến rũ. Mu chòm Bạch Dương lịch lãm, tao nhã, Shaka chòm Xử Nữ hoàn mỹ, phiêu dật, Camus chòm Bảo Bình lạnh lùng, cao ngạo nhưng không kém phần ôn nhu, dịu dàng, Saga chòm Song Tử tổng hòa của cả thiện lương và tà ác, ngoài ra còn có Milo tàn bạo chòm Thiên Yết, Shura cuồng ngạo như chính chòm sao Ma Kết, Aldebaran chòm Kim Ngưu khẳng khái, cương nghị, Aiolos trung thành của chòm Nhân Mã, cùng Aiolia hiện thân của chòm Sư Tử dũng cảm… Nhân vật không chỉ đẹp đẽ mà còn mỗi người một vẻ, không ai lẫn với ai, sao có thể trách các thiếu nữ không phát cuồng chứ?

Đến giờ series *Saint Seiya* đã trở thành anime kinh điển thuộc hàng tuyệt tác của Nhật, mặc dù xét cho kĩ thì cốt truyện cũng đơn giản, không có gì mới mẻ nhưng cảnh phim với những màn chiến đấu hoành tráng, tạo hình nhân vật đẹp đẽ, tinh xảo, nhân vật cá tính sắc nét cùng những tình cảm huyết nhục thân thiết, cảm động khiến câu chuyện luôn có sức hút mãnh liệt. Dẫu hơn hai mươi năm trôi qua nhưng đến giờ nó vẫn hấp dẫn vô số fan hâm mộ.

Ngày ấy, có một vấn đề mà mấy cô bé vẫn thường tụm lại bàn tán: ai xứng đáng là đại diện cho mười hai Thánh đấu sĩ giáp vàng? Đương nhiên được ủng hộ nhất vẫn là Mu chòm Bạch Dương và Shaka chòm Xử Nữ.

Các cô bé cùng công nhận người đẹp trai nhất trong mười hai hoàng kim đấu sĩ là Mu và Shaka, mặc dù Aphrodite chòm Song Ngư mới là người mang danh xưng “Đấu sĩ vàng đẹp trai nhất”, nhưng nhân vật này lại đại

diện cho phe ác nên không được hâm mộ nồng nhiệt như Mu và Shaka. Phần lớn con gái trong lớp đều thích Shaka hơn, còn Tần Chiêu Chiêu thì theo phe Mu. Cô bé cực kì thích Thánh đấu sĩ Mu tao nhã của chòm Bạch Dương, thích đến độ có tiền cũng không đi mua đồ ăn vặt mà dùng hết để mua ảnh dán *Saint Seiya*. Đa số các bạn khác trong lớp cũng giống cô bé.

Hạ Cầm cũng thích Mu, luôn hào hứng sưu tầm ảnh dán có hình Mu, nếu ai mua một tấm poster mới có một hình Mu mà cô nàng chưa có, chắc chắn cô nàng sẽ lấy luôn hình đó, có dán vào sách vở rồi cũng bóc ra. Bởi vì Hạ Cầm là "Nữ vương" trong lớp nên các bạn nữ khác dẫu tiếc vẫn phải chiều theo ý cô nàng.

Sau vụ giấy gói kẹo Thỏ Trắng, Tần Chiêu Chiêu đã rút ra được bài học, tuyệt đối không mang ảnh dán *Saint Seiya* của mình tới lớp, bị thiệt một lần nên khôn ra rất nhiều. Tiền tiêu vặt của cô không nhiều, chẳng mua được bao nhiêu tranh, đã ít mà còn bị người ta lấy mất chẳng phải càng không có gì hay sao?

Ngày đó poster dán tường thường có hai loại, loại nhỏ hai hào một tấm, còn có loại lớn năm hào một tấm. Poster năm hào sẽ to hơn một chút, nhân vật cũng rõ hơn, Tần Chiêu Chiêu thà "trữ khuyết vật lạm[2]", thà có ít chứ không tiêu bừa, thường tích cho đủ năm hào rồi đi mua một tấm poster lớn, sau đó cẩn thận bóc từng hình một, dán vào trong sổ tay chép bài hát, từ từ thưởng thức.

[2] Nghĩa là: thà ít mà chất lượng tốt còn hơn số lượng nhiều mà chất lượng không tốt.

Một trưa đi học về, Tần Chiêu Chiêu bắt gặp ba cũng vừa tan làm. Ông gọi Chiêu Chiêu lại, đưa tờ tạp chí cũ đang cầm trên tay cho cô bé xem và nói: "Ba có mua cái này cho con."

Ba mua gì vậy? Tần Chiêu Chiêu không hiểu chuyện gì cứ thế nhìn ba lật từng tờ tạp chí. “Ơ, rõ ràng ba kẹp vào đây mà, sao giờ lại không thấy nhỉ?”

Lật đến tờ thứ ba, cuối cùng cũng thấy một tờ poster Saint Seiya nằm giữa cuốn tạp chí. Tần ba lấy ra đưa cho con gái. “À, đi làm về thấy người ta bán cái này bên đường nên tiện tay mua cho con một tấm, sau này con phải ngoan, chịu khó nghe lời nhé!”

Đột nhiên được ba mua ảnh dán cho là điều Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ ngờ tới. Cô bé không biết ba vẫn thường để ý và nhớ như in những gì cô thích nên mới chủ động mua thứ này cho cô. Cứ tưởng tượng một người lớn bốn chục tuổi chen giữa một đám con nít đang vây lấy quán bán ảnh dán bên vệ đường bới bới lục lục là một cảm giác ấm áp, mềm mại lại dâng lên ngập lòng Tần Chiêu Chiêu. Cô bé ra sức gật gật. “Vâng, từ nay con sẽ nghe lời ba mẹ!”

Trước đây, Tần Chiêu Chiêu không thích ba mà chỉ gần gũi với mẹ, bởi vì ba thường không đối xử nhẹ nhàng với cô bé, hở ra một chút là mắng hoặc đánh. Lúc còn nhỏ, cô không dám phản kháng lại, tới giờ lớn hơn chút, tuy cô không dám cãi lại ba nhưng vẫn thường cáu kỉnh trong lòng, một khi đã không vui vẻ cô bé sẽ làm ngơ coi như không biết ba vừa nói gì. Tấm ảnh dán này đã giúp cô bé nhận ra rằng ba thật sự rất yêu thương mình; một cảm giác mềm mại, dịu dàng xâm chiếm trái tim cô bé, mãi đến sau này cô bé mới biết đây là thứ cảm giác mà người ta vẫn gọi là “cảm động”.

Tần Chiêu Chiêu luyến tiếc không nỡ bóc tấm poster ra dán nên vẫn giữ nguyên như vậy cất đi, mỗi lần nhìn lại thấy ấm áp trong lòng.

Sau khi sưu tầm được vô số ảnh dán hình Mu, Hạ Cầm bỗng phát hiện ra một chuyện vô cùng trọng đại: “Các cậu có thấy cậu nhóc Thượng Hải ở

khu “Trung Nam Hải” rất giống Aries Mu trong phim không? Hai người họ còn cùng tên nữa đấy![3]”

*[3] Trong tiếng Trung, tên của Aries Mu trong **Saint Seiya** được phiên âm thành chữ “Mục” giống với tên của Kiều Mục.*

Giống lắm sao? Một đám nữ sinh hiếu kì liền năm lần bảy lượt rủ nhau tìm sang khu “Trung Nam Hải” để ngắm thử Tần Mục. Giờ Kiều Mục đã lớn hơn nên không còn bị mẹ quản thúc nghiêm ngặt như ngày bé nữa, thường được xuống lầu tập đi xe đạp trong sân khu tập thể. Mấy cô nhóc vừa thấy cậu là tán thành “Đúng là giống thật!”

Thật ra, Kiều Mục sao có thể giống với Thánh đấu sĩ Mu của chòm Bạch Dương được chứ? Khi mới xuất hiện trong anime, Mu đã khiến bao người kinh ngạc vì vẻ đẹp của mình; một bóng độc ảnh gợi lên bốn chữ “thần giữa loài người”. Mu chẳng phải thần tiên mà còn cao hơn thế, mái tóc tím biếc tung bay trong gió, cặp mắt lục nhạt sắc lạnh, nốt chu sa điểm giữa trán càng làm tăng thêm khí chất như ngọc. Có là thần tiên giữa nhân giới cũng chẳng được như vậy! Con người hoàn mỹ, tinh tế như thế chỉ tồn tại trong thế giới hoạt hình ảo diệu, giữa nhân gian có được mấy người?

Sở dĩ mấy cô bé này có cảm giác Kiều Mục giống với Mu vì cậu nhã nhặn, sạch bong, tao nhã hệt như Mu vậy. Tần Chiêu Chiêu chen giữa đám người, tranh thủ nhìn trái, nhìn phải ngắm nghía Kiều Mục đứng cách mình không xa, cũng nhận thấy quả là càng nhìn càng giống.

Kiều Mục đang đạp xe trong sân, gần như chẳng có chút cảm giác nào với mấy cô bé đang núp ngoài cổng nhìn mình chỉ trỏ. Cuối cùng Hạ Cầm lớn gan cất tiếng gọi đùa: “Mục, Mục Mục ơi, Mục Mục….”

Kiều Mục dừng xe lại, ngơ ngác nhìn mấy cô bé, hiển nhiên cậu không chắc có phải mấy cô bé kia đang gọi mình hay không nên chần chừ không

biết có nên đáp lại không. Biểu hiện ngơ ngác của cậu thật rất dễ thương, mấy cô bé thấy vậy không nhịn được cười, Hạ Cầm càng to gan hơn, vừa cười cười vừa gọi lớn: "Mục Mục ơi, Mục Mục…"

Trên ban công tầng ba, mẹ Kiều Mục là Mục Lan nghe thấy tiếng láo nháo liền đi tới, ánh mắt đảo qua dưới lầu liền lập tức gọi con trai vào nhà. Cậu nhóc nghe lời quay gót vào nhà, Hạ Cầm mất hứng thở dài: "Đi mất rồi, thật chán chết!"

Sau này, các cô cũng có đi qua khu "Trung Nam Hải" vài lần nhưng rất khó có thể thấy Kiều Mục đạp xe dưới lầu, mà nếu có sẽ có cả mẹ cậu ở bên. Có Mục Lan ở đây, Hạ Cầm gan lớn nhất cũng không dám lỗ mãng, chỉ còn biết ngoan ngoãn kéo mấy cô bé còn lại quay đầu chạy lấy người.

Với mấy cô bé này, chàng đấu sĩ Mu mang áo giáp vàng trong ti vi quá xa vời, nhưng ngay cả chàng Mu bằng xương bằng thịt trong hiện thực này, thoạt trông gần trong tấc gang nhưng kỳ thực cũng xa tận chân trời.

Chương 6

Mùa đông năm năm lớp sáu, trời trở lạnh bất thường. Những ngày lạnh lẽo như thế Tần Chiêu Chiêu không muốn đến lớp, chỉ muốn được rúc trong chăn ngủ nướng, vì thế thường giả bộ đau bụng để nghỉ học.

Một hôm, cô bé lại giả bệnh, vừa khoan khoái tỉnh giấc trong chăn ấm thì nghe thấy tiếng mẹ và bác Chu - mẹ chị Tiểu Đan - từ gian ngoài vọng vào.

Là bác Chu hỏi trước: "Chiêu Chiêu nhà cô hôm nay lại nghỉ học à?"

“Vâng, chẳng hiểu sao gần đây con bé đau bụng suốt, chẳng biết có phải giun sán gì không.”

“Lớn thế rồi còn giun sán gì nữa, hay là sắp thành người lớn rồi cũng nên.”

Mẹ cô nghe thế lắp bắp kinh hãi: “Sao nhanh thế được chứ, con bé chưa đầy mười hai, gì mà đã thành người lớn được. Tôi đây phải đến năm mười sáu cơ đấy!”

“Trẻ con giờ có giống ngày xưa đâu. Lúc nhỏ cô ăn gì, giờ xem bọn nhóc này ăn những gì nào, lớn nhanh một tí cũng chẳng có gì lạ.”

Tần Chiêu Chiêu vừa mới tỉnh giấc, mơ mơ màng màng nghe tiếng nói vọng vào, lơ ngơ chẳng hiểu được bao nhiêu, cũng không để tâm lắm. Hôm sau đi học, vừa đến cổng trường lại gặp cô giáo Lữ chủ nhiệm đang bước trên cầu thang, được cô hỏi thăm: “Tần Chiêu Chiêu, em khỏe rồi chứ?”

Tần Chiêu Chiêu nhớ lại mấy câu nghe trộm được hôm qua, không nghĩ ngợi gì buột miệng: “Thưa cô, mẹ em nói không phải em bị bệnh mà là sắp thành người lớn rồi!”

Trường học ở Trường Cơ được xây dựa lưng vào một sườn núi nhỏ giống như khu tập thể. Qua cổng chính là một dãy bậc thang dài, đi hết bậc thang là tới sân thể dục lớn, đi thêm chục bậc nữa sẽ đến hai dãy phòng học. Bên trái là dãy phòng cho học sinh tiểu học, bên phải là phòng học của sinh viên kỹ thuật thuộc nhà máy.

Lúc cô Lữ hỏi chuyện, cô đã đi được kha khá còn Tần Chiêu Chiêu chỉ vừa bước lên bậc thang, cách xa nên thầy cao giọng trò cũng gân cổ, âm thanh không hề nhỏ.

Lời vừa thoát khỏi miệng, cô Lữ không nhịn được cười, mà mấy sinh viên kĩ thuật mười bảy mười tám vừa nam vừa nữ cũng che miệng cười ran.

Tần Chiêu Chiêu ngơ ngác, không hiểu mình đã nói gì mà chọc mọi người cười đến vậy. Đến tận lúc sau mang vở bài tập lên phòng giáo viên, cô Lữ vừa nhìn thấy cô bé thì lại cười. Không những thế, bảy, tám giáo viên trong phòng cũng nhìn cô bé mà tủm tỉm, rõ ràng đã biết ban nãy cô đã gây ra chuyện tức cười lắm. Có điều cô bé nghĩ nát óc vẫn không hiểu nổi rốt cuộc tại sao câu nói của mình lại khiến mọi người cười như vậy.

Cô Lữ nhận bài của Tần Chiêu Chiêu, mím miệng nhịn cười, dặn dò: "Chiêu Chiêu à, có thành người lớn cũng không cần phải lớn tiếng khoe thế đâu."

Tần Chiêu Chiêu ù ù cạc cạc gật đầu, mang một bụng nghi hoặc về kể cho mẹ, mẹ nghe xong dở khóc dở cười. "Con bé ngốc này!"

Sao cô lại ngốc? Mẹ cũng chẳng giải thích nốt cho cô, vì thế đây vẫn là niềm nghi hoặc lớn nhất trong lòng Tần Chiêu Chiêu suốt những năm tiểu học[1], đến tận sau này lên cấp hai cô mới dần nhận ra ngày trước mình đã ngốc thế nào.

[1] Ở Trung Quốc, cấp tiểu học là từ lớp một đến lớp sáu.

Kỳ hai năm lớp sáu, sắp đến ngày tốt nghiệp nên học sinh trong lớp thường tặng nhau bưu thiếp lưu niệm. Một bộ bưu thiếp giá vài đồng, với học sinh tiểu học quả là không rẻ. Mà cùng năm ấy, ông bà nội Tần Chiêu Chiêu ở quê lần lượt qua đời, cả nhà hai lần về quê chịu tang tốn không ít tiền. Mấy tháng nay thức ăn trong nhà đều là cải xanh rẻ tiền, cô cũng

chẳng có nhiều tiền tiêu vặt vì thế càng thêm căng thẳng, cô không có nhiều tiền để mua bưu thiếp tặng mọi người.

Nhưng dù cô không tặng người ta, người ta cũng vẫn tặng cho cô, nhận của người mà không đáp lại sao phải phép? Vì vậy, cô bé đành ương ngạnh kiên trì xin mẹ tiền mua bưu thiếp, còn ngập ngừng: "Các bạn cứ mang tặng con, chẳng lẽ con không tặng lại hay sao?"

Mẹ nghe xong, lặng thinh hồi lâu, cô bé đã tưởng không còn chút hy vọng gì nữa rồi lại thấy mẹ rút ra năm đồng. Cô bé vui sướng ngất ngây, cầm số tiền lớn nhất từ xưa tới giờ cùng bạn bè vào thành phố chọn mua bưu thiếp.

Cửa hàng bách hóa tấp nập tọa lạc ngay bên ngã tư đường, có một quầy nhỏ chuyên bày bán bưu thiếp, poster, ảnh dán, nơ buộc tóc, đồng hồ điện tử và các loại đồ chơi mà học sinh yêu thích. Cuối tuần, trẻ con tụ tập vây quanh quầy hàng, Tần Chiêu Chiêu và các bạn mạnh ai nấy chen vào trong chọn bưu thiếp.

Trong các loại bưu thiếp, loại in hình nhóm Tiểu Hổ[2] là đắt hàng nhất. Ba chàng trai trẻ này là nhóm nhạc thịnh hành nhất ngày đó, chiếm lĩnh thị trường châu Á với tốc độ chóng mặt, khai mở một thời đại thần tượng hoàn toàn mới, được vô số thanh thiếu niên ưa thích. Tiếng hát của họ đã bầu bạn với Tần Chiêu Chiêu suốt thời tiểu học. Ở trường, bạn bè cô cực kỳ yêu thích bài hát *Vườn táo xanh hạnh phúc* nổi tiếng của họ, Tần Chiêu Chiêu lại thích *Bầu trời rực rỡ, ước mơ rực rỡ hơn*; mỗi khi nghe bài hát lại thấy thế giới trước mắt trở nên rực rỡ vô ngần.

[2] Nhóm Tiểu Hổ có tên tiếng Anh là The Little Tigers, gồm ba thành viên: "Phích lịch hổ" Ngô Kỳ Long, "Tiểu soái hổ" Trần Chí Bằng và "Quái quái hổ" Tô Hữu Bằng, là ban nhạc thần tượng nổi tiếng của Đài Loan cuối thập niên 80, đầu thập niên 90.

Trong lớp có bạn mua băng cassette của nhóm Tiểu Hổ, Tần Chiêu Chiêu từng mượn về nghe. Ở nhà không có đài cassette, cô bé phải sang nhà bác Lý hàng xóm nghe nhờ. Cái đài này là báu vật của bác Lý, trẻ con tuyệt đối không được động vào. Bác Lý đích thân mở nhạc rồi ngồi canh ở bên, băng chạy hết mặt A thì đổi sang mặt B. Tần Chiêu Chiêu ngồi trên chiếc ghế đẩu cứ thế mê mẩn nghe tới hết cả băng. Băng chạy hết rồi vẫn muốn nghe lại lần nữa nhưng ngại làm phiền thêm, bỗng nhiên bác Lý chủ động bật lại một lần nữa: "Băng này nghe cũng được phết nhỉ!"

Tần Chiêu Chiêu mở cờ trong bụng, hôm đó cứ ngồi miết ở nhà bác Lý nghe băng đến tận khi mẹ gọi về ăn cơm.

Xem xét hết một lượt, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận chọn lấy hai bộ bưu thiếp, một bộ hình nhóm Tiểu Hổ, bộ kia hình Saint Seiya, vừa tròn năm đồng. Thanh toán xong xuôi chợt thấy trong góc quầy bày một bộ bưu thiếp Ông Mỹ Linh. Hoàng Dung mà cô từng yêu thích mấy năm trước đã ngọc nát hương tan[3], nhưng cô vẫn nhớ rõ người diễn viên ấy, cũng nhớ rõ ngày bé đã từng chơi trò hóa trang thành Hoàng Dung. Cầm bộ bưu thiếp lên ngắm nhìn, đều là những bức hình kinh điển của Ông Mỹ Linh trong *Anh hùng xạ điêu* - những hình ảnh lưu lại khoảnh khắc đẹp đẽ huy hoàng nhất của cô. Tần Chiêu Chiêu rất muốn mua nhưng không còn tiền.

*[3] Ông Mỹ Linh (1959-1985): là một nữ diễn viên người Hồng Kông, cô trở nên nổi tiếng thập niên 1980 với vai diễn tiêu biểu Hoàng Dung trong bộ phim **Anh hùng xạ điêu** 1983; đời tư của cô gắn liền với nam diễn viên Thang Chấn Nghiệp và kết thúc bằng hơi gas.*

Muốn mà không có tiền, biết phải làm sao? Như có ma xui quỷ khiến, Tần Chiêu Chiêu liếc mắt trông sang chủ quầy, thấy ông đang cúi đầu trả tiền thừa cho người khác, hoàn toàn không chú ý tới mình. Cô liền nắm chắc bộ bưu thiếp trong tay, vô thức bước ra ngoài… Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước… Ra tới cửa, cô bé co chân chạy, tim đập thình thịch theo từng bước chân chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực.

©STE.NT

Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu chạy một mạch về tận khu Trường Cơ. Ngày ấy người ở khu Trường Cơ vào thành phố thường không đi xe công cộng, một vì không thuận tiện - mỗi lần muốn đi lại phải ra tận đường lớn phía ngoài nhà máy ngồi chờ xe, lại còn phải trả tiền xe nữa, vừa đi vừa về cũng không rẻ. Muốn vào thành phố tốt nhất là đạp xe, nếu không cứ men theo đường nhỏ sẽ tới. Tần Chiêu Chiêu và các bạn cùng đi bộ vào thành phố, cuối cùng một mình cô chạy về trước, mồ hôi chảy ròng ròng trên tay ôm chắc ba bộ bưu thiếp - hai bộ mua, một bộ trộm. Về tới nhà đến nửa ngày mà vẫn chưa hoàn hồn.

Hôm sau tới lớp, các bạn xúm lại hỏi vì sao hôm qua một mình im ỉm trốn về trước? Cô bé liền đỏ mặt dối rằng hôm qua đột nhiên buồn đi vệ sinh, lúc sau quay lại không thấy các bạn đâu nữa liền chạy một mạch về.

Tần Chiêu Chiêu có ba bộ bưu thiếp, mỗi bộ mười cái, đủ để đáp lễ bạn cùng lớp. Mỗi bộ cô bé cố tình giữ lại một tấm mình thích nhất - ảnh chụp chung nhóm Tiểu Hổ, bộ hình Ông Mỹ Linh giữ lại tấm hình Hoàng Dung xinh đẹp nhất, và một tấm hình mười hai thánh đấu sĩ trong Saint Seiya - rồi cất kín trong một hộp bánh bằng sắt. Đây là hộp "nữ trang" chứa tất cả những thứ trân quý nhất của cô.

Hạ Cầm được tặng nhiều bưu thiếp nhất, đem bày kín cả mặt bàn, cô giáo chủ nhiệm nhìn thấy cũng phải nhạc nhiên: "Nhiều người tặng bưu thiếp cho em thật đấy!"

Cô bé kiêu hãnh tươi cười: "Mọi người đều thích chơi với em nên nhận được nhiều thiếp lắm ạ!"

Nhưng nhận được nhiều bưu thiếp quá cũng không phải chuyện hay ho, nhận rồi phải đáp lễ, nhận càng nhiều càng phải trả nhiều. Cha mẹ Hạ Cầm chỉ là nhân viên bình thường trong nhà máy, mẹ nghỉ bệnh dài hạn vì sức khỏe yếu; vì thế gia cảnh tầm tầm, cô bé không có nhiều tiền tiêu vặt để mua bưu thiếp. Nghĩ tới chuyện làm thế nào có được chừng đó bưu thiếp để tặng lại bạn bè cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu phát rầu thay cô.

Kết quả Hạ Cầm cũng xảy ra chuyện vì mấy tấm bưu thiếp.

Cũng giống Tần Chiêu Chiêu, Hạ Cầm không đủ tiền mua bưu thiếp nên nảy lòng tham trộm ở quầy hàng. Cô nhóc lớn gan, trót lọt ở quầy này, thấy mọi việc thuận lợi càng u mê, không những chẳng bỏ chạy còn sang hàng khác trộm thêm. Kết quả bị chủ quầy bên kia bắt được, ông ta nổi trận lôi đình hung hăng kéo hai cánh tay cô còn nói mấy hôm trước ông ta đã mất trộm một bộ bưu thiếp khác, giờ bắt được đứa trẻ hư, không cẩn thận dạy dỗ sao được chứ?

Lúc này vị chủ quán bên cạnh đã nhận ra bộ bưu thiếp trong tay Hạ Cầm chính là thứ vừa không cánh mà bay khỏi tiệm nhà ông ta, hai người lớn xúm lại giáo huấn cô bé. Bọn họ không hề trách mắng, chỉ lấy dây lưng cột cô bé vào thân cây bên đường thị chúng, coi như giết gà doạ khỉ, nhóc con dám to gan ăn trộm hậu quả sẽ thế này.

Người đi đường vây lại thành vòng tròn, vừa xem vừa chỉ trỏ bàn tán, cô bé cúi thấp đầu khóc sướt mướt, gan lớn thường ngày biến mất không tăm tích. Có người ở khu Trường Cơ đi qua nhận ra cô bé, đây chẳng phải con gái bác Hạ phân xưởng năm đấy sao? Chủ quán nghe vậy mừng rỡ: “Các bác nhận ra con ranh này à? Khéo thật, nhờ các bác chuyển lời tới người nhà, bảo họ đến đưa con bé về. Còn nhỏ thế này đã đua đòi trộm cắp, không dạy dỗ nghiêm khắc sao được?”

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, tiếng xấu lan ngàn dặm; người kia mang lời nhắn về, chưa đầy một ngày cả khu Trường Cơ ai cũng biết con gái bác Hạ phân xưởng năm đi trộm đồ trong thành phố bị bắt được, nhà họ Hạ mất mặt vô cùng. Bác Hạ sầm mặt đưa con gái về, khóa trái cửa lại, đánh một trận thừa sống thiếu chết, tiếng khóc thê lương vang vọng mãi.

Không ít người vây quanh cửa nhà họ Hạ xem náo nhiệt, Tần Chiêu Chiêu cũng cùng một đám con nít chạy tới xem. Nghe thấy tiếng Hạ Cầm khóc, cô cũng hết hồn, nhớ hôm trước mình cũng trộm đồ, may không bị bắt, nếu không… Chỉ nghĩ đến đây cũng thấy lạnh sống lưng.

Hạ Cầm chịu đòn của ba xong, tới trường không còn cái thần khí "Tiểu nữ vương" nữa, giờ cô bé chỉ ngồi im cúi đầu, bạn bè cũng không còn ai mon men tới chơi cùng vì ở nhà người lớn vẫn dặn thật kĩ rằng không được chơi với bạn đi trộm đồ. Chẳng ai mong con mình chơi với đứa trẻ mang tiếng, sợ con mình sẽ học theo thói xấu.

Lúc trước, Hạ Cầm thường xuyên kéo bè cô lập bạn cùng lớp như Tần Chiêu Chiêu, đến giờ tới lượt mình bị cô lập. Kỳ thực, Tần Chiêu Chiêu rất cảm thông với cô nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, làm sao có thể đồng cảm với kẻ vì mấy tấm bưu thiếp mà đi ăn trộm đây?

Mùa hè năm 1994, Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp tiểu học.

Cô là một trong những học sinh cuối cùng học trong trường dành cho con em nhân viên khu Trường Cơ, sau năm ấy trường đóng cửa. Nguyên nhân do dạo đó chính sách kế hoạch hóa gia đình dần có hiệu quả, tỷ lệ sinh đẻ giảm đi, số trẻ con đến tuổi đi học mỗi năm ít dần, mấy năm liền trường thường xuyên thiếu học sinh. Hơn nữa, đa số giáo viên dạy ở đây không phải người được đào tạo sư phạm bài bản, mới học hết cấp hai, cấp ba, kĩ năng sư phạm rất kém. Cả hai nguyên nhân trên khiến Phòng Giáo dục

thành phố quyết định đóng cửa trường, học sinh sẽ chuyển sang các trường tiểu học công lập gần đó.

Hai dãy phòng học từ đó chẳng còn ai dùng tới. Ít lâu sau, cổng chính, cầu thang cũng bị cắt xẻ, trở thành móng cho dãy nhà nhân viên hùn vốn xây. Lúc xây dựng lại, tiếng động cơ gầm rú, thay thế và xóa nhòa hết tiếng ê a đọc sách năm nào.

Ấu thơ theo năm tháng yên ả trôi qua kẽ tay.

Phần hai: Vụng dại biết yêu (1994 - 1997)

Mười hai tuổi, từ giã những tháng ngày thơ ấu, chập chững bước sang tuổi thiếu niên, Tần Chiêu Chiêu vẫn không hiểu vì sao mỗi lần gặp Kiều Mục là trái tim luôn rộn ràng trong lồng ngực. Cô chỉ mơ hồ nhận ra mình rất thích được gặp Kiều Mục trên đường. Ngày nào được thấy cậu là hôm đó tâm trạng rất tốt, vô cùng vui vẻ.

Chương 1

Sau khi tốt nghiệp trường tiểu học Trường Cơ, Tần Chiêu Chiêu được vào thành phố học.

Vốn không nhất thiết phải vào tận thành phố học vì khu ngoại thành phía đông cũng có trường trung học. Trường này xếp thứ tám toàn thành nên gọi tắt là Bát Trung, rất tiện cho con em các gia đình sống ở ngoại thành đi học. Trường Bát Trung ngay sát nhà máy Trường Cơ, trẻ con trong khu tốt nghiệp tiểu học Trường Cơ thường chuyển sang học luôn ở đây cho tiện đi lại.

Nhưng điểm thi tốt nghiệp của Tần Chiêu Chiêu rất khá, đủ điểm vào trường Nhị trung trong thành phố. Cứ dựa vào thứ tự trong tên gọi là đủ biết đây là trường tốt của thành phố. Giáo viên ở tiểu học Trường Cơ không phải người được đào tạo sư phạm nên trình độ không quá nổi trội, thành tích dạy và học cũng không cao, học sinh tốt nghiệp ra chẳng mấy ai đủ điểm vào Nhất Trung hay Nhị Trung. Thành tích của Tần Chiêu Chiêu lại đủ vào trường Nhị Trung, chẳng lý gì ba mẹ không để cô đi học ở đó.

Hàng xóm nghe thế cũng kháo nhau Tần Chiêu Chiêu học hành rất khá mới có thể thi vào trường Nhị Trung, chỉ cần chăm chỉ học hành nhất định sau này có thể lên Bắc Kinh học đại học.

Trẻ con ở Trường Cơ không mấy đứa học giỏi, phần vì cơ sở vật chất trường lớp nghèo nàn, phần vì đám trẻ con ở đây chẳng khác bầy dê được thả hoang tự lớn, ham chơi hơn ham học. Mà quan trọng hơn, phụ huynh trong những gia đình công nhân bình thường cũng chẳng kỳ vọng nhiều vào chuyện học hành của con cái.

Đa số phụ huynh khá thờ ơ, được chăng hay chớ với chuyện con cái đi học, chúng còn học được thì nộp học phí cho đi học, không học được nữa thì sớm theo cha mẹ vào nhà máy làm công nhân. "Kháo sơn cật sơn, kháo thủy cật thủy", sống đâu dựa đấy; đối với các gia đình công nhân, còn chỗ dựa nào lớn hơn là nhà máy này? Hàng năm nội bộ nhà máy cơ khí Trường Thành vẫn tổ chức tuyển công nhân, giải quyết vấn đề việc làm cho một loạt con em công nhân viên chức. Đối với những công nhân sống bám vào nhà máy, cả đời không nhìn xa trông rộng, con cái không thể học tiếp hay thi trượt đại học vào làm trong nhà máy cũng coi như được ôm bát sắt, không phải lo toan một đời. Dân đen chỉ cần ngày ngày yên bình, có cơm ăn áo mặc là đủ thỏa mãn lắm rồi.

Năm Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp tiểu học, chị Tiểu Đan hàng xóm cũng tốt nghiệp trường kĩ thuật của nhà máy, được nhận vào học việc ở phân xưởng năm. Đến giờ, nhà chị có năm khẩu, bố mẹ và ba con đều trở thành công nhân nhà máy. Ở Trường Cơ có rất nhiều gia đình cả nhà đều là công nhân nhà máy như vậy, có nhà còn ba thế hệ cùng từng làm việc trong nhà máy, thật đúng là "ra trận cha con không rời". Tuy hai năm gần đây, đãi ngộ từ nhà máy không còn tốt như trước nhưng có thế nào đây vẫn là doanh nghiệp lớn của nhà nước, công nhân viên chức vẫn tìm mọi cách đưa con cái nhà mình vào làm. Không màng gì cao sang, chỉ mong một chỗ làm ổn định, đáng tin trong nhà máy quốc doanh.

Hai năm trước, chị Tiểu Đan vất vả lắm mới nằm trong số ba mươi học viên được nhận vào trường kĩ thuật của nhà máy, bác Chu liền vui vẻ bày mấy mâm cỗ mời bà con bạn hữu. Bác trai hân hoan. "Vậy là tốt rồi, cuối cùng chuyện công ăn việc làm của con cái cũng giải quyết xong. Nỗi lo canh cánh trong lòng nay cũng trút được rồi."

Bọn trẻ trong khu tập thể từ nhỏ đã quen những cảnh này nên đều tự ý thức được tương lai: nếu không học hành tử tế vẫn có cơ hội vào làm công nhân nhà nước, không cần lo lắng thái quá chuyện tiền đồ sau này, vì thế dĩ nhiên chẳng buồn để tâm chuyện học hành. Rất ít đứa ham học hay quyết tâm gắng sức theo nghiệp đèn sách. Mấy năm trước, con trai bác Lý hàng xóm thi đậu vào một trường đại học ở Bắc Kinh, tuy không vào Thanh Hoa, Bắc Đại danh tiếng lẫy lừng nhưng cũng đủ làm xôn xao cả khu tập thể nghèo. Trước kia trong khu từng có người thi đỗ đại học nhưng không phải trường ở Bắc Kinh, con trai bác Lý là người đầu tiên được đi học đại học ở Bắc Kinh, khiến gia đình rạng danh, nở mày nở mặt.

Nếu Tần Chiêu Chiêu có thể học được, mẹ cô cũng hy vọng con gái mình sẽ là người thứ hai được lên Bắc Kinh học, vì thế bà quyết định bỏ gần tìm xa, đưa con tới đăng ký học ở trường Nhị Trung.

Học ở trường Nhị Trung trong thành phố, hôm nào Tần Chiêu Chiêu cũng lóc cóc chiếc xe đạp khung ngang cũ tới trường. Kiều Mục chuyển từ trường tiểu học thực nghiệm của thành phố lên trường trung học thực nghiệm, hàng ngày tự mình đạp xe đi học. Từ khu Trường Cơ vào thành phố chỉ có một đường lớn nên hai người vẫn thường chung đường; đi chung mười phút vào tới thành phố sẽ tách ra mỗi người một hướng. Tan học, Tần Chiêu Chiêu thường xuyên gặp Kiều Mục đạp một chiếc xe đạp mới tinh, bóng loáng lướt như bay trên đường nhựa. Sơ mi trắng vô ngần dưới ánh mặt trời, cậu vẫn luôn luôn thanh nhã, sạch sẽ như thế.

Không hiểu sao, dần dần Tần Chiêu Chiêu bắt đầu chờ mong được vô tình gặp Kiều Mục hằng ngày. Mỗi lần thấy cậu, cô lại vô thức giữ nguyên tốc độ, giữ nguyên khoảng cách bám theo phía sau. Bánh xe lăn tròn trên con đường ngập nắng vàng tươi, trái tim Tần Chiêu Chiêu cũng rộn ràng trong lồng ngực.

Mười hai tuổi, từ giã những tháng ngày thơ ấu, chập chững bước sang tuổi thiếu niên, Tần Chiêu Chiêu vẫn không hiểu vì sao mỗi lần gặp Kiều Mục là tim luôn rộn ràng trong lồng ngực. Cô chỉ mơ hồ nhận ra mình rất thích được gặp Kiều Mục trên đường. Ngày nào được thấy cậu thì hôm đó tâm trạng rất tốt, vô cùng vui vẻ, tuy rằng cậu chưa từng nói chuyện với cô, thậm chí, cũng chưa từng liếc mắt nhìn cô lấy một lần.

Vào học trung học, có một thời gian Tần Chiêu Chiêu đọc rất nhiều truyện cổ tích, từ *Truyện cổ Grim* tới *Truyện cổ tích Andersen*… Con gái luôn thích truyện cổ tích, cô cũng không ngoại lệ, luôn luôn mơ tưởng về thế giới hư ảo, mỹ lệ, thuần khiết trong truyện cổ, còn cả những chàng hoàng tử anh tuấn, cao quý nữa. Hình ảnh hoàng tử đẹp đẽ cô vẫn mường tượng ra chính là Kiều Mục.

Tất nhiên sẽ là Kiều Mục, cũng chỉ có thể là Kiều Mục mà thôi. Trong cuộc đời ngắn ngủi của Tần Chiêu Chiêu, Kiều Mục là người cao quý nhất trong số bạn bè cùng trang lứa; trong mắt cô, Kiều Mục hoàn toàn xứng đáng là hoàng tử.

Kiều Mục không giống với đám trẻ bình thường. Cậu nhóc Thượng Hải này khác xa lũ con nít trong khu tập thể Trường Cơ. Chẳng ai thấy bóng cậu trong đám con trai mải miết nghịch đất cát, đánh trận giả, lặn ngụp dưới sông hay leo cây bới tổ chim. Hầu hết thời gian cậu chỉ ở trong nhà tập đàn, thỉnh thoảng theo ba mẹ ra ngoài tản bộ, đi lòng vòng trên đường lớn quanh nhà máy.

Mỗi khi ba người nhà Phó giám đốc Kiều ra ngoài, có rất nhiều người lân la tới chào hỏi. Phó giám đốc Kiều cũng khách khí nhắc con trai chào hỏi lại, Kiều Mục sẽ dùng thứ tiếng phổ thông cực kỳ chuẩn xác chào hết ông, bà, cô, bác một lượt; đây là chuyện có một không hai trong khu tập thể nhà máy.

Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

Ngày ấy, khái niệm phổ cập tiếng phổ thông vẫn còn rất mờ nhạt, nhất là tại một nhà máy quốc doanh nằm ở ngoại thành hẻo lánh thế này. Đa số công nhân nhà máy đều là dân bản xứ, nói giọng địa phương, con nít lớn lên học theo cha mẹ cũng nói toàn phương ngữ. Thậm chí có lần, giờ Ngữ văn, giáo viên gọi học sinh đứng lên đọc diễn cảm bài khóa, vẫn có học trò đọc bằng giọng địa phương khiến thầy cô dở khóc dở cười. Tiếng phổ thông thường chỉ thấy trên các bản tin truyền thanh, truyền hình hoặc vài trường hợp đặc biệt quan trọng khi các cán bộ lãnh đạo dùng thứ tiếng phổ thông trọ trẹ thông báo một vài quyết định quan trọng hay báo cáo với cấp trên. Người bình thường dùng tiếng phổ thông sẽ bị coi là "làm phách".

Tiếng phổ thông của Kiều Mục là do mẹ dạy từ nhỏ, phát âm cực kì chính xác, không lẫn chút khẩu âm địa phương nào. Người qua đường nghe cậu bé nói tiếng phổ thông chính xác như vậy thì không ngớt khen ngợi. Ai nấy đều khen cậu nhóc ăn nói đĩnh đạc, sau này nhất định sẽ làm lớn.

Trong số những người khen ngợi Kiều Mục có cả mẹ Tần Chiêu Chiêu. Lúc ấy Tần Chiêu Chiêu đi cùng mẹ, nghe thấy Kiều Mục nói tiếng phổ thông thật là hay, cô liền cảm thấy giọng địa phương của mình khó nghe muốn chết. Nghe thấy mẹ giục chào Phó giám đốc Kiều nhưng cô bé vẫn cắn răng nín thinh, đỏ mặt cúi đầu nhất định không hé một lời.

Tuy rằng cúi mặt chẳng thấy được ai nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy rõ ràng Kiều Mục vừa tò mò nhìn mình. Ánh mắt như chuồn chuồn lướt cánh sen hồng, rất nhanh chuyển sang hướng khác, rất hời hợt nhưng cũng đủ khiến trái tim Tần Chiêu Chiêu rộn lên không ngừng từ khi về nhà tới tận lúc đi ngủ. Nằm thế nào cũng không ngủ được, đành dậy bật đèn mở sách Ngữ văn ra xem, cô quyết tâm từ giờ sẽ học nói tiếng phổ thông chuẩn như Kiều Mục.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu dậy sớm, ăn sáng rồi đi học.

Ruộng vườn sắc xanh óng ả phủ khắp vùng ngoại thành, mặt trời mới ló dạng rải rắc những tia nắng ấm áp, mây hững hờ trôi, gió dịu dàng thổi, vài cánh chim nhỏ đập cánh bay ngang bầu trời trong veo. Tần Chiêu Chiêu dừng xe ở ngã ba ngoái đầu nhìn lại con đường vừa đi, chờ đến khi thấy bóng Kiều Mục xa xa mới lại đạp xe tiếp nhưng đi rất chậm.

Kiều Mục bắt kịp Tần Chiêu Chiêu rất nhanh. Lúc tiếng xe cậu lướt qua, tim cô khua rộn ràng như tiếng trống. Đợi cả một buổi sáng chỉ mong gặp được cậu, muốn mượn cớ rồi dùng tiếng phổ thông đã mất công luyện cả đêm qua để bắt chuyện với cậu. Tuy vất vả chờ được cậu nhưng cô lại không đủ dũng cảm ngẩng đầu nhìn cậu lấy một lần, càng không có dũng khí chủ động bắt chuyện, cổ họng như thể bị vật gì bịt kín, không thốt được lời nào.

Một thoáng ngập ngừng, Kiều Mục đã đi lướt qua cô, mắt không chớp, hoàn toàn không để ý đến cô, cứ thế đi thẳng.

Sáng sớm, sương mờ chưa tan, trên mi Tần Chiêu Chiêu nước mắt đọng như sương.

Khóc một hồi, cô lại mong mình có thể trở thành nàng Lọ Lem trong truyện cổ tích. Lọ Lem thật may mắn biết bao! Được bà tiên giúp đỡ, có xe ngựa bí đỏ, có giày thủy tinh khiến nàng trở thành cô gái xinh đẹp nhất trong buổi vũ hội, khiến hoàng tử liếc mắt đã chú ý tới nàng.

Ấp ủ tâm nguyện khờ khạo, Tần Chiêu Chiêu cũng bắt chước nhân vật trong cổ tích, vừa ngây thơ vừa thành kính cầu xin Thượng Đế, mong Người sẽ phái bà tiên tốt bụng tới bên mình. Đáng tiếc, đời thật không phải

cổ tích, chẳng có Thượng Đế hay bà tiên nào hết, chẳng những hoàn cảnh không thể thay đổi mà còn tệ hại hơn.

Chương 2

Tần Chiêu Chiêu còn nhớ, năm cô học lớp tám cũng là lúc thời kỳ hưng thịnh nhất của nhà máy không còn nữa.

Thập niên 90 của thế kỉ XX, dưới tác động của chính sách Cải cách kinh tế toàn diện, nền kinh tế tập trung kế hoạch chuyển hướng sang nền kinh tế thị trường. Suốt quá trình chuyển đổi, hàng loạt nhà máy, xí nghiệp phá sản, công nhân viên chức thất nghiệp, tạm thôi việc, nghỉ không lương. "Công nhân mất việc" và "Nghỉ không lương" đã trở thành những danh từ riêng chỉ có trong thời kỳ này.

Thành phố công nghiệp bé nhỏ nằm trong lòng Giang Tây cũng bị ảnh hưởng của xu thế chung, 90% các nhà máy, xí nghiệp, hầm mỏ bị đình trệ, tạm ngừng sản xuất hoặc sản xuất cầm chừng. Tạm thôi việc cũng là chuyện công nhân viên chức các xí nghiệp ở đây không thể trốn tránh, một chuyện khiến người ta đau lòng.

Là nhà máy lớn của nhà nước, nhà máy cơ khí Trường Thành không đến mức phá sản ngay nhưng cũng phải tạm ngừng sản xuất. Công nhân trong xưởng từng tốp, từng tốp bị cho nghỉ không lương. Chẳng những tinh giảm biên chế mà bệnh viện, nhà máy, hàng quán thuộc nhà máy cũng dần dần đóng cửa; chi nhánh ngân hàng, bưu điện được rút về thành phố. Mẹ Tần Chiêu Chiêu bị cho nghỉ việc trước, mấy tháng sau phân xưởng của ba cô cũng thông báo ngừng sản xuất.

©DTV

Tạm thôi việc có thể coi là tin dữ đối với rất nhiều công nhân, nhất là những người đã làm việc trong nhà máy một, hai chục năm. Phải nghỉ việc ở tuổi này một một chuyện vô cùng khó xử; người lớn tuổi có thể lo lót xin về hưu non, người trẻ tuổi có thể đi học nghề khác kiếm kế sinh nhai. Nếu còn trẻ, bắt đầu lại từ đầu cũng không đến nỗi khó; chỉ khó với những công nhân chơi vơi, không đủ già để đạt đủ tiêu chuẩn xin về hưu, mà cũng không còn trẻ để dễ dàng chuyển qua nghề khác, bắt đầu lại từ đầu. Đã hơn bốn chục tuổi, tuổi này mới đi tìm việc thật nói dễ hơn làm.

Đối với những gia đình cả nhà là công nhân nhà máy như nhà chị Tiểu Đan, chuyện này càng khó chấp nhận bởi đột nhiên cả nhà cùng thất nghiệp. Nhớ lại ngày ấy khó khăn lắm mới dành được suất vào làm trong nhà máy, trong lòng vui mừng nhường nào. Vẫn tưởng rằng vào được một đơn vị nhà nước, có được một chỗ làm tin cậy, ổn định là có thể yên ổn một đời. Ai ngờ được, nhà máy quốc doanh lớn như vậy cũng có ngày suy sụp? Một khi nhà máy suy tàn, công nhân nào còn an ổn, tổ chim bị phá trứng còn nguyên vẹn được sao?

Cơn bão thôi việc không thể tránh khỏi cuối cùng cũng lan tới Trường Cơ, công nhân mất việc ai nấy đều buồn rầu ảm đạm, ánh mắt đờ đẫn không biết nên đi đâu về đâu.

Nửa đời làm việc trong nhà máy, tới giờ cả hai vợ chồng Tần gia đều bị cho tạm nghỉ, trừ một trăm hai mươi đồng phí trợ cấp thôi việc mỗi người mỗi tháng ra, cả nhà không còn nguồn tài chính nào khác. Điều kiện Tần gia vốn đã không tốt, thêm lần này nữa đúng là càng họa vô đơn chí. Ngày ba nghỉ việc, ông ngơ ngẩn ngồi hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, căn phòng nhỏ ươm mùi khói. Còn mẹ nín lặng nằm trên giường cả ngày.

Tần Chiêu Chiêu biết thời gian này ba mẹ không vui nên đi học về liền một mình lao vào căn bếp nhỏ, giằng co đánh vật với xoong chảo nửa ngày, mồ hôi nhễ nhại mới chạy ra ngoài, nói: "Ba mẹ, ra ăn cơm thôi!"

Đây là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu tự mình nấu cơm, trước đó cô mới chỉ được mẹ dạy rang cơm, rán trứng mà thôi. Cơm cô nấu ra đương nhiên không ngon lành gì: cơm cháy khét, cải trắng xào quá lửa sém vàng, đậu hũ cháy đen, canh trứng cà chua nhiều muối mặn chát… Thế nhưng vợ chồng Tần gia lại ăn hết sạch, không chừa một miếng.

Tối hôm đó, chờ Tần Chiêu Chiêu ngủ rồi, Tần ba mới thận trọng nói với Tần mẹ: "Từ giờ cuộc sống vất vả hơn, nhưng vì Chiêu Chiêu chúng ta phải nghĩ cách tiếp tục sống cho tốt, mình thấy có phải không?"

Tần mẹ nước mắt nhạt nhòa: "Ừ, chúng ta nhất định phải vượt qua ải này, vì con gái, nhất định phải vượt qua."

Phân xưởng ngừng sản xuất, ba cùng mấy bác trong nhà máy ra ngoài kiếm việc làm thêm. Chỗ này cần người lắp máy móc thì đi theo nửa tháng, chỗ kia cần người gia công sản phẩm thì qua làm dăm ba ngày, làm xong nhận tiền công luôn. Mẹ nhờ người quen giới thiệu xuống chợ xin một chân trông coi tiệm áo ngủ.

Có khi vài ngày không ai thuê, cả nhà miệng ăn núi lở, mọi người trong nhà khó tránh khỏi tinh thần hoảng loạn. Ba liền cùng mấy chú bác tới chợ chuyên buôn bán vật liệu xây dựng phía nam thành phố làm công nhân bốc vác, giúp người ta dỡ hàng. Hàng hóa phần lớn là những rương gạch men nặng trĩu, vác những thứ này vô cùng mất sức, tiền công lại rẻ, dỡ một tấn mới được năm đồng. Bởi vì đây là việc chân tay, chẳng cần kĩ thuật gì phức tạp nên trả công cực kỳ rẻ mạt.

Bình thường, các tiệm vật liệu xây dựng đều chuyển mấy chục tấn hàng bằng xe lửa, sau đó dùng ô tô chở tới thành nam, cuối cùng tìm mấy người bốc vác dỡ hàng xếp vào kho, xong việc trả công mấy trăm đồng cho mọi người chia nhau. Có lần nhận được một mối lớn, cần chuyển sáu mươi tấn gạch lát sàn mà nhóm của Tần ba chỉ có sáu người. Việc thế này ít ra cũng cần tám người, nhưng nhiều người thì ít tiền đi, bọn họ nguyện không kêu thêm người, mỗi người ráng vất vả thêm một chút. Lần đó dỡ hàng suýt soát một ngày, mỗi người được năm mươi đồng mang về. Về nhà, Tần mẹ phát hiện hai vai chồng sưng u nhưng mặt lại vô cùng vui vẻ. "Mình xem, hôm nay làm ăn phát đạt, kiếm được những năm chục đồng này."

Tần mẹ nắm giá thị trường, vừa nhìn thấy năm mươi đồng, nhẩm tính ra biết hôm nay chồng đã khuân bao nhiêu hàng liền kinh hãi nói: "Lão Tần, hôm nay mình dỡ những chục tấn hàng sao?"

Tần Chiêu Chiêu đang ở trong buồng làm bài tập, nghe tới đây liền kinh ngạc đến dựng người. Học toán trên lớp được dạy một tấn tương đương một ngàn cân, mười tấn là mười ngàn cân. Ngày hôm nay ba cô vác tận mười ngàn cân hàng. Con số này đối với cô thật khổng lồ, thật không tưởng tượng nổi làm thế nào mà ba có thể dỡ hết chừng đó hàng.

Lại nghe thấy tiếng ba vui vẻ vọng vào: "Thế này có đáng gì, một thùng gạch lát năm chục cân, chỉ khuân có hai trăm thùng thôi mà."

Dỡ hai trăm thùng gạch nặng như vậy mới được hai trăm đồng, tính ra tiền công mỗi thùng chỉ hơn một hào. Tần Chiêu Chiêu nhẩm tính so sánh tổng lượng công việc với tiền công dỡ mỗi thùng gạch mà hốc mắt đỏ hoe, ba thật vất vả quá!

Tần mẹ nín lặng, hai giọt nước mắt rớt xuống chiếc khăn ấm chườm trên vai chồng, nháy mắt giọt nước mắt mất hút dưới lớp khăn, như chưa từng

tồn tại.

Gia cảnh nhà Tần Chiêu Chiêu sa sút còn nhà Kiều Mục vẫn như cũ. Tuy tình hình nhà máy xuống dốc, chỉ có thể dùng mấy chữ "cố níu hơi tàn" mà hình dung nhưng lãnh đạo nhà máy vẫn ổn định, chẳng có gì thay đổi. Nghe nói sắp tới Phó giám đốc Kiều còn được điều tới Cục Cơ khí thành phố.

Kiều Mục lên cấp hai bắt đầu học dương cầm. Ba mẹ cậu không tiếc tiền mua hẳn một cây dương cầm giá hơn một vạn cho con học đàn, tiền này chủ yếu do ông bà ngoại ở Thượng Hải tài trợ. Họ Mục có hai con bị đưa xuống nông thôn, chỉ một đứa về được Thượng Hải, hai ông bà già cả thương con gái tha hương nên càng yêu quý cháu ngoại, không tiếc tiền cho cháu. Rất nhiều người ở Trường Cơ không khỏi tấm tắc: "Nhà tư bản đúng là khác người!"

Hôm mang đàn về, rất nhiều người trong khu tập thể kéo lại xem. Ở Trường Cơ, đa số mọi người chỉ biết món đồ Tây dương sang quý này qua ti vi chứ chưa từng thấy đồ thật, vì thế không thể bỏ lỡ dịp này được. Tần Chiêu Chiêu cũng đi theo mọi người, thấy chiếc đàn thật lớn, mấy người phải khệ nệ mới đưa được nó lên tầng ba. Đàn lên tới nơi, không lâu sau tiếng đàn du dương trong trẻo từ trên lầu vọng xuống.

Ngày nào cũng thế, cứ xế chiều, Tần Chiêu Chiêu tan học về nhà chuẩn bị nấu cơm lại nghe thấy tiếng đàn miên man từ lầu ba bên cạnh truyền sang. Hai đứa trẻ cùng tuổi nhưng hai bàn tay Kiều Mục đang lướt trên phím dương cầm trắng muốt còn tay Tần Chiêu Chiêu khua giữa nồi niêu bát đũa. Ba mẹ nghỉ việc nhà máy ra ngoài làm thêm đều vất vả, cô ở nhà phải chuẩn bị cơm nước để ba mẹ về là có sẵn đồ ngon lành, nóng sốt.

Trước khi nấu cơm phải đổi than trong lò, nhặt viên than tổ ong đã tàn bỏ đi, thay viên mới vào. Cô dùng kẹp sắt gắp cục than mang ra ngoài, nhưng

kẹp không chắc, viên xỉ than rơi bịch trên nền nhà, vỡ vụn thành vô số mảnh xỉ, bụi bay mù mịt, khói ươm đầy căn bếp nhỏ.

Tần Chiêu Chiêu ngây ngẩn nửa ngày nhìn xỉ than vương vãi đầy sàn. Cô mong giá mình là nàng Lọ Lem, nếu cô có thể là Lọ Lem… Thế nhưng, lấy đâu ra thế giới cổ tích giữa đời thực?

Chương 3

Học ở Nhị trung, Tần Chiêu Chiêu ngồi cùng bàn với Đàm Hiểu Yến, lâu dần hai người thành bạn tốt, có chuyện gì cũng kể nhau nghe.

Ngày khai giảng, hai người giới thiệu bản thân. Đàm Hiểu Yến vừa nghe đã thích mê tên của Tần Chiêu Chiêu. "Tên nghe hay quá, thật êm tai lại đặc biệt, chả bù cho tên mình, bình thường quá!"

Tên Tần Chiêu Chiêu là do ba đích thân mở từ điển ngâm cứu rồi đặt cho, ba cô không phải người học hành chữ nghĩa nhưng đặt tên cho con gái cưng nhất định phải chọn một cái tên văn vẻ. Mấy cái tên tầm thường kiểu A Linh, A Trân, A Cầm, A gì đó… ông nhất định không động tới. Ban đầu ba rất ưng cái tên "Hi" nghĩa là "ánh ban mai", nhưng mẹ lại bảo chữ này khó viết quá, không muốn đặt cho con, lúc sau thấy tên "Úc" nghĩa là "đẹp đẽ" cũng được nhưng mẹ vẫn gàn vì chữ này chẳng mấy người biết, đến lúc ấy có tên mà chẳng ai biết đọc thì phải làm sao. Cuối cùng, ba vô tình lật tới trang có hai chữ "Chiêu Chiêu", có nghĩa là "sáng láng, rõ ràng", âm đọc lên vang vang, lại dễ viết, ý nghĩa cũng sáng sủa đẹp đẽ; mà mẹ cô cũng khen chữ này hay. Vậy là họ liền đặt tên cho con gái là "Chiêu Chiêu".

Đàm Hiểu Yến cũng là con một gia đình công nhân giống Tần Chiêu Chiêu, ba mẹ cô công tác ở nhà máy động cơ diezel Hồng Kỳ, thường gọi tắt là Hồng Cơ. Nhà máy và khu tập thể nằm ở ngoại ô phía tây thành phố, cũng là một vùng nửa phố nửa quê. Hai nhà có gia cảnh tương đồng nên gặp nhau nói chuyện đặc biệt ăn ý, hòa hợp. Cái gọi là "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã", người ra sao thì kết giao cùng kiểu người thế ấy cũng thật có đạo lý, những người có xuất thân, gia cảnh tương đồng thường dễ thành bạn bè với nhau.

Trong lớp, nữ sinh gia cảnh có điều kiện nhất là Chung Na, ba mẹ cô làm việc ở bệnh viện thành phố. Cả nhà ba người sống khá thoải mái trong căn nhà mới ba phòng ngủ, một phòng khách được trang hoàng đẹp đẽ. Chung Na cũng rất nhiệt tình, hiếu khách, thường mời các bạn nữ trong lớp về nhà chơi. Tần Chiêu Chiêu có ghé qua một lần, vừa vào cửa là ngẩn người. Lần đầu tiên cô được thấy ngôi nhà rộng rãi, đẹp đẽ như vậy. Nhà cửa thoáng mát, rộng rãi, sáng sủa; sàn nhà trắng tinh không một hạt bụi; bên cạnh chiếc tivi lớn trong phòng khách còn bày một chiếc máy quay phim hiếm thấy thời ấy. Chung Nam mở băng cho các bạn xem, còn bày hai đĩa bánh kẹo đầy ắp lên bàn trà mời mọi người.

Tuy Chung Na nhiệt tình như vậy nhưng các bạn trong lớp đã tới một lần đều không muốn đến lần thứ hai. Đa số học sinh trong lớp gia cảnh bình thường, mà nhà cô khá giả như vậy, so sánh hai bên không khỏi có chút tủi thân trong lòng.

Đến thăm nhà Chung Na, trông lại nhà mình, tuy giờ nhà cửa đã được sửa sang, cơi nới nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy nó thật nhỏ hẹp, âm u.

Hai năm trước, nhà kế bên chuyển khỏi Trường Cơ, Tần ba ở gần được hưởng luôn ngôi nhà bỏ lại có diện tích, bài trí hệt như nhà mình, vì thế nhà

Tần Chiêu Chiêu rộng ra gấp đôi. Tần ba lại nối thông hai phòng trong nhà kia rồi hai vợ chồng ông dọn sang đó ở, căn phòng mười mét vuông cũ giờ thành phòng riêng của Tần Chiêu Chiêu, phòng nhỏ trở thành phòng khách kiêm phòng ăn. Chỗ ở coi như cũng mở rộng ít nhiều. Có điều, nhà trong khu tập thể thật sự quá cũ rồi. Nghe nói dãy nhà tập thể này được xây từ thời mới lập nhà máy, đến giờ cũng ngót ba chục năm, chẳng những rêu cỏ xanh rì chân tường mà đến những kẽ hở trên mái ngói cũng có cỏ lan. Nhìn nhánh cỏ nảy mầm trong khe ngói hẹp, con người không khỏi cảm khái sức sống tiềm tàng mạnh mẽ của loài cỏ yếu mềm. Nhà đã ba chục tuổi cũ kĩ, gặp mưa là dột tứ tung, thường phải mang chậu ra hứng. Gặp những lúc không ai ở nhà, nước mưa cứ thế dột xuống ướt lênh láng sàn, ướt cả chăn màn; lúc về chỉ biết mang chăn chiếu đi hong cho khô.

Gia cảnh nhà Đàm Hiểu Yến cũng không khá giả hơn, nhà cô nằm trong dãy nhà ngang của khu tập thể Hồng Cơ, mỗi tầng có một hành lang dài nằm giữa hai dãy nhà. Trên hành lang la liệt đủ thứ đồ lặt vặt, ngay chỗ rộng nhất gần chân cầu thang bày chình ình một cỗ quan tài của nhà nào đó. Lúc còn nhỏ, mỗi lần nhìn thấy cái quan tài nằm đó, Đàm Hải Yến lại sợ rúm người, không bao giờ dám lên cầu thang một mình. Một dạo như vậy, ngày nào cô cũng úm bà lão nhà kia chết cho mau để người ta mang quan tài đi chôn, không còn án ngữ ở cầu thang mà dọa cô nữa. Thế nhưng ít lâu sau lại có quy định hỏa táng người chết, bà lão nhà ấy chết được đưa đi hỏa táng chỉ còn một nhúm tro cốt, chiếc quan tài chuẩn bị sẵn không được dùng đến, cũng chẳng có chỗ nào mà cất nên cứ để mãi bên cầu thang như thế.

Sau lần tới chơi nhà Chung Na, Đàm Hiểu Yến vô cùng buồn bực. “Sao Chung Na sướng thế nhỉ? Có nhà rõ đẹp! Mình mà đổi được cho cậu ấy thì tốt quá, không phải ra ra vào vào đều chạm mặt cỗ quan tài kia.”

Trong lòng Tần Chiêu Chiêu cũng ao ước như vậy, giống như trước kia cô vẫn ngưỡng mộ ba Kiều Mục là phó giám đốc, ba Tả Chí Binh là cán bộ thu mua, giờ lại ao ước ba mẹ là bác sĩ như ba mẹ Chung Na, có thể sống sung sướng. Nếu được thế thì thật, cô cũng muốn đánh đổi.

Chỉ là mặc kệ cô ngưỡng mộ, ước ao tới đâu cũng vô dụng, họ vẫn là họ, vĩnh viễn chẳng bao giờ cô có thể thế chỗ họ.

Năm nay nhà máy Hồng Cơ cũng làm ăn thất bát, mẹ Đàm Hiểu Yến phải nghỉ việc. Phụ nữ bốn chục tuổi muốn tìm việc khác chẳng dễ dàng gì, gặp hết tai này nạn kia, cuối cùng đành sắm một chiếc xe ba bánh bán canh ma lạt năng kế bên trường Nhị Trung. Ngoài mấy món canh cay nóng ăn vặt bà còn bán thêm mì nước rất tiện cho học sinh trong trường ăn trưa. Khách hàng của bà cũng chủ yếu là học sinh trường Nhị Trung tranh thủ giờ giải lao ra ngoài ăn uống. Mỗi ngày chẳng kiếm được bao nhiêu nhưng cuối tháng trừ hết chi phí vẫn dư ra chút đỉnh.

Mới đầu Đàm Hải Yến còn xấu hổ chuyện mẹ bán hàng rong cạnh trường, sợ bạn bè biết được sẽ khinh rẻ mình nên mở miệng là thầm than thở, bảo mẹ dọn đi chỗ khác bán hàng.

Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

Cô Đàm bực mình giáo huấn con gái một trận, mắng oang oang như sấm: “Có gì mà xấu hổ? Mẹ có đi ăn trộm, ăn cướp cũng vì chúng mày, có gì mà mất mặt? Huống hồ mẹ đây tay làm hàm nhai, bỏ công bỏ sức ra kiếm tiền thì sao phải xấu hổ? Sợ người ta nói này nói nọ hả? Được thôi! Mẹ không bán hàng nữa! Một tháng được hơn trăm đồng tiền tạm thôi việc, mua gạo nấu cháo loãng cầm hơi cũng không chết đói, bất quá từ nay đừng hòng nay đòi ăn cái này, mai đòi mua cái kia nữa!”

Đàm Hải Yến lần đầu thấy mẹ giận đến mức ấy, nhất thời nín thinh.

“Dù gì mẹ con trước kia cũng vinh dự đứng trong hàng ngũ giai cấp công nhân, con nghĩ mẹ con muốn ra đường bán hàng rong thế này lắm sao? Chẳng qua mẹ cũng hết cách rồi, mà tiền vẫn phải kiếm. Giờ con vẫn còn đi học, sau này còn bao nhiêu việc cần đến tiền. Mẹ con vì cái nhà này mới muối mặt bám vỉa hè, giờ con còn bảo mẹ làm con xấu hổ với bạn bè. Con muốn chọc mẹ tức chết mới hả à?”

Bị mẹ nghiêm khắc giáo huấn một trận, nỗi hổ thẹn xóa mờ chút hư vinh trong lòng Đàm Hiểu Yến. Chẳng những cô không giấu giếm bạn bè chuyện mẹ bán canh ma lạt năng nữa mà còn thường xuyên khoe mẹ mình có quầy bán canh ma lạt trong con hẻm gần trường, rồi mời mọi người qua ăn thử, nếu ngon thì năng lui tới.

Từ ngày mẹ mở tiệm ma lạt năng, Đàm Hiểu Yến thường xuyên kéo Tần Chiêu Chiêu cùng qua ăn mì ma lạt trong nồi đất miễn phí. Một, hai lần thì không sao, lâu dần Tần Chiêu Chiêu cũng sinh ngượng. Nhưng cô Đàm là người tinh ý, thường tủm tỉm cười, nói: “Chiêu Chiêu à, sau này con cứ cùng Hiểu Yến đến đây ăn trưa, đồ ăn trong trường vừa đắt vừa không ngon mà về nhà lại xa quá. Hiểu Yến vẫn khoe con học giỏi lắm, vẫn thường giúp đỡ nó nhiều. Thôi thì hằng ngày qua đây ăn với dì bát mì coi như thay dì chỉ bảo Hiểu Yến con nhé!”

Thành tích học tập của Hiểu Yến trên lớp rất bình thường. Thật ra cô là người thông minh, có điều học lệch nghiêm trọng; điểm Ngữ văn rất cao, bài của cô luôn được giáo viên đọc trước lớp làm mẫu nhưng Toán, Lý, Hóa thì lơ mơ, bết bát. Lúc làm bài cùng nhau, Tần Chiêu Chiêu luôn phải giảng giải lại các vấn đề của môn Toán, Lý, Hóa cho cô. Rõ ràng Hiểu Yến thông minh, lanh lợi là vậy, chẳng hiểu sao động vào phương trình bậc hai lại mơ

mơ hồ hồ như thế. Kết thúc luôn là ráo hoảnh một câu: “Thôi thôi, không làm nữa, chúng mình nói chuyện phiếm đi!”

Những cuộc tán gẫu của họ thường xoay quanh những mối quan hệ với các bạn nam; Tần Chiêu Chiêu sẽ nói về Kiều Mục, còn Đàm Hiểu Yến nói về một cậu tên Trịnh Nghị.

Trịnh Nghị học cùng Đàm Hiểu Yến hồi tiểu học, là con trai giáo viên Toán của lớp. Đó là một cậu nhóc trắng nõn, dáng vẻ tuấn tú; năm sáu tuổi, vì cao lớn hơn chúng bạn mà cậu được tuyển vào trường Thể dục thể thao của thành phố. Học được vài năm, cha mẹ xót con trai học hành vất vả nên quyết định chuyển cậu về trường học bình thường. Từng học ở trường Thể dục thể thao nên khi chuyển sang trường mới, trong giờ Thể dục cậu chỉ tùy tiện thể hiện một chút là đủ khiến cả lớp được phen sửng sốt.

Đàm Hiểu Yến vẫn nhớ rõ có lần trong tiết Thể dục, Trịnh Nghị biểu diễn nhào lộn một tay trên sân thể dục, lộn liên tục bảy, tám cái, cuối cùng tiếp đất vững vàng chỉ bằng một chân; một loạt động tác linh hoạt, duyên dáng đủ khiến cô bé ngơ ngẩn nhìn mãi không thôi. Từ ấy, hình bóng cậu nam sinh mạnh mẽ đã in sâu trong tâm hồn non nớt của cô bé.

Trịnh Nghị chỉ học cùng cô một học kỳ thì ba cậu chuyển công tác về quê cũ ở Nam Xương, cậu đi theo ba. Ngày cậu chuyển đi, rất nhiều học sinh trong lớp theo trào lưu ngày ấy mua sổ tặng cậu, Đàm Hiểu Yến cũng cực kì cẩn thận chọn một cuốn. Trịnh Nghị không còn đến trường nữa nên lớp trưởng thay mặt cả lớp thu hết sổ, nhờ giáo viên Toán chuyển giúp, nhưng cô chỉ cười khách sáo, nói: “Trịnh Nghị chuyển đi mất rồi, các em mang sổ này về dùng đi!”

Cuốn sổ ấy không tặng được nhưng Đàm Hiểu Yến cũng không nỡ mang ra dùng mà cẩn thận cất kĩ trong ngăn kéo. Đây là thứ duy nhất có chút liên

hệ với Trịnh Nghị mà cô có được.

Sở dĩ Đàm Hiểu Yến có ấn tượng sâu sắc như thế về Trịnh Nghị là do trong số bạn bè cùng trang lứa, cô chưa từng gặp ai đặc biệt như cậu. Cậu học sinh từ trường Thể dục thể thao chuyển tới mang theo một cảm giác mới mẻ, hoàn toàn khác so với những cô cậu học trò ngày ngày ở bên cạnh.

Trịnh Nghị đối với Đàm Hiểu Yến cũng giống như Kiều Mục đối với Tần Chiêu Chiêu, tựa như một dải cầu vồng rực rỡ len vào giữa những tháng ngày bình dị như thước phim đen trắng của hai cô bé. Một thứ ánh sáng đẹp đẽ khiến họ không thể không yêu thích, ngưỡng mộ.

Nếu nữ sinh họp lại một chỗ sẽ cùng bàn về con trai, thì nam sinh túm tụm lại với nhau cũng thường bàn về con gái. Con trai rất thích bình bầu thứ tự con gái trong lớp để chọn ra "Tứ đại mỹ nữ". Chung Na được bầu là hoa khôi của lớp, ngoài chuyện xinh đẹp, gia cảnh khá giả ra, cô còn là nữ sinh ăn mặc thời thượng nhất trong lớp, có rất nhiều quần áo đẹp, cả lớp không ai qua mặt được cô. Đàm Hiểu Yến cũng dành được một suất trong "Tứ đại mỹ nữ". Thực ra ngũ quan của cô cũng không có gì xuất sắc: mi mỏng, mắt một mí dài và nhỏ, môi mỏng, xếp chung lại không thể thành gương mặt trái xoan chuẩn mực nhưng lại lộ ra một vẻ thanh tú khác thường. Hơn nữa, da cô rất đẹp, trắng hồng và mịn màng.

Tần Chiêu Chiêu không có được nước da hồng hào như vậy, da cô ngăm ngăm đen, tuy mày rậm mắt to, bộ dạng cũng không quá khó coi nhưng gặp lần đầu thường không để lại nhiều ấn tượng. Hơn nữa, cô ăn mặc bình thường, giản dị, tính cách hướng nội, không hay ồn ào, không ưa buôn chuyện nên thường bị coi như "người vô hình" lúc đứng với các bạn cùng lớp, thuộc loại "vắng mợ thì chợ vẫn đông".

Đàm Hiểu Yến thì hoàn toàn khác, cô xinh đẹp lại hoạt bát nên rất nổi bật, thu hút sự chú ý của mọi người. Năm thứ hai sơ trung thường có nam sinh gửi thư cho cô, trong lớp cũng có mà lớp khác cũng không thiếu. Những nét bút vụng về gửi gắm biết bao lời lẽ thơ ngây nhưng chân thành. Mỗi lần nhận được thư, Hiểu Yến đều đưa Tần Chiêu Chiêu xem cùng, lần nào xem xong trong lòng cô cũng nảy sinh ít nhiều hâm mộ.

Ngày ấy thiếu nữ mười ba, mười bốn đã ít nhiều hiểu thế nào là "yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu", con gái là phải xinh đẹp, yểu điệu, nho nhã, dịu dàng mới đáng là đối tượng để theo đuổi. Vì thế, Tần Chiêu Chiêu cũng hiểu vì sao trước giờ mình chẳng bao giờ nhận được thư của ai, hiển nhiên trong mắt đám con trai cô không phải "yểu điệu thục nữ". Hay nói thẳng ra, cô không xinh đẹp.

Tần Chiêu Chiêu thấy thật đau lòng, tại sao cô không xinh đẹp hơn chứ? Đến cả đám con trai trong lớp còn không buồn để ý tới cô, Kiều Mục sẽ càng không bao giờ thèm để ý tới.

Tần Chiêu Chiêu không chịu được việc mình xấu xí, nên lúc ba mẹ không ở nhà cô thường trốn trong phòng soi gương trang điểm cho mình. Cái gọi là trang điểm cũng chỉ là đem mấy bộ quần áo phối lại với nhau, sau đó chải thử nhiều kiểu tóc khác. Cô chải đủ kiểu từ cột tóc đuôi ngựa, cột trễ, cột lệch tới bện một bím, hai bím… để lựa xem kiểu nào hợp nhất. Chải hết kiểu này tới kiểu khác, cuối cùng cô cảm thấy mình tết hai bím là dễ nhìn nhất.

Từ đó, Tần Chiêu Chiêu thường xuyên tết tóc hai bên đi học. Nhưng đến lớp vẫn chẳng có bạn trai nào viết thư gửi cô; mà trên đường về Kiều Mục thấy cô cũng coi như không, cứ thế lướt qua. Cô cứ như người vô hình, như không khí trong suốt, chẳng để lại vết tích gì.

Tần Chiêu Chiêu chán nản, chán nản vô cùng.

Chương 4

Học kỳ hai năm lớp tám, một buổi chiều đầu hạ đã xảy ra chuyện mà suốt đời Tần Chiêu Chiêu không thể nào quên.

Xế chiều hôm ấy, vừa tan học Tần Chiêu Chiêu liền đạp xe về nhà. Đến ngã tư rẽ từ thành phố về nhà, Tần Chiêu Chiêu lại theo thói quen thường ngày liếc sang ngả đường bên trái - đây là đường Kiều Mục đi học về. Mười lần thì đến chín, cô chỉ nhìn thấy khoảng trống mênh mông. Thế nhưng hôm đó, vừa quay đầu lại cô đã thấy Kiều Mục đang đạp xe về phía này, áo sơ mi nhẹ nhàng bay trong gió, cảnh sắc sinh động như tranh vẽ.

Nháy mắt, tim cô đập rộn rã, nhất thời Tần Chiêu Chiêu quên luôn mình đang đi trên đường lớn. Bỗng nhiên cô nghe một tiếng "rầm" bên tai, rồi chẳng biết chuyện gì vừa xảy ra, bóng đen kéo tới bao trùm trước mắt.

Lúc khôi phục được ý thức, cô cảm thấy rất nhiều gương mặt loang loáng lúc ẩn lúc hiện trước mắt và rất nhiều âm thanh vo ve bên tai. Gương mặt gần nhất đang cúi xuống nhìn cô, ân cần hỏi: "Cậu sao rồi? Có ổn không vậy?"

Âm thanh này là tiếng nói bấy lâu nay vẫn đau đáu trong lòng cô, thứ tiếng phổ thông thật chuẩn, thật êm tai.

Tần Chiêu Chiêu không tin được vào tai mình, gắng hết sức mở to hai mắt nhìn kĩ người trước mặt. Mãi tới khi nhìn rõ rồi mới xác thực người

trước mắt là Kiều Mục, đúng là Kiều Mục. Cậu đang ngồi bên cạnh, cúi đầu ân cần nhìn, tay phải còn giữ một chiếc khăn tay đè chặt trên trán cô.

Đôi mắt thanh tú, đẹp đẽ ấy đang ở ngay trước mặt cô. Cô nhìn thấy rõ nốt ruồi nhỏ xíu ở đuôi mày cậu, nhìn rõ cả mảng lông tơ mềm mại phía trên môi. Lần đầu tiên cô được ở gần cậu đến thế.

Hai mắt cô nhất thời rơm rớm. Giờ đây, cô chẳng mảy may sợ sệt điều gì, trái lại còn cảm thấy tự nhiên gặp tai nạn là một chuyện tốt đẹp, hạnh phúc nhất trên đời. Bởi vì, có bị tai nạn mới được thấy Kiều Mục ngồi bên cạnh, hỏi chuyện, an ủi mình.

Tần Chiêu Chiêu bị một chiếc xe máy va phải, ngã gục trên đất. Người lái xe máy thấy mình đâm người bị thương liền lập tức tăng tốc chạy nhanh như chớp. Kiều Mục đạp xe tới nơi, thấy có tai nạn bất ngờ, lại ngờ ngợ nhận ra cô gái nằm giữa đường kia là người ở Trường Cơ, vì thế lập tức dừng xe, qua xem thế nào. Cô gái ngã xe, đầu đập xuống nền hè xi măng rách một mảng lớn, máu từ đó túa ra. Cậu vội lấy khăn tay bịt chặt miệng vết thương để cầm máu rồi đỡ cô dậy. “Đừng sợ, để mình đưa cậu tới bệnh viện.”

Ngày ấy chưa có 120 để gọi xe cứu thương, cũng may bệnh viện thành phố ở ngay gần đó. Kiều Mục dắt xe của mình và chiếc xe bị đâm hỏng của Tần Chiêu Chiêu vào sát vệ đường rồi khóa lại, sau đó đỡ cô tới bệnh viện. Nhưng hai người không xu dính túi nên bác sĩ nhất định không chịu xử lý vết thương cho Tần Chiêu Chiêu, còn bảo họ gọi người giám hộ đến rồi tính tiếp.

Kiều Mục bèn hỏi tên tuổi Tần Chiêu Chiêu rồi nhờ điện thoại ở bệnh viện gọi về Trường Cơ tìm ba, nhờ ông nhắn giùm ba mẹ Tần Chiêu Chiêu

mau tới bệnh viện. Có điều, ba mẹ Tần Chiêu Chiêu nghỉ việc ở nhà máy rồi đều ra ngoài làm việc, trong nhà vốn dĩ không còn ai.

Không có người lớn mang tiền tới bệnh viện, bác sĩ lần lữa không chịu khám. Kiều Mục liên tục bịt chặt miệng vết thương nên máu đã ngừng chảy nhưng Tần Chiêu Chiêu lại thấy đầu mỗi lúc một đau hơn. Đến lúc không chịu nổi nữa, cô liền cầu khẩn bác sĩ: "Bác à, bác giúp cháu xử lý vết thương trước được không? Lát nữa ba mẹ cháu sẽ mang tiền đến ngay mà!"

Trời ngả về chiều, bệnh viện lại ngắt điện, không khí trong phòng cấp cứu âm u, bác sĩ lấy cớ này từ chối: "Không có điện, tối om om thế này chẳng nhìn thấy gì hết, chờ có điện rồi tính tiếp."

Bác sĩ không chịu châm chước, Kiều Mục chỉ biết hết lần này đến lần khác an ủi Tần Chiêu Chiêu: "Cậu đau lắm hả? Cố chịu thêm chút nữa, chắc ba mẹ cậu sắp tới rồi."

Đợi mãi, rốt cuộc cũng thấy một bóng người hớt hải chạy vào bệnh viện; nhưng người này không phải ba mẹ Tần Chiêu Chiêu mà là Phó giám đốc Kiều Vĩ Hùng. Không tìm thấy ba mẹ Tần Chiêu Chiêu, ông đành phải bảo lái xe đưa mình tới bệnh viện xem sao, ai bảo con trai ông cũng vướng vào việc này chứ!

©DTV

Thấy có người lớn mang tiền thuốc men tới, kể cả không có điện bác sĩ cũng nhiệt tình dùng đèn pin xử lý vết thương cho Tần Chiêu Chiêu. Phó giám đốc Kiều thấy vậy, vô cùng tức giận: "Có lầm không vậy? Tôi mà không đến thì các anh chị cũng không thèm khám cho cô bé phải không? Đây có phải chỗ chữa bệnh cứu người nữa hay không thế?"

Một vị phó giám đốc quyền cao thường không giận mà vẫn uy, đến khi tức giận khí thế càng bức người. Vị bác sĩ đành nhỏ giọng biện giải: "Đây là quy định của bệnh viện…"

Lời còn chưa dứt đã bị Phó giám đốc Kiều mắng át: "Đừng có nói nhảm mấy cái này với tôi. Quy định là thứ chết, người sống sờ sờ mới đáng quý. Gặp cảnh này cứu người quan trọng hơn, chả lẽ mấy anh chị không linh động được ư? Cháu bé còn nhỏ không có tiền không phải đã gọi cho bố mẹ rồi đó sao? Các anh chị khám trước cho cháu thì có mất gì? Còn sợ mấy người làm cha làm mẹ chúng tôi ăn quỵt của các anh chị chắc?"

Bác sĩ tự thấy mình đã đuối lý nên không dám cao giọng tranh cãi nữa, chỉ nhanh nhẹn xử lý gọn ghẽ, băng bó cẩn thận vết thương trên trán cho Tần Chiêu Chiêu để mấy người họ mau mau rời đi.

Phó giám đốc Kiều dùng xe riêng của ông chở Tần Chiêu Chiêu bị thương và chiếc xe hỏng của cô về tận nhà. Đây là lần đầu tiên cô bé được đi ô tô nên đặc biệt nhớ kĩ loại xe này tên Santana. Cô bé vô cùng cảm kích, lúc xuống xe còn cảm ơn hai bố con Phó giám đốc Kiều: "Cháu cảm ơn bác Kiều, cảm ơn Kiều Mục!"

Hai chữ "Kiều Mục" này trước kia Tần Chiêu Chiêu đã thầm nhủ không biết bao nhiêu lần, tới giờ mới lần đầu được nói ra miệng. Lời nói ra, hai má cũng nhuốm sắc hồng.

Vợ chồng Tần gia về nhà, biết tin con gái bị tai nạn thì vừa kinh, vừa sợ, tận mắt thấy thương thế không nặng lắm mới thở phào nhẹ nhõm. Nghe con gái kể lại mọi chuyện, hai người vô cùng cảm kích Phó giám đốc Kiều và Kiều Mục. Tần ba nghiến răng bỏ tiền mua mấy cân hoa quả ngon mà bình thường bản thân ông cũng chưa từng nếm qua mang sang Kiều gia cảm ơn. Phó giám đốc Kiều nhất định không chịu nhận, còn nói nhà mình không

thiếu hoa quả, mong bác Tần cứ mang về bồi dưỡng cho Tần Chiêu Chiêu. Đẩy tới đẩy lui, Tần ba vẫn dứt khoát để bằng được túi hoa quả lại và gửi tiền thuốc men mà Phó giám đốc Kiều đã ứng ra lúc trước

Tần Chiêu Chiêu phải khâu bảy mũi, nghỉ ngơi hai ngày thì đi học lại.

Vụ tai nạn làm chiếc xe của Tần Chiêu Chiêu hỏng hẳn. Xe đã cũ rồi, giờ không thể sửa chữa thêm được nữa, chỉ còn nước bỏ đi. Nhưng điều kiện hiện tại không dư giả gì, lấy đâu ra tiền mua xe mới cho cô, hơn nữa vừa mới tai nạn xong, ba mẹ cũng không an tâm để con gái đi xe một mình.

Bảo không đi xe đạp nữa chỉ còn cách đi xe bus. Từ ngoại thành vào thành phố có một tuyến xe bus duy nhất, bến xe là một cái cọc đơn sơ kế bên đường cái; muốn đi xe bus phải đi bộ một đoạn ra khu nhà máy mới có bến xe. Mỗi lượt xe hết năm hào, ngày hai chuyến mất tròn một đồng; mỗi tháng trừ hết ngày nghỉ đi cũng mất hơn hai chục đồng. Tần Chiêu Chiêu nhớ lại ba phải vất vả dỡ năm tấn gạch men mới được hai mươi lăm đồng, nếu giờ đi xe một tháng hết chừng đó tiền thấy thật xót xa, bèn xin ba mẹ để mình đi bộ đi học.

Mẹ cô nói: “Đi học xa như thế thì ngày nào cũng phải dậy sớm. Sẽ vất vả đấy con ạ!”

“Không sao đâu ạ, đi bộ cũng tốt mà, tiện thể rèn luyện sức khỏe, có đáng gì đâu ạ.” Tần Chiêu Chiêu tự nhủ: Đi bộ có khổ thế nào cũng không khổ bằng ba cực nhọc dỡ gạch men. Tựa như hiểu được tâm sự của con gái, mẹ cô không nói gì thêm, chỉ dịu dàng vuốt tóc cô.

Từ nhà đến trường mất hơn nửa tiếng đi bộ, trán Tần Chiêu Chiêu vẫn phải băng bó khiến cô nhóc mười bốn tuổi cảm thấy mình thật xấu xí. Trên

đường về, cô tiện tay gỡ luôn băng vải ra vì không muốn mọi người nhìn thấy, nhất là không muốn để Kiều Mục trông thấy bộ dạng này của mình.

Bây giờ cô bắt đầu ảo não xót xa: vì sao hôm ấy Kiều Mục lại đưa mình đi bệnh viện? Sống chung khu tập thể bao nhiêu năm có lần nào cậu thèm ghé mắt trông đến mình đâu, sao lại nhằm đúng lúc mình nhếch nhác, thảm hại nhất mà gặp nhau, để cậu ấy thấy mình máu me be bét nằm vật giữa đường? Nghĩ đến đây, thiếu nữ trẻ nhạy cảm lại tự tôn cảm thấy đau lòng muốn chết. Cô bèn dốc hết tâm sự vào nhật ký, viết liền tù tì hết một mặt giấy: "Cớ gì đã để người gặp ta, lại không phải lúc ta đẹp nhất?"

Viết rồi lại viết, rồi lại nhớ tới lúc bị thương có Kiều Mục ngồi cạnh. Cách nhau gang tấc, gương mặt cậu sát ngay trước mắt, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy hơi thở mềm mại, ấm áp của cậu. Tay cậu trước sau vẫn đặt trên trán cô; tuy rằng còn cách một lớp khăn nhưng đầu ngón tay cơ hồ vẫn lướt qua lớp tóc, chút ấm áp khi đầu ngón tay lướt qua cũng đủ in dấu trong lòng cô.

Nhất thời thấy chuyện giữa đường gặp tai nạn được Kiều Mục đưa tới bệnh viện là chuyện hạnh phúc nhất nhưng để cậu thấy mình trong cảnh lấm lem máu me lại là chuyện đau khổ nhất trên đời. Chút tình cảm mỏng manh nảy nở trong trái tim thiếu nữ ngây thơ!

Đi bộ đến trường mất thời gian hơn nên Tần Chiêu Chiêu phải đi sớm, rất khó có cơ hội gặp Kiều Mục trên đường. Giờ đây chỉ còn tiếng đàn của Kiều gia vẫn ngày ngày vẳng tới bên tai còn Kiều Mục cũng thỉnh thoảng thấp thoáng trên ban công. Dẫu chỉ là bóng dáng xa xa vừa hiện ra rồi lại biến mất cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu đêm dài thao thức, một mình nhung nhớ khôn nguôi.

Những đêm như thế, Tần Chiêu Chiêu nghe như có thứ gì tí tách nảy nở trong lòng mình, giống như mầm cây phá đất chui lên, như hạt giống nảy chồi, như nụ hoa bung nở…

Tâm sự của Tần Chiêu Chiêu, Đàm Hiểu Yến là người hiểu nhất. Ở cái tuổi mười mấy ấy, thiếu niên nam nữ có tâm sự cũng không biết làm thế nào để nói với bố mẹ, chỉ biết chia sẻ với bạn thân. Bởi vì lúc đó họ cũng đủ hiểu biết để nhận ra rằng, người lớn hoàn toàn không thể lý giải được những tình cảm mông lung của lứa tuổi này.

Đàm Hiểu Yến lại rất hiểu tâm sự của Tần Chiêu Chiêu. "Xem ra cậu thích cái cậu Kiều Mục kia rồi, giống như tớ thích Trịnh Nghị ấy. À mà tớ mới viết một phong thư cho Trịnh Nghị, không biết cậu cậu ấy có trả lời không."

Đàm Hiểu Yến đi họp lớp tiểu học, vô tình biết có một bạn nam trong lớp cũ vẫn thư từ qua lại với Trịnh Nghị ở Nam Xương, bèn xin địa chỉ, lấy hết dũng khí viết một phong thư gửi cho cậu. Cô vốn là học sinh giỏi văn nhưng viết bức thư này mãi không xong, sửa đi sửa lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng chỉ đề vài câu thăm hỏi đơn giản rồi gửi đi. Trong thư cũng chỉ hỏi thăm vài ba câu bình thường tựa như không biết cậu còn nhớ cô bạn tiểu học này không hay có liên lạc gì với bạn bè thời tiểu học hay không. Thư đã gửi được một tuần, ngày nào cô cũng ngóng trông hồi âm.

Thế nhưng, bức thư gửi đi Nam Xương như đá ném biển rộng mãi không thấy trả lời. Đàm Hiểu Yến hoàn toàn thất vọng, không còn dũng khí viết thêm bức thư thứ hai nữa.

"Xem ra cậu ấy quên mình rồi, tình này coi như hết!"

Đàm Hiểu Yến có thể dễ dàng quên đi Trịnh Nghị ở Nam Xương xa cách muôn trùng chứ Tần Chiêu Chiêu không cách nào quên được Kiều Mục gần trong tấc gang. Tuy chẳng thể ngày ngày được gặp cậu nhưng tiếng dương cầm vẫn quẩn quanh không dứt như sợi tơ tình trong suốt âm thầm xiết lấy trái tim thiếu nữ lần đầu rung động. Tần Chiêu Chiêu nghe tiếng đàn mà nhớ nhung Kiều Mục, sóng buồn ngập lòng, hoàng hôn buông trong đáy mắt.

Chương 5

Một ngày Chủ nhật, ba mẹ đã đi làm, chỉ có mình Tần Chiêu Chiêu ở nhà làm bài tập. Đang hí hoáy viết bài thì ngoài trời nổi cơn dông, mưa rào ào ào trút xuống, cô bèn nhanh chóng ra ngoài thu hết quần áo đang phơi. Vô tình quay đầu nhìn lại thấy quần áo phơi trên hiên Kiều gia bên kia không có ai cất, chỉ chực bị cuốn theo gió lớn.

Tần Chiêu Chiều liều mình xông vào mưa gió, chạy sang Kiều gia gọi người ra thu quần áo, nhưng gọi mãi chẳng thấy ai đáp, rõ ràng cả nhà đi vắng. Cô biết Kiều Mục phải đi học đàn nên không bao giờ ở nhà vào Chủ nhật, mà xem chừng hôm nay vợ chồng Phó giám đốc Kiều cũng ra ngoài mất rồi. Quần áo phơi trên ban công bị gió giật tung khỏi mắc, phấp phới trong mưa gió rồi rơi khỏi lầu.

Bất chấp mưa to, Tần Chiêu Chiêu chạy một vòng sang khu "Trung Nam Hải" nhặt hết quần áo bị gió cuốn xuống đất mang về nhà mình. Quần áo rơi xuống đất lấm bẩn hết cả, cô bèn giặt lại hết một lượt. Riêng chiếc áo sơ mi trắng của Kiều Mục bị dính bẩn đã được cô giặt đi giặt lại tới ba lần, giặt tới khi cả chiếc áo sạch tinh, trắng bong như tuyết. Sau đó cô mang chiếc áo

vào phòng, tim đập rộn ràng, đỏ mặt một vầng, lén hôn một lượt khắp chiếc áo sơ mi.

Sau này nghĩ lại, Tần Chiêu Chiêu nhận ra đây là nụ hôn đầu tiên của mình, bởi vì đây là lần đầu tiên cô dùng môi để diễn tả thứ tình cảm mê đắm. Dù chỉ là hôn chiếc áo sơ mi nhưng đây là áo mà người cô thầm thương vẫn mặc. In dấu lên lớp vải bông này cũng chính là khắc dấu lên da thịt người mình thích; như vậy cậu sẽ chẳng bao giờ biết được mình đã từng gián tiếp nhận nụ hôn của cô.

Nụ hôn gián tiếp này mang tới niềm hạnh phúc vô vàn và cảm giác tội lỗi vô bờ cho cô bé mười bốn tuổi như Tần Chiêu Chiêu. Con gái tuổi này đã mơ hồ hiểu được cảm giác đang yêu ra sao nhưng càng hiểu rõ hơn thế nào là không thể yêu. Theo lời thầy cô, ba mẹ thì con gái còn nhỏ mà đã yêu đương là chuyện nhục nhã không thể chấp nhận được. Thế nhưng cô không thể kiềm chế trái tim mình được, chỉ biết âm thầm chịu đựng mâu thuẫn giữa hạnh phúc và tội lỗi ngày giày vò tâm can. Tâm tư thiếu nữ nhớ nhung luôn giống nhau: tỉnh tỉnh mơ mơ, thoắt vui thoắt buồn.

Lúc mang quần áo đã giặt sạch sẽ trả lại cho Kiều gia, trong lòng Tần Chiêu Chiêu hốt hoảng, bối rối, chỉ chực quay đầu chạy thẳng về nhà. Cửa vừa mở, Kiều Mục xuất hiện, phút chốc Tần Chiêu Chiêu nín thở. Nỗi kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt Kiều Mục. “Có chuyện gì vậy Tần Chiêu Chiêu?”

“Không… Không có gì, đây là… quần áo trên hiên nhà cậu. Ban nãy trời mưa… gió cuốn, mình nhặt hộ… giờ trả lại.”

Tần Chiêu Chiêu lắp bắp, chính mình cũng không hiểu cuối cùng làm sao có thể nói hết câu. Kiều Mục không cảm thấy điều gì bất thường ở cô, chỉ nhận quần áo, lịch sự cảm ơn: “Thế à? Cảm ơn cậu nhé!”

Thiếu nữ gia cảnh hàn vi sớm trưởng thành, sớm biết yêu, thiếu niên sống giữa giàu sang vẫn còn ngây thơ, chưa hiểu chuyện đời.

Kiều Mục đón lấy quần áo, bàn tay khẽ lướt qua tay Tần Chiêu Chiêu khiến hai má đã đỏ hồng của cô càng nóng bừng, cứ thế quay đầu chạy thẳng về nhà.

Tối hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu trốn trong phòng, dùng compa khắc một chữ "Mục" lên vách tường. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô lấy một tấm hình Aries Mu dán đè lên tường, che kín chữ "Mục" kia. Chuẩn bị đi ngủ, cô lại đưa tay vuốt ve chữ "Mục" khắc trên tường, sóng buồn lăn tăn trong đáy mắt.

Đầu kỳ hai năm lớp chín, cả nhà Kiều Mục chuyển khỏi khu tập thể Trường Cơ.

Căn nhà ba phòng họ sống được xây đầu những năm 80, thuở ấy cũng thuộc loại nhất nhì cả khu nhưng theo thời gian, tới giữa những năm 90 đã chẳng còn là điều gì đáng nói nữa. Nhà máy đã hai lần góp vốn xây lại nhà cửa, những căn nhà xây lại sau này đều rộng rãi hơn nhiều, ba phòng ngủ một phòng khách. Lãnh đạo nhà máy cũng lần lượt chuyển sang nhà mới nhưng gia đình Phó giám đốc Kiều vẫn "án binh bất động" vì mẹ Kiều Mục đã tính sau này cả nhà sẽ chuyển vào thành phố. Năm nay, Phó giám đốc Kiều được điều sang Cục cơ khí thành phố, không lâu sau cả nhà họ cũng dọn tới quận Tân Thành phía bắc thành phố.

Ngày Kiều gia chuyển đi, Tần Chiêu Chiêu lên lớp ngẩn ngơ, lời giảng trôi tuột không nghe được nửa chữ. Tới tiết Ngữ văn, giáo viên theo lệ gọi cô đứng lên đọc diễn cảm bài khóa một lượt nhưng cô chỉ đứng như trời trồng, mơ mơ hồ hồ khiến giáo viên ngỡ ngàng: "Chiêu Chiêu, hôm nay em sao vậy?"

Trong lớp, Tần Chiêu Chiêu luôn là học sinh ngoan, vào giờ chăm chú nghe giảng, về nhà chăm chỉ làm bài tập. Mỗi khi đứng lên đọc bài khóa Ngữ văn đều lưu loát, chuẩn xác, giọng điệu diễn cảm nên rất được lòng giáo viên. Vì thế thấy học trò cưng thần sắc khác thường, vào tiết ủ ê, không tập trung, giáo viên cũng không khỏi nghi hoặc.

Tần Chiêu Chiêu không đáp lời cô, ảo não cúi đầu không nói không rằng. Đàm Hiểu Yến bên cạnh đành nhanh nhẹn đứng lên đỡ lời: "Thưa cô, hôm nay Chiêu Chiêu không khỏe, để em đọc hộ bạn ấy ạ!"

Tần Chiêu Chiêu lấy cớ bị ốm xin về trước, chầm chậm đi bộ về nhà; tới ngã tư nơi vẫn thường đứng chờ Kiều Mục ngày trước, cô dừng lại. Con đường phía xa, trăm người đi qua nhưng hình bóng người cô thầm thương lại không thấy. Người chuyển đi rồi, từ giờ rất có thể vĩnh viễn chẳng còn cơ hội gặp lại. Nghĩ đến đây hai mắt đã sũng nước.

Qua làn nước nhạt nhòa, chợt thấy một chiếc Santana phóng vụt qua trước mặt. Cả người cô run lên khi thấy khuôn mặt Kiều Mục thoáng hiện sau lớp cửa xe. Lòng cô cuộn lên như sóng triều ào ào vỗ bờ, chỉ muốn chạy tới ngăn chiếc xe lại mà nói cho thiếu niên trong xe biết bấy lâu nay mình vẫn thầm thương trộm nhớ cậu…

Muốn rất nhiều nhưng vẫn không dám hành động. Cuối cùng cô bé mười bốn tuổi đành nước mắt lưng tròng nhìn chiếc xe mỗi lúc một xa mà nức nở trong lòng: "Kiều Mục à, mình thích cậu !"

Chiếc xe vô tâm chạy xa mãi rồi mất hút trong trời chiều.

Từ ngày Kiều Mục chuyển đi, Tần Chiêu Chiêu bỗng thành người ưa dạo phố. Cuối tuần nào cô cũng đi bộ vào thành phố chơi, đi mãi cuối cùng cũng chỉ đến một nơi - quận Tân Thành phía bắc, cô vẫn luôn mong có thể

vô tình gặp Kiều Mục trên đường. Có điều, Tân Thành rộng lớn như vậy, đi mấy ngày còn chưa hết, đường phố bốn bề đông đúc, sao có thể dễ dàng muốn là gặp được người đây?

Lúc ở nhà, cô cũng thường ngẩn người nhìn sang ban công tầng ba ngôi nhà bên kia tường. Nơi ấy vẫn còn người của Kiều gia nhưng không còn tiếng đàn du dương mỗi chiều nữa. Thỉnh thoảng cũng nghe thấy đôi ba tiếng nhạc rời rạc, chói tai vọng lại, tác giả là đứa con gái sáu tuổi của Kiều Diệp, con bé vẫn thường múa may với chiếc đàn organ được cậu để lại cho. Mỗi lần tiếng nhạc vang lên, lòng cô lại phiền muộn.

Thành tích học tập của Tần Chiêu Chiêu đột nhiên tuột dốc, từ đứng đầu lớp rớt xuống thứ hai mươi mấy. Tâm trí cô đã đi theo Kiều Mục từ buổi chiều hôm ấy, giờ đây không phút nào không nhớ nhung cậu.

Giáo viên chủ nhiệm gọi riêng cô ra phê bình chuyện học hành sút kém, cô giáo vô cùng thất vọng, tâm sự: "Tần Chiêu Chiêu, trước giờ em luôn là học sinh giỏi, cô vẫn hy vọng em năm nay em thi vào cấp ba sẽ giành kết quả cao. Năm ngoái cô có một học sinh giành á khoa toàn thành phố, vào thẳng trường trung học thực nghiệm. Năm nay trong lớp cô rất coi trọng em, thế nhưng giờ em làm cô lo quá."

Trường trung học thực nghiệm? Đôi mắt vô hồn bấy lâu của Tần Chiêu Chiêu đột nhiên sáng bừng. Phải rồi, sao cô lại quên nhỉ, Kiều Mục học ở trường cấp hai thực nghiệm, thành tích của cậu dư sức vào trường cấp ba của Bộ[1]. Nếu cô cũng có thể học ở ngôi trường tốt nhất toàn thành phố này, hẳn sẽ có cơ hội gặp lại Kiều Mục; may mắn có khi còn được học chung lớp cũng nên.

[1] Các trường cấp ba do trường đại học thành lập.

Tưởng tượng về tương lai tốt đẹp này khiến Tần Chiêu Chiêu kích động không thôi, đứng thẳng lên nói với cô giáo, cũng là tự dặn chính mình: "Thưa cô, xin cô cứ yên tâm, em nhất định chăm chỉ học tập ạ."

Tần Chiêu Chiêu bắt đầu dốc sức học đêm học ngày, thành tích trượt dốc được vực dậy nhanh chóng: thi giữa kỳ đã nằm trong top ba của lớp. Cô giáo vui mừng hớn hở, quả thật đã không nhìn lầm cô học trò này.

Tần Chiêu Chiêu đạt kết quả tốt như vậy khiến ba mẹ vô cùng vui mừng. Tần ba dặn con: "Con gái, cố gắng học hành chăm chỉ, sau này nhất định phải thi đỗ đại học đấy. Ba con không được học hành, cả đời chịu thiệt, làm việc mấy chục năm trời vẫn chỉ là tay công nhân quèn. Ngày mới vào nhà máy mà có bằng cấp hai thì ba đã sớm được thăng quan rồi. Nhưng ba chỉ cố học hết cấp một, muốn được cất nhắc cũng chịu."

Ba Tần Chiêu Chiêu xuất thân ở miền núi, cũng nhờ nhập ngũ mới được phân về thành phố công tác rồi thành người ở đây. Có điều, muốn làm người thành phố cũng chẳng sung sướng gì, trình độ văn hóa thấp nên ban đầu ông bị điều xuống phụ ở bếp ăn chứ không được làm việc liên quan tới kĩ thuật. Con trai quê, công việc cũng không khá, sống ở thành phố rất khó kiếm vợ, mãi tới năm hai mươi chín tuổi ông mới kết hôn với mẹ của Chiêu Chiêu. Tần ba nhanh nhạy nhận ra làm việc ở nhà máy thế này mà không có trình độ kỹ thuật thì không được, vì thế liền tự nghiên cứu, cuối cùng ông cũng được điều sang làm công nhân kĩ thuật. Ở nhà máy có một kỹ sư họ Trịnh vẫn thường khen ông là người thông minh sáng dạ, học cái gì giỏi cái ấy, tiếc là ít học, nếu không hẳn cũng có thể thành kĩ sư. Bao nhiêu năm rồi chuyện này vẫn khiến Tần ba thầm tiếc cho bản thân, tới giờ ông chỉ còn biết trông chờ con gái yêu giúp mình thỏa mộng học hành.

Mẹ hỏi muốn thi trường nào, cô liền lập tức trả lời không cần suy nghĩ: "Mẹ, con muốn thi vào trường trung học thực nghiệm."

Tần ba vỗ mạnh tay hứng khởi: “Được! Con gái ba phải có chí khí thế mới đúng! Đã không thi thì thôi, đã thi thì phải thi trường tốt nhất.”

“Nhưng ba ơi, học phí ở trường trung học thực nghiệm đắt hơn trường bình thường nhiều.”

Trường trọng điểm của thành phố có điều kiện cơ sở vật chất và đội ngũ giáo viên tốt nên học phí không hề rẻ. Tần Chiêu Chiêu muốn thi vào trường cấp ba thực nghiệm nhưng lại thấy vô cùng áy náy với ba mẹ vì sẽ khiến hai người lao tâm khổ tứ lo học phí cho mình.

Tần ba lại cười ha ha. “Học phí đắt một chút có sao? Chiêu Chiêu, chỉ cần con thi đỗ, ba nhất định sẽ lo cho con đi học.”

Nhắc tới tiền nong nhưng ba cô không cau mày lo lắng như trước kia nữa, mắt mẹ cô không khỏi sáng bừng. “Mình à, có phải có hy vọng gì không?”

Ba cô vui mừng gật đầu một cái thật mạnh. “Ừ, tôi với mấy ông bạn có thể nhận thầu được một món, hoàn thành thì mình có tiền sửa lại nhà cửa luôn, sống thoải mái một chút.”

Nguồn ebook: https://www.dtv-ebook.com

Trong khu tập thể, những người có điều kiện đã mua nhà rồi chuyển vào thành phố, kém hơn chút cũng hùn vốn xây sửa lại nhà cửa hoặc cất thêm lầu mới. Kể cả những người không đủ tiền mua nhà, hoặc đã quen sống nhà trệt không tính lên tầng cũng phải sửa sang, cải tạo lại nhà cũ: lát lại sàn, trát tường hay xây thêm công trình phụ… để cả nhà ở thoải mái hơn.

Vợ chồng Tần gia chưa bao giờ nghĩ đến việc mua nhà. Vợ chồng công nhân bình thường như họ ngoại trừ lương tháng ra chẳng có thêm khoản thu nào khác, nửa đời vất vả thắt lưng buộc bụng mới để ra được hai vạn đồng. Nếu mang cả đi mua nhà rồi, sau này con gái học đại học lấy đâu ra tiền lo cho con? Hơn nữa họ chỉ có một cô con gái sớm muộn cũng đi lấy chồng, mua nhà rồi sau này cũng chẳng để lại cho ai. Rất nhiều gia đình chỉ có một con gái ở Trường Cơ cũng tính toán thế, có con trai bắt buộc phải mua thêm nhà, không thì không cưới được vợ. Ngày đó, người ở đây suy nghĩ đơn giản vậy thôi, cần chỗ ở thì mới mua nhà, không cần thì chẳng mua làm gì. Có tiền nắm chắc trong tay thấy an tâm hơn, mấy chuyện như "mang tiền đi đầu tư" thì họ chưa bao giờ nghe tới chứ đừng nói là nghĩ đến mà làm. Chính vì nghĩ thế mà sau này nhắc tới chuyện mua nhà, hai vợ chồng Tần gia lại hối không kịp. Nhớ ngày đó mới mở mang khu Tân Thành ở phía bắc thành phố, chỉ cần bỏ ra ba, bốn vạn đồng là mua được ngôi nhà trăm mét vuông. Mười năm sau, giá nhà đất ở đây đã lên đến mười mấy, hai mươi vạn một căn, ba, bốn vạn đồng năm đó đến giờ chẳng mua được gì nữa rồi.

Tần Chiêu Chiêu nghe ba mẹ bàn chuyện sửa nhà, vui mừng quá đỗi: "Thật ạ? Ba à, nhà mình cũng sửa sang rồi xây thêm công trình phụ ạ?"

"Đương nhiên rồi. Chờ ba kiếm được tiền rồi mình tân trang nhà cửa, xây thêm cái nhà vệ sinh nữa. Trước kia mỗi lần đi vệ sinh phải chạy cả chục mét, phiền chết đi được."

Nhà cửa chật hẹp, âm u cũng có thể nhắm mắt cho qua, có điều giờ cũng lớn rồi, Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng mong có nhà vệ sinh riêng trong nhà. Cô không thích nhà vệ sinh công cộng, không phải vì chỗ này lúc nào cũng dơ dáy, hôi hám mà vì mỗi lần có người ra vào là cửa phòng lại mở toang. Đây là nhà vệ sinh công cộng, đương nhiên không thể tránh chuyện người ra người vào. Chuyện tắm rửa là chuyện riêng tư nhất nên lần nào cô cũng phải chui tận vào trong góc mà ngồi. Đến mùa đông càng miễn bàn,

hơi nước mờ mờ vấn vít khắp nơi, chốc chốc lại thấy hiện ra mấy thân người trắng nhợt, béo gầy đủ cả. Các bà, các cô, các mợ, các thím thản nhiên kì cọ bên vòi nước còn Tần Chiêu Chiêu chỉ dám lui vào một góc nhưng cũng chẳng tránh được những ánh mắt hiếu kì dán lên người: "Ái chà, con nhóc này dậy thì sớm thật, thành thiếu nữ rồi, bắt đầu có ngực rồi kìa!" Chẳng hiểu sao, khi nghe thấy vậy, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy xấu hổ vô cùng, xoay người vội vội vàng vàng giội mấy cái rồi trốn thẳng.

Nhà nghèo, nhà nhỏ Tần Chiêu Chiêu có thể chịu được nhưng đến nằm mơ cô cũng mong có thể có cái nhà vệ sinh riêng.

Chương 6

Lúc Tần Chiêu Chiêu bắt đầu xác định đường hướng phấn đấu vào trung học cho mình thì Đàm Hiểu Yến lại buông xuôi kỳ thi này. Cô biết rất rõ với thành tích học tập hiện tại thì có thi cũng không đỗ vì Toán, Lý, Hóa đúng là cực hình. Thi thử giữa kỳ cô chỉ đạt sáu điểm Toán, mẹ cô biết được đã mắng té tát: "Hằng ngày đến trường con học cái gì thế? Thi được có sáu điểm Toán. Đi học vô ích à?"

Hiểu Yến không phục, cãi lại: "Nhưng con học Văn rất tốt mà, chín điểm Văn đây này!"

"Thế thì ích gì? Thi cấp ba có phải thi mỗi Văn đâu. Con học lệch quá!"

Đàm Hiểu Yến học lệch nghiêm trọng, với thành tích hiện tại chắc chắn sẽ rớt cấp ba. Ba mẹ cô bàn nhau học hết cấp hai sẽ cho con gái thi vào trường trung cấp nghề học kế toán, sau này cũng dễ kiếm việc.

Đàm Hiểu Yến không hề muốn học kế toán, động tới số má cô vốn chẳng thông minh gì, giờ còn đi học cái môn cả ngày đau đầu sổ này sổ kia thật sự không thể mê nổi. Cô bèn tìm Tần Chiêu Chiêu kể khổ: "Ba mẹ bắt mình học kế toán, bảo là con gái học kế toán là tốt rồi. Sau này dễ tìm việc, còn được ngồi bàn giấy thoải mái. Có điều mình cực kỳ ghét nghề liên quan đến số má!"

"Thế cậu muốn học cái gì?"

"Mình muốn học thiết kế thời trang, thiết kế thật nhiều quần áo đẹp. Cậu nói xem thế có phải tốt hơn không?"

Tần Chiêu Chiêu gật gật đầu, nghe nói hồi đầu thập niên 90, thiết kế thời trang là một ngành rất nổi. Các thành phố nhỏ không có khái niệm này, thường chỉ gọi chung là may vá hay may mặc gì đó, "thiết kế thời trang" nghe có vẻ rất Tây.

"Cậu hiểu chuyện này là tốt rồi! Nói cho cậu biết, giờ ngành này rất là hot nhé! Nhà trường còn hứa hẹn lúc tốt nghiệp sẽ giới thiệu công việc cho học viên, được thực tập trong những công ty thời trang lớn ở Quảng Đông nữa. Mình rất muốn đến Thâm Quyến, nghe nói đặc khu kinh tế ấy được xây dựng rất hoành tráng."

Lúc nói những lời này, đôi mắt trong veo của Đàm Hiểu Yến tràn ngập hy vọng và ước ao.

Kỳ học cuối cùng của cấp hai, Đàm Hiểu Yến và Tần Chiêu Chiêu mười lăm tuổi chia tay nhau, mỗi người đều lần đầu tiên tự quyết định những chuyện hệ trọng ảnh hưởng tới cả cuộc đời. Hai người đã chọn mục tiêu cho mình, từ đây tự dặn lòng phải nỗ lực hướng tới mục tiêu.

Đang trong thời gian khẩn trương ôn luyện chuẩn bị thi cử, chỉ còn nửa tháng nữa là tới kỳ thi cấp ba thì Tần Chiêu Chiêu trở thành "người lớn".

Từ năm lớp sáu, các bạn nữ trong lớp đã rục rịch trở thành "người lớn", năm lớp tám là dịp cao điểm, cơ hồ tiết Thể dục nào cũng có nữ sinh xin phép nghỉ, chẳng cần nêu lý do, chỉ cần nói với giáo viên Thể dục một câu: "Thưa cô, hôm nay em không thể học Thể dục được ạ!" là giáo viên sẽ chẳng hỏi thêm, đồng ý cho nghỉ.

Tần Chiêu Chiêu có muộn nhất trong lớp, các bạn khác đều có thể hợp tình hợp lý xin nghỉ, còn cô thì chẳng được nghỉ buổi nào.

Lớp tám, sau giờ học thể dục giới tính thì đặc điểm của các cô gái tới lúc dậy thì đã trở thành bí mật công khai ai cũng biết. Tần Chiêu Chiêu thấy các bạn trong lớp đều lục tục trở thành "thiếu nữ" hết rồi, chỉ còn mình chẳng thấy có động tĩnh gì thì không khỏi sốt ruột: Mọi người đều có rồi, sao mình chẳng thấy gì? Cái gì kia ơi, ngươi mau đến xem nào!

Đàm Hiểu Yến an ủi cô đừng nên gấp gáp làm gì, thật ra có trễ một chút cũng là chuyện hay bởi vì "cái kia" thực sự vô cùng phiền phức, động chút là dơ quần, phiền chết được.

Con gái trong lớp nhắc tới "cái kia" đều trăm miệng một lời phiền phức, rất rất rất phiền phức, còn Tần Chiêu Chiêu lại ngóng chờ cái "phiền phức" này. Ai cũng gặp, riêng mình không thấy, cảm giác không giống ai, thật không thoải mái.

Giờ thì cô cũng "giống ai" rồi, nguyệt tín lần đầu khoan thai tìm đến. Buổi tối đi ngủ còn rất khỏe, hôm sau tỉnh dậy đã thấy trên giường nhuộm một mảng hồng.

Thế nhưng chuyện này tới thật không đúng lúc. Thi cử ngay trước mặt, phải ôn ngày ôn đêm mà cái đó lại khăng khăng tìm tới chọc phá, mà hơn một tuần rồi cũng không chịu hết cho. Con gái lần đầu gặp chuyện đó thường không có quy luật nào hết, có người chỉ thấy một vệt hồng hồng là hết, cũng có người khổ sở chục ngày nửa tháng. Đàm Hiểu Yến là kiểu trước, Tần Chiêu Chiêu khốn khổ lại là kiểu sau: ngày nào cũng phải dùng băng vệ sinh nhưng thắt lưng vẫn đau âm ỉ. Sắp đến ngày thi rồi, cứ vật vã thế này thì làm sao mà thi tốt được?

Cuối cùng mẹ cô cũng tìm được một thầy lang để bốc thuốc, uống một lần là tiệt luôn cái "phiền phức" kia; mà tiệt là tiệt hẳn nửa năm luôn. Nhưng đó là chuyện sau này, giờ không cần nhắc tới.

Trước khi thi cấp ba, Tần Chiêu Chiêu nằm trong top ba của lớp, đến lúc thi lại phát huy phong độ vượt xa mọi người, lọt vào top năm cả trường. Trường của Bộ muốn nhận cô vào lớp chuyên, hai trường khác trong thành phố cũng có ý muốn nhận cô, còn sẵn sàng miễn hoàn toàn học phí ba năm cho cô. Các trường trung học trong thành phố thường có đãi ngộ tốt cho những học sinh xuất sắc như vậy, bởi vì học sinh giỏi là mầm giống đỗ đại học. Một khi có sinh viên đỗ Thanh Hoa, Bắc Đại hay các đại học danh tiếng khác thì cả trường cũng được thơm lây, cho nên các trường trung học luôn giành giật nhau những học sinh đạt kết quả tốt trong kỳ thi vào cấp ba.

Có thế nào Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn đi, chỉ muốn một lòng một dạ vào học ở trường trung học thực nghiệm.

Trường trung học thực nghiệm là trường tốt nhất thành phố, nếu thi không đỗ vẫn có thể học nhưng cần nộp thêm ba vạn phí tài trợ cho trường. Kể cả những học sinh thi vào trường nếu không nằm trong top 200 cũng cần đóng thêm tiền. Những thí sinh xếp hạng sau 200 chia thành hai cấp A, B, cấp A phải nộp thêm một ngàn đồng, cấp B nộp thêm hai ngàn.

©DTV

Tần Chiêu Chiêu nằm trong hai trăm thí sinh đỗ đầu nên không cần nộp thêm gì ngoài sáu trăm năm mươi đồng học phí một học kỳ. Hàng xóm lại được một phen tấm tắc khen ngợi cô học hành giỏi giang, còn nói cô đỗ vào trường trung học thực nghiệm giống như nhà đi buôn lãi vạn đồng.

Thấy con gái thi cử đỗ đạt như vậy, còn có trường sẵn sàng miễn toàn bộ học phí, Tần ba không khỏi có ý khác. Trong lòng ông có chút tính toán: Đi học ở trường trung học thực nghiệm mỗi kỳ hết sáu trăm năm chục đồng, ba năm mất ba ngàn chín trăm đồng, còn nếu học trường khác thì tiết kiệm được gần bốn ngàn này. Vì thế ông bèn thuyết phục con gái: "Con xem, thật ra học ở trường nào cũng thế thôi, chỉ cần mình cố gắng học hành thì học ở đâu cũng đỗ đại học được hết, không nhất thiết cứ phải học trường chuyên làm gì."

Mẹ cô ở ngoài cũng thêm vào: "Phải đó Chiêu Chiêu, cấp hai con cũng chỉ học Nhị Trung thôi, không phải vẫn học giỏi đỗ cao sao? Trường thực nghiệm là top đầu tiếng tăm lẫy lừng, con đi học chưa chắc đã hợp đâu. Hay là đừng vào đó nữa, cứ học ở trường khác cũng được."

Tần Chiêu Chiêu thấy cha mẹ đổi ý, hai mắt nhất thời đỏ hoe. "Ba mẹ đã hứa chỉ cần con thi được vào trường đó sẽ cho con đi học, tới giờ… ba mẹ chẳng giữ lời gì hết."

Nói rồi, cô chạy thẳng về phòng, đóng cửa khóc hu hu một hồi, bao nhiêu thương tâm và thất vọng theo nước mắt tuôn rơi, đến khi ngẩng mặt thấy chữ "Mục" khắc trên đầu giường, nước mắt càng lăn nhanh hơn. Cô đã nỗ lực biết bao mới có thể thi vào trường trung học thực nghiệm để gặp cậu, vậy mà chỉ vì muốn tiết kiệm chút tiền mà ba mẹ không muốn để cô học ở đó. Lại thêm một lần, cô ngưỡng mộ những người có ba mẹ là giám đốc, là

cán bộ quyền cao, là người Thượng Hải, tại sao ba mẹ cô chỉ là công nhân bị mất việc, xuất thân nông dân không quyền không chức chứ? Không công bằng, thế giới này chẳng có chút công bằng nào hết. Vì sao có người sinh ra muốn gì được nấy, lại có người vĩnh viễn chỉ có hai bàn tay trắng như thế?

Mẹ cô đẩy cửa vào phòng, chưa nói lời nào đã thở dài. "Chiêu Chiêu, con cũng nên nghĩ một chút! Chỉ cần con chăm chỉ học hành thì học ở đâu cũng là học thôi. Đâu nhất thiết phải phí tiền vào học ở trường thực nghiệm làm gì? Học phí mấy năm tiết kiệm cũng được vài ngàn đồng, nhà mình muốn kiếm vài ngàn cũng không dễ dàng gì. Lần trước ba con muốn thầu công trình mà có được đâu. Sau này con đi học đại học cũng cần tiền, trong nhà bao nhiêu việc không thể thiếu tiền, bây giờ tiết kiệm được chút nào thì tốt chút đó. Con thấy có phải không?"

Những lý lẽ đó không phải Tần Chiêu Chiêu không hiểu, nhưng có thế nào vẫn khó chấp nhận. Mấy ngày liền cô ủ rũ không nói gì, không thể hoàn thành ước nguyện nên sinh ra gắn hắt với cả thế giới.

Người thân quen trong Trường Cơ biết chuyện Tần Chiêu Chiêu đỗ vào trường trung học thực nghiệm mà ba mẹ lại muốn cô học ở Tứ Trung để tiết kiệm tiền thì được dịp bàn tán sôi nổi.

Có người tỏ ý đồng tình: "Ôi trời, trẻ con đã giỏi thì học ở đâu chẳng thế, học ở Tứ Trung mà tiết kiệm được mấy ngàn đồng, tội gì không học?"

Lại có người ra chiều tiếc nuối. "Trường chuyên có cái hay của trường chuyên chứ, không khí ganh đua học hành rồi thầy cô giáo cũng hơn hẳn các trường bình thường. Con cái đã đỗ được vào đó rồi mà phụ huynh ngại tiền nong không để con học thì thật đáng tiếc. Con cái người ta mất ba vạn đồng tài trợ trường mới chen được chân vào đó, mình lại muốn tiết kiệm bốn ngàn học phí. Thế có phải thiển cận không cơ chứ?"

Ba mẹ Tần Chiêu Chiêu nghe những lời này xong càng thấy khó xử, nhất thời không biết phải làm sao cho đúng. Cuối cùng, ba cô đành tới hỏi ý kiến kĩ sư Trịnh mà ông tôn kính. Kĩ sư Trịnh khuyên: "Con gái đã cố gắng học hành thi cử như vậy, mà lúc trước anh chị cũng hứa với cháu rồi, nên giờ phải đồng ý cho cháu học thôi. Nếu không tôn trọng mong ước của con bé, cứ ép nó phải học ở Tứ Trung, ngộ nhỡ sau này có chuyện xảy ra, nó không đỗ đại học, tới lúc ấy sẽ oán người làm cha làm mẹ cả đời. Chuyện này trọng đại, nhất định không nên chỉ vì bốn ngàn đồng học phí mà tham bát bỏ mâm."

Rời nhà kĩ sư Trịnh, Tần ba quyết ý gọi con gái tới trước mặt, nói: "Chiêu Chiêu, khai giảng này ba sẽ đưa con tới trường trung học thực nghiệm báo danh, sau này phải chăm chỉ học hành, nghe không?"

Tần Chiêu Chiêu mấy ngày u ám tới giờ cũng thấy được chút ánh mặt trời rạng rỡ. Cô giải quyết xong chuyện đi học ở trường thực nghiệm thì Đàm Hiểu Yến cũng đã qua màn biện luận với ba mẹ, cuối cùng cũng được quyền tự quyết định chuyện của mình. Giờ cô sẽ không học kế toán mà học chuyên ngành thiết kế thời trang. Hết lớp chín, hai người chia tay, đường ai nấy tiến bước.

Tần Chiêu Chiêu thi đỗ trường thực nghiệm, trong mắt mọi người là đã bước được một bước dài tới tương lai tươi sáng. Đàm Hiểu Yến dài giọng trêu bạn: "Chiêu Chiêu giờ đỗ trường chuyên rồi, coi như ăn chắc một suất vào đại học, sau này ra trường đừng làm ngơ cái cô đi học trung cấp này nhé!"

"Cái này mình nói mới phải, Hiểu Yến sau này thành nhà thiết kế nổi tiếng đừng có quên bạn học cũ này đấy."

Ngày hè năm 97 ấy, ánh nắng vàng tươi rải xuống như mật, hai thiếu nữ mười lăm chân thành ước định với nhau, từ giờ dẫu không thể sớm sớm chiều chiều cùng nhau lên lớp nhưng vẫn mãi là bạn tốt - bạn tốt bạn tốt, thân thiết khăng khít, mãi mãi không rời.

Phần ba: Thanh xuân khờ khạo (1997 - 2000)

Thích một người mà không dám nói ra, là chua xót lẫn ngọt ngào, là hạnh phúc lẫn tổn thương, biết rõ cuối cùng không có kết quả nhưng vẫn không thể ngừng mê đắm.

Chương 1

Tháng Chín khai giảng, Tần Chiêu Chiêu như ý nguyện bước qua cánh cửa lớn của trường trung học thực nghiệm.

Cô được phân vào lớp 10.2, nhìn vào danh sách học sinh lớp, thấy tên Kiều Mục, lòng cô dấy lên một thứ cảm giác là mừng hay sợ cũng không thể diễn đạt bằng lời. Lần đầu tiên trong đời, cô có cảm giác trên đời thật sự có thần linh. Có phải họ nghe thấu những lời nguyện cầu của cô nên mới giúp ước nguyện thành sự thật?

Vào tới phòng học, liếc mắt nhìn học sinh đầy lớp liền thấy ngay Kiều Mục đang thân mật trò chuyện với vài người. Sơ mi trắng, tóc ngắn gọn ghẽ, khuôn mặt thanh tú bừng lên dưới ánh mặt trời tỏa ra một vẻ rạng rỡ, huy hoàng.

Kiều Mục giống mẹ, dung mạo không quá xuất sắc nhưng đứng giữa đám đông lại rất nổi bật, liếc mắt là có thể nhận ra. Họ mang tới một cảm giác mới mẻ, rực rỡ vượt xa những thứ "xinh đẹp", "mỹ mạo" tầm thường. Thứ cảm giác ấy ta vẫn gọi là "rất ý vị", nhà văn thường xưng tụng là "có khí chất".

Liếc mắt thấy người, trái tim Tần Chiêu Chiêu liền đập thình thịch. Cô tùy tiện ghé vào một chiếc bàn trống nhưng tầm mắt vẫn mải miết đuổi theo bóng dáng Kiều Mục bên cửa sổ. Các bạn đang vui vẻ trò chuyện với bạn bè, không hề để mắt thấy cô. Nhìn họ nói chuyện cũng biết cấp hai họ học chung trường, giờ cùng nhau lên thẳng cấp ba.

Chuông vào lớp vang lên, mọi người lục tục ngồi vào chỗ. Giáo viên chủ nhiệm vào lớp, buổi học đầu tiên phải điểm danh nhận mặt học sinh trước, gọi đến tên ai người đó sẽ đứng lên hô một tiếng "có" rồi tự giới thiệu về bản thân.

Lúc giáo viên gọi đến tên Tần Chiêu Chiểu, cả lớp bất giác hướng về phía cô, ngay đến Kiều Mục cũng quay đầu lại, thấy người quen quen không khỏi ngẩn người, sau đó tựa hồ nhớ ra cô là ai bèn gật đầu khẽ cười.

Cô đột nhiên căng thẳng. "Mình… mình tên là… là Tần Chiêu Chiêu, mình… mình…"

Còn bao lời muốn nói mà không sao nói ra được, cô đỏ mặt, cắn chặt môi, vạn phần quẫn bách, chỉ biết đứng như trời trồng giữa lớp. Vài người ngồi dưới bật cười ha ha, giữa những tiếng cười cô nghe thấy một câu không to không nhỏ chêm vào: "Oái, bạn này nói lắp à?"

Ngữ điệu, dùng từ cũng không đến mức đùa cợt ác ý nhưng rõ ràng là có thừa chế giễu. Tần Chiêu Chiêu giật mình, theo phản xạ nhìn lại thấy một nữ sinh phong cách rất Tây, là người vui vẻ tán gẫn với Kiều Mục lúc trước.

Mới ngày khai giảng đã bị người ta giễu cợt ngay trước mặt Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu mất mặt không để đâu cho hết, chỉ biết yên lặng cúi đầu, cắn chặt môi, hai mắt rơm rớm đỏ hoe.

Giáo viên chủ nhiệm thấy tình hình không ổn, mới ngày đầu lên lớp đã có học sinh khóc lóc thật không hay liền bảo cô ngồi xuống, gọi tên một học sinh khác. Mọi người lần lượt đứng lên, hào hứng giới thiệu bản thân, Tần Chiêu Chiêu đặt biệt nhớ kĩ cái tên "Lăng Minh Mẫn" chính là nữ sinh ban nãy buông lời trên chọc cô.

Tần Chiêu Chiêu vốn nghĩ chỉ cần vào được trường trung học thực nghiệm sẽ tới được gần Kiều Mục hơn. Nhưng tới giờ cô vô cùng thất vọng nhận ra khoảng cách giữa mình và Kiều Mục hình như còn xa vời hơn trước kia - gần trong tấc gang mà xa tận chân trời.

Bạn cùng lớp của Tần Chiêu Chiêu rất nhiều người có gia cảnh tốt, đa số mọi người đều là con nhà cán bộ chức vụ cao ở các cơ quan nhà nước, chẳng trách người trong thành phố đều nói trường trung học thực nghiệm cũng gần như trường dành cho con em cán bộ.

Cứ nhìn Lăng Minh Mẫn sẽ thấy, ba cô là cán bộ Phòng Công thương thành phố, mẹ làm ở công ty bảo hiểm; ông bà ngoại là lão thành cách mạng, công tác trong quân đội đến tận khi về hưu, giờ đã lánh xa nhiệm sở, yên tĩnh tận hưởng tuổi già. Cậu và các bác đằng ngoại đều là bộ đội phục viên chuyển ngành, người làm ở Viện kiểm sát, người là viên chức cục thuế, đều là những nơi rất khá. Nhìn gia cảnh Lăng Minh Mẫn, Tần Chiêu Chiêu mới thực sự hiểu được cái gọi là "một người làm quan, cả họ được nhờ".

Nữ sinh trung học không được trang điểm nhưng kem dưỡng da thì vẫn có thể dùng. Hết giờ học, các bạn trong lớp sôi nổi bàn luận xem dùng kem hiệu nào thì tốt, Lăng Minh Mẫn khen: "Mùa hè mình dùng kem Hazeline, mùa đông chuyển sang Olay. Hai loại này dùng rất tốt."

Giáo viên chủ nhiệm xếp chỗ ngồi cho cả lớp, Tần Chiêu Chiêu được chuyển tới ngồi bên phải, cùng tổ với Lăng Minh Mẫn, vì thế những lời nói của cô ấy dẫu không muốn nghe vẫn lọt vào tai Chiêu Chiêu. Cô căn bản không hiểu cái gì gọi là Hazeline hay Olay, bình thường cũng không dùng kem dưỡng da, chỉ đến mùa đông lạnh giá mới bôi một ít kem hiệu Úc Mỹ Tịnh[1], nhưng loại này rất rẻ, chỉ một hào một túi nhỏ. Sau này, có lần thấy kem dưỡng Olay ở tiệp bách hóa, một lọ nhỏ xíu vài chục đồng, cô liền đơ

người đứng nhìn khung kính, đến khi nhân viên tiệm đi tới hỏi cô muốn xem loại nào, cô bèn quay mặt, nhanh chóng đi thẳng.

[1] Một nhãn hiệu sản phẩm chăm sóc da của Trung Quốc.

Mọi người thường mang điểm tâm tới lớp ăn, Lăng Minh Mẫn cũng không ngoại lệ. Thông thường bạn bè sẽ mang theo bánh mì hoặc bánh ngọt, những thứ này Tần Chiêu Chiêu chỉ nhìn thôi đã thấy ngon lành lắm rồi. Đồ ăn của cô nếu không phải cơm và đồ ăn thừa hôm trước rang lên thì cũng là hai cái bánh bao mua ở cửa hàng ăn sáng.

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Tiền mua bánh mì đủ để ăn bánh bao mấy ngày. Tần Chiêu Chiêu không nỡ mang tiền ăn mấy ngày tiêu trong một lúc vào những món xa xỉ như thế.

Đồ ăn sáng của Lăng Minh Mẫn thường là một hộp sữa và những hộp đồ ăn được đóng gói rất đẹp nghe nói mua trong siêu thị. Cô nói: “Mẹ mình không cho ăn linh tinh ở mấy quán nhỏ vì không sạch sẽ tí nào.”

Ngày ấy, hai chữ “siêu thị” vẫn còn xa lạ với hầu hết người dân tỉnh lẻ, muốn mua đồ gì người ta chỉ đến cửa hàng kêu nhân viên ở đó lấy cho mà có thể tự do chọn lựa, cảm giác rất tiện lợi. Thế nhưng siêu thị thường chỉ bán đồ ăn vặt và các loại đồ gia dụng, giá cả cũng không hề rẻ, dân thường có vào cũng chỉ xem cho vui rồi đi ra, muốn mua đồ gì họ sẽ tìm tới các cửa hàng bán buôn ở phía tây thành phố chứ không phí tiền mua ở đây. Đến tận vài năm sau, khi các cửa hàng “one stop shopping[2]” cỡ lớn rục rịch mọc lên với hàng loạt những quầy hàng hải sản, hoa quả, đồ may mặc, thiết bị gia dụng chung ở một nơi kèm phương châm “giá cả ổn định” thì siêu thị mới thực sự phổ biến, trở thành một nơi thuận tiện mang lại nhiều lợi ích cho người tiêu dùng.

[2] Cửa hàng một cửa, tập trung nhiều quầy hàng nhỏ, chỉ cần dừng chân một lần là đủ thỏa mãn nhu cầu.

Cho nên ngày đó, Tần Chiêu Chiêu lần đầu nghe tới chuyện đến siêu thị mua đồ ăn sáng. Mà đồ ăn Lăng Minh Mẫn mang theo đúng là rất sạch sẽ, vệ sinh, một hộp giấy nhỏ chia sáu ngăn, mỗi ngăn có một miếng bánh ngọt bọc trong túi nhỏ. Lăng Minh Mẫn cũng thường mang đồ ăn tới rồi kêu Kiều Mục ngồi sau ăn cùng.

Trong lớp, Kiều Mục không kết thân với nhiều người vì tính cách cậu có phần nhã nhặn, yên tĩnh, không thích đám nam sinh ồn ào, cũng không thích ngồi chung với các bạn nữ nói nói cười cười. Tất nhiên, Lăng Minh Mẫn là ngoại lệ. Hai người quen nhau từ hồi cấp hai nên thân thiết hơn những người khác. Lớp có hai mươi mấy nữ sinh, Kiều Mục gặp ai cũng chỉ gật đầu mỉm cười, lịch sự chào hỏi nhưng chỉ nói chuyện phiếm với Lăng Minh Mẫn, cũng chỉ ăn những thứ Lăng Minh Mẫn mời. Ngược lại, nếu cậu mang cái gì ngon cũng chỉ mời Lăng Minh Mẫn. Trong lớp ai cũng biết hai người họ thân nhau.

Một hôm, Tần Chiêu Chiêu ở lại trực nhật sau giờ học, nhìn thấy vỏ hộp đồ ăn sáng Lăng Minh Mẫn bỏ trong sọt rác, cô tò mò nhặt lên xem, thấy trên vỏ bánh đẹp đẽ in hình một miếng bánh trứng vàng ươm, còn giá cả của siêu thị là chín đồng tám, vỏ hộp sữa cũng in giá hai đồng rưỡi. Riêng đồ điểm tâm đã hết hơn mười đồng. Tần Chiêu Chiêu ngẫm lại cơm rang với bánh bao hai hào của mình, trong lòng dâng lên một nỗi niềm khó nói thành lời. Cô vứt vỏ hộp xuống đất, còn tiện chân đạp cho nó hai cái.

Đi học, học sinh sẽ tự mang nước tới trường, nhất là những ngày có tiết thể dục. Tần Chiêu Chiêu vẫn thường cùng chiếc bi-đông quân dụng màu xanh của ba để đựng nước mang đi học. Bi-đông vừa nặng vừa to nhưng bền vô cùng, mười mấy năm trời, ngoại trừ lớp sơn xanh đã bị tróc loang lổ thì cái bi-đông vẫn rất tốt. Hồi còn học cấp hai, chiếc bi-đông thế này là

chuyện rất bình thường vì đa số học sinh trong lớp đều có gia cảnh bình thường, những nhà khá giả như Chung Na rất hiếm, có bạn còn dùng bình đựng nước truyền dịch rửa sạch đi để đựng nước. Nhưng vào trường thực nghiệm, cô nhận ra các bạn không ai mang theo bình nước, phần lớn các bạn chỉ mang theo một chai nước khoáng.

Lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được thấy nước khoáng là hồi học cấp hai, thấy Chung Na mang theo trong giờ Thể dục. Trước kia, cô vẫn ngỡ những loại nước đóng chai thế này đều là nước ngọt có gas. Lúc trước cùng ba mẹ đi đám cưới nhà đồng nghiệp hoặc bạn bè, cô vẫn thấy có một bình rượu hoặc một chai nước ngọt lớn trên bàn chia mỗi người một ly. Cô rất thích uống loại nước ngọt này, màu sắc vàng óng và mùi vị thơm ngọt giống cam tươi, chua chua ngọt ngọt rất ngon, còn mẹ cô thường sẽ để dành cốc của mình cho cô uống. Có điều, nước trong chai này cũng trong suốt, chẳng khác gì nước bình thường. Tại sao lại trong suốt như nước vậy? Trong như thế thì có vị chua chua ngọt ngọt không?

Đến khi Chung Na hào phóng mời cô uống một ngụm, niềm nghi hoặc này mới thật sự tiêu tan.

Uống một ngụm, Tần Chiêu Chiêu vẫn không tin vào đầu lưỡi mình, bèn tu thêm một miếng lớn nữa, vẫn chẳng có vị gì, chẳng khác gì nước đun sôi mẹ vẫn rót vào bi-đông cho cô. Tới giờ cô mới hiểu rằng không phải tất cả nước đóng chai bán trong cửa hàng đều là nước ngọt. Nước khoáng đóng chai cũng chỉ là nước mà thôi, chẳng khác gì nước đun sôi để nguội nhàn nhạt ở nhà, có chăng khác biệt là nước máy đun sôi một hào một khối nước còn nước đóng chai thì một đồng rưỡi một chai vì người ta nói nước này là nước khoáng thiên nhiên, tinh khiết không ô nhiễm.

Những người cô quen biết ở Trường Cơ ai có thể bỏ một đồng rưỡi ra mua một chai nước uống, tiết kiệm chừng đó tiền nước có thể tiết kiệm

được mấy khối nước rồi, mà giữa đường nếu có khát nước, ghé quán uống một cốc trà mát lạnh cũng chỉ hết một hào mà thôi.

Nhiều năm sau, Tần Chiêu Chiêu có nghe một tiết mục hài nói của nghệ sĩ Quách Đức Cương. Ông diễn một người nghèo có tiền liền đi mua nước khoáng, than thở: "Ta đây phải xem xem cái nước khoáng này mùi vị ra sao." Nói rồi, ông đưa tay vờ uống thử một ngụm, nước vừa tới miệng liền phun ra. "Phì, cũng chỉ là nước trắng mà thôi."

Người xem bật cười ầm trời, hết đợt này đến đợt khác. Chính Tần Chiêu Chiêu cũng cười, nhưng cười xong trong lòng lại có vài phần chua xót. Dư vị này giống như minh chứng cho những năm tháng ấu thơ túng quẫn mà cô đã trải qua.

Chương 2

Hazeline, Olay, bánh bọc lòng đỏ trứng, sữa hộp, mỗi ngày một chai nước khoáng… Có một Lăng Minh Mẫn như vậy bên cạnh Kiều Mục khiến Tần Chiêu Chiêu không dám đến gần cậu, mà ngay cả nói chuyện cũng không dám hé răng.

Nếu nói Tần Chiêu Chiêu là nàng Lọ Lem thì Lăng Minh Mẫn chính là công chúa. Cùng là thiếu nữ sinh ra trong những năm đầu thập niên 80, đều là con một thời kỳ kế hoạch hóa gia đình, nhưng hoàn cảnh sinh trưởng của Lăng Minh Mẫn và Tần Chiêu Chiêu lại một trời một vực. So gia cảnh, Lăng Minh Mẫn hơn Tần Chiêu Chiêu nhiều lắm, nói theo ngôn ngữ hiện đại là bỏ xa từ lúc bắt đầu. Gia đình khá giả ảnh hưởng rất nhiều tới quá trình trưởng thành của trẻ con, nhất là về mặt học hành. Muốn giáo dưỡng

trẻ nhỏ cho tốt không thể thiếu tiền, thiên tài không đóng nổi mấy đồng học phí cũng chỉ uổng công.

Lăng Minh Mẫn cũng giống kiểu Kiều Mục, từ nhỏ đã được cha mẹ cho học thêm các môn nghệ thuật. Cô học múa ba lê, học múa luôn là lựa chọn hàng đầu với con gái, không chỉ giúp thân hình cân đối nà còn bồi dưỡng cảm xúc. Môn múa được xưng tụng là tao nhã, nghệ thuật nhất này đã bồi đắp cho cô khí chất hơn người. Lăng Minh Mẫn xinh đẹp hơn hẳn các bạn trong lớp, được coi là hoa khôi của lớp 10.2, thật giống như một con khổng tước xinh đẹp, kiêu hãnh cao ngạo.

So với Lăng Minh Mẫn, Tần Chiêu Chiêu chỉ là một cô bé Lọ Lem ngồi trong xó bếp. Bình thường nếu không học hành thì cô cũng chỉ biết giúp mẹ việc nhà, cô biết trứng gà bao nhiêu tiền một cân, biết mua thức ăn ở đâu thì rẻ nhất, biết làm thế nào mới nhóm được lửa cho bếp than cháy, biết làm thế nào để giặt sạch những vết dầu mỡ lem trên áo quần… Nhưng cô không biết chơi nhạc cụ nào, cũng không có sở trường nghệ thuật gì.

Các bạn trong lớp ai cũng có sở trường riêng, rất nhiều bạn tài hoa: Kiều Mục biết chơi dương cầm, Lăng Minh Mẫn múa ba lê, Cung Tâm Khiết biết thổi sáo, Tống Hải Húc viết thư pháp rất đẹp, còn Vương Văn Lâm thường vẽ quốc họa… Giữa một lớp học toàn nhân tài, Tần Chiêu Chiêu có cảm giác mình giống như một con vịt xấu xí. Vốn dĩ thứ cô tự hào nhất là thành tích học tập nhưng giữa một trường chuyên học sinh giỏi nhiều như kiến cỏ này, cô cũng chỉ ở mức tầm tầm, chẳng đáng coi vào đâu. Cô im ắng thu mình hơn bao giờ hết, trở thành nữ sinh trầm mặc nhất lớp, lặng lẽ đến mức các bạn trong lớp gần như không nhận thức được sự tồn tại của cô.

Nếu là trước kia, Tần Chiêu Chiêu còn có dũng khí nói với Kiều Mục mình thích cậu thì tới giờ đến nửa điểm dũng khí hé răng cô cũng chẳng còn. Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn ngồi gần cô, hai người thường nói

chuyện phiếm với nhau. Những chuyện họ nói thường xoay quanh việc cậu luyện đàn còn cô tập múa ra sao, lẫn trong câu chuyện có vô số thuật ngữ âm nhạc và múa, có cái Tần Chiêu Chiêu mang máng hiểu, có cái thì cô hoàn toàn không biết là gì.

Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng cảm thấy thế giới cổ tích tươi đẹp mới huyễn tưởng làm sao. Nàng lọ lem bao nhiêu năm quanh quẩn trong bếp, dẫu có gặp bà tiên, được ban quần áo đẹp như thiên tiên để tới vũ hội của hoàng tử chăng nữa thì gặp hoàng tử rồi nàng có thể nói gì với chàng đây? Nàng chỉ biết nấu nướng giặt giũ, đến học cũng không được học, làm thế nào nàng trò chuyện được với hoàng tử được giáo dưỡng trong nhung lụa? Hai người học có thể có tiếng nói chung sao? Kết thúc câu chuyện cổ tích, nàng Lọ Lem xinh đẹp hạnh phúc trọn đời với hoàng tử. Cái kết ấy mới hư ảo làm sao, đẹp đẽ đến không thể có thật.

Mỗi ngày đến lớp, ánh mắt Tần Chiêu Chiêu không cố ý hướng về Kiều Mục nhưng khóe mắt vẫn liếc về phía ấy, mỗi khi thấy cậu, trong lòng sẽ vô cùng an định. Nếu không thấy, cô sẽ bỏ cặp ở đó, đi ra ngoài hành lang, vờ ghé mình bên ban công ngắm cảnh, kỳ thực là muốn ngóng tìm bóng dáng quen thuộc kia trên đường dẫn vào lớp. Đến khi thấy cậu, trong lòng cô không giấu nổi vui mừng.

Đứng ngắm từ xa là khoảng cách an toàn nhất. Tần Chiêu Chiêu bí mật ngắm nhìn, còn Kiều Mục từ đầu đến cuối không biết luôn có một ánh mắt thiếu nữ nhất mực dịu dàng quyến luyến dõi theo.

Không thể tới gần, không thể nắm bắt càng khiến người ta si mê. Tần Chiêu Chiêu cứ thế mê mẩn thầm thương Kiều Mục bằng trái tim trẻ dại ngây thơ. Một ánh mắt, một nụ cười của cậu cũng đủ để lại dư vị thật lâu trong lòng cô; mỗi lời nói, nhất cử nhất động của cậu đều được cô âm thầm

giấu kín tận đáy lòng, để rồi những đêm khuya tĩnh mịch cô lại lần lượt nhớ lại từng việc. Bóng dáng cậu lại càng khắc sâu trong trái tim cô.

Cảm giác thích một người mà không dám nói ra, là chua xót lẫn ngọt ngào, là hạnh phúc lẫn tổn thương, biết rõ cuối cùng không có kết quả nhưng vẫn không thể ngừng mê đắm.

Vì thích, Tần Chiêu Chiêu không kiềm được mong muốn có thể đối xử tốt với Kiều Mục.

Thiếu nữ mười lăm, mười sáu làm thế nào để bày tỏ sự âu yếm với người mình thương? Với Tần Chiêu Chiêu, đối tốt với một người thật ra rất đơn giản, chỉ cần tặng cho người đó những thứ tốt đẹp nhất của mình.

Một hôm, mẹ cô đi làm về, cho cô một quả táo rất đẹp. Vỏ táo đỏ tươi như cánh hồng nhung, màu sắc rất đều, khác hẳn những quả táo nửa đỏ nửa xanh mà cô đã ăn. Cô chưa từng được nếm thử quả táo đẹp đến thế.

"Đây là táo Mỹ nhập khẩu, có người tặng bà chủ một túi, bà ấy cho mẹ một quả. Chiêu Chiêu ăn thử xem."

Bà chủ tiệm hào phóng cho Tần mẹ trái táo, nhưng bà không nỡ ăn mà cất đi mang về cho con gái. Tần Chiêu Chiêu cũng tiếc quả táo, ban đêm đặt nó ở đầu giường, ngửi mùi táo thơm nức mà chìm vào giấc ngủ. Hôm sau cô dậy thật sớm, nhét quả táo vào cặp rồi chạy vội đến trường. Thừa dịp cả lớp chưa ai tới, cô lấy quả táo xinh đẹp đã vất vả vượt vạn dặm từ Mỹ tới đặt vào ngăn bàn Kiều Mục rồi ra khỏi lớp loanh quanh một vòng mới mau chóng vào lớp.

Kiều Mục đã vào lớp, hiển nhiên là vừa tới, đang cất cặp sách nhưng vừa mở ngăn bàn đã thấy một quả táo trong đó, trên mặt không khỏi ít nhiều bất

ngờ, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu, cố gắng giả vờ như không có gì, cứ thế đi thẳng về chỗ mình nhưng khóe mắt vẫn mải miết trông về phía Kiều Mục, tai cũng dỏng cao, ngóng trông động tĩnh.

Chỉ thấy Kiều Mục nhẹ nhàng vỗ vỗ Lăng Minh Mẫn ngồi trước, nhỏ giọng hỏi: "Đây là cậu cho mình à?"

Lăng Minh Mẫn ngoái cổ lại, ban đầu có chút sửng sốt, sau lại cười cười. "Cái này ở đâu ra?"

Nghe giọng điệu này, Kiều Mục nhận ra không phải của cô. "Bỏ cặp vào ngăn bàn thì thấy nó, cũng chẳng biết ai để vào."

Lăng Minh Mẫn mím môi cười. "Kiều Mục, thật không tệ, có người thầm thương lén tặng táo cho cậu nhé! Quả này là táo Mỹ đấy. Không phải là…"

Cô cũng không nói thêm, chỉ cầm sách bài tập của Kiều Mục lên viết một cái tên rồi đưa cậu xem. Tần Chiêu Chiêu ngồi cạnh không khỏi căng thẳng, có khi nào hai người họ đoán ra cô không?

Có điều, Kiều Mục nhìn cái tên Lăng Minh Mẫn viết trên vở xong lại đưa mắt về một hướng khác, người ngồi góc đó là một nữ sinh tên Hứa Lệ Viện. Cô gái này rất thích hoa quả, ngày nào cũng mang hoa quả tới lớp ăn, nhà cô rất giàu có nên hoa quả cũng đều là loại rất xa xỉ, mấy món táo, lê bình thường cô chẳng bao giờ động tới.

Vì thế, người đầu tiên Lăng Minh Mẫn nghĩ tới tất nhiên sẽ là Hứa Lệ Viện. Cô có đoán thế cũng phải thôi, chỉ có những người thường xuyên được ăn hoa quả mới sẵn lòng mang những thứ ngon như thế đi tặng. Làm

sao cô có thể nghĩ được rằng người tặng trái táo lại là một kẻ chưa từng được nếm qua một quả táo nhập khẩu chứ!

Lăng Minh Mẫn không đoán ra người tặng táo là Tần Chiêu Chiêu khiến cô vừa thấy may mắn cũng thấy có phần tủi thân, mất mát.

Kiều Mục liếc mắt nhìn sang chỗ Hứa Lệ Viện ngồi im lặng cất quả táo vào ngăn bàn. Giờ ra chơi tiết thứ hai, cả lớp đều xuống sân tập thể dục, đến khi trở lại, Hứa Lệ Viện đến chỗ của mình bỗng "a" một tiếng. "Ai để táo ở chỗ mình thế này?"

Học sinh trong lớp được dịp sôi nổi quay sang chỗ cô, đã thấy trên bàn cô có một quả táo hồng tươi đẹp đẽ. Có nam sinh nghịch ngợm liền đập bàn ầm ĩ. "Êu êu êu, có người thích Hứa Lệ Viện này. Êu êu êu, có người thích Hứa Lệ Viện rồi!"

Chuyện Hứa Lệ Viện thích ăn quả trong lớp không ai không biết, giờ trên bàn cô lại xuất hiện một quả táo, tất nhiên người ta sẽ nghĩ ngay rằng có nam sinh nào đó lén đặt trên bàn tặng cô. Thanh xuân khờ dại, thích một người nhưng ngại ngùng không dám nói ra nên thường dùng cách này ngầm biểu lộ tâm ý của mình.

Giữa những tiếng ồn ào của đám con trai, Hứa Lệ Viện thẹn thùng đỏ mặt. Hiển nhiên cô cũng nghĩ đây là quà do người thích mình tặng nhưng Tần Chiêu Chiêu thì biết rõ, người đặt quả táo ở đây là Kiều Mục. Cậu cố ý đặt quả táo trên bàn để nói cho Hứa Lệ Viện biết mình không cần quả táo cô "tặng", mong cô từ giờ sẽ không "tặng" thêm gì cho cậu nữa.

Kiều Mục cũng không biết rằng mình cự tuyệt hóa ra không phải là Hứa Lệ Viện mà là Tần Chiêu Chiêu. Tần Chiêu Chiêu thấy quả táo xuất hiện trên bàn của Hứa Lệ Viện, trong lòng vô cùng xót xa, ảo não. Cô không nỡ

ăn quả táo ấy, coi nó như báu vật mà tặng cho cậu, vậy mà cậu lại không cần, rồi còn mang trả nhầm cho người khác nữa.

Hứa Lệ Viện cầm trái táo kia chạy khỏi lớp một lúc, đến khi quay lại chỉ còn tay không, mọi người đều đoán cô đã ném quả táo đi mất rồi. Nhưng Tần Chiêu Chiêu lại có cảm giác cô sẽ không làm vậy, vừa rồi hai má cô đỏ bừng, tròng mắt long lanh, rõ ràng là xấu hổ chứ không phải giận dữ, hẳn là cô đang ngất ngây với quả táo "mang lời muốn nói" ấy. Hứa Lệ Viện không biết đây chỉ là hiểu nhầm.

Nhiều năm sau này, trong một lần họp lớp, Tần Chiêu Chiêu không kìm lòng được mới hỏi Hứa Lệ Viện về quả táo năm đó. Cấp ba, Hứa Lệ Viện là một cô gái mập mạp, sau này lấy chồng sinh con lại càng đẫy đà, thoáng nhìn là biết đã có chồng con nhưng vừa nhắc tới trái táo đỏ năm đó, trên mặt cô lại bừng lên nụ cười ngọt ngào như thời con gái.

"Đương nhiên mình không ném nó đi rồi, có điều lúc ấy các bạn trong lớp ai cũng cười làm mình ngượng quá, đành mang nó ra ngoài kiếm một chỗ chôn xuống giấu đi. Tan học mới quay lại chỗ đó đào nó lên, mang về nhà cũng không nỡ ăn. Mình cũng mất bao lâu đoán già đoán non xem ai là người đem quả táo tới, nhưng đoán mãi không được. Cuối cùng biết là thật sự không đoán ra người đó mới chịu ăn. Đó là quả táo ngon nhất mà mình từng ăn. Từ đó thành ra mình thích nhất là ăn táo.

Tần Chiêu Chiêu thấy Hứa Lệ Viện tươi cười như vậy, quyết định giấu kín sự thật về quả táo năm đó. Trong ký ức về thời thanh xuân của cô vẫn lưu giữ mãi hình ảnh trái táo đỏ tươi, đẹp đẽ ở tận đáy ngọt ngào.

Chương 3

Sau chuyện quả táo, Tần Chiêu Chiêu càng trở nên trầm mặc, lặng lẽ. Trong lớp, thành tích của cô chỉ tầm tầm, chính kiểu học sinh tầm tầm như vậy là kiểu kém thu hút nhất. Trong một lớp học, kẻ được chú ý nhất nếu không phải học sinh xuất sắc nổi trội như Kiều Mục, Lăng Minh Mẫn, Cung Tâm Khiết thì chính là những học sinh cá biệt xếp bét bảng như Lâm Sâm, Thôi Viễn Chí.

Thôi Viễn Chí có thành tích học tập tệ hại nhất trong lớp 10.2 còn Lâm Sâm là học sinh cá biệt giỏi gây chuyện nhất. Hai người này học cấp ba chỉ cốt lấy được tấm bằng tốt nghiệp. Ba Lâm Sâm đã sớm lên sẵn kế hoạch cho con trai, tốt nghiệp cấp ba xong nếu không đỗ đại học sẽ sắp xếp cho cậu ta nhập ngũ. Đi bộ đội vài năm, những quân nhân xuất ngũ có hộ khẩu thành phố sẽ được bố trí công việc. Đến lúc đó, dựa vào quan hệ của ba cậu, sẽ có cách cho con vào một cơ quan tốt.

Thật ra, ba Lâm Sâm không phải quan chức gì, chỉ là lái xe cho một vị lãnh đạo trong thị ủy nhưng ông biết đường biết cách lại có quan hệ. Người xưa có câu: "Một người làm quan, cả họ được nhờ", lãnh đạo thăng quan tiến chức đến tài xế cũng được nhờ. Lâm gia đã có một căn nhà cũ ở phía đông thành phố mới được sửa lại thành một căn nhà hai tầng kiểu Tây, mỗi tầng đều có ba phòng, hai sảnh, bếp và nhà vệ sinh riêng. Nghe nói ba của Lâm Sâm đã tính toán kĩ lưỡng: sau này con trai lấy vợ sẽ ở trên tầng hai, vợ chồng già sẽ ở tầng một, vậy là mang tiếng sống chung nhà nhưng vẫn tách biệt, không ảnh hưởng gì tới nhau.

Lâm ba đúng là người nhìn xa trông trộng! Lâm Sâm học hành không đến đâu cũng chẳng cần lo lắng gì nhiều, tương lai đã có ba túc trí đa mưu trải thảm sẵn rồi, cứ theo đường lớn bằng phẳng mà đi.

Có ba lo lắng hết mọi thứ như vậy, đương nhiên Lâm Sâm không cần phải để tâm đến chuyện học hành. Thành tích học tập bết bát, nghe giảng thì ngủ gục nhưng xuống sân thì nghịch ngợm không ai bằng; bóng chuyền, bóng bàn, bóng đá, cầu lông… cái gì cậu ta cũng thích. Tên cậu ta là Lâm Sâm nhưng rất ít người gọi thẳng tên mà thường gọi bằng biệt danh "Mộc Mộc". Lúc mới khai giảng, cậu ta ngồi cạnh Thôi Chí Viễn vừa thấy tên cậu ta bèn "a" một tiếng. "Mộc mộc, mộc mộc mộc; năm chữ mộc, tiểu tử này đúng là ngũ hành khuyết mộc![1]"

[1] Tên của Lâm Sâm trong tiếng Hán là 林森, cả hai chữ do năm chữ "mộc" (cây) ghép lại.

Vì thế, Thôi Viễn Chí hay đùa cợt gọi cậu ta là "Mộc Mộc Mộc Mộc Mộc", về sau thấy nói vậy dài quá nên cắt xuống chỉ còn "Mộc Mộc". Dẫu có biệt danh "Mộc Mộc" nhưng Lâm Sâm không "mộc" chút nào[2], trong lớp cậu ta nổi danh là học sinh cá biệt chuyên đi kiếm cớ gây sự. Cơ hồ tất cả những trò đùa cợt, trêu chọc bạn bè trong lớp đều dính tới cậu ta, có thể nói là loại người "không chuyện ác nào không làm, không trò xấu nào không có phần". Cậu ta thích nhất là trêu chọc các bạn nữ trong lớp, lúc thì dán giấy sau lưng, khi lại dán bã kẹo cao su lên ghế các bạn, thậm chí có lần bỏ rết vào hộp bút của một nữ sinh đeo kính. Cô bé kia hồn hiên mở hộp lấy bút bi bị con rết không chút khách khí cắn cho một phát đau điếng khiến cô la toáng lên, đến mấy lớp xung quanh cũng nghe thấy.

[2] "Mộc" vừa có nghĩa là cây cối vừa có ý chỉ những người hiền lành, chất phác.

Giáo viên chủ nhiệm tức giận ghê gớm. "Ai… ai đã làm?"

Cả lớp không ai hé răng nửa lời. Người không biết chẳng cách nào đáp được thầy, mà người biết cũng im hơi không dám nói ra. Học sinh có một điều rất lạ, bất kể bạn học có sai trái thế nào cũng dứt khoát không tố giác với thầy cô giáo, nếu không sẽ bị coi là bán đứng bạn bè.

Lâm Sâm không bị "sa lưới" cũng ngoan ngoãn hơn, nhưng ngoan ngoãn được vài ngày lại ngứa chân ngứa tay không an phận. Thể dục giữa giờ sẽ thường xuyên không xuống sân mà kiếm cớ ở lại trong lớp, bạn bè xuống tập thể dục xong đi lên sẽ phát hiện cặp lồng cơm trưa của mình vơi mất một ít.

Trường trung học thực nghiệm quản lý khép kín, học sinh đến trường rồi không được phép ra ngoài. Nhà ăn trong trường cũng không đắt lắm, hai bát cơm hết ba hào, một phần rau một đồng, thịt thà thức ăn mặn chỉ khoảng hai ba đồng. Cái chính là đồ ăn ở đây không có gì đặc biệt, không ngon, vì thế học sinh thường mang đồ ăn từ nhà đi rồi mua cơm nóng trong căng tin trường. Lâm Sâm thường thích ăn vụng đồ ăn mà các bạn mang theo, món nào hợp khẩu vị cậu ta, cậu ta sẽ ăn quá nửa. Các bạn nữ bị "hỏi thăm" sau này chỉ biết nhìn cặp lồng thức ăn vơi đi một nửa mà khóc không thành tiếng, biết rõ trong lớp có kẻ ăn vụng mà không có cách nào đề phòng vì ngăn bàn trong lớp không có khóa.

Hộp cơm của Tần Chiêu Chiêu cũng từng bị Lâm Sâm hỏi thăm. Kỳ thực, đồ ăn cô mang theo cũng chỉ là những món bình thường; người khác mang đồ từ nhà đi vì không nuốt nổi đồ ăn trong căng tin trường còn cô mang cơm theo là để tiết kiệm tiền ăn. Ở trường một đồng một suất rau nhưng rau cải ở chợ chỉ một hào một cân, ăn ở trường thật không rẻ. Thường đồ ăn của cô chỉ có rau là chính nhưng mỗi ngày mẹ sẽ làm thêm cho cô một quả trứng gà cho đủ chất. Mẹ cô tráng trứng rất khéo, trái trứng tròn xoe, vàng ươm óng ả, lòng đào rất vừa ăn, ngon vô cùng. Từ lúc "hỏi thăm" hộp cơm của cô, Lâm Sâm nhớ như in món trứng chiên ngon lành ấy, ba ngày liền cậu ta đều chén sạch quả trứng của cô.

Tần Chiêu Chiêu vô cùng bực bội, cặp lồng của cô có mỗi quả trứng là giàu dinh dưỡng nhất để bản thân không bị thiếu chất. Lâm Sâm ăn như thế

còn chưa đủ ngon lành sao? Hằng ngày đồ ăn của cậu ta không phải cá thì là thịt, tại sao vẫn cố tình ăn vụng quả trứng của cô chứ?

Bực, bực, bực không thể chịu được mà vẫn phải nhịn không dám nói ra. Tần Chiêu Chiêu vốn trầm mặc ít lời nên không muốn gây sự, hơn nữa cũng không muốn dây vào loại người như Lâm Sâm. Nếu cậu ta chú tâm trêu chọc ai thì người đó rất khó sống với cậu ta.

Đã vậy, Tần Chiêu Chiêu quyết định từ nay sẽ ăn luôn quả trứng trên đường đi học chứ quyết không để nó rơi vào tay người khác, còn Lâm Sâm không xơ múi được gì nữa, từ giờ sẽ tha cho hộp cơm của cô. Nhưng hôm nay tập thể dục xong, cô nhận ra chỉ còn hộp cơm không, đến cả rau cũng bị ăn sạch! Không phải chứ?

Ba ngày liền đồ ăn trong hộp đều không cánh mà bay, Tần Chiêu Chiêu không hiểu nổi tại sao đến rau mà Lâm Sâm cũng không tha. Cầm cặp lồng rỗng không, Tần Chiêu Chiêu ngây ra chỉ chực khóc. Dương Thanh ngồi cùng bàn bày ra bộ mặt "sao cậu có thể ngốc đến thế nhỉ" mà nhắc nhở cô: "Cậu nghĩ Mộc Mộc là đồ đầu gỗ thật chắc? Cậu ta có ngốc đâu, làm sao không đoán được là cậu cố tình không mang trứng đi vì sợ cậu ta ăn mất. Nhưng cậu ta không ăn được thì cậu cũng đừng hòng được ăn, đồ ăn của cậu đều bị cậu ta đổ hết đi đấy. Cậy ấy à, từ giờ muốn yên lành, tốt nhất mỗi ngày nên cống nạp cho cậu ta một quả trứng."

Tần Chiêu Chiêu nhịn nửa ngày mới nuốt được nước mắt, cô miễn cưỡng nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy vẫn chưa được sao? Vì sao Lâm Sâm cứ muốn gây sự với cô?

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Tan học, Tần Chiêu Chiêu liền đến trường trung học nghề tìm Đàm Hiểu Yến. Ở trường trung học thực nghiệm cô không có bạn thân, bao nhiêu uất ức trong lòng chỉ có thể chia sẻ với Đàm Hiểu Yến.

Đàm Hiểu Yến nghe xong, nổi giận đùng đùng. "Thằng nhóc kia cũng khinh người quá, hay cậu đi tố cáo hắn với thầy giáo đi!"

"Vô ích thôi, thầy giáo cũng chỉ mắng vài câu thôi, không thay đổi được gì đâu."

"Vậy cậu kiếm cái gì chắn ngăn bàn lại rồi lấy khóa mà khóa luôn vào. Thế là hắn không lục được bên trong nữa."

Cách ấy cũng có mấy bạn trong lớp dùng thử. Thế là Tần Chiêu Chiêu về nhà, lấy cớ gần đây trong trường nhiều bạn kêu mất đồ này kia, cô xin ba một cái khóa để khóa ngăn bàn lại. Ba Tần Chiêu Chiêu liền chuẩn bị dụng cụ, hôm sau ông cùng con gái đến trường, làm một cái khóa trên hộc bàn của cô.

Sau khi khóa ngăn bàn lại, Tần Chiêu Chiêu yên ổn được mấy ngày. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, trưa hôm ấy, chuông báo tan giờ vang lên, học sinh trong lớp lục đục lấy hộp cơm trong ngăn bàn kéo xuống nhà ăn. Tần Chiêu Chiêu cũng lấy cặp lồng của mình, nhưng cảm thấy hình như cặp lồng nặng hơn bình thường một chút nên vô thức mở nắp ra xem, nhất thời một tiếng thét chói tai vang lên, cặp lồng cơm rơi xuống đất. Một con thằn lằn dài bằng bàn tay không biết từ đâu chui ra đang ung dung trong hộp cơm của cô. Thằn lằn vốn là con vật mà nữ sinh sợ hãi.

Trưa hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu không xuống nhà ăn, cô căn bản chẳng còn gì mà ăn. Tự nhiên có con thằn lằn trong hộp cơm, đương nhiên cô biết

là do Lâm Sâm làm. Nhưng rốt cuộc cậu ta làm như thế nào? Ngăn bàn đã khóa rồi cũng không cản được cậu ta sao?

Một mình gục mặt trên bàn, Tần Chiêu Chiêu khóc nức nở cả buổi trưa. Giờ đây ngoài khóc lóc ra, cô có thể làm gì khác? Không thể trêu vào học sinh cá biệt kia, mà nếu mách với giáo viên thì sau này cô còn phải chịu đựng cậu ta nhiều nữa.

Mấy nữ sinh trong lớp xúm lại an ủi cô, đều cùng một giọng: "Cậu đừng cố chống đối loại người như Mộc Mộc. Càng cố không để cậu ta động vào đồ của mình, cậu ta càng có hứng muốn động vào. Cậu việc gì phải khổ sở chuốc mệt nhọc vào thân như thế?"

Thậm chí đến cả Lăng Minh Mẫn vốn ít nói chuyện cũng xen vào: "Không phải Lâm Sâm chỉ muốn ăn trứng của cậu thôi sao, cứ để cậu ta ăn đi. Nếu không cậu ta ngày ngày gây phiền cho cậu, nhịn sao nổi?"

Kiều Mục ngồi sau Lăng Minh Mẫn dùng ánh mắt tán đồng liếc nhìn Tần Chiêu Chiêu một cái. Tuy không nói ra nhưng rõ ràng ánh mắt đồng tình này đã giúp trái tim rối bời của Tần Chiêu Chiêu khá hơn rất nhiều.

Cân nhắc lợi hại, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu cũng nén giận mà nhượng bộ, từ giờ không quan tâm Lâm Sâm có lấy trứng chiên trong hộp hay không, cứ thế mỗi ngày "cống nạp" một quả trứng. Vài ngày sau, Lâm Sâm cũng chán, hộp cơm của cô thoát nạn.

Chương 4

Khai giảng được một tháng, nhà trường yêu cầu học sinh lớp mười nộp tiền mua đồng phục thể dục. Một bộ đồng phục hết chín mươi đồng. Tần Chiêu Chiêu về nhà báo cho cha mẹ, hai người cùng lắc đầu. "Đồng phục gì mà đắt vậy? Chín mươi đồng một bộ, đúng là giết người!"

So với giá cả thời đó, chín mươi đồng đúng là quá đắt, bình thường ba mẹ Tần Chiêu Chiêu chỉ mua mấy bộ quần áo giá mười mấy, hai chục đồng là cùng. Nhưng đây là giá nhà trường đưa ra, không thể so kè mặc cả, có đắt cũng phải nộp cho đủ. Tần mẹ trao cho con gái gần một trăm đồng, còn dặn đi dặn lại: "Cầm cẩn thận không rơi nhé!"

Tần Chiêu Chiêu cũng sợ đánh rơi tiền nên cẩn thận bỏ tiền vào trong hộp bút, cất kĩ trong cặp rồi khóa lại cẩn thận, đi một mạch tới trường.

Cô đến lớp tương đối sớm, lúc tới trong lớp có vài người. Lúc vào chỗ ngồi, thoáng thấy ở cửa lớp có một tờ giấy bạc màu lam rớt trên mặt đất, giấy bạc màu lam hình như là… Cô vô thức đến gần xem thật kĩ, hóa ra là một tờ một trăm đồng. Tim đập thình thịch, Tần Chiêu Chiêu ngoái trái nhìn phải một vòng, mấy bạn trong lớp đều đang đọc sách, nói chuyện phiếm hay cắm đầu ăn sáng, không ai để ý đến cô. Cô bèn nhanh chóng nhặt tờ tiền lên rồi trở về chỗ ngồi.

Nhặt được tờ tiền mệnh giá lớn như thế, Tần Chiêu Chiêu vô cùng hoảng hốt. Nhặt được tiền ngay trong lớp, nhất định là của bạn nào đó đánh rơi, có nên trả cho họ không nhỉ? Nói thẳng ra, cô có chút luyến tiếc không muốn trả lại, rõ ràng cô nhặt được chứ không ăn cắp, ai bảo người có tiền không biết giữ? Có biết cô mang tiền đi học cẩn thận thế nào không? Đương nhiên gia cảnh nhà cô và các bạn không giống nhau, nhà học điều kiện tốt hơn nhiều, một trăm đồng chả đáng là bao, nhưng với cô, có thêm một trăm đồng này là tiết kiệm nguyên cả khoản phí đồng phục.

Trong lòng không muốn trả nên Tần Chiêu Chiêu có cảm giác giữ tờ tiền trên người như giữ bom. Chột dạ nên trong đầu cô nảy sinh không biết bao nhiêu loại sợ hãi, ví như: bạn học mất tiền làm ầm lên, giáo viên sẽ cho khám người học sinh trong lớp. Nếu khám thấy trên người cô có một trăm đồng này, cô biết giải thích làm sao? Đương nhiên cô sẽ bảo đây là tiền mình mang theo. Nhưng nếu giáo viên hỏi tiền này có đặc điểm gì thì cô biết trả lời thế nào? Chẳng hạn vết rách, vết xước hay số series tiền người mất biết mà cô không biết thì phải làm sao? Mà nếu người mất cũng chẳng nhớ được đặc điểm tờ tiền thì sao? Vậy mọi người sẽ không thể chắc chắn được có phải cô đã lấy trộm hay không.

Tần Chiêu Chiêu bị bao nhiêu giả thiết của mình dọa cho xanh mặt, có thế nào cũng không dám giữ tiền bên mình. Cô chợt nhớ phía sau bảng có một khe hở, bèn gấp tờ tiền lớn lại thành một mảnh dài và nhỏ rồi lựa lúc không ai chú ý nhét vào sau tấm bảng. Sau khi xử lý êm đẹp tờ tiền, sự căng thẳng trong lòng dần lắng xuống, cô lấy lại vẻ mặt bình thường. Tiếp đó, cô âm thầm để ý xem ai là người rơi tiền.

Đầu giờ học, Tần Chiêu Chiêu thấy Lăng Minh Mẫn nói một trăm đồng cô mang tới nộp tiền đồng phục giờ không thấy đâu.

“Sáng nay đến lớp cất cặp sách vẫn còn thấy tiền trong cặp, vừa xuống lầu đi vệ sinh trở lên đã không thấy đâu nữa. Không biết đã làm rơi ở đâu rồi.”

Diệp Thanh ngồi cùng bàn nói: “Có biết cũng chẳng làm được gì! Tiền rơi là có người nhặt ngay, làm sao mà tìm được nữa chứ?”

Kiều Mục không đồng tình. “Nếu rơi trong lớp vẫn có thể tìm được, bạn cùng lớp nhặt được, nếu biết là của cậu thì sẽ trả lại thôi.”

Biết người đánh rơi là Lăng Minh mẫn, Tần Chiêu Chiêu càng không có ý trả lại. Với Lăng Minh Mẫn, mất một trăm đồng chẳng đáng gì. Hơn nữa, nói thẳng ra Tần Chiêu Chiêu có phần ghen tỵ với Lăng Minh Mẫn; giờ đây nhặt được tiền của cô ấy mà dùng liền cảm thấy có chút sung sướng khó nói nên lời. Nhưng nghe được lời của Kiều Mục, ý định không trả lại tiền trong đầu cô bắt đầu dao động. Cô thầm nghĩ nếu mình mang tiền trả lại cho Lăng Minh Mẫn, Kiều Mục trông thấy nhất định sẽ tặng cô vài ánh mắt khen ngợi.

Suy nghĩ chưa kịp chuyển thành hành động đã nghe Lăng Minh Mẫn nói: "Cứ cho là bạn cùng lớp nhặt được thì cũng phải xem đó là ai đã. Nếu là Diệp Thanh hay Kiều Mục thì nhất định sẽ trả lại cho người mất, nhưng một số người thì không như thế đâu. Dù sao một trăm đồng cũng không phải ít, những người thiển cận, tầm nhìn hạn hẹp nhặt được rồi nhất định bị lòng tham làm cho mờ mắt, không muốn trả lại đâu."

Lời cuối cùng như cái tát giáng thẳng vào mặt Tần Chiêu Chiêu, cô nén nhịn cắn mạnh môi dưới. Phải rồi, cô thiển cận, tầm nhìn hạn hẹp, nhặt được nhiều tiền nên luyến tiếc muốn giữ lại. Nhưng cô không tin nếu Lăng Minh Mẫn ở vào địa vị của mình thì có thể làm khác.

Tần Chiêu Chiêu thẹn quá hóa giận, một trăm đồng này có thế nào dứt khoát không trả lại cho Lăng Minh Mẫn.

Lăng Minh Mẫn đánh mất tiền, lúc lớp trưởng tới thu tiền đồng phục bèn cười trừ xin lỗi: "Để mai nhé, hôm nay mình mang một trăm đồng theo nhưng lỡ đánh rơi mất rồi."

Lâm Sâm đến trễ, vừa thong dong xách cặp qua, nghe xong bèn cười, hỏi: "Này khoa khôi lớp, đánh rơi tiền à? Sao lại bất cẩn thế nhỉ? Có cần mình cho cậu vay tạm không?"

Lăng Minh Mẫn tất nhiên thẳng thắn đồng ý: "Được thế thì tốt, cảm ơn cậu!"

"Nhưng cần tính lãi nhé!"

"Cậu cho vay nặng lãi chắc?"

"Mình không lấy lãi bằng tiền, chỉ cần…"

Lâm Sâm dài giọng, chưa nói hết câu đã cười xấu xa. Mấy nam sinh hằng ngày vẫn cùng cậu ta gây chuyện cười ré lên nói thay: "Chỉ cần cho bọn mình cầm thử bàn tay bé nhỏ, hôn lên cái miệng đáng yêu kia một cái thôi!"

Gương mặt trắng nõn của Lăng Minh Mẫn thoáng đỏ hồng, nghiêng đầu không thèm để ý tới Lâm Sâm nữa. Nhưng sự im lặng của cô khác với sự trầm mặc của Tần Chiêu Chiêu, Tần Chiêu Chiêu âm thầm nén giận mà im lặng còn cô là khinh miệt, không buồn nói thêm nữa.

Kiều Mục cau mày nhìn Lâm Sâm. "Đây là lớp học, cậu nói chuyện chú ý một chút được không?"

Lâm Sâm ra vẻ vô tội. "Mình đã nói gì? Mình đã nói gì đâu nào? Lời đám vô lại kia nói không phải của mình nhé. Mấy cậu kia nghe hoàng tử dương cầm nói gì chưa? Sau này ở trong lớp có nói gì cũng phải chú ý một chút, biết chưa hả?"

Chuyện Lăng Minh Mẫn mất tiền cứ thế kết thúc theo Lâm Sâm. Những giả tưởng khám người, điều tra linh tinh mà Tần Chiêu Chiêu nghĩ tới không hề xảy ra, thậm chí Lăng Minh Mẫn còn không báo cho giáo viên

chủ nhiệm nữa. Một trăm đồng nhỏ nhoi với Lăng Minh Mẫn không đáng gì, mất thì cũng mất rồi, mai mang tiền đến nộp tiền đồng phục là xong.

Buổi chiều tan học, Tần Chiêu Chiêu cố ý kiếm cớ ở lại sau cùng, các bạn đã trực nhật xong rồi cô vẫn còn ngồi bên bàn giả vờ làm bài tập.

"Tần Chiêu Chiêu ở lại sau cùng nhớ khóa cửa nhé!"

"Biết rồi!"

Chờ các bạn trong lớp về hết, Tần Chiêu Chiêu lập tức chạy tới phía kia bảng, chuẩn bị moi một trăm đồng giấu trong khe bảng ra. Lúc nhét tờ tiền vào thấy đơn giản nhưng giờ lấy ra lại khó gấp mấy lần. Cô dùng tay moi mãi không được bèn chạy về bàn, mở hộp bút lấy con dao nhỏ vẫn dùng để gọt bút chì ra, định dùng lưỡi dao mỏng để lấy tờ tiền. Vừa mới cầm dao tới gần bảng đã thấy có người mở tung cửa lớp. Cô giật mình quay lại, thấy Lâm Sâm người đẫm mồ hôi đang xông vào.

"A, may quá, chưa khóa cửa. Mình còn chưa lấy cặp."

Lâm Sâm vọt tới chỗ ngồi, lôi cặp sách từ trong ngăn bàn ra, động tác gấp gáp lại cầm không chắc nên cặp sách rơi xuống, đồ bên trong vung vãi trên mặt đất. Ngoại trừ sách giáo khoa và sách bài tập Ngữ Văn còn có mấy đĩa phim in hình một cô gái mặc bikini đang uốn éo vô cùng gợi cảm.

Lâm Sâm ngồi ở bàn cuối cùng, Tần Chiêu Chiêu lại đứng ở bảng đen cuối lớp, vì thế trong cặp cậu ta rớt ra đồ gì cô đều thấy rõ mồm một. Vừa thấy hình cô gái mặc bikini trên mặt đĩa, cô liền hoảng hồn, không tin nổi mà trợn tròn mắt. Cái này… là phim cấp ba người ta vẫn nói sao? Sao trong cặp cậu ta lại có thứ này?

Lâm Sâm hình như cũng hoảng, vội vàng vơ hết đồ đạc vung vãi trên mặt đất nhét vào cặp rồi ngẩng đầu, hung hãn trừng mắt nhìn Tần Chiêu Chiêu. Cô liền lùi lại hai bước, lí nhí nói: "Tôi… tôi không nhìn thấy gì hết."

Cô biết lời này khiến Lâm Sâm tương đối hài lòng, cậu ta liền bày ra vẻ mặt không thèm quan tâm. "Cậu có thấy cũng chẳng sao, tôi chỉ sợ có khi nào cậu sẽ đi tố giác tội trạng của tôi với giáo viên không?"

Tần Chiêu Chiêu xua tay. "Không, không đâu."

Lâm Sâm xách cặp chuẩn bị rời đi, đi được mấy bước lại quay lại, nghi hoặc nói: "Sao bây giờ cậu vẫn ở đây, không về à? Còn cầm dao đứng cạnh bảng làm gì?"

"Không… không có gì, tôi… tôi cũng định về đây."

Tần Chiêu Chiêu hốt hoảng, cuống cuồng chạy về chỗ mình thu dọn đồ đạc, Lâm Sâm bày ra vẻ mặt không buồn quan tâm, cứ thế đẩy cửa ra ngoài. Tần Chiêu Chiêu chầm chậm thu dọn hết đồ đạc vào cặp sách, xác định rõ không còn ai quấy rầy mới lại cầm con dao nhỏ đi đến gần tấm bảng, chật vật nạy khe hở nhỏ, moi tờ tiền ra. Dao nhỏ sắc bén vô ý cắt phạn tờ tiền, cô bèn mở tờ tiền ra xem. Đang nín thở xem xét cẩn thận thì sau lưng vang lên một tiếng nói: "Tần Chiêu Chiêu, đang làm gì đấy?"

Chấn động này không phải chuyện đùa, Tần Chiêu Chiêu sợ run cầm cập, tờ tiền trên tay rớt xuống. Nó lơ lửng rơi xuống, bị một bàn tay tóm gọn lấy, đó là một bàn tay nam sinh to lớn.

"Tần Chiêu Chiêu, tôi vốn cảm thấy cậu rất kỳ quặc, hóa ra là kỳ quặc thật. Tự nhiên moi từ trong bảng ra một trăm đồng cơ đấy! Tờ tiền này lấy

đâu ra? Chắc không phải cái bảng biết đẻ ra tiền đâu nhỉ? Sao cậu giấu tiền vào đây? À đúng rồi, sáng nay Lăng Minh Mẫn kêu mất tiền. Ái chà, không phải là đã bị cậu trộm mất chứ? Có phải cậu trộm tiền của cậy ấy không?"

Lâm Sâm đã đi rồi còn quay lại, nhặt tờ tiền lên, bày ra bộ dạng như Sherlock Holmes phá án. Mỗi lời của cậu ta khiến Tần Chiêu Chiêu sợ hãi, mặt mũi trắng bệch, chân tay lẩy bẩy, giọng nói cũng run rẩy: "Không… không phải tôi… trộm… Tôi… là tôi… nhặt…"

Lâm Sâm hùng hổ dọa người: "Cậu nói nhặt được là nhặt được chắc? Sao nhặt được lại phải lén lút giấy sau bảng? Nhất định là ăn cắp. Tôi sẽ đi mách thầy giáo, Tần Chiêu Chiêu là đồ ăn cắp. Chính cậu đã lấy tiền của Lăng Minh Mẫn."

"Không phải… Thật sự không phải mà… Thật đấy… Đúng là tôi nhặt được." Tần Chiêu Chiêu bị bức bách, sợ hãi bật khóc. Nếu bị gán cho cái tội "ăn cắp" thì từ nay làm sao cô có thể gặp người khác đây!

"Không muốn tôi mách thầy giáo cũng được, có điều cậu phải đáp ứng tôi một chuyện."

Tần Chiêu Chiêu như được đại xá, hai mắt đẫm lệ, liều mạng gật đầu. "Điều kiện gì cũng được, xin cậu đừng tố cáo với thầy giáo."

Trời đã về chiều, tà dương khuất bóng cuối đường chân trời, ánh chiều nhuộm phòng học một sắc hư ảo mơ hồ. Trong phòng học tối mờ, anh mắt Lâm Sâm lóe sáng tới rợn người, Tần Chiêu Chiêu nhìn không ra trong mắt cậu ta có ý gì, vô thức hốt hoảng. Lời Lâm Sâm nói ra càng khiến cô luống cuống: "Cậu… để tôi sờ thử… Tôi sẽ không nói gì hết."

Chương 5

Sáng hôm sau, Tần Chiêu Chiêu không dám đến trường. Tuy vẫn xách cặp ra khỏi nhà như mọi ngày nhưng trước sau cô vẫn không dám bước chân vào trường. Cuối cùng, nước mắt lã chã, cô tới trường tìm Đàm Hiểu Yến.

Lời chưa nói hết, hai mắt cô đã ầng ậng nước, bù lu bù loa lên. Đàm Hiểu Yến tức điên người. "Chiêu Chiêu, cậu sợ cái gì thằng Lâm Sâm kia? Hắn có chứng cứ gì mà bảo cậu đã trộm tiền? Gan cậu nhỏ quá đấy, mới bị hắn dọa một tí mà đã rối beng lên. Cậu cứ bảo đấy là tiền của cậu xem hắn nói được gì nào?"

Lúc ấy đúng là Tần Chiêu Chiêu bị dọa sợ quá mà rối tinh lên, chỉ biết liều mạng giải thích đây là tiền mình nhặt được, không phải đồ ăn trộm. Thực ra, nếu cô bình tĩnh, hoàn toàn có thể khăng khăng cãi lại đây là tiền của mình, mắt nào của Lâm Sâm thấy cô ăn trộm chứ? Nhưng lúc ấy cô bị dọa cho vỡ mật, hoàn toàn không thể chống chế hay phủ nhận gì, chỉ biết liều mình giải thích đây là tiền mình nhặt được, hoàn toàn không phải ăn trộm. Bởi vì cô bỗng nhớ lại Hạ Cầm năm ấy… Nếu mang cái tội "kẻ cắp" theo mình thì thật kinh khủng.

"Cậu chẳng việc gì phải sợ hắn hết, cứ yên tâm mà đi học. Nếu hắn tố cáo cậu với giáo viên thật thì cậu chỉ cần trấn tĩnh một chút, yêu cầu đối chất với hắn, bảo hắn mang chứng cứ ra đây."

"Mình… mình không dám."

"Sao không dám? Câu sợ cái quái gì?"

“Mình… mình… Hôm qua mình… đã chém cậu ta một nhát.”

Hai mắt Đàm Hiểu Yến trợn ngược. “Cậu đã chém hắn một nhát á? Không phải cậu rất sợ hắn sao? Sao có gan mà vung dao chém hắn thế?”

Tần Chiêu Chiêu vốn chẳng to gan mà quay ra chém Lâm Sâm như thế, chỉ tại là tay cậu ta quờ tới trước ngực cô, khiến cô hoảng loạn mà dồn sức đẩy cậu ta một cái tìm đường chạy. Lúc ấy cô quên mất trên tay mình còn có một con dao gọt bút chì, lưỡi dao sắc lẹm rạch một nhát lên cánh tay cậu ta.

Tần Chiêu Chiêu vạn phần thẹn thùng, lời chưa nói hết mà tiếng đã nhỏ dần rồi mất hẳn. Đàm Hiểu Yến nghe xong vừa sợ vừa tức, kinh ngạc qua đi liền buông lời thóa mạ: “Lâm Sâm đúng là thằng lưu manh mất dạy, chả trách hắn giỏi dọa người như thế, hóa ra vốn dĩ cũng chẳng lương thiện, trong sáng gì. Chiêu Chiêu được lắm, tuy lúc thường cậu nhát gan, yếu đuối nhưng đến lúc quan trọng vẫn rất khá, nếu không thì cậu thảm rồi.”

Đàm Hiểu Yến cổ vũ Tần Chiêu Chiêu cứ dũng cảm tới trường. “Giờ cậu càng không việc gì phải sợ hắn. Nếu hắn tố cáo cậu với giáo viên thì cậu cũng cứ tố cáo hắn giở trò lưu manh với cậu, bằng chứng là cậu còn rạch cho hắn một nhát kìa. Nhưng an tâm đi, mình tin là hắn chả dám mách chuyện này đâu, nếu không chính hắn cũng bị liên lụy mà.”

“Có điều, có không mách lại với giáo viên thì cậu ta cũng nhất định không chịu bỏ qua cho mình đâu. Trong lớp cậu ta rất lợi hại, mọi người chẳng ai dám đắc tội với cậu ta. Lần này mình chọc vào cậu ta rồi, từ giờ phải làm sao đây?”

“Chiêu Chiêu, có sợ cũng không giải quyết được vấn đề gì hết. Cậu càng sợ hắn, hắn càng được thể hung hăng làm càn, bắt nạt người hiền lành. Nếu

cậu không muốn bị thiên hạ ức hiếp thì tuyệt đối không được yếu đuối, cứ vung dao chém hắn như hôm qua là được.”

Câu cuối Đàm Hiểu Yến nửa đùa nửa thật càng làm Tần Chiêu Chiêu đau khổ. Cô bèn dùng phép khích tướng: “Nếu không chịu được thì chỉ còn cách chuyển trường thôi. Cậu cam lòng chuyển trường chỉ vì Lâm Sâm thôi sao?”

Tần Chiêu Chiêu lắc đầu ngay mà không cần suy nghĩ, vất vả lắm cô mới vào được trường trung học thực nghiệm này, may mắn được học chung lớp với Kiều Mục, sao có thể chỉ vì Lâm Sâm mà chuyển trường chứ?

Đến chiều, Tần Chiêu Chiêu to gan lớn mật quay lại trường. Giờ trong cặp cô có thêm một con dao gọt hoa quả, là Đàm Hiểu Yến đưa cho cô tiếp thêm dũng khí. Chính cô cũng tự dặn lòng: “Không phải sợ gì hết, cùng lắm là liều mạng với Lâm Sâm.”

Vừa tới cửa lớp, Tần Chiêu Chiêu bắt gặp Kiều Mục, cậu gật đầu cười với cô. “Chiêu Chiêu đi học rồi à? Sáng nay sao lại nghỉ thế?”

Cậu còn nhận ra sáng nay cô không đến lớp, nhất thời trong lòng Tần Chiêu Chiêu tràn đầy niềm vui không nói nên lời, miệng lắp bắp: “Mình… mình… bận chút chuyện.”

“Bận việc à? Lớp trưởng thấy cậu nghỉ học mà không xin phép còn tưởng cậu bị bệnh rồi hỏi trong lớp xem có ai biết nhà cậu ở đâu không. Mình vốn định hết giờ sẽ dẫn mọi người đến nhà thăm cậu, giờ thì không cần rồi.”

“Không cần, không cần đâu. Lần sau nghỉ học mình sẽ nhớ xin phép.”

Tần Chiêu Chiêu thầm than nguy hiểm. Nếu Kiều Mục đưa mọi người tới nhà cô, thấy phòng ốc sơ sài nhếch nhác như thế, cô làm sao có thể không biết xấu hổ mà tiếp các bạn được chứ?

Xã hội dù có cường điệu rêu rao mấy khẩu hiệu người người không phân biệt giai cấp hay giàu nghèo chưa chắc đã nhục, giàu không chắc đã vinh hay gì đó chăng nữa thì đối với một đứa trẻ mười mấy tuổi, chỉ cần ý thức được chuyện nhà mình nghèo khó hơn trong khi người khác giàu có thì đều ít nhiều nảy sinh cảm giác tự ti, không muốn để các bạn, nhất là các bạn có gia thế tốt đẹp đến làm khách trong căn nhà nhếch nhác của mình. Không thể gọi đây là ham chuộng hư vinh, chẳng qua chẳng ai muốn đem những mặt không bằng người mà phô ra cho người khác xem.

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Vào phòng học, Tần Chiêu Chiêu không cố tình nhìn xuống dãy cuối nhưng khóe mắt vẫn liếc theo, cảm nhận rất rõ Lâm Sâm vừa ngẩng mặt nhìn mình. Ánh mắt kia giống như mũi dùi chĩa về phía cô, khiến cô vô thức co rúm người.

Một buổi chiều trôi qua trong sóng yên bể lặng, không có chuyện gì phát sinh. Đến tận tiết tự học cuối buổi, bỗng phòng học nhỏ xôn xao, một mảnh giấy nhỏ được chuyển hết bàn này tới bàn khác như đuốc tiếp lửa, xung quanh bạn bè cũng bắt đầu xì xào bàn tán. Tờ giấy đến tay Lăng Minh Mẫn khiến cô giật mình, quay người đưa Kiều Mục xem. Vừa nhìn thấy, cậu không khỏi sửng sốt. “Tần Chiêu Chiêu?”

Tần Chiêu Chiêu mẫn cảm quay đầu lại, thấy ánh mắt Lăng Minh Mẫn đang rọi lên người mình, cô ấy đưa mảnh giấy trên tay cho cô. “Tần Chiêu Chiêu, cậu xem mảnh giấy này đi.”

Tần Chiêu Chiêu nhận lấy mảnh giấy nhỏ, vừa liếc nhìn, bao nhiêu máu đều vọt lên não, mặt đỏ bừng bừng. Trên tờ giấy chỉ có một câu: "Tần Chiêu Chiêu trộm tiền của Lăng Minh Mẫn, đem tiền giấu sau bảng đen."

Ánh mắt mọi người trong lớp đổ dồn về phía Tần Chiêu Chiêu. Cô đón nhận vô số ánh nhìn sắc nhọn của mọi người, trong lòng dâng lên một nỗi niềm đau khổ hỗn loạn. Toàn thân cô rung lên từng đợt, ngay đến mảnh giấy cũng cầm không vững, theo phản xạ cô quay mặt mình về phía Lâm Sâm. Mảnh giấy không ký tên người viết nhưng trong lòng cô biết rõ, người làm chuyện này chỉ có thể là cậu ta. Quả nhiên cậu ta không chịu buông tha cô. Cậu ta không tố giác cô với thầy giáo nhưng cái chiêu dùng một tờ giấy chiêu cáo cho cả lớp biết cô là "kẻ cắp" này còn đáng giận hơn nhiều. Tuy rõ ràng không có chứng cứ gì nhưng mọi người xem qua rồi đều tình nguyện thà tin còn hơn không. Đối với một nữ sinh quý trọng thanh danh thì đây là nỗi nhục nhã vô hạn.

Lâm Sâm đón nhận ánh mắt của cô, trên mặt bày ra một vẻ hung hăng, khoa trương hệt như muốn nói "chọc vào tôi sẽ biết lễ độ", khóe môi còn treo một nụ cười vạn phần đắc ý. Tất nhiên phải đắc ý rồi, cậu ta đã khiến Tần Chiêu Chiêu nổi giận bừng bừng thế cơ mà. Giờ khắc này lửa giận đã thiêu đốt hết lý trí của cô, uất hận vây lấy từng tế bào não; hai tay cô run rẩy sờ soạng tìm con dao trong cặp sách. Trong cặp có nhiều thứ mà hai bàn tay cô run lập cập, lục nửa ngày cũng không thấy con dao đâu. Nghẹn thở, cô dốc cặp soạt một cái, con dao leng keng trên mặt đất, cúi xuống nhặt con dao tuốt vỏ, cô quay đầu, nghiến răng hằm hằm tiến về phía Lâm Sâm.

Tới lúc thầy chủ nhiệm biết tin chạy tới thì trong phòng đã tai qua nạn khỏi. Bàn ghế được kê trật tự, gọn ghẽ giờ xô lệch tứ tung hệt như vừa có cuồng phong quét qua lớp học. Học sinh trong lớp chia thành hai nhóm, đa số nam sinh vây quanh Lâm Sâm vẫn chưa hoàn hồn còn nữ sinh đang xúm

vào Tần Chiêu Chiêu đang khóc mãi không thôi. Trên tấm bảng cuối lớp còn găm một lưỡi dao gọt hoa quả sắc ngọt sáng loáng.

Lớp trưởng xanh mặt báo cáo lại mọi chuyện cho thầy giáo. Sơ lược chuyện mảnh giấy chuyển trong lớp rồi cường điệu đoạn sau: "Đột nhiên Tần Chiêu Chiêu như nổi điên cầm con dao gọt hoa quả đâm nhào về phía Lâm Sâm. Hết nhát này tới nhát khác hướng về phía cậu ta, nhát cuối cùng cắm phập lên mặt bảng, suýt chút nữa đâm trúng Lâm Sâm, may mà cậu ta tránh được. Trúng nhát dao ấy đảm bảo mất mạng. Lúc Tần Chiêu Chiêu đang muốn rút lưỡi dao ra đuổi tiếp thì em, Kiều Mục và Chu Tử Thông nhanh chóng xông vào giữ chặt, ngăn bạn ấy lại. Sau đó bạn ấy òa khóc, cứ thế khóc tới giờ này, ai dỗ cũng không nín."

Đây là vụ học sinh đánh nhau náo động cả trường trung học thực nghiệm năm ấy. Nói là đánh nhau thì hơi miễn cưỡng vì từ đầu đến cuối chỉ có Tần Chiêu Chiêu "cầm dao hành hung", còn Lâm Sâm đã quen thói ngỗ ngược chỉ biết chạy trối chết tránh Tần Chiêu Chiêu đang nổi điên. Nhà trường lấy lý do "ác ý vu khống, bắt nạt bạn học" để xử phạt Lâm Sâm, bắt viết bản kiểm điểm ba ngàn chữ, kiểm điểm trên radio để cảnh tỉnh cả trường, còn mời phụ huynh đến nhắc nhở.

Ba Lâm Sâm từ phòng giáo vụ đi ra, tát cho con trai một cái, bực bội trách mắng: "Tiểu tử này quá lắm, học hành dốt nát không nói, ba đây chưa bao giờ bắt mày học hành giỏi giang, nhưng sao đến nhân phẩm của mày cũng không ra đâu vào đâu thế? Nhân phẩm không ra gì thì vứt. Nói thử xem, đến lớp ức hiếp bạn nữ là thứ giỏi giang, hay ho gì hả? Có giỏi sao không đi bắt nạt mấy nam sinh khỏe mạnh ấy!"

Lâm Sâm bị ba giáo huấn một trận, mặt mày xám ngoét, không phản bác nổi nửa lời.

Tần Chiêu Chiêu - Vốn cậu còn tưởng cô gái này rất dễ bắt nạt vì dù sao trước giờ cô cũng luôn tỏ ra nhát gan, yếu đuối. Mà hôm ấy, lúc cậu phát hiện ra chuyện cô giấu tiền nhặt được của Lăng Minh Mẫn, cô đã sợ rúm lại như con cừu non, còn xanh mặt đến phát khóc, cứ cầu xin cậu đừng mách giáo viên. Thấy cô bị dọa thành như vậy, đột nhiên trong lòng cậu nảy ra một ý định.

Cuối tuần trước, Lâm Sâm tới nhà chú hai chơi rồi ngồi xem CD cùng đứa em học vừa vào cấp hai. Nhà chú có rất nhiều CD, cậu chọn bừa một đĩa phim đánh bạc, vì vừa xem *Vua bài* của Châu Tinh Trì xong nên cậu đặc biệt thích thể loại này. Thế nhưng, vừa bật đĩa lên, cả cậu và em họ đều choáng váng. Đầu phim là cảnh gối chăn vô cùng nóng bỏng, một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, môi giao môi, hai tay sột soạt cởi đồ, cứ thế cởi bằng hết. Đó là lần đầu tiên hai đứa trẻ xem cảnh kích thích như vậy, bốn con mắt đều trợn trừng.

Vừa khéo lúc ấy thím hai đi vào, thấy cảnh trên ti vi lập tức hô toáng lên: "Ôi trời ơi, hai đứa ranh con xem cái gì thế kia? Không được xem, mau tắt đi!"

Cậu và đứa em họ đều đỏ mặt chuồn mất dạng, chạy một đoạn rồi vẫn còn nghe tiếng thím hai đang mắng chồng: "Ông bừa bãi vừa thôi, có cái đĩa CD cũng không biết cất cho kĩ, để bọn trẻ con trông thấy học theo."

Từ lúc ra khỏi nhà chú hai, Lâm Sâm cứ vấn vương mãi về cái CD vừa xem, cậu nhớ kĩ tên phim, tự tìm tới hàng đĩa để thuê. Nhưng hình như bộ phim này không nổi tiếng lắm nên mấy hàng cho thuê băng đĩa đều lắc đầu không có. Tìm tới tìm lui cũng không thấy, cậu bèn chọn đại một đĩa CD có vỏ in hình ảnh rất nóng bỏng, hy vọng sẽ lại được thấy những cảnh tương tự.

Trốn ba mẹ xem hết CD nhưng Lâm Sâm thất vọng tràn trề, cô gái mặc bikini khêu gợi, nóng bỏng trên bìa đĩa vốn không dính dáng gì tới nội dung, ôm ấp hôn hít cũng chỉ có một chút, chẳng có gì khiến cậu phải kích động hết. Thật là chán chết!

Cậu bỏ CD đã xem xong vào cặp sách, định mang trả lúc tan học nhưng không ngờ bị Tần Chiêu Chiêu trông thấy. Ban đầu cậu có chút hốt hoảng nhưng thấy bộ dạng biết điều của cô cũng đủ hiểu cô sẽ không dám nói cho ai chuyện này. Có điều, trước khi về cậu thấy ánh mắt cô có phần kỳ quặc nên đã rón rén quay lại rình xem. Kết quả cậu phát hiện ra bí mật của cô.

Cô vô cùng sợ hãi, toàn thân run rẩy liều mạng xin cậu đừng mách với giáo viên. Nhìn cái bộ dạng yếu đuối, khéo nép của cô, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà trong đầu cậu nảy ra một ý tưởng. “Không muốn tôi mách thầy giáo cũng được, có điều cậu phải đáp ứng tôi một chuyện.”

Hôm ấy xem cuốn CD ở nhà chú hai, những phần cơ thể phụ nữ trước kia chưa từng thấy phơi bày trước mắt đã làm chấn động cậu trai mười lăm. Cậu rất muốn tìm hiểu xem thật ra thân thể người khác giới như thế nào, nếu có thể nhìn rồi sờ thử thì không biết có cảm giác gì. Lúc này đây, Tần Chiêu Chiêu như con dê non dâng tới tận miệng, hai mắt đẫm lệ run rẩy trước mặt, nếu cậu đưa ra điều kiện đảm bảo cô không dám chối từ.

Tim đập loạn trong ngực, kích động, căng thẳng, kích thích, mong chờ… Cậu hít thật sâu, đánh bạo quờ hai bàn tay ướt đẫm mồ hôi về phía cô, định sờ vào ngực cô. Bộ ngực căng tròn của thiếu nữ luôn là thứ hấp dẫn tầm mắt của nam sinh nhất.

Tay còn chưa chạm tới vạt áo, Tần Chiêu Chiêu từ đầu đến cuối vốn ngây ngốc đột nhiên thét lên chói tai, ra sức đẩy cậu. Trong tay cô còn có một con dao sắc lẹm, lưỡi dao không chút khách khí rạch xuống tay phải

cậu một nhát. Lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt, đau đớn dấy lên, cậu nhanh chóng cúi đầu xem thương thế, cô lợi dụng cơ hội chạy mất tăm.

"Thịt dê" không thấy đâu, còn lãnh một nhát dao, làm sao Lâm Sâm có thể nuốt trôi cơn giận này? "Tần Chiêu Chiêu… Tôi sẽ không tha đâu."

Tới giờ… Lâm Sâm đột nhiên nhận ra, lúc trước kỳ thực nên cứ thế mà quên đi cho xong. Tần Chiêu Chiêu vốn luôn tỏ ra nhẫn nhịn, chịu bắt nạt nhưng… hóa ra lại là con thỏ non có thể cắn người. Cái kiểu cầm dao hung hăng xông vào cậu như vậy rõ ràng là chán sống rồi. Vốn cậu cũng xấu hổ không muốn thừa nhận, nhưng sâu trong đáy lòng lúc ấy đã bị cô dọa cho phát sợ. Nhất là khi cậu vất vả lắm mới né được nhát dao toàn lực của cô, thấy con dao cắm phập vào tấm bảng đen, mồ hôi lạnh tuôn ướt sống lưng cậu. Điên rồi, con bé này điên rồi!

Chương 6

Sau này nhớ lại chuyện đã xảy ra, Tần Chiêu Chiêu có cảm giác khi đó hắn mình đã hóa điên thật. Lúc lăm lăm con dao trong tay lao về phía Lâm Sâm, trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý niệm: Khinh người quá lắm, lần này tôi liều mạng với cậu. Cô quên hết mọi chuyện, bất chấp hậu quả; nếu không phải Kiều Mục và cán bộ lớp xông vào cản cô lại, không biết cô còn điên cuồng tới mức nào nữa.

Chính Kiều Mục là người giúp cô tỉnh táo lại, cậu và lớp trưởng thay phiên nhau nắm chặt tay cô, cố gắng an ủi để cô yên lòng: "Tần Chiêu Chiêu, không nên xúc động như vậy, mình tin cậu không phải kẻ cắp mà. Là Lâm Sâm cố tình đổ oan cho cậu thôi."

Tần Chiêu Chiêu lại òa khóc, nước mắt ướt mặt, nức nở không thành tiếng. Kiều Mục tin tưởng cô, cậu ấy tin tưởng cô, với cô như vậy cũng đủ rồi. Cô không sợ cả thế giới này gọi mình là con nhỏ ăn trộm, là đồ ăn cắp; chỉ cần cậu không tin, thì bao nhiêu lạnh nhạt, chế giễu của người đời với cô đều chẳng đáng gì.

Thực tế, không chỉ một mình Kiều Mục tin tưởng cô, giáo viên chủ nhiệm cũng tin cô. Xưa nay cô vẫn luôn tỏ ra là người thành thật, an phận còn Lâm Sâm vốn nổi tiếng là học sinh cá biệt, chuyên kiếm cớ gây sự. Vì thế trong mắt giáo viên, rõ ràng là Lâm Sâm đang giở trò, kiếm chuyện để bắt nạt các bạn nữ. Kết quả, Lâm Sâm bị ban giám hiệu nghiêm khắc xử lý, còn cô thì chẳng bị ảnh hưởng gì.

Đến khi Đàm Hiểu Yến nghe được những chuyện xảy ra hôm ấy, cô không khỏi tán thưởng, cứ tấm tắc mãi: "Chiêu Chiêu, lẽ ra cậu phải sớm tỏ ra lợi hại như thế mới phải. Lần này cậy uy phong chí khí như vậy, từ nay về sau đảm bảo trong lớp không còn ai dám ức hiếp hay bắt nạt cậu nữa."

Sau vụ đánh lộn ấy, suốt một thời gian dài các bạn trong lớp nhìn Tần Chiêu Chiêu bằng ánh mắt khác lạ, hiển nhiên họ đã phải nhìn nhận lại một cô bé xưa nay vẫn lặng lẽ, trầm mặc này rồi. Dương Thanh nói nhỏ cho cô biết: "Con trai trong lớp giờ đặt cho cậu một biệt danh mới: tiểu vũ trụ!"

Tiểu vũ trụ, là sao? Tần Chiêu Chiêu ngơ ngác. Dương Thanh mím môi cười. "Cậu có xem Saint Seiya không? Trong đó có câu nói kinh điển: "Tiểu vũ trụ bùng nổ đi!" Biệt danh này từ đây mà ra, chỉ có nó mới miêu tả chuẩn xác sự kiên cường bùng phát của cậu."

Tự nhiên mang thêm cái biệt danh "tiểu vũ trụ" này nhưng quả thật từ đó về sau Tần Chiêu Chiêu không còn bị con trai trong lớp bắt nạt nữa. Giờ Lâm Sâm luôn tránh xa cô ba thước, đi ra đi vào đều vòng một vòng tránh

xa bàn cô ngồi, tránh cô như tránh hủi. Con trai trong lớp giễu cậu ta bị cô dọa cho vỡ mật rồi, cậu ta liền phô ra gương mặt như thể vừa gặp hạn lớn. "Tần Chiêu Chiêu mà nổi cơn điên đúng là dọa chết người, người bình thường như tôi không muốn dính vào kẻ điên, còn tránh được tốt nhất là cứ tránh cho xa."

"Cậu dám bảo cô ấy điên, cẩn thận cô ấy làm cho cái tiểu vũ trụ nhà cậu nổ tung luôn, xem cậu trốn đường nào."

Những lời trêu chọc của đám con trai ngồi sau lọt vào tai Tần Chiêu Chiêu, cô cũng lờ đi như không nghe thấy. Cô vốn không phải người dễ kích động, chỉ cần người ta không ép quá, cô cũng chẳng đi gây sự với ai làm gì. Mấy lời đùa cợt, mấy câu chuyện phiếm vô thưởng vô phạt như vậy, ai muốn nói bao nhiêu thì cứ nói, cô đều có thể bỏ ngoài tai hết, coi như không biết gì.

Thấm thoắt học kỳ một lớp mười cũng kết thúc, gần Tết, trường tổ chức hội diễn văn nghệ đón năm mới, Kiều Mục tham gia một tiết mục độc tấu dương cầm. Từ tiểu học đến trung học, cậu đã tham gia không biết bao nhiêu những hội diễn thế này; cũng tham gia hết giải này đến giải khác từ cấp thành phố tới cấp tỉnh, mang về hết giải thưởng này đến giải thưởng kia. Trên sân khấu hội diễn văn nghệ của trường năm ấy, cậu mặc một bộ vest màu đen, ánh đèn chói lòa hướng về phía cậu, dẫn theo vô số ánh mắt chăm chú của khán giả toàn trường.

Đây là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được thấy một nam sinh mặc vest hẳn hoi, nam sinh bình thường tới trường nếu không mặc đồng phục cũng chỉ chọn những bộ đồ thoải mái. Con trai mười mấy tuổi chẳng mấy ai mua vest làm gì, dẫu có mua thường chỉ dùng áo vest với quần bò mà thôi. Bộ vest Kiều Mục mặc mới đúng kiểu trang phục thường thấy trong các hội nghị, âu phục đen, sơ mi trắng và một chiếc nơ bướm đen. Khoác bộ đồ này

lên, trông cậu chẳng khác gì những chàng quý tộc trẻ tuổi hào hoa, phong nhã trong các bộ phim Châu Âu.

Nhìn Kiều Mục anh tuấn vô song trên sân khấu, Tần Chiêu Chiêu ngồi dưới tim đập loạn nhịp. Tiếng đàn tuyệt diệu vấn vương đôi bàn tay cậu, miên man không dứt, rót vào tai cô như tiếng đàn thơ. Từng nốt nhạc thấm sâu vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng cô, lay động tơ lòng, rung động khôn ngôi.

Tiết mục độc tấu của Kiều Mục kết thúc, dưới khán đài tiếng vỗ tay rộ lên như sấm, Tần Chiêu Chiêu cũng vỗ đến đỏ rát hai bàn tay, cô âm thầm nhớ thật kĩ tên khúc đàn: *Lời thì thầm mùa thu*.

Ban đầu cô còn hiểu nhầm, vì tiếng Hán thường có chuyện cùng âm khác chữ nên vừa nghe người dẫn chương trình giới thiệu, cô còn tưởng đó là tiết mục *Mưa thu tí tách*. Sau hội diễn, các bạn nữ trong lớp túm năm tụm ba cùng nhau bàn luận về tiết mục của Kiều Mục, cô cũng không kìm được nhận xét một câu: "Đàn rất hay, tiếng nhạc vang lên giống như thấy mình đang đứng giữa mênh mông mưa thu tí tách, trong lòng êm ái tinh khôi."

Lăng Minh Mẫn sắc bén nhận ra cô chỉ là dân ngoại đạo không hiểu gì, bật cười. "Tần Chiêu Chiêu, cậu làm thế nào mà nghe ra mênh mông mưa rơi tí tách thế? Vốn dĩ khúc nhạc này đâu có tả cảnh mưa rơi mùa thu. Cậu hiểu sai rồi, bản nhạc là *Lời thì thầm mùa thu*, thì thầm là nhỏ to trò chuyện ấy, không phải "tí tách mưa rơi" đâu."

Các bạn nữ trong lớp được dịp cười vang, Tần Chiêu Chiêu thẹn đỏ mặt, hai mắt rơm rớm. Trên lớp, cô âm thầm nín nhịn không khóc nhưng đêm hôm ấy về nhà đã lặng lẽ khóc suốt đêm, là dân ngoại đạo không hiểu nhạc lý nên cô mới bị Lăng Minh Mẫn giễu cợt như thế.

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Trước kỳ nghỉ đông, thiệp mừng năm mới phấp phới khắp sân trường. Học sinh trung học thích nhất là tặng nhau thiệp mừng, vì thế mỗi dịp lễ tết các quán nhỏ quanh trường lại thi nhau bày ra vô số thiệp mừng đẹp đẽ để mọi người tự do lựa chọn. Thiệp mừng vô cùng phong phú, loại có nhạc, loại có hình, có thiệp ép hoa khô, cũng có cả thiệp 3D… muôn hình muôn vẻ, nhìn cũng đủ hoa mắt. Nhiều học sinh trong trường mua liền một lúc mười mấy, hai chục tấm.

Ngày ấy, Tần Chiêu Chiêu sợ nhất là những dịp thế này, vì cô không có nhiều tiền để mua thiệp tặng bạn bè. Học sinh trường trung học thực nghiệm phần lớn là con nhà khá giả nên thường chọn những món xinh đẹp, đắt tiền mang tới lớp; với tình hình của cô làm sao có thể "có đi có lại" với họ được chứ?

Đúng lúc cô đang rầu ruột thì Đàm Hiểu Yến tìm tới, tặng cô một xấp thiệp chúc mừng, không phải một, hai tấm mà là cả xấp thiệp hình trái tim vô cùng độc đáo.

"Chiêu Chiêu, lấy mấy cái thiệp này đi tặng bạn cùng lớp nhé!"

"Cậu lấy đâu ra nhiều thiệp thế?"

"Lớp mình có một cậu nhà mở cửa hàng văn phòng phẩm. Hai hôm trước nhà họ mới nhập một lô thiệp thừ Quảng Châu về, mình bảo cậu ta lấy cho mình mấy tấm, ai dè cậu ta mang cho cả đống. Chẳng mất tiền, chia cho cậu một nửa, khỏi phải lo chuyện tiền nong mua thiệp nữa nhé!"

Đàm Hiểu Yến nói xong còn hấp háy nhìn Tần Chiêu Chiêu, nháy mắt cười, cô hiểu rõ Hiểu Yến cũng lo lắng cho mình, trong lòng dâng lên một

niềm cảm động. Ba năm cấp hai, chẳng ai hiểu tình cảnh khó xử của cô như Đàm Hiểu Yến. Đến giờ tuy không còn học chung nữa nhưng cô ấy vẫn nghĩ tới chỗ khó xử của mình mà cố gắng giúp đỡ. Chuyện như vậy làm sao cô không cảm kích đây?

Xấp thiệp của Đàm Hiểu Yến đã giúp Tần Chiêu Chiêu giải quyết một nỗi lo canh cánh trong lòng. Sau khi cân nhắc tặng thiệp cho các bạn nữ xong, cô cứ nghĩ mãi làm sao để tặng được thiệp cho Kiều Mục.

Ngày đó, không ít nam nữ sinh trong lớp cũng tặng thiệp chúc mừng cho nhau. Thiếu niên ở tuổi này cơ hồ đều có những tình cảm dịu ngọt dành cho bạn khác giới, hầu như ai cũng có một người bạn thân khác giới nào đó, thông thường có thể là bạn cùng bàn hoặc người ngồi trước mặt, sau lưng. Cái gọi là "nhất cự ly" chính là ở chỗ người ở cạnh nhau lâu ngày sẽ dễ thân nhau. Nhưng Tần Chiêu Chiêu cũng không thân thiết gì với bạn nam ngồi sau, đối với nam sinh khác trong lớp còn xa cách hơn, chẳng mấy khi nói chuyện với ai. Nói cách khác, trong lớp ngoài Kiều Mục ra cô chẳng biết tặng thiệp cho bạn nam nào.

Nhưng mà, cô không thể chỉ tặng thiệp cho mỗi Kiều Mục được, như vậy sẽ khiến người ta thấy cô đối xử khác lạ với cậu. Suy đi tính lại, cuối cùng cô quyết định sẽ tặng cho mỗi người trong ban cán sự lớp một tấm; Kiều Mục cũng nằm trong ban cán sự, như vậy sẽ không có gì đặc biệt.

Tối đó Tần Chiêu Chiêu loay hoay ngồi nghĩ xem nên viết gì lên tấm thiệp gửi Kiều Mục, cuối cùng chỉ viết một câu đơn giản: "Kiều Mục, chúc cậu năm mới vui vẻ!"

Muốn nói rất nhiều nhưng không thể và cũng không dám nói, chỉ dám đặt bút viết một lời chúc phúc. Những ẩn tình gửi gắm qua hàng chữ này, người cô thầm thương có thể vĩnh viễn không bao giờ hiểu được.

Hôm sau tới lớp, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ nhận ra chỗ ngồi của Kiều Mục trống không. Lăng Minh Mẫn đang nói với lớp trưởng, ông ngoại Kiều Mục đột ngột bị nhồi máu cơ tim, cả nhà họ nhận được tin đã nhanh chóng tới Thượng Hải rồi, chắc cậu không về kịp kỳ thi cuối kỳ này.

Tần Chiêu Chiêu vô cùng thất vọng nhìn xuống tấm thiệp chưa kịp trao trong tay. Nếu có thể gửi thiệp này cho cậu thì tốt quá, có điều cô không biết địa chỉ ở Thượng Hải của cậu. Có thể Lăng Minh Mẫn có địa chỉ, nhưng lấy cớ gì mà hỏi xin được đây?

Kỳ một năm lớp mười kết thúc. Kỳ nghỉ đông mới bắt đầu mà Tần Chiêu Chiêu chỉ mong nó qua thật nhanh, cô tha thiết chờ tới ngày khai giảng để được gặp lại Kiều Mục. Tới lúc đó hẳn là cậu đã quay về rồi.

Ngày đầu tiên của kỳ hai năm lớp mười, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ nghe được tin khiến cô vô cùng đau lòng: Kiều Mục sẽ ở lại Thượng Hải học.

Tin từ Lăng Minh Mẫn, trong lớp cũng chỉ có mình cô giữ liên lạc với Kiều Mục.

Lăng Minh Mẫn kể từ khi tốt nghiệp cấp hai, hộ khẩu của Kiều Mục đã chuyển tới nhà ông bà ngoại ở Thượng Hải theo chính sách thanh niên trí thức trở lại thành phố.

Vốn dĩ cậu đã có thể bắt đầu học cấp ba ở Thượng Hải rồi nhưng mẹ cậu không nỡ rời xa con trai, một mặt lại lo những ảnh hưởng xấu đến quá trình trưởng thành nếu để cậu xa cha mẹ đi ăn nhờ ở đậu nơi xa. Tuy rằng ông bà ngoại thương cháu trai nhưng cậu mợ cũng có con gái, làm sao có thể tự nhiên đeo thêm một đứa cháu nữa? Dẫu điều kiện ở tỉnh lẻ kém xa Thượng Hải nhưng ở đây Kiều gia cũng được người ta trân trọng, Kiều Mục cũng nổi trội hơn hẳn bạn bè cùng trang lứa. Giờ mà tới Thượng Hải, chuyện

thích nghi lại từ đầu với điều kiện cuộc sống mới là chuyện không hề dễ dàng, một đứa bé xa cha mẹ rất khó tự mình ứng phó. Vì thế, dẫu đã chuyển hộ khẩu của Kiều Mục về Thượng Hải nhưng Mục Lan vẫn kiên quyết để con học tiếp ở đây, đến khi nào thi đại học thì về Thượng Hải cũng được.

Diệp Thanh ngồi cạnh Lăng Minh Mẫn thấy kỳ lạ, hỏi: "Thế giờ sao Kiều Mục lại ở lại Thượng Hải học luôn?"

"Vì lúc nghỉ đông ở Thượng Hải, Kiều Mục thích thú học organ electone[1], cậu ấy ở lại Thượng Hải chủ yếu là để học đàn. Mẹ cậu ấy làm thủ tục xin nghỉ chờ hưu rồi cũng ở lại Thượng Hải với con trai."

[1] Loại nhạc cụ điện tử, gồm bàn phím nhiều lớp (hai bộ phím trở lên) và bàn đạp; được trình diễn bởi một người. Đàn electone có thể trình diễn cùng với đàn dây, nhạc cụ hơi làm bằng gỗ và kèn đồng. Một chiếc đàn electone có thể đạt được hiệu quả thay thế cho cả một dàn nhạc với quy mô khoảng hai mươi người.

Tần Chiêu Chiêu trầm ngâm một bên, dỏng tai nghe các bạn nói chuyện. Lần đầu tiên cô được nghe cái tên "organ electone", rốt cuộc đây là loại nhạc cụ gì? Rõ ràng đàn organ bình thường và phổ thông hơn so với dương cầm nhiều, tại sao Kiều Mục đã học dương cầm rồi giờ còn phải học thêm cái organ electone này?

Chuông báo vào lớp vang lên, cả buổi hôm đó Tần Chiêu Chiêu như ngồi trên mây, hồn vía đã bay đi đâu mất cả, trong đầu toàn những suy tư về Kiều Mục. Cậu lưu lại Thượng Hải để học organ electone, đó là loại đàn gì? Vì sao phải tới tận Thượng Hải mới học được? Ở đây không học được sao?

Tan học, Tần Chiêu Chiêu dạo một vòng qua các tiệm bán nhạc cụ trong thành phố hỏi về organ electone. Cô muốn biết đó là nhạc cụ gì mà có thể níu chân Kiều Mục ở lại Thượng Hải. Nhưng hỏi một lượt không thấy cửa hàng nào bán loại đàn này, một chủ cửa hàng giải thích cho cô: "Organ

electone là loại nhạc cụ điện tử có bàn phím rất lớn, kết cấu phức tạp, riêng cây đàn ấy cũng đủ thay thế cho cả một dàn nhạc rồi. Đàn này rất đắt, chỉ những tiệm nhạc cụ ở thành phố lớn mới có sẵn hàng. Ở tỉnh lẻ này không ai dám nhập loại đàn đắt như thế về, năm, bảy năm không bán được, đọng vốn lại đó thì chết."

Tần Chiêu Chiêu thất vọng trở về. Chẳng trách Kiều Mục vì học đàn mà ở lại Thượng Hải, loại đàn đắt như thế, chốn tỉnh lẻ này không ai bán, cũng chẳng có thầy dạy. Thượng Hải, chỉ có Thượng Hải mới có thể thỏa mãn mơ ước của cậu mà thôi. Thành phố nhỏ bé nơi tỉnh lẻ này sao có thể níu bước chân cậu được?

Kiều Mục đã đi rồi nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn theo thói quen mỗi ngày đến lớp đều liếc nhìn về chỗ cậu ngồi trước kia. Chỗ ngồi trống trải, lòng cô cũng theo đó trống rỗng. Trong đầu cô chỉ thấy toàn bóng dáng cậu, thường vô thức nghĩ và nhung nhớ cậu. Cậu ở Thượng Hải xa xôi có khỏe không? Cậu có hiểu phương ngữ ở đó không? Đồ ở đó có ăn quen không? Có thích ứng được với thời tiết nơi đó không?...

Kiều Mục tới Thượng Hải, vì thế giờ Thượng Hải là nơi Tần Chiêu Chiêu chú ý nhiều nhất.

Trên báo có đưa tin về Thượng Hải, cô sẽ xem đi xem lại vài lần, đi chợ thấy món đồ mang mác Thượng Hải, nếu giá cả phải chăng cô sẽ không do dự bỏ tiền ra mua, tới mục dự báo thời tiết sau giờ thời sự, cô cũng sẽ chủ tâm chờ đón phần tin tức thời tiết ở Thượng Hải…

Nhưng chú ý nhất vẫn là Lăng Minh Mẫn, vì đó là người có tin tức về Kiều Mục. Nếu Kiều Mục có gửi thư về cho cô ấy, đọc thư xong cô ấy và Diệp Thanh sẽ bàn luận mấy câu về tình hình của cậu. Lúc này hai tai của

Tần Chiêu Chiêu sẽ cực kỳ nhạy cảm, giống như radar bắt toàn bộ sóng trong những lời bàn luận từ bàn bên truyền ra.

Theo lời hai người kia, Tần Chiêu Chiêu biết ông ngoại của Kiều mục đã mất, bà ngoại chịu đả kích lớn như vậy nên thân thể yếu đi thấy rõ, cậu mợ vừa phải chăm con nhỏ vừa phải lo cho bà đã già nên Kiều Mục không ở cùng nhà với bà ngoại. Mẹ cậu đã thuê một căn nhà khác, hằng ngày ngoài việc chăm sóc con trai chuyện ăn học, bà cũng thường xuyên về thăm thân mẫu. Ba cậu vẫn ở đây nhưng lúc rảnh sẽ tới Thượng Hải thăm nom hai mẹ con họ.

Tần Chiêu Chiêu dụng tâm nghe không sót lời nào, nhớ kĩ từng chữ. Chỉ cần là chuyện liên quan tới Kiều Mục, có thế nào cô cũng ghi lòng tạc dạ, dứt khoát không quên.

Chương 7

Ngày xuân cảnh sắc tươi đẹp, nhà trường thường theo lệ tổ chức một cuộc du xuân cho học sinh, yêu cầu mỗi em đóng mười lăm đồng lệ phí.

Nếu Kiều Mục còn ở đây, hẳn Tần Chiêu Chiêu sẽ hào hứng với buổi đi chơi này lắm. Được ở cùng cậu, đi chung một con đường, đến chung một nơi thì dẫu không thể sóng vai cùng bước, chỉ kẻ trước người sau với cô cũng là chuyện vô cùng tốt đẹp rồi. Nhưng cậu không ở đây mà ở tận Thượng Hải cách xa vạn dặm nên cô cũng không hứng thú gì, chi bằng tiết kiệm mười lăm đồng còn hơn.

Thế nhưng mẹ lại một mực bắt cô phải đi. "Đi đi chứ, mọi người đi cả sao mình lại không đi? Nhà mình cũng thẳng thiếu mười lăm đồng, đừng để người ta xem thường ba mẹ!"

Gần đây gia cảnh nhà cô đã được cải thiện ít nhiều. Nhà máy quốc doanh Trường Cơ dẫu vẫn ngắc ngoải nhưng những công nhân may mắn chưa bị cho thôi việc cũng mấy tháng không nhận được lương, trong khi các doanh nghiệp tư nhân gặp thời thế bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa, làm ăn phát đạt. Có ông chủ một xưởng cơ khí tư nhân muốn tìm những công nhân lành nghề đã thôi việc của Trường Cơ về làm cho mình, Tần ba và anh em lão hữu gặp được thời cơ ngàn năm có một này bèn kéo nhau tới nương nhờ ông chủ. Tuy nói xưởng tư nhân trả lương đúng hạn hơn nhà máy quốc

doanh nhưng cũng chỉ có lương không, mấy thứ như bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội đều bỏ qua, nhưng Tần ba thấy thế cũng tốt lắm rồi. "Mỗi tháng có thu nhập cố định là tốt rồi, còn hơn đi làm thuê bữa nay lo bữa mai."

Tần ba cũng nhất trí con gái nên đi chơi cùng các bạn. Thế là cô phải đi. Tuy điều kiện nhà cô kém xa các bạn trong lớp nhưng vẫn cố gắng theo phong trào chung.

Kỳ thực, Tần Chiêu Chiêu không hề có hứng thú với chuyến đi chơi xuân này. Xe khách vui tươi, náo nhiệt vào tới tai cô thành một cái chợ vỡ ồn ào, ầm ĩ. Vừa lên xe, các bạn bắt đầu mang đồ ăn vặt ra mời nhau, tất cả đều là: bánh quy, kẹo, khoai tây chiên, rong biển, sô cô la, thịt bò khô, mực xé sợi… Ăn uống no nê, con trai quay ra rủ nhau chơi tú lơ khơ, nghịch máy chơi game, con gái nằm nghe nhạc hoặc nói chuyện phiếm. Tần Chiêu Chiêu ngồi ở dãy cuối cùng, nhắm mắt vờ như đang ngủ, tưởng chừng là người vô hình giữa tiếng ồn ào trên xe.

Đến nơi, những học sinh tinh thần phấn chấn vội vã chen xuống trước. Tần Chiêu Chiêu cũng theo dòng người, từ từ bước đi, không nhanh không chậm.

Chuyến du xuân lần này, mọi người được đưa đi leo núi ở ngoại ô. Lúc leo núi, không ít nam sinh xun xoe vây quanh nữ sinh mình thích. Những nữ sinh vốn dĩ xinh đẹp, hấp dẫn đến giờ càng được dịp thể hiện, nhìn qua là nhận ra đâu là quạ đâu công.

Lăng Minh Mẫn vốn là hoa khôi của lớp, chỉ số hấp dẫn vượt xa người thường, khó ai địch nổi, vì thế cô trở thành mục tiêu săn đón của nhiều nam sinh nhất. Đi đường vừa tới chỗ hơi gập ghềnh liền có bảy, tám cánh tay chìa ra véo von: "Để mình kéo cậu! Để mình kéo cậu!"

Cô chỉ mỉm cười, trong vẻ lịch sự, lễ độ ẩn chứa một tia cao ngạo. “Cám ơn, nhưng không cần đâu.”

Lâm Sâm cũng đi theo cô, buông lời cợt nhả: “Hoa khôi à, Kiều Mục đi Thượng Hải mất rồi, cậu ở một mình thế có thấy cô đơn quá không? Tối nay mình mời cậu đi xem phim nhé, xem *Titanic*, có đi không?”

Cậu ta vừa nói vừa tiện tay rút hay vé xem phim từ trong túi ra, huơ huơ trước mặt Lăng Minh Mẫn.

Mùa xuân năm nay, bộ phim bom tấn Hollywood là *Titanic* đổ bộ vào phòng vé Trung Quốc, dấy lên một làn sóng hâm mộ ngôi sao điện ảnh. Truyền hình, truyền thanh, báo chí đâu đâu cũng thấy đăng hàng loạt tin bài xoay quanh bộ phim này. Áp phích quảng cáo trưng khắp nơi ngoài rạp chiếu phim; các cửa hàng nhỏ quanh cổng trường nhập đủ loại hàng hóa, tranh ảnh, poster… in hình đôi diễn viên chính, ngày nào cũng có vô số học sinh túm tụm chọn mua. Trong các cửa hàng cũng bày bán vô số đồ dùng in hình nhân vật chính trong phim, ví như chiếc ba lô in một cảnh kinh điển khi Jack và Rose dang tay đứng trên mũi thuyền của Lăng Minh Mẫn. Khắp đường lớn hẻm nhỏ đâu đâu cũng vang lên giai điệu *My heart will go on*.

Đây là lần đầu tiên có một bộ phim đủ sức gây ra tiếng vang lớn đến thế. Tất nhiên một đồn mười, mười đồn trăm, cứ thế mà nổi danh như cồn. Đầu đường cuối ngõ đâu đâu cũng thấy người ta bàn luận về bộ phim này, lúc ấy người ta coi việc đã từng xem *Titanic* là một chuyện hết sức vẻ vang, còn những người chưa từng xem là kẻ lạc hậu, không theo kịp thời đại.

Lăng Minh Mẫn lắc đầu quầy quậy, không buồn để ý đến cậu ta, Diệp Thanh đi cùng cô cười cười. “Mộc Mộc, Minh Mẫn đã xem *Titanic* rồi.”

“Xem rồi thì xem lại, nghe nói lúc phim được công chiếu ở Thượng Hải, có người đã xem đi xem lại mười bốn lần đấy. Hoa khôi à, cậu từ đầu đến chân đều tỏa ra khí chất nghệ sĩ như thế, ít nhất cũng nên xem hai lần chứ nhỉ?”

“Minh Mẫn có muốn xem lại cũng không đi cùng cậu đâu. Mộc Mộc, tốt nhất cậu nên đi tìm người khác đi.”

Lâm Sâm tỉnh queo đổi mục tiêu. “Diệp Thanh, chẳng hay mình có vinh dự được mời cậu đi cùng hay không?”

Lâm Sâm giờ đã không còn là học sinh cá biệt chỉ biết bắt nạt các bạn nữ trước kia nữa rồi, cậu ta bắt đầu chuyển sang lân la làm quen, lôi kéo các bạn nữ, nhất là những bạn gái xinh đẹp. Chẳng có mục tiêu rõ ràng nào hết, chỉ như ong bướm vờn quanh đóa hoa đẹp.

“Nếu không cho cậu cái hân hạnh này, liệu có con thằn lằn nào nhảy ra từ ngăn bàn của mình không?”

“Tất nhiên là không rồi, làm sao mình nỡ bỏ thằn lằn dọa cô gái xinh đẹp, đáng yêu như cậu chứ?”

Hai má Diệp Thanh ửng hồng. “Mình… mình cũng xem phim này rồi.”

“Xem rồi thì xem lại, nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, là ôn cũ để biết mới.”

Lâm Sâm mải quấn lấy Diệp Thanh nói nhảm, không để ý đường dưới chân, chẳng may vấp phải phiến đá toàn rêu liền trượt chân, lảo đảo vài bước mới đứng vững. Người không ngã nhưng hai tấm vé xem phim kẹp trong tay lại bay vù mất, bị gió cuốn về phía sườn dốc trong rừng rậm ven con đường đá.

“Ối! Không phải chứ, vé của tôi!”

Lâm Sâm đứng bên đường, rướn cổ cố nhìn về phía khu rừng, lo lắng xem có nên đi xuống nhặt vé hay không. Giờ cả đoàn đã leo tới đỉnh dốc rồi, muốn trượt xuống tìm vé thật không dễ dàng: một là sườn dốc đứng, hai là ngoài con đường đá thì khắp nơi cây bụi um tùm nối thành một khoảng xanh biếc triền miên, trong rừng không có đường mòn, chưa kể còn có thể gặp rắn rết, cũng không biết tấm vé rơi xuống chỗ nào, muốn tìm cũng khó.

Diệp Thanh và các bạn trong lớp trăm miệng một lời nhất quyết cản Lâm Sâm không cho xuống, nếu chẳng may trượt chân hay vô tình gặp rắn rết gì thì thật không bõ. Lâm Sâm cũng đành cho qua, dù sao cũng là vé ba mang về không mất tiền mua. Mất thì thôi, chẳng việc gì phải mạo hiểm kiếm tìm trong mấy bụi cây.

Đám người Lâm Sâm, Diệp Thanh tiếp tục leo lên đỉnh núi. Tần Chiêu Chiêu ở phía sau bước chậm dần, tùy tiện ngồi xuống một phiến đá, lấy cớ nghỉ ngơi một chút. Chờ đến khi các bạn đã lục đục vượt qua hết thì bóng cô cũng mất hút. Một mình cô leo xuống con đường dốc trong rừng cây. Cô muốn nhặt hai tấm vé xem phim Lâm Sâm đã bỏ lại.

Từ lâu Tần Chiêu Chiêu đã muốn được đi xem *Titanic* một lần nhưng ba mươi đồng một vé thật quá đắt. Giá vé xem phim ở đây thường chỉ năm, mười đồng, ba mươi đồng là mức giá trên trời, đổi ra đủ cho cô mua cơm thịt ở trường nửa tháng.

Tần Chiêu Chiêu đánh bạo lao vào khoảng rừng rậm, thấy trước mắt là một khoảng xanh rì nhức mắt, bốn bề cây cỏ tốt tươi vây lấy cô như vách tường ngăn. Cô gái nhỏ tựa bông bồ công anh mềm yếu bị vô số lá cành sắc nhọn, đậm nhạt đủ sắc bủa vây, thoạt nhìn ôn nhu vô hại, thực chất ẩn tàng

vô vàn hiểm nguy. Gai nhọn như cây trâm, sượt qua để lại những vết xước rướm máu; lá cành sắc lẹm loạt soạt bên chân, cành cây xuyên qua quần bò đâm vào da thịt đau nhói. Đáng sợ nhất vẫn là vách đá dựng đứng trơ trọi, đất dưới chân rêu phủ xanh rì, vô tình giẫm phải rất dễ trượt chân lăn theo đường dốc, không chết cũng trọng thương.

Cô chậm rãi, cẩn thận bước từng bước, tìm kiếm tỉ mỉ từng ngóc ngách, cuối cùng cũng tìm thấy hai tấm vé màu hồng nằm lẫn trong một cụm hoa giữa biển lá xanh biếc. Trong lòng cô vô cùng mừng rỡ, đưa tay nhặt hai tấm vé, lần du xuân này cuối cùng lại có thu hoạch ngoài dự liệu.

Kết thúc buổi đi chơi, Tần Chiêu Chiêu không về nhà ngay, cầm hai tấm vé vô tình có được chạy một mạch tới nhà Đàm Hiểu Yến, tính rủ bạn đi cùng. Hiểu Yến không có nhà, chú Đàm nói cô đi chơi với bạn cùng lớp, chắc tới giờ cơm tối mới về. Học sinh ngày đó không có điện thoại di động như bây giờ, người không có nhà thì không cách nào liên lạc được, mà giờ ghi trên vé là sáu rưỡi, đợi tới lúc Hiểu Yến về thì muộn mất rồi.

Lãng phí tấm vé như thế thì thật không đành, Tần Chiêu Chiêu ngẫm nghĩ một lúc rồi dặn: “Chú Đàm, nhờ chứ dặn Hiểu Yến bảy giờ sáng mai tới gặp con ở cầu Nam Phong có việc gấp ạ.”

Trời vừa chạng vạng, Tần Chiêu Chiêu đã tới rạp chiếu phim. Cửa rạp vô cùng náo nhiệt, phòng bán vé bày ra tấm biển “Hết vé” trong khi vẫn còn một hàng dài hy vọng có thể xem phim. Vừa rút tấm vé thừa ra đã có mấy người xúm lại sẵn sàng trả thêm tiền để mua, cuối cùng cô bán lại năm mươi đồng cho một thanh niên đeo kính. Cô cẩn thận nhét tiền vào túi, để dành mai đưa cho Đàm Hiểu Yến để cô ấy mua vé đi xem.

Năm phút trước giờ chiếu, Tần Chiêu Chiêu bán vé xong thì đi vệ sinh rồi tiến vào rạp. Trong rạp đã tắt đèn, chỉ còn một tấm màn trắng lóa mắt

phía trên, người xem đông đúc, chỗ ngồi kín người, thậm chí còn rất nhiều người ngồi tràn trên hành lang. Cô chưa từng vào rạp chiếu phim, không biết làm sao để tìm được chỗ nên luống cuống quay trái quay phải một hồi, nhân viên soát vé phải đi vào soi đèn pin dẫn cô về ghế ngồi - chiếc ghế duy nhất còn trống.

Tần Chiêu Chiêu vừa ngồi xuống liền gặp người thanh niên mang kính đã mua lại vé ngồi ngay bên phải, vô thức trông sang trái, cô nhất thời ngây người - không ngờ người ngồi ngay bên trái cô chính là Lâm Sâm. Cậu ta cũng đang kinh ngạc trừng mắt nhìn cô.

Bất ngờ gặp nhau thế này, Tần Chiêu Chiêu sững người, Lâm Sâm cũng ngây ra đó. Hai người bốn mắt trừng trừng ngó nhau nửa ngày, cậu ta khôi phục tinh thần trước. “Cậu… Sao cậu lại ngồi đây?”

Tần Chiêu Chiêu nhất thời đỏ mặt, ngàn vạn lần cô cũng không nghĩ ra Lâm Sâm còn một vé ngay cạnh hai vé đã đánh mất. Vốn cho rằng chuyện mình nhặt vé là thần không biết quỷ không hay, đến giờ lại gặp cậu ta ngay tại trận. Cậu ta cũng không phải đầu gỗ, hẳn đã đoán được đây là vé cô nhặt được.

Tần Chiêu Chiêu không biết cơ quan ba Lâm Sâm tặng cho ông ba vé, vốn tính cả nhà đi xem. Có điều, hôm nay vị cán bộ ở thành ủy có việc cần xe gấp, ba cậu không đi được, mẹ cậu thấy vậy cũng không muốn đi nữa, Lâm Sâm một mình hưởng ba vé. Vốn cậu định đi chơi xuân với lớp sẽ lôi kéo một nữ sinh xinh đẹp nào đó đi cùng nhưng không cẩn thận làm mất hai vé. Không còn cách nào khác đành tới rạp một mình.

Hai chỗ ngồi sát nhau, Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt cuống quýt bị Lâm Sâm thấy hết, cậu nhất thời tỉnh ngộ: hóa ra cô nhặt được hai tấm vé kia. Không

tin được đường dốc thế mà cô dám trèo xuống. “Tiểu vũ trụ” này đúng là lúc nào cũng nằm ngoài dự đoán của cậu.

“Trời ơi, Tần Chiêu Chiêu, gan cậu cũng to nhỉ? Tôi thật ngưỡng mộ cậu đó, lòng ngưỡng mộ của tôi triền miên bất tuyệt như sóng Trường Giang cuồn cuộn chảy về đông.”

Đương nhiên cô nhận ra cậu ta không phải “ngưỡng mộ” gì mình, hai má đỏ bừng không đáp lại. Bị bắt tại trận như vậy biết nói gì đây, chỉ có gương mặt không kìm được đỏ hồng, hai tai nóng rần rật. Trong lòng cô rất muốn chuồn thẳng nhưng lại tiếc tấm vé. Khó khăn lắm mới có thể vào rạp xem phim, giờ cứ như vậy mà bỏ đi thì thật đáng tiếc. Mà ở lại… cũng thật xấu hổ.

Cô đang do dự xem nên bỏ về hay ở lại thì màn hình bất ngờ sáng lên, phim đã chiếu, giải vây cho cô. Người trong rạp đều yên lặng, Lâm Sâm cũng không thèm nói tiếp, chỉ nghiêng đầu xem phim, còn cô cũng bất động trên ghế.

Chương 8

Titanic mang tới cảm giác rung động khó tả, lay động sâu sắc tâm hồn Tần Chiêu Chiêu - một thứ cảm giác trước kia và sau này vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất cô toàn tâm toàn ý xem một bộ phim, rung động từ tận đáy lòng.

Đây đúng là một bộ tuyệt tác điện ảnh có giá trị lịch sử, đến tận bây giờ người ta vẫn gọi đó là kỳ tích trong lịch sử điện ảnh thế giới. Bối cảnh trong

phim hoa lệ, hoành tráng, câu chuyện tình đẹp đẽ động lòng người; giữa tai họa, bao nhiêu thiện - ác ẩn giấu trong sâu thẳm mỗi con người cùng nhau hiển lộ, khắc họa toàn thiện toàn mỹ những tình cảm nhân văn sâu sắc, ấm áp. Từ hình ảnh, âm thanh, nhạc nền, phục trang, bối cảnh, đạo cụ cho tới cảnh quay, kịch bản, lời thoại đều vô cùng kinh điển, nhà sản xuất không tiếc tiền đầu tư, đạo diễn tài ba nỗ lực hết mình… Tất cả đã đưa bộ phim lên hàng siêu phẩm, đỉnh cao huy hoàng.

Bộ phim không chỉ khiến người xem rớt nước mắt vì mối tình khắc cốt ghi tâm, sinh tử tuyệt luyến của đôi nhân vật chính mà còn bởi những tình tiết cảm động về các nhân vật phụ - những con người bình thường trong cơn hoạn nạn.

Đó là vị thuyền trưởng và thủy thủ đoàn kiên định không bỏ vị trí, thực hiện nhiệm vụ đến phút cuối cùng khi dòng nước dữ ập tới mang theo lời gọi chết chóc; là vị kiến trúc sư kiên quyết quỳ trước tượng chúa Jesus, sinh tử cùng con tàu máu thịt; là người thủy thủ trả lại món đồ hối lộ cho vị quý tộc, kiên quyết nhường những chiếc thuyền cứu nạn cho phụ nữ và trẻ em; là cặp vợ chồng già ôm nhau đón chờ giây phút cuối cùng; là người mẹ trẻ nghèo hèn tự biết mình trốn không thoát nhưng vẫn đủ bình tĩnh dịu dàng ru con hãy ngủ ngoan; là ban nhạc trên tàu say sưa cống hiến tài năng bất kể ngoài kia nước đang gầm rít… Người xem không khỏi xúc động rơi lệ trước những tình tiết giàu tính nhân văn như thế. Dẫu nước Đại Tây Dương lạnh lẽo ào ạt vùi sâu con tàu lớn nhất thế giới cũng không thể gột xóa được những tình cảm cao thượng, nhân văn của con người.

Gạt hết những tình tiết cảm động trong phim, suốt ba giờ chiếu, cảnh làm Tần Chiêu Chiêu "sốc" nhất vẫn là cảnh Rose khỏa thân. Lúc Jack nói sẽ vẽ lại Rose, cô đã cởi bỏ toàn bộ y phục, phô bày thân thể mềm mại, đầy đặn của mình. Chớp mắt cả rạp kinh ngạc tán thán, một trận xôn xao dấy lên khắp rạp phim tối đen như gió xuân lướt qua cỏ xanh. Ngày ấy, những cảnh

quay như thế này không bao giờ được chiếu công khai trên màn ảnh lớn, Cục Điện ảnh luôn kiểm soát rất chặt, phát hiện trong các bộ phim nước ngoài có những cảnh như vậy sẽ "giết không tha", thật không biết *Titanic* đã làm thế nào mà qua được ải kiểm duyệt này.

Phản ứng của khán giả bên dưới với cảnh quay khỏa thân này vô cùng khác nhau. Đàn ông đương nhiên là kích động, có người cười trộm, lại có người phấn khích huýt sáo vang cả rạp, phụ nữ thì cúi mặt xấu hổ, cha mẹ đưa con cái đi xem cùng liền quờ tay luống cuống che mắt không để con thấy. Ví như một bà mẹ ngồi cùng hàng với Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng che mắt con. "Cái này không cần xem!"

Tần Chiêu Chiêu xấu hổ, cực kỳ xấu hổ, vì cạnh cô còn có một nam sinh cùng lớp. Ngồi cạnh con trai mà xem cảnh Rose khỏa thân khiến cô không khỏi có cảm giác ngại ngùng như thể người thiếu áo quần kia là chính mình vậy. Lâm Sâm bên cạnh cũng có vẻ thiếu tự nhiên. Hắn cậu ta rất muốn xem cho kĩ nhưng ngượng vì đang ngồi cạnh cô, ánh mắt lén lút muốn đảo quanh một hồi, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, khẳng khái đưa mắt nhìn thẳng màn hình, miệng lẩm bẩm: "Thưởng thức cho kĩ đi, nghệ thuật là đây!"

Thật không ngờ đi xem siêu phẩm điện ảnh thần thánh lại có cơ hội được đường hoàng ngắm cảnh mỹ nhân khỏa thân thế này. Lúc hai mắt Lâm Sâm dán đăm đăm vào màn hình "thưởng thức nghệ thuật" thì Tần Chiêu Chiêu như ngồi trên đống lửa, cô chỉ mong cảnh này mau mau chấm dứt. Nhưng khổ nỗi cảnh họa mỹ nhân khỏa thân vừa mới xong thì tới cảnh hai người âu yếm trong xe, thật khiến cô không dám ngẩng mặt nhìn màn ảnh nữa.

Sau khi khán giả nam được một màn thưởng thức nghệ thuật, bộ phim cũng chuyển sang nửa sau bi tráng, từng cảnh từng cảnh lướt qua khiến khán giả nữ liên tục nức nở rơi lệ, cảnh lấy nhiều nước mắt nhất là khi Rose

buông tay Jack, xác anh chìm dần xuống đáy Đại Tây Dương thăm thẳm. Tần Chiêu Chiêu suýt rớt nước mắt, đột nhiên thấy tiếng Lâm Sâm vang lên bên tai: "Hỏng, làm sao người ta chìm được? Lúc người bất động thì cơ thể phải nổi trên mặt nước chứ? Bao nhiêu xác người lập lờ trên mặt nước thế kia cơ mà, thế mới đúng quy luật vật lý chứ!"

Khoảnh khắc cảm động sâu sắc như vậy, cậu ta buông ra một câu phá hoại không khí như thế, Tần Chiêu Chiêu ngao ngán, dở khóc dở cười.

Bộ phim xuất sắc kết thúc, credit bắt đầu chạy trên màn ảnh, đèn trong rạp bừng lên sáng rực. Tần Chiêu Chiêu thấy người thanh niên bên cạnh tháo kính ra lau nước mắt, hẳn anh ta xúc động lắm. Dáng vẻ này hoàn toàn khác xa Lâm Sâm mặt mày câng câng, cho cậu ta xem một bộ phim nghệ thuật thật hoài của, ngoại trừ "thưởng thức nghệ thuật" cậu ta còn biết thưởng thức cái gì nữa chứ?

Người thanh niên đeo kính thấy ánh mắt dò xét của Tần Chiêu Chiêu nhìn mình cũng nghiêng đầu sang gật gật. "Bộ phim này cảm động quá!"

"Vâng."

Đoạn đối thoại ngắn ngủi của họ lọt vào tai Lâm Sâm khiến cậu ta hiểu nhầm, cất tiếng cười giễu cợt. "Tần Chiêu Chiêu, là bạn trai cậu hả? Xem chừng cũng không trẻ, thế mà lại để cậu đi kiếm vé xem phim cho. Chán quá đi!"

Đối với thiếu niên mười lăm, mười sáu, một thanh niên ngoài hai mươi quả thật đã là hơi già rồi. Lời nhận xét của Lâm Sâm cũng truyền tới tai người thanh niên, anh ta lập tức biện minh: "Tôi đâu có quen biết cô bé này, tôi chỉ bỏ năm mươi đồng mua lại vé của cô ấy thôi."

Tần Chiêu Chiêu muốn cản cũng không kịp, mặt đỏ tới tận mang tai. Cô mau chóng chen vào dòng người tấp nập, vội vội vàng vàng ra ngoài, giữa tiếng ồn ào, tiếng Lâm Sâm vẫn vấn vít theo sau: "Tần Chiêu Chiêu, bán một tấm vé năm chục đồng, cậu cũng có đầu óc kinh tế nhỉ?"

Tần Chiêu Chiêu trốn không thoát, một mực cắm đầu rời rạp, mặt nóng bừng như lửa đốt, không khỏi xót xa cho bản thân, nếu tối nay không gặp Lâm Sâm thì tốt biết mấy.

Hôm sau đi học, trước hết cô qua cầu Nam Phong đợi Đàm Hiểu Yến, đưa tiền bán vé cho bạn để cô ấy đi mua vé xem một mình.

"Tối qua đã định rủ cậu cùng đi nhưng cậu không có nhà. Bỏ phí một tấm vé thì tiếc quá nên mình bán lại cho người khác. Giờ có tiền rồi, cậu cứ chọn đại một ngày đi xem nhé!"

Đàm Hiểu Yến vô cùng mừng rỡ. "Chiêu Chiêu tốt với mình quá, đúng lúc mình muốn đi xem phim này. Sớm biết cậu sẽ rủ, hôm qua mình không đi với bạn học nữa. Đi cùng cậu rồi cùng bàn tán hay hơn nhiều."

Tần Chiêu Chiêu thở dài. Đúng thế thật, nếu hôm qua có Đàm Hiểu Yến đi cùng thì tốt quá, cô sẽ không phải mất mặt với Lâm Sâm như thế.

"Cậu xấu hổ cái gì chứ? Có gì đáng xấu hổ nhỉ? Hai vé kia hắn bỏ đi thì cậu nhặt được, có phải ăn cắp, ăn trộm gì của hắn đâu. Đồ mình nhặt được, mua hay bán là quyền của mình, liên quan gì tới hắn? Không cần để ý tới hắn làm gì."

Được Đàm Hiểu Yến động viên, Tần Chiêu Chiêu dũng cảm trấn tĩnh bước vào lớp 10.2, có điều trong lòng vẫn không được thoải mái lắm. Nhất là thấy cái mặt của Lâm Sâm thì cô càng thiếu tự nhiên. Nhưng cậu ta cũng

chẳng buồn để ý tới cô, đang mặt mày hớn hở túm tụm với mấy cậu bàn sau to nhỏ bàn luận gì đó.

Cái mà Lâm Sâm và mấy cậu bạn kia hớn hở bàn luận nhiệt tình là *Titanic*, cốt yếu đương niên không ngoài vấn đề "nghệ thuật". Kỳ thực cũng không hẳn chỉ biết "thưởng thức nghệ thuật", những cảnh bi tráng trong phim cũng khiến nam sinh lớp mười cảm động. Có điều, đối với tâm lý lứa tuổi này, thứ hấp dẫn nhất vẫn là phân cảnh hiếm có khó tìm kia. Xem xong bộ phim này, các nam sinh đều "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" trăm miệng một lời nhất mực cảm khái Rose thật đúng là dáng chuẩn, cần cong có cong, cần thon có thon, thật gợi cảm không chịu được.

Thậm chí bọn học còn xúm lại so sánh dáng các bạn nữ phổng phao trong lớp với Rose, cuối cùng cũng nhất trí nhận định Phùng Kỳ có dáng giống Rose nhất.

Trong lớp lúc ấy, Phùng Kỳ đúng là người lớn hơn các bạn khác, mới có mười sáu mà thân hình đã cong một đường chữ S, đúng là "phong nhũ phì đồn", vì thế con trai trong lớp thường xuyên bàn tán về cô, hễ nhắc tới là mặt mày hớn hở, tươi rói. Đáng tiếc dung mạo cô lại không mấy xuất sắc, hơn nữa da cũng không mịn màng, trên mặt thường xuyên nổi mụn, nghe nói do có vấn đề về nội tiết thường xuyên phải tiêm thuốc nhưng vẫn không thấm vào đâu. Đám con trai vẫn thường nhìn cô với vẻ ngọc còn có vết mà thở than: "Tiếc cho một cái dáng chuẩn, đúng là tiên tiền quỷ."

Thứ *Titanic* mang tới cho những cậu học sinh thời dậy thì dư thừa tinh lực là một chủ đề bàn tán về Rose gợi cảm, không chỉ thế, bọn học còn học theo Jack trong phim mà rộ lên phong trào nhổ nước bọt.

Cứ hết giờ học là nam sinh ùa ra xếp thành hàng dài trên hành lang, thi nhau nhổ nước bọt tung tóe, thậm chí còn thi xem ai phun ra xa hơn. Phải

công nhận đây là trò thi thố đáng ghê tởm nhất trên đời, sân trường ngày nào cũng in dấu vô số hậu quả của các cuộc thi, ngày nào cũng có người bất hạnh vừa bước ra sân thì nhận trúng một bãi nước bọt. Muốn chửi mắng cũng không được, một loạt người trên kia biết được ai làm?

Cho tới một ngày, một bãi nước bọt hồn nhiên "đậu" lên cái đầu hói của một vị trưởng khối, ông nổi giận đùng đùng: "Ai? Là ai đã làm?"

Đương nhiên chẳng ai biết ai đã gây tai họa, một loạt mái đầu lô nhô trên ban công biến mất, cũng chẳng ai ngu gì mà đứng ra nhận. Vị trưởng khối hằm hằm yêu cầu các giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc quản thúc những hành vi kém văn minh của học sinh mình. Giáo viên chủ nhiệm xuất đòn sát thủ, ai còn nhổ nước bọt mà để bắt gặp được sẽ cho đi cọ nhà vệ sinh một tuần. Nhà vệ sinh trường sạch sẽ thế nào ai lạ gì, đám tiểu quỷ chuyên gây chuyện cân nhắc lợi hại đương nhiên chẳng dại gì mà tiếp tục thi nhổ nước bọt.

Chương 9

Nhổ nước bọt bị cấm, đám con trai chuyển sang bắt chước Jack hút thuốc. Vốn việc hút thuốc trong trường học bị ban giám hiệu cấm tiệt, nhưng bọn họ lén lút sau lưng thầy cô nên bình thường rất khó phát hiện.

Một nhóm thiếu niên mười lăm, mười sáu bắt đầu học hút thuốc thấy cũng ngộ. Chưa hút thử bao giờ nhưng rất muốn làm ra vẻ đã già đời, gắng bày ra vẻ mặt mất mát tang thương cho hợp với điếu thuốc ngậm trên cái miệng non nớt. Đáng tiếc, những tiếng ho khan luôn phản chủ, vạch rõ bộ

mặt giả vờ "già đời" của họ, nhất là khi học cách thở ra vòng tròn thì ho càng dữ, người không biết còn tưởng cả đám đang bị cảm tập thể.

Lâm Sâm không nắm vững kĩ thuật hít khói vào rồi thở ra thành vòng nên thường xuyên bị sặc rồi ho khù khụ. Thôi Chí Viễn thường giễu: "Cậu cứ hút thuốc là ho sù sụ như người bệnh phổi giai đoạn cuối ấy."

Lâm Sâm không phục, có thời gian lại đốt thuốc luyện môn "trừu yên công[1]", vì thế ba ngày hai buổi thấy mặt ở mấy tiệm quanh trường mua thuốc. Có hôm sáng sớm Tần Chiêu Chiêu đi mua vở gặp cậu ta nhặt một hộp thuốc nhưng lục mãi trong túi không thấy xu nào. Thấy cô trả tiền cho chủ hàng, cậu ta cợt nhả xáp vào: "Tần Chiêu Chiêu, lần trước cậu lấy vé của tôi bán được năm chục đồng, giờ giúp bạn tiền mua bao thuốc đi!"

[1] Kĩ thuật hút thuốc.

Chuyện vé xem phim cũng từ lâu rồi chưa thấy Lâm Sâm nhắc lại, hẳn đã quên béng rồi. Thật không ngờ tới giờ bỗng nhiên cậu ta lại lôi chuyện cũ ra, Tần Chiêu Chiêu cảnh giác liếc một cái, cẩn trọng đề phòng không biết cậu ta còn muốn giở trò gì.

"Cậu yên tâm, tôi không có ý gì, cũng không định trêu chọc gì cậu. Chẳng qua hôm nay mua thuốc mà hết tiền thôi. Sáng ra đi học rõ ràng còn nhét mười đồng vào túi mà không biết rơi chỗ nào nữa. Tốt xấu gì cậu cũng dùng vé xem phim của tôi kiếm được một khoản, giờ trả tiền giúp tôi có được không?"

Cậu ta tự nhiên sinh sự, Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng ngại, ba phần can đảm nổi lên cãi lý: "Tại sao tôi phải trả tiền cho cậu? Vé cậu đã bỏ đi tôi nhặt được, xem hay bán là việc của tôi, liên quan gì đến cậu? Tôi với cậu chẳng nợ nần gì nhau hết."

“Được, được, được rồi, cậu với tôi chẳng nợ nần gì nhau hết, là cậu cho tôi vay tám đồng được chưa? Mai tôi trả lại sau!” Nói rồi, không đợi cô có đồng ý hay không, cậu ta quơ lấy bao thuốc, co cẳng chạy mất dạng. “Ông chủ, tính tiền cho cô ấy nhé!”

Tần Chiêu Chiêu không kịp túm cậu ta lại, cậu ta đã chạy mất tăm. Hết cách, cô đành mang nốt mười đồng để dành mua phiếu cơm trong tay trả cho chủ quán.

Lâm Sâm cuỗm được gói thuốc, vừa vào lớp đã cao giọng kêu mấy đứa bạn thân trốn ra cuối hành lang hút thuốc. Cậu ta hào phóng, mỗi lần mua thuốc đều thực hiện theo lý tưởng cộng sản chia đều. Cậu ta vẫn chưa học được chiêu thở ra khói ra đằng mũi, không khỏi bực tức, hút hết lại ngậm một điếu khác. “Không tin không học được!”

Đến giờ vào lớp, mấy nam sinh kia đã hút xong lục đục kéo nhau vào phòng. Điếu thuốc của Lâm Sâm còn quá nửa, cậu ta dứt khoát phải “luyện hút” thêm vài hơi nữa. Kết quả thật không hay ho chút nào, bị giáo viên chủ nhiệm tóm tại trận.

Học sinh bị bắt vì tội hút thuốc trong trường là chuyện cần nghiêm khắc xử lý. May mà trên người Lâm Sâm không có bao thuốc vì Thôi Viễn Chí đã cầm về phòng. Giáo viên chủ nhiệm đưa cậu ta lên phòng giáo vụ gặng hỏi xem thuốc ở đâu ra, có phải tự mua không. Cậu ta liều chết không nhận, nhận vào là tội thêm một bậc.

“Không phải trò mua, vậy là ai đưa trò?” Trong lời giáo viên chủ nhiệm rõ ràng có phần gợi ý, ông vốn định tìm tận gốc, bắt vài nam sinh hư hỏng không tuân thủ nội quy của trường đem ra xử lý, coi như giết một răn trăm.

Lâm Sâm giả vờ ngây ngô. “Không phải ai cho, em nhặt được ạ.”

Giáo viên chủ nhiệm đâu dễ cho qua, nghiêm mặt. “Thuốc nhặt được? Thế làm sao trò châm thuốc được?”

Bật lửa, hộp diêm… mấy thứ đồ liên quan tới chuyện hút thuốc cũng bị nhà trường cấm tiệt, học sinh không được phép mang theo.

Lâm Sâm nín thinh nửa ngày mới nói: “Em… em… Lúc em nhặt được nó đang cháy dở ạ.”

Lâm Sâm sống chết khăng khăng như thế, giống như đảng viên Cộng sản quyết không phản bội, bất chấp những trò tra tấn dã man của ngục tốt Quốc Dân đảng. Chuyện giả đến không thể giả hơn được nữa, thế mà cậu ta nói ra cứ như thật. Thầy chủ nhiệm tức điên, đập bàn quát: “Được, tôi xem trò cũng không nói dối. Giờ trò gọi ngay phụ huynh đến đây, tôi phải báo cho họ biết con trai họ ra đường nhặt thuốc lá rơi.”

Nguồn ebooks: http://www.dtv-ebook.com

Ba của Lâm Sâm lại một lần nữa được mời đến trường. Lúc ra khỏi phòng giáo vụ, ông không còn mặt mũi nào nữa, hầm hầm tuyên bố cắt tiền tiêu vặt của con trai một tháng coi như cảnh cáo. “Tao xem mày không có tiền thì mua thuốc bằng cái gì.”

Lâm Sâm phen này thật thảm, không có tiền thật bất tiện mọi bề, chẳng những không thể mua thuốc mà ngoài giờ học cũng không còn la cà thịt nướng, quán game được nữa. Tuy luôn có bạn thân nguyện trả tiền cho cậu nhưng cậu cũng sĩ diện, tiêu tiền của người khác sẽ thấy ngại ngùng, đành phải cắn răng chịu đựng một tháng “nghèo hèn”.

Tần Chiêu Chiêu không biết Lâm Sâm bị ba cắt tiền tiêu vặt một tháng, cô vẫn ngày ngày ngóng trông cậu ta trả tiền. Hôm ấy đã nói hôm qua trả

ngay, tới giờ đã vài ngày vẫn chưa thấy tăm hơn khiến cô không khỏi kích động. Tám đồng với cậu ta chỉ đáng một bao thuốc nhưng với cô thật không nhỏ, là tiền cơm một tháng chứ ít gì. Cho nên, dẫu có ngại ngùng, xấu hổ đến đâu cô vẫn phải đỏ mặt tía tai đi tìm cậu ta "đòi nợ". "Lâm Sâm… Hôm đó… Cậu vay tôi tám đồng… Tới giờ vẫn chưa trả."

Vừa nhắc tới tiền, Lâm Sâm lại đau đầu. "Không phải tôi không muốn trả cậu, có điều hiện giờ không có tiền mà trả, chờ một thời gian nữa rồi nói tiếp đi."

"A, phải chờ bao lâu?"

"Một tháng, một tháng đi, tới lúc đó tôi trả cho cậu."

Những một tháng? Tần Chiêu Chiêu vẫn chờ tiền mua phiếu cơm, đợi thêm một tháng không phải cô chết đói rồi sao? Lâm Sâm không phải con nhà nghèo, có tám đồng cũng phải khất một tháng là sao? Cô hoài nghi cậu ta đang cố tình chơi mình. Nghĩ như vậy, lời nói có phần tức giận: "Lâm Sâm, có phải cậu lại định gây sự với tôi không?"

"Không có! Thề với trời là tôi không hề có ý định gây sự với cậu. Chẳng qua gần đây tôi hơi bí thôi!"

Đem chuyện ba cắt viện trợ một tháng ra kể lại, hai tay Lâm Sâm thõng thượt. "Vốn tám đồng với tôi chẳng là gì, nhưng giờ đến một đồng cũng khó muốn chết, tôi thật sự không có tiền trả cho cậu."

Tần Chiêu Chiêu chưa từ bỏ. "Không lẽ không còn đồng nào từ tháng trước?"

“Tôi lấy đâu ra tiền thừa? Mẹ tôi còn bảo tôi là đồ có một tiêu hai. Cậu yên tâm, một tháng nữa tôi nhất định trả cho cậu. Tôi không phải loại ăn quỵt của người khác.”

“Cái này… Cậu không thể đi vay tạm của ai trả cho tôi à?”

“Trước giờ tôi chưa từng vay tiền của ai, không mở miệng ra vay được. Không phải chỉ có tám đồng thôi sao? Làm gì mà cậu đòi như cháy nhà thế?”

“Đó là tiền mua phiếu cơm của tôi, đợi một tháng nữa thì tôi chết đói rồi.”

Lâm Sâm ngẩn người, nhất thời nín lặng. Tần Chiêu Chiêu cũng không nói gì, hơi thở đều đều. Đột nhiên cậu ta đưa ra chủ ý: “Nếu vậy tôi đưa cậu phiếu ăn là được chứ gì?”

Tần Chiêu Chiêu sáng mắt, đúng rồi, dù sao tiền của cô cũng chỉ để mua phiếu cơm, cậu ta không trả tiền trực tiếp thì trả bằng phiếu cơm cũng thế thôi. Lâm Sâm đếm phiếu đồ ăn đưa cho cô, cô không cần phiếu đồ ăn, chỉ lấy phiếu cơm. “Tôi không mua đồ ăn của trường, đưa phiếu đồ ăn cho tôi cũng chẳng làm gì.”

Tần Chiêu Chiêu lấy một nửa số phiếu cơm của Lâm Sâm, như vậy cậu ta không còn đủ phiếu cơm. Bình thường cậu ta ăn bốn bát, năm bát, có lần sáu bát, bảy bát, tời giờ giảm cơm đi như vậy rõ ràng là ăn không đủ, về nhà đúng lý hợp tình đòi ba cho thêm tiền mua phiếu cơm vì ăn không đủ no.

Lâm ba biết thừa trò mèo của con trai. “Còn muốn lừa tao sao, tháng này đã đưa tiền cho mày mua đủ phiếu ăn rồi, giờ còn về đây đòi phiếu cơm là sao? Ba mày dễ lừa thế à?”

“Ba, đúng là không đủ phiếu ăn thật mà. Nếu ba không tin thì không cần đưa con tiền, ba cứ tới trường mua phiếu ăn cho con là được rồi.”

“Mua cho mày thì có ích gì! Đừng tưởng tao không biết, phiếu ăn ở trường cũng coi như tiền được, dù sao cũng là nhà ăn trường thu về. Mày cũng chỉ đổi cách tiêu tiền thôi. Cái trò khôn lỏi của mày lúc nào cũng làm tao muốn đập cho một trận, đập cho đến khi nào thành thật ra một tí.”

Lâm ba dạy con trai xong, quay sang nạt vợ. “Tôi nói thêm lần nữa, mình tuyệt đối không được cho nó tiền. Trừ khi mình muốn dung túng nó học cái xấu, phải biết mẹ hiền thì hại con.”

Lâm ba là kiểu người gia trưởng, trước mặt ông, mẹ Lâm Sâm luôn nhất nhất nghe lời. Hơn nữa, bà cũng không mong con trai học thêm thói hư tật xấu, vì thế nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh của chồng. Lâm Sâm không đòi được tiền thì chớ, còn bị mắng cho một trận, vô cùng ảo não.

Trưa ăn cơm ở trường chỉ lưng lửng dạ, đến ba, bốn giờ cậu ta đã bắt đầu đói bụng, đành phải giở lại trò xấu đi lục ngăn bàn các bạn nữ mang đồ ăn theo. Vớ được cái gì liền bỏ bụng cái đó, bất kể là những thứ bình thường cậu ta chả ham như kẹo bánh, ô mai linh tinh. Có lần cậu ta vô tình kiếm được hai quả trứng trong ngăn bàn một bạn nữ, cái này mới đúng là hợp khẩu vị, vậy là lập tức làm thịt như hổ đói.

Bạn nữ kia về lớp, thấy trứng trong ngăn bàn mình mất hút, cực kỳ sửng sốt. “Óa, ai lấy trứng của mình vậy?”

Trong lớp không phải không ai thấy Lâm Sâm ăn vụng, nhưng chẳng ai dám hé răng, chỉ len lén cười thầm. Tần Chiêu Chiêu cũng nhìn thấy nhưng

cũng coi như không, cho qua. Chuyện không liên quan đến cô, cô chỉ có thể canh của mình cẩn thận, không quản nổi chuyện của người khác.

Mà Lâm Sâm đứng một bên đã được lợi còn thích khoe mẽ. Thôi Chí Viễn nhẹ giọng hỏi cậu ta lúc ăn trứng có thấy mùi vị gì không, cậu ta bĩu môi. “Hai quả trứng kia chẳng ra sao, không biết nấu kiểu gì, ăn vào toàn mùi thuốc bắc.”

Thôi Chí Viễn nghe xong bật cười, hướng về phía bạn gái kia cao giọng: “Tăng Tiệp, hai quả trứng của cậu hỏng rồi, người ta hảo tâm xử lý hộ cậu thôi!”

Tăng Tiệp buộc miệng: “Hỏng á? Sao thế được? Trứng hầm đương quy mẹ mình mới làm sáng nay mà!”

Trứng hầm đương quy - mấy tiếng cười khúc khích ban nãy bỗng rộ lên thành tràng cười vang.

Trứng hầm đương quy là món các mẹ thường hay làm cho con gái ăn trong kỳ kinh nguyệt, nghe nói ích khí bổ huyết lại có tác dụng điều kinh. Lâm Sâm lại ăn vụng hai quả trứng hầm đương quy của Tăng Tiệp khiến cả lớp được phen cười bể bụng. Thôi Chí Viễn dẫu cười không thở nổi vẫn còn cố hỏi: “Mộc Mộc à, có phải mỗi tháng cậu đều có mấy ngày thấy khó chịu đúng không? Nếu không sao lại đi ăn vụng trứng hầm đương quy của con gái người ta thế chứ? Ha ha ha!”

Lâm Sâm được phen mất mặt trầm trọng, thẹn quá hóa giận tuyên bố… từ giờ về sau sẽ không… ăn trứng nữa! Tần Chiêu Chiêu nhớ lại cậu ta đã xơi không biết bao nhiêu trứng chiên của mình rồi mà âm thầm tiếc hận, sao giờ cậu ta mới quyết tâm thế?

Chương 10

Nhật tàn, nguyệt khuyết, ngày lại ngày trôi qua, bất tri bất giác lịch đã giở đến tháng Sáu.

Giang Tây tháng Sáu mưa dông bão giật, mưa lớn tầm tã làm nước dâng cuồn cuộn, hồng thủy hoành hành lưu vực sông Trường Giang. Nhiều huyện của Giang Tây bị vây trong cơn nước lũ, thị trấn Cửu Giang là vùng bị hồng thủy tàn phá nghiêm trọng nhất, cũng là vùng chịu hậu quả nặng nề dai dẳng nhất. Đầu tháng Sáu, đê bao sông Trường Giang khu vực Cửu Giang liên tục đặt trong tình trạng báo động, nguy cấp khôn cùng. Đê quai Trường Giang chở che cho một vùng mấy trăm vạn dân, hàng trăm vạn mẫu ruộng, các tuyến đường sắt Kinh Cửu[1], Hợp Cửu[2], Võ Cửu[3], cùng quốc lộ 10, 316; một khi vỡ đê, hậu họa không sao kể xiết. Chính phủ ra chỉ thị cho chính quyền địa phương không tiếc công sức, tiền của, phải giữ được đê bao. Bộ đội, các lực lượng vũ trang địa phương và quần chúng nhân dân hợp lực ngày đêm bảo vệ đê, quyết tồn vong cùng con đê huyết mạch.

[1] Tuyến đường sắt nối liền chín tỉnh từ Bắc Kinh tới Cửu Long, Hồng Kông dài hơn 2553km, đoạn qua Giang Tây có đi qua Cửu Giang.

[2] Tuyến đường sắt nối liền ba tỉnh An Huy, Hồ Bắc, Giang Tây dài 320km, bắt đầu từ Hợp Phì (An Huy) kết thúc ở Cửu Giang (Giang Tây).

[3] Tuyến đường sắt 261km bắt đầu từ Võ Xương, Vũ Hán thuộc Hồ Bắc tới Cửu Giang thuộc Giang Tây.

Tối nào ti vi cũng đưa tin tình hình cứu hộ, tiếp tế cho người dân trong bão lũ và tình hình bảo vệ đê điều. Khắp khu Trường Cơ đâu đâu cũng có nơi đứng ra quyên tiền bạc, vật dụng, áo quần, sách vở cứu trợ. Trường

trung học thực nghiệm cũng kêu gọi học sinh quyên tiền giúp đỡ người bị nạn.

Mỗi lần trường học kêu gọi quyên tiền là một lần Tần Chiêu Chiêu đau đầu. Mặc dù nói tự nguyện quyên góp nhưng trường học sẽ lập danh sách, những lớp quyên nhiều sẽ được tuyên dương trước tập thể và nhận được giấy khen thi đua. Trường học đã có yêu cầu như vậy, giáo viên chủ nhiệm sẽ tự động về lớp triển khai, chẳng ai muốn lớp mình tụt lại sau, vì thế chuyện quyên góp tự nguyện trở thành chuyện bắt buộc.

Lên lớp, giáo viên chủ nhiệm "đề nghị" cả lớp mỗi người quyên góp ít nhất năm đồng, đối với những gia đình có điều kiện thì quyên góp nhiều hơn càng tốt. "Lá lành đùm lá rách là truyền thống tốt đẹp của nhân dân Trung Hoa chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể đánh mất phẩm chất đẹp đẽ này. Các em nhất định phải dồn tình yêu thương cao cả, vĩ đại nhất để hỗ trợ đồng bào trong cơn hoạn nạn."

Ngày còn học cấp một, cấp hai, trường học có quyên tiền cũng chỉ năm hào, một đồng là cùng, nhiều hay ít tùy tấm lòng; đến giờ giáo viên chủ nhiệm lại đề ra mức tối thiểu năm đồng, hơn nữa nghe giọng điệu của giáo viên giống như là nếu không có năm đồng thì là kẻ thiếu tình thương đồng bào. Không còn cách nào khác, cô đành về nhà xin tiền ba mẹ.

Kiểu quyên góp cứng nhắc của trường khiến mẹ cô vừa nghe đã lắc đầu thở dài, ba cô hổn hển mắng: "Quyên góp cái con khỉ! Quyên tiền là có lòng nhân ái, quyên càng nhiều thì nhân ái càng nhiều chắc? Nói thế thì người chỉ góp một, hai đồng là loại mặt sắt, máu lạnh vô tình chắc? Người ta chỉ cần có lòng thì năm xu, một hào cũng là nhân ái rồi!"

Đúng vậy, lẽ nào tình yêu thể hiện qua tiền tài hay sao? Quyên bao nhiêu cũng đâu thể chứng minh người đó đạo đức hơn người!

Có điều mắng thì cứ mắng, cuối cùng Tần ba vẫn phải đưa tiền cho con gái, để cô "tự nguyện" đến trường "quyên góp lòng hảo tâm", dù sao cũng không thể vì năm đồng mà đắc tội với giáo viên chủ nhiệm.

Cuối tháng Sáu, ngoài việc chuẩn bị thi cuối kỳ, học sinh lớp mười còn phải chuẩn bị lựa chọn phân khoa vào lớp mười một. Thi vào đại học, cao đẳng khối tự nhiên và khối xã hội không giống nhau nên mỗi học sinh đều phải đưa ra một quyết định quan trọng xem mình muốn đi theo khối nào. Lựa chọn này ảnh hưởng tới tiền đồ cả đời của học sinh nên nhà trường đặc biệt mở một cuộc họp phụ huynh để trao đổi về vấn đề này. Giáo viên chủ nhiệm và giáo viên bộ môn lặp đi lặp lại làm tốt chuyện phân khoa là dẫn đường đúng cho con cái mình sau này.

Mẹ Tần Chiêu Chiêu tham gia cuộc họp xong, nói với con gái: "Việc này ba mẹ cũng không hiểu rõ nên không quyết định hộ con được. Con cứ tự xem bản thân muốn theo học ngành nào thì đăng ký. Ba mẹ tin tưởng con."

Tần Chiêu Chiêu quyết định theo ngành xã hội, tuy cô học tự nhiên không tồi nhưng vẫn thích ngành xã hội hơn. Đàm Hiểu Yến vô cùng ủng hộ quyết định này. "Mấy môn xã hội rất hay, tự nhiên buồn ngủ chết đi được. Nếu không phải vì mấy môn tự nhiên vướng víu thì mình đâu phải học trung cấp nghề thế này, sẽ được học cấp ba với cậu rồi. Thế nên, cậu cứ học xã hội đi, sau này học chung với mình cho tiện!"

Trong lớp, rất nhiều bạn nữ cũng theo ngành xã hội, những học sinh tinh thông nghệ thuật như Lăng Minh Mẫn, Cung Tâm Khiết sau này còn xác định sẽ thi đại học văn khoa hay văn hóa nghệ thuật. Thu thập hết thông tin chọn ngành của các bạn trong lớp, Lâm Sâm yên lặng tổng hợp, cuối cùng kêu ầm trời: "Trời ơi, hình như tất cả tài tử giai nhân đều theo ngành xã hội hết rồi. Tôi đây cũng muốn theo ngành xã hội, nếu học chung với cái đám người không ra người khoa tự nhiên thì chán chết thôi!"

Đám nam sinh không có lòng học hành thì cử cũng nhất trí coi ý kiến của cậu ta là "cao kiến".

Chuyện phân khoa cứ như vậy mà kết thúc. Tới ngày khai giảng lớp mười một, nhà trường sẽ đưa ra danh sách phân lại lớp.

Giờ học hôm nay, Tần Chiêu Chiêu nghe thấy Diệp Thanh bàn bên đang hỏi Lăng Minh Mẫn nghỉ hè này có dự định gì chưa, liền thấy cô ấy đáp: "Cũng tính đi Thượng Hải một chuyến."

"Á, không phải cậu đã đi Thượng Hải hai lần rồi sao, giờ còn muốn đi tiếp? Nói thật xem, có phải cậu tới đó tìm Kiều Mục không?"

Lăng Minh Mẫn không trả lời câu hỏi hài hước của Diệp Thanh nhưng cũng chẳng phủ nhận.

Đột nhiên trong lòng Tần Chiêu Chiêu dâng lên một nỗi khó chịu nho nhỏ. Thượng Hải, Thượng Hải có Kiều Mục đã xuất hiện vô số lần trong những giấc mơ của cô. Cô cũng muốn được đi Thượng Hải. Muốn xem xem nửa năm không gặp Kiều Mục giờ ra sao? Có khỏe không? Liệu có cao lớn không?

Có điều, cô không thể tới Thượng Hải. Cô không phải Lăng Minh Mẫn mỗi năm hai lần hè đông đi du lịch khắp nơi, được ba mẹ ủng hộ vô điều kiện. Từ nhỏ tới giờ cô còn chưa ra khỏi Giang Tây, nếu không phải có lần phân xưởng của ba cô tổ chức đi du lịch Lư Sơn, được đi theo ba mẹ thì có lẽ giờ cô còn chưa bước ra khỏi cái thành phố nhỏ bé này.

Vì thế, đối với Tần Chiêu Chiêu, Thượng Hải xa xăm như ảo ảnh hư mờ, vẫn ngập tràn quyến rũ như thế nhưng mãi mãi chẳng bao giờ chạm tới được. Cho dù cô có khao khát được tới đó tới mức nào thì nhanh nhất cũng

phải hai năm nữa mới có thể tới. Hai năm nữa sẽ thi đại học. Thượng Hải là mục đích duy nhất của cô, giống như trường trung học thực nghiệm từng là mục tiêu cuối cùng của cô.

Bàn bên, Diệp Thanh vẫn chưa buông tha Lăng Minh Mẫn, cố ấy đành bất đắc dĩ cười khẽ. "Đừng nói nhảm nữa, phải rồi, cậu còn phong bì nào không? Cho mình một cái!"

"Lại viết thư cho Kiều Mục à? Đây, cho cậu một cái!"

Tần Chiêu Chiêu vô thức liếc qua, thấy Lăng Minh Mẫn nhận phong bì Diệp Thanh đưa, mải miết viết địa chỉ, trong lòng nhất thời xao động.

Cô vẫn luôn muốn biết địa chỉ thư từ của Kiều Mục nhưng không sao tìm được, vì thế thường rất tích cực tới văn phòng lấy thư cho lớp, chủ yếu để tìm các thư Kiều Mục gửi cho Lăng Minh Mẫn hòng tìm địa chỉ của cậu. Có điều, mỗi lần cậu gửi thư đều không ghi địa chỉ, trên phong bì thường chỉ có mấy chữ "thư nội tường[4]". Nhìn thấy bức thư trơ trọi không địa chỉ người gửi, cô vô cùng thất vọng, vì thế mỗi lần thấy bức thư in mấy chữ "thư nội tường", trong lòng cô lại nổi lên một cảm giác xót xa.

[4] Thư không ghi rõ họ tên người gửi trên phong bì.

Giờ Lăng Minh Mẫn viết thư cho Kiều Mục đương nhiên phải ghi địa chỉ lên phong bì. Nếu cô có thể cầm phong bì lên xem thì tốt quá, cái chính là lấy lý do gì để yêu cầu Lăng Minh Mẫn cho mình xem thư chứ?

Suốt cả tiết học, Tần Chiêu Chiêu đứng ngồi không yên, mắt luôn liếc về phía Lăng Minh Mẫn, thấy cô nàng viết thư xong liền bỏ vào bao, kẹp trong sách Ngữ văn cất vào ngăn bàn. Chuông báo hết tiết, Diệp Thanh gọi Lăng Minh Mẫn đi vệ sinh, hai người vừa ra khỏi lớp, cô liền liếc mắt về chỗ

trống không người, phải làm thế nào để xem được phong bì trong ngăn bàn đây? Trong lớp còn nhiều người, bình thường cô đâu có thân thiết gì với Lăng Minh Mẫn, tự nhiên đi qua chỗ của cô ấy là điều không thể.

Đang lăn tăn không biết xoay xở ra sao thì hành động của mấy nam sinh đang cãi nhau làm cô nảy ra sáng kiến. Cô đi ra ngoài hành lang đứng một lát rồi lập tức quay vào lớp, khi đi qua bàn của Lăng Minh Mẫn liền giả vờ vấp chân vào bàn, mất thăng bằng ngã nhào về phía trước, lại thuận thế dùng sức đẩy một cái, đồ trong ngăn bàn vương vãi khắp mặt đất.

Làm rơi đồ trên bàn người khác đương nhiên phải cúi xuống nhặt lên. Ngay lập tức Tần Chiêu Chiêu xoay người nhặt cuốn Ngữ văn lên trước, phong thư kẹp trong sách tựa như hiểu thấu tâm tư của cô mà tự động trượt khỏi cuốn sách rơi xuống. Loáng cái, ánh mắt sắc như camera của cô đã liếc thấy dòng địa chỉ, nhớ thật kĩ.

Mắt vừa nhìn thấy lá thư rơi, chưa kịp nhặt đã thấy một bàn tay nhặt bức thư trước mặt cô. Ngẩng mặt trông, hóa ra là Thôi Viễn Chí gây chuyện thành tính, vừa thấy phong thư cậu ta đã í ới: "Người nhận Kiều Mục, thư nội tường! Cái này nhất định là thư của hoa khôi lớp ta thăm hỏi Kiều Mục đây mà! Ái chà, còn chưa dán thư này!"

Mấy nam sinh ngang ngược chỉ sợ thiên hạ không loạn ở sau nghe vậy đều xúm tới, ồn ào nửa đùa nửa thật: "Mau mở ra xem thư viết gì?"

Tần Chiêu Chiêu bực bội lớn tiếng nói bọn họ: "Các cậu nên biết một mình tự tiện bóc và đọc trộm thư của người khác là phạm pháp."

Thôi Chí Viễn giơ phong thư lên, cợt nhả: "Có phải một mình mình tự tiện đâu, ở đây rõ ràng có rất nhiều người, hơn nữa cô ấy không dán thư nên bọn mình đâu phải bóc, cứ thế mở ra đọc thôi mà!"

Tần Chiêu Chiêu không chút nao núng, “Đây không phải chuyện bóc hay không bóc, lén lút xem trộm thư của người khác là phạm pháp, mau trả thư lại cho người ta đi!”

“Chuyện này mắc mớ gì đến cậu nhỉ? Có phải thư của cậu đâu!”

“Đúng là không phải của tôi, nhưng tôi chẳng may làm rơi hết đồ trong ngăn bàn của Lăng Minh Mẫn ra ngoài, nên giờ tôi có trách nhiệm phải nhặt hết những thứ đó lại. Tôi không thể cho cậu xem trộm thư của cô ấy, mau trả đây!”

Tần Chiêu Chiêu vừa nói xong liền xòe tay trước mặt Thôi Chí Viễn, hai mắt trừng lớn, ánh mắt gai góc lợi hại khiến Thôi Chí Viễn phải sửng sốt. Lâm Sâm vốn đang hứng chí bừng bừng bên cạnh đột nhiên quay đầu đi thẳng, vừa đi vừa nói nhỏ: “Tiểu vũ trụ lại muốn bạo phát rồi, nguy hiểm chớ lại gần.”

Thấy lời nhắc nhở của cậu ta, Thôi Chí Viễn cũng thức thời trả lại thư cho Tần Chiêu Chiêu. Chuyện cô gái này “lên cơn điên” cậu ta đã thấy rồi, tốt hơn hết là không nên chọc cho tiểu vũ trụ này bùng nổ.

Lâm Sâm và Thôi Chí Viễn một trước một sau lui về chỗ, nhỏ giọng xì xào: “Vừa rồi may có cậu nhắc, nếu không tiểu vũ trụ kia mà nổ tung thì đỡ không nổi.”

“Tôi thấy ánh mắt cô ta phừng phừng như muốn phóng hỏa, gặp cảnh này mà không biết điều rút lẹ chỉ sợ sau hối không kịp.”

“Đúng thật, lúc nãy mắt cô ta trừng trừng lớn thật… A, chắc mắt cô ta to nhất lớp luôn.”

Thôi Viễn Chí nói xong là đổi đề tài, đem "dung mạo" của nữ sinh trong lớp ra bình phẩm một lượt, sau đó đột nhiên phát hiện ra chuyện mới: "Trước giờ không nhận ra, kỳ thực Tần Chiêu Chiêu mắt to mày dày, trông cũng không đến nỗi. Tiếc cái da hơi đen."

Nhắc tới đen, Lâm Sâm tự nhiên nhớ ra hôm trước có xem một màn hài nói trên ti vi tên *Mãi bố đầu*[5], trong đó có một đoạn tả miếng vải màu đen, thế là cậu ta rụt cổ lại, hơi híp mắt, cười xấu xa đứng lên. "Cậu nói xem sao cô ta lại đen như vậy? Sao lại đen như vậy được chứ? Lý Quỳ còn thua, mà Trương Phi có thấy cũng bị dọa chết. Có khi nào cô ta qua đông sơn đốt than củi, sang tây sơn đào than đá không, làm sao có thể đen thấy bà nội thế không biết!"

[5] Bán vải vụn.

Cậu ta nhại lại lời trong hài nói để giễu Tần Chiêu Chiêu đen đúa. Thôi Viễn Chí nghe xong cười ha ha. "Làm gì mà đen đến mức ấy chứ, cậu cay độc nó vừa thôi, cô ấy mà nghe thấy lại điên lên cầm dao đuổi cậu đấy."

Tần Chiêu Chiêu bỏ ngoài tai những lời bàn tán kia, nhặt hết đồ trả lại cho Lăng Minh Mẫn rồi về bàn mình, lấy giấy bút cẩn thận ghi lại địa chỉ vừa xem trộm được.

Mất bao thời gian, công sức, tâm tư như vậy, cuối cùng cô cũng có được địa chỉ của Kiều Mục. Có điều, cô có thể viết thư cho cậu không? Đương nhiên là không rồi. Cậu nhất định sẽ ngạc nhiên mà hỏi sao cô có địa chỉ của mình. Làm sao có địa chỉ của cậu, cô có thể nói ra được ư?

Không phải Tần Chiêu Chiêu không biết hành vi của mình là lén lút, mờ ám nhưng cô không cách nào kiềm chế được bản thân. Cô muốn biết tin tức của cậu, muốn biết làm thế nào để liên lạc được với cậu, ít nhất giờ cô cũng

biết cậu đang học trường nào ở Thượng Hải. Cô mong mình cũng có chút gì đó dính dáng tới cậu, dù chỉ là một chút xíu cũng tốt, vì thế cô sẽ để ý tới bất kỳ người hay vật gì có liên quan tới cậu; thậm chí cô còn lén nhặt lại cây bút bi cậu để quên lại lớp sau khi rời đi. Một món đồ cũ bình thường lại mang ý nghĩa sâu sắc với cô, cảm giác giống như có được vật báu của cậu; trong những đêm khuya một mình, cô thường đem cây bút ấy ra vuốt ve.

Chương 11

Nghỉ hè, Tần Chiêu Chiêu định rủ Đàm Hiểu Yến đi tìm việc làm thêm. Người khiến cô nảy ra ý định kiếm việc làm thêm là ông anh họ Vĩnh Tân từ quê lên thành phố kiếm việc.

Vĩnh Tân là con trai cả của bác Tư ở quê, lớn hơn cô một tuổi, học hành rất khá. Khai giảng năm nay anh ta sẽ vào lớp mười hai, vốn nên dành thời gian rảnh rỗi để ôn luyện học hành thì anh ta lại chạy xuống thành phố kiếm việc làm thêm. Anh ta tính thế vì phải kiếm tiền đóng học phí, trong nhà còn một em trai và một em gái nữa, thu nhập của ba mẹ không đủ cho cả ba đứa đi học. Xuống thành phố, anh ta xin được việc rửa xe ở một tiệm nhỏ, lương tháng hai trăm đồng, được bao ăn ở, ngày làm từ tám giờ sáng tới mười giờ đêm, không có ngày nghỉ.

Vĩnh Tân vào thành phố kiếm việc, bác Tư đặc biệt nhờ người chuyển lời cho Tần mẹ, mong bà có thể chiếu cố tới đứa cháu họ này, dù sao cả nhà cũng chỉ có bà là người thành phố. Tần mẹ đi làm không thể dứt ra được, đành bảo con gái qua xem tình hình anh họ thế nào, sẵn tiện đưa cho anh hai chục đồng. Tuy cả nhà chỉ có mình bà ở thành phố nhưng bà cũng chẳng dư dả bao nhiêu.

Tiệm rửa xe nằm trong một trạm xăng. Lúc Tần Chiêu Chiêu đến, Vĩnh Tân đang cầm vòi nước xả sạch bọt trên một chiếc ô tô. Bãi rửa xe ngoài trời, nắng hè chang chang, nóng nực không chịu nổi nên trên người anh chỉ có độc một cái quần cộc. Da dẻ anh trắng bệch, nứt nẻ, rõ ràng là đã "thân mật" với nước quá lâu.

Tần Chiêu Chiêu đi qua gọi một tiếng "anh họ", Vĩnh Tân vừa thấy cô liền xấu hổ, nhanh chóng vặn vòi nước, mặc áo vào. Trẻ con nông thôn khi lên thành phố sẽ đặc biệt ngại ngùng, câu nệ, cơ hồ anh ta không bao giờ chủ động trò chuyện, được hỏi câu nào đáp câu ấy, mà lúc nào cũng chỉ có hai chữ.

Hỏi anh ở đây có tốt không? - "Rất tốt";

Hỏi anh ở đây ăn uống có được không? - "Rất tốt";

Hỏi anh làm việc có vất vả không? - "Rất tốt";

Mọi chuyện đều rất tốt.

Thực ra chỗ ngủ của anh ta chỉ là một tấm giường xếp đặt ngay trong tiệm rửa xe, tồi tàn đến không thể tồi tàn hơn, rõ ràng không liên quan gì tới hai chữ "rất tốt", tuy không biết bữa cơm anh ta được cho ăn gì nhưng chắc chắn có cá thịt, hỏi công việc có nặng nhọc, vất vả hay không, dẫu anh ta không nói nhưng cứ trông làn da bị nước ăn nhợt nhạt là biết.

Bọn họ còn chưa kịp nói mấy câu đã bị ông chủ hét to: "Nói chuyện vừa thôi, nhanh nhẹn lên xem nào!"

Tần Chiêu Chiêu không thể không cáo từ, trước khi đi còn đưa hai mươi đồng cho Vĩnh Tân. Ban đầu anh ta còn đỏ mặt ngượng nghịu không chịu

nhận nhưng cô cứ khăng khăng: “Đây là của mẹ em cho anh, đằng nào cũng là người nhà, anh ngại cái gì?”

Ra khỏi trạm xăng, Tần Chiêu Chiêu không nhịn được, quay lại nhìn thử đã thấy Vĩnh Tân cởi áo tiếp tục cầm vòi rửa xe, tấm lưng ngăm đen quay về phía cô. Vầng dương trắng lòa phút chốc bừng lên sáng chói, tựa như rải xuống vô số gai nhọn đâm nhức mắt cô.

Công việc của Vĩnh Tân thực chất không có gì tốt đẹp, vậy mà anh vẫn luôn miệng: “Tốt, rất tốt.” Con nhà nghèo hình như đều sớm trưởng thành, nếu không sao có câu: “Con nhà nghèo sớm đảm đang việc nhà.”

Rời tiệm rửa xe, Tần Chiêu Chiêu chầm chậm đi về nhà, vừa đi vừa để ý các thông báo tuyển dụng dán trên các ô kính của những cửa hàng dọc hai bên đường. Cô nghĩ, thật ra mình cũng có thể kiếm chút đỉnh bù vào học phí để không phải nhất nhất xin tiền ba mẹ.

Đàm Hiểu Yến không tìm việc cùng Tần Chiêu Chiêu, cô nói: “Mình còn cần đi tìm việc làm thêm ở đâu nữa, phụ cho mẹ mình là đủ rồi.”

Nghỉ hè, học sinh không đến trường, quán ma lạt của mẹ cô không thể bày cạnh trường được nữa, chỉ còn nước mỗi tối đẩy xe lên quảng trường trung tâm thành phố bán. Mùa hè, ban đêm có nhiều người đi tản bộ hóng mát nên các quầy hàng bán đồ ăn nhẹ đêm khuya khá đông khách. Mỗi tối mẹ Hiểu Yến bán được rất nhiều ma lạt xuyến[1], vừa bán vừa dùng làm hàng, có hôm đông khách tới gần sáng mới dọn dẹp thu quán. Một mình bán hàng quá bận nên bà kêu luôn con gái ra phụ giúp.

[1] Ma lạt xuyến hay còn gọi “xuyến xuyến hương” là một món ăn cay nóng, gồm có các xiên thịt loại thịt gà, heo, nấm, rau và gia vị thả vào nước dùng có đinh hương, sa nhân, quế. Đây là món ăn rất phổ biến ở Trung Quốc, có thể coi là một dạng khác của lẩu.

Tối tối Đàm Hiểu Yến giúp mẹ bán quán, tới hết đêm mới dọn hàng; thức đêm nên thường nằm ngủ cả buổi sáng hôm sau, đến chiều lại chuẩn bị hàng cho buổi tối: hết nhặt lại rửa rồi thái nhỏ các loại rau cải, rong biển, củ cải, ngó sen, nấm rơm… rồi dùng que nhọn xâu lại thành xiên làm nguyên liện cho ma lạt xuyến. Toàn những việc lặt vặt nhưng rất phiền phức nên hai mẹ con thường mất cả buổi chiều mới xong, tối đến lại dọn hàng. Ngày ngày cứ thế trôi đi.

Nếu được chọn, đương nhiên Đàm Hiểu Yến không muốn ngày ngày làm cái việc nhặt nhặt rửa rửa, băm băm thái thái như vậy. Được cùng Tần Chiêu Chiêu đi kiếm việc làm thêm hẳn rất thú vị, có điều cô không có quyền lựa chọn, mẹ vất vả cả ngày như vậy cũng vì cái nhà này, vì cô, liệu cô có thể khoanh tay đứng nhìn hay sao?

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

“Chiêu Chiêu, mình cũng rất muốn đi làm thêm cùng cậu, nhưng hết cách rồi, giờ mình chỉ có thể giúp mẹ bán hàng thôi.”

Tần Chiêu Chiêu không có người bầu bạn, đành một mình chạy đông chạy tây kiếm việc. Tuy rất nhiều cửa hàng dán thông báo tuyển dụng nhưng hỏi đâu cũng thấy không muốn tuyển học sinh làm thêm. Cửa hàng nào cũng muốn tìm nhân viên làm việc lâu dài, làm một, hai tháng rồi bỏ lại phải tuyển nhân viên mới, phiền phức vô cùng.

Tần Chiêu Chiêu không cam tâm, trời nắng chang chang vẫn xuôi ngược trên đường, mất nửa ngày rốt cuộc trời không phụ lòng người, có một nhà hàng đồng ý nhận học sinh làm nhân viên. Lương thử việc là hai trăm đồng một tháng, ngày tám tiếng, đổi ca hai lần, mỗi tuần được nghỉ một ngày. Công việc này so ra tốt hơn công việc rửa xe của anh Vĩnh Tân nhiều.

Vị quản lý nhà hàng đã luống tuổi, mập mạp, vui vẻ, ôn tồn. Lúc trao đổi công việc, ông cười chân thành. “Cháu là học sinh chỉ làm một, hai tháng hè. Những chỗ khác thì thử việc cũng không xong nên chỉ có thể trả cho cháu hai trăm đồng thôi, nếu làm nhân viên chính thức, lương căn bản là ba trăm đồng. Cháu có đồng ý không?”

Tần Chiêu Chiêu đã thấy thỏa mãn rồi liền liều mạng gật đầu. “Vâng, được ạ!”

Lúc chuẩn bị thủ tục nhận việc thì nảy sinh một chút phiền phức, theo quy định, nhân viên mới sẽ phải đặt cọc hai trăm đồng để nhận đồng phục của quán, tới khi thôi việc, trả lại đồng phục sẽ được trả lại tiền đặt cọc. Nhưng trên người Tần Chiêu Chiêu chẳng có đồng nào, cũng không muốn về mượn tiền ba mẹ. Cô hơi hoảng hỏi vị quản lý không mang theo tiền có thể dùng thẻ học sinh làm tin hay không? Cô mang thẻ học sinh ra. “Cháu cam đoan lúc nghỉ việc sẽ trả lại quần áo, nếu không bác có thể tới trường tìm cháu.”

Quản lý nhận thẻ học sinh xem một lúc. “Ái chà, học sinh trường trung học thực nghiệm cơ à, xem ra cháu là học sinh ngoan rồi. Được rồi, coi như lần này ngoại lệ, ta giữ thẻ học sinh của cháu làm tin.”

Quản lý bảo người phụ trách nhân viên trong nhà hàng mang đồng phục tới cho Tần Chiêu Chiêu. Đồng phục này trông rất đẹp! Áo quần có phần giống trang phục thời Dân quốc những năm 30, 40 với áo ngắn vạt chéo cài khuy lệch cùng váy dài xếp nếp; váy dài một sắc đen nhánh phối hợp hài hòa với màu sắc, dáng áo vừa trang nhã vừa cổ điển. Kiểu trang phục này trước kia chỉ thấy trong phim, đến giờ một số nhà hàng, quán ăn cũng bắt đầu dùng làm đồng phục cho nhân viên.

Tần Chiêu Chiêu rất thích bộ đồng phục này, sau khi nhận mang về nhà liền mặc thử, đứng trước gương ngắm nghía, tự thấy mình như hóa thành thiếu nữ thời Dân quốc, vô cùng thích thú cảm giác mới mẻ chưa từng có này.

Ngắm trái ngắm phải, cô đột nhiên nhớ ra gì đó, bèn xô tung mái tóc được cột gọn gẽ sau gáy tết thành hai bím buông hai bên. Từ ngày vào cấp ba, cô không còn tết tóc hai bên nữa, tuy cá nhân cô thấy kiểu tóc này hợp với mình nhất nhưng một lần đi học, cô bị mấy nữ sinh ăn mặc thời thượng giễu cợt tóc tai giống thôn nữ nhà quê nên từ đó không tết tóc nữa.

Kiểu trang phục này đặc biệt hợp với tóc hai bên, trong gương hiện lên rõ ràng một thiếu nữ Dân quốc xinh xắn. Soi gương xong, Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy bộ dạng hôm nay của mình không tồi, không cầm lòng được, lại nghĩ không biết nếu Kiều Mục thấy cô thế này có nhìn say đắm không? Mà không cần nhìn say đắm, chỉ cần liếc mắt qua cũng tốt rồi.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu chính thức đi làm, cô được phân làm ca tối từ hai giờ chiều tới mười giờ đêm. Chải tóc, thay đồ xong vừa kịp giờ chuyển ca, toàn bột nhân viên hai phần ba là nữ, phần còn lại là nam xếp thành một hàng dài trong phòng ăn chờ chủ quản tới phân công công việc.

Là nhân viên mới, Tần Chiêu Chiêu được chủ quán giới thiệu một lượt với toàn thể nhân viên: "Đây là nhân viên mới, cô bé này là học sinh trường trung học thực nghiệm tới làm thêm hè. Mọi người hãy chiếu cố cô bé một chút nhé!"

Các đồng nghiệp nhiệt liệt vỗ tay, nhân viên nam thậm chí còn huýt sáo vang. Tần Chiêu Chiêu được mọi người hoan nghênh như vậy, cảm thấy trong lòng ấm áp, hai má phơn phớt hồng, không biết nên nói gì mới phải, chỉ biết cúi thật sâu cảm ơn.

Theo lệ, nhân viên mới sẽ bắt đầu thử việc ở phòng trung gian[2], quản lý phòng trung gian là A Tú đưa cô đi một lượt tham quan cả phòng. Phòng trung gian có liên hệ chặt chẽ với nhà bếp, một người mặc trang phục đầu bếp trắng muốt đi qua, liếc mắt thấy Tần Chiêu Chiêu. "Hảo mỹ nhân a!"

[2] Nằm giữa nhà bếp và phòng ăn, là nơi kiểm tra lại lần cuối các món ăn từ bếp trước khi mang lên cho khách đồng thời cũng là nơi tạm thời chứa bát đĩa sau khi dọn bàn.

Nhà hàng chuyên kinh doanh các món ăn Quảng Đông nên đầu bếp đều là người Quảng Đông. Vị đầu bếp dùng tiếng Quảng Đông, Tần Chiêu Chiêu nghe không hiểu, ngơ ngác tròn mắt. A Tú cười cười phiên dịch lại cho cô: "Ông ấy khen em xinh lắm!"

Xinh xắn? Người ta đang nói về cô đó ư? Cô không nghe nhầm đấy chứ? Tần Chiêu Chiêu cơ hồ không tin nổi vào tai mình, xưa giờ cô vẫn tưởng mình vô duyên với hai chữ này. Vậy mà hiện giờ đúng là có người nói cô xinh xắn - Hảo mỹ nhân a! Thật không vậy, có phải ông ta đang giỡn mình hay không?

Tần Chiêu Chiêu không có nổi chút tự tin này, thật ra cô không biết xưa giờ mình nhận định không hề sai. Cô tết tóc hai bên làm tôn lên gương mặt thật sự rất xinh, mà kiểu tóc này cũng hài hòa tuyệt vời với áo lụa xanh vạt chéo và váy xếp đen, lại thêm vẻ ngại ngùng sợ sệt của cô bé lần đầu bước ra đời thật khiến mọi người yêu quý.

Tuổi nhỏ, tâm tư đơn thuần, chất phác lại thêm vẻ ngoài khiến người thấy người thương nên khi làm việc ở nhà hàng, Tần Chiêu Chiêu luôn được cưng chiều. Nhân viên nhà hàng đều còn rất trẻ, tuổi chỉ mười chín, hai mươi, ngay cả chủ quản nhà hàng cũng mới có hai tư, người trẻ thường suy nghĩ đơn thuần, mọi người đều săn sóc Tần Chiêu Chiêu như bạn bè. Đồng nghiệp thường gọi cô là "em gái tóc dài", ai cũng coi cô như em gái cưng trong nhà.

Tần Chiêu Chiêu quả thật rất may mắn, lần đầu tiên bước chân vào đời đã gặp được những người đồng nghiệp tốt như vậy. Bất kể quản lý, chủ quản hay các nhân viên khác đều quan tâm, chiếu cố đến cô. Mọi người thân mật giúp đỡ khiến cô bắt kịp công việc trong nhà hàng rất nhanh, nửa tháng sau đã chính thức trở thành bồi bàn.

Chương 12

Bồi bàn là người phục vụ chăm sóc thực khách dùng bữa. Khi thực khách ngồi vào bàn, bồi bàn sẽ thực hiện tất cả các công việc từ châm trà, rót nước, dọn bát đũa, gọi món, bưng đồ ăn lên, rót rượu, phục vụ đồ uống, thay món, v.v… Kể cả việc dọn dẹp chén đĩa hỗn độn, thay khăn trải bàn sau khi khách hàng đứng lên thanh toán rồi rời đi cũng do bồi bàn đảm nhiệm.

Công việc nhiều thứ lặt vặt lại đòi hỏi tính cách cẩn thận, tỉ mỉ, hơn nữa một bồi bàn thường phải trông coi, phục vụ vài bàn một lúc nên rất dễ được bên nọ mất bên kia. Tuy nhiên, Tần Chiêu Chiêu lại làm việc này rất tốt, khi làm việc tai nghe bốn phương, mắt trông tám hướng, phản ứng mau lẹ, tác phong nhanh nhẹn, chu đáo phục vụ bên này nhưng không quên coi sóc bên kia mà thái độ phục vụ cũng tốt, luôn tươi cười, hòa nhã nên khách tới rất hài lòng.

Chủ nhân và quản lý nhà hàng đều rất vừa lòng với cách làm việc của cô. Cuối tháng khi nhận lương, chủ quán phát hết tiền cho mọi người rồi mới tới lượt cô. Chủ quản kéo cô ra một bên, kín đáo đưa cho cô đủ ba trăm và nhẹ giọng nói: “Quản lý nói em làm việc rất tốt, không thua kém các nhân

viên cũ vì thế lương vẫn trả đủ cả ba trăm cho em. Đây là ngoại lệ, em đừng nói cho ai biết nhé!”

Bất ngờ có thêm một trăm đồng khiến Tần Chiêu Chiêu vừa mừng vừa sợ, hơn thế còn rất xúc động. Bởi vì, đây không chỉ là thêm một trăm đồng tiền mà còn là minh chứng cấp trên đã công nhận năng lực và giá trị sức lao động của cô. Cô xúc động cảm ơn không ngừng: “Cảm ơn quản lý, cảm ơn chủ quản, cám ơn mọi người ạ!”

Tháng thứ hai, Tần Chiêu Chiêu được điều lên lầu hai phụ trách phòng riêng và phòng tiệc. Công việc ở đây có phần nhàn nhã hơn so với phục vụ khách dưới sảnh, mỗi người chỉ cần lo một phòng. Bồi bàn ai cũng muốn được lên lầu hai phục vụ các phòng riêng nhưng đây không phải công việc ai cũng có thể đảm nhiệm được. Những nhân viên phục vụ các phòng khách đặt riêng ngoài việc giỏi giang, khéo léo còn cần xinh đẹp, hơn nữa xinh đẹp còn cần hơn cả giỏi giang. Nhà hàng nào cũng vậy, những nhân viên phục vụ phòng riêng đều khá xinh xắn, đẹp đẽ.

Được phục vụ phòng riêng trên lầu hai, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu học ăn vụng đồ ăn giống các đàn chị.

Bài trí tầng hai khác xa tầng một. Trong sảnh lớn tầng một kê hai mươi ba cái bàn theo hình chữ “Tỉnh[1]”, khách hàng, người phục vụ, chủ quản, quản lý đều nhìn thấy nhau nhưng lầu hai thì khác: lầu hai chia ra mười phòng ăn riêng xếp thành hai hàng, thực khách ngồi trong phòng dùng bữa, nhân viên phục vụ sẽ đứng ngoài cửa không quấy rầy khách, mỗi khi muốn vào phải gõ cửa. Quản lý và chủ quản thường chỉ tập trung quan sát lầu một, thỉnh thoảng mới lên kiểm tra lần hai. Nói cách khác, trên lầu thường chỉ có vài nhân viên phục vụ với nhau, đúng là vô cùng thoải mái.

[1] Chữ #.

Có khi phòng trung gian mang một món ăn ngon lên, người phục vụ phòng sẽ đặt đồ ăn trước cửa phòng vì thực khách đã nói không cần mang đồ ăn vào nhanh như vậy. Chờ người của phòng trung gian đi khỏi, ở ngoài này có thể gắp trộm vài miếng bỏ miệng - đây gọi là ăn vụng.

Trước khi Tần Chiêu Chiêu tới làm việc cho nhà hàng này, ngoài mấy lần được đi ăn cỗ cùng ba mẹ, cô chưa từng được bước chân vào nhà hàng nào. Những người bạn ba mẹ bày cỗ cũng chỉ tự làm ở nhà, hoặc thỉnh thoảng có người đặt bàn ở nhà hàng nhỏ trong Trường Cơ nhưng đồ ăn đại khái vẫn giống nhau: một bát khâu nhục hầm, một con gà quay, một đĩa gỏi cá… Ớt là thứ gia vị thiết yếu, món nào món nấy đều rải ớt đỏ ớt xanh cay sè; liếc mắt đâu đâu cũng thấy ớt, đồ ăn ở vùng này thường rất cay.

Vào làm ở nhà hàng, Tần Chiêu Chiêu biết thêm rất nhiều món ăn Quảng Đông. Mấy thứ đồ hải sản như tôm hấp kiểu Quảng Đông, tôm hùm, cua chưng cách thủy trước giờ cô còn chưa thấy qua chứ đừng nói đến việc được nếm thử. Mỗi lần khách gọi món cô đều tự hỏi không biết mấy món này hương vị ra sao mà đắt như vậy vẫn có vô số người ăn?

Thấy phục vụ ở lầu hai đều ăn vụng, ban đầu cô còn thấy rất kinh ngạc, không dám bắt chước vì sợ sẽ bị quản lý và chủ quản phát hiện mà thất vọng về mình. Nhưng cuối cùng cô cũng nhận ra, không phải họ không biết mà là cố tình giả câm giả điếc lờ đi thôi.

Có lần khách phòng số bốn gọi một con tôm hùm làm gỏi, đầu nấu cháo. Cháo nấu xong mang lên, phục vụ Điền Hà cất riêng một ít vào một bát nhỏ bỏ trong ngăn kéo bàn trước cửa phòng rồi mới đưa nồi cháo vào phòng. Cô vừa đi vào thì chủ quản đi lên, trong lúc vô ý đã mở ngăn kéo thấy bát cháo kia. Tần Chiêu Chiêu đứng trước cửa phòng ba, hồi hộp tưởng chết, thầm nghĩ phen này nhất định Điền Hà sẽ bị mắng. Ai ngờ chủ quản chỉ cười cười, không nói gì thêm, xoay người xuống lầu.

Điền Hà ra khỏi phòng, Tần Chiêu Chiêu kể lại những chuyện vừa xảy ra, cô chỉ cười cười. “Thế này có là gì! Chỉ có cô nhóc học sinh như em mới ngạc nhiên thôi. Phục vụ, bồi bàn có ai không ăn vụng đồ ăn? Nói cho em biết, trước kia chủ quản cũng từng là phục vụ phòng riêng như chúng ta, ngày đó chị ấy cũng ăn vụng như thế này thôi, mà cũng thích món cháo tôm hùm này nhất luôn.”

Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, Tần Chiêu Chiêu cũng học ăn vụng như thế. Đặc biệt là khi được ăn vụng những món mình chưa từng nếm qua, cô rốt cuộc cũng biết vị hải sản tươi sống là như thế nào, quả nhiên ngon lành. Đồ nướng kiểu Quảng Đông cũng rất hợp với khẩu vị cô, nhất là thịt xiên nướng, thật không ngờ thịt heo có thể làm thành món ngon như vậy, thậm chí tới những món rau củ tầm thường như rau cải, bí đao chứng cách thủy, hương vị thơm ngon, thanh thuần. Quá ngon! Thật sự quá ngon! Từ nay về sau mấy chữ sơn hào hải vị đã không còn là khái niệm xa lạ với cô nữa rồi.

Phục vụ ở phòng riêng, Tần Chiêu Chiêu được nếm thử những món mà suốt mười sáu năm sống trên đời cô chưa từng một lần nếm qua. Mặc dù chỉ động đũa ăn vụng nhưng dinh dưỡng hơn hẳn cơm rau dưa cô vẫn thường ăn. Cô mập lên trông thấy, nhưng không phải kiểu béo tròn béo trục, chỉ là cơ thể đầy đặn hơn, đường nét trở nên tròn đầy, như trẻ con mũm mĩm, như cây ngô mới trổ cờ. Người mập lên, da dẻ cũng sáng ra một chút, tỏa ra một thứ hào quang nhu thuận riêng có của những thiếu nữ tuổi xuân, càng làm tôn lên dung mạo sáng sủa của cô.

Các dì, các thím ở Trường Cơ từ nhỏ đã quen biết Tần Chiêu Chiêu bắt đầu nói với mẹ cô: “Chiêu Chiêu nhà cô lúc trước còn là nha đầu đen đúa, giờ càng lúc càng ưa nhìn!”

Giữa mùa hoa tuổi mười sáng, Tần Chiêu Chiêu giống như nụ hoa nhỏ từ từ bung nở trong gió xuan dịu ngọt. Giống như một đóa bách hợp nhỏ bé trổ bông giữa tháng Ba có thể không rực rỡ, chói lòa át hết cảnh sắc bốn bề nhưng vẫn là một đóa hoa đẹp, lung linh rực rỡ.

Một hôm, có người bao hết phòng tiệc của nhà hàng để bày tiệc mừng. Hai phần ba số nhân viện lầu hai được cắt sang phục vụ bữa tiệc, đương nhiên Tần Chiêu Chiêu cũng nằm trong số đó.

Khách khứa lục đục kéo tới, phòng tiệc tưng bừng náo nhiệt. Ông già bảy mươi sinh được mấy cô con gái, giờ đây các con gái đưa con cháu tới chúc thọ đấng sinh thành, chỉ riêng một đàn con cháu lớn nhỏ cũng đủ ngồi đầy hai bàn tiệc.

Tần Chiêu Chiêu được chủ quản xếp phụ trách hai bàn toàn trẻ con, cô bưng theo một khay đồ uống, lần lượt kiên nhẫn hỏi từng người muốn gì.

“Xin hỏi cậu muốn uống gì?”

“Spite, vâng.”

“Xin hỏi cậu muốn uống gì?”

“Coca, có ngay!”

“Xin hỏi…”

Từng người từng người một, khi hỏi được một nửa thì Tần Chiêu Chiêu bỗng ngẩn người, vì cái kẻ đang ngồi trước mặt cô đây không ai khác chính là Lâm Sâm. Trong phòng tiệc lớn như vậy, bao người nhốn nháo nên cô không nhận ra Lâm Sâm cũng trong số đó. Thế nhưng cậu ta đã sớm thấy cô, mặt cũng không tỏ ra kinh ngạc, có điều vừa thấy cô thì khá hăng hái, trên môi treo một nụ cười đầy bỡn cợt.

Ngây ra một lát, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng lấy lại tinh thần. “Xin hỏi cậu muốn uống gì không?”

Cậu ta dài dòng: “Tôi… nghĩ cái đã!” Cậu ta đủng đỉnh nhìn mấy chai nước lớn trên khay đựng đồ uống, đắn đo tự hỏi, Tần Chiêu Chiêu đành phải bê khay đứng đó, kiên nhẫn chờ đợi. Khay nước rất nặng, cô đã phải gắng sức rất nhiều nhưng Lâm Sâm vẫn nhẩn nha ngồi ngẫm nghĩ “cho kĩ”. Tên nhóc này vẫn chưa chừa cái thói thích trêu người.

Làm việc ở nhà hàng một thời gian, Tần Chiêu Chiêu cũng đã hiểu chút lẽ đời, cô sẽ không chịu đứng yên nín nhịn mặc người ta giễu cợt hay liều mạng kịch liệt phản ứng theo kiểu ngọc nát đá tan nữa. Cô lịch sự đáp: “Vậy cậu cứ nghĩ đi nhé, nghĩ kĩ rồi hãy gọi tôi!”

Nói rồi cô liền vòng qua cậu ta, hỏi sang người bên cạnh là con trai bác hai của Lâm Sâm. Anh ta cười khì khì. “Gì cũng được, em gái cho tôi cái gì tôi uống cái đó.”

Cẩn thận phục vụ khách đồ uống xong, Tần Chiêu Chiêu xoay người bỏ sang phục vụ một bàn khác, lờ luôn Lâm Sâm. Cậu ta gọi cô hai tiếng, nói muốn uống Coca nhưng cô giả bộ không nghe thấy gì. Dù sao phòng tiệc đông đúc, ồn ào thế này, bị gọi một, hai lần mà không nghe thấy cũng là chuyện bình thường, cô đã có ý quên luôn cậu ta.

Hôm nay là ngày mừng thọ ông nội Lâm Sâm tròn bảy mươi tuổi, cậu ta ngồi chung bàn với các anh em họ tuổi tác xấp xỉ. Con trai tuổi này thường thích bàn tán về con gái, nhất là con gái xinh đẹp. Vừa đặt người xuống ghế nhấp tách trà, ánh mặt họ đã lướt quanh phòng tiệc vài vòng, “xét duyệt” cũng mỗi người mỗi khác: người thích em gái tóc ngắn ngồi góc kia, người lại thấy em gái khuôn mặt tròn trĩnh như trứng hồng bên này dễ coi. Riêng anh Hải Sinh ngồi kế Lâm Sâm lại nhận xét em gái bồi bàn tết tóc hai bên là dễ coi nhất, còn nói cô bé này tỏa ra một nét thanh thuần khác biệt, giống như nước mát trong veo, thuần khiết.

Về phương diện “đẹp”, đám con trai không đồng tình với nhau nhưng với hai chữ “thanh thuần”, tất cả đều nhất trí quả thật Tần Chiêu Chiêu rất xứng. Thiếu nữ mười sáu, nét mặt thơ ngây, mắt biếc trong veo, đúng là vô cùng tinh khôi, thuần khiết.

Lâm Sâm nói với cả đám: “Thật ra cô nàng này học cùng lớp với em.”

Hải Sinh hứng chí bừng bừng. “Bạn cùng lớp cậu hả? Học sinh trường thực nghiệm các cậu sao tự nhiên lại làm phục vụ ở đây?”

“Sao em biết được, có thân thiết gì đâu.”

“Không phải chứ, bạn cùng lớp dễ thương, xinh đẹp thế này mà cũng không nhận ra, cậu vô dụng quá em ạ!”

“Không phải em vô dụng, mà cô nàng này trong lớp cũng chỉ thường thường thôi, thuộc loại có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Con trai cả lớp chả ai để ý đến cô ta. Hơn nữa, cô ta còn bị tâm thần.”

Mấy anh em họ nhất tề kinh hãi lắp bắp: “Gì cơ? Tâm thần á?”

Lâm Sâm bèn thêm mắm dặm muối kể lại chuyện trước kia “Tần Chiêu Chiêu nổi điên” như thế nào cho cả đám nghe, tất nhiên đã lượt đi chi tiết quan trọng nhất là kẻ bị cô rượt chính là mình.

“Tóm lại, cô ả đột nhiên lên cơn, xách dao đuổi theo rồi đâm sém mất mạng con cái người ta. Đúng là giống tâm thần lên cơn, dọa người ta sợ muốn chết!

Nghĩ đến cảnh “nổi điên” của Tần Chiêu Chiêu, Lâm Sâm ngẫm đi nghĩ lại rồi không dám gọi cô lấy đồ uống nữa, chả dại gì chọc vào cô ả này. Cũng không hiểu sao chẳng thấy Tần Chiêu Chiêu phục vụ ở bàn này nữa, tìm cả phòng tiệc cũng không thấy bóng dáng cô.

Bữa tiệc trôi qua quá nửa, Lâm Sâm ra ngoài đi vệ sinh, chợt thấy cô đang đứng trước cửa phòng ăn riêng nhỏ to trò chuyện với một nhân viên khác, mặt mày tươi rói khác hẳn với vẻ đơ ra như khúc gỗ của cô nữ sinh trầm mặc không lời trên lớp. Cậu ta không kìm được liếc nhìn cô thêm một cái, không thể không thừa nhận giờ cô xinh xắn hơn trước kia rất nhiều, tựa như một bông hoa nhựa hóa thành hoa tươi trong vườn, tỏa hương dịu dàng.

Có điều, thế này vẫn thua xa Lăng Minh Mẫn… Lâm Sâm cảm thấy chính mình đã ngắm bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp rồi, thấy có gì đó không

đúng liền thu lại ánh mắt, thẳng tiến tới WC.

Chương 13

Khai giảng lớp mười một cũng chính là lúc phân ban theo ngành học, Tần Chiêu Chiêu học lớp Xã hội 3, gặp được kha khá bạn cùng lớp cũ như Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh hay Lâm Sâm.

Ngày phân ban, mọi người đều hăng hái tìm kiếm những gương mặt quen thuộc trong lớp. Lúc Lâm Sâm thấy Diệp Thanh thì mừng rỡ không để đâu hết, nhanh chóng tiếp cận, lôi kéo làm thân. "Diệp thanh, cậu cũng học lớp này à? Chúng ta thật có duyên nhỉ?"

Diệp Thanh nhếch môi cười. "Xê ra xê ra, ai thèm có duyên với cậu!"

Chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu là không mắt trước mắt sau ngó quanh phòng học. Cô không có quan tâm đặc biệt tới ai trong lớp, không còn Kiều Mục thì học lớp nào với cô cũng giống nhau. Lớp 10.2 ngày trước cô không có bạn bè thân thiết, với mọi người đều lãnh đạm, thản nhiên. Tuy vậy, trong lòng cũng cảm thấy chút mất mát khi không được học cùng Lăng Minh Mẫn nữa, từ giờ không còn được nghe tin tức của Kiều Mục nữa.

Các nam sinh trong lớp mới lại hò nhau bầu hoa khôi mới, không còn Lăng Minh Mẫn, vinh dự này giờ chuyển sang Diệp Thanh. Diệp Thanh trắng trẻo, duyên dáng, mặt mày thanh tú; khi cười hai má lộ hai lúm đồng tiền tròn xoe rất xinh nên con trai rất thích chọc cô cười. Lâm Sâm là tích cực nhất, cứ rảnh rỗi lại tìm tới kể chuyện cười cho cô nghe để đổi lại nụ

cười duyên dáng của người đẹp. Ý của Lâm Sâm với Diệp Thanh từ lâu đã rõ ràng kiểu "lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đi đường ai cũng biết".

Lớp mười một, những rối loạn ngày một lớn của tuổi dậy thì kéo xu thế nam nữ sinh yêu sớm lên cao, bừng bừng như lửa đỏ cháy lan đồng cỏ. Dù nhà trường ngàn lần không muốn học sinh sa vào lửa yêu đương nhưng trăm kế vạn kế cũng không sao "dập lửa" được. Con gái làm gì có ai không nhung nhớ, tơ tưởng chuyện yêu đương? Con trai có ai không mong chung tình? Lớp nào cũng có học sinh yêu sớm, cơ hồ mỗi nam nữ sinh đều thầm thích một người nào đó, chỉ khác là có nói ra hay không mà thôi.

Mà thích ngày đó đa số chỉ gắn kèm với chữ "sắc" - "Sắc" này ý chỉ nhan sắc. Nói chung, nam nữ sinh càng xinh đẹp càng được nhiều người khác giới thích. Cũng chẳng trách được, lòng người có ai không "háo sắc", những người có dung mạo xinh đẹp đương nhiên sẽ được hoan nghênh hơn. Đám con trai lại càng "háo sắc", bọn họ chủ yếu theo đuổi những nữ sinh xinh đẹp, những cô gái nhan sắc tầm thường rất khó được họ ưu ái. Nữ sinh thì khác, ngoài những nam sinh có diện mạo đẹp đẽ, nữ sinh còn để ý những nam sinh có thành tích học tập tốt hoặc những người không đẹp trai lắm nhưng thành tích thể dục thể thao "khủng".

Nam nữ sinh cùng lúc xuân tâm phơi phới khiến lớp học cũng được phen náo nhiệt. Người này đi cùng người kia đẹp đôi, người này nói chuyện với người khác… rất nhanh sau đó đã lại có thêm một cặp mới. Muốn xem hai người có phải một đôi không, chỉ cần lựa dịp chờ giờ ăn hay giờ tự học, liếc mắt tự hiểu. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học đúng là một đôi đang yêu không chệch đi đâu được.

Con cái yêu sớm càng lúc càng nhiều, trở thành nỗi lo khôn nguôi của các bậc phụ huynh. Lúc Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị chuyển vào ký túc xá của trường đã bị mẹ nghiêm túc giáo huấn cho một bài về tác hại của yêu

sớm, còn dặn đi dặn lại: “Con bây giờ còn là học sinh, nhiệm vụ quan trọng nhất là học hành, tuyệt đối không được sa đà yêu đương nghe không? Sẽ ảnh hưởng tới chuyện học tập!”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt vỗ về mẹ: “Mẹ an tâm, con sẽ không yêu đương gì đâu.”

Cô sẽ tuyệt đối không yêu đương ai, chỉ âm thầm thương nhớ Kiều Mục ở Thượng Hải mà thôi. Thứ tình yêu say đắm không thể để người khác biết này không những không làm ảnh hưởng tới kết quả học tập của cô mà ngược lại, đó luôn là động lực cổ vũ cô nỗ lực. Cô nhất định phải thi đại học, nhất định phải tới Thượng Hải, phải tới Thượng Hải để gặp được Kiều Mục mà cô vẫn âm thầm nhớ thương.

Nhà trường yêu cầu học sinh lớp mười một tham gia lớp tự học khuya nên không lâu sau ngày khai giảng, Tần Chiêu Chiêu xin vào trọ trong ký túc xá trường. Ban đầu, cô không muốn ở ký túc xá vì thêm việc ắt thêm tiền, sinh thêm một khoản chi phí ngoài ý muốn. Vốn định ngày ngày học xong sẽ đạp xe về nhà nhưng nhà cô ở tận khu ngoại thành phía đông, đường sá xa xôi hẻo lánh, đến đèn đường cũng không có, con gái một mình đạp xe đường xa giữa đêm tối như vậy thật nguy hiểm. Ban đầu, ba cô ngày ngày tới đón cô về, nhưng được một thời gian, xưởng ba làm có thêm ca đêm, ông không đi đón cô sau giờ học muộn được nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, an toàn vẫn trên hết, tốt nhất là bỏ tiền mua lấy hai chữ bình an. Tần Chiêu Chiêu đi làm hè được sáu trăm tiền lương, mẹ cho thêm hai trăm nữa để đóng học phí và ăn ở.

Ký túc trường điều kiện rất bình thường, tám người một phòng, trái phải bốn chiếc giường tầng, trước sau hai chiếc quạt trần. Mỗi tầng dùng chung một nhà vệ sinh và một phòng chứa nước, tắm rửa thì tới nhà tắm của trường - một đồng một lần, cơm ba bữa trong nhà ăn trường. Tần mẹ đặt

tiêu chuẩn một ngày mười đồng, một tuần cho cô năm chục đồng tiền sinh hoạt. Cô cảm thấy trọ ở trường tiêu pha đắt đỏ thật xót ruột nên ngày ngày ăn cơm thường chỉ chọn rau xanh, khống chế tiền ăn cả ngày năm đồng, tiết kiệm tối đa.

Bởi vì thường xuyên phải ăn cơm rau đạm bạc nên mỗi lần đi ăn, Tần Chiêu Chiêu luôn cố ý đi muộn một chút, mọi người bắt đầu ăn rồi cô mới đi. Khi đó bao nhiêu thức ăn ngon đều hết rồi, cô có phải mua rau không thì cũng không ngại ngùng lắm. Hơn nữa, mọi người ăn xong đều đi hết, tránh được việc bạn bè quen biết bỗng nhiên đi qua thấy cô ăn cơm với toàn rau rẻ tiền.

Kỳ thực trong lớp, những người toàn ăn rau không chỉ có mình cô. Diệp Thanh cũng thường xuyên ăn rau, cô thích những món rau dưa, đậu đỗ linh tinh; có những lần mua hoa lơ nướng thịt hay sườn hầm khoai tây cô đều nhặt sườn, thịt bỏ đi. “Mình không ăn thịt với sườn.”

Cùng ăn cơm rau nhưng Diệp Thanh có thể thản nhiên cùng ăn với các bạn còn Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể trốn vào một góc. Phải biết rằng, một người có thể ăn cơm thịt nhưng lại thích ăn rau và một người không đủ tiền mua thịt chỉ có thể ăn rau là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đã nếm qua biết bao sơn hào hải vị ở nhà hàng, tới giờ phải ăn những món nhạt nhẽo, vô vị trong nhà ăn trường thật khó chịu, thế mới có câu: “Nghèo được ăn ngon thì dễ, xa hoa quen rồi không chịu nổi nghèo túng”. Tần Chiêu Chiêu vất vả lắm mới điều chỉnh được dạ dày mình về trạng thái cái gì cũng có thể ăn, không soi xét xem phải ăn gì. Có những khi thật sự không thể chịu nổi cách nấu nướng nhạt nhẽo, cô phải cắn răng mua thêm thịt kho tàu là món rẻ nhất trong số đồ ăn mặn rồi đỏ mặt xin thêm một ít nước thịt để trộn vào cơm.

Tắm rửa Tần Chiêu Chiêu cũng không tới nhà tắm của trường, trời mới vào thu vẫn còn khá ấm, cô liền xách một phích nước nóng vào nhà vệ sinh tắm. Mỗi phòng vệ sinh đều có cửa che tới trên thắt lưng, miễn cưỡng che được tầm mắt bên ngoài.

Con gái trong ký túc xá không chỉ mình cô tắm trong nhà vệ sinh, một số nữ sinh muốn tiết kiệm tiền cũng không tới nhà tắm của trường mà chỉ vào nhà vệ sinh xoay xở liệu cơm gắp mắm tắm rửa qua một chút. Tới nhà tắm của trường mỗi lần chỉ mất một đồng, nhưng ngày nào cũng một đồng, lâu lâu tích tiểu thành đại cũng thật sự tốn kém.

Nữ sinh tắm rửa trong nhà vệ sinh còn nam sinh tùy tiện hơn, thường tắm luôn trong phòng chứa nước, cũng không phải vì tiết kiệm gì mà chỉ vì tiện, ngại chạy tới tận phòng tắm của trường. Họ chỉ xách theo một cái chậu rửa mặt tắm nước lạnh, cởi sạch trơn quần áo, xát xà phòng, cọ rửa qua loa rồi giội nước ào ào một lúc coi như xong. Có những lúc mấy nam sinh cùng tắm chung, đùa giỡn hắt nước tung tóe; một đám "trần trụi không vướng bận" nháo lên trong phòng chứa nước, đôi khi còn cứ thế chạy ra hành lang.

Ký túc xá của nam nữ sinh trong trường trung học thực nghiệm cấm học sinh khác giới, nữ sinh không được vào ký túc xá nam nên bọn con trai an tâm cởi sạch quần áo. Có lần, một đám bị giáo viên quản lý ký túc xá bắt gặp, bị kiểm điểm một trận, sau đó nhà trường đề thêm một quy định mới: Nam sinh tắm rửa trong phòng chứa nước nhất định phải mặc đồ lót.

Sau khi chuyển vào ký túc xá, mỗi tuần Tần Chiêu Chiêu về nhà một lần: chiều thứ Sáu về, chiều Chủ nhật lại lên trường tham gia tiết tự học. Thời gian gặp Đàm Hiểu Yến không có nhiều nên hai người bắt đầu thư từ qua lại, vẫn theo nếp cũ, thân mật đến mức không chuyện gì không kể cho nhau nghe.

Tần Chiêu Chiêu kể cho Hiểu Yến nghe những chuyện linh tinh vụn vặt khi ở ký túc xá còn thư của Hiểu Yến chứa rất nhiều điều thú vị. Cô kể gần đây có một nam sinh trường ngoài theo đuổi mình ác liệt như thế nào. Đó là một nam sinh rất cao, rất bạo, đánh lộn nổi tiếng ở mấy trường trung học nghề. Cô vẫn một mực xa cách nhưng nam sinh kia vẫn nhiệt tình đeo bám, còn nói không thành bạn gái thì làm em gái cũng được. Trong thư cô còn viết: "Mình sẽ nhận Cao Dương làm anh trai, Chiêu Chiêu, sau này nếu trong trường còn ai bắt nạt cậu, cứ bảo với mình, mình sẽ nhờ anh ta trút giận giúp cậu."

Tần Chiêu Chiêu cô văn quả lậu, kiến thức eo hẹp chưa từng nghe qua cái tên Cao Dương này. Có điều, trường nào cũng có một nhóm học sinh tuổi trẻ khí thịnh, động chút là gây sự đánh nhau, có khi chỉ một câu: "Ông đây nhìn mày thật ngứa mắt" cũng thành một lý do để đánh nhau, khiến các giáo viên đau đầu. Về phương diện này, trường trung học thực nghiệm có khá hơn chút, các trường khác, nhất là trường trung học nghề, các nhóm học sinh hư gây sự, đánh hội đồng có khi còn mang theo dao, mã tấu, gậy gộc, hung hăng không thua kém gì series phim truyền hình *Người trong giang hồ* của Hồng Kông. Nếu Cao Dương có thể nổi danh trong giới "giang hồ trường học", chắc chắn anh ta cũng không phải loại hiền lành gì.

Có được một chỗ dựa dữ dằn như vậy đúng là không lo bị ai bắt nạt. Nhưng hiện giờ cũng chẳng có ai bắt nạt cô, trong lớp phân ban cô vẫn là một nữ sinh không thu hút ai. Áo quần giản dị, tính tình trầm ổn, luôn một mình lặng lẽ, lãnh đạm với mọi chuyện nên không gây sự chú ý với ai, cũng không ai đi tìm cô gây chuyện.

Trong lớp có rất nhiều nữ sinh ríu ra ríu rít tự thấy bản thân mình xinh đẹp, Tần Chiêu Chiêu rất khó hòa đồng nói chuyện thoải mái với nhóm này. Chuyện của họ đều là quần áo mốt nọ mốt kia, kem dưỡng da nào tốt, minh tinh này đang nổi tiếng, bài hát kia đang thịnh hành… Những chủ đề này cô

đều không chen miệng vào được, đành im lặng ngồi một bên. Vu Thiến ngồi cạnh cô lại là nữ sinh bắt kịp xu thế nhất, hiện tại đang điên cuồng hâm mộ Tạ Đình Phong. Cũng không biết cô thần thông quảng đại thế nào mà có thể xin được chữ ký thần tượng, trở thành báu vật đem khoe với cả lớp.

Vu Thiến có rất nhiều thứ đáng để khoe khoang. Ba cô trước kia là giám đốc bách hóa của thành phố, sau này chính ông nhận thầu hai quầy chuyên buôn bán quần áo, lãi không ít. Những thứ mới mẻ cô dùng đều đi trước các bạn trong lớp, Tần Chiêu Chiêu ở cạnh cô thật giống như đem thế giới thứ ba xếp cạnh thế giới thứ nhất, khác biệt lồ lộ.

Thế nhưng, Vu Thiến tuy thích khoe khoang nhưng không phải người xấu bụng, ngược lại còn rất hào phóng. Ngày đó các bạn trong lớp hầu hết đều mang theo máy nghe nhạc, chỉ khác nhau nhãn hiệu, giá cả; giờ tự học mọi người thường xuyên trao đổi băng hoặc đĩa CD. Dùng các nhãn hiệu mới đương nhiên là ưu việt hơn, tâm lý ganh đua của nữ sinh ngây thơ không hề thua kém gì người lớn. Vu Thiến thấy Tần Chiêu Chiêu không có máy nghe nhạc nên thường chủ động cho cô mượn dùng. Ban đầu cô không dám dùng, sợ không cẩn thận làm hỏng thì không biết lấy gì mà đền cho Vu Thiến không để tâm. “Không dễ hỏng thế đâu, mà có hỏng cũng không bắt cậu đền đâu, mình càng có cớ để mua cái mới.”

Nếu cô đã không để ý thì Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng việc gì phải ngại. Đối với những bạn cùng lớp có gia cảnh tốt đẹp này, trong lòng cô luôn có một cảm giác rất phức tạp. Biết rõ ràng mình không thể so sánh với họ, cũng biết chẳng ai được quyền lựa chọn xuất thân, mỗi người đều có số cả nhưng vẫn không thế tránh được chút ghen tị hay hâm mộ. Máy nghe nhạc của Vu Thiến giá sáu trăm đồng, với cô ấy cái đó không đáng gì, không hiểu sao trong lòng Tần Chiêu Chiêu có chút bực bội, khi cầm nghe thường bất chấp cứ thế ấn bừa, dù sao có hỏng cũng không phải đền. Song thứ này thật tốt, cô có phá kiểu gì cũng vẫn chạy tốt.

Sau một hồi ấn loạn, chút bực bội trong lòng cũng tan hết, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy hối hận, tự thấy mình làm vậy thật có lỗi với Vu Thiến. Cô ấy đối xử tốt với mình, mình lại lấy ác ý đáp lại. Cô thầm nhắc nhở bản thân: Tần Chiêu Chiêu, mày thật không ra gì

Chương 14

Vu Thiến thường hào phóng cho Tần Chiêu Chiêu mượn máy nghe nhạc, cô liền tận lực giúp Vu Thiến những việc có thể như canh cho cô nàng đọc trộm tiểu thuyết trong giờ, lúc bị giáo viên gọi lên trả bài sẽ lén ghi đáp án cho cô nàng, hay làm hết mọi việc khi hai người trực nhật chung.

Chiều thứ Sáu hằng tuần sẽ tổng vệ sinh lớp học, bốn tổ thay nhau đảm nhiệm. Hôm nay đến phiên nhóm Tần Chiêu Chiêu, Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh, Vu Thiến chung một nhóm lau kính cửa sổ.

Mỗi lần tổng vệ sinh, chuyện học sinh không muốn làm nhất là lau kính cửa sổ vì như vậy rất khó qua mặt. Phòng học rất lớn, trái phải hai bên tổng cộng sáu cửa sổ, phải lau sạch hết các ô kính, nếu không làm cẩn thận nhìn một cái sẽ nhận ra ngay, không thể quấy quá cho qua được. Mỗi tuần sẽ có giáo viên trực ban đi kiểm tra, đánh giá việc vệ sinh cuối tuần, lớp làm tốt sẽ được tuyên dương, lớp làm không tốt sẽ bị phê bình. Nếu bị phê bình, giáo viên chủ nhiệm sẽ phạt tổ ấy làm tiếp đến khi được tuyên dương mới thôi, vì thế chuyện lau kính cửa sổ luôn được giao cho các nữ sinh cẩn thận.

Vu Thiến là người không biết lau kính cho sạch, bình thường ở nhà cô còn chưa một lần phải rửa bát, đến trường tham gia vệ sinh thế này cũng chỉ làm bộ. Tần Chiêu Chiêu thường để cô ở dưới giặt và vắt giẻ lau còn mình

leo lên lau cửa sổ. Cô lau sạch đến "không còn hạt bụi", Diệp Thanh nhìn xong còn bảo sạch sẽ như là không có kính vậy.

"Diệp Thanh, cô ấy lau sạch sẽ như vậy thì mấy cậu cứ nhờ cô ấy làm đi."

Người nói câu này là Lâm Sâm. Cậu ta không cùng tổ với Tần Chiêu Chiêu, vốn tan học là có thể về rồi, chẳng hiểu sao tới giờ vẫn ở đây, trên tay còn cầm một quả bóng bàn ném vào tường chờ bóng nẩy lại để chụp; vừa chụp bóng vừa hi hi ha ha nói chuyện với Diệp Thanh, không nói cũng biết đang chờ cô xong việc cùng về.

Bốn nữ sinh chia nhau lau sáu cửa sổ, Vu Thiến và Tần Chiêu Chiêu lo ba cửa bên phải, Cung Tâm Khiết và Diệp Thanh lau ba cửa bên trái. Hai người họ cũng không phải người quen làm việc, nghe Lâm Sâm nói xong Diệp Thanh liền chạy tới cười dài tìm viện binh. "Tần Chiêu Chiêu, cậu lau kính sạch quá, lau xong qua giúp bọn mình với, dù sao cũng vì vinh dự của lớp thôi mà."

Tần Chiêu Chiêu không nói gì, lau xong bên này liền qua giúp. Đừng nói mấy chuyện vinh dự của lớp linh tinh, hai người họ mà lau không sạch, lúc giáo viên kiểm tra không đạt nhất định cả tổ phải trực thêm tuần nữa. Mọi người đều ngồi chung một thuyền, tóm lại không có cách nào chỉ lo mỗi thân mình được. Lúc cô vừa trèo lên lau mấy ô kính trên cùng, Diệp Thanh cũng cầm giẻ làm bộ lau lau bên dưới. Trái một đường, phải một đường, vừa lau vài cái chợt nghe tiếng cô kêu: "Ối, đồng hồ của mình rơi rồi!"

Đồng hồ đeo tay của Diệp Thanh rất đẹp, mặt đồng hồ bằng bạch kim sáng bóng hình một đóa mân côi, dây đồng hồ như một chiếc vòng ôm lấy cổ tay, ở giữa điểm thêm một đoạn mắt xích hình trái tim sáng loáng, để chỉnh độ dài ngắn. Chiếc đồng hồ này ai nhìn cũng khen đẹp, nhưng vẻ

ngoài xinh đẹp mà không ra sao, vừa mới móc vào cửa sổ một cái đã đứt tung.

Bên dãy cửa sổ không có hành lang, trường trung học thực nghiệm có để thừa ra một khối xi măng rộng khoảng ba mươi phân ngay dưới bệ cửa sổ chừng một mét, không biết để làm gì. Đồng hồ của Diệp Thanh rơi trên tấm xi măng này, làm sao lấy đây? Tất nhiên nữ sinh không dám leo khỏi cửa sổ tầng ba rồi đứng chơi vơi trên một tấm xi măng rộng ba mươi phân, chỉ có con trai mới dám làm Batman đu tường mà thôi.

Diệp Thanh đánh rơi đồng hồ lo gì không có người đi nhặt hộ, Lâm Sâm phắt cái đã nhảy tới, xung phong nhận công việc vất vả. "Đừng vội, đừng vội, để mình xuống nhặt hộ cậu."

Lâm Sâm nhanh nhẹn phi thân ra khỏi cửa sổ, trong động tác phảng phất chút gì đó khoe khoang, trước mặt con gái cần phải tỏ ra mình là người mạnh mẽ, tiêu sái. Đứng vững trên tấm xi măng rồi cậu ta mới quay người nhặt chiếc đồng hồ, đứng thẳng lên đưa cho Diệp Thanh. Nhận được đồng hồ, Diệp Thanh cười tươi như hoa, hai lúm đồng tiền chúm chím. "Cảm ơn Mộc Mộc, lát mình mời cậu uống Coca."

"Được đấy, giờ cậu tránh qua một bên đi, để mình trèo vào."

Diệp Thanh tránh vội sang một bên, Lâm Sâm bắt đầu nhảy vào. Từ trong phòng nhảy ra thì dễ vì có bàn ghế giúp leo lên, từ ngoài nhảy vào thì khó hơn, tấm xi măng nhỏ xíu lại trơn và không có điểm tựa. Nhưng cậu ta đã quen vận động nên thân thủ nhanh nhẹn, hai tay bám chắc cửa sổ, chỉ cần nâng người bật mạnh một cái là có thể quay lại phòng học được. Có điều đúng lúc này, cái tật ưa trêu người của cậu ta lại trỗi dậy; liền làm bộ mất thăng bằng, chân vừa với lên cửa sổ lại trượt xuống giống như cả người rơi xuống vậy, miệng còn phát ra một tiếng hét thảm thiết: "A!!!!!!!!!!"

©DTV: http://www.dtv-ebook.com

Những nữ sinh đứng trong phòng nhất thời bị dọa xanh mặt, đồng thanh hét lớn. Diệp Thanh đưa tay che mắt, không dám nhìn qua cửa sổ. Tần Chiêu Chiêu đang ngồi xổm lau cửa sổ phản ứng mau lẹ, chìa tay trái giữ chặt cổ tay Lâm Sâm, tay phải bám chặt lấy cạnh cửa.

Lâm Sâm chỉ giả vờ ngã, chân trượt khỏi bệ cửa sổ nhưng tay vẫn bám chặt trên cửa. Lúc nghe tiếng thét inh ỏi từ trong phòng truyền ra, cậu ta đang thích chí định cười ha ha thì cổ tay trái bỗng căng cứng, một cảm giác đụng chạm mềm mại dội tới. Cậu ta theo bản năng nhìn sang bên, thấy một cánh tay mảnh khảnh, tiếp nữa là gương mặt Tần Chiêu Chiêu. Mặt cô căng lên đỏ bừng, răng trắng như tuyết cắn chặt môi dưới, rõ ràng đang dồn hết sức mà kéo cậu ta.

Tần Chiêu Chiêu theo phản xạ đưa tay chụp lấy Lâm Sâm, dùng hết sức siết chặt cổ tay cậu ta. Dù sao một cô gái muốn giữ một cậu con trai bị ngã cũng không phải chuyện dễ dàng; cũng may ngoài cửa sổ còn có tấm xi măng nhỏ để đặt chân, chỉ cần giữ tay không để cậu ta mất thăng bằng ngã ngửa ra sau thì chắc chắn sẽ không rơi khỏi tầng ba.

Có điều, tay vừa siết lấy cổ tay Lâm Sâm thì cô phát hiện ra cậu ta không hề bị rơi. Tuy chân có trượt khỏi cửa nhưng tay vẫn bám chặt ở cửa sổ. Cô không biết là Lâm Sâm đang "giả vờ ngã" để dọa người, còn tưởng trong phút nguy cấp cậu ta đã tự chụp được cửa sổ vì thế nhất thời không dám buông tay. "Cậu đứng vững không?"

Lâm Sâm nhìn tay cô, thấy tay cô đang giữ chặt tay mình, mở miệng mấp máy nhưng không buông được tiếng nào. Cô cũng theo phản xạ nhìn xuống, cuối hè đầu thu, bất kể nữ sinh hay nam sinh vẫn mặc áo ngắn tay,

bàn tay cô đang siết chặt cổ tay cậu ta… bất ngờ buông ra, mặt cô đỏ hồng lên, lớn như vậy nhưng cô vẫn chưa từng chạm vào con trai…

Tiếng thét của mấy nữ sinh kéo con trai cả lớp lại, bọn họ ba chân bốn cẳng kéo Lâm Sâm đang bám ngoài cửa sổ lên. Tựa hồ cậu ta cũng sợ hết hồn, đã an toàn chạm đất rồi mà vẫn có chút ngẩn ngơ, không nói được tiếng nào.

Mấy nam sinh hùa vào hi hi ha ha trêu ghẹo cậu ta.

“Mộc Mộc, Mộc Mộc, hẳn là lúc nãy sợ lắm nhỉ? Đần ra một đống rồi này!”

“Tội nghiệp quá, sợ tới choáng váng luôn rồi. Cũng đúng thôi, ngã một cái là mất luôn tuổi xuân, may mà lúc nguy cấp có người ra tay cứu giúp.”

“Hì hì, người ta anh hùng cứu mỹ nhân, riêng lớp ta thì mỹ nhân cứu anh hùng!”

“Mỹ nhân… Tần Chiêu Chiêu không tính là mỹ nhân, Diệp Thanh mà cứu mới gọi là mỹ nhân cứu anh hùng được. Thế nhưng, Mộc Mộc à, người ta có không phải mỹ nhân thì cũng cứu cậu một mạng. Các anh em, xem xem ơn cứu mạng phải báo đáp thế nào đây?”

Mấy nam sinh cùng nhau cười ngất. “Ơn cứu mạng không gì trả được, chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi.”

Lâm Sâm tỉnh táo lại, nghe những lời họ nói thì nhất thời đỏ mặt tía tai, cãi ầm lên: “Chả ai cứu được tôi hết! Thật ra chẳng có chuyện gì cả, tôi giả vờ trượt chân ngã để đùa thôi. Dù Tần Chiêu Chiêu không kéo lại thì tôi cũng chẳng ngã xuống.”

Chẳng ai tin lời Lâm Sâm, ở đây ai cũng thấy lúc nguy cấp nhất chính Tần Chiêu Chiêu đã đưa tay kéo Lâm Sâm. Lâm Sâm càng tỏ ra sĩ diện, không muốn thừa nhận được con gái cứu vì sợ mất thể diện, mọi người càng được thể hi hi ha ha trêu đùa cậu ta. Cậu ta tức điên lên nhưng chẳng biết phải làm sao.

Tần Chiêu Chiêu là người duy nhất tin Lâm Sâm. Lúc nghe cậu ta nói chẳng qua đang đùa dọa mọi người cô bỗng thấy thật hối hận. Sao phải chụp lấy tay cậu ta làm gì chứ? Vốn dĩ chỉ là trò đùa của cậu ta mà thôi, cô lại ngây ngốc tin là thật. Thảo nào khi tóm được cậu ta, cô không hề có cảm giác cậu ta đang rơi xuống.

Không nói không rằng, cô xách thùng nước rời phòng học tới phòng chứa nước cuối hành lang. Hứng đầy một thùng nước, cô mải miết giặt giẻ lau, chà thật kĩ. Người ngoài nhìn vào tưởng cô đang giặt giẻ lau, thực chất cô đang chà rửa bàn tay trái… những mong có thể xóa đi ít nhiều thứ cảm giác chạm vào tay con trai.

Chương 15

Sau sự kiện "mỹ nhân cứu anh hùng", mấy nam sinh nghịch ngợm thường mang chuyện này ra giỡn với Lâm Sâm. Có lúc một nhóm con trai đang tán gẫu trên hành lang, thấy Tần Chiêu Chiêu đi qua là sẽ quay sang cười Lâm Sâm. "Mộc Mộc, ân nhân cứu mạng của cậu đến rồi kìa!"

Lần nào Lâm Sâm cũng đỏ mặt phủ nhận: "Đã nói người ta giả vờ ngã rồi, các cậu còn định bắt tôi nói bao nhiêu lần nữa hả?"

Càng phủ nhận, tiếng cười càng dữ, bạn cùng bàn mới của cậu ta là Chu Minh Vũ cười rũ. “Mộc Mộc, nếu lúc ấy là tay Diệp Thanh thì giờ chắc cậu không phủ nhận đâu nhỉ? Sao cậu có thể như thế được? Chỉ vì ngượng Tần Chiêu Chiêu không được xinh đẹp mà gạt phắt ơn cứu mạng của người ta. Coi chừng ra đường bị sét đánh đó.”

Lâm Sâm có nói gì cũng không ai tin, vừa thẹn vừa giận. Nhưng nỗi tức tối này biết tìm ai để phát tác đây? Tần Chiêu Chiêu tốt bụng nên mới ra tay túm lấy cậu, lúc đó mấy nữ sinh khác chỉ biết hét ầm ĩ, chỉ có mình cô quả quyết đưa tay… Bàn tay nhỏ như vậy, mềm mại như vậy, ấm áp như vậy vững vàng tóm chặt cổ tay cậu. Tay vừa chạm tay, nháy mắt như có dòng điện chạy xẹt qua, cả người cậu ngây ngẩn.

Mấy ngày mà cái cảm giác khác thường khi tay cô chạm vào vẫn không hề mất đi, cảm giác như có cái gì vô cùng nóng bỏng đã chạm qua in lại vết dấu. Cậu thường vô thức chạm lại nó, rõ ràng là tay phải tự chạm vào tay trái nhưng trong đầu toàn là cảm giác đặc biệt khi Tần Chiêu Chiêu siết chặt cổ tay mình. Sao bị con gái chạm vào lại khác tay mình tự chạm thế nhỉ? Không phải tay nào cũng là tay sao? Nghĩ đến đây cậu không khỏi điên đầu.

Hôm nay giờ Ngữ văn, học sinh làm tập làm văn. Lâm Sâm hí hoáy viết qua loa vài chữ cho xong chuyện, đầu óc còn đang bận hao tâm tổn trí để viết thư tình, thậm chí còn mượn vài đoạn trong cuốn trích dẫn những bức thư tình hay nhất. Cậu tiện tay viết nháp thư tình vào vở tập làm văn luôn, định rằng viết xong sẽ xé đi, kiếm một tờ giấy thật đẹp chép lại rồi gửi đi. Kết quả, sau khi hết giờ cậu phóng một mạch lên nhà ăn ăn trưa, rồi quên béng luôn, ăn cơm xong lại cùng Chu Minh Vũ trèo tường ra ngoài chơi game, mê chơi bỏ luôn nửa ngày học. Đến khi tổ trưởng đi thu vở văn, không thấy bóng dáng hai người đâu, lại thấy vở tập làm văn trong ngăn bàn liền thay bọn họ mang đi nộp. Tổ trưởng cũng chỉ có lòng tốt mà thôi.

Vở này nộp lên, tiết tự học buổi tối Lâm Sâm thành tâm điểm.

Giáo viên chủ nhiệm cầm cuốn vở tập làm văn kia, vừa bực vừa buồn cười. "Lâm Sâm à Lâm Sâm, em muốn tôi nên nói em giỏi cái gì bây giờ? Tôi bảo em viết văn, em nguệch ngoạc ba chữ, nhưng thư tình này thì khác hẳn. Nhất là mấy câu này, có vẻ rất tài hoa nhé!"

Giáo viên chủ nhiệm nâng cuốn vở lên đọc: "*Tôi muốn biến tất cả yêu thương dành cho em thành ánh bình minh ấm áp, chỉ mong ánh dương rực rỡ có thể sưởi ấm trái tim em. Tôi muốn gửi hết nỗi nhung nhớ dành cho em tới các vì tinh tú, mong ánh sao lấp lánh có thể rơi vào đáy mắt em.* Câu này hay quá, cơ mà Lâm Sâm, đây thật sự là do em viết ra sao?"

Lâm Sâm đỏ mặt không nói tiếng nào, cả lớp nghe xong lén bụm miệng cười.

Giáo viên chủ nhiệm không đợi cậu trả lời, tiếp tục đọc:

"Em biết chăng lòng tôi yêu em sâu đậm?

Tình tôi cuồn cuộn như sóng triều từng phút từng giây

Tôi có thể ngày quên ăn, đêm quên ngủ

Nhưng không thể giây nào ngừng yêu em."

Đến giờ thì không còn ai bụm miệng khúc khích được nữa, cả lớp òa lên cười rũ, nhiều người cười đến nghiêng ngả. Thành thật mà nói, lúc chép lại mấy câu này Lâm Sâm cũng cảm thấy muốn ói nhưng Chu Minh Vũ vẫn cực lực khuyên cậu nên chép lại, còn nói cái gì mà con gái ai cũng công nhận mấy lời này vô cùng cảm động, vì thế cậu mới chịu chép lại. Giờ đây

cô giáo đọc lên, chính mình nghe xong còn thấy buồn nôn, giữa tiếng cười ầm ĩ của mọi người cậu cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Giáo viên chủ nhiệm lắc đầu quầy quậy. "Mấy đứa học trò các em, mở miệng là yêu này yêu kia, các em đã hiểu được tình yêu chân chính là gì sao?"

Tình yêu chân chính là gì? Đúng là lúc đó Lâm Sâm không hiểu được, mà phần lớn các cặp đôi thương mến nhau trong trường cũng chẳng hiểu, chỉ đơn giản là tình cảm mơ mơ hồ hồ ươm mầm cùng những biến động giữa năm tháng thanh xuân mà thôi.

Giáo viên không giảng cho họ biết rốt cuộc tình yêu chân chính là gì, đây không phải nội dung thuộc chương trình giảng dạy trên lớp. Cô chỉ vào bức thư chắp nhặt linh tinh kia mà nói: "Tình yêu chân chính, tuyệt đối không phải là chuyện đáng để khoe khoang trong những thứ gọi là thư tình. Yêu thương chân chính tựa như *"tiếng ầm dường sấm mà tựa vô thanh, bóng hình rộng lớn mà như vô ảnh vô hình, tình rộng mênh mông mà yên tĩnh như không*[1]*"*. Có những khi lời yêu thương treo đầu môi mà chân tình lại không có."

[1] Nguyên văn: ***"Đại âm hi thanh, đại tương vô hình, đại ái vô ngôn"****, lấy ý chương 41* ***Đạo đức kinh*** *- Lão Tử.*

Scandal thư tình khiến Lâm Sâm được phen mất mặt, đã thế còn nổi danh là nhân vật "yêu sớm" điển hình trong khối, đi trong sân trường thường xuyên có người chỉ trỏ mà khúc khích cười, nói: "Đây chẳng phải đồng chí xui xẻo gửi nhầm thư tình cho cô chủ nhiệm sao?"

Lâm Sâm cũng cảm thấy mình đúng là xui xẻo, xui tận mạng luôn. Mất bao nhiêu công sức mới viết được phong thư, cuối cùng đến giờ ăn cơm lại quên béng không xé nó đi, đến lúc đi chơi thì quên sạch sành sanh không

còn nhớ mảy may gì… Kết quả… Kết quả đến giờ mặt mũi không biết để vào đâu, mà Diệp Thanh cũng không thèm để ý tới cậu nữa chứ.

Phong thư của Lâm Sâm rõ ràng là viết gửi Diệp Thanh, tuy cô giáo không chỉ đích danh người nhận thư là ai nhưng học sinh trong lớp đều biết rõ. Bức thư sến súa, buồn nôn đến như thế, chẳng những Lâm Sâm mất mặt mà Diệp Thanh cũng bị biến thành trò cười cho mọi người. Mấy ngày liền, đám học sinh giỏi gây chuyện trong lớp cứ gặp cô là lại lớn tiếng cợt nhả:

"Em biết chăng lòng tôi yêu em sâu đậm?

Tình tôi cuồn cuộn như sóng triều từng phút từng giây

Tôi có thể ngày quên ăn, đêm quên ngủ

Nhưng không thể giây nào ngừng yêu em."

Mỗi khi họ ngâm nga mấy lời ấy, gương mặt Diệp Thanh lại đỏ bừng rồi chuyển sang trắng bệch, vừa xấu hổ vừa bế tắc không biết phải làm sao, chỉ có thể quay sang trừng trừng lườm nguýt Lâm Sâm khiến cậu vốn đã buồn bực càng thêm tức giận. "Mẹ kiếp, tôi đây thích cô nên mới viết thư cho cô, cô còn làm ra bộ nhục nhã vô cùng nữa. Oai lắm ấy! Trường này thiếu gì người xinh đẹp, sau này đừng mơ tôi thích cô nữa!"

Vốn dĩ Lâm Sâm viết thư tình cũng chỉ mong được gần gũi với Diệp Thanh thêm một chút, chẳng ngờ phong thư này lại đảo ngược tình thế, khiến cho hai người hoàn toàn hết cách luôn. Sau khi Diệp Thanh không thèm để ý tới Lâm Sâm, cậu cũng quay ra lờ cô luôn, hai người ra ra vào vào coi nhau như người vô hình, chạm mặt cũng như không nhìn thấy nhau.

Thanh thiếu niên ở cái tuổi ấy, nói thích một người thật dễ dàng, mà bảo ghét ai đó cũng thật đơn giản, khoảng cách giữa yêu - ghét có khi chỉ mong manh như tờ giấy.

Diệp Thanh bị Lâm Sâm liệt vào diện "gà kêu, chó sủa rõ đôi nơi, dẫu rằng gần gũi tấc gang, suốt đời chẳng màng tới lui[2]" đã đành nhưng các nữ sinh khác trong lớp cũng không gần gũi cậu được nữa. Chu Minh Vũ quay sang hỏi sao gần đây cậu đứng cạnh con gái lại câm như hến thế? Cậu lạnh mặt. "Phát chán bọn họ cứ líu ra líu ríu rồi!"

*[2] Nguyên văn: "Lân quốc tương vọng. Kê khuyển chi thanh tương văn. Dân chí lão tử, bất tương vãng lai", trích từ Tư khảo - Trị thế trong **Đạo đức kinh** của Lão Tử, nghĩa là: tuy các nước chư hầu cận kề nhìn thấy nhau, gà kêu chó sủa ở nước này thì nước kia cùng nghe thấy, nhưng người dân cho đến lúc già chết cũng chẳng qua lại thăm nhau. Ý nói biệt lập, không qua lại tương giao với nhau.*

"Con gái có ríu rít một chút mới dễ thương chứ. Nếu cả ngày im ỉm như hến thì buồn muốn chết. Phải rồi, nếu đã không thích mấy cô ríu rít thì còn ân nhân cứu mạng Tần Chiêu Chiêu của cậu kia kìa, đủ im lặng luôn nhé! Cá chắc là cả lớp này không ai lặng lẽ, trầm mặc ít lời bằng cô ấy đâu. Khai giảng bao lâu rồi mà tới giờ cô ấy cũng chẳng buồn nói với mình lấy một câu."

Vừa nghe thấy tên Tần Chiêu Chiêu, mặt Lâm Sâm càng lạnh, thậm chí còn hét lên: "Đã nói bao nhiêu lần cô ta không phải ân nhân cứu mạng của tôi rồi hả?"

Hét thì cứ hét vậy chứ Lâm Sâm hiểu rõ, cho dù cậu có biện minh cả trăm lần cũng vô dụng, "nỗi oan" này của cậu có nhảy xuống đâu cũng không rửa sạch được. Tất cả cũng do Tần Chiêu Chiêu nhiều chuyện… Cậu vẫn nuôi nỗi oán hận này trong lòng, chỉ có điều mỗi lần tưởng tượng lại,

không hiểu sao cổ tay trái lại nóng rực lên, như muốn thầm nhắc nhở cậu điều gì đó…

Chương 16

Kỳ thi đầu tiên của lớp mười một, thành tích của Tần Chiêu Chiêu xếp thứ mười lăm trong lớp, tiến bộ rất rõ rệt. Giáo viên chủ nhiệm tuyên dương những học sinh có tiến bộ liền nhắc tên cô đầu tiên.

Được giáo viên chủ nhiệm yêu quý, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu lộ diện trên lớp.

Giống ngày học cấp hai, trong giờ Ngữ văn, giáo viên sẽ gọi học sinh cưng đứng lên trả lời câu hỏi hoặc đọc diễn cảm bài khóa. Một hôm giáo viên vô tình gọi tên Tần Chiêu Chiêu, biểu hiện khi đọc diễn cảm của cô khiến cả lớp được phen kinh ngạc. Lúc trước, trong lớp cô chỉ là một nữ sinh trầm mặc ít lời, không hay nói chuyện, ngẫu nhiên tán gẫu với người khác cũng chỉ dăm ba câu lí nha lí nhí, không chú tâm lắng nghe sẽ không nhận ra cô đang nói gì. Thật không ngờ khi đứng lên đọc bài lại khác hẳn, hệt như hai người khác nhau; giọng đọc rõ ràng, phát âm tròn trịa lại thêm âm sắc trong veo như nước suối, nghe thật êm tai.

Giáo viên chủ nhiệm vừa nghe thấy đã "long nhan đại duyệt", vui mừng khôn xiết. "Được lắm, Tần Chiêu Chiêu, em đọc diễn cảm rất tốt!"

Sau tiết Ngữ văn này, cơ hồ Tần Chiêu Chiêu đã trở thành người đọc diễn cảm trong mỗi tiết của "ngài Ngự". Ít lâu sau, nhà trường tổ chức một

cuộc thi ngâm thơ, đọc diễn cảm, giáo viên chủ nhiệm lại "xuống chỉ" cho Tần Chiêu Chiêu đại diện lớp Xã hội 3 tham dự cuộc thi.

Xưa nay vốn chỉ là một học sinh bình thường hiếm khi được người khác thừa nhận, được bạn bè ngưỡng mộ nên lần này Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích giáo viên chủ nhiệm đã xem trọng mình, nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thi ngâm thơ và đọc diễn cảm. Cô chọn đi chọn lại bài thơ sẽ tham gia cuộc thi, cuối cùng quyết định chọn bài thơ nổi tiếng ai ai cũng biết của Lâm Huy Nhân mang tên *Anh là tháng Tư của nhân gian*. Nghe nói bài thơ là tác phẩm nữ sĩ Lâm Huy Nhân viết tặng con trai đầu lòng Lương Tòng Giới nhưng bài thơ còn ẩn giấu nhiều lớp nghĩa và tình cảm sâu xa nên không ít ý kiến cho rằng đây là bài thơ tình tài nữ viết cho Từ Chí Ma.

Tần Chiêu Chiêu tin vào giả thuyết thứ hai hơn. "Anh là tháng Tư của nhân gian"… Mỗi lần đọc bài thơ này, cô thường mường tượng ra gương mặt của Kiều Mục. Trong mắt, trong tim cô, không phải cậu chính là trời tháng Tư của nhân gian sao?

Đàm Hiểu Yến rất hưng phấn khi nghe tin cô sẽ tham dự cuộc thi ngâm thơ của trường. Thứ Bảy, Đàm Hiểu Yến tới tìm cô, còn nói muốn may cho cô một bộ quần áo mới. Học thiết kế thời trang một năm, lại thêm bản thân khéo léo, tới giờ cô đã có thể may được những bộ y phục xinh xắn, duyên dáng rồi.

"Chúng mình đi chợ mua vài mét vải, mình sẽ may cho cậu một bộ váy mới, đảm bảo đẹp và rẻ hơn đi mua. Mình muốn cậu đi thi được nở mày nở mặt."

Mẹ Tần Chiêu Chiêu cũng ủng hộ, đưa tiền cho con gái đi mua vải. "Chẳng mấy khi được đi dự thi thế này, cũng nên ăn mặc sáng sủa một chút!"

Dạo một lượt các hàng vải ở trung tâm mua sắm, Đàm Hiểu Yến luôn miệng chê đắt quá không mua, hoa hoét quá không cần, mà đơn điệu quá cũng không muốn, cuối cùng cô cũng chọn cho Tần Chiêu Chiêu một khối vải bông màu hồng nhạt chấm bi trắng nhỏ xíu. Sau đó Đàm Hiểu Yến bỏ một ngày cuối tuần may xong một chiếc váy liền kiểu Tây rất đẹp: váy chữ A, dài đến đầu gối, cổ tròn thoải mái. Váy may xong rồi, vải thừa làm thành một sợi dây buộc tóc đồng màu.

Tần Chiêu Chiêu rất thích chiếc váy mới này. "Không ngờ lại đẹp như vậy! Hiểu Yến, cậu thật tuyệt vời!"

Đàm Hiểu Yến đắc ý vênh mặt. "Đương nhiên rồi! Chiêu Chiêu, sau này cậu không phải lo thiếu quần áo đẹp nữa rồi nhé. Chúng mình không mua nổi quần áo xa hoa đắt tiền nhưng vẫn có thể mặc những bộ quần áo xinh đẹp, đúng không? Cứ tin vào mình!"

Đàm Hiểu Yến và Tần Chiêu Chiêu có gia cảnh giống nhau, đều là con cái "nhà nghèo" nên "chưa bén mùi lụa là giàu sang", từ bé chưa bao giờ được mặc thử những thứ quần áo đẹp. Trước đây, mỗi lần cần quần áo mới, các cô thường được ba mẹ dắt tới tiệm may, tiền công vài đồng một bộ nhưng kiểu dáng cũng chỉ thường thường, không có gì đặc biệt. Vào cấp ba, nữ sinh đã ưa xinh đẹp thích làm dáng không muốn dùng đồ ở tiệm may mà muốn mua đồ may sẵn. Đồ may sẵn đắt hơn nhiều nhưng kiểu dáng cũng đẹp hơn. Thậm chí mua đồ may sẵn các cô cũng chưa từng dám để mắt đến những món đồ có thương hiệu, vẫn biết quần áo vải sợi tổng hợp đẹp hơn nhưng giá cả thì… Đến giờ Đàm Hiểu Yến đã có thể tự may đồ cho bản thân, tuy không thể sang quý như quần áo có thương hiệu ngoài tiệm nhưng cô vẫn có thể sao chép lại kiểu dáng, làm ra những bộ đồ xinh xắn. Cái chính là vải bông rẻ tiền không mềm như vải tổng hợp, nếu không nhất định sẽ rất đẹp.

Đi học, Tần Chiêu Chiêu thường chỉ mặc đi mặc lại hai bộ đồng phục, rất ít khi mặc quần áo của mình. Quần áo của cô không đủ thời thượng, không theo kịp mốt, cũng không đẹp nên không muốn mặc đi học, sợ các bạn cười mình giống con nhà nông dân. Giờ đây, có được chiếc váy đẹp và thời thượng thế này, với cô chẳng khác gì báu vật, cô rất vui nhưng lại tiếc không nỡ đem ra mặc. Thử qua một lần thấy vừa vặn, cô liền cất biến đi, chờ đến ngày đi thi mới bỏ ra mặc.

Cuộc thi ngâm thơ chiều hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu mặc chiếc váy hồng nhạt xinh đẹp, dây buộc tóc cùng màu ôm lấy mái tóc dài xõa vai, yêu kiều đứng trên sân khấu, duyên dáng như đóa sen mùa hạ chớm nở. Vừa hồi hộp vừa ngượng ngùng, cô bắt đầu ngâm nga bài thơ *Anh là tháng Tư của nhân gian*, giọng đọc chuẩn mực trong veo, mỗi âm mỗi từ đều rõ ràng, tròn trịa:

"Em bảo anh là tháng Tư của nhân gian

Tiếng cười nhen sáng gió xuân - dịu dàng;

Như điệu vũ hòa tan trong nắng sớm."

Ngoài lần lĩnh xướng năm lớp bốn, đây là lần thứ hai Tần Chiêu Chiêu đứng trước ánh mắt ngóng trông của bao nhiêu người. Ban đầu cô quá hồi hộp, tim đập thình thịch như trống; cố gắng không nhìn xuống khán giả để định thần lại, rồi dồn hết tập trung vào việc ngâm thơ. Vừa ngâm thơ cô vừa vô thức nhớ về Kiều Mục - con người tựa như "tháng Tư[3]" của riêng cô, vì thế mỗi câu mỗi chữ vang lên đều hàm súc biết bao tình ý:

[3] Tháng Tư là thời gian đẹp nhất trong một năm, tiết trời ấm áp, cây cối đâm chồi nảy lộc, chim chóc hót vang tượng trưng cho ước nguyện tốt đẹp, niềm tin, hy vọng. Đối với Tần Chiêu Chiêu, Kiều Mục tựa như "tháng Tư" tươi đẹp, đầy khát khao.

"Anh là làn khói tỏa sáng tháng Tư

Gió hoàng hôn êm ái mơn man

Ánh sao khuya vô tình lấp lánh

Hạt mưa rớt khẽ cánh hoa mềm

Dịu dàng, tha thướt, chính là anh.

Anh đến cùng vành hoa tươi thắm

Khờ dại, trang nghiêm, vẫn là anh.

Vầng trăng tròn soi sáng đêm sâu

Ánh tuyết tan một trời vàng óng

Lộc biếc nảy chồi, là anh đó.

Đóa sen trắng bồng bềnh làn nước thẳm

Đợi chờ bung nở giấc mơ anh

Anh là gốc cây hé mở nụ hoa thắm,

Là cánh én véo von bên hiên nhà…

Anh là tình yêu, hơi ấm, niềm tin

Anh là tháng Tư của nhân gian.[4]”

[4] Dịch từ bản tiếng Trung có tham khảo bản dịch tiếng Anh của Frank Huang Hoàng Tân Cừ.

Ngâm thơ, đọc diễn cảm là một nghệ thuật chuyển tải cảm xúc, người ngâm thơ phải biết truyền tải cái hay, cái đẹp, tinh thần, những thông điệp, nhắn nhủ của tác giả tới người nghe thông qua giọng đọc của mình. Người ngâm thơ không những phải giúp người nghe lĩnh hội nội dung mà còn phải cuốn họ theo dòng cảm xúc; muốn vậy người ngâm thơ phải chân thành cảm thụ và thấu hiểu tác phẩm. Tần Chiêu Chiêu đã làm việc này gần như trọn vẹn, khán giả nhiệt liệt vỗ tay trước màn biểu diễn đầy xúc động của cô.

©DTV

Lớp Xã hội 3 là vỗ tay lớn nhất, lâu nhất. Chu Minh Vũ quay sang nói với Lâm Sâm bên cạnh: “Oa! Hôm nay Tần Chiêu Chiêu đúng là ngoài sức tưởng tượng luôn, còn hay hơn cả lúc đọc bài trên lớp. Mà hôm nay cô nàng cũng đẹp nữa nhé, bình thường thấy kém thu hút, không ngờ đến lúc ăn mặc tử tế vào đã hóa thành giai nhân rồi.”

Lâm Sâm phản đối ầm ĩ: “Có gì mà xinh đẹp chứ, chẳng ra sao.”

Lâm Sâm cứ việc luôn miệng phản đối, đã có những nam sinh khác thừa nhận: hôm nay Tần Chiêu Chiêu đúng là “giai nhân”.

Tần Chiêu Chiêu không phụ sự kỳ vọng của giáo viên chủ nhiệm, giành ngay giải nhất cuộc thi ngâm thơ, đọc diễn cảm của trường. Kết quả cuộc thi được in trên giấy đỏ dán trên bản tin trường, Tần Chiêu Chiêu cũng được dịp nở mày nở mặt. Từ ngày vào trường trung học thực nghiệm, lòng tự tin của Tần Chiêu Chiêu rớt không phanh, tới nay người gặp việc như ý, tự tin cũng tăng vọt trở lại. Cô không còn trầm mặc, lặng lẽ như trước nữa

mà bắt đầu trò chuyện với các bạn. Vài nam sinh rảnh rỗi cũng mon men tới tìm cô tán chuyện, còn nửa đùa nửa thật nói giọng của cô thật là hay, được nói chuyện với cô cũng là một việc đáng hưởng thụ…

Lời này nói ra khiến Tần Chiêu Chiêu có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng vẫn rất vui mừng. Vui mừng rồi chạnh lòng nhớ tới Kiều Mục, sở dĩ cô có thể nói tiếng phổ thông lưu loát như vậy cũng vì cậu. Đáng tiếc, người ta ở tận Thượng Hải xa xôi, không thể biết thành tích cô vừa đạt được, cũng không thể nhìn thấy khoảnh khắc cô trở thành "giai nhân" đứng trên sân khấu.

Nhưng cũng có người được chứng kiến khoảnh khắc Tần Chiêu Chiêu trở thành "giai nhân" ngâm thơ mà đem lòng thích cô, ấy là một nam sinh lớp Xã hội 2. Cậu ta hễ rảnh rỗi lại chạy sang cửa sổ phòng học lớp Xã hội 3 nghiêng ngó nhìn quanh. Có lần, một đám nam sinh chạy theo đứng ngoài cửa xì xào: "Ai, ai, rốt cuộc là ai thế?"

"Chính là người mặc váy hồng thi ngâm thơ hôm đó, cô ấy không đứng trên bục biểu diễn thôi."

"Lúc ấy mình đứng ở sau sân khấu, cách xa quá chẳng nhìn rõ. Trông cũng không tồi nhỉ, mắt to quá, giống Tiểu Yến Tử ghê."

"Ờ đúng rồi, mình cũng bảo cô ấy mắt to giống Tiểu Yến Tử mà. Có điều tính cách thì không giống, nghe bảo cô ấy nhã nhặn, bình thản lắm."

"Bình thường thì nhã nhặn, bình thản thế thôi, chứ lúc nổi xung lên cũng lợi hại lắm đó. Các cậu còn nhớ chuyện năm ngoái có một nữ sinh bị bạn bắt nạt đã xách dao đuổi theo cậu ta không? Chính là cô ấy đấy!"

“Óa, ra là cô ấy hả? Cô ấy tức lên thì có khác gì Tiểu Yến Tử liều mạng đâu!”

Thời trung học, nếu bạn thích một bạn lớp khác, mọi người trong lớp bạn sẽ thường xuyên tò mò chạy qua xem mặt rồi bình phẩm đủ kiểu về người ta. Ngày đó *Hoàn châu cách cách* bắt đầu nổi tiếng, cặp mắt to của Tần Chiêu Chiêu liền bị đem ra so với Tiểu Yến Tử.

Nghe người ngoài cửa bình phẩm, đánh giá mình đủ kiểu, Tần Chiêu Chiêu vừa thẹn vừa quẫn, mặt đỏ bừng tới tận mang tai.

“Các cậu xem kìa, cô ấy xấu hổ đấy, đỏ hết mặt lên rồi.”

Nữ sinh xấu hổ thẹn thùng càng làm nam sinh hăng hái, một cậu còn cao giọng hát: *“Đóa hồng ngượng ngùng âm thầm nở…”*

Cả đám lại cười xôn xao ngoài cửa sổ, tới tận khi có tiếng hét vang cắt đứt: “Ồn chết được, lên cơn cả đám à?”

Lâm Sâm không thể nhịn được nữa, bởi vì… bởi vì đám nam sinh đứng bên cửa sổ kia cứ ha hả không thôi làm ảnh hưởng tới chuyện ngủ của cậu khiến lửa giận bùng lên.

Mấy nam sinh ngoài cửa cũng không vừa, định thần lại là lập tức đốp trả: “Lên cơn đấy thì sao, ảnh hưởng gì tới cậu à?”

“Muốn lên cơn thì về lớp ấy, đừng làm ầm ở đây ảnh hưởng tới tôi ngủ.”

“Muốn ngủ sao không về nhà mà ngủ, ai bảo cậu nằm ngủ trong lớp? Bị ồn chết cũng đáng đời.”

Chu Minh Vũ lập tức lên tiếng ủng hộ Lâm Sâm: “Uầy uầy uầy, đây là chỗ của ai thế nhỉ? Đây là phòng học của lớp 3 chúng tôi đấy nhé! Mộc Mộc muốn học hay ngủ thế nào là việc của cậu ấy, mấy học sinh lớp ngoài các cậu chạy sang đây làm loạn cái gì? Còn định quấy rối con gái lớp tôi nữa. Về đi về đi, muốn lên cơn thì về mà lên cơn với con gái lớp các cậu ấy!”

Hai bên mạnh miệng lời qua tiếng lại. Nếu không phải chuông vào giờ vang lên đúng lúc, mấy nam sinh kia phải hậm hực về lớp, chỉ sợ từ động khẩu đã chuyển sang động thủ luôn rồi.

Sau trận cãi nhau ầm ĩ, Vu Thiến liền vỗ vỗ vai Diệp Thanh ngồi trước, nhỏ giọng: “Mình phát hiện ra từ ngày bị cậu lơ đi, Mộc Mộc xấu tính hẳn.”

“Liên quan gì đến mình chứ!” Diệp Thanh phẩy tay, giọng không quan tâm, nhưng giọng nói vẫn chứa một chút tự đắc.

Chương 17

Thứ Sáu nọ, tan việc về nhà, mẹ Tần Chiêu Chiêu đưa cho cô một chiếc đài chạy băng. Đây vốn là đồ con bà chủ tiệm nơi mẹ cô làm việc bỏ đi, bà muốn con gái có đồ để tiện học tiếng Anh nên xin mua lại của bà chủ. Bà chủ rất hào phóng, vừa bán vừa cho còn tặng thêm một bộ băng học tiếng Anh.

Mặc dù máy cũ rồi nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn vô cùng thích thú. Từ ngày thỉnh thoảng mượn được máy nghe nhạc của Vu Thiến, cô càng mong mình cũng có thể có một chiếc mang theo bên cạnh, khi nào cần có thể

nghe, không nhất thiết phải chờ Vu Thiến không dùng nữa mới mượn. Đài chạy băng cũng có thể dùng để nghe nhạc, từ nay cô không cần phải mượn máy nghe nhạc của người khác nữa.

Chiếc đài chạy băng cũ này là món đồ "xa xỉ" nhất mà Tần Chiêu Chiêu có. Tuy Vu Thiến thường nói nghe nhạc bằng đài chạy băng không được hay lắm nhưng với Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng sao, dẫu không thật tốt nhưng có còn hơn không, cô cũng đủ thỏa mãn rồi.

Ngày ấy, trong trường không ai không thích nghe nhạc. Giờ tự học buổi tối rất nhiều học sinh đeo tai nghe vừa đọc sách, làm bài vừa nghe nhạc. Âm nhạc cũng quan trọng như không khí, thiếu đi giống như thiếu hơi thở, không thể yên tâm học hành. Bạn bè cũng thường xuyên trao đổi cho nhau băng đĩa nghe nhạc.

Thập niên 90 của thế kỷ trước, ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất Trung Quốc phải kể tới Tứ đại Thiên vương. Người Hồng Kông từng nói vui, Tứ đại Thiên vương hùng bá âm nhạc Hồng Kông suốt thập niên 90. Kỳ thực, không chỉ ở Hồng Kông, ngay trong lục địa cũng không có ca sĩ nào vượt qua được bốn người họ. Từ cụ già sáu, bảy mươi tới em nhỏ bốn, năm tuổi, ai ai cũng có thể kể vanh vách tên của bốn người được mệnh danh Thiên vương. Có thể nói, họ hoàn toàn xứng đáng với tên gọi thần tượng quốc dân; trong đó thanh niên tuổi trẻ nhiệt huyết sục sôi chính là lực lượng fan hâm mộ cuồng nhiệt nhất.

Cuối thập niên 90, dưới ánh hào quang chói lọi của Tứ đại Thiên vương, lớp thần tượng mới nỗ lực Trường Giang sóng sau xô sóng trước, nổi danh nhất là Tạ Đình Phong. Đẹp trai, thẳng thắn, táo bạo, nổi loạn… Tất cả những thứ đó đưa Tạ Đình Phong trở thành thần tượng của cả một thế hệ thanh thiếu niên.

Vu Thiến thích và thường mua đĩa của Tạ Đình Phong nên khi mượn máy nghe nhạc của Vu Thiến, Tần Chiêu Chiêu nghe nhạc Tạ Đình Phong nhiều nhất. Thật ra cô không thích các bài hát của Tạ Đình Phong, nghe bao nhiêu lần cũng không thấy cảm động, nghe xong lại quên. Bản thân cô thích nhạc của Trương Học Hữu nhất, được mệnh danh là Ca Vương - người có giọng hát hay nhất trong bốn vị Thiên vương - với vô số bài hát kinh điển được bao nhiêu người truyền miệng. Bài hát ưa thích của cô là *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất.*

"Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dấu…"

Một ca khúc có thể làm rung động lòng người không chỉ cần giai điệu, ca từ cảm động mà còn do hợp tâm trạng người nghe. Tần Chiêu Chiêu thích bài hát này vì cảm thấy bài hát cứ như viết cho mình, hát về mình, bài hát sâu lắng in sâu tận đáy lòng cô… Kiều Mục, dẫu cậu rời xa, tình cảm của mình dành cho cậu vẫn không thay đổi, với mình cậu vẫn luôn là người tuyệt vời nhất.

Tần Chiêu Chiêu thích nghe nhạc của Trương Học Hữu nên thường mượn băng của bạn bè trong lớp về nghe. Nhưng mượn của người khác cũng có chỗ phiền phức, hơn nữa băng từ rất mỏng manh, nếu bật đi bật lại quá nhiều rất dễ bị kẹt hỏng. Bị kẹt băng là chuyện làm cô đau đầu nhất, đang nghe bài hát hay mà bị kẹt giữa chừng không nói làm gì, còn phải lo lắng kẹt rồi có dẫn tới hỏng băng hay không, đi mượn đồ của người ta mà làm hỏng thật không hay chút nào. Giờ đã có đài chạy băng rồi, tốt nhất là tự mua một băng Trương Học Hữu về an tâm nghe.

Quanh trường học cũng có quầy bán băng đĩa nhưng tất cả đều là hàng sao lậu lại, giá rất rẻ, chỉ hai, ba đồng, đắt lắm là năm đồng một hộp nhưng chất lượng rất kém, cũng dễ hỏng. Băng có hỏng cũng chẳng sao nhưng rất

có thể sẽ làm hỏng luôn cả máy nghe. Vất vả lắm mới có được chiếc máy nghe nhạc nên Tần Chiêu Chiêu không dám tham rẻ mà mua những loại băng đĩa này. Cuối cùng cô hăm hở tới nhà sách Tân Hoa tìm mua băng đĩa chính bản. Nhà sách có nguyên một giá bày toàn album và tuyển tập ca khúc chọn lọc của Trương Học Hữu, nếu có tiền hẳn cô sẽ mua tất cả về nghe; chọn nửa ngày, cuối cùng cô bỏ mười đồng mua một cuốn băng *Lửa - Tình - Hoa*.

Bỏ mười đồng mua một cuốn băng với Tần Chiêu Chiêu ngày ấy là một sự xa xỉ. Mỗi bữa cô ăn cơm cũng chỉ hết ba hào mà thôi, mười đồng này nếu đổi thành cơm thì không biết cô có thể ăn được bao nhiêu hôm nữa.

Cầm cuốn băng chính bản trong tay, cô cẩn thận bóc lớp vỏ trong suốt bên ngoài, tập lời bài hát đi kèm theo băng còn vương mùi mực mới thơm ngát. Lời bài hát được in cẩn thận, ghi rõ tên bài hát, người sáng tác nhạc, lời, độ dài mỗi bài… Cô liền mau chóng về lớp học ngồi nghe.

Từ giờ tới tiết tự học buổi tối còn xa, những học sinh nội trú tại trường vẫn còn đang ngồi ở trong ký túc xá, học sinh ngoại trú chẳng ai tới sớm như vậy, một mình Tần Chiêu Chiêu ngồi trong phòng học giữa ánh trời chiều. Cô bật băng, không dùng tai nghe mà mở loa ngoài, vặn âm lượng lớn nhất. Phòng học trống trải, tiếng nhạc quấn quýt, vấn vương lay động lòng người. Bật đi bật lại *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* mấy lần, cô bèn vặn nhỏ âm lượng, khe khẽ hát theo tiếng nhạc.

“Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dấu…

Hoa không còn nở rộ, tình tràn như biển khơi, nếu em còn nhớ tôi, vì sao một mình ngậm ngùi?”

Mới hát được hai câu, cô chợt nghe tiếng người ồn ào vọng tới: "Oa oa oa, hóa ra Tần Chiêu Chiêu hát hay như vậy à?"

Vừa nghe tiếng đã thấy Chu Minh Vũ thò mặt vào, theo sau là Lâm Sâm. Tần Chiêu Chiêu lập tức đỏ mặt, im lặng. Chu Minh Vũ một mực đòi cô hát tiếp, làm sao cô có thể hát tiếp được chứ, đành kiếm đại một cái cớ rời khỏi lớp, chạy thẳng một mạch.

Chu Minh Vũ lắc đầu không ngừng. "Tần Chiêu Chiêu này lạ thật, bảo hát một bài thôi, làm gì mà chạy thẳng như bị ai dọa giết vậy!"

Lâm Sâm không buồn để lời của cậu ta vào tai, đi tới chỗ mình ngồi phịch xuống, lục máy nghe nhạc trong túi ra, áp hai tai nghe vào tai. Một lúc sau, đột nhiên cậu buông câu hỏi: "Lúc nãy cô ấy hát bài gì thế? Nghe nhạc quen quá."

"Ờ, là… là bài gì của Trương Học Hữu ấy nhỉ…"

Chu Minh Vũ nghĩ mãi chưa ra, chính Lâm Sâm đã tự trả lời: "Biết rồi, *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* của Trương Học Hữu."

Cuốn băng Trương Học Hữu là báu vật của Tần Chiêu Chiêu, có khi cô cũng cho các bạn mượn nghe nhưng luôn cảm thấy hơi tiếc, chỉ là tiếc cũng không được. Trước kia cô vẫn thường mượn băng của các bạn, giờ sao có thể không đáp lại chứ? Hơn nữa cô cũng chỉ có một cuốn băng, nhiều lắm chỉ có chục bài hát, còn rất nhiều bài hát hay của Trương Học Hữu trong băng của cô không có, muốn nghe chỉ có thể mượn của các bạn mà thôi.

Lúc đó, số học sinh nghe nhạc của Trương Học Hữu bắt đầu ít dần. Tứ đại Thiên vương mặc dù vẫn còn uy danh trong giới giải trí nhưng đã nổi tiếng lâu như vậy rồi, hay bao nhiêu cũng có chút xuống dốc. Lớp thần

tượng mới nổi như Tạ Đình Phong, Trần Dịch Tấn, Nhậm Hiền Tề, Trương Tín Triết mang lại cảm giác mới mẻ, rất nhiều học sinh trung học thuận theo xu thế tìm nghe những bài hát của họ. Nhưng vẫn có người không giống thế, Lâm Sâm là một ví dụ, nghe bao nhiêu nhạc các loại, cuối cùng vẫn thấy nhạc Trương Học Hữu là hay nhất. Cậu ta liền bỏ tiền mua một lèo tất cả các tuyển tập ca khúc chọn lọc của Trương Học Hữu, hơn nữa còn rất hào phóng cho các bạn cùng sở thích trong lớp mượn băng đĩa về nghe.

Tần Chiêu Chiêu cũng mê nhạc Trương Học Hữu không kém gì Lâm Sâm, cô thích những bài hát của anh, nghe mãi không biết chán. Nhưng cô không bao giờ dám mượn băng của Lâm Sâm, từ trước tới giờ cô luôn cố tránh nam sinh này càng xa càng tốt. Cô muốn tự mua thêm vài băng của Trương Học Hữu nữa nên dốc sức để dành tiền. Cuối tuần về nhà thường bảo mẹ làm một ít thịt xào dưa hay cá khô sao ớt bỏ vào bình mang tới lớp ăn chung với cơm để tiết kiệm tiền thức ăn. Kem đánh răng, xà phòng, bột giặt, cái gì có thể tiết kiệm được cô đều cố gắng tiết kiệm tối đa.

Không hiểu sao chuyện Tần Chiêu Chiêu thích nghe nhạc Trương Học Hữu lọt tới tai cậu nam sinh lớp Xã hội 2, có hôm vừa tới giờ nghỉ giải lao tự học buổi tối, cô đi xuống nhà vệ sinh, giữa đường bị cậu ta chặn lại, khăng khăng muốn cô nhận một cuốn băng tuyển tập ca khúc của Trương Học Hữu.

Tần Chiêu Chiêu thích cuốn băng nhưng lại không ưa nổi cậu nam sinh kia. Hôm đó cậu ta dẫn theo một đám người đứng ngoài cửa sổ to nhỏ bình phẩm về cô không kiêng nể gì khiến cô thấy phản cảm vô cùng. Cô cảm thấy hành động của cậu ta rõ ràng là không tôn trọng mình. Vì thế, bất kể cậu ta có tặng băng đĩa gì cô vẫn nhất quyết cự tuyệt không nhận.

Có điều, có được một người yêu thích muốn tặng quà cho mình cũng là chuyện khiến Tần Chiêu Chiêu có chút tự đắc. Yểu điệu thục nữ, quân tử

hảo cầu… Rốt cuộc, cũng có người muốn "cầu" tới cô.

Trời lạnh dần, gió thu mang thêm ít nhiều hơi lạnh. Một hôm, trời đột nhiên trở gió, không khí lạnh "đột kích" giữa đêm khiến nhiệt độ giảm mạnh. Học sinh ngoại trú đi học đều phải mặc thêm áo len và áo khoác, học sinh nội trú không kịp mang theo áo ấm, giữa trưa xôn xao xin nghỉ về lấy áo. Tần Chiêu Chiêu cũng xin về nhà lấy thêm áo, vừa đi vừa về gặp gió lạnh, đến tối liền ho khan. Cô cũng không để tâm lắm, bình thường vốn không hay bị ốm, chỉ cần không bị sốt cao thì ho vài bữa sẽ tự khỏi.

Nhưng chẳng hiểu sao đợt ho này lại rắc rối như vậy, mấy ngày liền còn vấn vít chưa chịu buông. Cô vẫn kiên trì không muốn chữa, thầm nghĩ ho lâu như thế chắc cũng sắp khỏi rồi. Cô không muốn đi khám vì như vậy mất nhiều tiền, đi bệnh viện mua thuốc rẻ cũng cả chục đồng.

Tiết tự học buổi tối cô không ngừng ho khan, không muốn ảnh hưởng tới các bạn nên mỗi lần ho cô đều che miệng và lâu lâu lại nhấp thêm chút nước làm dịu cuống họng. Uống nhiều nước nên chưa hết giờ cô đã muốn đi vệ sinh, xin phép lớp trưởng rồi ra bằng cửa sau. Vừa ra ngoài, gặp gió lạnh lại ho, vì không còn ở trong lớp nên không sợ ảnh hưởng tới mọi người, cô cúi người ho rũ rượi một trận.

Đang ho, đột nhiên có người đẩy cửa phòng học nhìn ra, léo nhéo: "Tần Chiêu Chiêu ho gì mà ác vậy? Ốm bao lâu thế rồi có mua thuốc uống chưa? Cậu thế này… Thế này không phải muốn lây bệnh cho cả lớp đấy chứ?"

Lâm Sâm ngồi ở gần cửa sau phòng học, ban nãy cậu ta nghe thấy tiếng ho của cô nên mới lên tiếng. Cậu ta sợ cô lây bệnh cho cả lớp sao? Cô nhanh chóng che miệng nhịn ho, rảo bước đi về phía nhà vệ sinh. Lúc về lớp, cô cố ý đi vòng lên cửa trước, tránh cho cậu ta bị lây bệnh.

Cuối tuần về nhà, Tần mẹ thấy con gái ho khan liên tục liền hỏi cô có thấy khó chịu ở đâu nữa không. Cô nói không có, không sốt, không đau đầu, chỉ cảm thấy ngứa họng muốn ho, thật ra cô ho chỉ vì ngứa họng mà thôi. Chắc mẩm không có thêm bệnh gì nghiêm trọng, mẹ cô liền mua một ít xuyên bối cùng mấy quả lê làm một ít lê chưng cách thủy cho con ăn, hy vọng phương thuốc dân gian giúp nhuận hầu này có thể chữa khỏi ho. Thông thường, bệnh nhẹ như của Tần Chiêu Chiêu sẽ không đi khám bác sĩ mà chỉ dùng phương thuốc cổ truyền này để chữa trị.

Tần Chiêu Chiêu ở nhà hai ngày, ăn một ít lê chưng với xuyên bối, cảm thấy khá hơn một chút nhưng vừa về trường đã ho trở lại, mà còn ho dữ hơn trước. Nhất là buổi tối, cô ho tới nỗi các bạn trong phòng không ai ngủ được. Cổ họng ngứa rát không chịu nổi, chỉ khi gắng sức ho mạnh mới xoa dịu được chút ít, có điều càng ho dữ dội càng khiến cô mệt, thậm chí có khi còn nôn khan liên tục.

Bạn cùng phòng ai nấy sợ hãi, còn nói nếu cứ ho mãi không khéo ho ra máu mất, mà sau một đêm ho không ngừng, cô cũng mệt rũ, chân tay bủn rủn không nhấc thân khỏi giường được. Giáo viên chủ nhiệm nghe các bạn trong ký túc xá báo cáo liền chạy tới xem xét tình hình, hỏi số điện thoại định gọi cho ba mẹ đưa cô đi khám bệnh, chỉ thấy cô yếu đuối lắc đầu. “Nhà em không có điện thoại.”

Trong khu tập thể Tần gia ở chỉ có hai gia đình lắp điện thoại. Đầu tiên là nhà chị Tiểu Đan bỏ ra ba ngàn đồng lắp điện thoại vì chị và hai anh trai sau khi thôi việc ở nhà máy đã xuống phía Nam kiếm việc. Để tiện liên lạc với gia đình, ba người họ góp tiền lắp một cái điện thoại ở nhà. Kế đến là gia đình bác Lý có con trai học đại học ở Bắc Kinh. Ngày đó ở Trường Cơ, hầu như chẳng có ai muốn bỏ mấy ngàn đồng ra để lắp điện thoại hết.

Không thể liên lạc với phụ huynh, Tần Chiêu Chiêu lại ho tới hết hơi, giáo viên chủ nhiệm không thể bỏ mặc học sinh đành đích thân đưa cô đi khám bệnh.

Chương 18

Phòng y tế của trường trung học thực nghiệm thực ra chỉ để trang trí. Nếu chỉ bệnh nhẹ, bôi bôi thoa thoa ít thuốc đỏ hay kê đơn tiêu độc, hạ sốt thì còn có thể, gặp bệnh nặng một chút, bác sĩ sẽ đề nghị đưa đi viện luôn.

Giáo viên chủ nhiệm đành phải đưa Tần Chiêu Chiêu tới bệnh viện. Cô yếu quá không xuống nổi giường chứ đừng nói có thể tự đi được, giáo viên chủ nhiệm đành bảo cán sự đời sống của lớp là Lưu Giai Tuệ tới lớp gọi mấy bạn nam qua đỡ cô. Giai Tuệ vừa về lớp truyền lại ý của cô giáo, Lâm Sâm liền lấy cớ ngồi trong lớp chán muốn chết, không bằng ra ngoài đi một vòng rồi kéo luôn Chu Minh Vũ cùng đi.

Trong trường không có cáng, họ phải mượn chiếc ghế mây của thầy quản lý ký túc xá để hai bạn nam khiêng Tần Chiêu Chiêu ra taxi. Cô giáo gọi Lưu Giai Tuệ đến bệnh viện cùng nhưng Lâm Sâm cũng chủ động xin đi theo. “Thưa cô, em cũng muốn đi, thím em làm việc ở bệnh viện thành phố, em đi cùng sẽ giúp được ít nhiều.”

Quả có thế, ở Trung Quốc muốn làm gì cũng cần quen biết, đến bệnh viện mà không có người quen có khi mất công mà còn phí tiền, vì thế cô chủ nhiệm đồng ý để Lâm Sâm đi cùng.

Để Lâm Sâm đi cùng đúng là quyết định sáng suốt. Tuy thím cậu ta làm ca đêm, giờ không có ở bệnh viện nhưng vừa vào phòng cấp cứu, Lâm Sâm đã gọi điện cho thím, thím cậu ta nghe rồi chuyển lời nhờ bác sĩ giúp đỡ, vì thế mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi. Bác sĩ cẩn thận xem bệnh cho Tần Chiêu Chiêu rồi chẩn đoán cô bị viêm phế quản nặng. Bác sĩ nói bệnh nhân rõ ràng đã để bệnh kéo dài, cổ họng bị sưng đỏ thế này chắc chắn không phải mới mắc.

"Cô bé này cũng cứng đầu quá, ho lâu ngày thế mà không chịu đi khám, giờ thì bệnh nhẹ hóa nặng, không cẩn thận thành viêm phế quản mãn tính thì khổ. Sau này có bị ốm là phải đi khám ngay nhé, để càng lâu bệnh càng nặng đấy."

Hóa ra bị viêm phế quản, chẳng trách mãi không khỏi. Viêm phế quản mà không uống thuốc thì chắc chắn chỉ có nặng thêm chứ không thể tự khỏi. Bác sĩ kê một đơn rất nhiều loại thuốc, cả thuốc uống lẫn thuốc tiêm, đã vậy còn tiêm thêm cho cô một mũi đạm, nói là cô ăn uống thiếu chất nên sức đề kháng suy giảm. Một mũi tiêm mông, một mũi tiêm tĩnh mạch, một mũi đạm rồi để cô nằm truyền dịch. Hai bình thuốc nước treo trên một giá cao, nước trong suốt theo dây truyền vào cơ thể. Không biết do thuốc tác dụng nhanh hay do tác dụng tâm lý mà Tần Chiêu Chiêu thấy họng bớt ngứa, người cũng khá hơn nhiều. Ho suốt một đêm, tới giờ hai mí mắt cô trĩu nặng, buồn ngủ vô cùng. Cô giáo ân cần bảo cô cứ ngủ ngon, bao giờ truyền nước xong sẽ đánh thức.

Đến lúc cô mở mắt ra đã gần giữa trưa, giáo viên chủ nhiệm đã về trường từ lâu, chỉ còn Lưu Giai Tuệ và Lâm Sâm ở lại trông chừng, đợi lúc nào tiếp nước xong thì đưa cô về. Tần Chiêu Chiêu không muốn phiền hai người đưa mình về. Tiếp nước, uống thuốc nghỉ ngơi đâu vào đó, cô cảm thấy khá hơn nhiều, có thể tự về một mình. Lưu Giai Tuệ cũng không khăng khăng, nhà cô ở gần bệnh viện, không đưa Tần Chiêu Chiêu về thì có thể về nhà ăn

trưa, bớt việc càng mừng. Thế nhưng Lâm Sâm lại có ý thức trách nhiệm rất cao. “Để cậu tự về á? Thế làm sao được. Đây là nhiệm vụ cô giáo giao cho tôi, tôi không thể không hoàn thành.”

Thứ Tần Chiêu Chiêu không cần nhất bây giờ chính là tinh thần trách nhiệm của Lâm Sâm. Mặc kệ cậu ta nói thế nào, cô cũng không để cậu ta đưa về. Cậu ta cứ khăng khăng như thế, cô sẽ ở lì luôn ở bệnh viện, không đi nữa. Cuối cùng cậu ta cũng nhún vai bỏ cuộc. “Thôi được rồi, cậu không mượn tôi thì thôi, tôi cũng không nhiều chuyện làm gì. Về nhà ăn đây! À đây, đây có mười đồng cô giáo đưa cho để đi xe về, cậu tự về nhà nhé!”

Lưu Giai Tuệ và Lâm Sâm đi rồi, Tần Chiêu Chiêu mới một mình rời bệnh viện. Cô không gọi taxi mà bắt một chiếc xe ba bánh về Trường Cơ mất ba đồng.

Cô không biết chiếc xe của mình vừa rời cổng bệnh viện thì Lâm Sâm cũng bắt một chiếc xe bên kia đường đi theo.

Hai chiếc xe một trước một sau chầm chậm lách qua những con phố lớn nhỏ, tới cổng phía đông rồi cứ thế đi thẳng. Con đường bằng phẳng bắt đầu uốn lượn men theo các triền núi và cánh đồng. Đi hơn mười lăm phút, Lâm Sâm thấy chiếc xe phía trước rời đường lớn rẽ vào một con đường nhựa nhỏ xíu dẫn tới một khu tập thể. Nhà cửa ở đây phần lớn đều là nhà một tầng, đã vậy còn cũ kĩ, tồi tàn.

Tần Chiêu Chiêu xuống xe, Lâm Sâm cũng xuống, bám theo phía sau cô. Đi hết một dãy thang dài, qua dãy cửa hàng đổ nát tới một con đường nhỏ gập ghềnh rẽ nhánh như tơ nhện, hai bên đường là hàng loạt những ngôi nhà cấp bốn thấp lè tè san sát nhau. Lâm Sâm đi theo mà choáng váng, đầu quay cuồng như lọt vào mê cung. Vừa không để ý đã không thấy bóng dáng

Tần Chiêu Chiêu đâu nữa, cậu chạy loạn một lúc giữa những dãy nhà y sì nhau, thiếu chút nữa là không biết đường ra.

Nơi này nhà cửa thoạt nhìn chẳng khác nhau bao nhiêu, thuần một dạng nhà gạch mái ngói, cửa gỗ xanh sơn tróc loang lổ, trước nhà bày một đống than tổ ong to được che đậy bằng mấy thứ đồ linh tinh để tránh mưa gió. Bây giờ vừa đúng giờ ăn trưa, rất nhiều người đang đứng, ngồi ăn cơm trước cửa, vừa ăn vừa tán gẫu với hàng xóm. Lâm Sâm đi qua, bao nhiêu ánh nhìn bình phẩm không che giấu rơi trên mình cậu, tiếng xì xào bàn tán truyền tới bên tai:

“Con cái nhà ai thế nhỉ, chưa gặp bao giờ.”

“Đúng rồi, tôi cũng chưa gặp bao giờ, chắc không phải người Trường Cơ.”

“Có thể là bạn con cái nhà ai tới chơi thôi!”

©STE.NT

Lâm Sâm không tưởng tượng nổi, người ta có thể nhìn ra ngay cậu lần đầu tiên tới khu này. Xem ra người ở đây đều không lạ gì nhau. Chắc dân vùng này cũng ở đây mấy chục năm đã quen hết mặt nhau rồi nên vừa có người lạ tới là nhận ra ngay.

Hôm nay Lâm Sâm tốn không ít sức lực mới thoát khỏi những dãy nhà như mê cung kia, còn tìm được nhà Tần Chiêu Chiêu nữa. Vòng qua một dãy nhà, cuối cùng cậu cũng thấy bóng dáng Tần Chiêu Chiêu lướt qua. Hóa ra cô ở ngay căn nhà đầu dãy. Cậu không đi tiếp, bị cô phát hiện sẽ chẳng hay ho gì, chỉ đứng lại nhìn ngó xung quanh một chút, dụng tâm nhớ kĩ địa hình nơi này.

Buổi chiều Lâm Sâm quay về trường, Chu Minh Vũ hết chớp lại nháy mắt hỏi vặn sao sáng nay lại biểu hiện ngoan ngoãn thế? Chẳng những nhiệt liệt hưởng ứng lời kêu gọi hỗ trợ bạn Tần Chiêu Chiêu ốm của cán sự đời sống, lại còn chủ động đưa bạn tới bệnh viện nữa chứ! Cậu vẫn trước sau một lý do: "Ngồi trong lớp cũng có làm gì đâu, kiếm cớ đi loanh quanh cho thoáng thôi."

"Hóa ra là kiếm cớ ra ngoài hóng mát, mình còn tưởng cậu đang định mượn cớ báo đáp "ơn cứu mạng" của Tần Chiêu Chiêu đấy!"

Cũng như bao lần trước, vừa nghe thấy mấy câu này, Lâm Sâm liền bày ra bộ mặt lạnh lùng. "Tôi chưa từng thừa nhận cô ta có ơn cứu mạng thì sao phải báo đáp nhỉ?"

Tần Chiêu Chiêu nghỉ dưỡng bệnh ba ngày.

Kỳ thực, hôm ở bệnh viện tiêm thuốc xong, đến tối cô đã không còn ho nữa rồi, những người bình thường ít tiêm hay uống thuốc, tới khi sử dụng thường có tác dụng đặc biệt nhanh. Hôm sau cô không muốn tới bệnh viện

tiêm thêm lần nữa, thầm nghĩ cứ uống hết ba ngày thuốc bác sĩ cho là sẽ khỏi nhưng ba mẹ cô không đồng ý. Lần này chỉ vì coi thường ho hắng đơn giản cuối cùng thành viêm phế quản nặng khiến ba mẹ ý thức được từ nay có bệnh nhất định phải đi khám ngay, càng để lâu càng phiền phức. Vốn dĩ muốn tiết kiệm ít tiền mà cuối cùng hóa ra còn mất nhiều gấp bao nhiêu lần; một mũi đạm tiêm đã mất ba mươi đồng, lần này cô giáo đã ứng trước tổng cộng gần một trăm đồng tiền thuốc.

Tần mẹ xót con. “Sao lại thành ra thiếu dinh dưỡng thế này? Có phải ở trường tiếc tiền không nỡ ăn không?”

Tần ba cũng thêm vào: “Chẳng hiểu ở trường ăn uống thế nào! Giờ con đang tuổi ăn tuổi lớn, ngàn vạn lần không được xử tệ với bản thân, phải ăn uống đủ chất mới lớn được chứ. Con không cần lo nghĩ tiết kiệm tiền ăn uống làm gì, nhà mình cũng đâu có thiếu thốn đến mức ấy.”

Thế là ba mẹ cô quyết định mỗi tháng tăng thêm hai mươi đồng tiền sinh hoạt cho cô, cũng dặn đi dặn lại con gái ở trường tuyệt đối không được ăn uống kham khổ.

Sau lần bị bệnh này, Tần Chiêu Chiêu cũng chột dạ, không dám hà khắc với bản thân nữa. Đúng như ba mẹ cô nói, giờ cô đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu tiếc chút tiền để thiếu dinh dưỡng thì rất dễ mắc bệnh. Mắc bệnh một lần thì số tiền kham khổ để tích cóp kia cũng không đủ một lần uống thuốc. Như vậy là mất nhiều hơn được.

Lúc đi học trở lại, Tần Chiêu Chiêu ăn trưa cũng không dám ăn cơm không với dưa muối, cá khô mẹ làm hay cơm rau nữa mà mỗi bữa sẽ mua thêm một, hai phần đồ ăn.

Mà mẹ cô giờ cũng không xào các loại dưa cải nữa mà làm một ít đồ ăn ngon như thịt kho tàu, sườn hầm tương hay chân giò ninh nhừ để cô mang đến trường… Trời chuyển sang đông, khí lạnh tăng cường, không lo đồ ăn mang theo bị hỏng nên chiều Chủ nhật bà sẽ hầm một nồi xương sườn hay móng giò rồi cho vào bình thủy tinh miệng rộng cho con gái.

Thức ăn mẹ làm rất ngon, nếu đến trường chịu khó dè sẻn cũng đủ cho Tần Chiêu Chiêu ăn mấy bữa, có điều muốn dè sẻn cũng không phải chuyện đơn giản. Ký túc xá và phòng học ở hai hướng ngược nhau, trời sang đông lạnh lẽo, gió hun hút cắt da cắt thịt, Tần Chiêu Chiêu ngại phải băng gió vượt mưa chạy về ký túc xá lấy đồ ăn rồi quay ngược lại nhà ăn nên thường mang luôn hộp đồ ăn xuống lớp, giờ ăn trưa cầm theo. Từ sau khi ăn vụng nhầm trứng hầm đương quy, Lâm Sâm cũng bỏ luôn thói ăn vụng nên cô có thể an tâm xách đồ ăn theo.

Nhưng cô lại quên mất một chuyện, các bạn ăn cơm cùng nhau, có món gì ngon mang từ nhà đi sẽ mời các bạn thân quen mỗi người một miếng, coi như lộc bất tận hưởng. Trước kia cô lặng lẽ một mình, trầm mặc ít lời, thường hay xa cách bạn bè nên không có ai tới hỏi đồ ăn của cô. Giờ khác trước, cô cũng có chút danh tiếng trong lớp, cũng thường xuyên trò chuyện, tán gẫu với bạn bè nên mọi người cũng vui vẻ chạy tới thử đồ ăn của cô, mỗi người một, hai miếng, hộp đồ ăn cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nói thật, Tần Chiêu Chiêu cũng tiếc khi mang đồ ăn ngon chia cho các bạn, nhưng càng tiếc càng tỏ ra mình là đồ hẹp hòi. Hơn nữa, mẹ cô nấu ăn rất ngon nên chẳng mấy chốc tiếng lành đã vang cả lớp. Càng về sau càng có nhiều bạn cùng lớp đầu tuần tới tìm cô hỏi đồ ăn: “Lần này cậu lại mang món gì ngon tới thế?”

Mỗi lần mang theo đồ ăn đến trường đều bị người khác ăn quá nửa, Tần Chiêu Chiêu cũng đau lòng. Chỉ vì mẹ cô nấu ngon quá, mỗi lần mang đồ

ăn tới căng tin, không những mấy bạn nữ cùng bàn muốn nếm thử mà cả mấy bạn nam ngồi xung quanh cũng thử mỗi người một gắp. Cô chỉ còn biết trơ mắt nhìn đồ ăn trong lọ cứ thế vơi dần, hận không thể làm một miếng hết sạch cho thỏa.

Hôm nay Lâm Sâm tới muộn, Chu Minh Vũ nghỉ, đến giờ ăn không ai đánh thức cậu dậy nên cậu cứ thế đánh một giấc đến quá giờ ăn trưa. Lúc chạy được tới nhà ăn thì bao nhiêu đồ ngon đã bị người ta mua sạch, chỉ còn lơ thơ vài món canh rau lằng nhằng. Xưa giờ cậu ăn cơm luôn phải có thịt, ăn cơm không thịt không nuốt nổi, vô cùng bất mãn vì không còn gì ăn. "Đùa đấy à? Đến thịt cũng không còn là sao?"

Cậu vốn định trèo tường ra ngoài mua cơm ăn thì lại thấy Tần Chiêu Chiêu ngồi cạnh mấy nữ sinh, còn có hai nam sinh đang vây lấy cô giành đồ ăn. Cậu cũng không buồn nghĩ ngợi nhiều, cứ thế chạy thẳng tới. "Gặp đồ ăn ngon, ai thấy có phần nhé!"

Đồ ăn trong hộp của Tần Chiêu Chiêu cũng không còn bao nhiêu, chắc chắn không đủ cho ba nam sinh chia nhau, Lâm Sâm vừa thấy liền "tiên hạ thủ vi cường" đem trút hết cơm của mình vào hộp. "Thôi, đồ này cho tôi cả, vừa lúc không mua được cái gì ăn đành ăn ké ít thịt kho tàu của Tần Chiêu Chiêu vậy. Hai cậu có đồ ăn rồi thì ăn đi, tranh gì nữa."

Bị Lâm Sâm phỗng tay trên, hai nam sinh kia đương nhiên phải ý kiến, Vu Thiến cười dài, nói: "Thôi, nhường Mộc Mộc ăn cũng phải rồi. Hôm đó Tần Chiêu Chiêu ốm nặng thế, chính Mộc Mộc đưa bạn ấy đến bệnh viện khám bệnh. Hai người các cậu có công gì hả? Không có thì đừng có ngồi đây oán cậu ta ăn mảnh."

Hai nam sinh kia im re quay về chỗ, Lâm Sâm tiện thể ngồi luôn xuống cùng mấy bạn nữ, cầm thìa trộn cơm với đồ ăn trong lọ. Đồ ăn nguội, cơm

nóng phải trộn với nhau thì mới ăn được. Nhưng bình thủy tinh đựng đồ ăn thì sâu mà thìa trên tay thì ngắn, với không đến đáy, trộn qua trộn lại mãi không đều.

Các nữ sinh ăn xong đều lục tục kéo nhau rời đi, Tần Chiêu Chiêu cũng muốn về nghỉ nhưng bình thủy tinh của cô còn đang nằm trong tay Lâm Sâm, cô bèn giục: "Trút hết cơm vào cặp lồng của cậu đi để tôi còn rửa bình."

"Thế cũng được, đợi chút tôi đổ cơm ra."

Lâm Sâm muốn đổ cơm sang hộp của mình nhưng thịt kho tàu rất nhiều nước thịt, đã nguội sẽ đông lại, dính chặt vào đáy bình, không thể lấy ra được. Thìa cơm của cậu thường chỉ dùng để lấy đồ ăn trong cặp lồng nên rất ngắn, mọi người trong lớp cũng thường dùng loại thìa ngắn như vậy cho tiện, chỉ đến những lúc cấp bách thế này mới thấy thìa ngắn đúng là bất tiện vô cùng.

Tần Chiêu Chiêu mang theo đũa, cầm một đôi đũa ở nhà đi tiện hơn đi mua thêm thìa rất nhiều, với cô tiết kiệm được đồng nào thì hay đồng đó. Giờ nhìn Lâm Sâm chật vật lấy mãi không được đồ ăn, cô tự nhiên vươn tay khẽ cầm lấy, dùng đôi đũa dài của mình vét hết cơm trong bình ra cho cậu.

Tần Chiêu Chiêu đã quen dùng đũa vét thức ăn dính trong bình ra nên làm rất tự nhiên, quên luôn đây là đũa mình vừa dùng, cứ thế lấy cơm ra cho Lâm Sâm. Hành động vô thức nhưng rất thân mật. Lâm Sâm để ý chi tiết nhỏ này, không hiểu sao lại thấy vui sướng và cảm động. Bữa cơm hôm đó cậu ăn thấy ngon miệng khác thường.

Chương 19

Thời gian chảy trôi, thoắt cái đã gần đến Tết, thiệp mừng phấp phới ngợp trời.

Tần Chiêu Chiêu lại mang tấm thiệp mừng năm mới muốn gửi Kiều Mục từ năm ngoái ra. Cách biệt năm ròng, cẩn thận cất giữ, thiệp vẫn vẹn nguyên một sắc tinh như mới. Cô muốn gửi tấm thiệp này tới Thượng Hải cho Kiều Mục nên phải tỉ mẩn xóa sạch tên viết trên thiệp, tránh để cậu thấy lạ sao cô có được địa chỉ của mình.

Chiều Chủ nhật trước khi quay lại trường, cô ghé qua bưu điện, đăng ký gửi thư bảo đảm, như vậy không phải thấp thỏm lo tấm thiệp không thể đến tay người nhận. Hẳn là cậu sẽ ngỡ ngàng lắm khi thấy tấm thiệp phương xa lại không hề ký tên, hẳn rồi cậu sẽ đoán, nhưng đoán trăm người cậu cũng chẳng thể đoán ra cô đâu!

Nghĩ tới đây, Tần Chiêu Chiêu thấy ấm áp, an toàn nhưng không giấu nổi cảm giác mất mát, luyến tiếc. Trước sau cậu vẫn không hay biết cô đã thầm thích cậu, tâm ý của cô mãi chỉ như đóa hoa lan nở trong đáy lòng, người xa vĩnh viễn không thấy hương thơm.

Vừa về tới trường đã thấy Vu Thiến thò đầu ra từ một quán nhỏ ven đường, Vu Thiến đang mua thiệp mừng năm mới, nhờ cô chọn cùng; tiện thể cô cũng mua thêm chục tấm thiệp tặng mọi người.

Hai người mang theo xấp thiệp về lớp, lại gặp Lâm Sâm đang chạy như ma đuổi ra ngoài, thiếu chút nữa nhào luôn vào lòng Tần Chiêu Chiêu. Cô may mắn tránh được nhưng vật trên tay lại không có cái phước đó, xấp

thiệp rớt vung vãi trên mặt đất. Đã vậy một tấm còn bị Lâm Sâm đạp phải, in lại một dấu giày đen sì.

Tần Chiêu Chiêu chưa kịp phản ứng, Vu Thiến đã bù lu bù loa: "Mộc Mộc, cậu làm cái trò gì thế? Bản hết thiệp Tần Chiêu Chiêu vừa mua rồi. In nguyên cái dấu chân to đùng thế kia còn mang tặng ai được nữa?"

Lâm Sâm cợt nhả. "Thật không phải, chẳng qua chuyện "cấp bách" quá thôi. Không thì tấm thiệp hỏng của Tần Chiêu Chiêu cứ để tặng mình đi, mình không ngại đâu."

Vu Thiến không nhịn được cười. "Cậu mặt dày quá đấy, người ta chả định tặng cậu, tự dưng bị cậu làm hỏng một cái, giờ còn đòi phần nữa hả?"

"Cái này cũng không đáng bao nhiêu."

Tần Chiêu Chiêu cúi người nhặt tấm thiệp rơi trên mặt đất. "Thôi bỏ đi, không sao đâu."

Đúng là Tần Chiêu Chiêu không định tặng thiệp cho Lâm Sâm, lát nữa thử dùng tẩy xóa sạch vết bẩn xem sao. Có điều, dẫu cô đã cố hết sức, chà đi chà lại không biết bao nhiêu lần nhưng vết bẩn trên tấm thiệp vẫn không chịu đi. Chịu thua rồi, tấm thiệp này giờ chẳng dùng được nữa rồi.

Giờ tự học buổi tối, Tần Chiêu Chiêu nghe được một tin vô cùng tốt đẹp, Diệp Thanh nghe Lăng Minh Mẫn kể năm nay Kiều Mục sẽ về đây ăn Tết.

Biết tin, Tần Chiêu Chiêu vừa mừng vừa lo. Kiều Mục đã trở lại, vậy là cô sẽ có cơ hội được gặp cậu. Niềm vui ban đầu trôi qua, cô mới nhớ ra mình không biết nhà cậu ở đâu. Ngày đó nghe người ở Trường Cơ nói gia đình cậu chuyển tới khu Tân Thành ở phía bắc thành phố, đến lúc vào học

trường thực nghiệm cô cũng chỉ biết thêm nhà cậu ở gần chợ cửa bắc khu Tân Thành mà thôi. Chợ cửa bắc rộng mênh mông, bốn phương tám hướng, biết cậu ở đâu?

Cũng may, cô không biết nhưng trong lớp vẫn có người biết. Diệp Thanh đã từng đến nhà Kiều Mục với Lăng Minh Mẫn nên không xa lạ mấy. Lần này Kiều Mục trở về, cô cũng muốn tới nhà cậu chúc Tết. Trong lớp có mấy bạn nữ trước kia học lớp 10.2, nay thấy Diệp Thanh định tới nhà Kiều Mục thì cũng muốn đi thăm người bạn cũ đã xa cách một năm. Tần Chiêu Chiêu cũng nhanh chóng tham gia cùng nhóm.

Giờ tự học buổi tối ngồi viết thiệp, Tần Chiêu Chiêu cũng vô thức chọn tấm thiệp đẹp nhất tặng cho Diệp Thanh. Cô có ý tặng thiệp cho tất cả các bạn lớp 10.2 đang học cùng, có duyên mới được học cùng nhau hai lớp như vậy, cũng không khác "người nhà" bao nhiêu. Có như vậy cô mới thấy việc mình đến nhà Kiều Mục chúc Tết là một chuyện đường đường chính chính, đơn giản chỉ vì nhớ tới tình nghĩa bạn học cũ mà thôi. Thuận nước dong thuyền, chiếc thiệp bản vốn định bỏ đi giờ được sửa sang tặng cho Lâm Sâm.

Lâm Sâm nhận được thiệp, quả nhiên hôm sau cũng đáp lễ rất đàng hoàng. Tấm thiệp ướp hương thơm nức rất đặc biệt: mở ra sẽ thấy hình ảnh lập thể cùng tiếng nhạc du dương. Suốt thời trung học, đây chính là tấm thiệp đẹp nhất mà cô được nhận. Hình đẹp, hương thơm, chỉ tiếc chữ Lâm Sâm không được đẹp như thế, tấm thiệp không thể hoàn hảo.

Từ khi biết tin Kiều Mục sẽ về quê nghỉ đông, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu sốt sắng chờ mong Tết đến giống ngày còn nhỏ, chỉ là lý do giờ đã khác. Trước kia cô trông ngóng Tết chỉ vì dịp ấy mới được mặc quần áo mới, được ăn ngon. Đối với một đứa trẻ lớn lên cùng những tháng năm nghèo đói của đất nước, Tết là quãng thời gian hạnh phúc, sung sướng nhất trong năm;

bình thường thiếu ăn thiếu mặc, chỉ đến Tết mới được sung túc, đủ đầy, được ăn no, mặc đẹp. Ngày ấy, vừa sang tháng Chạp là nhà nhà rục rịch chuẩn bị, các mẹ các thím khéo tay bắt đầu cắt vải may đồ, nhào bột làm bánh; nơi nơi rạo rực không khí đón chào năm mới. Trẻ con cũng hân hoan, háo hức mỗi dịp xuân về.

Tháng ngày trôi đi. Sau thập niên 90, cuộc sống của người dân được cải thiện rõ rệt nhưng phân hóa giàu nghèo cũng dần mạnh mẽ hơn. Cuộc sống tốt đẹp, người dân đủ ăn đủ mặc không cần phải quần quật cả năm chờ tới ngày Tết mới dám cho phép bản thân tự xa xỉ một chút. Giờ đây chuyện được ăn món ngon, mặc đồ đẹp đã không còn quá xa vời, có thể thỏa mãn bất cứ lúc nào. Cuộc sống như vậy có cái hay, cũng có cái dở. Lúc nào cũng có thể thỏa mãn mong muốn thì sẽ không còn mong muốn thêm nữa, không mong cầu thì đâu cần chờ đợi. Cuộc sống thiếu đi những đợi chờ cháy bỏng, làm sao người ta có thể có được niềm hạnh phúc ngất ngây khi ước nguyện trọn vẹn, khi ngóng trông được bù đắp? Khi con người bắt đầu quen với việc tận hưởng đời sống vật chất phong phú, họ cũng dần quên đi những niềm vui bé nhỏ, giản đơn và mộc mạc.

Năm này trôi đi nhạt nhòa như năm trước, năm trước nữa. Đến giờ, Trường Cơ đã không còn những bà mẹ bận bịu chuẩn bị may áo mới cho con hay làm đồ ăn vặt ngày Tết nữa rồi. Quần áo có thể đi mua đồ may sẵn, các mẹ các dì sẽ không phải đạp máy khâu nữa, giả như có muốn làm thì người thân cũng sẽ ngại kiểu dáng quê mùa, không dám mặc. Trẻ con bây giờ cũng không thèm các loại bánh bỏng gạo, bánh bột chiên vừng vì chúng không ngon, không đẹp bằng bim bim, bánh gạo ngày nay. Từng là đồ ăn ưa thích của vô số trẻ con tỉnh lẻ, tới giờ bánh bỏng gạo, bánh bột chiên vừng đã dần biến mất khỏi thời đại mới, biến mất trong quên lãng của những con người hiện đại.

Có một năm, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên nhớ lại những ký ức tươi đẹp thuở ấu thơ, ngày ấy cô chỉ hận tại sao không phải ngày nào cũng là Tết để được ăn bánh bột chiên vừng, vậy là quấn theo mẹ đòi làm bánh ăn thử. Có điều, chẳng rõ tại sao giờ đây cô không còn cảm nhận được hương vị ngon lành như năm xưa. Cô từng nghĩ, có phải vì mình đã lớn nên không còn thèm ăn như trước kia?

Dần dần, chuyện ăn Tết cũng không còn là điều Tần Chiêu Chiêu sốt ruột mong đợi, ngóng chờ. Ngoại trừ tiền mừng tuổi, Tết không còn gì có thể khuấy động cảm xúc và niềm chờ mong của cô nữa.

Tuy thế, Tết vẫn là dịp vô cùng trọng đại với gia đình bác Chu, bác Lý hàng xóm. Con cái nhà bác Chu, bác Lý quanh năm ở xa, chỉ đến Tết âm lịch mới có dịp về thăm nhà. Cả năm cha mẹ già thui thủi một mình, chỉ đến ngày này cả nhà mới được đầm ấm quây quần, con cái tụ họp, sao có thể không coi trọng?

Ba anh em chị Tiểu Đan đều xuống phía Nam xin việc, ở nhà, bác Chu gái vẫn thường thở than, lo lắng khôn nguôi chuyện con cái ở xa đi lại, ăn uống. Mẹ cô thường an ủi: "Thằng Phong, thằng Cương với Tiểu Đan nhà chị đều chín chắn, vững vàng, sẽ tự biết chăm sóc bản thân thôi. Hơn nữa, giờ Tiểu Phong còn được lên chức quản đốc, lương tháng hai ngàn rưỡi, gấp bao nhiêu lần thời còn vất vả ở Trường Cơ chúng ta. Nhà máy không còn, kỳ thực cũng mở ra không ít lối đi tốt cho đám trẻ."

"Nói thì nói vậy thôi, chứ cô tính mấy đứa nhỏ xa làng xa nước một mình tha hương kiếm ăn thế kia, bố mẹ nào an tâm cho được? Aiz! Nếu cứ ở Trường Cơ mà vẫn có thể kiếm ra hai ngàn rưỡi thì tốt biết bao. Như giờ, dẫu ra ngoài làm ăn kiếm được không ít tiền nhưng cả nhà mỗi người một phương. Lắm khi tôi cũng ngồi nghĩ cứ như trước kia còn hơn. Ngày Mao Chủ tịch còn, nhà nước chủ trương giai cấp công nhân làm chủ, thời ấy có

nghèo có khổ thật nhưng cả nhà được sum vầy. Đặng Tiểu Bình vừa lên nắm quyền, thực hiện cải cách toàn diện kinh tế Trung Quốc, làm cho xưởng tan đường xưởng, nhà tan đường nhà. Giờ nhà tôi chia tứ xứ, thằng Phong ở tận Trung Sơn, thằng Cương lưu lạc Châu Hải[1], Tiểu Đan xuống Quảng Châu; cả năm mấy anh em mới gặp nhau được một lần, có còn giống cái nhà nữa không? Tất cả cũng tại cải cách với mở cửa!"

[1] Trung Sơn, Châu Hải: các thành phố cấp thị thuộc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

"Hầy! Cái bà Chu này, cải cách cũng có cái tốt của cải cách chứ! Bà xem, giờ đi mua đồ có cần tem phiếu như ngày xưa nữa đâu. Ngày trước muốn sắm được cái ti vi cũng phải khổ sở chạy vạy nhờ cậy khắp nơi, rồi còn phải tự mình vác về nhà, Giờ chỉ cần ra tiệm đưa tiền mặt là có người mang đồ về tận cửa, phục vụ chu đáo. Thế không phải tốt sao?"

Bác Chu gái là người nghiện ti vi, trong khu tập thể này, nhà bác mua ti vi đầu tiên. Lúc đó là năm 1981, không biết nhà bác vất vả nhờ cậy ở đâu mà mua được một chiếc ti vi đen trắng 20 inch, hàng xóm được phen nhốn nháo. Tối hôm sau, bao nhiêu người chen chúc ở nhà bác Chu xem ti vi. Nhà bác cũng nhỏ, không chứa được bao nhiêu người, cuối cùng đành chuyển ti vi ra ngoài bật cho mọi người xem chung như phim chiếu bóng ngoài trời. Ngày ấy Tần Chiêu Chiêu còn chưa ra đời, chẳng qua cô hay bám đuôi chị Tiểu Đan đi chơi nên thường được nghe chị khoe đầy kiêu hãnh: "Ngày ấy có mỗi nhà chị có ti vi, buổi tối bao nhiêu người xách ghế to ghế nhỏ tới nhà chị xem nhờ."

Những điểm tiến bộ này đương nhiên bác Chu không thể phủ nhận được. "Cái này… Ờ thì nếu chỉ có chỗ tốt này mà không có mấy cái bất lợi kia thì tốt quá rồi!"

Rốt cuộc hai chính sách "Giai cấp công nhân làm chủ" của Mao Trạch Đông và "Cải cách kinh tế toàn diện" của Đặng Tiểu Bình đâu hơn đâu kém? Câu chuyện phiếm của hai người đàn bà tất nhiên không thể rút ra kết luận rõ ràng, chẳng qua rảnh rỗi thì nói mà thôi. Bác Chu gái toàn tâm toàn ý bận bịu chuẩn bị tết nhất, chủ yếu là chuẩn bị đồ ăn. Bọn nhỏ cả năm cả tháng sống xa nhà, mỗi lần về quê ăn Tết giống như kẻ lãng tử thèm khát hương vị quê hương. Đồ thằng Phong thích, món khoái khẩu của thằng Cương, cả những thứ Tiểu Đan thích nữa… bác đều gắng mua đủ. Bác chỉ mong nhất ngày Tết tám phương mười hướng người người nghỉ ngơi, con cái xa cách đã lâu được đoàn tụ, cùng ăn cho no, cho chán mà thôi.

Tần Chiêu Chiêu ngày ngóng đêm trông tới Tết, kỳ thi cuối kỳ cũng dần đến, bỗng xảy ra một chuyện xôn xao khắp trường. Nhân vật chính là Lăng Minh Mẫn, nguyên nhân là do một nam sinh trường trung học nghề để mắt đến cô.

Học sinh trường trung học nghề vốn không phải học sinh ngoan hiền, tiền đồ tương lai không có gì tươi sáng. Chính họ cũng hiểu chuyện này nên đa số không thiết tha chuyện học hành, những người thật sự chăm chỉ học tập chẳng có bao nhiêu. Trốn học, đánh nhau xảy ra như cơm bữa, nhiều người giống du côn ngoài đường hơn là học sinh trong trường. Không may cho Lăng Minh Mẫn, nam sinh thích cô đúng là một tên du côn. Hai hôm trước, cậu ta tới trường trung học thực nghiệm tìm người, tình cờ gặp Lăng Minh Mẫn, cảm thấy thiếu nữ này thật đẹp. Liền mấy ngày sau, cứ tan học là cậu ta kéo mấy nam sinh khác đứng phục ở cổng trường, vừa thấy Lăng Minh Mẫn là réo gọi ông ổng, còn huýt sáo ầm ĩ, thậm chí mặt dày bám riết bắt chuyện với cô.

Loại con trai vo ve đuổi không đi, đập không chết như ruồi bọ này thật sự rất đáng ghét, Lăng Minh Mẫn cảm thấy họ phiền phức nhưng không cách nào đuổi đi được, buồn bực vô hạn. Nam sinh trong lớp cô thấy cảnh

ấy bèn tự tổ chức hội bảo vệ hoa khôi, chiều hôm qua, một nhóm con trai quyết định hộ tống cô về tận nhà. Kết quả, cả nhóm vừa ra khỏi trường được mấy bước đã đụng độ đám nam sinh trường trung học nghề, hai bên khắc khẩu xô xát, cuối cùng xông vào ẩu đả.

Trận ẩu đả quá lớn khiến công an gần đó phải ra mặt. Đám nam sinh kia đã "trải bao máu lửa" nên lão luyện, vừa thấy mặt công an là co cẳng chuồn thẳng; nhóm nam sinh trường trung học thực nghiệm bị công an bắt về đồn điều tra. Vì trận đánh nhau này mà cả nhóm bị nhà trường phạt nặng, Lăng Minh Mẫn bỗng trở thành "hồng nhan họa thủy", là chủ đề để mọi người bàn ra tán vào.

Tần Chiêu Chiêu nghe hết chuyện, phản ứng đầu tiên là cảm thấy thật may! May mà Kiều Mục không còn ở trường trung học thực nghiệm nữa, nếu không, ngày ngày đi đi về về cùng Lăng Minh Mẫn, nhất định cậu cũng bị lôi kéo vào cuộc ẩu đả này. Cho dù cậu không đánh ai, cũng không thể đảm bảo những nam sinh kia không ngứa mắt khi thấy cậu thân thiết với Lăng Minh Mẫn mà quay sang đánh cậu. May mà cậu không ở đây, may mà cậu đã chuyển đi rồi… Cô cứ lẩm nhẩm mãi như thế, cảm thấy thật may mắn cho cậu.

Chương 20

Sau kỳ thi cuối kỳ, học sinh được nghỉ đông, Tết cũng đến. Tần Chiêu Chiêu cơ hồ đếm từng giây từng phút chờ tới mùng Bốn Tết. Hôm nay nhóm của cô sẽ tới nhà Kiều Mục chúc Tết.

Mọi người hẹn nhau chín giờ ở ngã tư đường, chưa tới tám giờ cô đã trở dậy, soi gương chăm chút quần áo. Năm ngoái, cô và Đàm Hiểu Yến mua hai mảnh vải kẻ ca rô đen trắng, rồi tìm kiểu mới nhất trên tạp chí may thành hai chiếc áo khoác giống hệt nhau, mặc lên nhìn như hai chị em. Có chiếc áo khoác hợp mốt này, cô không cần phải lo ra ngoài không có đồ tử tế để mặc, chỉ có kiểu tóc khiến cô đắn đo mất thời gian nhất. Mái tóc dài, chải kiểu này thấy không đúng, kiểu kia vẫn thấy chưa hợp, kiểu nào cũng thấy có gì đó không ổn. Một năm xa cách, cô muốn mình có thể xinh đẹp nhất, hoàn hảo nhất đứng trước mặt Kiều Mục.

Cô lần lượt thử các kiểu: cột tóc đuôi ngựa, buộc nửa đầu, tết hai bím rồi búi cao… cứ vừa tết xong lại xõa tung ra. Cô búi tóc không được đẹp như Lăng Minh Mẫn, con gái học ba lê búi tóc vừa tao nhã vừa khí chất.

Đổi đi đổi lại, Tần Chiêu Chiêu vẫn thấy mình tết tóc hai bên là đẹp nhất nhưng lại sợ mọi người nhìn thấy sẽ chê mình quê mùa. Soi gương nửa ngày, cuối cùng cô cũng quyết định để tóc xõa dài, cài thêm một chiếc bờm màu đỏ, nhìn vừa tự nhiên vừa nhã nhặn. Mặc thêm chiếc áo ca rô đen trắng, thêm khăn quàng và một đôi găng tay đỏ đồng màu; cô cảm thấy rất hài lòng với hình ảnh trong gương. Nhẹ nhàng bước khỏi cửa, cô đến chỗ hẹn đúng giờ chờ mọi người.

Trời rất lạnh, sắc trời u ám như muốn mưa nhưng lòng Tần Chiêu Chiêu lại ấm áp như có nắng tỏa. Ngã tư đường không bóng người quen, cô đến sớm quá, còn nửa tiếng nữa mới chín giờ. Vừa chờ bạn vừa nghe nhạc, tiếng ca Trương Học Hữu dịu dàng rót vào tai cô:

“… Tôi không thể nói trước tương lai, nhưng vẫn âm thầm đợi ngày em trở lại. Trái tim lạnh lẽo tàn tro sẽ ấm lại khi bóng em về. Tất cả đều là mộng đẹp của đời tôi…”

Ca từ tuyệt diệu, từng câu từng chữ như những ngón tay vô hình chạm tới những sợi tơ tình vi diệu trong đáy lòng cô; dẫu nghe qua bao nhiêu lần vẫn mãi si mê như lần đầu.

Thời gian âm thầm trôi theo tiếng hát. Chín giờ vẫn chưa thấy bóng dáng các bạn đâu. Tần Chiêu Chiêu cảm thấy hơi kỳ lạ, cũng hơi bất an, tại sao tới giờ này vẫn chưa thấy ai đến? Hay là cô đến muộn, các bạn không đợi được đã đi trước rồi? Cô nhanh chóng so đồng hồ trên tay với đồng hồ ở cửa hàng bên cạnh, không sai, cô không đến muộn, thậm chí còn đến sớm là khác. Vậy sao quá giờ rồi còn chưa thấy ai đến? Vì sao không có ai, không có lấy một người? Chẳng lẽ mọi người không muốn để cô đi cùng? Không lý nào như vậy, đã hẹn với cô rồi chẳng lẽ lại bỏ cô lại? Rõ ràng hôm qua đi chúc Tết nhà Chung Na cùng Đàm Hiểu Yến, cô còn mượn điện thoại gọi tới nhà Diệp Thanh xác định chắc chắn hẹn nhau chín giờ ở ngã tư, rõ ràng không hề nhầm lẫn mà.

Tần Chiêu Chiêu thấp thỏm chờ đợi, cô đứng một mình giữa ngã tư đường, hết ngó trái lại nhìn phải, gắng tìm một gương mặt thân quen. Ánh mắt dõi theo những gương mặt xa lạ, đột nhiên một chiếc xe máy chạy tới bên, phanh két một tiếng và dừng lại bên cạnh cô. Người ngồi sau bỏ mũ bảo hiểm gọi cô: “Tần Chiêu Chiêu!”

Rốt cuộc Diệp Thanh cũng tới, Tần Chiêu Chiêu đang sốt ruột chuyển sang mừng rỡ. “Diệp Thanh tới rồi à? Sao mình chờ nửa ngày vẫn không thấy ai, Cung Tâm Khiết và mọi người đâu cả rồi?”

Diệp Thanh vừa mở miệng đã giội một gáo nước lạnh khiến Tần Chiêu Chiêu đông cứng toàn thân: “Cung Tâm Khiết và mọi người không tới đâu, hôm qua bọn mình đã đến thăm nhà Kiều Mục rồi.”

Gần trưa, Tần Chiêu Chiêu thất thểu lết về tới nhà.

Mẹ vừa nhìn thấy vẻ mặt khác thường của cô, không nhịn được mà hỏi một câu: “Sao ra ngoài chơi với bạn mà lại ủ rũ thế này hả con?”

Nghe lời mẹ nói, bao nhiêu ấm ức, tủi thân bấy lâu chôn kín trong lòng đều trào lên, Tần Chiêu Chiêu mang tất cả nỗi buồn bực phát tiết lên mẹ. “Con đâu có đi được với các bạn. Vốn dĩ hẹn hôm nay cùng đi nhưng các bạn bất ngờ đổi lịch sang chiều qua. Nhà mình không có điện thoại, các bạn không làm sao liên lạc được với con nên đi trước rồi.”

Vừa nói nước mắt cô vừa ào ạt tuôn rơi, khóc đến nghẹn ngào. Cô đã đợi, đợi bao lâu như vậy, trông ngóng nhiều đến thế, rốt cuộc bao nhiêu tâm sức chỉ như công dã tràng. Hy vọng lớn bao nhiêu thì thất vọng càng ê chề bấy nhiêu, lòng cô khó chịu vô cùng.

Biết trách ai bây giờ? Không thể trách Diệp Thanh và các bạn được, Diệp Thanh cũng nói rõ rồi: “Muốn gọi điện tìm cậu nhưng nhà cậu không có điện thoại, trực tiếp đi tìm thì không biết nhà. Cuối cùng không còn cách nào khác, bọn mình đành tự đi trước.”

Mọi người đã muốn báo cho cô rồi, không phải mọi người định bỏ mặc cô. Ai bảo nhà cô không có điện thoại chứ? Các bạn đều nhận được điện thoại báo đổi ngày, chỉ mình cô không biết thông tin, tất cả cũng chỉ vì nhà cô không có điện thoại. Cô quay sang cáu kỉnh với mẹ: “Bao nhiêu bạn khác đều có điện thoại, mỗi nhà mình không có. Các bạn đổi lịch hẹn, không ai liên lạc được với con. Kết quả hôm qua mọi người đi cả rồi, hôm nay mình con đứng trơ giữa đường nửa ngày trời.”

Trước đây Tần Chiêu Chiêu thường cáu gắt với mẹ, lớn lên mới ít dần chuyện này. Không may, lần này cáu kỉnh đúng lúc ba mới đi thăm đồng nghiệp về, nghe tiếng con gái khóc, ông ngạc nhiên vào buồng hỏi: “Chuyện gì mà Tết nhất đã lăn ra khóc thế này?”

Mẹ cô kể lại chuyện cho chồng, ông nghe xong liền thẳng thắn dạy dỗ con gái: “Ba tưởng con càng lớn càng hiểu chuyện chứ, sao có mỗi chuyện vặt như thế mà cũng bù lu bù loa lên? Các bạn đổi lịch đi chơi, nếu thật có lòng, không liên lạc được với con sẽ tự tìm tới nhà. Vì sao không ai đến?”

Tần Chiêu Chiêu khóc thổn thức, không nói nên lời.

“Các bạn rủ con đi chơi thì sẽ cố gắng tìm cách báo cho con biết chuyện đổi ngày. Không gọi điện được thì tìm đến tận nơi, nhưng không ai đến. Mọi người không muốn tìm hay là không biết đi đâu mà tìm? Chiêu Chiêu, con học ở trường thực nghiệm hơn một năm, chưa thấy con dẫn một đứa bạn học về chơi. Vì sao thế? Có phải vì con ngại nhà mình nghèo làm con mất mặt?”

Tần Chiêu Chiêu gục đầu, tiếng khóc cũng vô thức ngừng bặt. Lời của ba không sai, cô chẳng có cách nào biện giải.

“Bình thường con có thèm đưa ai về nhà chơi đâu, nên lúc có chuyện làm gì có ai biết nhà mà đến tìm con. Chuyện này vốn không phải vấn đề có điện thoại hay không có điện thoại. Con thử nghĩ kĩ xem, mấu chốt là tại đâu?”

Dù tất cả những lời ba nói đều có lý nhưng Tần Chiêu Chiêu chung quy vẫn chỉ là một cô bé, dễ gì chịu phục. Tâm nguyện bao lâu không được thỏa đã khó chịu, lại bị ba giáo huấn, vừa thẹn vừa giận, cô liền gân cổ lên, không chút nghĩ ngợi cãi lại: “Nếu ba của con là giám đốc, mẹ của con là người Thượng Hải thì chẳng sao hết! Như thế nhà này cũng không đến mức không có nổi cái điện thoại hay con phải ngượng ngùng không dám dắt bạn về chơi.”

Bữa cơm trưa nay, người của Tần gia không ai còn lòng dạ ăn uống. Tần ba chau mày, Tần mẹ đau khổ, Tần Chiêu Chiêu im thin thít trốn trong phòng. Ba mẹ chưa gọi cô ra, cô cũng chẳng có mặt mũi nào dám ra ngoài.

Thực ra, lời vừa thốt khỏi miệng cô cũng hối hận vô cùng. Cô không nên nói những lời làm tổn thương ba mẹ như vậy. Dẫu ba cô không phải giám đốc nhà máy, mẹ cô không phải người Thượng Hải nhưng ba mẹ đã có công sinh thành, dưỡng dục cô bao lâu nay. Nhà có nghèo túng vẫn là nhà của cô. Đến chó còn không nỡ chê chủ nghèo, thế mà cô chê cha mẹ khó, có khác nào không bằng con chó? Huống hồ ba mẹ chịu bao khó nhọc vì cái nhà này, đâu phải cô không biết. Trong tâm thức cô vẫn in đậm hình ảnh ba vất vả dỡ mười tấn gạch men giữa chợ vật liệu. Chuyện đã mấy năm rồi nhưng mỗi lần nghĩ tới lòng cô vẫn bùi ngùi, chua xót vô cùng.

Càng ngẫm càng thấy hối hận, càng hối hận lại càng nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết phải làm sao để giải quyết vấn đề phức tạp này. Trốn trong phòng nửa ngày, Tần Chiêu Chiêu quyết định tìm Đàm Hiểu Yến nói chuyện, Hiểu Yến nhất định có thể tìm ra biện pháp giúp cô.

Vừa bước khỏi cửa, đột nhiên nghe tiếng người gọi sau lưng: “Tần Chiêu Chiêu!”

Trông lại hóa ra có hai nam sinh đang tiến tới, Lâm Sâm và Chu Minh Vũ. Chu Minh Vũ có vẻ bất ngờ, tiến lại gần. “Không ngờ gặp cậu ở đây đấy! Nhà cậu ở đây à?”

Tần Chiêu Chiêu gật đầu. “Sao các cậu cũng ở đây?”

“Mộc Mộc bảo đến đây tìm bạn cấp hai, kết quả đến đây rồi mới ngớ ra không nhớ nhà người ta ở đâu. Đi lòng vòng mãi vẫn không thấy, tự nhiên lại gặp được cậu. Khéo quá đi!”

“A!” Tần Chiêu Chiêu vô thức liếc Lâm Sâm. “Bạn cậu tên gì, nói xem tôi có biết hay không, nếu biết tôi sẽ tìm giúp cậu.”

Lâm Sâm tỉnh queo. “Thôi bỏ đi, đằng nào cũng không tìm được, coi như rảnh rỗi thì đi lòng vòng vậy. Nhà cậu cũng ở đây à?”

Câu này Chu Minh Vũ đã hỏi một lần, giờ cậu ta lại hỏi. Tần Chiêu Chiêu gật đầu thêm lần nữa. Cô vốn muốn bỏ qua cho xong chuyện nhưng lại nghĩ lại. “Ừ, nhà tôi ở khu này. Đã đến đây rồi hay các cậu vào nhà tôi chơi chút đi.”

“Được đấy!” Lâm Sâm lập tức gật đầu. “Tiện qua chúc Tết hai bác luôn.”

Tần Chiêu Chiêu dắt hai bạn vào nhà, vừa tới cửa liền cao giọng: “Ba ơi, mẹ ơi, bạn cùng lớp con tới chơi!”

Vợ chồng Tần thị ra khỏi phòng, nét mặt như không có gì, ôn hòa đón tiếp hai người bạn đầu tiên con gái đưa về nhà. Hai cậu con trai tới chúc Tết khiến họ có chút kinh ngạc, đến khi nghe hai người nói họ chỉ tình cờ đi ngang qua, vô tình biết nhà Tần Chiêu Chiêu ở đây nên tiện đường ghé vào, hai người mới thả lỏng đôi chút.

Phòng khách nhà Tần Chiêu Chiêu rất nhỏ, căn phòng bảy mét vuông kê vừa một chiếc ghế băng ba chỗ và hai chiếc ghế trúc. Mời hai vị khách ngồi xuống, mẹ cô liền bê ra một khay bánh kẹo. “Nhà cửa chật chội, các cháu đừng chê nhé!”

Hai cậu trai ở trường quen thói ngỗ nghịch, chưa làm chuyện tử tế bao giờ nhưng hôm nay tới nhà bạn nữ làm khách, trước mặt người lớn lại tỏ ra vô cùng hiểu chuyện. Căn nhà nhỏ bé nhưng rất ấm áp; nhà nhỏ cũng có cái hay của nhà nhỏ, mùa đông ở trong nhà cảm giác thật ấm cúng.

“Nhà cháu rất rộng nhưng không được tốt thế này, rộng quá nên thấy rất trống trải, lạnh lẽo; ngày nào cũng bật máy sưởi mà không ấm lên được tí nào. Cháu thà ở cái nhà nhỏ thế này còn hơn.” Lâm Sâm trả lời.

Bạn của con có thể nói ra những câu thế này khiến ba mẹ Tần Chiêu Chiêu rất vui, Tần ba thâm trầm liếc nhìn con gái một cái. Hiểu được ánh mắt ba, cô không khỏi đỏ mặt cúi đầu.

Chương 21

Mấy ngày liền, hôm nào Tần Chiêu Chiêu cũng tới khu gần chợ cửa bắc. Cô hy vọng có thể tình cờ gặp được Kiều Mục ở đó, giống như khi trước vô tình gặp Lâm Sâm và Chu Minh Vũ ở Trường Cơ. Gặp rồi có thể đường đường chính chính tới nhà cậu chúc Tết, âu cũng là chút lễ nghĩa thường tình.

Người ta vẫn nói gắng sức ắt trời không phụ lòng người, nhưng những lời người ta nói hình như không bao giờ ứng nghiệm với cô. Rõ ràng cô rất có lòng, bỏ biết bao tâm sức nhưng trời vẫn phụ lòng cô, có thế nào cô cũng không thể gặp được Kiều Mục. Tết nhất, chợ cửa bắc đông như mắc cửi, người xe qua lại loang loáng trước mặt như nước. Cô nhọc lòng kiếm tìm bóng hình, nét mặt thanh tú vẫn in hằn trong trí nhớ giữa vô số người qua đường xa lạ. Bao nhiêu gương mặt lướt qua nhưng vẫn không thấy, không thể tìm thấy người trong lòng cô… Cớ sao không thể gặp được người?

Chiều nay, Tần Chiêu Chiêu lại thơ thẩn giữa những con đường gần khu chợ cửa bắc; đi tới đi lui chẳng nhớ nổi mình đã đi bao lâu, chỉ biết bước

chân cô đã nặng nề đi hết cả buổi trưa.

Lúc trở về nhà thì trời đổ mưa, cô không mang theo ô; xe khách chỉ chạy tới đường lớn gần Trường Cơ, vừa xuống xe cô liền chạy một mạch về thẳng nhà. Gió mưa vần vũ ào ào trút xuống, cả người cô ướt sũng. Vừa về tới nhà, mẹ cô đã mắng sao ra ngoài không mang theo ô để giờ ướt lướt thướt thế này, không cẩn thận sẽ bị cảm ho mất thôi. Mẹ vừa trách vừa nhanh chóng mang khăn bông tới cho cô lau người.

Cô ủ rũ nhận chiếc khăn trên tay mẹ, vừa định lau người bỗng nghe tiếng đàn trong vắt, ưu mỹ từ "Trung Nam Hải" truyền sang.

Tiếng đàn lưu loát như nước chảy mây trôi, rõ ràng là tiếng của hư không mà lại như vật hữu hình, lòng Tần Chiêu Chiêu rung lên, cơn run rẩy cứ lan dần, lan dần tới từng mối dây thần kinh. Đây… đây nhất định là tiếng đàn của Kiều Mục, Viên Viên sao có thể đàn hay thế này được chứ? Lẽ nào Kiều Mục quay về Trường Cơ? Đúng như dự đoán của cô, một giọng của trẻ con lanh lảnh vang lên theo tiếng đàn: "Cậu chơi hay quá!"

Đúng là Kiều Mục đã trở lại rồi. Những giọt nước mắt mừng vui lẫn theo nước mưa trên mặt, trên cổ âm thầm lăn dài trên má.

Bữa cơm chiều nay Tần Chiêu Chiêu ăn rất nhanh, cơm nước xong liền cầm ô chạy ra ngoài ngay. Cô nói với mẹ muốn đi mua ít đồ nhưng thực chất là kiếm cớ đi quanh khu "Trung Nam Hải".

Một chiếc xe hơi đậu trên đường nhỏ gần khu "Trung Nam Hải", là xe của Phó giám đốc Kiều… À không, giờ phải gọi là xe chuyên dụng của Cục phó Kiều mới đúng. Kiều Vĩ Hùng đã được thăng chức cục phó. Nhận công tác xong, cả nhà ông cùng chuyển về thành phố, từ đó ông rất ít khi quay lại khu Trường Cơ, chỉ trừ vài lần tới thăm con gái Kiều Diệp mà không có

Mục Lan và Kiều Mục đi cùng. Kiều Diệp vốn xa cách mẹ kế, cũng không thân thiết gì với cậu em cùng cha khác mẹ nên mẹ con Mục Lan không hay về thăm con chồng. Vậy mà hôm nay một nhà ba người họ lại tới thăm Kiều Diệp ở Trường Cơ! Đối với Tần Chiêu Chiêu, đấy là chuyện vừa kinh ngạc vừa vui mừng ngoài mong đợi. Cô đoán chắc Cục phó Kiều vẫn lo lắng làm sao để cả nhà sum họp nên đã cố sức thuyết phục vợ đưa cả nhà tới nhà Kiều Diệp dùng cơm.

Ngày đông buốt giá, đêm đen buông mành, đèn đường bật sáng, mưa phùn lấp lánh như trăm ngàn sợi chỉ bạc đan cài lấy nhau. Trời rất lạnh, Tần Chiêu Chiêu vội vàng chạy đi, bỏ quên găng tay, bàn tay nắm cán ô giá như băng, không ngừng đưa lên miệng hà chút hơi ấm. Cô thà chịu lạnh đứng chờ, nhất quyết không về nhà lấy thêm găng tay, chỉ sợ mình vừa đi khỏi thì Kiều Mục cũng ra, như vậy chẳng phải sẽ uổng công sao?

Tần Chiêu Chiêu đoán Kiều Mục không ở nhà Kiều Diệp lâu, cơm nước xong sẽ nhanh chóng rời đi. Thật không ngờ họ ở lại lâu hơn tưởng tượng, cô đứng đợi, đợi mãi, đến khi hai bàn tay luân phiên cầm ô đã cóng lạnh không còn cảm giác mới thấy một nhà ba người rời khỏi khu "Trung Nam Hải". Vợ chồng Cục phó Kiều cầm ô đi trước, Kiều Mục theo sau không ô dù, mũ liền áo che kín đầu, hai tay nhét túi quần, tiêu sái bước giữa mịt mờ mưa bay.

Trời tối, đèn đường leo lét, ánh sáng ảm đạm không đủ pha loãng bóng đêm thăm thẳm. Đứng cách xa, Tần Chiêu Chiêu không nhìn rõ mặt Kiều Mục, nhưng bóng dáng cao cao cũng đủ khiến cô thổn thức khôn nguôi, tim đập thình thịch trong lồng ngực, ánh mắt như bị hút lấy, bám chặt lấy bóng dáng phía xa xa. Cô vốn muốn lấy chút can đảm chạy tới, vờ như hai bên tình cờ gặp nhau, lấy cớ trò chuyện vài câu với cậu. Đáng tiếc, vừa kịp nhìn thấy người thì cả nhà họ đã mở cửa vào xe. Xe nổ máy, hai chiếc đèn sau

sáng bừng như sao băng xẹt qua mặt đường đêm đen thẫm, chiếc xe nhanh chóng xa khỏi tầm mắt Tần Chiêu Chiêu.

Đứng giữa đêm đông mưa lạnh đến cắt da cắt thịt như vậy chỉ để nhìn thấy bóng dáng, thậm chí còn không hề thấy được gương mặt người ta nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy rất mãn nguyện. Nhìn thấy từ xa còn hơn mải miết kiếm tìm khắp khu chợ cửa bắc mà không biết có thể gặp được hay không. Rốt cuộc cô cũng gặp được Kiều Mục, một Kiều Mục hệt như trong tưởng tượng, giống như tán tùng cao lớn, rắn rỏi.

Kỳ nghỉ đông rất ngắn, ngắn như chiều đông thoảng qua trước mắt. Mới đó đã lại sang học kỳ mới.

Sang học kỳ mới, nhà trường đưa ký túc xá mới xây vào sử dụng. Ký túc xá mới có nhà vệ sinh khép kín, đẹp hơn hẳn ký túc xá cũ, từ đây không còn cảnh xếp hàng trước cửa phòng chứa nước hay nhà vệ sinh chờ tới lượt đánh răng, tắm rửa nữa. Tuy chi phí ăn ở cao gấp rưỡi nhưng rất nhiều học sinh tình nguyện bù tiền để được sống thoải mái hơn một chút. Mật ít ruồi nhiều, nhà trường ưu tiên cho các bạn nữ được chuyển sang ký túc xá mới.

Ban đầu, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn bỏ ký túc xá cũ vì ký túc xá mới tốn nhiều tiền hơn, nhưng bên kia có phòng vệ sinh riêng. Không nói tới chuyện khác, chỉ riêng chuyện có phòng vệ sinh khép kín đã đủ khiến cô động lòng rồi. Có nhà vệ sinh riêng, không những chuyện đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh tiện hơn mà cô còn thoát khỏi cảnh xách nước vào nhà vệ sinh công cộng, hì hụi tắm rửa. Chi phí gấp rưỡi cũng rất đáng đồng tiền.

Vợ chồng Tần gia vừa nghe con gái nói ở ký túc xá mới sẽ tốn tiền gấp rưỡi nhưng có phòng vệ sinh riêng liền chi tiền ngay. Nếu điều kiện cho phép, chẳng có bậc làm cha làm mẹ nào lại không đồng ý để con cái được sống thoải mái.

Ngày các bạn nữ chuyển sang ký túc xá mới, giáo viên chủ nhiệm các lớp đều yêu cầu các bạn nam tới giúp. Nam sinh vừa thấy giáo viên yêu cầu đã ầm ĩ ra vẻ rất không tình nguyện, thậm chí còn cằn nhằn: "Đây mà gọi là giúp đỡ á, rõ ràng là đang kiếm cửu vạn không công ấy chứ!" nhưng miệng nói cứng, chân đã chạy thẳng sang ký túc xá nữ, có chạy trối chết cũng không nhanh được như thế. Bình thường nam sinh bị cấm vào ký túc xá nữ, hôm nay lệnh này được tạm gỡ bỏ, khắp nơi đâu đâu cũng thấy các bạn nam tay mang tay vác đủ loại hành lý. Khí thế làm việc ngút trời, người không biết nhìn vào còn tưởng họ đang hăng hái tự chuyển chỗ ở. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu là tự chuyển đồ của mình chưa chắc họ đã có thể hăm hở được như vậy.

Lâm Sâm và Chu Minh Vũ dẫn một nhóm nam sinh kéo vào phòng tám người của Tần Chiêu Chiêu. Các bạn nữ đã dọn dẹp, đóng gói đồ đạc gọn gàng, họ chỉ cần khiêng đi là xong.

Đồ đạc của Tần Chiêu Chiêu đơn giản nhất, một bộ chăn đệm, một túi quần áo, một xô nhỏ đựng mấy thứ đồ dùng lặt vặt như chậu rửa mặt, bàn chải, xà phòng… Hành lý đơn giản như vậy nên cô cũng không muốn phiền ai xách giúp, tự mình dọn cũng được rồi.

Ở trường thực nghiệm đã có một quy tắc bất thành văn: nếu bạn giúp ai đó, người ta sẽ đáp lễ bằng cách mời bạn đi ăn uống. Trong phòng, Thẩm Bình nhiều đồ nhất, ngoài sách vở còn mấy túi quần áo lớn nhỏ, vì thế cô đã chuẩn bị sẵn mấy lon Coca để mời các bạn nam đã mất công mất sức giúp đỡ mình vác đồ.

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy đồ đạc của mình đơn giản nên không muốn nhờ ai hết, tự mình xách hai chuyến là xong, có thể tiết kiệm khoản phí đáp lễ kia. Ai ngờ Lâm Sâm vừa vào phòng liền xách ngay hai trong ba túi đồ của cô đi. Giường của cô sát ngay cửa, đồ đạc dọn dẹp xong chất gọn ở đầu

giường, cậu ta vừa vào là tiện tay xách luôn túi chăn và túi quần áo. Cô há miệng mấp máy gì đó nhưng không buông nổi một câu không cần nhờ cậu giúp. Người ta có lòng tốt, cô có thể tiếc một lon nước mà nỡ chà đạp hảo tâm của người ta sao? Tần Chiêu Chiêu không biết nói sao, đành xách nốt xô đựng đồ chạy theo cậu ta.

Lâm Sâm xách đồ tới ký túc xá mới hộ cô, cô cũng làm theo lễ tỏ vẻ biết chơi cho "phải phép". "Cảm ơn Lâm Sâm nhiều, tan học mình mời cậu uống nước nhé!"

Cậu ta cũng theo lẽ thường không khách khí. "Được, học xong chờ cậu mời nước tôi."

Hết giờ học chiều, cánh cổng im ỉm khép cả ngày cuối cùng cũng hé mở, học sinh ùa ra như bầy ong vỡ tổ. Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị mời Lâm Sâm đi uống nước như đã hứa, nhưng hình như cậu ta đã quên béng chuyện này rồi, tan học là xách cặp mất hút cùng Chu Minh Vũ.

Tần Chiêu Chiêu đứng nhìn cậu ta đi một mạch, nghĩ đi nghĩ lại cũng không muốn gọi, giữa bao nhiêu bạn bè tự nhiên gọi một nam sinh tất nhiên cô cũng thấy ngượng ngùng. Hơn nữa, quên mất càng tốt, vốn cô cũng chẳng cam tâm tình nguyện mời cậu ta.

Tần Chiêu Chiêu cứ thầm mong Lâm Sâm quên chuyện được cô mời uống nước rồi, ai ngờ vừa cơm tối xong đã thấy cậu ta chạy tới tìm cô, trên miệng còn dính đồ ăn, rõ ràng là vừa cơm nước xong đã lao tới trường. Hóa ra, cậu ta tới tìm cô để đòi đồ uống, vừa thấy cô liền "đòi nợ": "Này Tần Chiêu Chiêu, cậu còn chưa mời tôi uống nước đâu nhé!"

Hết cách, cô đành theo cậu ta tới cửa hàng gần trường, bày ra vẻ hào phóng bảo cậu ta muốn uống gì cứ chọn. Cô đoán cậu ta cũng chỉ mua Coca

hay Sprite là cùng, ai ngờ cậu ta còn chơi độc, đông chưa qua đã đòi uống Coca lạnh. Mấy quán quanh trường chẳng dại gì mà giữa mùa đông ủ lạnh Coca, phí điện đã đành mà cũng chả ma nào mua.

"Ở đây không có Coca lạnh nhưng siêu thị có. Đến siêu thị mua là được, bảy giờ mới đến giờ tự học, còn sớm chán."

Tần Chiêu Chiêu tròn mắt, mua một lon nước mà phải chạy tới tận siêu thị, có đáng không? Cô không muốn đi, bèn nhỏ tiếng thương lượng với cậu ta: "Hay là… tôi đưa tiền cho cậu tự đi mua nhé?"

Lâm Sâm tròn mắt. "Cậu có muốn mời tôi thật không thế? Không muốn thì cứ nói thẳng ra, chẳng lẽ tôi đây thiếu tiền lon nước hay sao?"

Tần Chiêu Chiêu cứng họng, còn có thể nói gì nữa đây, nói thêm nữa khác nào tự tát vào mặt mình, thừa nhận bản thân không thành ý. Cuối cùng cô đành lết theo cậu ta tới siêu thị, lòng u sầu được chuyển hộ hai túi đồ đúng là lỗ to. Đi cùng con trai ra đường khiến cô cảm thấy thật khó chịu, cô cũng chẳng biết nói gì với cậu ta thành ra càng lúc càng lúng túng.

Cũng may Lâm Sâm vẫn câu được câu chăng hỏi chuyện cô, từ chuyện ký túc xá mới xây bao lâu mới xong đến chuyện đồ ăn trong căng tin, lúc sau đã quay sang chuyện đề văn của cô chủ nhiệm, huyên thuyên không đâu vào đâu. Cuối cùng là nhắc đến chuyện đầu tóc cô: "Tần Chiêu Chiêu sao lại cắt tóc vậy?"

Đi học lại, bài vở ngập đầu, học hành gấp gáp, Tần Chiêu Chiêu ít có thời gian lo cho mái tóc dài ngang lưng, đành cắn răng cắt béng đi. Đến giờ thấy Lâm Sâm hỏi, cô bèn thuận miệng đáp: "Cắt ngắn một chút, có gội hay chải cũng nhanh hơn."

“Kể cũng tiếc, cậu để tóc dài buộc hai bên trông được lắm.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, lần đầu tiên có con trai khen cô buộc tóc hai bên đẹp. Cô vô thức liếc nhìn Lâm Sâm, đã thấy cậu ta sửa lại: “Có điều, tết tóc thế trông hơi quê, tóc tém như Diệp Thanh vẫn là đẹp nhất!”

Cậu ta sửa lại như vậy, cô cũng chẳng bất ngờ, dù sao trong mắt cậu ta Diệp Thanh mới là xinh đẹp nhất, cậu ta không chữa lại thế cô mới thấy lạ. Nghe xong cô cũng miễn bình luận, khẽ cười không đáp lời. Siêu thị đã ở ngay trước mặt.

Tần Chiêu Chiêu thường ít tới siêu thị mua đồ, một phần vì đồ bán trong siêu thị đắt hơn đồ bán lẻ bên ngoài, hơn nữa siêu thị trong thành phố đều cỡ vừa hoặc nhỏ, không có camera hay mã vạch chống trộm nên chuyện trộm cắp rất khó lường, đành phải cắt cử người trông coi hàng hóa. Mỗi kệ hàng sẽ có hai nhân viên bên cạnh, khách vào xem hàng bị hai người họ ngó đăm đăm như thể khách có thể hóa thành trộm bất cứ lúc nào. Chuyện này khiến Tần Chiêu Chiêu cực kỳ khó chịu nên càng muốn tránh xa siêu thị.

Lâm Sâm rõ ràng thường xuyên mua đồ ở siêu thị, quen đường vào lấy một lon Coca lạnh trong tủ ướp rồi quay sang hỏi Tần Chiêu Chiêu: “Tôi uống cái này, cậu muốn uống gì không?”

Cô lắc đầu. “Tôi không khát.”

Cầm lon nước trong tay, cô quay lưng định ra quầy thu ngân tính tiền. Lúc qua một kệ bày bánh kẹo, cô đột nhiên liếc thấy một gói kẹo sữa hiệu Thỏ Trắng, nhất thời dừng chân, không do dự cầm một túi theo.

Lâm Sâm ở bên cạnh hỏi: “Cậu thích ăn kẹo sữa à? Kẹo sữa Alpes cũng ngon lắm đấy.”

“Tôi thích kẹo sữa Thỏ Trắng thôi.”

Vừa mang Coca và kẹo đặt lên quầy thu ngân, Tần Chiêu Chiêu còn chưa kịp lấy tiền đã thấy Lâm Sâm rút một tờ mười đồng trong túi đưa cho nhân viên thu ngân.

“A, đã nói tôi mời cậu, sao có thể để cậu trả tiền được chứ!”

“Tự nhiên tôi nhớ ra là nếu để cậu mời tôi thế này thì không phải rất mất mặt sao? Xách hộ cậu hai túi quần áo cũng chẳng có gì to tát. Bỏ đi, tôi là con trai, cứ để tôi mời!”

Tần Chiêu Chiêu nhất quyết không chịu, hai người tranh qua tranh lại nửa ngày trước quầy thu ngân. Tần Chiêu Chiêu muốn nhét tiền lại cho cậu ta, cậu ta lại chặn tay cô lại. Nam nữ sinh tuổi trẻ, chân tay động chạm thì cảm thấy ngượng ngùng, hơn nữa còn bày trò trước bao nhiêu người như vậy thật không hay ho gì. Cuối cùng cô đành đầu hàng.

Chương 22

Lâm Sâm chủ động trả tiền khiến Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ. Cô mời cậu ta đi uống nước, cuối cùng lại thành cậu ta thanh toán hộ tiền kẹo cho cô luôn. Lúc theo cậu ta đến siêu thị, trong đầu cô còn suy tính này kia, hóa ra đi chuyến này cô được lời.

Chuyện này khiến Tần Chiêu Chiêu cảm thấy ngượng, nói thật, Coca cậu ta uống cậu ta trả tiền cũng không có gì lạ nhưng sao còn trả luôn tiền kẹo

cho cô? Trả tiền cho cậu ta thì cậu ta không lấy, thế là vừa ra khỏi siêu thị, Tần Chiêu Chiêu liền vội vàng bóc gói kẹo, vơ một nắm lớn đưa cho Lâm Sâm. Kẹo cậu ta mua, không chia cho cậu ta cô cứ thấy áy náy sao đó.

Lâm Sâm xua tay bảo không cần, cậu không ưa đồ ngọt, nhất là loại kẹo sữa vừa ngọt vừa dính thế này. Cậu cảm thấy đàn ông con trai ăn mấy món đồ linh tinh như con gái trông thật thiếu chí khí, không ra dáng nam nhi tí nào.

Cậu ta không nhận, Tần Chiêu Chiêu cũng có chút sốt ruột, có thế nào cũng phải ép cậu ta lấy vài viên mới được.

"Cậu không thích ăn kẹo này à? Thật ra kẹo Thỏ Trắng ngon lắm đấy, không tin cứ nếm thử xem."

Cô lựa cơ nhét luôn một viên kẹo vào tay Lâm Sâm, bắt cậu ta ăn thử. Cậu ta cũng không từ chối nữa, bình thường không thích đồ ngọt nhưng vẫn nhận viên kẹo này. Không chỉ ép ăn, Tần Chiêu Chiêu còn nhét một nắm kẹo to đùng cho cậu ta, kẹo đầy đến căng phồng cả túi áo khoác của Lâm Sâm. Cậu ta tự nhủ: Thôi cũng được, đằng nào chiều nay cũng chưa no cơm, lát đói thì làm viên kẹo vậy.

Chiều nay Lâm Sâm vội vội vàng vàng đến trường. Tan học cậu cũng định ở lại chờ Tần Chiêu Chiêu "mời nước" nhưng Chu Minh Vũ lại quen thói giục cậu về cùng. Nghĩ đi nghĩ lại, đi cùng cậu ta nhất định sẽ bị cậu ta bám theo; không muốn Chu Minh Vũ đi cùng, Lâm Sâm bèn tính cách khác: trước hết cứ về cùng Chu Minh Vũ, về nhà cơm nước thật nhanh. Tối nay mẹ cậu mới kịp xào một đĩa rau, món thịt kho tàu ưa thích của cậu vẫn còn đang ninh trong nồi. Không kịp chờ thịt chín, cậu đành làm tạm bát cơm với rau xào rồi vội vã xách cặp chạy mất.

“Mẹ, con đi học đây!”

“Ăn thế đã xong là sao hả con? Chờ chút, thịt kho sắp nhừ rồi, chờ chút đã nào…”

Mẹ cậu cầm muôi đuổi theo con trai nhưng không gọi kịp, cậu đã leo lên xe chuồn mất dạng. Không biết làm sao, bà đành giậm chân bình bịch. “Cái thằng này, vừa về đến nhà đã lại chạy đến trường. Không lẽ bị trường bắt mất hồn rồi?”

Lâm Sâm chặn ngay Tần Chiêu Chiêu ở cửa căng tin, mượn cớ muốn uống Coca ướp lạnh để kéo cô đến siêu thị bằng được, như vậy có thể đi cùng cô một đoạn. Dọc đường cô chẳng nói chẳng rằng, cậu đành phải vắt óc kiếm chuyện để nói, toàn những vấn đề linh tinh, cuối cùng cũng hỏi được câu cậu thắc mắc nhất: “Tần Chiêu Chiêu sao lại cắt tóc vậy?”

Hôm nọ đến lớp, phát hiện cô cắt tóc, cậu vẫn tiếc hùi hụi mái tóc dài ấy. Còn nhớ lần mừng thọ ông nội, gặp cô ở nhà hàng, trang phục kiểu Quốc dân cộng thêm mái tóc dài tết hai bím khiến cô trông vô cùng thanh thuần, đáng yêu. Hôm ấy, các anh em họ đều khen cô bé này trong sáng, khả ái, chỉ mình cậu không thấy như thế. Nhưng đến giờ nhớ lại, càng nghĩ càng thấy dáng vẻ khi ấy của cô thật khiến người ta yêu mến. Có điều, nếu đi học cô sẽ không tết tóc hai bên như thế nữa, mái tóc dài chỉ cột lại thành đuôi ngựa rủ xuống sau gáy. Tất nhiên kiểu tóc đó cũng đẹp nhưng cậu vẫn muốn được thấy lại mái tóc tết bím của cô hơn. Ai ngờ, vừa mới đó mà cô đã cắt béng mái tóc dài, lý do là… để gội với chải đầu dễ hơn.

Tiếc hận khôn nguôi, cậu liền buột miệng: “Kể cũng tiếc, cậu để tóc dài buộc hai bên trông được lắm.”

Vừa mở miệng, cậu nhận thấy lời này có phần đường đột quá, con trai tự nhiên đi khen một cô gái xinh đẹp, chắc chín phần mười sẽ khiến người ta nghi ngờ. Tần Chiêu Chiêu cũng có vẻ ngạc nhiên, ngẩng mặt nhìn cậu. Sợ bị cô phát giác, cậu đành luống cuống lấp liếm: "Có điều, tết tóc thế trông hơi quê, tóc tém như Diệp Thanh vẫn là đẹp nhất!"

Có Diệp Thanh làm bình phong, ánh mắt ngạc nhiên của Tần Chiêu Chiêu dần thoải mái, ôn hòa trở lại. Cậu cũng nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Từ siêu thị về, Lâm Sâm ngồi vào chỗ. Chu Minh Vũ mũi thính như khuyển loáng cái đã nhận ra miệng cậu có mùi sữa thơm ngọt ngào liền giễu: "Ái chà, tối nay cậu ăn cơm với gì thế? Người toàn mùi sữa thế này! Mộc Mộc, bé con còn bú mẹ đấy à?"

Lâm Sâm lấy mấy viên kẹo sữa trong túi ra đưa cho Chu Minh Vũ, cậu ta lấy làm kỳ quái, hỏi: "Không phải cậu không thích ăn đồ ngọt sao, sao hôm nay lại tha cả đống kẹo đến thế này?"

Lâm Sâm hơi luống cuống. "Trước không ăn thì giờ ăn, xưa không thích thì nay thích. Tôi đổi khẩu vị không được chắc?"

Không may, Tần Chiêu Chiêu ở bên kia cũng bỏ kẹo ra mời Vu Thiến, Cung Tâm Khiết và Diệp Thanh. Gần đây cô rất muốn được làm thân với Diệp Thanh, Tết năm nay không thể cùng cô ấy và các bạn tới chúc Tết nhà Kiều Mục thì còn năm sau, năm sau nữa… Tất cả đều trông chờ vào Diệp Thanh, vì vậy tốt nhất giờ nên chu đáo một chút.

Tần Chiêu Chiêu ngồi cách Lâm Sâm mấy hàng, Chu Minh Vũ vô tình thấy cô mang kẹo mời mọi người. Vốn dĩ cậu ta đang buồn bực chả hiểu sao Lâm Sâm đột nhiên… đổi khẩu vị, quay sang thấy Tần Chiêu Chiêu cũng

đang ăn kẹo Thỏ Trắng liền nhận ra ngay. “Mộc Mộc, nói thật đi, kẹo này có phải Tần Chiêu Chiêu cho cậu không?”

Lâm Sâm làm ra vẻ không quan tâm. “Ờ đấy, sáng nay giúp chuyển đồ nên được mời kẹo.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Thế thôi.”

Chu Minh Vũ còn lâu mới tin, nếu chỉ có thế sao nãy cậu ta không nói rõ ra cho xong, còn bày đặt giấu giếm, đây rõ ràng là chuyện không bình thường. Nghĩ lại, trưa nay cả đám sang ký túc xá nữ chuyển đồ giúp, cậu ta vừa vào cửa đã không nói không rằng xách đồ của Tần Chiêu Chiêu đi luôn. Lúc ấy cũng không thấy gì lạ, giờ nghĩ lại mới thấy khả nghi. Chu Minh Vũ bèn lần theo mối nghi ngờ này rồi cẩn thận duyệt lại một lượt tất cả mọi chuyện trong lớp.

Lần ấy Tần Chiêu Chiêu bị ốm, cô chủ nhiệm vừa bảo cần người đưa bạn tới bệnh viện, Lâm Sâm liền xung phong đi luôn. Chẳng may giẫm lên cái thiệp của cô, cậu ta liền bỏ cả buổi chọn tới chọn lui kiếm ngay cái thiệp đẹp nhất, đắt nhất trong cửa hàng làm quà đáp lễ. Tết nhất còn bảo muốn đến Trường Cơ tìm bạn cấp hai, cuối cùng lòng vòng nửa ngày đến đúng cửa nhà cô… Tất cả những chuyện này, lúc đầu Chu Minh Vũ thấy cũng chẳng có gì lạ, đến giờ nghĩ lại bỗng thấy nghi ngờ quá.

“Này Mộc Mộc, cái gì làm cậu thay đổi khẩu vị thế? Kẹo hay là người đấy? Nói thẳng ra bạn nghe xem nào, có phải cậu để mắt đến Tần Chiêu Chiêu rồi không?”

Một câu ngắn gọn của Chu Minh Vũ cũng đủ khiến Lâm Sâm hơi đỏ mặt.

Thật ra cậu cũng luôn tự hỏi tại sao bấy lâu nay mình cứ chú ý tới Tần Chiêu Chiêu? Trên lớp ngắm nhìn nhất cử nhất động của cô thì không nói làm gì, tại sao nghỉ đông rồi cậu còn chạy tới Trường Cơ để tìm cô? Ngày ngày không thấy, tự nhiên lòng trống rỗng, cảm giác như vừa đánh mất thứ gì vô cùng quan trọng. Hôm đó được vào thăm nhà cô, cậu vô cùng vui mừng, tựa như có đóa hoa xinh đẹp nào đó bừng nở trong lòng - chính xác có thể nói đó là mừng như "mở cờ trong bụng".

Tại sao nhỉ? Rốt cuộc là tại sao nhỉ? Vì sao cô có thể trở thành phong vũ biểu cho tâm tình của cậu được nhỉ? Kỳ thực liếc mắt cũng hiểu lý do, chính cậu cũng không phải không biết, chẳng qua cậu quá ngượng ngùng không dám thừa nhận với Tần Chiêu Chiêu hay với chính bản thân mà thôi. Cậu sống chết chối đây đẩy, ngượng đến đỏ mặt vẫn ngang như cua. "Đừng có nói nhảm! Làm gì có chuyện đó, cứ nói hươu nói vượn!"

Lâm Sâm quyết không nhận nhưng Chu Minh Vũ biết chắc mình không nhầm. Học sinh trung học tuổi trẻ da mặt mỏng, thích mà không dám nhận cũng không phải chuyện gì lạ. Trong trường không ít cặp dám công khai thừa nhận chuyện yêu đương nhưng cũng không thiếu những nam sinh, nữ sinh e dè, xấu hổ giấu giếm; chuyện yêu đương thời thanh xuân tưng bừng hay thâm trầm cũng tùy từng người. Chẳng qua chuyện Lâm Sâm cũng phủ nhận khiến Chu Minh Vũ thấy có chút quái lạ. "Chả hiểu cậu xấu hổ cái gì mà không dám nhận? Lúc trước có ý với Diệp Thanh không phải cậu hăng hái, khí thế lắm sao, bám người ta như gì, còn nghênh ngang như kiểu sợ người ngoài không biết ấy."

Chính Lâm Sâm cũng chẳng hiểu tại sao vừa nghĩ tới chuyện người khác biết mình có ý với Tần Chiêu Chiêu là lại thấy xấu hổ, tóm lại cứ chối sạch

cái đã. Đỏ mặt tía tai, cậu vặc lại: “Đã bảo không phải là không phải, cấm cậu nói lung tung nữa!”

Chu Minh Vũ thấy rõ khuôn mặt đỏ bừng của cậu ta, trong lòng vô cùng sung sướng, nhịn không được liền giễu thêm: “Ơ thế không thích thật à? Mình còn tưởng cậu thích cô ấy cơ, đang định bảo là hai người hợp quá đi ấy, nghe tên là thấy có đôi có cặp rồi!”

Vừa nói Chu Minh Vũ vừa liếc sang dò xét phản ứng của Lâm Sâm, thấy hai mắt cậu ta sáng bừng, miệng lập tức hỏi: “Tên mình với Tần Chiêu Chiêu có đôi có cặp là sao?”

Chu Minh Vũ cười rũ rượi. “Thì cô ấy là Chiêu Chiêu, cậu là Mộc Mộc, ghép lại thành Chiêu Chiêu Mộc Mộc, đọc y sì “triêu triêu mộ mộ” - sớm sớm tối tối còn gì. Ối trời, nắm tay đi đến đầu bạc răng long luôn nhé! Thế còn không phải là có đôi có cặp hay sao?”

Hai mắt Lâm Sâm ánh lên vẻ vui sướng nhưng vẫn cố nén xuống, cố tình làm ra vẻ hững hờ. “Thôi thôi thôi! Ai thèm có đôi có cặp với cô ta?”

Chu Minh Vũ nhịn cười đến phát nghẹn, thầm than thằng bạn thân này của mình cũng giỏi thật, rõ ràng là thích người ta ra mặt mà còn già miệng sống chết không chịu nhận. Chả hiểu nó bị sao thế nhỉ? Cậu lại bắt đầu động não, đột nhiên nhớ ra năm lớp mười Tần Chiêu Chiêu từng cầm dao rượt Lâm Sâm làm cả trường xôn xao, bản thân cậu ta mất mặt trầm trọng. Có thể vì thế mà giờ Lâm Sâm xấu hổ không dám thừa nhận mình thích chính “kẻ thù cũ” nên sống chết chối đây đẩy.

Chuyển sang ký túc xá mới, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy mọi chuyện đều tốt. Từng này tuổi, lần đầu tiên cô được dùng phòng vệ sinh khép kín, quả đúng là tiện lợi hơn cả ở nhà. Căn nhà cấp bốn của gia đình Tần Chiêu

Chiêu không có nhà vệ sinh riêng, mỗi lần muốn giải quyết phải tới nhà vệ sinh công cộng. Đêm đông mà muốn đi vệ sinh thì đúng là bi kịch. Trước kia ba cô dùng gạch vụn, vải bạt dựng tạm một gian nhỏ trước nhà, lắp thêm cái bồn cầu coi như nhà vệ sinh tạm; nhìn qua thấy cũng tiện hơn nhưng chuyện dọn cái phòng ấy là một nỗi đau khổ đối với Tần Chiêu Chiêu. Giờ ở ký túc xá có nhà vệ sinh khép kín đủ tiện nghi, cuộc sống thoải mái đã quen, cuối tuần về nhà lại thấy có chút không tự nhiên, mỗi lần đi vệ sinh thật phiền toái.

Nhịn không được cô đành đánh tiếng nhắc ba mẹ: "Ba à, hay là mình sửa sang nhà cửa một chút đi. Ít nhất cũng nên làm cái nhà vệ sinh tử tế, sống cho thoải mái."

Ba mẹ nghe đề nghị của con gái cũng xiêu lòng. Ngày trước cả nhà đã định sẽ sửa sang lại nhà cửa, chẳng qua còn lấn cấn chuyện tiền bạc nên cứ trì hoãn mãi. Thật ra cũng không phải không có tiền để sửa, dẫu nửa đời túng thiếu, hai người họ vẫn chắt bóp để dành được mấy vạn đồng. Chẳng qua sống tiết kiệm quen rồi, bớt được khoản nào sẽ cố bớt khoản đó, cuối cùng lần lữa mà không dám dùng tiền ấy để sửa nhà. Vả lại, giờ cũng nhiều hộ trong khu tập thể sửa sang lại nhà cửa rồi, Tần gia cuối cùng cũng quyết định học theo người ta, sửa lại căn nhà cũ một chút, sống cho thoải mái.

Sửa nhà cũng không tốn thời gian lắm, nửa tháng là căn nhà cũ đã được vôi ve, trang hoàng lại, rực rỡ hẳn lên. Suốt thời gian ấy, ba mẹ dặn Tần Chiêu Chiêu đừng về nhà, về rồi cũng không có chỗ ở vì nhà phải trát lại tường, lát nền mới, đồ đạc chuyển hết ra ngoài, đến ba mẹ cô cũng phải sang nhà hàng xóm ngủ nhờ.

Tần Chiêu Chiêu nhịn một tuần không về, đến tuần thứ hai thì không chịu nổi nữa, đành phải chạy về xem thế nào. Cô nhìn căn nhà sửa gần xong, cơ hồ không nhận ra nổi đó là nhà mình. Biết là chỉ sửa sang lại một

chút, lát thêm gạch hoa, vôi ve lại tường nhà… thế cũng đủ khiến căn nhà nhỏ sáng bừng, trông rộng hẳn ra. Tất cả bàn ghế trong nhà được sơn lại thành màu nâu sẫm nhìn như mới. Ba mẹ cũng mua thêm một bộ bàn ghế gỗ và chiếc giường đệm, mẹ cô đùa: "Giờ cũng phải tranh thủ hưởng phúc mới được, không nằm giường gỗ nữa, nằm thử giường đệm cho biết."

Tần Chiêu Chiêu thích nhà vệ sinh mới nhất! Phòng gạch đổ mái bằng xây trên nền gian phòng cũ rộng tám, chín mét vuông, nền phủ gạch men trắng tinh, bồn rửa mặt màu lam đặt gần cửa sổ, bệ xí bệt đồng màu. Hai sắc trắng - lam kết hợp hài hòa nom rất thích mắt. Trên tường còn gắn bình nóng lạnh, vòi sen chảy ra vô số tia nước trong suốt. Từ giờ cả nhà đã có thể tạm biệt những tháng ngày xách nước lạnh ngồi xổm tắm trong nhà vệ sinh công cộng rồi.

Tần Chiêu Chiêu cực kỳ thích phòng vệ sinh mới này, lưu luyến mãi không chịu ra ngoài. Mẹ cô lại gần, hỏi: "Thế nào? Sửa sang lại thế này ổn chứ?"

"Quá tốt luôn! Mẹ à, từ nay nhà mình sống khỏe rồi!"

"Hôm nay ba con đến cục viễn thông đăng ký lắp điện thoại. Từ nay về sau, trong lớp có hoạt động gì các bạn cũng có thể thông báo hoặc đến thẳng nhà tìm con rồi."

Tần Chiêu Chiêu nhất thời đờ mặt. Hóa ra ba mẹ quyết định sửa nhà cũng vì chuyện này, đã thế còn lắp thêm điện thoại… Tất cả đều vì chút sĩ diện cho cô. Hai má cô nóng bừng, mặt đỏ tới tận mang tai.

Sửa nhà, Tần ba cẩn thận ghi chép hết mọi khoản thu chi, cuối cùng xem lại hết tổng cộng tám ngàn chín trăm bốn mươi sáu đồng bảy hào. Ông sống đến năm chục tuổi đầu, lần đầu tiên dám tiêu số tiền lớn đến thế.

Chương 23

Nhà sửa xong, người đầu tiên Tần Chiêu Chiêu mời tới chơi là Đàm Hiểu Yến. Đàm Hiểu Yến cũng thích "nhà mới" này lắm, ngắm hết chỗ này đến chỗ kia, còn tấm tắc khen ngợi chỗ nào cũng đẹp.

"Cậu đừng khen nhà mình đẹp mãi thế, đảm bảo nhà mới của cậu trang hoàng xong sẽ đẹp hơn nhà mình nhiều."

Năm ngoái nhà Đàm Hiểu Yến đã góp vốn xây nhà vào nhà máy Hồng Cơ, giờ sắp được chuyển sang nhà mới. Đàm Hiểu Yến một mực thuyết phục ba mẹ góp vốn xây nhà vì ở nhà tầng tập thể thật sự rất khó chịu. Chật chội, chen chúc hay ồn ào đều có thể bỏ qua được chứ cỗ quan tài chình ình giữa lối đúng là ngứa mắt không chịu nổi. Cô còn khăng khăng nếu ngày ngày ra ra vào vào thấy cỗ quan tài ngự ở đó, sớm muộn gì mình cũng hóa điên mất.

Cuối cùng mẹ cô đành rứt ruột bỏ ra bốn vạn đồng góp vào nhà máy để xây nhà mới. Cả ngày vất vả dãi nắng dầm sương, chật vật với gánh hàng nhỏ, kiếm tiền không dễ dàng nên bỏ tiền ra chỉ lo có gì sơ suất. Mà chủ đầu tư có phần nhập nhèm khi chọn đơn vị thi công, người cung cấp vật liệu… đã vơ vét được không ít tiền hoa hồng. Trong xã hội, những chuyện như vậy không xa lạ gì, nhìn mãi cũng quen mắt; có chức quyền không tranh thủ đến khi hết nhiệm kỳ thì vô dụng, vơ vét kiếm chác được coi là bản lĩnh, tiền đưa tới cửa ai nỡ bỏ qua đây? Vì thế dẫu bỏ ra bạc vạn nhưng nhà cửa vẫn gặp đủ chuyện này chuyện kia; thông báo cả toà nhà sẽ trang bị đồng nhất, giá đắt chất lượng tầm thường, nhìn qua là biết có giở trò mèo.

Nhà đầu tư suốt ngày chần chừ công khai báo cáo chi tiêu, người dân hùn vốn xây nhà bức xúc dọa sẽ tố cáo lên thành phố.

Chủ đầu tư thản nhiên như không. "Hoan nghênh quần chúng giám sát tố cáo, nhưng muốn tố cáo lên thành phố nhất định phải có chứng cứ; không có chứng cứ rõ ràng thì chẳng có thành phố nào thụ lý đâu."

Lấy đâu ra chứng cứ rõ ràng đây? Cả đám ăn chặn đều là người từng trải, lão luyện, kiếm được khoản béo bở thế này có thể ngu đến độ để người ta nắm được đuôi hay sao? Người dân góp vốn hùng hổ chửi bới đến mấy cũng chẳng làm được gì, đành nuốt hận nhận nhà, tự mình chỉnh trang, sửa chữa.

Có điều, nhà Đàm Hiểu Yến chưa có ý định chỉnh trang, tu sửa ngay. Bao nhiêu vốn liếng đã đổ ra mua nhà hết, giờ không còn tiền chỉnh trang, thứ nữa nghe nói nhà mới xây phải để qua mấy đợt nắng nỏ nhất rồi tu sửa thì tốt hơn. Vì thế, nhà cô giờ vẫn để vậy, chờ nửa năm nữa mới lắp đặt thiết bị, đến lúc được chuyển vào nhà mới cũng vừa kịp đón năm mới.

Tuy Đàm Hiểu Yến rất muốn được chuyển luôn sang nhà mới nhưng trước mắt chỉ có thể an bài được như vậy. Nhìn chung cô vẫn hài lòng. "Sang năm là thế kỷ XXI, vừa được ở nhà mới vừa đón thế kỷ mới, quá đẹp!"

Đúng thật, năm 1999 - năm cuối cùng của thế kỷ XX, tựa hồ mở cửa lắng tai là có thể nghe được bước chân thời gian, thế kỷ XXI đang đến rất gần rồi. Tần Chiêu Chiêu nhớ lại ngày học tiểu học, giáo viên từng hăm hở nói thế kỷ XXI là thời đại trình độ khoa học kĩ thuật phát triển vượt bậc, cuộc sống của con người sẽ có những biến chuyển mạnh mẽ, ví như "nghiêng trời lệch đất". Thật vậy ư? Lòng cô đã ngập đầy khao khát và chờ mong…

Từ ngày nhà lắp điện thoại, Tần Chiêu Chiêu trao đổi số điện thoại với nhiều bạn trong lớp, đầu tiên là Vu Thiến, Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh… Cuối tuần ở nhà cô vẫn thường nhận được điện thoại của các bạn hỏi bài, chuyện phiếm hay hẹn đi chơi.

Một lần, điện thoại vang lên một giọng nam rành rọt hỏi đây có phải nhà Cung Tâm Khiết hay không? Cô có chút buồn cười thông báo cậu ta gọi lộn số rồi.

"Nhầm số sao? Mình lấy số ở chỗ lớp trưởng, sao lại nhầm được nhỉ? Không phải nhà của Cung Tâm Khiết nhưng giọng cậu quen quá, cũng học cùng lớp à?"

"Tôi là Tần Chiêu Chiêu… Cậu là… Lâm Sâm sao?"

Bên kia nói nhiều như vậy, Tần Chiêu Chiêu đã nhận ra tiếng của Lâm Sâm. Lớp trưởng có danh sách số điện thoại của các bạn trong lớp phòng khi cần đến. Danh sách ghi theo chỗ ngồi của mọi người, Cung Tâm Khiết ngồi trên cô nên tên cũng xếp trước, có lẽ Lâm Sâm nhất thời không để ý nên ghi nhầm.

"Ừ, là tôi đây, tôi quên béng mất cô giáo tiếng Anh giao bài nào, đang định gọi điện hỏi Cung Tâm Khiết là cán sự Anh ngữ, không ngờ gọi nhầm nhà cậu. Thôi bỏ đi, hỏi cậu luôn cũng được, cậu biết chứ?"

Tất nhiên Tần Chiêu Chiêu biết, cô liền đọc lại một lượt các bài tập được giao cho cậu ta, đọc một câu, cậu ta lặp lại một câu; những chỗ không nghe rõ còn hỏi đi hỏi lại thêm lần nữa, mất một lúc mới xong. Thật không ngờ Lâm Sâm lại cẩn thận đến vậy.

"Thế là hết rồi, còn gì nữa không?"

“Hết rồi, cảm ơn cậu.”

“Không có gì, khỏi cảm ơn.”

Dập máy, Tần Chiêu Chiêu cũng quên béng việc này. Một cuộc gọi nhầm, tiện thì giúp đỡ, không đáng để tâm.

Xuân ấm áp, hoa cỏ từ từ bung nở, lại thêm một lần đi chơi xuân.

Học sinh lớp mười một đặc biệt chú ý dịp đi chơi xuân này. Đây là lần du xuân cuối cùng của thời trung học, sang năm lớp mười hai rồi, đừng mong còn có cơ hội mà du xuân đạp thanh; vì thế mọi người đều thầm nhủ năm nay nhất định phải chơi, chơi cho thật vui vẻ, chơi đến thỏa mới thôi. Năm nay nhà trường tổ chức cũng không tệ, không đi leo núi ở ngoại thành nữa mà đi thăm một khu thắng cảnh hồ đẹp đẽ, náo nhiệt ở thành phố gần đó. Sáng sớm xuất phát, trời không thật đẹp, mưa xuân lắc rắc không cản được sự nhiệt tình, hứng khởi của mọi người. Tất cả có mặt đúng giờ ở sân thể dục, cả lớp không thiếu một ai.

Bảy giờ sáng, mấy chiếc xe du lịch chở đầy học sinh đang vô cùng hăm hở bắt đầu cuộc du xuân. Dọc đường đi, trong xe không ngớt tiếng nói cười vui vẻ; từng tràng cười trong veo như tiếng chuông gió lanh lảnh lọt ra ngoài.

Tất nhiên, năm nay Tần Chiêu Chiêu không còn buồn rầu ngồi một mình ở cuối xe nữa. Bây giờ quan hệ của cô và các bạn đã tốt hơn, dẫu không có tri âm tri kỷ nhưng ngồi chung tán gẫu thì không thành vấn đề. Có điều, chuyến này đi xa, phải ngồi xe lâu, đi được hai tiếng cô cảm thấy mình bị say xe. Mùi xăng nồng nồng cùng mùi da trong xe càng lúc càng khiến người ta buồn nôn, đã cố ăn thật nhiều ô mai và gừng mà vẫn không hết,

cuối cùng nhịn không nổi cô đành ghé vào cửa sổ nôn thốc nôn tháo. Trên đường đi, không chỉ có Tần Chiêu Chiêu, rất nhiều nữ sinh cũng bị say xe nôn mửa nhưng cô là nôn ác nhất, lục tục tới bốn lần. Có bạn cùng lớp tốt bụng đưa thuốc chống say cho cô, vừa uống được mười lăm phút là viên thuốc cũng ra ngoài nốt.

Chật vật mãi mới đến nơi, Tần Chiêu Chiêu mặt mày nhợt nhạt lao khỏi xe như chạy nạn; đứng bên hồ hít thở không khí trong lành cảm thấy thoải mái hơn ít nhiều.

Giáo viên dẫn đoàn nhắc nhở mọi người một số vấn đề rồi cho phép vui chơi tự do. Tần Chiêu Chiêu liền đi cùng nhóm Vu Thiến, Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh, tùy ý thưởng thức cảnh sắc núi sông tươi đẹp.

Cảnh hồ như tranh vẽ, nước xuân biêng biếc tựa sắc trời, cỏ non mượt mà, trăm hoa đua nở, rực rỡ như sắc xuân ngất ngây, hồng rực một mảnh xuân kiều diễm. Trời có mưa lắc rắc, mưa xuân lả lướt trong gió, một thiên nước biếc thêm khói sóng mênh mang lại càng mông lung mị hoặc.

Mưa xuân như tơ chuốt, dính ướt áo mềm. Nữ sinh cẩn trọng bung ô đi trước; nam sinh tùy tiện quá nửa ngại mưa bụi mà mở ô, mưa không lớn, dầm mưa một chút cũng chẳng sao. Cũng có nam sinh đỡ ô cho nữ sinh, dưới tán ô hai người một đôi kề vai sóng bước.

Mùa xuân là mùa vạn vật sinh sôi, cũng là mùa xuân tình cùng hoa tranh nhau đua nở. Thời cổ đại, biết bao câu chuyện tài tử giai nhân cũng từ du xuân đạp thanh mà ra. Đến thời hiện đại vẫn vậy, mỗi năm du xuân về, trong trường lại có thêm vài đôi tình nhân. Nam nữ sinh trẻ trung cùng nhau du ngoạn thanh sơn lục thủy, "làn thu thủy, nét xuân sơn" mị hoặc hơn cả cảnh sắc, mê đắm không uống mà say…

Cung Tâm Khiết đột nhiên phát hiện ra. “Diệp Thanh, cậu xem Mộc Mộc cứ đi theo bọn mình suốt kìa.”

Cô vừa nói xong, cả mấy nữ sinh đều vô thức quay lại nhìn, quả nhiên Lâm Sâm và Chu Minh Vũ đang chầm chậm đi đằng sau họ. Hai người không mở ô, mưa bụi li ti như mạt trầm lắc rắc trên người. Chu Minh Vũ núp dưới cái túi quai chéo, Lâm Sâm mặc một chiếc áo khoác màu lục, kéo mũ áo che đầu, hai tay nhét túi quần, nhàn nhã bước theo, dáng vẻ tiêu sái, thờ ơ.

Vu Thiến cười dài. “Hôm nay trông Mộc Mộc cũng phong nhã ghê nhỉ, trước giờ chưa thấy cậu ta mặc cái áo xanh này lần nào, mặc vào trông cũng ra dáng cây ngọc đón gió nhỉ!”

Diệp Thanh “hừ” nhẹ một tiếng. “Cậu ta thì cây ngọc đón gió cái nỗi gì, cùng lắm là cây trúc thẳng đuột mà thôi. Chúng mình đi nhanh lên, đừng để ý tới mấy cái đuôi theo sau.”

Kỳ thực Lâm Sâm hôm nay đúng là có chút “cây ngọc đón gió” như Vu Thiến nói. Cậu ta không phải kiểu tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo nhưng mặt mày vuông vắn dạng chữ quốc, thoạt nhìn cũng sáng sủa. Dáng người cao ráo, rắn rỏi, mạnh mẽ, lại thêm chiếc áo khoác màu xanh lục, nhìn cậu ta như một cây bạch dương nhỏ thẳng tắp, sức sống mạnh mẽ. Diệp Thanh ngoài miệng chê người ta như cây trúc gầy nhưng ánh mắt liếc về phía cậu ta lại cất giấu một niềm hoan hỉ mơ hồ.

Các bạn đều rảo bước, chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu tụt lại, vừa quay lại nhìn, cô không kìm được ngoái lại thêm một lần, rồi lại một lần nữa, trong mắt ẩn chứa suy nghĩ gì đó, đi mãi vẫn chưa đuổi kịp mọi người. Đến tận lúc Vu Thiến ngoái đầu gọi: “Tần Chiêu Chiêu, nhanh lên chút nào!”, cô mới sực tỉnh. “A, đến ngay đây!”

Vừa nhanh chân đuổi theo vừa ngoái đầu trông lại. Bóng dáng trùm mũ bước đi trong làn mưa bụi kia như nam châm hút tầm mắt của cô, cứ nhìn mãi, nhìn mãi.

"Mộc Mộc, Tần Chiêu Chiêu cứ quay lại nhìn cậu kìa!"

Không cần Chu Minh Vũ nhắc, Lâm Sâm cũng biết Tần Chiêu Chiêu đang quay lại nhìn mình. Cô ngoái lại ba lần, nhìn cậu ba lần, mỗi lần ánh mắt ấy lại như cục đá ném xuống đáy lòng cậu làm nước văng khắp nơi, dẫu vậy, ngoài mặt cậu vẫn bình lặng như nước, làm bộ bất vi sở động[1]. "Cô ấy nhìn gì mình chứ? Trên mặt mình dính gì à?"

[1] Không có động tĩnh gì.

Chu Minh Vũ càng lúc càng nhận ra tên tiểu tử này rất có tài giả bộ! Trên đường đi, Tần Chiêu Chiêu say xe nôn thốc nôn tháo, cổ cậu ta cũng nghiêng tưởng rụng được luôn - nghiêng mãi về phía Tần Chiêu Chiêu đằng sau. Cá một trăm đồng là cậu ta đang chú ý tình hình của cô.

Xuống xe rồi Lâm Sâm mới thở phào một hơi. Sao tự nhiên lại thở phào, người khác không biết, riêng Chu Minh Vũ biết rõ. Mà từ lúc xuống xe Lâm Sâm vẫn cố ý bám phía sau đám Tần Chiêu Chiêu, nhìn qua cũng thấu tâm tư cậu ta cố tình che giấu, thế mà lúc nào cũng sống chết không nhận.

Chu Minh Vũ muốn đùa lại, cố ý hạ giọng, giả vờ thần bí: "Mình cảm thấy cô ấy không phải không có ý với cậu đâu, thế nên mới nhìn cậu suốt."

Mắt Lâm Sâm sáng bừng, lời nói có phần kích động: "Cậu bảo cô ấy… có ý… với mình á?"

“Có thể lắm chứ, nếu không thì cô ấy cứ quay lại nhìn cậu làm gì? Đấy, xem kìa, lại quay lại rồi!”

Lâm Sâm ngẩng mặt nhìn, chuẩn xác đón nhận ánh mắt Tần Chiêu Chiêu đang từ xa trông lại. Ba lần trước cô quay lại nhìn cậu đều giả vờ không biết, không nhìn thẳng vào mắt cô. Chu Minh Vũ ở đây, cậu không muốn để thằng bạn có thêm cớ để suốt ngày lảm nhảm cậu thích Tần Chiêu Chiêu, vì thế phải ra sức thờ ơ với cô.

Giờ đây, bốn mắt nhìn nhau, cậu thẳng thắn đón nhận ánh mắt cô. Tần Chiêu Chiêu có chút ngượng ngùng, hai má đỏ bừng như cánh đào thắm, xấu hổ nhìn cậu cười cười. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy… Lòng Lâm Sâm “rầm” một tiếng, tưởng như vừa có gì sụp đổ… Ôn nhu, mềm mại vỡ vụn.

Chu Minh Vũ lại có cớ thêm mắm dặm muối: “Đấy cậu xem, cô ấy còn cười với cậu nữa kìa, cười xấu hổ nhé. Thế này không phải có ý với cậu thì là gì? Nếu không có ý thì sao lại nhìn về phía này mà cười?”

Nghe mấy lời này cũng thật xuôi tai, nhớ lại khi nãy Tần Chiêu Chiêu vừa quay lại vừa e lệ, rụt rè mỉm cười, lòng Lâm Sâm ngập tràn vui vẻ như buồm no gió. Đúng thật! Cô chẳng những quay đầu lại nhìn cậu mà còn ngượng ngùng cười với cậu. Cô cười rộ như vậy thật đẹp, sao lại có thể cười đẹp đến vậy được nhỉ? Hơn nữa, hình như cô có ý với cậu thật! Ít ra thì trông có vẻ là như vậy. Chẳng qua giờ cũng chỉ đoán mò, chưa thể nắm chắc, cậu vẫn cố trấn định bản thân: “Cô ấy có ý cũng chẳng liên quan tới mình!”

Chu Minh Vũ phục sát đất. “Mộc Mộc, xem như cậu lợi hại!”

Chương 24

Bộ dạng Lâm Sâm trùm mũ bước trong mưa lay động ký ức của Tần Chiêu Chiêu, gợi cô nhớ tới bóng dáng Kiều Mục bước đi trong đêm cô đứng chờ bên ngoài “Trung Nam Hải”. Cô cứ thế vô thức trông lại lần nữa, không ngờ lại gặp đúng ánh mắt Lâm Sâm. Cậu ta thẳng thắn nhìn cô, hẳn là đang thấy lạ lắm, rốt cuộc cô nhìn gì cậu ta chứ? Cô nhất thời đỏ mặt, xấu hổ nhếch miệng bày ra một nụ cười vội vã. Với cô, đây chỉ là một lời chào lịch sự, cô vẫn thường chào bạn bè trong lớp như vậy, giữa đường tầm mắt vô tình gặp nhau thì gật đầu mỉm cười một cái. Cô hoàn toàn không hay biết lúc ấy nụ cười ngượng ngùng cùng gương mặt đỏ hồng xấu hổ của mình đã khiến nam sinh kia chấn động nhường nào.

Chậm bước theo hồ, cuối cùng cũng đến chỗ chơi.

Trên hồ có rất nhiều trò chơi trên nước: thuyền máy, thuyền đụng trên nước hay bè mảng… Thuyền máy hay thuyền đụng thì ở công viên thành phố cũng có, đã đi chơi công viên cùng ba mẹ có ai chưa thử chơi những trò này? Chơi nhiều tới giờ gặp lại cũng không thấy còn gì mới mẻ, chẳng thà cứ thử bè trúc phong cách cổ xưa còn hấp dẫn hơn, rất nhiều học sinh xếp hàng chờ được ngồi bè trúc dạo quanh hồ.

Một chiếc bè trúc chở được tối đa tám người, tám chiếc ghế trúc xếp hai hàng dọc theo thân bè. Bốn người Tần Chiêu Chiêu lần lượt leo lên một chiếc bè, xong xuôi phát hiện còn dư một chỗ trống. Chu Minh Vũ và Lâm Sâm xếp hàng ngay sau họ, cứ nghĩ hai người sẽ lên chung một chiếc bè

khác, không ngờ Lâm Sâm lại bỏ mặc Chu Minh Vũ, nhảy lên bè trúc chiếm nốt chiếc ghế còn lại.

"Mộc Mộc, đồ trọng sắc khinh bạn!"

Chu Minh Vũ oán hận, Vu Thiến cười cười. "Tần Chiêu Chiêu, cậu đổi chỗ cho Diệp Thanh đi."

Tần Chiêu Chiêu là người sau cùng của nhóm lên bè, ngồi ở một trong hai chiếc ghế cuối hàng, Lâm Sâm lên cuối, ngồi sóng vai với cô.

Diệp Thanh không muốn hùa theo, mở miệng oán trách: "Đang yên đang lành sao phải đổi chứ? Không đổi!"

Sào trúc chống xuống, bè trúc từ từ rời bờ. Nước xanh mênh mang lăn tăn gợn sóng, xa xa núi xanh biêng biếc mơ màng trong mưa bụi. Bè trúc nhẹ nhàng lướt trên mặt hồ. Tới giữa hồ, mưa lớn dần, nước mưa như vô số hạt châu tan vào lòng hồ thăm thẳm sắc thiên thanh, tiếng mưa tí tách như bạch châu rớt khay ngọc.

Tần Chiêu Chiêu mở chiếc ô hoa, tán ô vang lên tiếng mưa tí tách trong veo. Lâm Sâm bên cạnh không có ô che mưa, đành kéo nhanh mũ trùm kín đầu, tóc mái rủ trước trán ngấm mưa ướt đẫm. Bè trúc chật chội, hai người kề sát nhau, trời mưa lớn, cô mang theo ô, cậu không có, gần trong gang tấc không chia ô cho bạn cùng lớp cũng thật khó coi. Tất nhiên phải vậy, cô liền nghiêng tay che luôn cho Lâm Sâm.

Thấy ô che trên đầu, Lâm Sâm nhếch môi cười, ý cười từ trong lòng trào ra. "Cảm ơn Tần Chiêu Chiêu nhé!"

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười không đáp lại, trời mưa lớn, cô chỉ nhấc tay làm phúc, nếu là người khác hẳn cũng làm vậy thôi.

Nhưng Lâm Sâm không nghĩ vậy, cậu nhớ lúc trước Tần Chiêu Chiêu cứ quay lại nhìn mình mãi, còn thẹn thùng mỉm cười, đến giờ cô lại chủ động che mưa cho cậu, rõ ràng cô đối xử với cậu khác hẳn với mọi người. Một ngọn lửa ấm áp bùng lên trong lòng, mưa nặng hạt không dập được lửa ấm trong lòng cậu.

Dạo hết một vòng hồ vẫn "mưa trắng gieo châu nhảy rộn thuyền", lên bờ Tần Chiêu Chiêu không tiện cho Lâm Sâm che ô cùng được nữa. Nam nữ sinh che chung ô quá nửa là người yêu, cô không muốn gây hiểu nhầm như thế, đành có ý tốt cho Lâm Sâm mượn ô, còn mình đi chung với Vu Thiến. Vu Thiến càu nhàu cô không nên cho Lâm Sâm mượn ô mới phải, cứ để cậu ta dầm mưa theo sau. Đến khi cậu ta toàn thân ướt đẫm, biết đâu Diệp Thanh sẽ mềm lòng, làm hòa, không thờ ơ với cậu ta nữa.

"Đây vốn là cơ hội tốt nhất cho Lâm Sâm thể hiện. Cậu có ý tốt khiến cậu ấy không kiên định ý chí, uổng công ông trời cho trận mưa đẹp như thế."

Tần Chiêu Chiêu buồn cười, cảm thấy Vu Thiến hơi lậm phim truyền hình mất rồi. Trong phim, mỗi khi nam chính muốn xin lỗi nữ chính là y như rằng trời sẽ mưa. Nam chính phải đứng chờ thật lâu trong màn mưa mới có thể khiến nữ chính động lòng, bỏ hết hiềm khích xưa, đổi lấy một cái ôm thật chặt. Thực ra những cảnh như vậy xem một, hai lần còn thấy tương đối cảm động, xem nữa chỉ thấy sến đến buồn nôn. Nhớ có lần cô và Đàm Hiểu Yến xem ti vi có một đoạn tương tự, có điều nam chính trong phim không phải dầm mưa mà đứng trước cửa nhà nữ chính giữa trời tuyết, đứng từ lúc tuyết mới rơi đến tận khi tuyết ngập gối. Khi ấy Đàm Hiểu Yến

còn cười. “Này, đã sửa thành tuyết rồi đấy. Mưa rồi, tuyết rồi, lần tới biên kịch muốn làm mới chắc phải để nam chính đứng giữa cơn mưa đá nhỉ!”

Lần này đi chơi thời tiết không đẹp, mưa liên miên lúc lớn lúc nhỏ, rất nhiều người cảm thấy mất hứng, riêng Lâm Sâm chỉ muốn hét lên khen ông trời một phen. Mưa được lắm, mưa hay lắm, mưa càng to càng tốt, trời không mưa lớn sao Tần Chiêu Chiêu cho cậu mượn ô chứ?

Tần Chiêu Chiêu lại nôn suốt dọc đường về, đối với người bị say, ngồi xe đúng là cực hình. Xe dừng ở cổng trường, mọi người xuống xe tự về. Tần Chiêu Chiêu nôn xong, toàn thân mệt rũ, không định về nhà mà vào ký túc xá nghỉ ngơi. Nhặt nhạnh đồ đạc chuẩn bị xuống, không thấy ô đâu mới nhớ ra ô còn đang trong tay Lâm Sâm.

Ngẩng đầu tìm người, đã thấy Lâm Sâm cầm ô đi tới. “Tần Chiêu Chiêu, giờ về nhà à?”

“Không, về ký túc xá thôi.”

“Vậy tôi đưa cậu về ký túc xá rồi cậu cho tôi mượn ô về nhà được không?”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, nhìn mưa như trút ngoài cửa xe, cậu ta tay không về nhà thật không tiện. Ngày mưa xe bus hay taxi đều khó kiếm, dầm mưa đợi thêm nửa ngày rất dễ bị cảm.

“Vậy… cũng được.”

Lâm Sâm miễn cưỡng đưa Tần Chiêu Chiêu về ký túc xá. Trăm ngàn giọt mưa tí tách rớt quanh tán ô hoa, chỉ riêng khoảng không bé nhỏ dưới tán ô khô ráo, hai người bất đắc dĩ phải đi sát nhau.

Tần Chiêu Chiêu lần đầu ở gần con trai như vậy, trong lòng có chút không thoải mái, chỉ muốn rảo bước đi nhanh về ký túc xá. Lâm Sâm vẫn đi chậm chạp, còn bảo cô đừng đi nhanh, đường toàn vũng nước đi nhanh sẽ bẩn giày và quần áo.

Cậu ta cao hơn cô một cái đầu, cầm ô ở bên trái cô, mỗi khi cậu ta quay sang nói chuyện, cô lại thấy hơi thở ấm nồng phả bên tai. Tai trái như bị lửa nóng thiêu đốt, theo bản năng cô dịch bước, muốn đứng xa một chút.

Lâm Sâm ghé lại gần, nghiêng ô che cho cô. "Tần Chiêu Chiêu, cậu say ghê thật đấy! Lúc đi nôn bốn lần, về cũng bốn lần…"

Tần Chiêu Chiêu không còn dạ nào lắng nghe nữa, cô cảm thấy đi chung một ô với nam sinh vừa xấu hổ vừa khó chịu, chẳng bằng cứ thế đội mưa chạy về còn hơn. Lòng chán nản, thật may có một nữ sinh đang về ký túc xá một mình, dù không phải bạn cùng lớp thân quen nhưng cô cũng không muốn nghĩ nhiều như thế.

"Cậu không cần đi cùng tôi nữa đâu, tôi đi cùng bạn nữ kia được rồi."

Lời chưa dứt, Tần Chiêu Chiêu chạy khỏi chiếc ô hoa, chạy tới bên nữ sinh đi một mình kia, đi nhờ về ký túc xá. Cùng sống ở ký túc xá, dẫu bình thường không thân thiết thì ngẩng đầu cúi mặt cũng thấy nhau, bạn nữ kia cũng không hẹp hòi gì với cô.

Được đi chung một ô với Tần Chiêu Chiêu, Lâm Sâm cảm thấy hôm nay mưa quá dịu dàng. Mưa xuân rả rích như đóa hoa tinh tế, từng cánh, từng cánh trong suốt, êm dịu rụng rơi; hàng cây bên đường được tắm mưa lộ ra sắc xanh như ngọc bích. Cậu vốn không thích trời mưa, đến nay lần đầu tiên cảm thấy hóa ra mưa cũng nên thơ và lãng mạn biết mấy.

Tần Chiêu Chiêu cúi đầu ở bên, bóng dáng nhỏ nhắn, thấp hơn cậu cả một cái đầu; cúi mặt xuống thấy ngay mái tóc. Tóc cô không đen nhánh mà hoe hoe vàng, một sắc nâu trầm như hạt dẻ trĩu nặng đầu cành thu. Tóc suôn mềm buộc sau gáy, vài sợi hỗn loạn trên trán, theo gió phất phơ. Tóc lay động tỏa ra hương thơm dịu dàng như mùi hoa cỏ lẫn trong gió xuân mê người.

Tim không tự chủ được đập rộn ràng, Lâm Sâm cứ nghĩ mãi vẫn không biết có phải tóc con gái đều thơm như vậy hay không? Hương thơm lay động tâm hồn, thậm chí cậu còn bị kích thích đến độ muốn vùi mặt vào mái tóc ấy mà hít hà.

Nhưng có thế nào cậu cũng không dám vội vàng, cậu đã vội vàng trước mặt Tần Chiêu Chiêu một lần rồi. Nhớ tới năm lớp mười, phát hiện Tần Chiêu Chiêu nhặt được tiền đem giấu rồi như bị ma ám mà đưa ra cái "điều kiện" đó, cậu chỉ hận thời gian không thể quay ngược để mình có thể sửa sai. Mà không, quay lại một lần không đủ, phải thêm một lần nữa lúc xem *Titanic*, ngày đó ngồi bên cạnh một nữ sinh mà cậu có thể thoải mái "thưởng thức nghệ thuật" như vậy, vì cậu vốn không coi cô ra gì, không để ý cô có ấn tượng thế nào về mình, kết quả… Đến giờ muốn xóa đi những ấn tượng ấy có phải giống mất bò mới lo làm chuồng hay không? Cũng có thể thế, tuy lúc trước cô luôn giữ thái độ lịch sự nhưng vẫn xa cách với cậu song thái độ của cô hôm nay rõ ràng đã có biến chuyển.

Thế là Lâm Sâm quyết định mất bò mới lo làm chuồng, trước hết tỏ vẻ quan tâm. "Tần Chiêu Chiêu, cậu say ghê thật đấy! Lúc đi nôn bốn lần, về cũng bốn lần…"

Tần Chiêu Chiêu không đáp lại cậu, còn đột nhiên bỏ cậu lại mà đi cùng nữ sinh kia. Một mình cầm ô đứng nhìn cô xa dần, cậu giậm chân chán nản

vô ngần.

Lâm Sâm xoay người một mình rời đi, vườn trường vẫn vườn trường ấy, cơn mưa vẫn cơn mưa này, nhưng cậu chẳng còn thấy nên thơ với lãng mạn ở đâu nữa. Dưới ô đã thiếu một người, tựa như thế giới muôn màu bỗng chốc chỉ còn hai sắc trắng - đen đơn điệu, thật buồn tẻ và vô vị.

Chương 25

Sau chuyến du xuân, Tần Chiêu Chiêu gặp phải một chuyện vô cùng phiền phức.

Chẳng hiểu sao bạn bè trong lớp đồn nhau cô thích Lâm Sâm. Lời đồn cũng có căn cứ lắm, nào là đi du xuân lần đó cô cứ thỉnh thoảng lại quay lại nhìn trộm cậu ta, còn xấu hổ bẽn lẽn cười, rồi chủ động cho cậu ta che ô cùng, rồi cho mượn ô… Lời đồn có căn cứ như thế, nếu Tần Chiêu Chiêu không phải Tần Chiêu Chiêu, chỉ sợ nghe xong cũng tin là thật, rằng cái cô Tần Chiêu Chiêu nọ đúng là thích cậu Lâm Sâm kia.

… Nhưng, Tần Chiêu Chiêu làm sao có thể thích Lâm Sâm được? Trong lòng cô rõ nhất điều này.

Tần Chiêu Chiêu đau đầu với lời đồn này, cũng không cách nào chối cãi. Dẫu cô đã đỏ mặt phủ nhận nhưng càng phủ nhận người khác nhìn vào càng nghĩ cô đang giấu đầu hở đuôi. Đến Vu Thiến cũng tin là thật, còn bảo cũng khó trách lần đó đi chơi cô chủ động cho Lâm Sâm mượn ô, hóa ra thấy người ta dầm mưa thì đau lòng, sợ người ta về sẽ cảm lạnh mà ốm. Cũng khó trách cô lại thích Trương Học Hữu đến thế, cũng vì Lâm Sâm thích

nghe. Cậu ta mê Trương Học Hữu nhất lớp, bao nhiêu đĩa của Trương Học Hữu đều mua cả, cô đúng là yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Tần Chiêu Chiêu dở khóc dở cười, cô thích nghe Trương Học Hữu có khi còn trước cả Lâm Sâm. Chẳng qua cậu ta có cả tuyển tập Trương Học Hữu nên mọi người mới nghĩ cậu ta cực kỳ thích nhạc của anh ấy, rồi tưởng là cô học theo cậu ta.

Vu Thiến bảo Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm đúng là tự chuốc khổ vào mình. "Không phải cậu không biết Lâm Sâm thích Diệp Thanh, cậu thích cậu ta cũng được gì đâu."

Tần Chiêu Chiêu chỉ hận không thể moi tim ra cho cô kiểm chứng. "Mình không thích Lâm Sâm thật mà!"

Cô còn ngây ngốc đi giải thích với Diệp Thanh, Diệp Thanh cười tỉnh queo. "Cậu thích cậu ta hay không đâu liên quan gì đến mình."

Tự nhiên trong lớp xuất hiện một đôi "nhân vật chính", cả lớp được dịp hứng chí mang họ ra trêu đùa. Thể dục giữa giờ xong, không biết ai viết hai câu từ nổi tiếng nhất của Tần Quán đời Tống trên bảng:

"Lưỡng tình nhược thị trường cửu thì

Tẫn chích tại ***CHIÊU CHIÊU MỘC MỘC***[1]"

[1] Nghĩa là: "Hai tình ví phỏng mãi lâu dài/ Ai khác ngoài Chiêu Chiêu Mộc Mộc." Chơi chữ, nhại lại hai câu thơ: "Lưỡng tình nhược thị trường cửu thì/ Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ" (Hai tình ví phỏng mãi lâu dài/ Đâu cứ phải mai mai tối tối – Nguyễn Xuân Tảo dịch) trong ***Thước kiều tiên*** *của Tần Quán. Trong tiếng Trung, "chiêu chiêu mộc mộc" đồng âm với "triêu triêu mộ mộ" tức là "sớm tối bên nhau".*

Đã vậy, hai chữ Chiêu Chiêu Mộc Mộc còn được in đậm gạch chân, ai nhìn vào cũng không nhịn được cười, chữ Hán cùng âm khác chữ tráo được tới vậy cũng thật là khéo quá đi. Tần Chiêu Chiêu tập thể dục xong liền đi vệ sinh, vào lớp cũng gần tới giờ học, không để ý chữ trên bảng. Vào chỗ ngồi rồi mới thấy có gì không ổn, bạn bè chung quanh cứ quay sang ngó mình, cô có chút không hiểu. Vu Thiến bên cạnh liền nhắc cô nhìn lên bảng, đến lúc ấy mặt cô đỏ bừng như tấm lụa hồng.

Chuông vào lớp vang lên, bạn trực nhật liền xóa sạch bảng. Giáo viên vào lớp, Tần Chiêu Chiêu trong lớp thất thần, nhớ lại bốn chữ trên bảng mà đỏ mặt, tim đập rộn rã, không kìm được âm thầm nhắc mãi: Chiêu Chiêu… Mục Mục, Chiêu Chiêu… Mục Mục, Chiêu Chiêu… Mục Mục…[2]

[2] Chơi chữ: "mục" (tên Kiều Mục) đồng âm với "mộc" (cây) và "mộ" (buổi tối).

Sao trước kia cô chưa bao giờ nhận ra tên mình và tên Kiều Mục lại có thể ghép lại thành một cụm nghe êm tai như vậy nhỉ? Cô tảng lờ cái gì mà "Chiêu Chiêu Mộc Mộc" kia, cô chẳng liên quan gì tới biệt danh của Lâm Sâm hết.

Vẫn có câu, ngày nghĩ cái gì đêm mơ cái đó. Hôm sau rời giường các bạn cùng phòng khúc khích cười cô. "Tần Chiêu Chiêu, tối qua cậu cứ lẩm bẩm Chiêu Chiêu Mộc Mộc, Chiêu Chiêu Mộc Mộc suốt, thế mà còn kêu không hề thích Mộc Mộc nữa cơ."

Lại còn nói mơ nữa, Tần Chiêu Chiêu lập tức đỏ mặt, cũng may chỉ nói mấy chữ kia thôi, không lộ thêm điều gì khác. Có điều, thêm chuyện này thì càng có thêm "chứng cứ" để người ta nghĩ cô thích Lâm Sâm… Rõ ràng chính miệng cô nói mơ như thế, muốn cãi cũng chẳng biết cãi đường nào.

Chuyện Tần Chiêu Chiêu nằm mơ nói "Chiêu Chiêu Mộc Mộc" được mấy nữ sinh truyền lại, Lâm Sâm mừng ra mặt.

"Thế nào, đã bảo cô ấy có ý với cậu còn gì. Mình mới thử một cái là ra ngay, có điều cô nàng này cũng rắn quá, rõ ràng trong mơ gọi tên cậu, thế mà vẫn cố sống cố chết chối bay chối biến."

Cái kẻ phao tin đồn "Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm" không ai khác ngoài Chu Minh Vũ, không phải cậu ta rảnh rỗi kiếm chuyện phá phách, chẳng qua nam nữ sinh tuổi này đặc biệt thích những chuyện mơ hồ, thường dựa vào chút "manh mối" để suy diễn xem ai thích ai, sau đó bắt đầu lấy cớ ấy trêu chọc. Thật đúng là có thể đem hai người không liên quan gì nhau ghép thành một đôi.

Chu Minh Vũ nhìn ra Lâm Sâm thích Tần Chiêu Chiêu. Dẫu cậu ta sống chết không chịu nhận nhưng vừa nghe chuyện có thể Tần Chiêu Chiêu cũng thích mình là hai mắt sáng rỡ như kim cương lấp lánh. Ngẫm đi ngẫm lại, cũng thấy buổi đi chơi hôm ấy rõ ràng Tần Chiêu Chiêu cũng có ý với Lâm Sâm, Chu Minh Vũ quyết định lợi dụng điểm ấy, ra tay giúp bạn thân một phen. Lâm Sâm đã ngượng không muốn thừa nhận mình thích Tần Chiêu Chiêu thì để Tần Chiêu Chiêu thích cậu ta, thế là có thừa thể diện rồi chứ gì?

Tin đồn "Chiêu Chiêu Mộc Mộc" của Chu Minh Vũ mang lại hiệu quả bất ngờ, giờ trong lớp ai nhắc tới Tần Chiêu Chiêu và Lâm Sâm cũng cười vang mà gọi "Chiêu Chiêu Mộc Mộc", ghép họ thành một đôi rất có triển vọng. Nhưng Chu Minh Vũ không ngờ được, Tần Chiêu Chiêu cũng cứng đầu hệt như Lâm Sâm, rành rành trong mơ gọi tên người mà tỉnh dậy vẫn liều chết không nhận; đã thế cô còn không buồn nói chuyện với Lâm Sâm, cứ thấy người là tránh mất; giữa đường gặp nhau là giả vờ không nhìn thấy, rảo bước đi thẳng, thậm chí không thèm liếc mắt lấy một lần.

Chu Minh Vũ cảm thấy hai người này đúng là xứng đôi vừa lứa, đến chết vẫn không nhận. Nhìn Lâm Sâm vui vui buồn buồn, cậu không khỏi thích chí khích đểu: "Mộc Mộc, cô ấy không nhận cũng chẳng sao nhỉ, đằng nào cậu cũng có thích cô ấy đâu."

Lâm Sâm câm nín, đau khổ như người câm ngậm phải hoàng liên đắng, muốn nói cũng không nói được.

Tần Chiêu Chiêu trước sau chỉ có một cách xử lý: im lặng. Mọi người bảo cô thích Lâm Sâm, để chứng minh mình không liên quan tới cậu ta, cô quyết định không nói chuyện với cậu ta, cũng không qua lại dây dưa với cậu ta. Nếu cô cứ ngó lơ cậu ta, sớm muộn gì mọi người cũng tin cô không thích.

Không dây dưa với Lâm Sâm cũng chẳng có gì khó, trước kia cô chẳng qua lại mấy với cậu ta, lớp mười thì càng không nói, bị cậu ta bắt nạt còn suýt xách dao liều mạng với nhau, sau đó lúc nào cũng căng ra đề phòng nhau. Lên lớp mười một thì có khá hơn, giống như bạn bè cùng lớp; trong lòng đã rõ như vậy nên giờ có gặp nhau cũng chẳng gật đầu chào, cứ thế đi thẳng như không quen biết.

Tần Chiêu Chiêu không chỉ tránh Lâm Sâm, đồ gì liên quan tới cậu ta cô đều tránh cho bằng sạch. Giờ tự học mượn băng đĩa của ai cũng phải hỏi rõ xem chủ nhân là ai mới mượn, tránh để mọi người có cớ nghĩ vẩn vơ cô mượn chuyện để tiếp cận cậu ta. Cô thật sự không muốn vẽ thêm chuyện nữa.

Cô cẩn thận như vậy, Lâm Sâm cũng tựa như chẳng có quan hệ gì với cô. Mỗi lần gặp cô, cậu ta đều làm mặt lạnh, ra vẻ không muốn nhìn thấy cô. Cô tự nghĩ cũng hiểu được, người ta xôn xao "Chiêu Chiêu Mộc Mộc" với cô cũng chẳng sao, nhưng với Lâm Sâm lại có ảnh hưởng lớn. Cậu ta luôn

muốn gần gũi Diệp Thanh, giờ các bạn cứ đồn đại ghép đôi cậu ta với cô, rõ ràng Diệp Thanh nhất định sẽ dỗi, càng không để ý đến cậu ta nữa. Nhất định giờ cậu ta đang căm tức, cực kỳ căm tức.

Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm thấy áy náy, thấy mình đúng là không tốt, lúc đi chơi đang yên đang lành tự nhiên lại quay đầu ngó Lâm Sâm làm gì không biết, đã thế còn cho cậu ta mượn ô nữa chứ! Đúng như Vu Thiến nói, rõ ràng là phá hoại cơ hội tốt của cậu ta với Diệp Thanh, còn tự đẩy mình vào cảnh xấu hổ, bực bội này. Thật tình, càng nghĩ càng thấy hối hận, biết thế chẳng làm gì.

Sau khi cẩn thận quyết định, Tần Chiêu Chiêu thề từ giờ không tùy tiện chăm chăm nhìn con trai nữa, cũng không tùy tiện gật đầu chào hỏi hay mỉm cười với con trai, càng không đưa cái gì cho ai để tránh hiểu nhầm không cần thiết.

Có điều, hiểu lầm đã có thì không dễ xóa bỏ.

Nam sinh lớp Xã hội 2 tên Tiêu Kiếm dẫu bị cô cự tuyệt vẫn có ý theo đuổi. Muốn sang phòng lớp Xã hội 3 nhất định phải đi qua lớp cậu ta, đã vậy cậu ta còn ngồi ngay bên cửa sổ, mỗi lần Tần Chiêu Chiêu đi qua cậu ta sẽ hướng ánh mắt nóng bỏng dõi theo cô như tiễn hoa. Dần dà, con trai lớp cậu ta thấy cô là ầm ĩ: "Tiêu Kiếm…", sau đó thì nháy mắt ra hiệu, cùng nhau rống lên: "Cô bé hàng xóm sắp đi qua chỗ cậu đấy!"

Tin tức Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm cuối cùng cũng lọt tới tai Tiêu Kiếm, chẳng biết ai đã thêm mắm dặm muối kể cho cậu ta nghe, rằng cô gái cậu ta thích giờ đang thích người khác.

Đương nhiên Tiêu Kiếm không vui, tuy trước kia Tần Chiêu Chiêu vẫn cự tuyệt cậu ta nhưng tốt xấu gì cô cũng không có bạn trai, không ở gần con

trai; ít nhiều cậu ta cũng được an ủi. Tới giờ nghe tin cô thích Lâm Sâm, đến nằm mơ cũng gọi tên hắn, bình giấm chua này làm sao có thể nuốt trọn đây?

Với đa số nam sinh, tiếng chuông báo tan học buổi sáng giống như tiếng hô xung trận đầy phấn khích, giục họ lao như bay về phía nhà ăn của trường. Bởi vì đi muộn đến trễ sẽ phải xếp hàng chờ tới lượt mình, mà hàng ngũ dài như rồng rắn uốn lượn, đi sớm xếp hàng bớt khổ, có thể thoải mái chọn đồ ăn. Con trai thiếu kiên nhẫn tất nhiên sẽ chăm chăm tranh lên trước để xếp đầu.

Trưa nay cũng vậy, nam sinh vừa nghe giáo viên báo hết giờ là phóng ra khỏi lớp, Chu Minh Vũ và Lâm Sâm ỷ vào vị trí thuận lợi, luồn cửa sau chạy ra đầu tiên.

Tần Chiêu Chiêu không thích kiểu hùng hục chạy xuống nhà ăn như quỷ đói ấy, không đến sớm được thì cứ từ từ mà đến, cẩn thận thu dọn hết đồ đạc, sách vở trên bàn rồi mới cùng Vu Thiến đi ăn. Vừa xuống tới lầu hai đã thấy giáo viên chủ nhiệm mặt mày xanh lét áp tải hai nam sinh mặt mũi bầm dập lên lầu, một là Lâm Sâm, người kia là Tiêu Kiếm. Giữa hành lang kẻ lên người xuống, chạm mặt nhau, cả hai người họ không hẹn mà gặp cùng bình tĩnh liếc cô một cái.

Tần Chiêu Chiêu đón nhận ánh nhìn của hai người, trong lòng có chút hốt hoảng, trực giác nói cho cô biết hai người này vừa xảy ra chuyện liên quan tới cô. Rốt cuộc đã có chuyện gì?

Chu Minh Vũ kể cho cô nghe chuyện xảy ra, lúc Lâm Sâm chạy khỏi hành lang có vô ý làm rơi hộp cơm của hai nam sinh đi trước, một trong hai người đó là Tiêu Kiếm. Cậu ta lập tức xin lỗi, một người đã im lặng, chẳng hiểu sao Tiêu Kiếm mặt mũi xám ngoét hẩy đổ luôn hộp cơm trong tay Lâm

Sâm, dùng đúng kiểu "gậy ông đập lưng ông" chơi lại Lâm Sâm. Đến nước ấy Lâm Sâm làm sao mà nhịn được, hai bên lời qua tiếng lại rồi xông vào đánh nhau. Người ngoài xúm lại xem, quây thành một vòng, đúng lúc ấy thì giáo viên đi qua. Cô lớn tiếng khiển trách cả hai, giờ còn lôi hai đứa lên văn phòng giảng cho một trận. Nói chung thì trưa nay hai người họ đừng mong được miếng cơm nóng, cô giáo mà chưa giảng đủ một tiếng "chính trị, kỷ luật" thì còn chưa thôi.

Chu Minh Vũ xuống nhà ăn mua trước một phần đồ ăn ngon lành cho Lâm Sâm, trước khi đi còn đặc biệt quấn lấy Tần Chiêu Chiêu ỉ ôi: "Tần Chiêu Chiêu, lần này Mộc Mộc chịu nạn là do cậu đó!"

Chẳng may đánh rơi hộp cơm của người khác, người ta có thể hiểu, chẳng qua Tiêu Kiếm cố tình kiếm cớ để động thủ trút giận mà thôi, có ngốc mới không nhìn ra nguyên nhân. Mấy nam sinh cùng lớp Tiêu Kiếm ngồi gần Tần Chiêu Chiêu cố tình lớn tiếng: "Ái chà, giận dữ xông pha biên ải vì hồng nhan[3] cơ đấy!"

[3] Nguyên văn: "Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan", bắt nguồn từ câu chuyện Ngô Tam Quế vì mỹ nhân Trần Viên Viên bị Lưu Tông Mẫn bắt mất mà quay sang đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, đem giang sơn Đại Minh dâng cho Mãn Thanh.

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy có lỗi với Lâm Sâm, cũng tại cô mà Tiêu Kiếm mới vì chút chuyện ấy kiếm cớ gây sự với cậu. Nếu không vì cô, hẳn cậu cũng không gặp thứ "tai bay vạ gió" này.

Mà giáo viên chặn được cuộc đánh nhau nhưng cái "tai bay vạ gió" này không dứt theo. Lúc đánh nhau, Tiêu Kiếm không chiếm được thế thượng phong, dẫu có đấm cho Lâm Sâm được một quả thì cũng lãnh trọn vẹn hai cái tát của cậu ta. Có câu đánh người không làm bẽ mặt, vuốt mặt cũng phải nể mũi, đằng này một nam sinh tuổi trẻ khí thịnh bị tát hai cái, còn gì nhục nhã hơn, Tiêu Kiếm thề phải đáp trả cả vốn lẫn lời.

Lớp mười một mới phân khối học nên lớp Tiêu Kiếm cũng có học sinh của lớp 10.2 cũ, người này đương nhiên không thể bỏ qua chuyện này, tin tức nhanh chóng truyền sang lớp Xã hội 3. Nghe nói Tiêu Kiếm có một ông anh họ bằng tuổi hùng cứ ở trường Thất Trung, cả trường Thất Trung không ai địch nổi người này; Tiêu Kiếm định đi tìm anh họ, nhờ anh ta mang vài người tới giúp cậu ta hả giận. Tan học sẽ chặn Lâm Sâm ở ngoài trường, cẩn thận dạy dỗ một chút.

Chu Minh Vũ can Lâm Sâm tránh voi chẳng xấu mặt nào, tan học cứ tránh đi là hơn, nhưng Lâm Sâm bỏ ngoài tai. Thanh niên mười bảy, mười tám tuổi, thể diện quan trọng hơn hết thảy, giờ mà trốn chui trốn lủi thì còn gì mất mặt hơn. Cậu ta chẳng những không trốn, còn lôi một con dao bấm ra cắm phập lên mặt bàn, hùng hổ nói: "Muốn dạy dỗ thằng này á, thằng này cũng liều mạng với bọn nó, xem cuối cùng ai dạy dỗ ai!"

Tần Chiêu Chiêu hết hồn, ánh mặt trời rực rỡ bên song cửa vào tới mắt cô thành cuồng phong bão tố. Cô đã từng mất hết lý trí liều mạng một lần nên hiểu rõ đao kiếm không có mắt, lúc nóng giận, chẳng may Lâm Sâm làm liều đâm phải ai thì cái hậu họa cô gây ra nhất định rất nghiêm trọng. Không được, bất kể ra sao cô cũng không thể để họ làm lớn chuyện thêm nữa.

Tần Chiêu Chiêu định chạy qua tìm Tiêu Kiếm thuyết phục cậu ta đừng tìm người đánh Lâm Sâm nhưng Tiêu Kiếm không ở lớp, đã đi Thất Trung tìm anh họ rồi. Chuyện đã đến nước này không còn cản nổi nữa, cô chỉ còn cách về tìm Lâm Sâm, cùng Chu Minh Vũ khuyên cậu ta về nhà trước. Có điều, Lâm Sâm nhất định không chịu chùn bước, cô càng khuyên thì cậu ta càng khăng khăng có chết cũng không làm rùa đen rụt cổ.

Tần Chiêu Chiêu không hiểu, lời khuyên của cô chỉ làm cậu hăng máu hơn mà thôi. Làm sao cậu có thể tỏ ra khiếp đảm trước mặt người mình thích được? Cậu thà liều mạng lấy một cản mười, đầu rơi máu chảy cũng quyết không lùi bước chạy trốn.

Chương 26

Tình huống nguy ngập, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên nhớ ra Đàm Hiểu Yến có một người anh kết nghĩa là Cao Dương. Cô đã gặp anh ta vài lần. Có lần, cô và Đàm Hiểu Yến đi chơi, Cao Dương cũng đi cùng. Cao Dương có gương mặt khỏe mạnh, từ nét mặt đến thân thể đều cường tráng, rắn rỏi như thép nung. Anh ta đối xử rất tốt với Đàm Hiểu Yến, luôn dùng danh nghĩa anh trai mà quan tâm, ưu ái cô. Thái độ của Đàm Hiểu Yến với Cao Dương trước sau vẫn lửng lơ; cô vẫn thường thầm thì với Tần Chiêu Chiêu rằng mình không thích con trai thô lỗ, cục mịch như Cao Dương.

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười thấu hiểu, cô biết kiểu con trai mà Đàm Hiểu Yến thích. Thời tiểu học, Hiểu Yến thích cậu bạn trắng trẻo, tuấn tú ở trường Thể dục thể thao, ấn tượng từ thuở học trò ngây ngô ảnh hưởng tới cách nhìn và cách lựa chọn, đánh giá người khác giới của cô sau này.

Buổi chiều, Tần Chiêu Chiêu xin phép nghỉ học rồi chạy tới trường tìm Đàm Hiểu Yến, kể rõ đầu đuôi mọi chuyện rồi nhờ tìm Cao Dương ra mặt giúp ngăn chuyện đánh nhau lại.

Tần Chiêu Chiêu tìm Đàm Hiểu Yến quả không sai, Hiểu Yến vừa có lời, Cao Dương liền đồng ý ngay. “Thủ lĩnh trường Thất Trung là Tiêu Bân phải không? Hiểu Yến, em an tâm, bạn của em cũng là bạn của anh, mà bạn của

bạn em cũng là bạn anh, anh tuyệt đối không cho phép Tiêu Bân động tới một sợi tóc của cậu bạn kia.”

Được Cao Dương đồng ý giúp, Tần Chiêu Chiêu an tâm trở về.

Tan học chiều, Lâm Sâm lấy hết can đảm chuẩn bị một phen ác chiến, Chu Minh Vũ bình thường thân thiết với cậu cũng không khoanh tay đứng nhìn, “đã là bạn bè phải sẵn sàng giúp bạn không tiếc mạng”. Hai người cẩn thận chuẩn bị đánh nhau, thế nhưng suốt dọc đường về, cả hai lại bình an vô sự, không thấy bóng dáng Tiêu Kiếm và ông anh họ “thủ lĩnh trường Thất Trung” đâu.

Lâm Sâm cảm thấy kỳ lạ, Tiêu Kiếm đã thề độc như thế, chẳng lý gì lại bỏ qua như vậy, chẳng lẽ hôm nay cậu ta không tìm được anh họ nên đổi sang mai mới ra tay?

Chu Minh Vũ lại nghĩ khác, không chừng đám Tiêu Kiếm chờ tới lúc đi học buổi tối mới ra tay. Giờ ấy nhập nhoạng tối tăm, bọn họ muốn đánh thế nào thì đánh, chẳng sợ có người thấy mà cản.

Cũng có thể như vậy lắm, Lâm Sâm nghiến răng. Cơm chiều xong, Lâm Sâm lén xuống bếp lấy một con dao cất vào cặp rồi mới tới trường, cậu hạ quyết tâm nếu Tiêu Kiếm không chịu để cậu yên, cậu cũng không cho hắn sống tử tế.

Lúc đi qua lớp Xã hội 2, Lâm Sâm đặc biệt nhìn vào trong lớp, thấy Tiêu Kiếm mặt mày rầu rĩ đang nhỏ to gì đó với mấy nam sinh xung quanh, nhìn bộ dạng ủ rũ kia thật giống con gà choai mới thua chọi. Thấy cậu đi qua, Tiêu Kiếm bực bội trừng mắt liếc một cái, ánh mắt phẫn nộ mang theo chút bất đắc dĩ.

Lâm Sâm mơ hồ nhận ra tình hình có chút thay đổi nhưng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cũng may, vừa vào hành lang đã thấy Chu Minh Vũ hớn hở báo tin mừng: "Mộc Mộc, thiên hạ thái bình, trời yên bể lặng, trăm sự đại cát rồi, từ giờ không còn ai dám tới gây sự với cậu nữa đâu."

Tiếng của cậu rất to, đám Tiêu Kiếm chỉ cách một bức vách đương nhiên nghe không thiếu một chữ. Tiêu Kiếm "hừ" một tiếng. "Oai gớm nhỉ? Có bản lĩnh thì đừng núp váy con gái!"

Lâm Sâm chẳng hiểu gì hết, Chu Minh Vũ không chịu kém, bật lại ngay: "Giỏi thì đừng lôi anh họ ra đây. Đàn ông con trai có bản lĩnh thì một chọi một xem nào! Hừ, không ăn được nho lại chê nho xanh, cái thứ cậu có mơ cũng chẳng được Tần Chiêu Chiêu che chở nhé, cô ấy bảo vệ Mộc Mộc đấy, tức chết chưa?"

Đoạn đối thoại của hai người khiến Lâm Sâm ngờ vực. Tần Chiêu Chiêu che chở cho cậu… Làm thế nào cô có thể che chở cho cậu được? Mặc Tiêu Kiếm vừa tức vừa hận, Lâm Sâm lôi Chu Minh Vũ về lớp hỏi cho ra lẽ.

"Sự tình mình cũng không rõ, chỉ biết chiều nay Tiêu Kiếm hổn hển về trường, gặp ai cũng bảo cậu là đồ hèn chỉ biết núp váy con gái. Cậu ta đã nhờ anh họ tới dạy cho cậu một trận, tự nhiên Cao Dương… cái lão Cao Dương đánh nhau có tiếng ở trường trung học nghề ấy… Cao Dương chặn ở ngay cổng Thất Trung bảo cậu là bạn của Tần Chiêu Chiêu - em gái kết nghĩa của anh ta. Tiêu Bân kiềng mặt anh ta, không dám gây sự nên tên tiểu tử cậu mới thoát nạn. Thật không ngờ Tần Chiêu Chiêu lại là cao nhân thâm tàng bất lộ, có một ông anh hoành tráng thế."

Lâm Sâm cũng bất ngờ, Tần Chiêu Chiêu lấy đâu ra anh kết nghĩa như Cao Dương? Bình thường chưa bao giờ thấy nhắc tới, lúc cần kíp lại gọi anh kết nghĩa tới giải vây, thảo nào chiều nay xin nghỉ học đi đâu mất. Tuy

Tiêu Kiếm bảo con trai để con gái che chở cho thì thật hèn nhưng Lâm Sâm vốn sĩ diện cao lại thấy… chẳng sao cả. Nói theo cách của Chu Minh Vũ: Tiêu Kiếm có muốn cũng không được, cô ấy chỉ một lòng bảo vệ cậu mà thôi… Lâm Sâm mát lòng hả dạ.

Tiêu Kiếm oang oang tìm người đến xử Lâm Sâm, cuối cùng không thấy người đâu, muốn tự giải vây cho mình khỏi thế nói không giữ lời, thùng rỗng kêu to, đành đi đâu, gặp ai cũng tố chuyện "cáo mượn oai hùm": trong trường, Lâm Sâm ngang ngược là nhờ có Tần Chiêu Chiêu chống lưng. Lần này Tần Chiêu Chiêu không nhờ anh kết nghĩa ra mặt, chắc chắn Lâm Sâm nhừ đòn rồi.

Đúng là buổi chiều Tần Chiêu Chiêu có đi tìm Cao Dương nhờ dẹp yên chuyện thật, nhưng từ lúc về tới giờ cô nín thinh, tránh gây thêm rắc rối, thật không ngờ Tiêu Kiếm lại bù lu bù loa lên, khiến rất nhiều bạn bè trong lớp nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Cung Tâm Khiết có vẻ sốc. "Không ngờ Tần Chiêu Chiêu chơi với cả những người như Cao Dương đấy!"

Cao Dương lười học, ham đánh đấm, khác hẳn con ngoan trò giỏi như Cung Tâm Khiết; giống như con giun dưới đất, sơn ca trên trời, cô làm sao mà hiểu được kiểu người như anh ta.

Diệp Thanh cười cười. "Tần Chiêu Chiêu, xem ra cậu thích Lâm Sâm thật nhỉ?"

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt, cố sức phân bua: "Thật ra… mình chỉ không muốn… cậu ta bị người ta đánh vì mình thôi."

Suốt giờ tự học, Vu Thiến thích thú gặng hỏi làm sao cô lại quen Cao Dương, sao lại nhận anh ta làm anh kết nghĩa… Cô giải thích thực ra em gái kết nghĩa của Cao Dương là bạn thân hồi cấp hai của mình, lần này gặp chuyện cô đành nhờ bạn mời anh ta ra mặt giúp thôi, cô không quen thân gì Cao Dương.

Lâm Sâm nghe được lời giải thích của cô lại càng hả dạ. Nếu thân với Cao Dương thì đây là chuyện mượn nước dong thuyền bình thường, có điều cô ấy không thân với Cao Dương mà vẫn chủ động đi nhờ cậy hắn. Cô ấy đối với mình thật là… tốt! Trước kia cô ấy sống chết không chịu thừa nhận thích cậu, cứ gặp là tránh như tránh tà khiến cậu cũng phải giữ kẽ, tránh mất thể diện. Lần này, cậu quyết định không cần giữ sĩ diện làm gì.

Sau tiết một, Tần Chiêu Chiêu đi vệ sinh, bị Lâm Sâm chặn đường lên lớp. “Tần Chiêu Chiêu, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Tần Chiêu Chiêu vẫn tránh Lâm Sâm nhưng hôm nay cô cần giải quyết mọi chuyện cho rõ, bèn gật đầu. Lối vào nhà vệ sinh nhỏ hẹp, đông người, nếu bị người khác trông thấy lại lắm chuyện; cô theo Lâm Sâm tới sân thể dục.

Sân thể dục rộng nhưng tối om, không bóng đèn, trăng sao rải rắc ánh sáng bạc mỏng manh khuấy tan đêm đen. Bốn bề cảnh vật mơ hồ, bóng cây lay động, bóng người bước sóng đôi… Tần Chiêu Chiêu đột ngột khựng lại, chỉ có người yêu mới rủ nhau tới sân thể dục lúc nghỉ giữa giờ học tối.

Cô không đi tiếp, hỏi ngay: “Lâm Sâm, có chuyện gì thì nói luôn đi.”

“Cũng không có gì to tát, chẳng qua chuyện hôm nay tôi với Tiêu Kiếm đánh nhau… Cảm ơn cậu đã nhờ Cao Dương tới giúp tôi.”

“Đừng cảm ơn tôi, dù sao chuyện này cũng do tôi mà ra, đương nhiên tôi không thể đứng nhìn người ta đánh cậu được.”

“Tần Chiêu Chiêu, cậu tốt với tôi quá!”

Lời Lâm Sâm mới dịu dàng làm sao, thứ dịu dàng chưa từng thấy ở cậu học sinh tùy tiện, thích tranh cường háo thắng này. Tần Chiêu Chiêu kinh hãi, nghe giọng điệu biết ngay cậu ta tưởng cô thích mình nên mới tìm đủ cách để bảo vệ cậu ta như vậy. Nhưng có phải thế đâu! Cô cuống cuồng lắp bắp giải thích: “Tôi… thật ra…”

Cô chưa nói xong đã bị Lâm Sâm ngắt lời: “Cậu không cần nói, tôi biết, Tần Chiêu Chiêu…” Cậu ngập ngừng như chần chừ gì đó, cuối cùng dứt khoát nhìn thẳng cô, hai mắt lấp lánh, giọng run run, nói một lèo: “… thật ra tôi cũng thích cậu!”

Tần Chiêu Chiêu ngây người.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu phát hiện có người lén bỏ một gói kẹo sữa Thỏ Trắng vào ngăn bàn mình. Ai? Bất giác liếc mắt sang thấy Lâm Sâm đang nháy mắt cười cười, hai má cô đỏ bừng.

Chuyện Lâm Sâm nói tối qua làm Tần Chiêu Chiêu bất ngờ. Cô không hiểu nổi, rõ ràng cậu ta thích Diệp Thanh cơ mà! Quay sang thích cô từ bao giờ vậy? Nếu không phải Lâm Sâm chính miệng nói ra thì sống chết cô cũng không tin, chắc chắn người ta nghe nhầm rồi.

Nhưng Lâm Sâm đã nhìn thẳng vào mắt cô mà nhấn từng tiếng đầy ngại ngùng, rằng: “Tần Chiêu Chiêu, thật ra tôi cũng thích cậu!”

Một câu nhỏ nhẹ như vậy mà nghe ra lại thấy nặng nề tựa lời vàng đá, nhất thời khiến cô chấn động.

Cô ngây ra nửa ngày trời, đến tận khi ánh đèn pin đâu đó hắt tới mặt, nghe tiếng cười khúc khích vang lên vẫn chưa hoàn hồn. Sân thể dục vốn là chốn hẹn hò giữa giờ tự học của các đôi tình nhân nên thường có một đám nam sinh nghịch ngợm mang đèn pin tới bày trò: đầu tiên mò ra sân thật sớm, thấy có bóng đôi nào đi qua thì nhảy ra rọi đèn pin làm người ta xấu hổ rồi cười ha ha.

Ánh sáng gọi cô bừng tỉnh. Bối rối, cô cắm đầu chạy, không biết làm sao, chỉ ném lại một câu: “Cậu đừng nói giỡn!”

Cô chỉ có thể giải thích như vậy, cũng nguyện ý tin cậu ta đang đùa với mình, nhưng trong đáy lòng cô biết cậu ta không hề đùa. Thiếu nữ nhạy cảm lại trưởng thành sớm như cô đương nhiên có thể nhận ra lời con trai ngập ngừng thổ lộ với mình là thật hay giả. Chẳng qua, cô không muốn chấp nhận sự thật mà thôi.

Trốn khỏi sân thể dục, Tần Chiêu Chiêu không quay lại lớp, nhờ một bạn học xin phép nghỉ rồi chạy về ngồi ngơ ngẩn một mình trong ký túc xá. Mặt cô cứ đỏ mãi, lòng rối tung như cỏ dại lan tràn, càng nghĩ càng thấy không thể tin được chuyện ở sân thể dục, thậm chí còn hoài nghi không biết mình có nghe nhầm hay hiểu nhầm ý Lâm Sâm không.

Nhưng giờ đây, gói kẹo sữa Thỏ Trắng yên lặng nằm trong ngăn bàn đã chứng minh cô hoàn toàn không nghe nhầm. Lâm Sâm đã nhận cậu ta thích cô. Gói kẹo cậu ta lén bỏ vào ngăn bàn cô giống quả táo cô đặt trong ngăn bàn Kiều Mục ngày trước, đều bày tỏ tấm lòng… tôi thích cậu.

Học sinh trung học thích ai sẽ tặng quà cho người đó. Tim đập thình thịch mỗi khi tặng một món ăn ngon hoặc đồ chơi đẹp, nếu đối phương đồng ý nhận cũng có nghĩa là họ cũng thích mình. Cho nên Tần Chiêu Chiêu nhất định không thể nhận gói kẹo này, nhận kẹo khác nào thừa nhận mình cũng có ý với cậu ta. Thể dục giữa giờ, Tần Chiêu Chiêu cố ý nán lại sau cùng, thừa dịp không có ai lén trả lại gói kẹo cho Lâm Sâm.

"Sao cậu lại không nhận?"

Âm thanh vang lên khiến Tần Chiêu Chiêu sững người, ngẩng đầu thấy Lâm Sâm phóng ào vào lớp. Cô luống cuống. "Tôi… tôi không nhận cái này được."

"Sao lại không được? Sợ tôi đùa với cậu chắc? Tôi thề tôi thật lòng, không thật lòng tôi là rùa đen rụt cổ!"

Tần Chiêu Chiêu không biết nói sao, mặt đỏ bừng nghẹn lời: "Chính là… Không phải cậu thích Diệp Thanh sao?"

Lâm Sâm không cần nghĩ ngợi. "Đó là chuyện trước kia, giờ tôi thích cậu. Tôi thích cậu, cậu cũng thích tôi, sao lại không nhận kẹo của tôi?"

Giọng điệu chắc nịch thế kia, rõ ràng là hiểu lầm chồng chất hiểu lầm rồi. Cô lặp lại: "Lâm Sâm, kỳ thực… tôi không hề… thích cậu, người ta nói nhảm đấy, cậu đừng có tin!"

"Tôi biết cậu ngượng mới không dám nhận, thật ra lúc đầu tôi cũng thế. Còn nhớ lúc cậu tóm tay tôi trên cửa sổ không? Lúc ấy tôi đã… tôi đã… Tôi không nói cậu cũng hiểu đúng không? Nhưng mà tôi không dám nói, vì trước giờ tôi với cậu không thân lắm, cậu cũng không có ấn tượng tốt với tôi, tôi sợ cậu biết sẽ cười nhạo tôi, tôi sẽ rất mất mặt. Thật không ngờ cậu

cũng thầm thích tôi, còn đối xử rất tốt với tôi nữa. Tần Chiêu Chiêu, sau này tôi nhất định sẽ đối tốt với cậu như thế."

Tần Chiêu Chiêu váng óc, cái hiểu lầm chết tiệt này phải giải quyết làm sao đây? Lâm Sâm tin chắc như thế, cô nói thế nào cậu ta cũng nghĩ do cô ngượng.

Cậu ta nhất định dúi túi kẹo cho cô, cô không nhận, hai người dây dưa qua lại mãi.

Chương 27

Tần Chiêu Chiêu chưa xử lý xong gói kẹo với Lâm Sâm thì cửa lớp bị người ngoài nện hai cái, tiếng con trai khanh khách vang lên. Chu Minh Vũ vừa cười vừa nói: "Ái chà! Ngọt ngào quá nhỉ! Mộc Mộc, tặng kẹo mỗi Tần Chiêu Chiêu không được đâu. Hai người có lòng thì mời bọn này ăn mấy viên kẹo mừng chứ nhỉ?"

Thời ấy, trường thực nghiệm rộ lên phong trào "kẹo mừng". Trong lớp có một đôi yêu nhau, nhất định bạn bè sẽ xúm vào đòi… ăn "kẹo mừng".

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt, không ngờ Chu Minh Vũ còn dẫn một đám người núp bên ngoài nghe lén. Cô bối rối vứt trả gói kẹo cho Lâm Sâm rồi chạy khỏi lớp. Lâm Sâm bị bạn bè trêu cũng đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nhưng vui nhiều hơn giận, vung tay hào phóng. "Được, mời cả lớp ăn kẹo."

Cậu ta ra tay cũng thật hào phóng. Giữa giờ trèo tường ra ngoài, mua liền năm cân kẹo Thỏ Trắng xách về lớp, chia cho mỗi bàn một gói, mọi người

đều có phần. Kẹo sữa ngọt ngào, bạn bè ai nấy hớn hở, chỉ riêng Diệp Thanh nhất quyết không động tới.

Vu Thiến vừa ăn vừa bày ra bộ mặt không thể tin nổi nói với Tần Chiêu Chiêu: "Mình cứ tưởng cậu tương tư đơn phương, ai ngờ Lâm Sâm cũng thích cậu. Giờ thì hiểu vì sao hôm trước đi chơi, cậu ta cứ tò tò theo bọn mình rồi. Lúc đầu cứ tưởng cậu ta theo đuôi Diệp Thanh, hóa ra cậu ta theo cậu."

Lời chưa dứt, Diệp Thanh nặng nhọc gập sách. Vẻ bực dọc lộ liễu của cô làm Tần Chiêu Chiêu thót tim.

Trước kia, cả lớp đồn Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm với Diệp Thanh cũng chẳng sao, nhưng giờ chính Lâm Sâm xác nhận mình cũng thích Tần Chiêu Chiêu, cô không còn phản ứng như trước được nữa. Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm là một chuyện, cậu ta thích cô lại là chuyện khác. Người đang thích mình đột nhiên quay sang thích nữ sinh khác, đương nhiên Diệp Thanh không vui vẻ gì.

Tần Chiêu Chiêu không ngờ mọi chuyện thành ra thế này, mời kẹo mừng có khác nào "chiếu cáo thiên hạ" từ nay cô và Lâm Sâm chính thức tay nắm tay? Cô đã giải thích bao nhiêu lần cho cả lớp và Lâm Sâm rồi, thế mà họ nhất định cho rằng cô ngượng không dám nhận, giờ thật muốn khóc. Làm thế nào để mọi người hiểu cô không thích Lâm Sâm bây giờ?

Cả lớp hoan hỉ ăn kẹo mừng, một đám con trai vây lấy Lâm Sâm trêu ghẹo, cậu ta cũng vui vẻ ra mặt, chỉ có "nữ chính" Tần Chiêu Chiêu mặt mũi đỏ bừng chạy khỏi lớp, chạy thẳng lên phòng bộ môn.

Lúc giáo viên chủ nhiệm lên lớp, rất nhiều người không nhận ra, nhất là đám nam sinh đang túm tụm ồn ào quanh Lâm Sâm.

“Mộc Mộc, chúc cậu và Tần Chiêu Chiêu từ nay sớm sớm tối tối, ân ân ái ái!”

“Trai tài gái sắc, kề vai sát cánh nhé!”

“Trăm năm hảo hợp, đầu bạc răng long nhé!”

Giữa tiếng ồn ào chúc tụng, Chu Minh Vũ cười bể bụng mới thốt ra một câu: “Sớm sinh quý tử, ba năm hai đứa!”

Tám chữ chọc cả lớp cười nghiêng ngả, giáo viên chủ nhiệm trầm mặt quát vang: “Lâm Sâm, cậu ra đây ngay!”

Như lửa đỏ bị hắt nước, cả lớp đang ồn ào bỗng lặng ngắt, nhìn Lâm Sâm theo giáo viên chủ nhiệm lên phòng bộ môn. Có người khẽ than: “Thôi xong, Mộc Mộc lần này xúi quẩy, bị cô bắt tại trận. Mà sao cô biết tin nhanh thế nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu tuyệt vọng cùng cực, thử hết cách cuối cùng chạy tới tìm cô giáo, nước mắt ròng ròng kể với cô chuyện cả lớp đồn đại, chuyện Lâm Sâm hiểu lầm, chuyện cả lớp được mời “kẹo mừng”.

“Cô à, em thật không có ý đó. Giờ em chỉ muốn chăm chỉ học tập, sau này thi vào một trường đại học tốt. Lâm Sâm hiểu nhầm, em giải thích sao cũng không được, lại còn mời cả lớp “ăn kẹo” nữa. Đến giờ, cả lớp ai cũng tưởng em thân với cậu ấy lắm. Cô à, cô giúp em giải thích với cậu ấy đi!”

Tần Chiêu Chiêu tin cô giáo chủ nhiệm vốn rất yêu quý mình, ban đầu cô giáo giải quyết mọi chuyện thật sự rất tốt. Cô gọi Lâm Sâm lên phòng bộ môn nói chuyện, giảng giải cho cậu ta yêu sớm không tốt thế nào, còn cường điệu lên rằng học sinh đi học đừng phân tâm chuyện yêu đương.

Ban đầu Lâm Sâm còn chịu nghe. Giáo viên tự nhiên tìm cậu, hẳn cô đã biết chuyện cậu với Tần Chiêu Chiêu rồi, nhất định chuyện mời kẹo rầm rộ quá để cô nghe được phong thanh mới lôi cậu lên giáo huấn thế này. Nhà trường xưa giờ chỉ muốn nhổ cỏ tận gốc, triệt luôn cái chuyện học sinh yêu sớm, có thế nào cũng phải nhổ, nhổ cho bằng sạch để tránh "lửa đồng thiêu cháy vẫn còn, gió xuân thổi tới cỏ non lại trồi". Cậu cảm thấy mình là đàn ông con trai, nhất định phải chịu trách nhiệm, không thể để giáo viên làm liên lụy tới cả Tần Chiêu Chiêu được, nhất định gánh một mình: "Thưa cô, chuyện này không liên quan tới Tần Chiêu Chiêu, là em theo đuổi bạn ấy."

Cô giáo thuận thế dẫn dắt vào vấn đề trọng tâm, thành khẩn khuyên giải cậu, rằng nếu cậu thật tình thích ai, nhất định phải biết nghĩ cho người ta, đừng có đẩy người ta vào cảnh bị vây khốn như thế.

Lâm Sâm ù ù cạc cạc. "Thưa cô, cô bảo sao ạ? Em vây khốn ai cơ?"

Cô giáo nói rành rọt: "Thì Tần Chiêu Chiêu chứ ai, sao em lại ép bạn như thế? Có biết bạn khó xử thế nào không? Bạn vừa mới khóc lóc chạy tới tìm cô, còn nói em hiểu lầm bạn ấy, nhờ cô giải thích rõ cho em!"

Lâm Sâm như ăn một gậy vào đầu, cả người choáng váng, nửa ngày mới mở miệng: "Hiểu lầm… cái… cái gì cơ?"

Cô chủ nhiệm kể lại những lời Tần Chiêu Chiêu nói. Cậu nghe xong liền phản ứng kịch liệt. "Ý bạn ấy là em đang quấy rối bạn ấy?"

Thái độ kịch liệt của cậu khiến cô chủ nhiệm có vài phần không vui. "Không phải sao? Vừa rồi em cũng nói là em theo đuổi bạn ấy. Cách em theo đuổi gây phiền toái cho bạn ấy. Lâm Sâm, em giờ vẫn còn đi học, đã không chịu học hành tử tế còn suốt ngày lo yêu đương hết người này đến

người kia. Trước viết thư cho Diệp Thanh, giờ lại theo đuổi Tần Chiêu Chiêu. Em mới mấy tuổi đầu…"

"Đủ rồi, mẹ kiếp, cô nói xong chưa?" Lâm Sâm tức giận ngắt lời cô, gân trán nổi lên xanh lè, lý trí bị lửa giận nhấn chìm. Đừng nói chỉ có giáo viên chủ nhiệm, dẫu có trước mặt Diêm Vương cậu cũng không ngại chửi.

Cô chủ nhiệm không ngờ có lúc bị học sinh chửi thẳng như thế, mặt tái mét. "Cậu… cậu có cái thái độ gì đây hả?"

Chuyện bé xé ra to, cô chủ nhiệm nổi giận đùng đùng, mời ngay phụ huynh của Lâm Sâm tới trường, đau đớn tường thuật lại hết tội trạng của cậu: học hành lười biếng, lên lớp chỉ lăn ra ngủ; rất thích gây sự đánh lộn, hai hôm trước mới đánh nhau với bạn lớp khác; không biết trên dưới gì hết, giáo viên khổ tâm muốn dạy bảo cho nên người thì quát lại giáo viên; đã thế còn dở chứng yêu đương khiến bạn cùng lớp khốn khổ, Diệp Thanh lờ đi đã đành, giờ đến Tần Chiêu Chiêu cũng tránh cậu. Cuối cùng, cô kết luận chắc như đinh đóng cột: "Phải quản! Gia đình nhất định phải hợp tác chặt chẽ với nhà trường để quản học sinh đến nơi đến chốn. Lâm Sâm cứ thế này thì tương lai thành cái gì?"

Nghe giáo viên chủ nhiệm kể tội con, ba Lâm Sâm cũng tranh thủ dùng thước đo giá trị của bản thân đánh giá lại một lượt. Không chăm chỉ học hành thì rõ rồi, thằng bé này không có tố chất học hành, mà ông cũng chẳng trông cậy nó sách vở, khoa cử thành tài. Thích gây sự đánh lộn cũng chẳng phải cái gì to tát, thanh niên trai tráng tinh lực dồi dào như pháo lên đạn, động vào là bạo phát là chuyện thường, tuổi này mà không thích đánh lộn mới có vẻ thiếu chính trực. Nhưng không biết kính trên nhường dưới thì không ổn, học sinh đi học trọng thầy là chuyện đương nhiên, thằng nhãi này sao dám quát vào mặt giáo viên chứ? Quá tệ! Mà yêu đương cũng không

được, tí tuổi đầu đã đòi có người yêu, muốn kiếm cũng phải tuần tự, nó gấp cái gì không biết!

Lâm ba xách con trai về dạy dỗ một trận, còn nhấn mạnh răn dạy, quở trách cậu không biết trên dưới, yêu đương nhăng nhít. Ông chẳng giảng mấy chuyện đao to búa lớn, cứ trực tiếp thông tục: "Sao mày dám quát vào mặt giáo viên hả? Giáo viên là người mày thích là mắng được chắc? Thầy cô giáo vất vả truyền đạt kiến thức cho chúng bay, thằng ranh vắt mũi chưa sạch như mày dám mở miệng mắng người ta, thật quá tệ! Mày bao nhiêu tuổi đã đòi kiếm người yêu? Sốt ruột quá rồi à? Ờ thôi cứ lui tạm vạn bước mà nói đi, coi như mày nhịn không được muốn kiếm người yêu thì cũng phải tìm đứa nào nó ưng mày chứ! Giờ thì hay rồi, con gái người ta không đồng ý, mày lại tự tiện đi chia kẹo mừng làm người ta sợ quá phải tìm giáo viên tố cáo. Mày nói xem thế là cái khỉ gì… Này thằng kia, tao còn chưa nói xong, mày định đi đâu?"

Đáp lại ông chỉ có tiếng sập cửa rầm rầm, Lâm Sâm chui vào phòng ngủ không thèm thò mặt ra. Lâm ba tức giận đạp mạnh cửa. "Thằng ranh, người không lớn mà tự ái to nhỉ!"

Lâm Sâm trở thành chủ đề chính trong giờ tự học hôm ấy. Cậu không về lớp học tiếp nhưng giáo viên chủ nhiệm cũng được phen lớn tiếng phê bình cậu trước cả lớp.

Cả lớp sững người, chẳng ai ngờ màn mời "kẹo mừng" của Lâm Sâm và Tần Chiêu Chiêu lại thành ra thế này. Tần Chiêu Chiêu không nhận thích Lâm Sâm thì chớ, còn chạy tới mách lẻo với giáo viên chủ nhiệm.

Vu Thiến nén giận, khó hiểu hỏi: "Tần Chiêu Chiêu, sao cậu có thể mách chuyện này với cô giáo được nhỉ? Cứ cho là cậu không thích Mộc Mộc cũng đâu cần nói với giáo viên thế, không phải hại chết người ta rồi sao?"

Lúc chạy tới tìm giáo viên chủ nhiệm, Tần Chiêu Chiêu không nghĩ được nhiều đến thế, chỉ mong cô giáo có thể giải oan cho mình, không ngờ Lâm Sâm lại nổi giận thất thố với cô giáo. Chuyện ra nông nỗi này, cô có hối cũng muộn, muốn sửa sai cũng khó.

Chuyện này khiến nhiều bạn trong lớp bất bình thay Lâm Sâm, bao nhiêu người xúm vào trách Tần Chiêu Chiêu, lẽ ra cô không nên kể chuyện này với giáo viên. Ngày đi học, những người tố cáo lên giáo viên những chuyện không nên nói thường bị cả lớp khinh bỉ, huống hồ đây còn là chuyện yêu đương vô cùng nhạy cảm. Giáo viên vừa đi khỏi, Chu Minh Vũ và mấy nam sinh thân thiết với Lâm Sâm liền không khách khí chạy ra trỏ cô. "Tần Chiêu Chiêu, cậu có ý gì đây? Trước kia rõ ràng cậu liếc mắt đưa tình với Mộc Mộc của bọn này, đến trong mơ còn gọi tên người ta. Cậu ấy thành thật nói thích cậu, cậu lại bày đặt chối rồi tố với cô giáo. Cậu thật quá quắt!"

"Phải đấy, cả lớp ai cũng biết cậu thích cậu ấy trước, đến giờ lại thành ra cậu ấy bức bách cậu. Ai bức bách ai? Cậu đừng có giương mắt bịa chuyện!"

Tần Chiêu Chiêu bị mắng, hai mắt đẫm lệ, không giải thích được câu nào, chỉ biết cúi đầu chịu trận.

Hôm sau, Lâm Sâm mặt mũi cứng đờ lên lớp. Tần Chiêu Chiêu vừa thấy bóng cậu liền cúi mặt không dám nhìn, nhưng cậu lại đi thẳng về phía cô, đứng trước mặt, cúi người nhìn chằm chằm vào mắt cô. "Tần Chiêu Chiêu, tôi làm phiền cậu sao?"

Tần Chiêu Chiêu rụt người lại, bối rối lo âu. "Đúng vậy… Thật xin lỗi! Thật ra… Không phải tôi có ý…"

Lâm Sâm nổi giận đùng đùng ngắt lời: “Cô giáo cũng quy cho tôi cái tội quấy rối cậu rồi, tôi đây cũng không mang tiếng không đâu. Tần Chiêu Chiêu, cứ chờ đấy, từ giờ tôi sẽ thường xuyên gây rối, làm phiền cậu.”

Tần Chiêu Chiêu lại bắt đầu những tháng ngày khổ sở trong lớp Xã hội 3. Đồ đạc của cô thường xuyên không cánh mà bay, động chút là sách vở, cặp lồng biến mất rồi ít lâu sau bất ngờ xuất hiện trở lại, nhưng không còn thứ gì lành lặn: sách giáo khoa bị ngâm trong mực, bút bi gãy đôi, cặp lồng nhôm bị vứt méo mó, có hôm còn đựng nguyên một bãi phân chó khiến cô phải bỏ đi mua hộp mới. Hộp cơm nhựa vừa mua xong lại biến mất, lúc thấy lại nắp đã bị cào xước tứ tung…

Cô biết rõ chỉ có thể là Lâm Sâm gây chuyện. Cô khiến giáo viên chủ nhiệm quy cho cậu ta tội “gây rối”, cậu ta không trả thù làm sao nuốt trôi cơn giận này? Cái chính là cô nghĩ mãi không hiểu, tại sao rõ ràng đã khóa bàn học lại mà cậu ta vẫn ra tay được?

Cô không biết vấn đề chính là ở hai mảnh khóa của mình. Chiếc khóa rẻ tiền của cô không phải hàng tốt, dùng một chiếc chìa khóa tương tự cũng mở được. Chỉ cần Lâm Sâm thích, cậu ta có thể mở bàn học của cô lấy đồ như ở chỗ không người.

Đàm Hiểu Yến nghe xong chuyện, nói thẳng: “Hắn lại gây sự với cậu hả? Lần này đúng là cậu tự tìm phiền phức rồi, để mình bảo Cao Dương qua dạy cho hắn một bài học.”

Tần Chiêu Chiêu cuống quýt ngăn: “Đừng, đừng làm thế, dù sao chuyện này cũng từ mình mà ra. Mình không trách cậu ta, cứ để cậu ta hả giận đi.”

Ai bảo cô nhất thời hồ đồ kể cho giáo viên chuyện nhạy cảm như thế khiến cậu ta uất hận, có trút lên cô cũng chẳng sai.

Bản thân cảm thấy có lỗi với Lâm Sâm nên Tần Chiêu Chiêu nhún nhường, mặc kệ cậu ta giở trò gì cũng cắn răng nhịn. Cô hy vọng có thể nhẫn nhịn tới khi trời yên bể lặng, Lâm Sâm hết giận.

Chương 28

Sáng nay, Tần Chiêu Chiêu phát hiện đài chạy băng của mình biến mất.

Đài chạy băng là vật bất ly thân của cô, giờ nghỉ bỏ ra ngâm nga chút nhạc, bình thường xuống nhà ăn hay về ký túc xá vẫn mang theo. Sau tiết Ngữ văn sáng nay, giáo viên chủ nhiệm gọi cô lên văn phòng hỏi xem gần đây Lâm Sâm còn tiếp tục "quấy rối" nữa hay không. Cô ra sức lắc đầu, không dám kể gì thêm với cô giáo.

Từ văn phòng trở về, phát hiện đài chạy băng trong ngăn bàn đã mất tích không dấu vết, cô vô thức quay sang phía Lâm Sâm đang đung đưa máy nghe nhạc, tiếng mở rất lớn, giọng ca ngọt ngào của Trương Học Hữu vang lên: *"Một ngàn lý do để thương tâm, một ngàn lý do để thương tâm…"*

Hình như cậu ta cũng cảm thấy ánh mắt cô đang hướng về mình, ngẩng đầu quay sang nhìn cô. Mi mắt khẽ nhíu, khóe miệng cong lên, nụ cười như có như không.

Cô lẳng lặng quay đầu tránh ánh mắt cậu ta. Cô biết rõ Lâm Sâm lấy đài chạy băng của mình nhưng không có bằng chứng, chẳng cách nào tìm người đòi đồ được. Mà giờ càng không thể đi thưa với cô giáo, nếu lại mách cô Lâm Sâm "trộm" đồ của mình, từ nay về sau cô càng khó sống với cậu ta. Thực ra, Lâm Sâm không cần cái đài chạy băng cũ rích của cô, sớm muộn

sẽ trả lại thôi, chẳng qua khi ấy đài chạy băng chắc đã thành nắm sắt vụn rồi.

Hết giờ nghỉ trưa, Tần Chiêu Chiêu lên lớp học chiều, phát hiện đài chạy băng của mình nằm ngay ngắn trong ngăn bàn, không sứt mẻ gì; có điều cô bật thế nào cũng không chạy, đèn báo không sáng, không có phản ứng gì, chiếc đài chạy băng dường như tê liệt.

Vu Thiến cầm lên, nhìn ngắm bằng con mắt nhà nghề. "Bị ném xuống nước rồi!"

Lời nói ra, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy như chính mình vừa bị ném xuống một ao nước đá, hơi lạnh quấn lấy thân thể từ đầu tới chân. Đây là món đồ đắt tiền duy nhất của cô, dẫu cũ vẫn là báu vật đối với cô. Cô òa khóc, nước mắt đua nhau chảy, tay áo ướt đẫm vẫn không lau hết nước mắt vương trên má.

Chuông vào lớp vang lên, giáo viên vừa đến đã nghe thấy Tần Chiêu Chiêu thổn thức không thành tiếng liền hỏi cô làm sao, cô nghẹn ngào nửa ngày mới trả lời: "Em… em không được khỏe."

Lấy cớ bị ốm, Tần Chiêu Chiêu xin phép về nhà nghỉ. Cô đau đớn quá, tủi thân quá, chỉ mong tìm một chỗ không người khóc thật to cho hả. Lựa chọn đầu tiên đương nhiên là về nhà, cho dù là ai mỗi khi gặp chuyện đau lòng đều nghĩ ngay tới chuyện được về nhà, nhà vĩnh viễn là nơi trú ẩn an toàn nhất, tránh khỏi mọi gió mưa cuộc đời. Trên đường về, cô cố ý mang chiếc đài chạy băng tới tiệm nhờ kiểm tra xem có thể sửa lại được hay không. Chủ tiệm kiểm tra xong, lắc đầu, nói chiếc máy này cũng chẳng đáng bao nhiêu, mất tiền sửa thà mua cái mới còn hơn.

Mang chiếc đài chạy băng không khác mớ sắt vụn về nhà, Tần Chiêu Chiêu nằm một mình trên giường khóc nửa ngày, nước mắt thấm ướt một mảng gối. Tần mẹ đi làm về, thấy con gái ở nhà, hai mắt sưng mọng, bà vô cùng kinh ngạc hỏi: "Làm sao thế con?"

Biết chuyện đài chạy băng hỏng, bà an ủi con gái: "Thôi cái máy cũ, hỏng cũng hỏng rồi. Đừng buồn nữa, lát mẹ cho tiền mua cái mới nhé!"

Người làm mẹ cứ ngỡ những lời này có thể làm con gái bớt đau lòng nhưng Tần Chiêu Chiêu không cười nổi. Làm sao cô dám mua đồ mới nữa, chỉ sợ mua bao nhiêu cũng trở thành đồng nát trong tay Lâm Sâm mà thôi.

"Mẹ ơi, con muốn chuyển lớp. Mẹ nói chuyện với cô giáo giúp con được không?"

"Đang yên đang lành tự nhiên lại đòi đổi lớp? Không phải cô giáo chủ nhiệm giờ rất quý con sao?"

Tần Chiêu Chiêu không có cách nào giải thích rõ ràng cho mẹ, đành không thể nói lý, giậm chân uốn người khóc ầm ĩ. "Con muốn chuyển lớp, mẹ không cho con chuyển thì con không đi học nữa."

Tần Chiêu Chiêu nói được là làm được, tối đó cô dứt khoát không quay lại trường tự học buổi tối, hôm sau cũng không chịu đến trường. Tần mẹ hết cách, sáng xin nghỉ nửa ngày, đặc biệt đến trường tìm giáo viên chủ nhiệm bàn chuyện con gái khăng khăng xin đổi lớp. Cô sống chết không đi cùng mẹ, chỉ nhấn đi nhấn lại: "Có thế nào con cũng phải chuyển lớp, chuyển lớp con mới đi học tiếp."

Tần mẹ từ trường về, hỏi con gái có phải đòi chuyển lớp vì trong lớp có bạn trai bày tỏ tình cảm nhưng không được chấp nhận nên giờ đi đâu làm gì

cũng kiếm cớ bắt nạt cô hay không? Cô ngậm miệng, nhất quyết không nói năng gì.

"Con không nói mẹ cũng biết, cô giáo đã kể cho mẹ nghe rồi. Con cũng thật là, nó bắt nạt con thì mách cô giáo thôi."

Tần Chiêu Chiêu không cãi, mẹ cô suy nghĩ thật đơn giản. Mẹ nghĩ cô vẫn còn là học sinh tiểu học hay sao mà động tí bạn bè cãi nhau là chạy tới mách cô giáo, có những lúc không mách cô giáo còn tốt hơn.

"Cô chủ nhiệm đã gọi cậu kia lên văn phòng, gay gắt phê bình rồi, nó cũng hứa từ nay sẽ không bắt nạt con nữa, còn nói sẽ mua lại cái đài chạy băng khác đền cho con, giờ con cứ an tâm đi học đi."

Tần Chiêu Chiêu nghe xong mà thấy bực, cô trông cậy vào mẹ, hy vọng bà có thể giúp cô được chuyển lớp, bà lại mách để giáo viên chủ nhiệm gọi Lâm Sâm lên phê bình, giờ còn bảo cô tin lời hứa của Lâm Sâm mà đi học. Cô có thể an tâm đi học lại sao? Lần này không biết Lâm Sâm sẽ dùng cách gì để chỉnh cô. Nước mắt ào ạt tuôn, cô bực mình hờn giận. "Mọi người làm sao vậy? Con có bảo là Lâm Sâm bắt nạt con à? Mọi người thích thì cứ đi phê bình cậu ta! Con không đi học nữa, con nói rồi, không được chuyển lớp con nhất quyết không đi học."

Tần Chiêu Chiêu cố chấp, mẹ khuyên thế nào cô vẫn khăng khăng không chịu đi học nữa. Chiều nay không đi học, tối không đến trường, kết quả, bảy giờ tối giáo viên chủ nhiệm và Lâm Sâm đến nhà tìm cô.

Lâm Sâm dẫn cô chủ nhiệm tới, cậu tìm nửa ngày mới ra nhà cô. Không phải cậu không nhớ đường, chẳng qua Tần gia đã sửa sang lại nhà cửa. Mấy cánh cửa xanh sơn tróc loang lổ đã được thay mới, tường gạch đỏ rêu phong được thay bằng tường xi măng quét vôi trắng. Cậu đi đi lại lại mãi, không

dám chắc đây có phải ngôi nhà trong trí nhớ hay không. Cuối cùng, tìm đi tìm lại cũng chỉ có chỗ này là đúng nhất, gõ cửa hỏi, quả nhiên là đúng.

Lâm Sâm ngoan ngoãn đứng trước mặt giáo viên chủ nhiệm và ba mẹ Tần Chiêu Chiêu, bảo nhận lỗi cậu ta nhận lỗi, bảo xin lỗi cũng răm rắp làm theo, đã vậy còn mang theo một chiếc đài chạy băng mới tinh tới đền cho Tần Chiêu Chiêu, so ra còn cao cấp hơn cái của cô. Cô không cần! Cô có cảm giác cậu ta chỉ đang giả vờ ôn hòa, thuần hậu để bọc đường cho viên thuốc độc mà thôi.

Cô giáo muốn cô nhận đồ liền bảo: "Bạn ấy làm hỏng đồ của em thì bạn ấy phải đền, đây là chuyện bình thường, có gì đâu mà ngại."

"Nhưng đồ của em không tốt thế này."

Mẹ cô cầm lên xem. "A, đúng thật, cái này đắt hơn nhiều, không thể nhận thứ tốt thế này được."

Lâm Sâm rất thành khẩn. "Dì à, trước kia con hay bắt nạt Tần Chiêu Chiêu, đã làm hỏng rất nhiều đồ của bạn ấy. Giờ con quyết tâm nhận lỗi nên mới mua đồ này bồi thường. Mọi người nhận đi mà, con cũng mua mất rồi."

Cô chủ nhiệm đệm theo: "Phải rồi, phải rồi, mua rồi mọi người cũng nên nhận, thằng bé muốn đền mà."

Vợ chồng Tần thị thay mặt con gái nhận chiếc đài chạy băng, còn áy náy nói đã bồi thường rồi, coi như chuyện này đã được giải quyết êm đẹp. Giáo viên chủ nhiệm và Lâm Sâm cáo từ ra về, trước lúc đi cô còn cẩn thận dặn Tần Chiêu Chiêu hôm sau nhất định phải đi học.

Tần Chiêu Chiêu rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cô vẫn muốn chuyển lớp, biết đâu bộ dạng thành khẩn hôm nay của Lâm Sâm chỉ để diễn cho cô giáo và ba mẹ cô xem thì sao. Có thể ngày mai đi học sẽ còn những màn trả thù kinh khủng hơn đang chờ đón. Cô cũng không thể trốn học đòi đổi lớp mãi được, như thế thật không hay.

Về phòng, Tần Chiêu Chiêu ngồi xuống bàn học, ngẩn người nhìn cái đài chạy băng trong tay, cảm giác như thể đang cầm một củ khoai nóng. Càng nghĩ cô càng cảm thấy không nên nhận vật này, lẽ ra phải khăng khăng đòi đổi lớp mới đúng. Chẳng hiểu lúc đó ý chí của cô bỏ đi đường nào.

Đang dằn vặt hối hận, cô nghe tiếng gõ khẽ bên cửa sổ.

Cửa số của Tần gia là loại cửa kiểu cũ, chia thành hai tầng, tầng trên có hai cánh cửa sổ, mỗi cánh có ba tấm kính, phần dưới là một cánh cửa kính nhỏ. Bình thường cửa sổ lớn thường mở rộng cho thoáng còn cửa nhỏ sẽ đóng kín, khung cửa có thêm chấn song sắt chống trộm nên để ngỏ cửa cũng không sao. Cửa sổ mở cả ngày, bàn học kê bên cạnh, có rèm che để tránh ruồi muỗi. Cửa sổ nhỏ đóng suốt nên không cần thêm rèm.

Lúc này, một trong hai tấm kính cửa phát ra âm thanh, giống như có ai đó đang gõ gõ, tiếng gõ đều đều như vó ngựa lộc cộc. Âm thanh rất nhẹ, chỉ có người đang ở trong phòng như Tần Chiêu Chiêu mới có thể nghe thấy. Cô ngẩn người, phía sau nhà chỉ có một dải đất cao hơn hai thước thường trồng rau, bên kia là một dãy nhà khác. Ngoài cửa sổ chỉ có một con đường nhỏ, ngoài cống thoát nước và một ít cỏ dại thì chẳng có ai. Sao đột nhiên lại có người gõ cửa sổ phòng cô?

Cánh cửa sổ đục mờ, Tần Chiêu Chiêu không thấy ai đứng bên ngoài. Cô đành bực bội đứng lên, kéo rèm cửa nhìn xem ai ở ngoài. Ngoài cửa là một

bóng dáng cao gầy, trăng rất sáng chiếu trên mặt người đó, cô liếc mắt liền nhận ra Lâm Sâm.

… Sao cậu ta còn chưa đi?

… Sao cậu ta lại đứng ngoài cửa sổ phòng cô?

… Cậu ta muốn gì?

Tần Chiêu Chiêu tròn mắt, suýt chút nữa kêu ầm lên. Lâm Sâm nhanh chóng đặt ngón trỏ lên miệng, ý bảo cô im lặng. Một tay bịt miệng mình, cuối cùng cô cũng nén được tiếng kêu kinh hãi. Khẽ liếc mắt, thoáng nhìn thấy cái đài chạy băng trên bàn, cô chợt nhận ra chắc cậu ta tới đòi lại cái này.

Cô nhanh chóng cầm chiếc đài chạy băng trên bàn đưa qua cửa sổ và nhỏ giọng giải thích đầy sợ sệt: "Trả cho cậu, tôi không đòi cậu bồi thường. Đây không phải là ý của của tôi, cậu cầm lại đi."

Lâm Sâm không nhận, cậu cúi người ghé vào khung cửa nhỏ, cách một lớp lưới sắt cũng nhỏ tiếng: "Nhận đi, tôi tình nguyện bồi thường cho cậu, không phải cô chủ nhiệm ép đâu."

Ngừng một chút, cậu lại nói tiếp: "Tần Chiêu Chiêu, tôi thề từ nay không bắt nạt cậu nữa, nếu còn làm thế tôi là con rùa đen rụt cổ. Tôi nói được là làm được. Cậu cũng đừng chuyển lớp, mai đi học đi."

Tần Chiêu Chiêu không ngờ cậu ta đến chỉ để nhấn mạnh chuyện này, nhất thời sửng sốt. Mà lời cậu ta còn rất thành thật khiến cô không tự chủ nhớ lại lời cậu ta khi nói thích mình: tôi thề tôi thật lòng, không thật lòng tôi là con rùa đen rụt cổ.

Lâm Sâm tức giận, gây ra đủ trò với Tần Chiêu Chiêu. Cậu cảm thấy cô đã tặng cho mình một quả lừa và một nỗi nhục lớn không gì tưởng nổi. Sao cô ấy có thể chạy tới tìm giáo viên để tố cáo cậu, còn nói mình không thích cậu nhưng cậu hiểu nhầm khiến cô bị quẫn bách?

Cậu thật sự bị chọc cho tức điên, chỉ có mình cậu đơn phương nguyện ý thôi sao? Trước giờ cô chưa từng thích cậu? Vậy cô giải thích thế nào về những hành động, cử chỉ của cô trong buổi đi chơi hôm ấy? Về chuyện nửa đêm nằm ngủ cô gọi tên "Chiêu Chiêu Mộc Mộc"? Về chuyện cô chạy đi tìm người giải vây cho cậu lúc cậu bị dọa đánh? Cô chỉ thản nhiên thốt ra hai chữ "hiểu nhầm", có thứ hiểu nhầm lặp đi lặp lại chừng đó lần sao?

Nhưng cô vẫn khăng khăng đó là chuyện hiểu nhầm, còn tới tìm giáo viên nhờ giải oan cho mình. Cô thật sự không thích cậu sao? Nếu thế sao còn để cậu nảy sinh thứ cảm giác như vậy? Để cậu gặp thứ ảo giác này rồi ngây ngốc hạnh phúc, ngây ngốc đi bày tỏ, thổ lộ với cô, ngây ngốc chạy tới siêu thị mua loại kẹo cô thích bỏ vào ngăn bàn cho cô, rồi lại ngây ngốc mời cả lớp ăn "kẹo mừng". Kết quả… Tất cả hành động của cậu trở thành "làm phiền, vây khốn", giáo viên chủ nhiệm còn thẳng thừng nói cậu đang quấy rối cô.

Cậu không thể không hận Tần Chiêu Chiêu: tôi quấy rối cậu sao? Được, từ giờ tôi sẽ ngày ngày quấy rối cậu.

Bao nhiêu bực tức, phẫn hận trong lòng nhất định phải có cách phát tiết. Cậu bắt đầu tìm cách chỉnh cô, dùng hết những thủ đoạn ác độc nhất, chỉ cần là đồ của cô, qua tay cậu nhất định sẽ không thể nguyên vẹn mà "trả ngọc về Triệu" được nữa.

Cậu cố ý phá hỏng bao nhiêu đồ vật của cô, cô vẫn im lặng không mách giáo viên, cứ thế nhẫn nại. Cậu biết sức chịu đựng của cô cũng chỉ có hạn, giống như năm lớp mười cô chịu không nổi nữa đã xách dao đuổi theo đâm cậu. Cứ cho bây giờ cô không còn sức bật trả như vậy nữa nhưng cô vẫn còn Cao Dương làm chỗ dựa. Chu Minh Vũ vẫn nói cậu đừng làm gì quá đáng, tuy cô đáng giận nhưng cô quen Cao Dương nên không thiếu chỗ dựa, nếu quả thực khiến cô bực tức thì chính bản thân cậu cũng không yên.

Nhưng cậu chẳng mảy may sợ hãi, chính xác thì giờ cậu không quan tâm chuyện gì xảy ra hay phải đánh đổi bằng giá nào vì nuốt không trôi nỗi hận này. Cô xiên cậu một nhát như vậy, cậu nhất định phải hung hăng đáp trả, xả giận. Nếu chỉ vì thế mà băn khoăn nén giận, cậu cảm thấy thật nhục nhã cho một thằng đàn ông thân cao bảy thước.

Đài chạy băng của cô bị ném vào xô nước giặt giẻ lau bẩn thỉu sau trường, ngâm nước cả buổi, sau bữa trưa cậu mới vớt nó lên, lau khô, trả lại cho cô rồi ngồi đó phấn khích chờ mong phản ứng của cô. Cậu biết đây là báu vật của cô.

Nhất định cô sẽ òa khóc. Cậu đã phá của cô không biết bao nhiêu thứ, cô chưa từng khóc nhưng chiếc đài chạy băng này thì khác. Hẳn là cô đau lòng lắm. Cô òa khóc nức nở thật lâu, đến tận giờ học vẫn còn rấm rứt khóc. Giáo viên vào lớp nhận ra cô không bình thường, liền hỏi có chuyện gì. Chu Minh Vũ hồi hộp, có khi nào lần này cô sẽ khai hết mọi chuyện rồi Lâm Sâm lại bị lôi lên dạy cho một trận hay không? Vậy mà, cô lại nghẹn ngào nửa ngày mới nói mình không khỏe.

Cô thu dọn hết đồ đạc xin về nghỉ, vừa đi vừa lau nước mắt. Lần trả thù này thành công mỹ mãn nhưng cậu không hề cảm thấy mình đã xả được giận, ngược lại trong lòng rối bời. Cậu mơ hồ cảm thấy hình như mình đã hơi quá tay mất rồi. Cậu biết rõ gia cảnh nhà cô không được tốt, cậu chậm

tám đồng tiền ăn cũng đủ khiến cô túng quẫn phải đỏ mặt tới đòi, nhà cô cậu cũng tới rồi - nhà cấp bốn sơ sài chật chội, cái đài chạy băng cũ mà cô còn quý như báu vật.

Dương Hoành Chí cùng lớp dùng chiếc máy CD cả ngàn đồng cũng chẳng đợi máy hỏng, chỉ cần chán một chút là bỏ, hôm sau sẽ được mẹ mua cho cái mới xịn hơn, còn cô chỉ vì chiếc máy nghe nhạc cũ hỏng mà khóc lóc thương tâm tới nhường ấy.

"Mộc Mộc, Tần Chiêu Chiêu bị cậu chọc cho tức khóc rồi. Cậu cẩn thận, cô ấy xin phép nghỉ đi tìm Cao Dương tới đánh cho cậu một trận đấy!"

Lâm Sâm chẳng ngại cái giả thiết của Chu Minh Vũ. Tần Chiêu Chiêu tuy uất ức khóc rưng rức nhưng vẫn nhất quyết chịu đựng như trước, nếu không tố cáo với giáo viên, hẳn cô cũng không đi tìm Cao Dương. Nhưng Chu Minh Vũ không cho cậu lạc quan như vậy.

"Kiểu suy nghĩ của con gái đôi khi làm người khác không thể nắm bắt được, nhất là cái cô Tần Chiêu Chiêu này. Lúc trước biểu hiện của cô ấy khiến cả lớp tin cô ấy thích cậu, kết quả thế nào? Cô ấy chạy tới tố với cô chủ nhiệm cậu đơn phương thích cô ấy. Thật chẳng hiểu nổi suy nghĩ của cô ấy!"

Nghe nói vậy, Lâm Sâm cũng cảm thấy không chắc, nếu cô ấy tìm Cao Dương tới thật, cậu cũng chẳng còn cách nào khác, chẳng qua cũng chỉ bị ăn đòn một trận thôi. Lần này đúng là cậu hơi quá tay thật.

Nhưng Tần Chiêu Chiêu không gọi "cứu viện" đến, không cô giáo, cũng không có Cao Dương nào hết. Cô phản ứng theo cách cậu không ngờ nổi: chạy về nhà khóc lóc xin mẹ cho chuyển lớp, nếu không cô không đi học nữa.

Nghe cô giáo chủ nhiệm nói Tần Chiêu Chiêu muốn xin chuyển lớp, Lâm Sâm đờ người… Cô muốn chuyển lớp. Xem ra cô thật sự sợ cậu quá

rồi, sợ đến mức không dám học chung lớp với cậu nữa, chỉ muốn tránh xa cầu bình an.

Cái chính là trăm lần, ngàn lần cậu không muốn cô chuyển lớp. Không có lý do, chỉ không muốn như vậy. Vì vậy, khi bị cô giáo phê bình, cậu nhận hết, thái độ rất biết lỗi, thừa nhận suốt thời gian qua cậu luôn tìm cớ bắt nạt bạn, thừa nhận mình làm hỏng đài chạy băng của bạn, hết tự kiểm điểm bản thân còn xin lỗi và cam đoan từ nay sẽ không bắt nạt, ức hiếp bạn bè nữa, thậm chí sẵn sàng bồi thường một chiếc đài chạy băng tốt hơn.

Lời kiểm điểm của cậu cuối cùng cũng khiến cô giáo chủ nhiệm và mẹ Tần Chiêu Chiêu an lòng, mẹ cô nói sẽ về nhà thuyết phục con gái đi học chiều. Nhưng chiều vẫn không thấy Tần Chiêu Chiêu đâu, mẹ cô lại gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm nói cô khăng khăng đòi đổi lớp cho bằng được.

Lâm Sâm đoán Tần Chiêu Chiêu không tin lời hứa của cậu, bèn chủ động tới tìm cô giáo chủ nhiệm nói mình tình nguyện tới Tần gia để giải thích với Tần Chiêu Chiêu. Tới nhà giải thích rõ ràng nhưng cậu vẫn thấy ánh mắt Tần Chiêu Chiêu chứa chút ngờ vực, hình như cô vẫn không tin lời giải thích trước mặt giáo viên và ba mẹ của cậu, có thể cô nghĩ cậu bị cô giáo lôi tới đây chứ không tình nguyện. Cho nên cậu kiếm cớ quay lại, quanh quẩn sau nhà tìm cửa sổ phòng cô. Cậu đã từng tới nhà cô chúc Tết, biết sơ qua cấu trúc nhà và vị trí phòng cô. Cách một lớp rèm che, cậu ghé tai lắng nghe động tĩnh, tới khi biết chắc chỉ có mình cô trong phòng mới nhẹ nhàng gõ cửa, chuẩn bị cho cô… một viên thuốc an thần nữa.

“Tôi thề từ nay không bắt nạt cậu nữa, nếu còn làm thế tôi là con rùa đen rụt cổ.”

Chương 29

Tần Chiêu Chiêu trở lại lớp Xã hội 3 tiếp tục học.

Ân oán giữa cô và Lâm Sâm vừa như đã được giải lại vừa như vĩnh viễn không thể xóa bỏ. Cô một mực không chịu nói chuyện với cậu, gắng sức đi vòng thật xa tránh đụng mặt. Tối hôm đó cậu đi rồi còn cố ý quay lại, quanh quẩn sau nhà tìm cô cam đoan thề thốt, lý do miệng nói không biết nhưng lòng thừa hiểu. Dẫu cậu hận bị cô tố cáo trước mặt giáo viên nên tìm cách trả thù nhưng rõ ràng trong lòng cậu vẫn thích cô, không muốn cô chuyển lớp.

Đàm Hiểu Yến nghe cô kể những chuyện đã xảy ra cũng nói: "Xem ra Lâm Sâm thực sự thích cậu đấy. Tuy lúc trước hắn cố tình làm mấy trò càn quấy, đáng giận nhưng vừa nghe nói cậu muốn chuyển lớp là quýnh lên, thậm chí còn sẵn sàng ném hết thể diện đi để giữ cậu lại."

Tần Chiêu Chiêu mặt mày ủ ê. "Hiểu Yến đừng nói nữa, làm mình lo muốn chết. Cậu ta thích mình đến mấy cũng vô dụng, mình không thích cậu ta đâu."

"Mình biết trong lòng cậu chỉ có Kiều Mục. Nhưng có tin tức gì của cậu ấy ở Thượng Hải không?"

Vừa nhắc tới đây, Tần Chiêu Chiêu liền nản lòng, cô hầu như không có tin tức gì của Kiều Mục, chỉ thỉnh thoảng nghe được một chút từ Diệp Thanh. Có lúc nghe được tin Lăng Minh Mẫn cũng tới đó, tự nhiên trong lòng thấy tủi thân. Cô biết cậu học đàn organ electone rất vất vả, lên lớp mười một vì muốn toàn tâm học đàn nên cậu xin nghỉ học văn hóa một năm, dồn hết thời gian, tâm sức vào luyện đàn. Bởi vì cậu học organ

electone muộn hơn mọi người, không nỗ lực, khổ công như vậy thì chỉ sợ không thể theo kịp mọi người trong một năm.

“Chiêu Chiêu, người cậu thích ở tận Thượng Hải xa xôi, muốn gặp cũng không gặp được, người cậu không thích lại ngày ngày chạm mặt. Nếu như Lâm Sâm và Kiều Mục có thể đổi chỗ cho nhau thì tốt biết mấy!”

Đúng thế thật, nếu hai người họ có thể đổi chỗ cho nhau như lời Đàm Hiểu Yến thì thật tốt. Đáng tiếc đây là chuyện viển vông. Cũng may học kỳ này sắp hết, Tần Chiêu Chiêu hy vọng sớm nghỉ hè, tránh phải khó xử mỗi khi chạm mặt Lâm Sâm.

Nghỉ hè lớp mười một, trời cũng ấm dần lên. Nghỉ hè xong là tới lớp mười hai chuẩn bị thi đại học. Vì sắp vào lớp mười hai nên vợ chồng Tần thị phản đối Tần Chiêu Chiêu đi làm thêm mùa hè, muốn cô dùng hai tháng này ở nhà cẩn thận ôn lại bài vở.

Tần Chiêu Chiêu cũng không dám coi thường, mục tiêu duy nhất của cô là năm sau thi vào đại học ở Thượng Hải. Muốn thi vào đại học ở Thượng Hải cũng không dễ dàng vì các trường luôn có chính sách bảo hộ học sinh bản địa, học sinh tỉnh ngoài cần thật sự giỏi, điểm cao hơn điểm đầu vào mới mong có cơ hội. Vì thế, hè này cô ít ra ngoài, ngày ngày đều ở trong phòng riêng tự giác học tập.

Một ngày tháng Tám, bác Tư ở quê dắt theo Vĩnh Tân lên thăm Tần gia, còn mang theo một bao hạt dẻ và hai con gà thả vườn nhà tự nuôi. Tần Chiêu Chiêu không hiểu sao bác lại mang theo quà cáp lên thăm mà bác cũng dứt khoát không chịu nói với cô, chỉ bảo có chuyện quan trọng muốn gặp mẹ. Cô nhanh chóng đạp xe vào thành phố bảo mẹ xin phép về.

Tần mẹ về rồi, bác Tư mới ngượng ngùng nói nguyên nhân tới thăm lần này, chủ yếu là muốn vay tiền.

Vĩnh Tân thật không thua kém ai, đã thi đỗ vào một trường đại học ở Vũ Hán, giấy báo trúng tuyển đã chuyển về nhà cùng với giấy báo học phí. Học phí kỳ một cùng với tiền học quân sự, tiền ăn ở, tiền sử dụng điện thoại, ti vi, tiền đặt cọc… đủ loại phí cần nộp là năm ngàn.

Tần Chiêu Chiêu cầm giấy báo trúng tuyển và giấy báo học phí của Vĩnh Tân lên xem, tờ giấy báo trúng tuyển khiến cô vô cùng ngưỡng mộ nhưng tờ giấy báo học phí còn khiến cô giật mình hơn. Một học kỳ hết tận năm ngàn đồng, bốn năm tám học kỳ không phải mất đứt bốn vạn đồng hay sao? Nuôi sinh viên đại học thật không dễ dàng chút nào!

Bác Tư sầu muộn: "Nhà lấy đâu ra chừng ấy tiền! Anh cả, anh hai, chị ba cũng chẳng khá hơn, mỗi người cũng cố cho Vĩnh Tân được hai trăm đồng; chú bác bên nội càng chật vật, mỗi người cho cháu được một trăm; chị cắn răng vay mượn được thêm năm trăm nữa; tính ra vẫn thiếu ba ngàn. Em Năm, chị Tư giờ chỉ biết tìm em. Chị cũng biết hai vợ chồng em giờ bị giảm biên chế, cuộc sống cũng vất vả nhưng hai người làm nhà nước lâu như vậy chắc chắn tiền của cũng khá hơn nông dân bọn chị nhiều. Em cho chị vay hai ngàn đi, có tiền nhất định chị trả lại em ngay."

Lúc mẹ nói chuyện, Vĩnh Tân chỉ đứng một bên, cúi đầu không nói năng gì, đến khi mẹ ngừng rồi mới ngẩng đầu, hai má đỏ bừng ngập ngừng: "Dì Năm…"

Âm thanh trầm thấp chứa biết bao khẩn cầu, Tần Chiêu Chiêu nghe mà não lòng. Tần mẹ nghe xong vội khoát tay bảo cậu đừng nói thêm gì nữa. "An tâm, Vĩnh Tân thi đỗ đại học không chịu thua kém ai, dì Năm sao có thể để con không được đi học chứ?"

Tần mẹ không do dự cho bác Tư vay hai ngàn đồng, ngoài ra còn cho Vĩnh Tân ba trăm đồng coi như thưởng vì cậu đã đỗ đại học.

Tần Chiêu Chiêu đứng bên cạnh, miệng không nói ra nhưng cảm thấy mẹ mình thật tốt.

Chập tối, Tần ba đi làm về, trong bữa tối, Tần mẹ kể từ đầu đến cuối cho chồng nghe chuyện ban sáng. Tần Chiêu Chiêu sợ ba không vui, mẹ cô chưa bàn bạc gì đã cho người ta vay nhiều tiền như thế, hai ngàn đồng đối với nhà cô cũng không hề nhỏ.

Không hỏi ý kiến chồng, tự ý lấy tiền cho chị mình vay, trong lòng Tần mẹ cũng không an tâm. Dù sao trước nay kinh tế trong nhà phần lớn là do Tần ba đảm đương, sổ tiết kiệm của nhà phần lớn là tiền ông làm ra. Nhưng trong tình cảnh này, bà không thể không cho vay, nếu chỉ nói: "Chờ lão Tần về thương lượng một chút đã" cũng đủ khiến bác Tư cảm thấy bà có ý không muốn cho vay, còn Vĩnh Tân hai mắt đỏ hoe đáng thương nữa… Bà nhẹ nhàng giải thích cho chồng, mong ông hiểu và bỏ qua: "Vĩnh Tân nói sẽ cố gắng vừa đi làm vừa đi học để có tiền sớm trả lại cho mình."

Tần ba nghe vợ kể xong cũng không có vẻ giận hờn gì. "Cho mượn là phải rồi, đều là thân thích trong nhà, mình không giúp thì giúp ai."

Lúc này, Tần Chiêu Chiêu nhân ra ba mình cũng thật tốt.

Tiền học phí của Vĩnh Tân khiến vợ chồng Tần gia nhận ra học phí học đại học đắt đỏ thế nào, mà học phí còn có xu hướng tăng dần từng năm, thật không biết năm sau con gái thi đỗ thì học phí đã lên bao nhiêu rồi. Sổ tiết kiệm của họ giờ mới có ba vạn đồng, không ổn, phải nghĩ cách kiếm thêm tiền thật nhanh.

Tần ba ngày ngày làm việc ở xưởng, tối về còn nhận lắp máy dệt ở nhà để kiếm thêm tiền. Tần mẹ thôi việc ở tiệm đồ ngủ, theo một chị em cùng nhà máy lúc trước đi quét dọn thuê cho các gia đình, tiền công cao hơn, thời gian cũng linh hoạt hơn nhiều.

Một ngày bà nhận quét dọn, giặt đồ, nấu cơm cho một gia đình; ngoài ra còn nhận trang trí, lắp đồ, làm vệ sinh nữa. Những chuyện này xem chừng lặt vặt mà thật phiền toái, nhất là cửa phòng, cửa tủ sau khi sơn và đánh véc ni thường lưu lại nhiều vệt trắng loang lổ, phải dùng móng tay cạo đi cho sạch. Việc như vậy nhẹ nhàng cũng một ngày mới xong, nhưng thù lao cũng khá, đại loại có thể được khoảng ba mươi đến năm mươi đồng một bộ tùy lớn nhỏ. Vì thế, nếu nhận được việc như vậy mẹ cô sẽ vui vẻ đi làm, làm về rồi lại than ngắn thở dài. Những người thuê người tới quét dọn nhà mới đều là những người khá giả, nhà cửa rộng rãi, đẹp đẽ, so với nhà mình như trên trời dưới đất. Bà không hiểu chủ nhân những ngôi nhà này làm thế nào có thể kiếm được chừng ấy tiền, chẳng bù cho bà vất vả làm lụng nửa đời còn chưa mua nổi một ngôi nhà mới.

Chuyện phân hóa giàu nghèo cũng dần thấy rõ ở Trường Cơ. Hè năm nay nhà máy đứng ra nhận tiền góp vốn xây nhà lần thứ ba, vài chục căn nhà quy mô lớn ngay lập tức bị chiếm hết, những căn nhà nhỏ đến nay không được ưa chuộng nữa. Nhà quy mô lớn diện tích cả trăm mét vuông, giá cả đắt, phí trang trí lắp đặt cũng cao nhưng nhanh chóng bán hết. Riêng điều này cũng đủ chứng minh những người này rất nhiều tiền, nếu không sao mua nổi nhà lớn?

Những căn nhà mới được xây ngay cạnh khu "Trung Nam Hải" xưa. Nhà mới xây lên, khu "Trung Nam Hải" tất nhiên sẽ trở nên ảm đạm, thất sắc. Năm xưa, khu nhà này từng sừng sững giữa những căn nhà cấp bốn thấp lè tè như hạc trong bầy gà, giờ đây đã trở thành nhà cũ hai chục tuổi, dần cũ nát theo thời gian. Những vị lãnh đạo nhà máy sống ở "Trung Hải Nam"

xưa giờ cũng chuyển sang khu nhà góp vốn xây sau này hoặc chuyển vào thành phố cả rồi.

Ngay cả những người có điều kiện ở Trường Cơ cũng rời bỏ vùng ngoại ô nửa tỉnh nửa quê này để chuyển tới nhà mới trong thành phố. Thành phố mỗi ngày lại xuất hiện thêm nhiều những khu nhà mới tên nghe rất kêu: vườn hoa XX, sơn trang YY, danh thành cẩm uyển ZZ… giá cả đương nhiên không hề rẻ. Lúc ấy, góp vốn xây một nhà lớn ở Trường Cơ hết khoảng bốn vạn đồng, còn trong thành phố, một ngôi nhà như vậy có rẻ cũng tám, chín vạn, nếu ở những khu đường đẹp, một căn nhà đủ điện nước không dưới cả chục vạn. Số tiền lớn thế này đối với những gia đình chỉ làm công ăn lương ở Trường Cơ chẳng khác gì số trên trời.

Trong số những người nhanh chóng giàu có ấy chẳng có ai đi làm thuê, chỉ dựa vào tiền đi làm thuê làm mướn tuyệt đối không thể chỉ vài năm mà mua được nhà trong thành phố. Rất nhiều người giàu có nhờ buôn bán hoặc chơi cổ phiếu, đều là những công việc chính đáng; còn một số người dựa vào những chuyện khác mà phát tài, nổi tiếng nhất ở Trường Cơ là một cô gái tên Phó Văn Lỵ.

Tần Chiêu Chiêu còn nhớ rõ Phó Văn Lỵ là bạn học của chị Tiểu Đan, trước kia rất hay sang nhà chị chơi đóng kịch Hoàng Dung. Cô là người rất biết cách ăn mặc. Lúc mọi người chơi đóng kịch, chuyện trang điểm phấn son thường giao cả cho cô.

Cha Phó Văn Lỵ mất sớm, trước kia mẹ cô làm trong phân xưởng đúc của nhà máy. Cô nhỏ nhất trong nhà, trên còn hai anh trai. Quả phụ một nách ba con quả thật không dễ dàng, nhà cô chỉ có thể dùng mấy chữ "nghèo rớt mùng tơi" để hình dung. Nhưng từ khi Phó Văn Lỵ ra ngoài làm ăn thì mọi chuyện hoàn toàn đổi khác, cô và Tiểu Đan cùng ra ngoài kiếm việc nhưng chưa đầy hai năm cô đã có thể trở về mua cho người mẹ nửa đời

vất vả một ngôi nhà mới ở gần quảng trường Văn hóa thành phố để hưởng phúc. Bao nhiêu người ở Trường Cơ ồ lên kinh ngạc.

Hỏi chuyện Phó Văn Lỵ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, cô chỉ thản nhiên đáp: "Chồng tôi mua cho."

Mẹ cô ở ngoài bổ sung thêm: "Văn Lỵ ra ngoài kiếm được đối tượng rất khá, cuối năm nay sẽ cưới."

Cuối năm đó quả thật nhà họ Phó phát thiệp mời cưới, tiệc cưới diễn ra ở nhà hàng trung tâm thành phố. Người Trường Cơ hăm hở đi ăn cỗ về, ai nấy trăm miệng một lời khen tiệc ở khách sạn lớn khác hẳn với mâm cỗ nghèo nàn nhà quê, thật sự rất sang trọng. Phó Văn Lỵ mặc áo cưới trông xinh đẹp như minh tinh trên ti vi, chỉ có điều chú rể lại rất tầm thường - một người đàn ông trung niên hói đầu, vừa đen vừa gầy, rặt giọng miền Nam, thoạt nhìn hai người như cha với con. Có người tiếc cho một đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu, nhưng người khác lại phản đối: "Phân trâu thì đã sao, người ta có là phân trâu cũng là phân trâu lắm tiền."

Sau này lại nghe mọi người nói, dù đám cưới rình rang nhưng hai người họ không hề đăng ký kết hôn, bởi vì "phân trâu lắm tiền" kia vốn đã có vợ con rồi, Phó Văn Lỵ lấy ông ta chỉ làm lẽ. Nhưng cô cũng thật thủ đoạn, đầu tiên thuyết phục được người đó bỏ tiền thuê nhà cho mình, còn bỏ tiền về quê mua nhà mới cho mẹ, đã vậy còn vòi được hai mươi mấy vạn giắt lưng. Người ở Trường Cơ mỗi khi nói về cô đều bảo: "Con nhỏ Phó Văn Lỵ này thật sự rất có tài."

Cái thứ tài này, đối với người ở Trường Cơ chia hai phe khen chê. Có khi người ta khen tỏ ý khâm phục, cũng có lúc lại như muốn nói móc, khinh thường. Đối với thứ "tài năng" của Phó Văn Lỵ, những người khen lại hóa ra nói móc, người bảo khâm phục thực chất là đang khinh thường.

Thế nhưng, bất kể dùng cách nào, một nhóm người cũng đã giàu hơn những người còn lại; cũng không thể phụ nhận, điều kiện sống của cư dân ở Trường Cơ cũng khá hơn trước rất nhiều. Những gia đình như nhà Tần Chiêu Chiêu giờ cũng có điện thoại, nghĩ lại những năm 80, đây là chuyện chỉ có trong mơ. Ngày ấy, người dân không có khái niệm sửa sang lại nhà cửa, còn điện thoại cũng chỉ dành cho các lãnh đạo mà thôi, đến giờ nhà ai cũng có điện thoại, chỉ cần có tiền cái gì cũng có. Trước kia, có tiền thôi vẫn chưa đủ, còn cần có tư cách nữa; đến giờ chỉ cần có tiền là có tư cách.

Tần mẹ thở ngắn than dài, Tần ba có phần khó chịu. "Làm sao mình cứ đi so với người ta thế nhỉ? Sống thì không nên so sánh với người khác, cứ so như thế thì chẳng bao giờ khá lên được. Chiêu Chiêu giờ còn chưa lấy chồng, người làm mẹ như mình đừng có khua lên cái thói chuộng hư vinh cho con trẻ."

Tần mẹ ngượng ngùng. "Tôi cũng chỉ thuận miệng thế thôi, sau này không nói nữa là được chứ gì."

Tần Chiêu Chiêu ngồi học bài trong nhà nghe không sót một từ, cô thầm hạ quyết tâm: sau này tốt nghiệp đại học nhất định phải cố gắng kiếm thật nhiều tiền, mua một căn nhà thật to, thật đẹp và chăm sóc ba mẹ thật tử tế, để họ được hưởng phúc tới già.

Chương 30

Sau kỳ nghỉ hè, lớp mười hai chính thức bắt đầu. Tuy còn hơn một năm nữa mới vào kỳ thi đại học nhưng đối với tất cả các lớp cuối cấp, các thầy cô giáo đã hướng học sinh vào trạng thái trực chiến. Mỗi ngày đều có vô số

bài tập làm không xuể, luôn bị vây khốn bởi các loại đề thi. Giáo viên yêu cầu học sinh làm nhiều dạng bài tập để nắm được kĩ thuật giải bài, làm nhiều đến khi thật quen tay mới thôi.

Trái với học sinh lớp mười hai mải miết khổ học, học sinh lớp mười, mười một nhẹ nhàng hơn nhiều. Trường sắp tổ chức lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày Quốc khánh, mới đầu học kỳ các lớp đã hăm hở chuẩn bị văn nghệ chào mừng Quốc khánh. Những hoạt động này học sinh lớp mười hai không tham gia nữa, dành hết thời gian quý giá để học hành, ôn luyện. Giờ đây, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn các em ngày ngày luyện đàn, hát, múa, chuẩn bị nhạc cụ, còn bản thân ngoài bài thi ra thì cũng chỉ còn bài thi.

Cũng may, ngày mùng Một tháng Mười[1] nhà trường vẫn khoan dung cho học sinh lớp mười hai được nghỉ một ngày nhưng buổi tối vẫn phải lên lớp tự học. Trước giờ tự học hôm nay, các nhóm túm năm tụm ba cùng nhau trao đổi về màn duyệt binh chào mừng Quốc khánh xem lúc sáng.

[1] Ngày Quốc khánh Trung Quốc.

Lễ mừng năm mươi năm ngày Quốc khánh khiến thanh niên sôi sục nhiệt huyết, đặc biệt là màn duyệt binh diễu hành. Các chiến sĩ hải, lục, không quân trang bị vũ khí tân tiến ngẩng cao đầu đều bước, thể hiện tinh thần hùng tráng "quyết giương cao oai nghiêm quân ta, thể hiện oai phong nước ta" làm người xem không khỏi rung động và tán thưởng.

Trong lễ duyệt binh mừng Quốc khánh, quân đội nhân dân thể hiện tinh thần vô cùng xuất sắc khiến nam nữ sinh cảm thấy đi bộ đội cũng là chuyện rất tốt. Rất nhiều nam sinh còn xoa tay nửa đùa nửa thật: "Sau này thi không đỗ đại học thì mình đi bộ đội!"

Rất nhiều nữ sinh bạo dạn thẳng thừng: “Sau này mình kiếm bạn trai là quân nhân.”

Lại có người đùa lại: “Tào Dục Ninh, tốt nghiệp xong Mộc Mộc đi bộ đội đấy, cậu có muốn đặt gạch anh quân nhân tương lai này không?”

Tào Dục Ninh phe phẩy cột tóc đuôi ngựa, cười hì hì. “Mộc Mộc còn có người cậu ấy thích, đến phiên mình chắc!”

Có lẽ trong lớp chỉ mình Tần Chiêu Chiêu không hứng thú với lễ Quốc khánh. Trước giờ cô không quan tâm chuyện quốc gia đại sự, ba mẹ không quan tâm nên cô cũng chẳng mấy khi để ý. Những chuyện quốc gia đại sự mà vợ chồng Tần gia quan tâm chỉ có những thứ liên quan tới đời sống nhân dân như giá hàng hóa, tiền bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội, chính sách phúc lợi cho công nhân giảm biên chế… Lễ mừng năm mươi năm Quốc khánh với họ cũng chỉ là màn biểu diễn đẹp mắt, chẳng hơi đâu chú ý.

Suốt ngày mùng Một tháng Mười, Tần Chiêu Chiêu không động tới ti vi mà ngủ một giấc ngon lành từ sáng đến trưa. Bình thường ngày nào cũng phải dậy sớm đi học, luôn luôn trong tình trạng thiếu ngủ, hôm nay có dịp nhất định phải ngủ bù cho thật đã. Vì không xem đại lễ mừng Quốc khánh nên giờ nghe các bạn bình luận cô cũng chẳng biết nên nói gì, ngồi nghe lõm bõm câu được câu chăng. Thật không ngờ mọi người nói qua nói lại, cuối cùng bỗng chuyển đề tài, cô chỉ sợ họ lại lôi luôn chuyện “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” vào. Cũng may, Lâm Sâm hình như không để ý, chỉ xôn xao bàn tán chuyện chiến đấu cơ bay lượn trên cổng Thiên An Môn, kéo mọi người trở lại đề tài duyệt binh, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ ngày khai giảng, Tần Chiêu Chiêu cơ hồ chưa nói với Lâm Sâm một câu, đến một chữ cũng không nói. Cậu ta cũng không chủ động tìm cô, đôi khi vô tình gặp mặt, cậu ta làm ngơ coi như không biết, chỉ nhìn thẳng rồi đi

mất. Hai tháng nghỉ hè có vẻ đã giúp làm nhạt đi tình cảm của cậu ta, tới giờ cậu ta không còn hứng thú với cô nữa. Giống như Diệp Thanh trước kia, hai người họ tuyệt giao, cùng học chung một lớp nhưng hệt như không quen biết, không qua lại với nhau.

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy nếu mình cũng được như vậy là tốt nhất.

Vào lớp mười hai, Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yến càng ít gặp mặt, thư từ qua lại cũng thưa thớt dần. Trước kia một tuần ít nhất cũng viết một bức thư, tới giờ nửa tháng cũng không có bức nào, cô thật sự không có nhiều thời gian. Đàm Hiểu Yến vẫn theo lệ cũ, hằng tuần đều đặn gửi thư cho cô, còn đặc biệt dặn dò không cần viết thư lại. Cuối tháng Mười sinh nhật Tần Chiêu Chiêu, Đàm Hiểu Yến chạy tới mang cho cô một con chó bông rất đáng yêu.

Món quà này khiến cô vui sướng ngoài sức tưởng tượng. Đàm Hiểu Yến và cô biết rõ gia cảnh nhà nhau nên sinh nhật thường không bày vẽ phô trương lãng phí, chỉ tặng một tấm thiệp mừng sinh nhật chúc phúc là đủ, coi như lễ nhẹ mà tình sâu. Sinh nhật Đàm Hiểu Yến hồi hè cô cũng chỉ tặng một tấm thiệp như mọi năm, thật không ngờ tới sinh nhật cô Đàm Hiểu Yến lại mang tới một con cún bông đẹp như vậy. Chó bông lông trắng muốt, mềm mại như tơ, hai con mắt trong veo, đen tuyền, mặc váy hai dây vô cùng xinh xắn.

Cô không yên tâm. “Hiểu Yến, con chó này hẳn là đắt lắm.”

Đàm Hiểu Yến bảo cô cũng không biết giá, là đồ Cao Dương cho cô. Con cún này vốn đi thành một cặp, còn một con mặc vest nữa, cô đem “chia loan rẽ thúy”, mình giữ cậu cún kia còn cô cún này tặng cho Tần Chiêu Chiêu, sau đó cười tươi. “Mình biết cậu nhất định sẽ thích mà.”

Phàm có thứ gì tốt Hiểu Yến đều chia sẻ với Tần Chiêu Chiêu, tình cảm của hai người họ không phải như chị em thông thường mà vượt xa tình cảm chị em nhiều.

Quả thật Tần Chiêu Chiêu rất thích, đặt con cún xinh đẹp ở đầu giường. Bạn bè cùng phòng đều khen chú cún thật dễ thương, người này sờ người kia vuốt, cô có phần hơi xót… Vậy là cuối tuần liền mang con vật về nhà, cất kĩ trong tủ ba ngăn, tránh để nó bắt bụi.

Cuộc sống lớp mười hai cứ ngày ngày trôi qua, cả ngày Tần Chiêu Chiêu chỉ quanh quẩn từ phòng học tới nhà ăn rồi ký túc xá, bạn bè cũng chỉ có sách giáo khoa và bài thi.

Vào lớp mười hai, đa số học sinh trường trung học trọng điểm đều hiểu thời gian và học tập là chuyện vô cùng quan trọng, ai nấy đều vì mục tiêu đỗ đại học mà dốc sức vùi đầu vào bài vở, chỉ có một số học sinh thành tích kém, luôn tự biết mình vô duyên với đại học là có thể tàng tàng nhàn nhã. Giáo viên cũng không đặt hy vọng vào họ, dồn hết tinh lực lên những học sinh có triển vọng.

Trong mắt giáo viên, Tần Chiêu Chiêu là kiểu học sinh ngoan luôn biết cố gắng, có thể chịu đựng khổ cực để học tập, thành tích học tập bậc trung nhưng vẫn có thể tiến bộ. Bản thân cô cũng không bằng lòng với kết quả hiện tại, luôn cố gắng gấp bội để vượt lên.

Còn Lâm Sâm là học sinh hư, thiếu lý tưởng số một trong mắt giáo viên, lên lớp bài vở đã coi như "đèn lồng đỏ treo cao" không màng tới, giờ học thì lăn ra ngủ, nói không phải, sau này có đào ngũ cũng chẳng lạ. Có hôm cậu ta quay lại chơi tú lơ khơ với Chu Minh Vũ phía sau, giáo viên Toán nổi giận lôi đình đuổi cả hai ra ngoài. "Hai trò không muốn học thì đừng lên lớp, cũng đừng ở trong lớp quấy không cho ai học!"

Chu Minh Vũ rõ ràng muốn ra ngoài chơi cho thoải mái nhưng Lâm Sâm nhất định không chịu đi, cậu ta đúng tình hợp lý nói mình đóng học phí đương nhiên có quyền ở trong lớp học hành. Giáo viên Toán hôm ấy tâm trạng không tốt, bị cậu ta chọc tức liền nổi giận cầm giẻ lau bảng ném thẳng về phía cậu ta, miếng giẻ lau đập bốp vào trán nữ sinh ngồi trên Lâm Sâm trước khi an toàn "tiếp đất" khiến trán cô xanh tím một mảng, lấm tấm máu. Chu Minh Vũ hét ầm ĩ: "Ái chà! Cô giáo đả thương nhầm người rồi!" khiến giáo viên Toán xấu hổ vô cùng. Rõ ràng muốn dạy dỗ học sinh hư, không ngờ lại ngộ thương học sinh ngoan, trước hết đành bỏ qua chuyện Lâm Sâm, đưa nữ sinh đáng thương kia xuống phòng y tế cầm máu.

Sau chuyện này, giáo viên bộ môn nhất trí với nhau những học sinh không có mục tiêu vào đại học như Chu Minh Vũ với Lâm Sâm rất khó quản, vì thế không nên uổng phí tâm sức mà chẳng thu lại gì, chi bằng cứ mặc kệ họ để tiết kiệm sức mình. Chỉ cần trên lớp họ ngoan ngoãn, không gây chuyện quá đáng thì sẽ không ai quan tâm; nếu gây rối quá giáo viên cũng chỉ nhẹ nhàng nói vài câu để họ trật tự, không ảnh hưởng tới các bạn khác là được. Mấy cậu học trò như họ cũng không hư hỏng đến nỗi cần đuổi khỏi lớp, cũng không thể hơi chút là đuổi khỏi lớp được, họ đóng học phí đương nhiên có quyền ngồi trong lớp, nghe hay không nghe là chuyện khác.

Một hôm, tan học chiều xong, Tần Chiêu Chiêu ăn cơm tối rồi quay lại ký túc xá, vừa cầm phích chuẩn bị rót nước uống, ai ngờ chiếc bình cũ đột nhiên đổ bụp một tiếng, nước nóng trong phích chảy tràn xuống hai chân, phút chốc cô cảm thấy cơn đau siết chặt toàn thân, la lên một tiếng thảm thiết.

Hai chân Tần Chiêu Chiêu bị bỏng nặng, dọc cổ chân tới bàn chân bị sưng đỏ, nổi lên một đám mụn nước trong suốt. Bạn cùng phòng nghe tiếng hét của cô liền vây lại, vừa dùng nước lạnh cố giảm bớt cảm giác đâu rát

vừa mồm năm miệng mười nói tìm xem cái gì bôi lên có thể giảm đau nhanh nhất, có người bảo dùng kem đánh răng, người khác nói xát xà phòng… Ký túc xá trưởng phản đối các biện pháp này, đề nghị Tần Chiêu Chiêu mau chóng tới bệnh viện khám.

Ban đầu Tần Chiêu Chiêu còn cố kéo dài, nhịn đau một chút, hy vọng vết bỏng sẽ từ từ dịu xuống, nhưng vết bỏng thật sự rất đau, chẳng mấy chốc cô không thể chịu đựng hơn được nữa. Cảm giác đau đớn rất mãnh liệt, khó có thể dùng lời để hình dung, giống như bị lửa đỏ thiêu đốt da thịt. Đau đến nỗi nước mắt lã chã tuôn rơi, cô không thể chống chịu được nữa, quyết định đi bệnh viện.

Cô nhờ ký túc xá trưởng gọi điện về nhà thông báo cho ba mẹ tới đưa mình đi bệnh viện. Ký túc xá trưởng vốn muốn đưa cô đi, nhưng học sinh lớp mười hai đang trong giai đoạn vô cùng cấp bách, ký túc xá trưởng cũng là học sinh ngoan luôn muốn tranh thủ từng giây từng phút, cô ngại làm chuyện này sẽ ảnh hưởng tới thời gian quý giá của mình.

Tần ba vẫn còn ở xưởng chưa về, Tần mẹ nhận được điện thoại liền chạy ngay tới trường đưa con đi bệnh viện. Vài người đang xếp hàng chờ trước phòng cấp cứu, cô đành chịu đau đớn, nước mắt nước mũi sụt sùi ngồi chờ, mãi mới tới lượt. Bác sĩ xử lý xong vết bỏng, kê một đơn bao gồm cả thuốc uống, thuốc bôi lẫn thuốc tiêm; cẩn thận dặn dò nhất định không để vết thương dính nước, phải ở nhà tĩnh dưỡng vài hôm cho khỏi hẳn. Nếu không, chẳng những bệnh lâu khỏi mà còn có thể lưu lại sẹo.

Tần mẹ đi nộp tiền lấy thuốc, Tần Chiêu Chiêu im lặng ngồi một mình ở sảnh chờ. Hai chân bị băng kín rất đau, thuốc mỡ bác sĩ bôi khi nãy mang tới cảm giác mát lạnh, có tác dụng giảm đau, bớt cảm giác đau rát đến chảy nước mắt ban nãy. Cũng may phích nước nóng rót từ trưa đã nguội bớt, nếu nước mới rót lúc chiều thật không biết cô sẽ ra nông nỗi nào nữa.

Chạng vạng tối, người đợi khám ở sảnh không còn mấy ai, người qua lại đa số chỉ có y tá, bác sĩ khoác áo blouse trắng. Đột nhiên một bóng người mặc áo thể thao màu xanh xẹt qua trước mặt - là đồng phục trường trung học thực nghiệm. Tần Chiêu Chiêu theo bản năng ngẩng đầu liếc mắt nhìn, thấy Lâm Sâm mồ hôi nhễ nhại vừa xông tới. Cậu ta không thấy cô đang ngồi ở góc, vội vàng chạy về phía phòng cấp cứu.

Giờ đã vào tiết tự học rồi, sao cậu ta còn vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện thế nhỉ? Câu hỏi vừa lóe lên trong lòng, Tần Chiêu Chiêu lập tức hiểu ra.

… Không phải cậu ta biết tin cô bị bỏng nên mới chạy tới chứ?

... Không, không, không thể nào, cậu ta đã tuyệt giao với cô rồi mà. Cậu ta đến bệnh viện nhất định là có chuyện khác. Có thể là tới tìm thím làm ở bệnh viện, có thể bản thân không khỏe nên tới tìm bác sĩ, cũng có thể...

Tần Chiêu Chiêu gắng sức nghĩ ra hàng loạt giả thiết để triệt tiêu cái suy nghĩ ban đầu. Tim cô rối loạn, lòng bối rối cực độ, không hiểu vì sao lại cảm thấy căng thẳng. Cô muốn rời bệnh viện ngay lập tức, tuyệt đối không muốn gặp lại Lâm Sâm. Lúc này mẹ cô đã mang thuốc lại, chuẩn bị đưa cô đi tiêm. Đi tiêm cũng tốt, miễn là khi cậu ta từ phòng cấp cứu ra không còn thấy cô ngồi ở sảnh nữa.

Từ phòng tiêm ra, Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị xuống lầu vẫn gặp Lâm Sâm. Mặt đối mặt, không cách nào né tránh.

Lâm Sâm loăng quăng hết phòng cấp cứu tới hiệu thuốc, nơi nộp viện phí... Bác sĩ trực phòng cấp cứu nói có một nữ sinh bị bỏng tới khám, được kê đơn đi lấy thuốc tiêm rồi. Cậu chạy một vòng tìm, cuối cùng gặp được

Tần Chiêu Chiêu ở ngoài phòng tiêm. Lúc tìm không được chỉ biết chạy khắp nơi kiếm tìm, đến khi tìm thấy rồi lại lúng túng không biết làm sao.

Tần mẹ là người đầu tiên lên tiếng: "A, Lâm Sâm, sao cháu cũng ở đây?"

"Cháu... cháu có việc tới tìm thím, thím cháu làm ở đây."

Lâm Sâm tùy tiện viện ra một cái cớ. Việc cậu đến bệnh viện không liên quan gì tới Tần Chiêu Chiêu, vừa nói vừa đi lên tầng trên, cố ý không hỏi vì sao cô đến bệnh viện. Bước vài bước lên tầng, cậu mới nhẹ nhàng lùi lại, đứng ở cầu thang lén trông xuống. Tần Chiêu Chiêu vịn vào mẹ từ từ xuống lầu, đi từng bước thật khó nhọc. Thấy hai chân cô quấn băng trắng lốp, hai mắt đỏ hoe, tim cậu thắt lại, đau điếng như vừa bị búa tạ đập vào... Đau đến tận đáy lòng.

Tần Chiêu Chiêu bước xuống, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy Lâm Sâm đang đứng trên cầu thang nhìn xuống hai người họ. Hai ánh mắt rọi nhau, hai bên cùng ngẩn người, đỏ mặt.

Lâm Sâm đỏ bừng mặt, lùi lại, chạy như bay. Tần Chiêu Chiêu nghe tiếng bước chân rộn trên đầu, tim cũng loạn nhịp. Tim cô rối bời theo tiếng bước chân chạy xa dần. Vừa rồi cậu lướt qua cô như không có chuyện gì, cô đã cảm thấy rất an tâm... Cậu không tới bệnh viện vì cô, cậu chỉ tới tìm thím thôi. Vậy thì tốt, nếu không, cô sao có thể đảm đương nổi sự quan tâm của cậu. Có điều... trái tim vừa an định đã lại rối bời như liễu lay trong gió, xào xạc bất định.

Chương 31

Hai chân bị bỏng, đi lại bất tiện nên không thể đi học, tối đó Tần Chiêu Chiêu về nhà gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ dưỡng bệnh một tuần. Cô giáo đồng ý để cô ở nhà tự học, còn nói sẽ sắp xếp các bạn mang vở tới cho cô.

Giữa trưa ngày thứ Hai, người mang vở tới cho Tần Chiêu Chiêu là Vu Thiến. Cô không chỉ mang sách vở mà còn mang theo một lọ thuốc trị bỏng rất tốt, nói trước đây mẹ cô nấu cơm bị bỏng đã dùng qua thuốc này, bôi vào rất nhanh khỏi, không lưu lại sẹo, đem đến cho Tần Chiêu Chiêu dùng thử. Tần Chiêu Chiêu cảm ơn nhận lấy, Vu Thiến cười, phất tay. "Có gì đáng cảm ơn chứ, chuyện nhỏ ấy mà."

Vu Thiến ngồi một chút rồi về trường học chiều, Tần Chiêu Chiêu cũng không níu cô lại. Vu Thiến đi rồi, Tần Chiêu Chiêu mới nhớ ra,, làm sao cô ấy có thể tìm tới nhà mình? Trước kia cô ấy chưa từng tới đây, đường lối ở Trường Cơ cũng rối loạn, không rõ ràng, muốn tìm được tới nhà thật không dễ dàng gì, có lẽ Vu Thiến đã phải đi lòng vòng rất lâu trong khu này.

Lọ thuốc Vu Thiến mang tới có công dụng rất tốt, bôi lên chỉ thấy cảm giác mát mẻ, không còn đau rát nữa. Bôi thuốc vài ngày, vết thương cũng dần khép miệng, cô không còn cảm thấy đau rát mãnh liệt như trước, có điều khi bước đi vẫn cảm thấy chỗ bỏng đau nhức từng cơn. Tạm thời chưa thể đi học tiếp được, cô đành gọi điện xin nghỉ thêm hai hôm nữa.

Sớm nay, mẹ cô đặc biệt kiểm tra lại cửa nẻo trong nhà một lượt, bảo là tối qua nhà phía sau xem phim xong tính ra vườn hái ít hành lá vào nấu đồ ăn thì nhìn thấy bóng người lảng vảng sau nhà mình. Thấy có người ra ngoài, bóng người kia chạy mất. Sáng nay nhà ấy chạy ngay sang khu nhà mình, nhắc mọi người cẩn thận, nhỡ có trộm cắp lớn vớn quanh đây. Vì thế, mọi người ở đây đều cẩn thận kiểm tra cửa nẻo, tiền tài, đồ đạc.

Trước đó, ở Trường Cơ từng xảy ra vài vụ mất trộm. Nhà cấp bốn ở Trường Cơ thường dùng cửa sổ có chấn song phòng trộm, cánh cửa không mấy khi đóng, chỉ kéo rèm vải che. Rèm vải cũng chỉ phòng quân tử, không chống nổi tiểu nhân, có lần trộm thừa lúc người nhà ngủ say, dùng tay kéo rèm cửa sang bên, đưa tay vào kéo chốt cửa, thò gậy trúc vào khều hết quần áo trong phòng ra lục lấy tiền trong túi.

Trường Cơ từng có mấy nhà ngủ dậy thấy quần áo không cánh mà bay. Chuyện nhà bà Tôn là dở khóc dở cười nhất. Bà Tôn gần sáu mươi, con rể lớn sống ở thành phố bên đặc biệt về chuẩn bị lễ mừng thọ cho mẹ. Kết quả, ngủ nhà mẹ vợ một đêm, sáng hôm sau tìm khắp nơi không thấy quần đâu, túi quần còn ba ngàn đồng. Tiền mất đau lòng là chuyện đương nhiên, nhưng quần mất còn phiền toái hơn. Nhà mẹ vợ không có quần cho con rể mặc, cậu rể không có quần chỉ biết rúc trong chăn, không dám thò mặt ra ngoài, bà lão phải nhờ người vào thành phố mua quần về cho rể mặc tạm.

Chuyện nhanh chóng lan ra khắp thu tập thể Trường Cơ, ai ai cũng biết. Mọi người nghe xong vừa bực vừa buồn cười, nhưng đều rút kinh nghiệm, đi ngủ không dám quăng quần áo lộn xộn nữa, nhất định phải để ở chỗ cách xa cửa sổ, đảm bảo không bị tên trộm nào đó câu mất.

Được vị hàng xóm tốt bụng nhắc nhở, nhà nào nhà nấy rục rịch phòng trộm. Riêng Tần Chiêu Chiêu nghe xong lại có cảm giác khác. Cô phân vân, lẽ nào bóng dáng lặng lẽ quanh quẩn trên con đường nhỏ sau nhà mình tối qua thực sự là trộm sao? Nếu đúng là trộm, tại sao không nhằm sáng sớm hay đêm khuya, lại đến lúc người ta còn đang xem ti vi?

Cô có cảm giác người kia không phải là trộm, nhưng không phải trộm thì là ai? Bất giác cô nghĩ ngay tới Lâm Sâm. Cậu ta từng tới sau nhà gõ cửa phòng cô một lần, giờ cô xin phép nghỉ, đã lâu không lên lớp, có khi nào...

Tuy không nghe thấy tiếng gõ cửa sổ nhưng cô vẫn có cảm giác bóng người bên ngoài rất có thể là Lâm Sâm.

Sau kỳ nghỉ hè vào năm học mới, tới giờ cậu ta và cô xem như tuyệt giao, chưa từng nói chuyện một câu, nhưng hôm cô bị bỏng, chẳng hiểu sao cậu ta lại mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy tới bệnh viện, gặp cô lại nói thác mình tới viện tìm thím, rồi một câu ân cần hỏi thăm cũng không có, cứ thế chạy mất. Sau đó lại âm thầm đứng ở cầu thang lén nhìn theo cô, trong mắt ẩn chứa biết bao nhiêu quan tâm, săn sóc.

Tần Chiêu Chiêu chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết Lâm Sâm thật sự vẫn còn thích mình, tâm ý của cậu ta chưa từng đổi khác, chẳng qua cậu ta không muốn biểu lộ với cô mà thôi. Cậu ta từng thổ lộ một lần, đổi lại bị cô làm cho mất mặt, đau lòng. Cô thầm nghĩ, nếu người ngoài thực sự là Lâm Sâm, cô càng không thể để cậu ta vì mình mà gánh thêm nỗi hiềm nghi ăn trộm.

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu học bài ở bàn học cạnh cửa sổ, coi như một công đôi việc, vừa có thể ôn bài Ngữ văn vừa tiện lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Tấm rèm màu lam nhạt thờ ơ che khung cửa nhỏ, ngoài kia yên tĩnh không tiếng động. Thi thoảng một cơn gió thổi tới, lá cành xao xác rung động, càng tôn thêm vẻ tịnh mịch, yên ắng của đêm đen.

Làm xong bài tập, cô chợt nghe tiếng sột soạt bên ngoài vọng vào, mơ hồ giống tiếng đế giày đạp lên lá khô. Vội vàng dừng bút lắng nghe nhưng bên ngoài vẫn yên tĩnh như không có gì xảy ra. Bốn bề im ắng, đến tiếng gió thổi lá cây xao xác cũng dừng lại. Cô khẽ gạt rèm cửa nhìn ra ngoài, trời đêm không trăng, bên ngoài là một khoảng tối đen mông lung, chỉ có ánh đèn huỳnh quang bàng bạc từ phòng ba mẹ hắt ra nhuộm đám cỏ lau sau nhà thành sắc vàng óng như cỏ thu, như một bức tranh tĩnh vật. Bốn bề

vắng lặng tới mức khiến cô phải nghi ngờ có khi nào bản thân nghe lầm hay không?

Đang định buông rèm, bỗng cô nhận ra ánh sáng bạc của ngọn đèn hình như không hoàn chỉnh, bên mép thoáng hiện một bóng đen. Bóng đen kia lóe qua, phảng phất giống bóng đầu và cổ của ai đó. Cô ngẩn người, đây là bóng người sao? Nếu đúng là người, hẳn người này đang tránh tới gần cửa sổ phòng ba mẹ cô. Thân người vừa nhoáng qua, bóng dáng đã hiện rõ dưới bóng ngọn đèn, rõ ràng, chận thực như giấy trắng mực đen.

Ai đang nấp sau nhà? Là trộm... Hay là Lâm Sâm?

Kéo tấm rèm hơi rộng ra, Tần Chiêu Chiêu hồi hộp, tim nhảy múa rộn ràng trong lồng ngực, cô không biết làm cách nào để kiểm tra xem ai đang nấp sau nhà. Nhất định không thể kêu lên, nếu không người lớn nghe thấy sẽ tưởng có trộm mà hò nhau đuổi bắt. Trộm thật bị bắt cũng chẳng sao, còn nếu Lâm Sâm bị bắt thì đúng là thảm cho cậu ta. Có điều, người ngoài kia có thật là Lâm Sâm hay không?

Chờ một lúc, cô chợt nhanh trí nhớ ra một chuyện, ngón tay gõ nhẹ nhàng trên tấm kính cửa sổ, lộc cộc như tiếng vó ngựa đều đều. Giống như trao đổi ám hiệu, một lát sau ngoài kia có âm thanh tương tự đáp lại, âm thanh rất nhỏ chỉ đủ để cô nghe thấy.

Là Lâm Sâm, đúng là Lâm Sâm... Mặc dù lúc trước vẫn có thể đoán ra nhưng tới giờ thật sự chứng minh được phỏng đoán của mình không sai khiến cô không biết nên làm sao mới phải. Cậu ta thực sự đứng ngoài cửa sổ phòng cô, đêm nào phòng cô cũng kéo rèm kín, cậu ta đứng ngoài đó chờ mong điều gì? Mất công chạy đường xa tới đây vào lúc tối tăm như vậy mà không thể nhìn thấy người trong phòng, còn có thể bị người ta hiểu nhầm thành trộm mà đuổi bắt.

Ban đầu cô tính mở cửa khuyên cậu ta trở về, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy làm thế thật không ổn. Ngộ nhỡ có người lại vô tình ra vườn sau hái rau có gì đó, thấy hai người họ một nam một nữ xì xào to nhỏ với nhau, nhất định hôm sau sẽ có tin đồn không hay truyền tụng khắp nơi. Cô hành xử cận thận, xé một mảnh giấy nhỏ, viết hai câu đơn giản: “Cậu mau về đi, gần đây quanh khu này có trộm, đừng để mọi người tưởng cậu là trộm mà đuổi bắt.”

Khẽ vén tấm rèm, cô nhẹ nhàng đẩy tờ giấy qua khe hở do tấm rèm tạo ra, tờ giấy bên ngoài rút đi rất nhanh. Một lúc lâu sau, tờ giấy trở lại theo đường cũ, cô mở ra nhìn, thấy hai dòng đơn giản: “Vậy tôi về đây, cậu cẩn thận dưỡng thương. Mong cậu sớm hồi phục.”

©DTV

Ngoài kia vẫn thật yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió nhẹ nhàng lay động lá cây thi thoảng vang lên, lâm Sâm hẳn đã đi rồi. Từ đầu đến cuối, Tần Chiêu Chiêu không mở cửa sổ, thậm chí không kéo rèm, Lâm Sâm chỉ nấp trong đêm đen bên ngoài, hai người không thấy mặt nhau. Thật sự không thấy mặt, nếu không phải tờ giấy in chữ của cậu ta còn đang bày trên bàn chứng thực ban nãy cậu ta có đứng ngoài cửa sổ phòng cô, tới giờ hẳn cô vẫn mơ hồ không biết có thật cậu ta đã tới hay không nữa?

Chữ Lâm Sâm không đẹp lắm, hàng chữ xiêu vẹo như đàn cua bò nghênh ngang trên mặt giấy, lóng ngóng và vụng về. Vụng về nhưng không khó nhìn, ngược lại còn rất đáng yêu. Tần Chiêu Chiêu nghĩ một lúc, cuối cùng không vo viên ném đi mà cẩn thận kẹp lại trong tấm thiệp chúc Tết cậu ta tặng ngày trước.

Tần Chiêu Chiêu nghỉ gần hai tuần mới đi học trở lại. Tới lớp vừa vặn gặp Vu Thiến, lại cảm ơn lọ thuốc bỏng của cô thêm lần nữa, quả thật thuốc rất hữu hiệu. Vu Thiến cười cười. “Đã bảo đừng cảm ơn mình mà, thật ra

thuốc đó không phải của mình, mẹ mình cũng chưa từng bị bỏng. Mẹ Mộc Mộc lúc trước nấu ăn bị bỏng đã dùng qua loại thuốc này rất hiệu quả nên cậu ấy đi mua một lọ rồi nhờ mình đưa cho cậu. Cậu ấy sợ nếu bảo đây là đồ của cậu ấy, cậu sẽ không nhận nên mới nhờ mình giúp. Mình chỉ nhấc tay làm phúc thôi, người cậu cần cảm ơn là Mộc Mộc ấy!"

Tần Chiêu Chiêu không nghĩ tới chuyện này, vốn còn định hỏi hôm đó làm sao Vu Thiến tìm được tới nhà mình, giờ không cần hỏi nữa rồi, tất nhiên là Lâm Sâm đưa cô ấy tới, chẳng qua cậu ta không vào nhà mà thôi.

Vu Thiến kể lại mọi chuyện: "Giờ tự học hôm đó mới vui cơ. Mộc Mộc đến không thấy cậu đâu liền lượn lờ xung quanh lớp trưởng kiếm cớ hỏi thăm: "Lớp trưởng ơi, sao lạ thế nhỉ? Sắp lâm trận thi đại học đến nơi rồi mà vẫn còn học sinh trốn học cơ à?" Hôm ấy cả lớp chỉ có mình cậu nghỉ học, có ngốc mới không biết cậu ấy đang nói cậu, chẳng qua là tự lừa mình lừa người mà thôi. Thế là mình mới nổi hứng dọa một tí, bảo là cậu bị bỏng nước sôi cực kỳ nghiêm trọng, giờ đang được đưa đi cấp cứu rồi. Cậu ấy nghe xong, mặt mũi trắng bệch, không buồn làm bộ làm tịch nữa, đẩy bàn chạy thẳng khỏi lớp làm bọn mình cười đau cả bụng."

Tần Chiêu Chiêu giật mình hiểu ra, chả trách hôm đó Lâm Sâm mồ hôi mồ kê nhễ nhãi chạy thẳng tới bệnh viện, nhìn qua là biết cậu ta rất vội, hóa ra bị Vu Thiến dọa cô đang cấp cứu ở bệnh viện. Cô nén giận. "Sao cậu lại đùa thế?"

"Thì mình cũng thuận miệng đùa chút thôi, ai biết cậu ấy cho là thực chứ, đúng là "đầu gỗ" mà. Hôm sau cậu ấy đến lớp bị mọi người chọc: "Mộc Mộc, Chiêu Chiêu của cậu cấp cứu về chưa?" Cậu ấy đỏ bừng mặt. Mình cứ ngồi mãi chờ cậu ấy đến trút giận, thế mà chờ mãi chẳng thấy gì. Đã thế cậu ấy còn vô cùng nhã nhặn mời mình uống Coca, hóa ra muốn nhờ mình mang thuốc chữa bỏng tới cho cậu."

Bao nhiêu nỗ lực giả vờ bấy lâu của Lâm Sâm bị một câu nói giỡn lột sạch trơn, vậy là cả lớp lại biết thêm một bí mật, hóa ra cậu ta vẫn chưa thay lòng với Tần Chiêu Chiêu. Ngày Tần Chiêu Chiêu đi học lại, mọi người thấy cô là cười đầy ý vị, có người còn nói toạc: "Tần Chiêu Chiêu, cậu đi học lại rồi à? Thế là có người trút được gánh nặng rồi!"

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt không nói một câu, đi thẳng về chỗ ngồi, lòng cô lăn tăn như hồ nước gợn sóng, càng lúc càng đỏ mặt vì cảm động, khó khăn lắm mới cân bằng lại được.

Sau chuyện Tần Chiêu Chiêu bị bỏng, biểu hiện của Lâm Sâm khiến các bạn nữ trong lớp càng có thêm ấn tượng với cậu ta, ai cũng nói cậu ta đối xử với Tần Chiêu Chiêu thật là tốt. Vu Thiến còn thẳng thừng hỏi: "Thật ra Mộc Mộc thích cậu thật đấy, sao cậu không mảy may cân nhắc cậu ấy thế?"

Cô luống cuống kiếm cớ: "Mình... hiện giờ... chỉ muốn chú tâm học hành để thi đại học, những chuyện khác không muốn nghĩ tới."

"Thì làm bạn cũng được mà, như vậy không cần phải trốn cậu ấy nữa. Nếu cậu thích một người nào đó mà bị người ta hắt hủi như tránh tà thế, cậu có thấy thoải mái không?"

Vu Thiến thuận miệng nói vậy khiến Tần Chiêu Chiêu chấn động. Tư vị hèn mọn khi thầm thương ai đó đương nhiên cô hiểu hơn ai hết. Giống như bấy lâu nay cô vẫn âm thâm thương nhớ Kiều Mục, luôn luôn tìm cách, cẩn thận cố gắng đến gần cậu. Lớp mười may mắn được học cùng lớp với cậu khiến cô mừng đến phát điên. Cậu chưa từng để ý tới cô, nhưng chỉ cần vô tình gặp nhau trên sân trường, cậu tùy ý gật đầu chào hoặc mỉm cười cũng đủ khiến cô lâng lâng sung sướng cả ngày rồi.

Trông mình mà ngẫm đến người, Tần Chiêu Chiêu cũng hiểu thái độ "e sợ chỉ mong tránh xa" của mình trước kia hẳn khiến Lâm Sâm đau lòng lắm. Cứ thử nghĩ nếu Kiều Mục cũng "e sợ chỉ mong tránh xa" cô như vậy, hẳn cô cũng rất khó chịu. Bản thân không muốn thì không nên làm thế với người khác.

Chương 32

Tần Chiêu Chiêu không cố ý tránh né Lâm Sâm nữa, bắt đầu tự nhiên tiếp xúc với cậu như các bạn trong lớp. Sự thay đổi thái độ của cô khiến Lâm Sâm vui mừng ra mặt. Vu Thiến còn lén nói cho cậu biết, Tần Chiêu Chiêu không chịu tiếp nhận cậu vì muốn tập trung tinh thần ôn thi vào trường đại học mong muốn, không muốn bị phân tâm. Chu Minh Vũ nghe xong nguyên nhân này, nói: "Mộc Mộc à, xem ra không phải Tần Chiêu Chiêu không thích cậu đâu, chẳng qua cô ấy là con ngoan trò giỏi, nghe lời thầy cô lấy học tập làm nhiệm vụ hàng đầu, không muốn dính dáng tới chuyện yêu đương mà thầy cô và phụ huynh vừa nghe đã giật mình nên mới cố tình không thừa nhận tình cảm với cậu. Rõ ràng là cô ấy sợ bị giáo viên biết mình đua đòi "học cái xấu", học sinh ngoan lúc nào chẳng sợ giáo viên thay đổi cách nhìn về mình."

Được Vu Thiến nói rõ nguyên nhân, thêm phân tích của Chu Minh Vũ, Lâm Sâm cũng cảm thấy thư thái ít nhiều. Cậu hiểu Tần Chiêu Chiêu hẳn cũng có ý với mình, nếu không làm sao đêm đó cô có thể cảm nhận được rằng cậu đang đứng ngoài của sổ? Rõ ràng "tâm hữu linh tê nhất điểm thông[1]" - không phải ai cũng có thể "thông" như vậy được đâu nhé!

[1] Lấy ý từ Vô đề I của Lý Thương Ẩn: "Thân vô thái phượng song phi dực/ Tâm hữu linh tê nhất điểm thông", nghĩa là: "Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao/ Nhưng trong lòng có

điểm sừng tê để cảm thông, thấu hiểu lẫn nhau."

Tần Chiêu Chiêu bị bỏng, xin nghỉ một tuần, mấy ngày cuối tuần với Lâm Sâm thật chẳng khác gì đồ ăn không bỏ muối, tẻ ngắt không cách nào chịu nổi. Vất vả lắm mới chờ được đến ngày cô đi học lại nhận được tin cô xin nghỉ thêm. Cậu không kìm được, hết giờ tự học không về nhà ngay mà đạp xe tới khu ngoại thành phía đông.

Lần mò trong bóng tối, cậu rón rén đến bên cửa sổ phòng cô. Trên rèm cửa không in bóng dáng cô, chỉ có ánh sáng vàng vọt của chiếc đèn hắt ra ngoài, ngay cả màu lam nhạt của tấm rèm cũng không thấy rõ, đừng nói tới bóng người.

Nhưng giữa đêm sâu yên tĩnh, chỉ cách một tấm rèm, cậu có thể nghe thấy những âm thanh cô tạo ra trong phòng: tiếng cô mở cặp sách, tiếng hộp bút mở, thậm chí cả âm thanh loạt soạt khi cô lật mở từng trang sách; đôi khi còn có tiếng hát khe khẽ của cô, tiếng hát dịu dàng, mềm mại như làn nước trong suốt uốn mình trên cỏ xanh; chốc chốc lại thấy tiếng cô cao giọng đáp lại ba mẹ ở nhà ngoài, thanh âm êm dịu chuyển sang vang dội, tựa như đóa hoa đương nụ bung nở nhoẻn miệng cười.

Không thể thấy gương mặt hay bóng hình, chỉ có thể cách một lớp cửa chăm chú lắng nghe âm thanh cô tạo ra cũng đủ khiến cậu vô cùng thỏa mãn.

Có điều, nghe lén chưa được bao lâu, chợt có người ra khoảnh đất phía sau, một vệt đèn pin ngẫu nhiên rọi vào người cậu rồi nhanh chóng biến mất, có lẽ người kia phát hiện bên ngoài có người. Cậu nhanh chóng rụt người lại, nép sát vào dải đất, tránh ánh đèn pin lại quét tới, không dám liều mình ở lại thêm. Dù sao bụi cỏ dại này cũng không phải ngã tư cho người ta lang thang dạo mát, chẳng ai rỗi việc lại nửa đêm nửa hôm tìm tới cái chốn

như thế này, còn bám riết lấy cửa sổ nhà người khác không chịu đi nữa chứ. Nếu thật bị người ta tóm được, chẳng biết sẽ phải biện giải làm sao. Không thể nói đến đây vì Tần Chiêu Chiêu được, sẽ khiến người lớn hiểu nhầm, rồi lại bàn ra tán vào làm cô khó xử. Tốt nhất là đi trước, tránh gây chuyện không hay.

Lý lẽ đã rõ như vậy, nhưng hôm sau hết giờ tự học, lý trí vẫn không cưỡng lại được hai cái chân ương ngạnh, cậu lại dò dẫm đạp xe tới khu Trường Cơ ở ngoại ô. Cậu cứ lẩm nhẩm với bản thân hết lần này đến lần khác, tối qua ở chưa được bao lâu đã phải đi, hôm nay nhất định phải nán lại lâu thêm một chút.

Bàn chân đạp lên lá khô rụng, cậu nhón chân tìm tới khung cửa sổ kia. Còn chưa kịp lại gần, chợt thấy tấm rèm lam nhạt bị vén một góc, ánh đèn màu cam hắt thẳng ra ngoài như ánh mặt trời rực rỡ tràn tới tỏa ánh hào quang vào khoảng không tối đen trước mặt cậu.

Cậu vô thức dừng bước, ngây ngẩn nhìn ánh đèn, hẳn là cô vén rèm lên để nhìn ra ngoài. Cô nhìn gì bên ngoài? Lẽ nào cô biết cậu đang đứng ngoài sao? Không thể nào, sao cô biết được cậu sẽ đến?

Một lát sau, chợt thấy tấm kính cửa sổ vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng khiến cậu run bắn trong lòng. Cô biết cậu đang đứng ngoài nên mới dùng cách giống của cậu để gọi.

Cậu vừa mừng vừa lo gõ lên tấm kính đáp lại, ngón tay khẽ run rẩy, lòng bàn tay ẩm ướt vì hưng phấn và kích động. Cô chẳng những biết cậu đang đứng ngoài cửa sổ mà còn chủ động gõ cửa "gọi" cậu, cô không còn e sợ, tránh né cậu như trước kia nữa, làm sao cậu có thể không phấn khích, kích động cho được?

Cô không vén rèm, không mở cửa sổ, càng không nói một lời, chỉ hé rèm tuồn một tờ giấy cho cậu, nhắc cậu mau về nhà, đừng để mọi người tưởng cậu là trộm mà đuổi bắt. Cậu cảm thấy đây rõ ràng là sự quan tâm, cô có quan tâm mới lo lắng cho cậu như vậy, nếu không sao phải nhiều chuyện với cậu như thế? Bỏ tờ giấy đáng yêu vào cặp, cậu rút giấy bút trong cặp ra viết đáp lại cô. Tới giờ cậu mới cảm thấy chữ viết không đẹp thật đáng chán, bèn cố gắng viết từng chữ ngay ngắn.

Đêm đó, Lâm Sâm ca hát một mạch từ nhà Tần Chiêu Chiêu về đến nhà mình. Cây cối bên đường reo vang trong gió như thể đang hòa tấu mừng vui cho cậu. Tiếng hát vui vẻ vang vọng trên con đường núi âm u, tịch mịch.

"... Và cứ mỗi ngày, mỗi ngày trôi qua, kẻ si tình này lại yêu em nhiều thêm, yêu em nhiều hơn nữa, đến khi tình yêu ngập tràn. Để từ đây cuộc đời em sẽ chỉ còn những điều tốt đẹp, quên hết u sầu, quên đi nước mắt rơi[2]*..."*

*[2] Lời bài hát **Mỗi ngày yêu em hơn một chút** của Trương Học Hữu.*

Tần Chiêu Chiêu không còn trốn tránh nữa, Lâm Sâm vui vẻ hơn nhiều, cảm thấy những chuyện trước kia mình làm thật sự rất ngu ngốc. Cậu không hề để ý tới cảm xúc của cô, cứ thế khua chiêng gióng trống mời cả lớp ăn "kẹo mừng". Thật ra ngày đó cô sống chết không muốn thừa nhận chẳng qua vì không muốn để lộ chuyện này, không muốn mọi người biết. Học sinh ngoan lúc nào cũng sợ những lời đồn đại này kia, huống hồ một cô gái hay ngượng như cô, nhất định cô xấu hổ lắm. Lúc ấy sao cậu không nghĩ tới những chuyện như thế này? Tới giờ nhận ra thì cũng muộn rồi, cậu quyết định từ nay trước khi quyết định làm gì đều phải nghĩ tới cảm giác của cô đã. Cô không muốn khoe ra cho mọi người biết, vậy cậu sẽ giữ thật kín; cô cho rằng học hành mới là chuyện quan trọng, vậy cứ để cô chú tâm học tập; cô muốn thế nào cậu cũng tình nguyện chiều theo. Chỉ cần cô vui là được.

Trời lạnh dần, gió thu lạnh thêm từng ngày. Đến khi sương trắng ban đêm bắt đầu ngưng kết thành sương bạc sáng sớm thì cái rét mùa đông cũng bắt đầu lộ mặt.

Một năm bốn mùa, Tần Chiêu Chiêu thích nhất mùa hè, ghét nhất mùa đông. Cô rất sợ những khi trời lạnh, chân tay sẽ nứt nẻ, da cước lên vừa đỏ vừa đau lại ngứa, vô cùng khó chịu. Để giảm ngứa, Tần ba đã dùng thử rất nhiều cách, dùng nước ớt để rửa tay, đắp tỏi mềm, thậm chí lau bằng chuối tiêu vụn.... nhưng tất cả đều không khỏi. Thậm chí dùng túi chườm nước ấm cũng không tác dụng gì, năm nào những cơn nứt nẻ mùa đông cũng tới hỏi thăm cô, miên man không dứt tựa như không gặp không về. Cuối cùng, cô chẳng còn cách nào khác, đành mặc kệ.

Năm nay trời vừa sang đông, từng vết nứt nẻ lại xuất hiện trên tay Tần Chiêu Chiêu, ngón tay cô đỏ rộp, sưng phồng như củ cà rốt, khẽ chạm vào cũng đau vô cùng khiến cô viết bài cũng không xong. Cô học theo một nam sinh trong lớp, mua tạm một hộp cao dán cắt thành những mảnh lớn nhỏ dán lên chỗ đau. Mười ngón tay đều bị dán chi chít, mu bàn tay còn hai miếng cao to đùng. Tay cô giờ chẳng giống bàn tay người mà giống quầy thuốc hơn. Vu Thiến nhìn bàn tay cô mà thốt lên: “Oa! Cậu có đôi bàn tay “đẹp” nhỉ!”

Cô nhìn đôi bàn tay lem nhem toàn cao dán của mình cũng cảm thấy thật xấu hổ, vội vàng giấu bàn tay xấu xí vào găng tay. Thế nhưng, cũng may dán cao lên có đôi chút tác dụng, những chỗ da nứt nẻ không còn đau nữa, ngón tay có thể cử động linh hoạt hơn, có điều hai bàn tay dính đầy cao dán trông thật xấu xí!

Hai bàn tay dán cao chi chít đúng là xấu xí khiến cô ngượng ngùng không muốn để ai nhìn thấy, nhưng Lâm Sâm lại rất chú ý tới tay cô. Nghỉ

giữa giờ, cô đang cầm túi chườm, chuẩn bị đổ ít nước nóng trong phích vào để ủ ấm, lại thấy cậu ta len lén tới gần, nói: “Sao tay cậu bị nẻ lâu vậy?”

Để tiện rót nước vào túi chườm, Tần Chiêu Chiêu tháo găng tay, để cậu ta nhìn chằm chằm vào tay như vậy thật xấu hổ, cô bèn cỏ túi chườm sang một bên, nhanh chóng lấy găng tay xỏ vào. Vừa xỏ găng tay vào đã thấy Lâm Sâm cầm túi chườm của mình lên, rót đầy nước ấm vào trong.

Cô đỏ mặt nhận túi chườm. “Cảm ơn!”

“Không sao, dán mấy miếng cao lên tay có tác dụng à?”

“Ừ, tốt lắm!”

Cô trả lời rất đơn giản, nhưng cậu ta lại thành thật nói: “Nếu có tác dụng thật thì tốt, nhà tôi còn mấy hộp cao dán loại tốt nhất, lúc trước thím mang từ bệnh viện về cho ba tôi trị đau lưng. Tôi mang tới cho cậu nhé!”

Cô nhanh chóng xua tay. “Không cần, không cần đâu. Tôi tự mua được!”

“Tôi đã hỏi Hoàng Dương rồi, cái này không phải dùng ngày một ngày hai mà khỏi được. Cậu ta còn bảo dán thế này vài ngày sẽ khá hơn nhưng phải dùng thường xuyên vì đây chỉ là trị ngọn, không phải chữa tận gốc. Có điều, nếu thấy dán cao mà khá hơn thì cứ dán, có còn hơn không.”

Tần Chiêu Chiêu học theo Hoàng Dương mua cao dán lên tay, cô không ngờ Lâm Sâm đã tìm Hoàng Dương hỏi thăm cặn kẽ như vậy, xem ra cậu ta đã chú tâm tới đôi bàn tay xấu xí của cô từ hồi đầu đông rồi. Ôm túi chườm ấm áp, cô không biết nên nói gì mời phải, chỉ đột nhiên cảm thấy hôm nay túi chườm nóng hơn hẳn bình thường, tưởng chừng hơi ấm có thể xuyên qua mọi lớp áo, ấm tới tận đáy lòng.

Giờ tự học hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu lại thấy có người bỏ hai hộp cao dán vào ngăn bàn của mình. Cô biết nhất định là Lâm Sâm lén bỏ vào đây, có nên trả lại cho cậu ta hay không? Cô suy nghĩ nửa ngày. Cô hiểu vật nhỏ bé này biểu thị một phần tâm ý của cậu ta, giống như trái táo năm xưa cô tặng Kiều Mục. Lúc cô làm vậy cũng không có mong ước gì lớn lao, chính cô cũng biết thầm thích người ta sẽ chẳng mang lại kết quả gì, chẳng qua cô chỉ muốn tốt cho cậu. Lúc ấy cô đã vô cùng hy vọng Kiều Mục sẽ ăn quả táo ấy, thế nhưng cậu lại mang quả táo "trả" lại cho Hứa Lệ Viện. Khi ấy cô đã buồn, rất rất buồn, nhưng buồn đến mấy cô vẫn tình nguyện đối tốt với cậu.

Nguyện ý đối tốt với một người, dẫu cho họ không nhận tấm chân tình này của mình, cũng dứt khoát không thay lòng - tấm lòng ấy, tâm lý ấy, Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn có thể hiểu được. Vì hiểu được nên mềm lòng. Cô không trả lại hai hộp cao này mà im lặng đón nhận.

Tần Chiêu Chiêu âm thầm nhận hai hộp cao dán khiến Lâm Sâm phấn khích vô cùng. Cậu càng tin rằng cô cũng có ý với mình, chẳng qua cô không muốn bày tỏ mà thôi. Không bày tỏ thì không bày tỏ, trong lòng vui là được rồi.

Chương 33

Thời gian chầm chậm trôi qua, chớp mắt năm 1999 đã kết thúc. Những ngày cuối năm thật sự vô cùng náo nhiệt, bởi vì Ma Cao được trả về cho Trung Quốc[1], bởi vì hai thế kỷ sắp chuyển giao.

[1] Ma Cao và Hồng Kông là hai đặc khu hành chính của Trung Quốc. Từ thế kỷ XVI, Ma Cao đã trở thành thuộc địa của Bồ Đào Nha và chỉ được trao trả lại cho Trung Quốc vào ngày 20-12-1999, là tô giới cuối cùng của người nước ngoài trên đất Trung Quốc.

Cũng như hai năm trước Hồng Kông được trả về Trung Quốc, chuyện Ma Cao trở về chẳng liên quan gì tới một nữ sinh không màng chính trị như Tần Chiêu Chiêu. Rất nhiều học sinh trong lớp thở than, Hồng Kông được trả lại năm 1997 đúng lúc họ nỗ lực thi cấp ba nên không thể chứng kiến nghi thức chuyển giao lịch sử, đến giờ Ma Cao được trả về họ lại đang chuẩn bị thi đại học, vẫn không thể chứng kiến trọn vẹn. Trong lòng mọi người vô cùng oán thán!

Nhưng nhờ phúc Ma Cao mà các trường cho nghỉ trọn vẹn ngày Hai mươi tháng Mười hai để giáo viên và học sinh có thể xem truyền hình trực tiếp thời khắc lịch sử, học sinh cấp ba cũng không ngoại lệ. Được nghỉ một ngày khiến học sinh cấp ba kích động không thôi, nhất thời hô vang hiệu trưởng vạn tuế.

Ti vi rầm rộ truyền hình trực tiếp sự kiện Ma Cao trở về với Trung Quốc không làm Tần Chiêu Chiêu quan tâm. Ôn bài đến tận khuya cô mới nhớ ra bạn bè trong lớp vô cùng chờ đón sự kiện này, cũng muốn mở ti vi xem thử. Có điều, ba mẹ ở phòng bên giờ đã ngủ rồi, mở ti vi hẳn sẽ đánh thức hai người dậy, vì thế cô đành thu lại mong muốn được xem ti vi mà leo lên giường ngủ. Hôm sau ti vi đưa tin, ban đầu cô còn tùy tiện xem, đến tận khi bài hát mừng trở lại vang lên - *Thất tử chi ca*[2] - *Ma Cao:*

[2] Thất tử chi ca: là một chùm thơ hiện đại được sáng tác vào tháng 03-1925, tác giả Văn Nhất Đa. "Thất tử" chỉ bảy vùng đất bị chiếm làm thuộc địa: Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan, Cửu Long, Uy Hải Vệ, vịnh Quảng Châu, Lữ Đại. Bảy mươi năm sau, ***Thất tử chi ca - Ma Cao*** *được nhà chế tác nổi tiếng Lý Hải Ưng phổ nhạc, thành bài hát* ***Ma Cao trở về*** *được truyền bá rộng rãi khi Ma Cao được trả lại cho Trung Quốc vào năm 1999.*

“Người cũng biết Ma Cao không phải tên con? Con xa người lâu quá, Đất mẹ ơi!

Họ chỉ có thể mang thân xác con đi, linh hồn con vẫn mãi vấn vương Người.

Ba trăm năm không phút giây quên đi Đất mẹ!

Xin hãy gọi tên con, gọi con một tiếng “Ma Cao”!

Đất mẹ ơi Đất mẹ, con muốn trở về, trở về bên người, Đất mẹ!”

Cô gái Ma Cao thơ ngây dùng tiếng phổ thông chưa chuẩn hát vang những lời này khiến lòng Tần Chiêu Chiêu đột nhiên dấy lên một niềm cảm động khôn nguôi. Một phần lãnh thổ trở về đối với một nữ sinh trung học đơn thuần là chuyện quá to tát, có phần hơi khó lý giải. Nhưng nếu đem so sánh với chuyện một đứa con bé nhỏ xa cách đã lâu nay lại được trở về trong vòng tay ấp ôm của mẹ hiền thì thật dễ hiểu. Nghe bài hát, xem lại lễ trao trả chính thức, lúc quốc ca Ma Cao vang lên, lòng cô không tự chủ được dâng lên một niềm xúc động…

Ma Cao được trả về không bao lâu thì Tết Dương lịch tới.

Tết Dương lịch 2000 mang một ý nghĩa vô cùng to lớn, là giao thời giữa hai thiên niên kỷ. Cả thế giới chờ đón thời đại mới, báo chí ngày ngày đưa tin các hoạt động chào đón thiên niên kỷ mới. Ngày Ba mươi mốt tháng Mười hai, sau giờ tự học buổi tối, lớp Tần Chiêu Chiêu tự tổ chức lễ mừng năm mới. Đây là Tết Dương lịch cuối cùng trong đời học sinh cấp ba của họ, đồng thời cũng là năm đầu tiên của thế kỷ mới, tiệc mừng cực kỳ rôm rả. Cả lớp cùng tụ họp, cười nói vui vẻ, cùng nhau chờ đón tiếng chuông điểm mười hai giờ mừng Giao thừa đến.

Bởi vì ý định mở tiệc nhất thời nảy ra nên cả lớp không ai chuẩn bị gì. Giáo viên chủ nhiệm rất hào phóng kêu mấy nam sinh tới khu tập thể giáo viên mang dàn karaoke nhà mình ra để cả lớp chung vui. Ban đầu ai muốn hát sẽ đứng lên hát, có điều học sinh cấp ba đều rất ngại ngùng, không mấy ai dám đứng lên biểu diễn trước mặt mọi người. Quanh đi quẩn lại chỉ có vài người, đa số mọi người đều ngồi yên, không khí có phần kém sôi nổi. Cán sự lớp thương lượng một lúc bèn quyết định dùng phương pháp đánh trống chuyền hoa để chọn người ngẫu nhiên, hoa tới tay ai người đó phải đứng lên "hiến nghệ" cho cả lớp xem.

Đánh trống chuyền hoa đúng là cách hay để vực dậy tinh thần sôi nổi của cả lớp, lớp trưởng dùng mặt bàn làm "trống", một nữ sinh dùng chiếc khăn lụa xanh của mình kết thành hình đóa hoa coi như "hoa", tiếng "trống" vang lên, "hoa" theo tiếng cười hi hi ha ha chuyền từ tay người này tới tay người khác. Tiếng "trống" dứt, "hoa" dừng ở tay ai, người đó sẽ lên bảng biểu diễn một tiết mục, ca hát, khiêu vũ, múa, tấu hài gì cũng được. Những người hào phóng, vui vẻ có thể đứng lên biểu diễn vài bài khiến cả lớp vui vẻ vỗ tay, nhưng rất nhiều bạn ngượng ngùng đứng lên chỉ làm trò cười cho mọi người. Lý Quốc Thắng là một ví dụ, cậu không biết hát, cũng không biết múa, thậm chí đến nói chuyện cũng không nên hồn, ngây người trên bục giảng đến nửa ngày mới lắp bắp nói được một câu: "Mình… mình thật sự chẳng biết làm gì cả!"

Không thể cứ thế mà "tha" cho cậu ta được, tha người này những bạn sau cũng có thể đòi không biểu diễn nữa. Vì thế, lớp trưởng đành phải mách nước: "Thôi thế này nhé, mình nói ra một thành ngữ, cậu dùng hành động hoặc nét mặt thể hiện cho mọi người xem, biểu diễn được coi như thành công."

Thành ngữ lớp trưởng nói ra là "vui vẻ ra mặt", thực ra biểu diễn cái này không khó, chỉ cần Lý Quốc Thắng biết cười là được, nhưng đứng trước mấy chục cặp mắt hứng khởi mong chờ của bạn bè, cậu ta không nhếch môi cười nổi, gương mặt cứng đờ khiến cả lớp được trận cười ngặt nghẽo.

Khăn lụa kết hoa chuyền hết vòng này đến vòng khác, trong phòng cũng rộ lên từng tràng cười vui vẻ. Một lần, hoa rơi vào tay Tần Chiêu Chiêu, cô đỏ mặt bước lên bục giảng. Ban đầu, cô chỉ định ngâm một bài thơ Đường cho có lệ, Chu Minh Vũ ngồi dưới kêu ầm ĩ: "Tần Chiêu Chiêu, bọn mình không nghe cậu ngâm thơ nữa đâu. Cậu hát đi, cậu hát cũng hay mà, hát luôn bài *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* ấy!"

Đề nghị của cậu ta được mọi người ủng hộ, tất cả cùng xúm vào kêu Tần Chiêu Chiêu hát, cô đỏ mặt từ chối vài câu không được, cuối cùng đành nhận micro, cất tiếng hát:

"*Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dấu…*

Hoa không còn nở rộ, tình tràn như biển khơi, nếu em còn nhớ tôi, vì sao một mình ngậm ngùi?"

Đây là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu hát karaoke, cầm micro hát theo tiếng nhạc trong CD, nhưng cô hát từ đầu đến cuối không hề giống một người mới hát thử lần đầu, tiếng hát vô cùng hòa hợp với giai điệu, khác hẳn các bạn hát lúc chậm, lúc nhanh. Đơn giản vì bài hát này cô đã nghe không biết bao nhiêu lần, cũng âm thầm hát đi hát lại rất nhiều lần, lời bài hát đã thự nhuần nhuyễn; vừa nghe thấy giai điệu quen thuộc, từng câu từng tiếng hàm chứa bao nhiêu tình ý lại dào dạt tuôn chảy.

Trước Tết Dương lịch không lâu, Tần Chiêu Chiêu lại gửi thiệp mừng tới chỗ Kiều Mục. Hôm sau còn gửi thêm một phong thư vì nghe nói năm nay cậu không về quê ăn Tết. Cục phó Kiều chuẩn bị đưa gia đình con gái tới Thượng Hải cùng vợ con đón chào cái Tết ngàn năm có một. Người ở Trường Cơ nghe Kiều Diệp nói năm nay sẽ đi Thượng Hải ăn Tết liền nửa đùa nửa thật hỏi: "Không phải cô không hợp với mẹ kế sao? Sao giờ lại muốn tới Thượng Hải đón Tết với người ta?"

"Sao lại không đi chứ, tôi không hợp với bà ta là một chuyện, nhưng dù không hợp mà tôi cứ tới Thượng Hải chơi thì bà ta vẫn phải nhiệt tình đón tiếp tôi. Tự nhiên có thể ăn chơi mười ngày nửa tháng ở Thượng Hải mà không mất đồng nào, có đứa ngốc mới không đi."

Người ở Trường Cơ cũng chẳng lạ gì chuyện Kiều Diệp không ưa em trai cùng cha khác mẹ, nhưng không có tình cảm cũng chẳng sao, đằng này thấy lợi vẫn chiếm thật không khỏi khiến người ta chê cười. Cuối tuần, Tần Chiêu Chiêu về nhà, nghe được những chuyện này, biết năm nay Kiều Mục sẽ không về quê ăn Tết, chờ đợi cả năm thành công cốc, trong lòng không khỏi thất vọng.

Vì chuyện của Lâm Sâm nên giờ Diệp Thanh khá lạnh lùng với cô, thậm chí còn gần như không nói chuyện cùng, nên dẫu Kiều Mục có về ăn Tết thì cũng không chắc mấy người họ sẽ rủ cô tới nhà cậu chúc Tết. Nhưng chỉ cần cậu trở về, cô vẫn có cơ hội được gặp cậu. Năm ngoái cậu về thăm chị gái ở Trường Cơ, cô đã may mắn thấy cậu một lần. Giờ cậu không về, một chút cơ hội bé nhỏ cũng không có, thật sự thất vọng vô cùng.

Thất vọng, cô lấy hết can đảm viết một bức thư gửi cho cậu, tẩy tẩy xóa xóa một hồi, thay không biết bao giấy. Ánh đèn bàn vàng vọt tựa như người bạn nhỏ kiên nhẫn lẳng lặng đứng xem cô tẩy tẩy xóa xóa, mãi mới viết xong bức thư đơn giản kia.

"*Xin chào Kiều Mục,*

Nghe nói năm nay cậu không về quê ăn Tết, thật tiếc quá! Không biết cậu học organ electone thế nào rồi nhỉ? Chỉ còn hai, ba tháng nữa là tới kỳ thi vào các trường nghệ thuật chuyện nghiệp rồi, mình chúc cậu thi đạt thành tích tốt, có thể vào trường mà cậu mong muốn."

Bức thư không đề người gửi, vẫn dùng thư bảo đảm để gửi. Cô không cần cậu biết người gửi thư là ai, chỉ cần chắc chắn cậu có thể nhận được là đủ rồi. Cô chỉ muốn cậu biết rằng, trên đời này, ở một nơi xa xôi nào đó vẫn luôn có người lo lắng, quan tâm tới cậu, bất kể cậu có biết người đó là ai hay không.

Bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* kết thúc, không đợi mọi người vỗ tay, Chu Minh Vũ đã cao giọng bỡn cợt: "Tần Chiêu Chiêu, rốt cuộc cậu vẫn cảm thấy ai là người tuyệt nhất thế?"

Cả lớp hiểu rõ ý của Chu Minh Vũ, ai nấy đều quay sang nhìn Lâm Sâm cười vang. Mặt Lâm Sâm hơi đỏ, ngoài mặt vẫn làm ra vẻ thản nhiên như không nhưng tâm trí không biết đã bay lạc tới tầng trời nào rồi.

Đợt trống tiếp theo vang lên, không biết có phải có người ra ám hiệu hay không mà chiếc khăn khéo léo rơi vào tay Lâm Sâm. Chu Minh Vũ lập tức đẩy cậu lên bảng, kêu to hơn tất cả mọi người: "Mộc Mộc lên đi, Mộc Mộc lên đi nào!"

Lâm Sâm cũng rất thoải mái, đứng lên cầm micro hát bài *Mỗi ngày yêu em hơn một chút* của Trương Học Hữu:

"... Và cứ mỗi ngày, mỗi ngày trôi qua, kẻ si tình này lại yêu em nhiều thêm, yêu em nhiều hơn nữa, đến khi tình yêu ngập tràn.

Để từ đây cuộc đời em sẽ chỉ còn những điều tốt đẹp, quên hết u sầu, quên đi nước mắt rơi…"

Tuy cậu hát không được xuôi tai lắm nhưng tập trung biết bao tình ý nên lời hát đầy cuốn hút, rất nhiều bạn trong lớp vỗ tay ủng hộ thật lớn, đã vậy còn không quên hướng về phía Tần Chiêu Chiêu nháy mắt cười cười, đến mức khiến mặt cô đỏ lên vì ngượng.

Lâm Sâm hát xong, Chu Minh Vũ lại dùng chiêu cũ: "Mộc Mộc, chẳng hay cậu yêu ai mỗi ngày thêm một chút thế?"

Lâm Sâm vô thức liếc nhìn Tần Chiêu Chiêu, trên mặt có chút ngượng ngùng nhưng hai mắt sáng long lanh, mọi người cũng nhìn sang Tần Chiêu Chiêu cười vang. Cô lúng túng, lúng túng đến độ hai má đỏ bừng như người gây gây sốt, vội vàng nâng cốc giả vờ uống nước, chỉ hận không thể giấu luôn mặt vào cốc cho khỏi ngượng.

Trăng càng lúc càng lên cao, mặt trăng cong cong vàng óng lơ lửng tỏa ánh sáng bàng bạc. Bầu trời trong suốt như bức gấm xanh không nhiễm tơ bụi, trăng sáng sao thưa tựa hoa văn điểm xuyết trên tấm lụa sang quý. Khi tiếng chuông đồng hồ du dương điểm mười hai tiếng thì gần xa thi nhau truyền lại tiếng pháo hoa cùng những chùm hoa rực rỡ, thêm vào đó là tiếng vọng điểm 0 giờ của thiên niên kỷ mới. Trong phòng lớp Xã hội 3, tiếng cười cùng tiếng hoan hô của học sinh vang lên như hoa khói nở bung từng đợt rực rỡ.

Giữa tiếng xôn xao, Tần Chiêu Chiêu nghe thấy bên tai tiếng người nói: "Tần Chiêu Chiêu, năm mới vui vẻ!"

Quay mặt lại, cô bắt gặp cặp mắt nâu long lanh cùng gương mặt tươi cười của Lâm Sâm. Giữa thời khắc giao hòa của ngàn năm, cậu ta là người đầu tiên gửi lời chúc phúc tới cô.

Kỳ nghỉ đông bắt đầu.

Đối với học sinh lớp mười hai, nghỉ đông hay không cũng chẳng khác nhau, nghỉ rồi lại phải học bù, đã vậy còn phải đóng thêm học phí để học bù. Vốn được nghỉ đông một tháng, thực chất chỉ được nghỉ một tuần, coi như được thở ra một hơi.

Chiều muộn ngày Hai mươi tám Tết, Tần Chiêu Chiêu mới về đến nhà, ngày đông ngắn ngủi, về đến nhà trời cũng tối mịt. Nhà bác Chu bên cạnh đã đèn đuốc sáng rực, xôn xao tiếng cười nói. Bình thường chỉ có hai ông bà già ở nhà, đương nhiên không thể có cảnh tượng vui vẻ thế này, khỏi nói cũng biết ba anh em chị Tiểu Đan đã về rồi. Hỏi ra mới biết, không chỉ ba người cùng về mà Tiểu Cương và Tiểu Đan còn đưa người yêu về ra mắt nữa.

Đối tượng của anh Tiểu Cương là một cô gái Hồ Nam, dáng người thon thả, da trắng nõn nà, nói chuyện lanh lẹ, rõ ràng, nghe qua là biết người nhanh mồm nhanh miệng. Người yêu chị Tiểu Đan là một anh chàng Tứ Xuyên, dáng vẻ hiền lành, trung hậu, gặp ai cũng cười cười, thoạt nhìn cũng có vẻ tốt tính. Bác Chu gái tìm mỏi mắt không ra điểm xấu của hai người này, không biết làm sao, lén tố khổ với Tần mẹ: “Biết làm sao đây, trừ thằng Phong, cả hai đứa kia đều yêu người ở xa. Con bé kia ở Hồ Nam, thôi thì cũng được, chung quy cũng cách Giang Tây không bao nhiêu. Có điều từ Tứ Xuyên thì xa quá, gả Tiểu Đan đi xa như vậy, sau này muốn thăm cũng chẳng dễ dàng gì. Người ta vẫn nói con gái gả đi không có cha mẹ ở bên dễ bị bắt nạt, sau này có bị ức hiếp cũng chẳng biết dựa vào ai.”

Hình như anh chàng Đới Quân hiểu rõ nỗi lo lắng của bác Chu, trước mặt gia đình vợ tương lai thể hiện vô cùng tốt, cố gắng khiến cha mẹ vợ vui lòng. Cuối cùng, bác Chu đành phải buông xuôi. "Thôi, chuyện của con trẻ để chúng tự quyết định!"

Bác Chu gái cũng chỉ biết thuận theo, có điều vẫn thở dài. "Thằng bé này cũng không tệ, chẳng qua nhà tận Tứ Xuyên thật xa quá!"

Hôn sự của chị Tiểu Đan và anh Đới Quân tới đây coi như xong, họ lên kế hoạch sẽ tổ chức đám cưới vào ngày Quốc tế Lao động mùng Một tháng Năm năm nay.

Nghe tin chị Tiểu Đan sắp lấy chồng, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm thấy một niềm cảm khái không sao nói nên lời. Cô vẫn còn nhớ rõ năm xưa mình lẽo đẽo chạy theo đuôi chị Tiểu Đan bện vòng hoa, nhảy dây, qua chơi hết nhà này đến nhà khác... Bao nhiêu chuyện như mới hôm qua thôi. Có điều, người chị gái hàng xóm năm xưa vẫn kiên nhẫn dắt cô đi chơi giờ đã sắp được gả về nhà người.

Ngày tháng như nước, ngày này qua ngày khác từng giọt tí tách trôi giữa yên lặng, giọt rụng giọt rơi là bao nhiêu năm năm tháng tháng?

Tần mẹ nói với bác Chu gái: "Thời gian trôi nhanh quá nhỉ? Còn nhớ mới năm nào nhà tôi tới đây, Tiểu Đan mới năm tuổi. Chớp mắt đã lớn thế này rồi, còn sắp đi lấy chồng nữa."

"Đúng thế, còn nhớ mới năm nào mang thai, vợ chồng có hai con trai rồi, chỉ mong mỏi có đứa con gái. Sinh được con gái, cả tôi lẫn nhà tôi đều mừng lắm. Con bé này mới sinh đã gần bốn cân, đúng là nha đầu mập mạp. Đến giờ đã lớn, chuẩn bị lập gia đình riêng rồi, đúng là thời gian trôi nhanh thật."

Thời gian quả thực trôi rất nhanh... Suốt câu chuyện dong dài của hai người mẹ, Tần Chiêu Chiêu chỉ nhớ mãi câu này. Mà chuyện hôn sự của chị Tiểu Đan chính là ví dụ rõ ràng nhất để giải thích cho câu nói này.

Chương 34

Tết âm lịch năm 2000, lần đầu tiên có bạn bè cấp ba tới chúc Tết gia đình Tần Chiêu Chiêu. Sắp tốt nghiệp cấp ba rồi, đây là lần cuối cùng trong suốt ba năm cấp ba của cả lớp. Ngay cả bạn bè bình thường ít qua lại cũng vui vẻ tụ họp tới thăm nhà từng người.

Lúc trước đã gọi điện thông báo, cả nhóm cứ tới nhà ai chúc Tết lại kéo thêm người đó đi tới nhà kế tiếp. Mọi người vui vẻ đạp xe băng băng trên đường, mặt trời tỏa nắng trên mặt, nụ cười tan trong gió, một nhóm thiếu niên tự nhiên phóng khoáng, trẻ trung vô cùng.

Tần Chiêu Chiêu cũng theo các bạn qua nhà mấy người: Chu Minh Vũ, Lý Quốc Thắng, Cung Tâm Khiết, Thường Lỵ... còn qua cả nhà Lâm Sâm nữa.

Nhà Lâm Sâm là một căn nhà kiểu Tây, hai tầng rất đẹp. Phòng rộng rãi, sáng sủa, phòng khách chừng bốn mươi mét vuông bày một bộ sofa giữa nhà, trên bàn là trà bày một lô đĩa lớn đĩa nhỏ các món đồ ăn vặt cùng hoa quả. Ba mẹ Lâm Sâm không có nhà, hôm nay cả nhà họ tới nhà bác cả ăn cơm. Lâm Sâm nhận được điện thoại, biết buổi chiều các bạn sẽ tới chúc Tết nên ăn cơm trưa xong liền nhanh chóng về nhà đợi mọi người. Nhiệt tình mời mọi người ngồi, cậu nhét cho mỗi người một lon nước. “Mọi người cứ ăn, cứ uống, cứ chơi cho thỏa đi.”

Vì nhà cậu không có người lớn nên cả lớp quyết định sẽ "đóng quân lâu dài" ở nhà cậu chơi nửa ngày. Nhà cậu có rất nhiều phòng, phòng này chơi mạt chược, phòng kia chơi tú lơ khơ, có phòng hát karaoke, có phòng mở phim ra xem... Mỗi người đâu đã vào đấy, chơi thật vui vẻ. Chơi tới tận chiều tối vẫn chưa muốn về, Chu Minh Vũ đề nghị chi bằng cứ ở lại nhà Lâm Sâm làm cơm chiều ăn, bạn nào biết nấu cơm thì nấu cơm, ai không biết thì nhặt rau, rửa bát. Đề nghị nghe có vẻ hợp lý, mọi người đều hứng chí ủng hộ nhiệt tình.

Đang ngày Tết, nhà nào cũng có thịt khô, cá chưng, gà ướp muối, vịt kho tương... Món ăn mặn không cần lo, chỉ cần ra chợ mua thêm ít rau dưa là đủ. Lâm Sâm là chủ nhà, đương nhiên sẽ phụ trách đi mua đồ ăn, cậu có chút khó xử. "Mình có biết mua cái gì với cái gì đâu, các cậu muốn ăn gì nào?"

Bắt một cậu con trai như Lâm Sâm đi chợ đúng là có chút khó khăn, Vu Thiến cười cười. "Vậy cho cậu một phụ tá chọn đồ ăn xịn luôn. Tần Chiêu Chiêu, cậu đi mua đồ cùng Mộc Mộc đi!"

"Phải đó, Chiêu Chiêu Mộc Mộc cùng đi mua đồ!"

Ý kiến của Vu Thiến được cả lớp ủng hộ nhiệt tình, mọi người không đợi phân trần, đẩy luôn Tần Chiêu Chiêu và Lâm Sâm ra cửa, đi chợ mua đồ ăn.

Nhà không xa chợ, trước kia Lâm Sâm vẫn coi chuyện này thật tiện, mỗi lần mẹ nấu ăn thiếu cây hành, củ tỏi sai cậu đi mua, cậu chạy qua chạy lại chưa đầy năm phút đồng hồ. Đến giờ được đi chợ cùng Tần Chiêu Chiêu, cậu lại hận con đường này quá ngắn. Thật là... sao chợ không xa nhà cậu một chút nhỉ?

Tần Chiêu Chiêu lại vô cùng mừng rỡ vì chợ gần như thế, hai người họ đi cùng nhau thường rất ít nói chuyện, cô không phải người khéo bắt chuyện, Lâm Sâm bình thường vẫn có thể bắt chuyện với mọi người, nhưng đi với cô thế này lại có phần ngượng nghịu, vụng về. Từ trong nhà ra gặp gió lạnh, cậu hỏi cô lạnh hay nóng? Lẽ ra phải hỏi có lạnh hay không mới đúng chứ! Cô không kìm được đưa tay che miệng cười, cậu phát hiện mình lỡ lời cũng ngượng ngùng nở nụ cười. Cười xong lại có vẻ lo sợ mình sẽ nói ra những chuyện ngớ ngẩn nên ít mở miệng hơn. Cậu không nói chuyện, cô càng im lặng, hai người cứ thế im lặng đi một mạch tới chợ. Đường xa hơn một chút, sự im lặng này kéo dài chỉ càng thêm xấu hổ.

Tới chợ, sự im lặng cuối cùng cũng chấm dứt, Tần Chiêu Chiêu đứng ở hàng tỏi mua một ít tỏi về xào thịt khô, Lâm Sâm nhớ ra một chuyện, kể lại cho cô nghe như thật.

Lần ấy, mẹ cậu đang nấu cơm thì phát hiện nhà hết tỏi, liền sai cậu ra chợ mua nửa cân. Cậu chạy tới một hàng quen hỏi mua, người bán hàng hỏi cậu mua ngồng tỏi hay củ tỏi, cậu trợn mắt đành chạy về nhà một chuyến. “Mẹ à, mẹ muốn mua ngồng tỏi hay củ tỏi vậy?”

Mẹ cậu dở khóc dở cười. “Thằng ngốc này, không biết nấu cũng phải thấy mẹ nấu cho ăn như thế nào chứ? Mẹ chuẩn bị xào thịt khô mà còn hỏi mua ngồng tỏi hay củ tỏi à?”

Ở đây mọi người nấu ăn thường phối thịt khô với ngồng tỏi, xào lên mới thấy tròn vị. Đến chuyện này mà Lâm Sâm còn phải chạy về hỏi mẹ, đủ thấy bình thường cậu ta “quân tử xa nhà bếp” ra sao.

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy bật cười, vừa cười vừa nói, xóa bỏ cục diện bế tắc giữa hai người, tiết mục đi mua đồ của hai người sau đó còn có tính có toán.

“Cải chíp mua một bó nhỉ?”

“Bao nhiêu người như thế một bó không đủ đâu, ít nhất cũng phải hai bó.”

“Mua thêm cái gì đây? Đây có cà chua, có mua một ít về bác trứng không?”

Tuy đang là mùa đông nhưng vẫn có thể mua được các loại rau mùa hè trồng trong nhà kính, cà chua, dưa chuột xanh mọng bày la liệt trên quầy. Tần Chiêu Chiêu chăm chú nhìn. “Mua cà chua cũng được, nhưng đồ hàng này không ngon, ra chỗ khác tìm xem.”

So với bạn bè cùng lứa, Tần Chiêu Chiêu sành sỏi chuyện chợ búa hơn hẳn. Cô có thể dễ dàng nhận ra đồ nào tươi, đồ nào ngon, khác hẳn Lâm Sâm chỉ ngây ra nhìn nửa ngày cũng không hiểu cà chua này không ngon ở chỗ nào. Nhìn qua quả nào quả nấy vừa to vừa hồng, ngon mắt thế còn gì! Thế mà Tần Chiêu Chiêu không mua, chạy qua bên kia mua mấy quả vừa nhỏ vừa xanh, còn sần sùi có vết rám nữa.

“Quả này ngon hơn quả trước ở chỗ nào?”

“Cậu không biết à? Những quả đẹp mắt như thế thật ra đều được phun thuốc kích thích cho chín đều, nhìn qua thì ngon chứ ăn chẳng ra sao. Mấy quả nhỏ nhỏ này trông hơi xấu xí nhưng ngon hơn nhiều, ăn cũng an tâm hơn.”

Giờ Lâm Sâm mới hiểu ra. “Ra thế! Hóa ra đồ ăn cũng không thể “trông mặt mà bắt hình dong” được nhỉ?”

Cẩn thận mua đồ xong, hai người lỉnh kỉnh xách về túi lớn túi bé. Được đi chợ cùng cô gái mình thích, xách một túi rau diếp xanh non, cải chíp mỡ màng, cà chua hồng hồng xanh xanh... Vừa có chút hương vị của những chuyện sinh hoạt vụn vặt vừa có hương rau cỏ thơm ngát, Lâm Sâm cảm thấy chiều nay thật ấm áp, thật đẹp, chẳng biết làm sao diễn tả thành lời.

Mấy nữ sinh thay nhau xuống bếp, mỗi người một tay trổ tài bếp núc, cuối cùng cũng thành một bàn ăn đầy. Nam sinh ban đầu vừa nhìn thấy đã vô cùng hưng phấn. “Xem ra các cậu ai cũng có tố chất vợ hiền mẹ đảm nhỉ!” Khen hết lời nhưng nếm một miếng thì cả đám đều có vẻ mặt khác thường. Nữ sinh lớn tiếng dọa: “Cấm được bảo là không nuốt được, bọn mình không mất công thì cũng mất sức, khổ sở mới làm ra được chỗ thức ăn này. Mặc kệ các cậu muốn làm sao thì làm, phải ăn cho hết. Ai ăn không hết sẽ là kẻ thù chung của con gái lớp Xã hội 3 này!”

Nam sinh đương nhiên không ai muốn trở thành kẻ thù chung của con gái, tất cả đều làm ra vẻ “thấy chết không sờn”. “Được, bọn mình ăn, chẳng qua là chịu hy sinh tí thôi!”

Quả thật, đồ ăn trên bàn đúng là không ngon, các bạn nữ phần lớn tay nghề chưa tới đâu, chỉ miễn cưỡng xào xào đảo đảo cho xong, món đậm

món nhạt, nửa chín nửa sống. Xem ra chỉ có đĩa thịt khô xào tỏi của Tần Chiêu Chiêu là đạt chuẩn nhất, ngon nhất. Nam sinh liếc mắt với Lâm Sâm, cười. "Mộc Mộc à, Tần Chiêu Chiêu nấu cơm ngon nhờ!"

Tất nhiên Lâm Sâm cũng biết là ngon, thậm chí còn có phần ngon hơn mẹ làm. Cậu bèn đánh liền một mạch ba bát cơm với thịt xào tỏi, ăn đến no căng mới thôi.

Vừa ăn cơm chiều vừa cười cười nói nói tới tận tám giờ mới tàn cuộc, ba mẹ Lâm Sâm cũng về đến nhà, cả lớp xin phép về, các bạn nam đưa các bạn nữ về. Đương nhiên Lâm Sâm muốn đưa Tần Chiêu Chiêu về, nhà cô ở xa nhất, đường ở vùng ngoại thành không có đèn, buổi tối thưa thớt, vắng người, không đưa cô về tận nhà sao yên tâm được? Cô vẫn xua tay nói không cần, cậu nghe tiếng được tiếng không, vẫn dắt xe đạp ra, đi cùng cô.

Đường vùng ngoại ô yên tĩnh, âm u, vầng trăng uốn cong lơ lửng giữa trời rải ánh sáng bàng bạc, bốn bề cây gần núi xa phủ một màu đen đậm đậm, nhạt nhạt. Nhà trong núi, từng ô cửa sổ sáng trưng, vô cùng lộng lẫy. Thỉnh thoảng, một chiếc ô tô lướt qua mang theo hai ánh đèn sáng rực thoắt ẩn thoắt hiện như sao băng.

Không có đèn đường, ánh sáng mờ mờ, đường lại không bằng phẳng... Ngày ngày có rất nhiều xe tải lớn chạy qua những con đường vùng ngoại thành, đường nhựa bị ép nứt toác khắp nơi, lâu ngày không được tu sửa. Chính quyền thành phố chỉ biết làm cho đẹp mặt ngoài, để tâm cơi nới, chỉnh trang, tu sửa cho những con đường trong thành phố vừa rộng vừa đẹp, không quan tâm tới những con đường vùng ngoại thành.

Lâm Sâm đã đạp xe qua con đường này mấy lần vào buổi tối, cũng tạm nhận thức được tình trạng thê thảm của mặt đường nên vừa đi vừa nhắc Tần Chiêu Chiêu cẩn thận, đi chậm một chút, chú ý nhìn đường. Cậu chỉ chăm

chăm nhắc nhở, kết quả chính mình lãnh đủ, vắp phải một ổ gà lớn, cả người cả xe ngã sõng soài trên đất.

Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng dừng xe. "Cậu không sao chứ?"

"Không sao, không sao."

Thật ra Lâm Sâm có sao. Cậu ngã đau như thế, miệng đập xuống đất, môi trên rách một miếng lớn, liếm thử thấy đau rát, miệng đầy máy tanh ngòm. Nhưng làm sao có thể bảo với Tần Chiêu Chiêu là mình bị thương được. Trước mặt người con gái mình thích mà ngã một phát thảm hại như thế đã đủ xấu hổ lắm rồi, giờ còn bảo với cô mình bị thương, rất đau, thì càng mất mặt.

Cậu cố sức liếm sạch máu trên môi, không để Tần Chiêu Chiêu nhận ra. Cũng may, vùng ngoại thành không có đèn đường, trời tối nên cô không thể nhận ra cậu bị thương rách miệng. Hai xe tiếp tục đi, cậu đưa cô về đến tận nhà. Nhà có mở cửa, ánh sáng hắt ra ngoài, cậu nhanh chóng lùi hai bước đứng khuất vào chỗ tối.

"Lâm Sâm, cảm ơn đã đưa tôi về. Vào nhà ngồi chơi chút đi!"

"Thôi khỏi, không còn sớm nữa, cậu về nghỉ đi."

Nếu không bị thương, được Tần Chiêu Chiêu mời với Lâm Sâm mà nói là cầu còn chẳng được. Có điều, giờ miệng cậu đầy mùi máu tanh ngòm, chắc chắn trên mặt vẫn còn vệt máu, cậu không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác, thê thảm của mình, đành nhịn đau xin miễn.

Lâm Sâm về đến nhà, soi gương xem vết thương trên miệng, vừa trông thấy là lắp bắp kinh hãi. Mặt mũi sưng vù, gần nhân trung bị rách một vết

rất sâu tưởng có thể xé miệng thành hai nửa, thoạt nhìn giống con thỏ bị sứt môi. Cậu lập tức gào lên: “Mẹ ơi!!!!!!!”

Mới hô được nửa câu cậu đã ngừng bặt vì môi đau. Con trai mười tám sắp sang tuổi trưởng thành, bình thường thích phô trương, thích thể hiện, thích làm ra vẻ nam tử hán đại trượng phu, nhưng đến lúc gặp nạn vẫn theo bản năng của thằng nhóc con, gọi mẹ trước tiên.

Nghe tiếng con trai gọi có vẻ khác thường, vợ chồng Lâm gia cùng nhau chạy tới, thấy bộ dạng cậu, hai người phát hoảng. Sao tự nhiên rách miệng thế kia? Hai người lập tức đưa cậu tới bệnh viện, may mắn hôm nay thím cậu trực đêm, dắt ngay cậu đến phòng cấp cứu.

“Bác sĩ Phùng, cháu tôi bị ngã xe đạp. Ông xem giùm, miệng rách một vết lớn thế này, nên xử lý sao đây? Nghe nói nếu phải khâu sẽ để lại sẹo, thế còn gì là mặt nữa?”

Thím đã nói hết những lời đau buồn Lâm Sâm vẫn giấu trong lòng. Tuy con trai không chú trọng dung mạo như con gái nhưng có ai không yêu quý mặt mình, có ai tình nguyện mang sẹo bao giờ đâu? Ai tình nguyện mặt mũi hốc hác? Chẳng qua ban nãy cậu còn ngại, đến giờ thím đã nói ra vậy rồi, cậu thật sự hồi hộp dỏng tai, ngước mắt nhìn bác sĩ.

Bác sĩ Phùng cẩn thận xem xét vết thương của Lâm Sâm, nói không cần phải khâu, chỉ cần dùng cao dán hai bên mép rách lại với nhau để nó tự liền là được, như vậy sẽ không để lại sẹo.

Một miếng cao dán vết thương gánh vác trách nhiệm “mặt mũi và thể diện” cho một thanh niên mười tám, tương lai đẹp xấu giờ chỉ có thể trông cậy vào nó.

Lâm Sâm mang nỗi lo này vào cả trong giấc ngủ, thỉnh thoảng lại khẽ chạm tay vào miếng dán trên môi, thầm cầu nguyện nó có thể nhanh liền, không để lại sẹo. Hình như vết thương cũng hiểu được tâm trạng của cậu, hôm sau cậu không nhịn được bóc thử một góc miếng dán ra đã thấy môi trên liền lại một chút. Tuy vết thương còn vết máu, miệng vẫn sưng tấy nhưng sưng rồi sẽ hết, máu đóng vảy rụng đi không để lại sẹo là được rồi.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng Lâm Sâm cuối cùng cũng được trút xuống. Buông lơi thân mình, cậu bắt đầu nhớ lại cảnh hôm qua mình lo lắng, thậm chí còn cầu xin thật xấu hổ quá, tự mắng mình: Không có tiền đồ gì cả, bị thương có tí mà đã làm ầm ĩ như con gái, chẳng ra dáng đàn ông con trai chút nào!

Cơm trưa xong, Chu Minh Vũ gọi điện rủ Lâm Sâm đi chơi điện tử, vì "hình tượng khó coi" nên cậu nhất định không chịu đi. Nghe cậu kể nguyên nhân lâm vào cảnh "hình tượng khó coi", Chu Minh Vũ cười ầm ĩ. "Cậu đưa Tần Chiêu Chiêu về nhà mà bị thương, giờ phải bảo cô ấy đến thăm hỏi chứ, sao lại giấu người ta? Cậu ngượng hả? Để người anh em này giúp cậu nhé!"

Cậu nhất thời nóng nảy. "Đừng đừng, đừng có bảo với cô ấy." Cậu không muốn để cô gái mình thích thấy miệng mình sưng vều như cái mặt heo thế này.

"A, biết rồi, giờ trông cậu rất khó coi nên không muốn để người ta thấy chứ gì? Thế này đi, mình bảo cô ấy gọi điện hỏi thăm cậu nhé!"

Lâm Sâm chần chừ một chút, gọi điện để Tần Chiêu Chiêu biết cậu thê thảm thế này sao? Vậy có mất thể diện quá không? Đang chần chừ, Chu Minh Vũ đã cúp máy. Cậu nghĩ ngợi một chút, không gọi lại, dù sao cũng

muốn được nghe tiếng của Tần Chiêu Chiêu. Cô chưa gọi cho cậu, cậu thực sự rất mong chờ.

Nói chuyện với Chu Minh Vũ xong, Lâm Sâm bắt đầu chầu chực quanh điện thoại, trong lòng khấp khởi không yên, chờ Tần Chiêu Chiêu gọi điện đến. Điện thoại đổ chuông, không phải tiếng của cô, ai đó hết tìm ba lại tìm mẹ cậu. Trong đó có một bác nào đó gọi tới hỏi mẹ cậu cách lên mũi đan len, mẹ cậu ôm ống nghe nói đến nửa ngày. Cậu hồi hộp không yên, chỉ sợ lúc Tần Chiêu Chiêu gọi tới máy đang bận.

"Mẹ, mẹ nhanh lên, con đang chờ điện thoại mà!"

Chật vật lắm mới chờ đến lúc mẹ buông máy xuống thì ba lại nhấc ống nghe gọi điện chúc Tết người quen. Cậu không dám ầm ĩ với ba như với mẹ, chỉ có thể nhẹ giọng thương lượng: "Ba à, lát ba gọi tiếp được không? Giờ con đang chờ điện thoại."

Lâm ba lấy làm kỳ quái. "Chờ điện thoại của ai mà để ý ác thế?"

Cậu mất tự nhiên, quay đầu tránh ánh mắt ba. "Bạn cùng lớp."

Lâm ba làm lái xe cho cán bộ thành phố lâu năm, ít nhiều cũng có bản lĩnh quan sát sắc mặt người đối diện, vừa thấy bộ dạng của con trai liền hỏi ngay: "Bạn cùng lớp nào? Con gái à? Không phải tiểu tử mày lại muốn tìm người yêu đấy chứ?"

Mặt Lâm Sâm đỏ đến không thể đỏ hơn. Bậc làm phụ huynh lần đầu thấy con xấu hổ đỏ mặt, nhất thời vừa tức vừa buồn cười. "Ranh con, ba cho mày đến trường học chữ nghĩa, mày cũng giỏi thật, đi học còn tìm được cả người yêu nữa. Lần này chọn được cô nào thế?"

Lâm ba là người thô kệch, không quen nói lời bùi tai, mấy từ "chọn được cô nào" khiến Lâm Sâm nghe xong hơi khó chịu, cảm giác như tình cảm của mình bị khinh thường. Cậu ngoảnh đầu, đứng lên đi về phòng, tức giận đạp cửa. "Con chẳng chọn ai hết, ba đừng có nói mấy câu khó nghe như thế. Điện thoại đấy, ba thích gọi bao lâu thì tùy ba."

Cũng mãy, lúc sau cả ba lẫn mẹ cậu đều ra khỏi nhà, mẹ sang hàng xóm chơi mạt chược, ba đi chúc Tết mấy người đồng nghiệp. Lâm Sâm lại mở cửa, thò mặt ra phòng khách chờ điện thoại, mỗi giây trôi qua dài như cả năm. Quái quỷ, chờ đến trưa vẫn không thấy có điện thoại. Cậu nghi ngờ không biết có phải điện thoại hỏng hay không, nhưng nhấc ống nghe lên vẫn thấy tín hiệu như bình thường mà! Chờ nửa ngày vô ích, sao Tần Chiêu Chiêu còn chưa gọi đến nhỉ? Chẳng lẽ Chu Minh Vũ không nói gì với cô? Lúc trước bảo gọi cho cô là đùa hay thật?

Cậu không nhịn được gọi lại cho Chu Minh Vũ, muốn bóng gió hỏi xem thế nào, làm sao có thể cứ ngồi không chờ thêm nửa ngày nữa được! Gọi lại mới biết Chu Minh Vũ không có nhà, mẹ cậu ta bảo cậu ta đã ra ngoài chơi từ chiều tới giờ chưa về. Thế này biết tìm ai mà hỏi đây?

Lâm Sâm vô cùng buồn bực. Cũng may đến giờ cơm Chu Minh Vũ gọi lại: "Mộc Mộc, xin lỗi, xin lỗi, trưa nay mình gọi cho Tần Chiêu Chiêu hai lần nhưng không có ai nghe, mình nghĩ là không có ai ở nhà nên nghĩ một lúc sau sẽ gọi lại. Có điều chiều đi chơi xong quên béng mất. Về nhà thấy mẹ bảo cậu gọi điện tìm, mình mới nhớ ra. Mình vừa gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu rồi, cô ấy nghe nói tối qua cậu bị thương nên lo lắm, còn bảo lát nữa sẽ gọi điện cho cậu..."

Lâm Sâm nghe vậy thì chấn động, chặn họng cậu ta, hỏi lại lần nữa: "Cô ấy nói lát nữa gọi hả?"

“Ừ, cậu cứ an tâm chờ điện thoại đi.”

“Được rồi, mình gác máy trước.”

Không nhiều lời với Chu Minh Vũ nữa, Lâm Sâm gác máy. “Chờ” Tần Chiêu Chiêu gọi tới là gặp mình, cậu nhất quyết không nhường máy cho ai, thế nhưng cậu phải “chờ” thật là lâu, chờ mà lòng như lửa đốt.

Cuối cùng Tần Chiêu Chiêu cũng gọi tới, Lâm Sâm cầm ống nghe, giọng nói trong trẻo ở đầu dây bên kia nhất thời như mật ngọt rót đầy lòng cậu. Giọng nói rất nhỏ, rất nhẹ, như thể không tiện nói chuyện, chỉ kịp hỏi vết thương của cậu thế nào, có đau không, giờ đã đỡ chưa? Chưa nói được mấy câu cô đã vội vàng cúp máy. “Mẹ tôi gọi rồi, không nói chuyện với cậu được nữa, sớm khỏe lại nhé!”

Chờ đợi bao lâu chỉ để nghe cuộc điện thoại chưa đầy hai phút nhưng Lâm Sâm cũng thấy thỏa nguyện. Ống nghe trong tay không nỡ đặt xuống, trong đầu cậu tự động tua lại đoạn hội thoại lúc nãy. Từng câu, từng chữ, giọng nói, ngữ điệu của cô cậu đều nhớ rõ, lẩm nhẩm tự hỏi mình: Sao giọng cô ấy nhẹ nhàng thế nhỉ? Có phải sợ ba mẹ nghe thấy mình đang lén gọi điện cho con trai hay không? Cô ấy nói mẹ đang gọi, có phải ý là mẹ đang ở đó nên không tiện nói chuyện lâu với mình? Xem ra ba mẹ cô quản rất nghiêm, nếu không, chỉ gọi điện cho bạn nam trong lớp thôi, cô đâu cần cẩn trọng thế. Vậy mà cô vẫn lén ba mẹ gọi điện cho mình, lúc mẹ đến gần lại nhanh chóng cúp máy. Cô ấy như vậy, rõ ràng là liều vì mình đúng không?

Lâm Sâm càng nghĩ càng hả hê, ôm ống nghe hoan hỉ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói: “Con trai, làm cái gì mà ngẩn ra cười nửa ngày thế?”

Nhất thời khôi phục tinh thần, phát hiện ba mẹ đang ngồi ở sofa nhìn mình chằm chằm, cậu đỏ mặt, lắp bắp: “Không... không có gì, con về phòng đây.”

Thấy con trai chạy như bay, Lâm ba nói với vợ: “Thằng ranh này còn bảo không thích ai. Cái bộ dạng không có việc gì mà cứ tủm tỉm cười vừa rồi chỉ có ở mấy đứa thanh niên đang muốn kiếm người yêu thôi.”

Chương 35

Sau Tết âm lịch năm 2000, Tần Chiêu Chiêu tiễn Đàm Hiểu Yến lên tàu đi Quảng Đông. Trường cô đã sắp xếp cho sinh viên năm cuối tới thực tập một kỳ tại một công ty quần áo tại Đông Quản, Quảng Đông.

Trước kia, Tần Chiêu Chiêu kiến thức hạn hẹp chưa từng nghe nói đến thành phố Đông Quản. Những thành phố nổi tiếng được nhiều người biết đến nhất của tỉnh duyên hải Quảng Đông là Thâm Quyến, Quảng Châu, Châu Hải… Đông Quản là chốn nào, nằm ở đâu? Cô hoàn toàn không biết. Ban đầu Đàm Hiểu Yến cũng không biết, nghe nhà trường giới thiệu xong liền vui mừng khôn xiết kể cho cô nghe Đông Quản được vinh danh là một trong “Tứ tiểu long” của Quảng Đông, chính xác Đàm Hiểu Yến sẽ tới thực tập ở trấn Hổ Môn.

“Chính là trấn Hồ Môn nơi Lâm Tắc Từ đốt thuốc phiện của Anh ấy. Hổ Môn ở ven biển, Chiêu Chiêu, lần này mình muốn đi xem biển ở Hồ Môn. Mình chưa được thấy biển bao giờ.”

Đàm Hiểu Yến vô cùng mong mỏi chuyến đi xa này. Cô và Tần Chiêu Chiêu giống nhau, lớn chừng này tuổi mà chưa từng đi quá nửa bước khỏi tỉnh Giang Tây. Sống mười mấy năm ở một thành phố nhỏ nằm sâu trong lục địa, biển xanh thăm thẳm phương xa tràn đầy hấp dẫn mời gọi những cô gái trẻ. Tiếc nuối lớn nhất là nhà cửa mới sửa sang lại đẹp đẽ được một tháng đã phải đi xa.

Mang niềm khát khao được đến với biển và tương lai rộng mở, Đàm Hiểu Yến cùng các bạn cười cười nói nói theo giáo viên hướng dẫn lên tàu nam tiến. Một đám học sinh mười sáu, mười bảy cơ hồ đều lần đầu xa nhà, mọi chuyện đều vô cùng mới mẻ. Chuyến đi thực tập xa này với họ giống một chuyến du lịch hơn.

Phụ huynh tiễn con đi phân nửa đều mang gương mặt âu sầu lo lắng, luôn miệng dặn đi dặn lại con cái những việc cần làm. Mẹ Đàm Hiểu Yến dặn cô không dưới chục lần: "Ở ngoài một mình cần tự biết chăm sóc mình nghe không? Làm việc phải cẩn thận, có chuyện gì nhớ gọi điện về nhà ngay nhé!"

"Mẹ, con biết rồi mà."

"À đúng rồi, mẹ có gói cho con một ít đất quê mình, bỏ trong cái túi da ấy. Xuống dưới đó, nếu thủy thổ không hợp thì lấy một chén nước, pha ít đất quê mình vào, chờ đất lắng xuống, uống một ngụm nước trong là ổn."

Đây là phong tục của thành phố này, người đi xa luôn mang theo một ít đất quê mình. Nghe nói ra ngoài không hợp thủy thổ, pha một ít vào nước uống sẽ khỏi. Phương pháp dân gian chẳng có khoa học nào chứng minh nhưng mọi người vẫn sẵn lòng tin tưởng, cha mẹ nào sắp tiễn con gái đi xa nhất định sẽ bỏ vào túi con một nắm đất quê nhà.

Đàm Hiểu Yến không đồng tình. “Gì chứ! Đất pha ra mà cũng uống được ấy ạ? Chả vệ sinh tí nào!”

“Con thì biết cái gì, người già ai ai cũng nói thế. Cứ mang một nắm đất quê mình, ra ngoài cũng an tâm hơn.”

Đàm Hiểu yến làm mặt quỷ, nhỏ giọng nói: “Mẹ chỉ mê tín!”

Tần Chiêu Chiêu đặc biệt xin nghỉ đến tiễn Đàm Hiểu Yến. Mùng Sáu Tết, trường trung học thực nghiệm bắt đầu đi học trở lại, ngày thi càng đến gần càng cần tranh thủ từng giây từng phút. Nhưng có học hành thế nào, Tần Chiêu Chiêu vẫn muốn dành chút thời gian tới tiễn bạn thân. Từ cấp hai tới nay, hai người đã quen nhau sáu năm, sáu năm thân mật khăng khít không bí mật nào không sẻ chia với nhau; đến nay Hiểu Yến sắp đi xa, Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy lòng mình lưu luyến không nỡ rời.

Đàm Hiểu Yến cũng có chút buồn bực, nhưng vẫn rất mong mỏi, phấn chấn. Cô kéo tay Tần Chiêu Chiêu hứa hẹn: “Chiêu Chiêu, thi đại học xong nhất định phải đến Hổ Môn nhé, mình sẽ dẫn cậu đi xem biển.”

Đây là lời hứa tốt đẹp nhất, Tần Chiêu Chiêu gật đầu, cười. “Được rồi, năm nay nghỉ hè, nhất định mình sẽ đi Hổ Môn tìm cậu chơi.”

Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ vì không thấy Cao Dương tới tiễn Hiểu Yến, nghe cô rầu rầu bảo chưa kịp báo cho anh ta biết hôm nay mình sẽ đi. Hai hôm trước anh ta gây sự đánh nhau ở một quán game, trong lúc nóng nảy đã tiện tay phang một cái ghế vào đầu đối phương khiến người ta chảy máu, bất tỉnh nhân sự. Đánh người bị thương nặng như thế, anh ta sợ hãi chạy về quê trốn một thời gian. Người không ở trong thành phố, cô cũng không liên lạc được.

Niềm mong mỏi, tò mò về cuộc sống mới tốt đẹp đang chờ đợi giúp giảm bớt nỗi u sầu ly biệt đối với một đám học sinh trẻ tuổi, người đỏ mắt nơi sân ga đa số là các bậc cha mẹ. Bọn trẻ còn háo hức nói với nhau về tương lai, tiền đồ muốn vươn tới sau này, một tương lai trong tưởng tượng xán lạn, rực rỡ.

Tàu sắp chuyển bánh, học sinh đã lên đủ, vẫy tay tạm biệt ba mẹ, bạn bè còn đứng trên sân ga trong tiếng còi vang. Không khí rặt vị chia xa, một vài phụ huynh bắt đầu cúi đầu lau nước mắt. Nhóm học sinh đi lần này cơ hồ đều là con một, là báu vật ba mẹ vất vả nuôi lớn, giờ khắc này các con rời xa vòng tay chở che của ba mẹ, một mình ngàn dặm tha hương, cha mẹ nào có thể cam lòng? Làm sao mà an tâm?

Nhìn mẹ khóc, không ít con cái cũng nước mắt ngắn dài, có nữ sinh còn khóc ầm ĩ. Giờ khắc này họ bắt đầu nhận ra, mình sắp phải rời xa gia đình ấm áp, xa trường lớp, xa cha mẹ, xa cố hương thân thuộc, một mình chơ vơ giữa Hổ Môn xa xôi ngàn dặm. Nhất thời, trên tàu dưới sân nước mắt như mưa.

Mẹ Hiểu Yến vịn tay trên kính xe, lần theo đoàn tàu chầm chậm chuyển bánh, lớn tiếng dặn dò thêm lần nữa: “Hiểu Yến, con nhớ tới nơi thì nhanh chóng gọi điện về báo bình an nhé!”

Hiểu Yến như muốn khóc: “Mẹ, con biết rồi, con đến Hổ Môn sẽ gọi điện về nhà ngay.”

Tần Chiêu Chiêu và mẹ Hiểu Yến cùng chạy theo đoàn tàu, thấy Hiểu Yến ghé mặt sát cửa kính, giây phút chia xa rõ ràng, xót xa. “Hiểu Yến, nhớ viết thư cho mình!”

“An tâm, mình nhất định sẽ viết thư cho cậu!”

Đoàn tàu kéo còi mỗi lúc một dồn dập, bánh tàu nhanh dần, mẹ Hiểu Yến vẫn cố chạy theo đoàn tàu trên sân ga, giọng nói đột nhiên nghẹn ngào: "Hiểu Yến, ở ngoài một mình, nhất định phải tự chăm sóc bản thân nghe con."

"Mẹ…" Tiếng Đàm Hiểu Yến nức nở truyền ra.

Sân ga ly biệt, một màn biệt ly khiến Tần Chiêu Chiêu nước mắt ròng ròng.

Học kỳ cuối cùng của đời học sinh trung học, các lớp bắt đầu treo lịch đếm ngược đến ngày thi đại học. Kỳ thi tháng Bảy đối với học sinh lớp mười hai tựa như lưỡi gươm của vua Dionysius vẫn treo lơ lừng trên đầu Damocles, đem tới áp lực tâm lý cực kỳ nghiêm trọng.

Vô số cuộc thi, thi lớn thi nhỏ, thi tuần thi tháng, thi thử, thi sát hạch liền tù tì. Giáo viên nói trăm "thi" sẽ thành tay quen, luyện thi càng nhiều càng quen với tâm lý thi cử, đến khi thi thật sẽ không bị bối rối, đạt kết quả tốt hơn. Cách nói này có lý riêng của nó, chẳng qua thi cử nhiều khiến học sinh thực sự rất mệt mỏi, thành tích không ổn định, lúc cao lúc thấp. Những học sinh có thành tích giảm sút sinh ra lo âu, sợ sệt, tâm lý ngày càng khủng hoảng, suy sụp.

Lớp Xã hội 4 có một nữ sinh thành tích thi cử bị giảm một bậc, về nhà bị cha mẹ phê bình: "Rốt cuộc con bị làm sao vậy? Thành tích rớt một bậc. Xem em họ con thi tốt thế kia cơ mà, người ta còn nhỏ hơn con hai tháng mà học hành hơn con bao nhiêu. Sao con lại chẳng có tí tiền đồ nào thế?"

Nữ sinh kia vốn vì thành tích giảm sút mà mệt mỏi, lo âu, lại bị ba mẹ trách mắng như vậy thì cảm thấy thật buồn khổ, tự ti, đau đớn, tuyệt vọng…

Cô trốn vào một góc khóc ầm ĩ rồi dùng dao gọt bút chì rạch tay. Nếu phụ huynh không sớm phát hiện ra, đưa đi cấp cứu hẳn đã mất mạng rồi.

Nhà trường nhận được tin, lập tức phong tỏa hết tin tức, không để học sinh biết và triệu tập cuộc họp phụ huynh bất thường. Nhà trường và phụ huynh cùng bàn luận tìm cách giảm bớt và kéo dãn áp lực tâm lý và gánh nặng tinh thần cho học sinh năm cuối. Rất nhiều phụ huynh lúc trước lớn tiếng quát mắng con cái nghiêm khắc khi nghe kể chuyện đều hoảng hốt, về nhà trở nên ôn hòa với con hơn rất nhiều. Những từ "không có tiền đồ" này kia đều không dám nhắc tới chỉ sợ con cái mình cũng kích động rồi nghĩ quẩn mà tự sát như nữ sinh kia.

Tần mẹ đi họp phụ huynh về, đặc biệt tìm con gái để tâm sự, dặn dò cô chỉ cần cố gắng hết sức học hành, cho dù không thể thi đỗ đại học cũng không sao, nhất định không nên đặt áp lực quá lớn lên bản thân…

Thời gian này Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy áp lực gấp bội vì cô cũng bị lùi vài bậc trên bảng xếp thứ tự. Bây giờ là thời điểm mấu chốt để chạy nước rút, học sinh ai nấy liều mạng học hành, cạnh tranh khốc liệt. Cô không phải người thông minh thiên bẩm, chỉ có thể cần cù bù thông minh, cố gắng gấp bội để bù đắp cho phần kém cỏi của mình. Ngày nào cũng thức khuya dậy sớm, học nhiều đến nỗi hai mắt thâm quầng nhưng kết quả cuộc thi gần đây nhất vẫn rớt một bậc. Cô không khỏi lo âu: tại sao cố gắng tới vậy vẫn không thể theo kịp mọi người? Chẳng lẽ mình ngu ngốc đến mức đó sao?

Nỗi lo âu của cô không biết phải nói với ai, Đàm Hiểu Yến đi rồi, cô không còn bạn bè nào có thể tâm sự mọi chuyện được nữa. Đương nhiên cô vẫn thư từ qua lại với Đàm Hiểu Yến, nhưng thư của Hiểu Yến cũng ngập đầy những thất vọng về kỳ thực tập. Cái gọi là thực tập mà nhà trường sắp xếp cho các cô thực chất là làm công nhân may trong một khu công nghiệp

ở Hổ Môn. Xưởng làm việc hết sức đơn điệu, buồn tẻ, công việc lại vất vả, ngày nào cũng làm việc từ tám giờ sáng đến sáu giờ tối chỉ được nghỉ trưa một tiếng đồng hồ, buổi tối lắm khi còn phải tăng ca. Thành phẩm sản xuất ra đưa đi tiêu thụ khắp nơi, ông chủ thu lãi lớn nhưng tiền lương "thực tập sinh" của họ thì ít đến thảm thương, một giờ tăng ca được có hai đồng.

Học sinh mười mấy tuổi đầu vừa mới ra đời, lần đầu nếm khổ sở như vậy, chịu được mấy ngày đầu tiên đã khóc sướt mướt, nhớ nhà đòi về. Giáo viên hướng dẫn đưa mọi người tới đây nói, đây là nơi thực tập được nhà trường thỏa thuận sắp xếp sẵn, trường chọn đơn vị thực tập này đã là tốt lắm rồi. Tuy tiền công thực tập và tăng ca thấp một chút nhưng có còn hơn không. Học sinh vừa ra trường, tay nghề, trình độ thiết kế thời trang chưa tới đâu còn muốn thế nào nữa? Làm gì có chuyện vừa mới tốt nghiệp đã có văn phòng cho bọn họ khoan khoái, thoải mái ngồi bàn giấy thiết kế chứ?

"Phàm là việc gì cũng từ từ mời tới được. Các em phải học từ đầu, chưa cần cố nhảy cao chạy xa làm gì. Việc thực tập các em nhất định phải tham gia, nếu không sẽ bị treo bằng tốt nghiệp."

Treo bằng tốt nghiệp quả đúng là đòn sát thủ, khiến phần lớn học sinh phải chịu uất ức ở lại thực tập, chỉ còn một số ít không quan tâm mà bỏ về. Họ chịu khổ không nổi, gọi điện về nhà khóc lóc kể lể, khiến ba mẹ đau lòng vạn phần. "Không tốt thì con về nhà đi, ngàn vạn lần không cần gắng gượng làm gì, đừng để hại tới bản thân."

Đàm Hiểu Yến vẫn ở lại, mỗi lần gọi điện về nhà cô cũng không hề nhắc tới chuyện một ngày phải làm việc vất vả mười mấy tiếng liền, luôn nói chuyện vui, không bao giờ đả động tới chuyện không hay, chỉ đến khi viết thư cho Tần Chiêu Chiêu mới dám kể những chuyện này.

"Chiêu Chiêu, làm công nhân thật sự rất vất vả. Mỗi ngày mình phải làm mười mấy tiếng liền, về ký túc xá là nằm bẹp luôn. Đến Hổ Môn bao lâu rồi mà mình vẫn chưa biết biển ở đâu. Ngày nào cũng phải đi làm, ngày nào cũng phải tăng ca. Có thời gian rảnh cũng chỉ đủ đi dạo trong khu công nghiệp, chẳng biết bao giờ mình mới ra ngoài đi ngắm biển được."

Đàm Hiểu Yến cũng có bao nhiêu nỗi khổ thầm kín, Tần Chiêu Chiêu không dám mang thêm vấn đề của mình ra làm phiền cô nữa, trong thư chỉ nói tới chuyện của Cao Dương.

Người bị Cao Dương đánh trọng thương ở tiệm game được đưa tới bệnh viện mấy ngày, cuối cùng bác sĩ tuyên bố không thể cứu được nữa. Vụ này bỗng dưng thành to chuyện, từ tội hành hung gây thương tích đột nhiên thành tội giết người. Trong sổ của cảnh sát, Cao Dương vốn bị quy vào dạng thanh niên bất lương, lần này mắc vao vụ án này, cảnh sát ra quân giăng thiên la địa võng bắt bằng được anh ta, nghe nói ít nhất cũng bị phán tử hình treo[1].

[1] Án phạt tử hình nhưng chưa lập tức thi hành, sau khi bị tuyên án, bị cáo sẽ thực hiện hai năm tù cải tạo lao động và xem xét kết quả.

Chuyện Cao Dương cố tình hành hung người khác đến tử vong phải đi tù trở thành một vụ án điển hình về tội phạm thanh thiếu niên được đăng lên báo ở thành phố. Đối với một thành phố nhỏ bé còn chú trọng an ninh trị an, những vụ án giết người lớn như thế này không có nhiều, đặc biệt lần này thủ phạm lại là một nam sinh chưa đầy mười chín tuổi, đương nhiên sẽ trở thành một vụ việc nổi bật đáng được đưa tin.

Tần Chiêu Chiêu nghe tin này, thẫn thờ chấn động mất nửa ngày. Giết người… Cô vốn tưởng chỉ trong phim mới thấy cụm từ máu me, khủng bố này, chẳng liên quan gì tới thế giới cô sống, những người cô quen. Vậy mà giờ đây, chính Cao Dương trở thành kẻ sát nhân. Cô vẫn còn nhớ rõ lắm,

nam sinh rắn rỏi, thẳng thắn kia vốn không phải người xấu, tại sao đột nhiên hóa thành kẻ sát nhân? Nghe nói tối đó ở quán game, anh ta chỉ cãi nhau qua loa với người kia, sau đó dẫn tới xô xát, anh ta không nghĩ ngợi gì, vung cái ghế nện cho đối phương một cái. Chính là, nện một cái, từ nay vạn kiếp bất phục.

Đàm Hiểu Yến nhận được thư, hồi đáp rất nhanh, trong thư đầy khiếp sợ và cảm khái, cuối thư còn viết:

"Chiêu Chiêu, mình chưa từng nghĩ mọi chuyện có thể ra nông nỗi này. Vốn cha mẹ anh ấy đã nhờ người giới thiệu cho anh ấy đi làm ở một đại lý xe rồi, anh ấy còn nói với mình đi làm rồi nhất định sẽ không sinh sự, đánh nhau với người ta nữa. Vậy mà giờ... Thế sự quả thật khó lường!"

Thế sự khó lường! Mười tám tuổi, Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yến lần đầu tiên nhận thức được bốn chữ "thế sự khó lường". Một thanh niên hào hiệp, phong nhã như Cao Dương đột nhiên trở thành tù nhân chính là ví dụ sắc nét nhất cho bốn chữ này.

Chương 36

Vì Đàm Hiểu Yến đi xa, vì Cao Dương vào tù, vì áp lực học hành thi cử, gần đây tâm trạng Tần Chiêu Chiêu luôn không tốt, lúc nào cũng ủ rũ.

Giờ tự học tối nay đột nhiên mất điện, tiếng vỗ tay rộ lên trong phòng học. Quên ngày quên đêm, chỉ có học, học và học, đột nhiên mất điện khiến chuyện học tập không thể không tạm ngừng, học sinh có thể tạm nghỉ ngơi, buông bỏ chuyện học tập một chút, thấy vui mừng như Tết đến. Giáo viên

trực ban tới các lớp báo mọi người chờ trong phòng học, thầy giáo đi xem nguyên nhân mất điện rồi mới quyết định có ngừng giờ tự học hôm nay hay không.

Giáo viên đi rồi, từng tốp năm tốp ba chuồn khỏi phòng học ra ngoài hít thở một hơi. Tần Chiêu Chiêu cũng ra ban công ở góc hành lang đứng một lát, gió đêm mang theo hơi lạnh đầu xuân thổi tới mặt, cô vô thức siết chặt áo khoác.

"Tần Chiêu Chiêu, đừng đứng đây, chỗ này gió to, cẩn thận bị cảm."

Là tiếng của Lâm Sâm.

Mùng Sáu Tết, học sinh hăm hở quay lại trường học, rất nhiều bạn không đến trường nữa, trong đó có cả Lâm Sâm. Kỳ cuối cấp ba là giai đoạn nước rút chuẩn bị thi vào đại học và cao đẳng, một số học sinh tự biết mình không thể thi đỗ hoặc không muốn thi đại học không đến trường nữa mà tính đường khác, mấy tháng sau quay lại trường lấy bằng tốt nghiệp là được. Giáo viên cũng chỉ mong sao những học sinh vẫn lập lờ đánh lận con đen này nhanh rời đi, bớt cho họ một mối quan tâm.

Lâm Sâm không đi học, ban đầu mọi người còn tưởng cậu ta sẽ không đi học nữa, sao mấy hôm trước tới nhà chúc Tết không thấy cậu ta nói năng gì nhỉ? Sau đó mới thấy giáo viên chủ nhiệm báo Lâm Sâm xin phép nghỉ, đi học muộn vài ngày.

Tần Chiêu Chiêu nghe nói cậu ta xin phép, không khỏi nhớ tới chuyện tối đó cậu ta bị ngã trên đường đưa mình về. Lúc ấy cậu ta nói không sao nhưng hôm sau Chu Minh Vũ gọi điện tới báo cậu ta bị thương, môi toạc một miếng, mặt bị rách. Cô nửa tin nửa ngờ, lần trước Vu Thiến đã mang chuyện đi "cấp cứu" để trêu Lâm Sâm, cô cảm thấy lời Chu Minh Vũ cũng

có phần không đáng tin, nhưng vẫn đồng ý gọi điện hỏi thăm Lâm Sâm một chút. Dù sao, người ta cũng vì cô mà bị thương.

Lúc Chu Minh Vũ gọi tới, người nhận điện thoại là mẹ cô. Lúc cô nhận điện thoại, mẹ vẫn một mực đứng bên cạnh, giả như đang thu xếp đồ đạc nhưng rõ ràng là cố ý ở cạnh nghe cô nói chuyện. Đây là thời kỳ vô cùng quan trọng, bậc làm cha mẹ nào cũng thấy căng thẳng, hồi hộp khi tự nhiên có bạn học khác giới gọi điện cho con gái mình. Chẳng mẹ nào muốn thi tốt nghiệp đến nơi rồi mà con gái mình tự nhiên lại rơi vào chuyện yêu đương.

Quả nhiên, cô vừa cúp máy mẹ đã hỏi luôn: "Bạn học nào bị ngã mà con phải gọi điện hỏi thăm?"

"Tối qua Lâm Sâm đưa con về nên bị ngã, lúc đó con hỏi cậu ấy bảo không sao, hóa ra bị ngã dập môi, toạc một vết lớn, thiếu chút nữa rách cả mặt. Mẹ, mẹ nói xem con có nên gọi điện hỏi thăm cậu ấy một chút không?"

Tần Chiêu Chiêu hỏi lại mẹ vốn không phải để trưng cầu ý kiến mà giống như cách tướng quân hỏi ngược mà thôi: "Mẹ nói xem con có nên gọi điện hỏi thăm cậu ấy một chút không?... Nhất định phải gọi."

Nhưng Tần mẹ lại tưởng con gái đang hỏi ý kiến thật. Bà nhớ ra, trước kia Lâm Sâm đã từng thích Tần Chiêu Chiêu, không biết chừng giờ vẫn thích, nếu không tối qua sao tự nhiên đưa con bé về? Bao nhiêu con trai như thế, ai đưa về chẳng được? Cậu ta đưa con gái mình về mới ngã bị thương, con mình gọi điện hỏi thăm một chút cũng là điều nên làm. Có điều, bà không thể không nghĩ sâu xa hơn: con trai, con gái tuổi này rất dễ vì cha mẹ không để tâm mấy chuyện nhỏ nhỏ mà nảy sinh tình cảm, hơn nữa đã có tình cảm là không thể vãn hồi. Bà vẫn muốn cẩn thận là thượng sách, ngàn vạn lần không thể để xảy ra chuyện vào lúc quan trọng này được. Tuy trước

mặt con vẫn bảo không thi đỗ đại học cũng không sao, nhưng nói thế chỉ để giảm bớt áp lực cho con mà thôi. Thực tế, bà rất mong con gái có thể đỗ đại học. Đối với những gia đình công nhân bình thường như nhà bà, con cái muốn có tương lai tốt đẹp chỉ có thể nỗ lực học hành. Cố gắng thi vào một trường đại học tử tế, sau này có thể kiếm được công việc tốt, riêng khoản này ba mẹ không thể giúp gì được. Con gái bà xưa nay vẫn luôn cố gắng, bà không muốn mọi nỗ lực của con gái bấy lâu nay uổng phí như củi ba năm thiêu một giờ.

"Không cần gọi, tối hôm qua ngã xong nó còn đưa được con về đây thì nhất định là chẳng sao hết. Hơn nữa, tối hôm qua nó không nói cho con biết, sao tự nhiên hôm nay lại bảo người khác gọi đến báo cho con? Có thể là cậu bạn học lúc nãy nói đùa thôi. Được rồi, tốt nhất con nên tranh thủ thời gian đi ôn bài đi."

Mẹ nói vậy, Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy có lý, có thể Chu Minh Vũ đang trêu cô, vì thế cô nghe lời đi học bài, nhưng trong lòng vẫn nghĩ mãi về chuyện này. Hôm qua, lúc Lâm Sâm ngã cô nghe một tiếng động rất lớn, hẳn là ngã rất đau nhưng cậu ta lại nói không sao. Trời tối, cô không thể thấy rõ cậu ta có không sao thật không. Đến khi về đến nhà, cậu ta lại đứng khuất trong bóng tối tạm biệt, cũng không vào nhà ngồi. Có phải vì bị thương nên mới thế không?

Tưởng tượng như vậy, cô cảm thấy cần phải gọi điện thoại cho Lâm Sâm, nhưng mẹ không đồng ý, cô cũng có thể đoán ra vài phần nguyên nhân mẹ không tán thành, quyết định lén gọi cho cậu ta.

Điện thoại trong phòng khách, ba mẹ đóng cửa xem ti vi trong phòng lớn, tránh để ảnh hưởng tới cô, cô rón rén đi ra lấy điện thoại gọi cho Lâm Sâm, giống như viên du kích lén lút trước tầm mắt địch. Cô hạ giọng nói

nhỏ, chưa được mấy câu đột nhiên nghe tiếng mẹ ở phòng bên đang gọi, cô cả kinh, nhanh chóng cúp điện thoại.

Mẹ kêu cô qua xem một loại thuốc bổ não đang quảng cáo trên ti vi. "Nghe nói dùng cái này rất tốt, bạn của con có ai dùng cái này không, cảm thấy sao? Nếu có hiệu quả mẹ cũng mua mấy hộp cho con dùng."

Cô lắc đầu. "Mẹ đừng phí tiền. Bạn con dùng mấy thứ này chẳng thấy hiệu quả gì, họ nói mấy đồ này toàn là lừa tiền."

Hôm đó gọi điện vội vội vàng vàng, không kịp nói gì. Cô chỉ hỏi thăm thương thế, cậu ta vẫn khăng khăng không sao, vết thương nhỏ, cũng không đau. Vậy mà đến khi đi học chính thức lại xin nghỉ, cô đoán vết thương chưa khỏi hẳn nên cậu ta không dám ra ngoài gặp ai. Cậu ta rất sĩ diện, bị ngã dập môi đương nhiên không muốn để ai biết.

Vài ngày sau Lâm Sâm đi học lại, cô âm thầm để ý mặt cậu ta, vết thương trên môi đã gần như không thấy dấu vết, lòng cũng thở phào. Bất luận ra sao, cô cũng không muốn trên mặt cậu ta có sẹo vì mình.

Tần Chiêu Chiêu vừa ra ban công đã nghe thấy tiếng cậu ta, rõ ràng Lâm Sâm theo cô từ trong phòng. Cô đáp lại sự quan tâm của cậu ta bằng nụ cười ngượng ngùng. "Không sao, không lạnh lắm."

"Tần Chiêu Chiêu, gần đây có chuyện gì khiến cậu bứt rứt không yên à?"

Cậu ta nhận ra cô đang phiền não sao? Tần Chiêu Chiêu nao nao, ậm ừ: "Không có gì."

"Có phải vì kết quả thi gần đây nhất giảm sút nên lo lắng không? Thật ra, một, hai lần thất bại cũng không thể nói lên điều gì. Cậu học hành vất vả

như vậy, trời sẽ không phụ lòng đâu.”

Tần Chiêu Chiêu không bao giờ nghĩ Lâm Sâm sẽ nói những lời này với mình. Ánh mắt cậu ta chân thành như thế, giọng nói khẩn thiết như vậy, cô không tự chủ được liền kể cho cậu ta nghe những tâm tư giấu kín trong lòng bấy lâu nay: “Cậu không biết đâu, tuy tôi rất cố gắng nhưng thành tích chẳng tiến bộ bao nhiêu. Tôi cảm thấy hơi nản, không biết có phải mình ngốc thật hay không?”

“Làm sao mà cậu ngốc được, nếu cậu mà ngốc thì học sinh dốt như tôi chẳng phải hết thuốc chữa sao? Cậu cũng không nên tạo áp lực lên bản thân quá, một, hai lần thi không tốt liền nghĩ quẩn. Cậu ngàn vạn lần không nên như thế, nếu không…”

Cậu ta đột nhiên im lặng, Tần Chiêu Chiêu thấy kỳ lạ. “Nếu không sẽ thế nào? Sao cậu không nói tiếp đi?”

Chần chừ một lúc cậu ta mới khẽ nói tiếp: “Tôi kể cho cậu nghe một chuyện, cậu tuyệt đối không được kể cho ai nghe đấy.”

Lâm Sâm kể lại cho Tần Chiêu Chiêu nghe chuyện nữ sinh lớp Xã hội 4 vì thành tích tuột dốc mà rạch tay tự sát. Nhà trường giữ kín chuyện này là vì sợ ảnh hưởng tới học sinh năm cuối, chẳng qua thím của cậu làm ở bệnh viện, trực tiếp tham gia cứu chữa cho nữ sinh kia nên mới biết. Cậu nghe chuyện xong, lập tức nhớ tới Tần Chiêu Chiêu. Gần đây thành tích của cô cũng giảm vài bậc, liệu cô có nghĩ quẩn hay không?

Suy nghĩ này khiến Lâm Sâm cảm thấy lo lắng, liên tục quan sát Tần Chiêu Chiêu, nhận ra gần đây cô không được vui khiến cậu càng căng thẳng, phải tìm cơ hội nói chuyện với cô.

Tần Chiêu Chiêu nghe xong, vô cùng kinh hãi. “Thật sao? Cô ấy tự sát thật ư?”

“Lừa cậu tôi là rùa đen rụt đầu. Bác sĩ nói cô ấy không chịu nổi áp lực lớn mới nhất thời nghĩ quẩn, cậu đừng có mà như cô ấy nhé!”

Giờ thì Tần Chiêu Chiêu đã hiểu vì sao nhà trường đột nhiên tổ chức cuộc họp phụ huynh bất thường, mẹ cô đi họp về lại có chút căng thẳng nhưng vẫn nhấn mạnh với cô, thi trượt cũng không sao. Tuy vậy, cô dứt khoát không chịu làm chuyện điên rồ như nữ sinh kia, cô cần sống thật tốt, cần đỗ đại học để thực hiện giấc mộng Thượng Hải của mình.

“Cậu sợ tôi sẽ giống bạn nữ sinh kia à? Không đâu?”

“Không thì tốt. Tần Chiêu Chiêu, cần thả lòng bản thân, đừng tự gây áp lực cho mình, kết quả của cậu nhất định sẽ tăng lên. Phải rồi, lúc nào cậu thấy áp lực hay căng thẳng quá thì cứ thử thở thật sâu xem sao, tôi nghe nói thở sâu là phương pháp giảm áp lực hữu hiệu nhất. Hít sâu một hơi như thế này rồi từ từ thở ra…”

Lâm Sâm vừa nói vừa làm, còn ra hiệu cho Tần Chiêu Chiêu làm theo. Cô cũng thử hít một hơi thật sâu, hình như cũng có hiệu quả, bao nhiêu u sầu, buồn bực trong lòng từ từ theo hơi thở ra ngoài, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

“Đúng là có tác dụng thật, cảm ơn cậu.” Cô mỉm cười cảm ơn.

Cô thấy có tác dụng, cậu cũng mỉm cười: “Có tác dụng là được rồi, không cần cảm ơn đâu.”

Đúng lúc này, đèn bật sáng, phòng học tối đen nhất thời sáng rực. Một ngọn đèn trên ban công chiếu rọi hai nam nữ sinh mười tám tuổi, ánh đèn sáng ngời phủ ánh vàng cam lên gương mặt trẻ trung tươi cười của họ, sinh động tự nhiên.

Tháng Năm, đã nghe mùi cạnh tranh khốc liệt của trận chiến không khói để vào đại học ngày càng nồng đậm.

Đầu tiên là kỳ thi trung học toàn quốc, kế đó là thi thử ở trường, rồi lại thi thử toàn thành phố… hết cuộc thi này tới cuộc thi khác, đều là tập dượt cho kỳ thi đại học. Thành tích gần đây của Tần Chiêu Chiêu không quá kém. Có lúc vươn lên thứ tám trong lớp, thấp nhất cũng thứ mười một. Đây là tận cùng khả năng của cô.

Tháng Sáu chấm dứt tất cả các cuộc thi thử, nhà trường không muốn dùng thứ bậc trong các bài thi để tạo thêm gánh nặng tâm lý cho học sinh nữa. Bây giờ chuyện quan trọng nhất là đăng ký nguyện vọng vào các trường đại học. Nguyện vọng 1, nguyện vọng 2, nguyện vọng 3 phải đăng ký như thế nào để có nhiều hy vọng đỗ nhất, đây cũng là chuyện khiến các bậc phụ huynh phải lo lắng, cân nhắc. Một nét bút nhỏ, một tờ giấy mỏng, quyết định vận mệnh một đời, có ai dám dễ dàng hạ bút?

Tần Chiêu Chiêu biết, với thành tích hiện tại, muốn đỗ vào những trường đại học danh giá ở Thượng hải là điều vô cùng khó khăn. Đăng ký nguyện vọng quan trọng nhất phải phỏng đoán chính xác khả năng của bản thân, sau khi đã có mục tiêu rõ ràng mới có hy vọng trúng tuyển. Vì vậy, cô chú trọng nghiên cứu kĩ lưỡng các trường đại học ở Thượng Hải, Nam Kinh và Hàng Châu gần đó trong kế hoạch tuyển sinh ở Giang Tây; cùng ba mẹ thương lượng thật kĩ, thận trọng chọn nguyện vọng. Hôm sau, cô tới trường, chính thức điền vào tờ đăng ký nguyện vọng, từng nét từng nét bút, chăm chút cẩn thận vẽ lên bản kế hoạch cho tương lai của chính mình.

Đăng ký nguyện vọng xong, còn không đến một tháng là tới kỳ thi chính thức. Tháng Sáu trời mỗi lúc một nóng, quạt điện quay không ngừng nghỉ suốt ngày đêm, mang chút hơi mát tới cho những học sinh đang chăm chú cho kỳ thi khốc liệt vào đại học.

Sau khi vào hè, một buổi chiều nóng rừng rực, nhiệt độ vượt quá 30 độ C, lớp Tần Chiêu Chiêu chụp ảnh tốt nghiệp.

Cả lớp mang theo vầng mặt trời chói lọi chụp ảnh trên sân thể dục, tất cả những học sinh không thi đại học đã nghỉ học kỳ này đều đến. Vất vả xếp hàng cả buổi, cả đám nóng nực, mồ hôi nhễ nhại nhưng không chút oán hận. Nữ sinh xếp hai hàng đứng trước, nam sinh xếp hai hàng đứng sau, giáo viên ngồi trước nhất. Tần Chiêu Chiêu đứng giữa hai hàng, bình thường cô ít chụp ảnh nên khá thận trọng với máy ảnh. Lần thứ nhất chụp cô đang chớp mắt, lân thứ hai cô mở to mắt thì lại quên cười, cũng may bác thợ chụp ảnh chụp thêm một tấm thứ ba. “Tấm cuối cùng nhé, mọi người có muốn ảnh tốt nghiệp của mình đẹp không? Muốn thì hãy tạo dáng cho thật đẹp nhé!”

“Tách” một tiếng, máy ảnh bắt lại trọn vẹn hình ảnh cả học sinh và giáo viên lớp Xã hội 3 trường trung học thực nghiệm đang cười. Theo dòng thời gian, tấm ảnh tốt nghiệp mới mẻ năm nào đã dần cũ rích và ố vàng, dùng những hình ảnh yên tĩnh không lời kể về một thời thanh xuân đã xa lắm rồi.

Một tuần sau, ảnh tốt nghiệp được in ra, phát cho mọi người. Mỗi người cầm một tấm ảnh có in một dòng chữ nhũ vàng: Lưu niệm lớp Xã hội 3 - Trường trung học thực nghiệm - tốt nghiệp năm 2000. Tấm ảnh tốt nghiệp chính thức khép lại tấm màn trung học, ba năm chung trường cũng tới lúc phải chia tay. Ảnh cầm trong tay, mỗi người mang trên mặt ít nhiều buồn bã. Nhanh quá, mọi người đã phải chia tay nhau rồi.

Ngày Ba mươi tháng Sáu, buổi học cuối cùng của học sinh lớp mười hai trường trung học thực nghiệm. Năm thứ ba đến đây đặt một dấu chấm tròn trịa cho lời kết.

Hôm nay học sinh trong lớp đến sớm, đi học đặc biệt nghiêm túc. Tiết học cuối cùng buổi sáng, giáo viên chủ nhiệm xúc động nói rất nhiều: cảm khái an ủi các em lúc chia tay, cổ vũ khích lệ học sinh cố gắng thi vào đại học, chúc cả lớp thi đỗ, chúc mỗi người một tương lai tươi sáng… Rất nhiều nữ sinh nghe xong sụt sịt nhỏ lệ, trong đó có cả Tần Chiêu Chiêu.

Buổi chiều, cả lớp vệ sinh lại phòng học. Đây là lần cuối cùng mọi người cùng nhau vệ sinh phòng học, tất cả mọi người đều ra sức quét tước phòng học, dọn rác, lau nhà, lau bàn ghế…

Tần Chiêu Chiêu phụ trách lau cửa sổ, ban đầu Vu Thiến theo lệ đứng một bên giúp cô, một lúc sau Lâm Sâm chạy lại giành nhiệm vụ giặt, vắt giẻ lau của cô, Vu Thiến cả cười rút lẹ. Cậu ta vắt giẻ lau rồi hỏi: “Cậu còn nhớ chuyện lau cửa sổ hôm ấy chứ?”

Câu hỏi không đầu không đuôi, lần nào mới được chứ? Tần Chiêu Chiêu tham gia vệ sinh không biết bao nhiêu lần, lau không biết bao nhiêu cửa sổ, nhưng cô nghe là hiểu chính là lần Lâm Sâm “vô ý sẩy chân”, cô theo bản năng tóm cậu ta lại… Nhớ đến đây, trên mặt nhất thời đỏ bừng, ngày ấy chỉ vì lỡ chạm vào tay nam sinh mà cô cảm thấy thật ngượng, giờ vẫn xấu hổ như trước.

Cô ngượng ngùng, Lâm Sâm biết cô hiểu câu hỏi không đầu không cuối của mình, lập tức nhếch môi cười. Cô vẫn còn nhớ, cậu biết cô vẫn còn nhớ mà, cô sẽ cùng cậu khắc ghi kỷ niệm ấy, mãi mãi không quên. Lòng vui sướng, vốn còn muốn nói thật nhiều, lại nghĩ chỉ còn vài ngày nữa là thi đại

học rồi, không muốn làm cô phân tâm, cậu đành nén nhịn, chuyển đề tai: "Xem bảng đăng ký nguyện vọng của cậu, cậu định đi Thượng Hải sao?"

Câu hỏi trước của Lâm Sâm làm cô không biết trả lời sao mới phải, còn câu này thì dễ trả lời, cô gật đầu. "Ừ!"

"Các trường ở Thượng Hải đều rất khó vào, nhưng tôi tin cậu sẽ thành công. Từ giờ tới lúc đó còn một tuần, chúc cậu thi đỗ vào trường cậu muốn!"

Tần Chiêu Chiêu nở nụ cười. "Cảm ơn!"

Bây giờ Tần Chiêu Chiêu thích nhất là được nghe những lời thế này, "nhất định thành công", cô cần những lời chúc tốt đẹp như vậy để khẳng định lòng tin của chính mình.

Mùng Bảy tháng Bảy, ngày thi đại học cũng tới. Hôm nay Tần Chiêu Chiêu đặc biệt dậy sớm, ăn sáng, kiểm tra tất cả đồ mang theo tới trường thi rồi cùng cha mẹ đi tới địa điểm thi.

Trường thi chật cứng thí sinh và phụ huynh, đông như nêm cối, ai nấy mang theo gương mặt căng thẳng, bất an. Một nữ sinh trước khi tiến vào trường đột nhiên quay lại ôm chặt mẹ, khóc thút thít. "Mẹ ơi, con hồi hộp quá!"

Tần Chiêu Chiêu cũng không tránh khỏi lo lắng, ba mẹ dặn cô không cần căng thẳng quá, nhưng điều đó chỉ càng khiến cô thêm hồi hộp. Đây là cuộc thi quan trọng nhất trong đời cô, liệu cô có thể hoàn thành bài thi hoàn hảo, thực hiện được mong ước của bản thân và cha mẹ hay không? Sự tự tin như thể mọc cánh chuẩn bị bay đi mất. Cô tuyệt đối không thể để cho nó biến mất được!

Vừa mới tới cổng trường đã nghe có người gọi: “Tần Chiêu Chiêu!”

Là Lâm Sâm, cậu cũng thi ở địa điểm này. Khác với mọi người, Lâm Sâm thoải mái hơn nhiều, cuộc thi này thành hay bại chẳng có ý nghĩa gì với cậu, chỉ gọi là qua đường cho vui thôi. Vốn cậu cũng chẳng cần phải tham gia cuộc thi này, dù sao không thi đại học thì đường đi nước bước trong tương lai của cậu cũng được ba mẹ sắp sẵn rồi. Nhưng khi biết mình và Tần Chiêu Chiêu cùng thi ở một địa điêm, cậu lại tình nguyện đến cùng thi với cô.

Liếc mắt, cậu nhận ra cô đang căng thẳng. “Cậu căng thẳng quá, thở sâu đi, thả lỏng bản thân một chút!”

Cô vô thức thở sâu theo cậu, từng chút từng chút một, trong lòng an tĩnh hơn. “Không biết vì sao mà cứ nghĩ đến thi là tự nhiên căng thẳng quá!”

“Ôi, căng thẳng cái gì chứ! Cậu cứ coi đây như đi thi ở trường mình thôi, chỉ cần đừng quá hồi hộp, phát huy hết khả năng thì cậu dư sức đỗ đại học.”

Lời của Lâm Sâm nới lỏng tâm trạng căng thẳng của cô, khẳng định năng lực học tập, giúp cô có thêm tự tin vào bản thân. Đúng vậy, chỉ cần cô không quá căng thẳng để ảnh hưởng tới chuyện thi cử thì với thành tích của cô vẫn thừa hy vọng đỗ đại học. Cô không thể chưa lâm trận đã cuống hết lên thế được. Thở sâu, bình tĩnh, trấn định, không căng thẳng, nhất định không được căng thẳng.

Lúc vào trường thi, Lâm Sâm còn tranh thủ dặn dò cô lần cuối: “Tần Chiêu Chiêu, tuyệt đối không được căng thẳng nhé, cậu nhất định làm được!”

Cô cảm kích nhìn cậu ta, mỉm cười. “Tôi biết rồi! Cảm ơn cậu!”

Cố gắng trấn tĩnh bản thân, Tần Chiêu Chiêu thở sâu thêm một chút, bước vào trường thi…

Chương 37

Sau kỳ thi vào đại học một tháng, kết quả đã được công bố, Tần Chiêu Chiêu đỗ nguyện vọng một vào một trường đại học ở Thượng Hải, chỉ còn chờ giấy báo trúng tuyển.

Tháng tám, giấy báo trúng tuyển đại học lần lượt được chuyển tới, rất nhiều gia đình làm cơm cảm ơn giáo viên, mừng con đi học. Tần ba cũng cao hứng đặt mấy mâm cỗ ở nhà hàng Trường Cơ, mời bạn bè thân thích tới chia vui.

Trong bữa tiệc, Tần Chiêu Chiêu vô tình nghe được các thím bàn bên nói đây là tiệc mừng đỗ đại học thứ ba trong tháng này của bà, sắp tới còn phải tới nhà hàng Milano ăn một bữa nữa.

“Nhà hàng Milano à, cỗ sang quá nhỉ nhà ai mà bày tiệc chỗ xa hoa thế?”

“Phó giám đốc Kiều trước kia ấy, con trai ông ấy đỗ vào Học viện Âm nhạc Thượng Hải đấy.”

Ký ức của tất cả những công nhân viên chức ở Trường Cơ về cậu nhóc Thượng Hải năm xưa vẫn còn như mới. Ai cũng tấm tắc khen ngợi, mới mấy tuổi đầu mà đánh đàn hay ơi là hay. Giờ thấy không, cậu đã vào được

Học viện Âm nhạc trọng điểm rồi đấy. Lại có người nói, chẳng qua nhà cậu khá giả, có điều kiện cho cậu đi học đàn, chứ sinh ra trong gia đình công nhân bình thường, không có tiền đóng học phí thì có là thần đồng âm nhạc cũng tàn lụi mà thôi.

Tin mấy ngày nữa nhà Kiều Mục sẽ mở tiệc ở nhà hàng Milano khiến Tần Chiêu Chiêu vừa bất ngờ vừa vui mừng vô cùng, Kiều Mục là nhân vật chính, nhất định sẽ về đây. Xem ra không cần chờ tới lúc đi Thượng Hải, cô đã có thể gặp cậu rồi.

Thật là khéo, ngày kia nhà Vu Thiến cũng mở tiệc mừng con gái đỗ đại học ở nhà hàng Milano, hôm qua cô mới gọi điện mời Tần Chiêu Chiêu tới dùng cơm. Cơ bản Tần Chiêu Chiêu cũng muốn mời cô hôm nay tới nhà mình ăn mừng nhưng nghĩ một chút lại thôi. Nhà hàng Milano và nhà hàng nhỏ ở Trường Cơ đẳng cấp khác hẳn nhau, bất tất phải bắt cô chạy từ nội thành đến chốn quê mùa này ăn một bữa cơm.

Ngày Vu Thiến mở tiệc, Tần Chiêu Chiêu cố tình đến sớm, hỏi thăm lễ tân ở sảnh xem mấy ngày nữa có ai họ Kiều mở tiệc mừng con đỗ đại học ở đây hay không, được nhà hàng khẳng định: “Thưa có, trưa mai có một vị Kiều tiên sinh mở tiệc.”

Tần Chiêu Chiêu mừng rỡ, như vậy đến mai cô có thể tới nhà hàng này để gặp Kiều Mục rồi.

Vu Thiến mời tám, chín người bạn thân thiết tới dùng cơm, ngồi thành một bàn tròn. Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết cũng tới, vừa ngồi xuống đã cười cười nói mai lại được tới đây ăn mừng Kiều Mục.

Tần Chiêu Chiêu nghe xong, có chút thất vọng và mất mát, Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết đều được mời, chỉ có cô là không. Có lẽ Kiều Mục đã

không còn nhớ tới người bạn học như cô nữa rồi, vậy mà cô lại trăm phương ngàn kế tính cách hỏi thăm về cậu.

Lâm Sâm tới muộn nhất, cậu vừa tới thì một người bạn đang ngồi cạnh Tần Chiêu Chiêu đứng bật dậy, cười khì khì. "Mộc Mộc, nhường cho cậu chỗ của mình này."

Các bạn đều vô tình hay cố ý tạo cơ hội cho Lâm Sâm. Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt, Lâm Sâm lại vô cùng thoải mái ngồi xuống, miệng cười tươi. "Cảm ơn!"

Vu Thiến hỏi: "Mộc Mộc, sao tới muộn thế?"

"Đừng nhắc tới nữa, mình vừa mới ra khỏi cửa thì bị ba gọi lại, kêu mang đồ tới nhà ông nội, nếu không đã không đến muộn thế này!"

Giải thích chuyện đến muộn xong, Lâm Sâm liền một lòng một dạ quay sang nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu, hỏi cô giấy báo trúng tuyển đã gửi về chưa? Khi nào thì đi Thượng Hải? Có ai đưa đi không? Thậm chí cậu còn xung phong nhận việc. "Nếu không, để mình đi cùng cậu đi, ba mình có một chiến hữu ở Thượng Hải, trước kia hai người thân nhau lắm. Mình đưa cậu tới nhà bác ấy giới thiệu, sau này cậu ở Thượng Hải có gì có thể nhờ bác ấy."

Tần Chiêu Chiêu liều mạng xua tay. Sao có thể để cậu ta đưa đi chứ, còn đi gặp người quen nhà cậu ta ở Thượng Hải nhờ người ta chiếu cố. Dựa vào cái gì đây? Cô có là gì của cậu ta đâu, hình như Lâm Sâm lại hiểu nhầm gì rồi.

Sau khi thi vào đại học, cậu ta cứ ba ngày gọi điện cho cô hai lần, muốn rủ cô đi Quế Lâm chơi. "Nhiều người đi lắm đấy, đi chơi cho vui, đỡ phải ở

nhà khổ sở chờ kết quả. Cậu cũng đi cùng đi!”

Đúng là những ngày tháng ngồi chờ kết quả rất khó chịu, nhưng Tần Chiêu Chiêu không đồng ý đi Quế Lâm với cậu ta, cô muốn đi Hổ Môn, cô đã hứa với Đàm Hiểu Yến từ lâu, nghỉ hè sẽ đi Hổ Môn ngắm biển rồi.

Đó là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu đi xa một mình, thấy vừa mới lạ vừa sợ hãi. Trên đường đi gặp bao nhiêu điều mới mẻ, thú vị nhưng có ai bắt chuyện cô đều cúi mặt không dám đáp lại. Ba mẹ đã dặn đi dặn lại lúc tiễn cô lên tàu: “Không có chuyện gì tuyệt đối đừng đáp lời người lạ, cẩn thận mấy kẻ buôn người dùng lời ngon tiếng ngọt. Trên xe lửa có chuyện gì cứ hỏi nhân viên nhà ga, đừng tùy tiện tin người khác.”

Thật ra cô đi lần này cũng không có gì gọi là phiêu lưu, ba mẹ đưa cô tới nhà ga, Đàm Hiểu Yến chờ ở ga Quảng Châu đón cô. Lên tàu xuống xe đều có người đưa đón, cô được chiếu cố rất cẩn thận. Tới ga cuối, cô vừa liếc mắt đã thấy Đàm Hiểu Yến đứng chờ ở nhà ga. Xa cách đã lâu mới được gặp lại, hai người phấn chấn ôm nhau thật lâu.

Đàm Hiểu Yến đã bỏ việc ở xưởng may, giờ đang làm phục vụ tại một khách sạn. Ký túc xá cũng không tốt, cô và mấy người bạn thuê một ngôi nhà hai phòng ở ngoài, Tần Chiêu Chiêu tới đây không cần lo chỗ ở.

Tần Chiêu Chiêu nghe tin này thấy vô cùng đáng tiếc, dù sao Đàm Hiểu Yến cũng mất ba năm học thiết kế thời trang, đến giờ lại đi làm phục vụ, không phải uổng phí chuyên môn sao?

Đàm Hiểu Yến lại coi như không, cô nói bỏ là bỏ. Dù sao học tiếp cũng chỉ đến thế, các nhà thiết kế ở xưởng ấy đều tốt nghiệp thiết kế thời trang chính quy, những học sinh học trung cấp nghề như cô thì có thể trở thành thợ may mà thôi. Cô thật sự không muốn ngày ngày ở trong xưởng đạp máy

may nữa, bèn bỏ sang làm thuê cho khách sạn. Khách sạn tốt hơn ở trong xưởng may, công việc thoải mái mà tiền lương cao hơn nhiều.

Hôm sau, Đàm Hiểu Yến đưa Tần Chiêu Chiêu đi thăm cầu Hổ Môn và pháo đài Uy Viễn. Lần đầu tiên được thấy biển, Tần Chiêu Chiêu rung động, biển khơi trước mặt cô mang một màu xanh lam trong veo. Biển xanh thăm thẳm, trời xanh nhàn nhạt, hai sắc xanh đậm nhạt hòa làm một cuối đường chân trời khiến cô chợt nhớ tới một câu thơ tuyệt bút: "Thu thủy cộng trường thiên nhất sắc[1]." Quả thật, cô cảm thấy lưu luyến không muốn về.

[1] Nước thu cùng trời xa một màu.

Ở Hổ Môn được nửa tháng, Tần Chiêu Chiêu có điểm thi đại học, điểm cao hơn cô dự đoán rất nhiều. Ba mẹ gọi điện tới báo điểm khiến cô rất vui vẻ, Đàm Hiểu Yến cũng mừng cho cô. "Chiêu Chiêu, giờ cậu thành sinh viên rồi nhé! Bốn năm chăm chỉ nữa, sau này có kiếm được việc tốt nhất định phải nhớ tới cô bạn cũ này đấy!"

Ngày cô rời Hổ Môn, Đàm Hiểu Yến đặc biệt xin nghỉ một ngày đưa cô tới ga Quảng Châu. Lúc đến có thể không biết nhưng lúc về thì hiểu rất rõ Đàm Hiểu Yến đưa đón cô mất bao nhiêu công sức. Đầu tiên phải bắt xe từ Hổ Môn tới Đông Quản, sau đó bắt xe đường dài tới Quảng Châu, đi đường cũng mất ba, bốn tiếng. Cô vô cùng cảm kích. "Hiểu Yến, mình đến chơi làm phiền cậu quá!"

"Thế này có là gì! Cậu lần đầu ra ngoài làm sao biết đổi xe như thế nào chứ, mình không đến đón thì cậu còn lúng túng chán. Cậu cứ an tâm, sau này học đại học ở Thượng Hải mà mình tới chơi cũng sẽ làm phiền cậu thôi."

“Được, bao giờ tới Thượng Hải nhất định phải tìm mình đấy!”

Lúc trước Tần Chiêu Chiêu thoái thác không đi Quế Lâm với Lâm Sâm, giờ lại không muốn để cậu đi Thượng Hải cùng khiến Lâm Sâm có vẻ buồn bực. “Tần Chiêu Chiêu, có phải giờ cậu trở thành sinh viên rồi nên khinh cái đứa thi trượt này đúng không?”

Lâm Sâm không thể không nghĩ như vậy. Trước kia còn đi học, cô muốn làm học sinh ngoan nên giữ khoảng cách với cậu, cậu có thể hiểu được, nhưng giờ cô đã thành sinh viên rồi, còn gì phải lăn tăn nữa, vì sao vẫn hững hờ với cậu? Chẳng lẽ vì giờ cô đỗ đại học nên thấy ngứa mắt với đứa thi trượt như cậu? Có thể cô đã sớm biết thành tích của cậu không tốt rồi.

Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng giải thích: “Không phải thế, làm sao tôi lại khinh thường cậu chứ? Ngoài đại học vẫn còn rất nhiều con đường khác, đâu nhất thiết cứ phải học đại học.”

“Cậu không khinh thường tôi là được rồi, khi nào đi Thượng Hải nhớ viết thư cho tôi nhé! Phải rồi, đây là địa chỉ nhà tôi.”

Lâm Sâm viết địa chỉ cho cô, cô không từ chối, nhưng biết chắc sẽ không bao giờ dùng tới, vì cô sẽ không viết thư cho cậu ta. Chút hiểu lầm không thể giải thích rõ ràng, cứ để thời gian và khoảng cách lặng lẽ xóa mờ hết thảy.

Hôm nay nhà Kiều Mục mở tiệc, Tần Chiêu Chiêu tới nhà hàng Milano rất sớm nhưng không vào mà đứng ở đối diện nhìn vào. Cô không phải khách mời, làm sao mà vào được chứ? Hôm nay Kiều gia bao hết toàn bộ nhà hàng, đặt ba, bốn mươi bàn tiệc, cô muốn giả làm khách vãng lai cũng không được. Dù sao cũng chỉ muốn được thấy lại Kiều Mục xa cách đã lâu, cứ đứng ngoài chờ cậu đến là được rồi.

Mười một giờ, Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn cùng đạp xe tới.

Nhìn Kiều Mục đi cùng Lăng Minh Mẫn, Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ. Mấy tháng trước, biết tin Lăng Minh Mẫn đăng ký thi trường Năng khiếu nghệ thuật Thượng Hải, cô chỉ biết hai người họ rất giống nhau, đều vì một người mà cố chấp tới một nơi - "Người bảo ta mến Trường An, kỳ thực ta mến người Trường An."

Chẳng qua Lăng Minh Mẫn cố chấp ngoài sáng, còn cô âm thầm trong bóng tối mà thôi.

Cách một ngã tư người xe giăng như mắc cửi, Tần Chiêu Chiêu cố gắng nắm bắt bóng dáng Kiều Mục ở nhà hàng đối diện. Vẫn là bóng người cô đã thoáng gặp trong đêm mưa Tết năm ngoái, hôm ấy trời tối, trong đêm đen không thể nhìn rõ hình dáng, diện mạo của cậu. Giờ đây, dưới ánh mặt trời trong suốt, giọng nói, nụ cười của cậu đều thu hết vào tầm mắt Tần Chiêu Chiêu, tim cô nhất thời đập loạn.

Xa cách bao lâu mới được gặp lại, ngoại trừ thân hình đã cao hơn, cậu không thay đổi bao nhiêu, vẫn áo trắng, quần xanh, gương mặt sáng bừng như năm xưa. Chẳng biết cậu đang nói gì với Lăng Minh Mẫn, nói xong liền nhoẻn miệng cười - nụ cười rạng rỡ, thuần khiết như ánh mặt trời sáng rội tầng mây. Tần Chiêu Chiêu nhìn không chớp mắt, chỉ hận không thể khắc nụ cười của cậu vào lòng.

"Tần Chiêu Chiêu, cậu đang nhìn cái gì đấy?"

Một âm thanh sắc bén cắt đứt hình ảnh nhìn chăm chăm của cô, quay đầu nhìn, cô thấy Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết đang đứng đó, vẻ mặt hai người đầy ngạc nhiên. Hai người họ tới lúc nào, sao cô không hề hay biết?

“Mình… không có gì. Mình đang… chờ xe bus.”

Tần Chiêu Chiêu lắp bắp trả lời, may mà lúc ấy một chiếc xe bus tới gần cho cô một cái cớ. Diệp Thanh cười. “Cậu đứng đây chờ xe bus? MÌnh với Cung Tâm Khiết đi xe bus tới đây, người lên người xuống có thấy cậu để ý ai đâu. Rõ ràng không phải cậu đang chờ xe bus mà nhìn chằm chằm sang bên kia đường. Cậu… rõ ràng đang nhìn trộm Kiều Mục phải không?”

Diệp Thanh đi xe bus đến, thấy Tần Chiêu Chiêu đang chăm chăm nhìn sang bên đường nên tò mò nhìn theo. Nhìn sang nhà hàng đối diện chỉ thấy một cặp thiếu niên rực rỡ - Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn. Tần Chiêu Chiêu chăm chú nhìn ai, không nói cũng rõ.

Câu hỏi ngắn gọn khiến Tần Chiêu Chiêu vừa thẹn vừa lúng túng. Cô cúi đầu chán nản, đã nghĩ nếu đứng trước cửa hàng chờ nhỡ gặp người quen thì chẳng biết làm thế nào nên mới tránh sang đường, ai ngờ Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết lại đi xe bus tới nhà hàng chứ! Ba năm học trung học không ai biết cô thầm thích Kiều Mục, tời giờ tốt nghiệp rồi lại bị phát hiện.

Vẻ mặt ngượng ngùng và lúng túng của cô xác nhận phán đoán của Diệp Thanh. Cô không phải kẻ ngốc, rất nhanh nhớ lại những chuyện trước kia. “Tần Chiêu Chiêu, lúc trước trong mộng cậu cũng lẩm nhẩm “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”, căn bản không phải chữ “Mộc” trong tên Lâm Sâm mà chứ “Mục” trong tên Kiều Mục phải không?”

Tần Chiêu Chiêu càng thêm bối rối, đỏ mặt tía tai không nói nên lời. Diệp Thanh cực kỳ bực bội. “Xem ra bị mình nói trúng tim đen rồi chứ gì? Cậu không hề thích Lâm Sâm, người cậu thích là Kiều Mục. Thật không ngờ bấy lâu nay cậu thầm thích Kiều Mục, thế mà Mộc Mộc ngốc nghếch còn tưởng cậu nằm mơ cũng thấy cậu ta. Cậu ta bị giỡn đến thảm rồi!”

Tần Chiêu Chiêu không thể không giải thích: “Mình không đùa giỡn gì với Lâm Sâm, mình cũng chưa từng nói thích cậu ấy, tự mọi người trong lớp đồn đoán rồi cậu ấy hiểu nhầm.”

“Cậu ấy hiểu nhầm sao cậu không giải thích cho rõ ràng? Nếu cậu nói cho rõ người cậu thích là “Mục Mục”, không phải là “Mộc Mộc”, cậu ấy sẽ không ngây ngốc tới tận giờ vẫn tin cậu có ý với mình. Giờ tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng vẫn đối xử với cậu như bạn gái. Cung Tâm Khiết, cậu nói xem, hôm qua Lâm Sâm tìm cậu hỏi cái gì?”

Cung Tâm Khiết đứng cạnh sửng sốt nửa ngày, đến lúc Diệp Thanh đẩy cô, cô mới lấy lại tinh thần. “Tần Chiêu Chiêu, còn nhớ hôm qua cậu khen cái ba lô hình cún con của mình rất đẹp không? Lúc sau Lâm Sâm lặng lẽ hỏi mình mua ở đâu, cậu ấy cũng muốn mua tặng cậu một cái. Mình nói ba lô này ba mình đi công tác Thâm Quyến mua cho, ở đây không bán, cậu ấy liền bám lấy mình, bảo mình bán lại cho cậu ấy.”

Chiếc ba lô Cung Tâm Khiết mang theo hôm qua thật sự rất độc đáo, Tần Chiêu Chiêu trước sau luôn miệng khen đẹp. Cô không biết mình cứ khen mãi như vậy khiến Lâm Sâm để tâm muốn mua cho cô. Tình cảm sâu nặng của cậu khiến cô có phần ngượng ngùng.

“Cậu ấy à, không thích người ta thì mau đi nói rõ cho rõ ràng, đừng có để cái cậu đầu gỗ kia cứ ngây ngốc mãi thế!”

Diệp Thanh nổi giận đùng đùng ném lại mấy lời rồi kéo Cung Tâm Khiết đi. Tần Chiêu Chiêu ở lại, lòng rối như tơ vò.

Chương 38

Mặt trời ban trưa rực rỡ chói lòa, Tần Chiêu Chiêu chậm rãi bước về nhà. Bác Chu gái bên hàng xóm nói từ sáng tới giờ điện thoại nhà cô đã reo không biết bao nhiêu lần. “Điện thoại kêu ầm ĩ, chẳng biết ai gọi nữa.”

Lời còn chưa dứt, chuông điện thoại trong nhà lại vang lên, Tần Chiêu Chiêu mở cửa nghe điện thoại, bên tai vang lên giọng nói rõ ràng của Lâm Sâm: “Tần Chiêu Chiêu, gọi đến trưa mà không thấy cậu nhấc máy, giờ cậu ở nhà hả?”

Cậu ta liên tục gọi điện tới, cô bất giác hoảng hốt. “À… Tôi… có việc phải ra ngoài… Cậu tìm tôi có việc gì?”

Chiều nay không bận gì chứ, ra ngoài một lát được không? Tôi chờ cậu ở đường ray xe lửa đầu đường gần nhà cậu.”

Cô vô thức từ chối: “Có chuyện gì không? Trời nóng thế này, ra ngoài mặt trời thiêu chết mất, tôi không muốn đi đâu.”

“Thế thì… tôi tới nhà cậu được không? Ba mẹ cậu chắc không có nhà nhỉ?”

“Không được, không được, hàng xóm nhìn thấy thì không hay. Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Tôi… tôi có món quà… muốn tặng cậu.”

Quà… Cô nhất thời hiểu ra cậu ta muốn tặng gì cho mình. Thở sâu một hơi, cô quyết định: “Vậy cũng được, chiều nay gặp cậu ở đầu đường săt.”

Tiếng cậu ta vui vẻ ở đầu dây bên kia: “Được, hẹn cậu hai giờ, không gặp không về nhé!”

Vùng ngoại ô phía đông thành phố có một tuyến xe lửa chuyên vận chuyển hàng hóa. Đường ray thật dài, yên lặng uốn lượn trên đồng ruộng, quanh co vươn mãi tới nơi xa xăm không biết tên. Dọc đường sắt có dòng sông nhỏ uốn lượng, có rừng cây, có cả đồng lúa mùa xuân một sắc xanh mướt, thu sang vàng óng ả, xa xa có mấy ngọn núi nhỏ bốn mùa xanh biếc. Vào hè, vùng này xanh biếc một màu, đồng lúa xanh mượt, núi xanh một sắc thâm trầm, cây cối xanh đậm. Chiều hè, người dân quanh vùng thường thả bộ theo đường ray để hóng mát.

Nhưng giữa ánh mặt trời chói lọi của một trưa tháng Tám, quanh khu đường sắt không có một bóng người. Tần Chiêu Chiêu che ô chầm chậm đi tới, đã thấy Lâm Sâm đứng phía xa xa. Cậu ta đội mũ trắng, mặc một chiếc áo T-shirt trắng đứng cạnh đường ray, trước mặt sau lưng là ruộng lúa chín, từng hàng lúa vàng cuộn sóng theo từng cơn gió nhẹ làm nổi bật sắc trắng chói mắt trên người Lâm Sâm.

Thấy cô, cậu ta nở nụ cười như hoa súng bừng nở dưới ánh dương, giơ tay lên vẫy cô, tay trái vẫn giấu sau lưng… Cậu ta đang giấu món quà muốn tặng cô sao?

“Tần Chiêu Chiêu, đoán xem tôi định tặng cậu cái gì?”

Cô vừa đến cậu ta đã hỏi dồn. Thấy gương mặt phấn chấn của cậu ta, nhìn bàn tay trái vẫn còn giấu sau lưng, khó khăn lắm cô mới thốt ra được mấy tiếng: “Lâm Sâm… Bất kể cậu muốn tặng gì, tôi cũng không thể nhận được.”

Cậu ta không theo kịp giọng nói và vẻ mặt của cô, nụ cười trên mặt cứng đờ. “Cậu làm sao thế? Sao lại không nhận?”

Tránh ánh mắt bất an khó hiểu của cậu ta, cô cúi mặt, quyết định dốc hết những gì muốn nói: “Lâm Sâm, có phải… cậu vẫn cho rằng tôi thích cậu? Thật ra từ trước tới giờ tôi chưa từng thích cậu. Ngày trước các bạn hay trêu “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”, tôi cũng nằm mơ nhắc tới bốn chữ này, khiến cậu hiểu nhầm là tôi thích cậu. Thật ra không phải như vậy, người tôi thích tên có một chữ “Mục”, tôi nằm mơ gọi “Chiêu Chiêu Mục Mục”, không phải gọi “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”. Là tôi khiến cậu hiểu nhầm, giờ xin giải thích rõ với cậu, xin lỗi!”

Lời của Tần Chiêu Chiêu, Lâm Sâm nghe rõ từng câu từng chữ, tất cả đều là chữ Hán, đều rất quen tai, nhưng một lô từ tổ hợp như vậy nghe không hiểu gì hết, cả ngày mặt vẫn ngây ngốc. Một lúc sau cậu mới run rẩy cất lời: “Cậu… Cậu nói cái gì? Cậu chưa từng thích tôi? Là tôi hiểu nhầm? Cậu đùa đấy à?”

Cậu hỏi lại, vừa hỏi vừa đến gần, lúc hỏi câu cuối, ánh mắt nhìn Tần Chiêu Chiêu đầy mong chờ, cậu rất mong cô có thể nói một câu: “Đúng là tôi đang đùa với cậu đấy!”

Nhưng Tần Chiêu Chiêu không thể, cô đã quyết hôm nay sẽ giải thích cho thật rõ ràng, cô không thể để Lâm Sâm cứ hiểu nhầm mãi như vậy được. Vững lòng, cô lặp lại thêm lần nữa: “Lâm Sâm, tôi không đùa với cậu đâu. Tôi đang rất nghiêm túc, tôi chưa từng thích cậu, người tôi thích có tên là “Mục”. Tôi đã gây cho cậu hiểu lầm không đáng có, thật sự xin lỗi!”

Lâm Sâm lắc đầu quầy quậy. “Người cậu thích có tên là “Mộc” á? Không thể nào, trong lớp ngoài tôi ra làm gì có ai tên có chữ “Mộc”. Nhất định là cậu đang đùa với tôi!”

Tần Chiêu Chiêu chần chừ, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm nói thật: “Thật ra… người tôi thầm thích là Kiều Mục.”

Kiều Mục… Cái tên này như trái bom rơi vào cõi lòng Lâm Sâm. “Ầm” một tiếng, có thể nghe thấy tiếng trái tim cậu vụn vỡ.

Tần Chiêu Chiêu một mực thích Kiều Mục, hóa ra trong mơ cô gọi “Chiêu Chiêu Mục Mục” chứ không phải “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”, vậy mà cậu còn ngây ngốc nghĩ “Mục Mục” mà cô âm thầm nhớ thương chính là “Mộc Mộc” cậu. Hóa ra, tất cả mọi chuyện đều là hiểu nhầm, bao nhiêu hiểu nhầm nực cười, nực cười đến khó chấp nhận. Mặt cậu đỏ bừng, rất nhanh chuyển sang trắng bệch như sương trắng mùa thu, băng tuyết mùa đông… trắng đến lạnh lẽo. Khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt chứa đựng bao nhiêu đau đớn, tuyệt vọng, thống khổ, xấu hổ và giận dữ…

“Cậu thích Kiều Mục! Lớp mười rất nhiều con gái trong lớp thích Kiều Mục, thật không ngờ cậu cũng thế nốt! Các cậu thích cậu ta ở điểm nào! Cậu ta biết chơi dương cầm? Mặt mũi trắng trẻo, có gì hơn người? Mấy đứa con gái các cậu thật không ra sao cả! Nông cạn! Ấu trĩ! Đàn hai bài là mê mệt cậu ta không còn biết gì nữa, một đám ngốc!”

Nhìn qua cũng biết cậu đang giận điên, đương nhiên lời nói không hề dễ nghe, vì thế Tần Chiêu Chiêu không tranh cãi với cậu ta, bất kể cậu ta nói gì, cô cũng chỉ im lặng lắng nghe. Cô biết mình vừa làm tổn thương cậu ta sâu sắc, nếu làm vậy có thể khiến cậu ta dễ chịu hơn, cô tình nguyện để cậu ta mắng chửi, mắng bao lâu cũng được.

Nhưng Lâm Sâm gào một hồi xong liền vung tay ném chiếc ba lô cún con trên tay, xoay người chạy mất, bước chân dồn dập, hoảng loạn như con thú nhỏ trốn sự truy đuổi của thợ săn.

Tần Chiêu Chiêu xoay người nhặt chiếc ba lô cún con lên, nhìn theo bóng người trăng trắng mỗi lúc một xa, trong lòng cảm thấy thật sự áy náy. Cô biết rõ những lời ban nãy đã làm tổn thương cậu ta nhưng cô không hối hận vì đã nói thẳng như vậy. Có những lời nói ra rồi có thể làm tổn thương người khác nhưng vẫn không thể không nói, bởi vì những thứ nên ngừng mà không ngừng sẽ chỉ mang lại bối rối, lóng ngóng dây dưa, cuối cùng chỉ càng hỏng chuyện.

Lâm Sâm chạy như không biết mệt mỏi dọc theo đường ray, chạy qua từng thanh tà vẹt, bỏ lại vô số phía sau mà trước mặt còn hun hút không biết bao nhiêu thanh khác, hai chân cứ chạy mãi về phía xa, không ngừng nghỉ… Chạy đến khi lảo đảo ngã sấp mặt, những thanh tà vẹt gỗ và đá răm lót đường đỡ lấy thân thể vừa nhào xuống của cậu. Tà vẹt cứng rắn, đá răm sắc nhọn, cách một lớp áo phông mỏng vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng.

… Nhưng nỗi đau trong lòng còn rõ ràng hơn. Trái tim cậu như bị nghiền vụn, vết thương chồng chất.

Ngây ngốc nằm một lúc lâu trên đường ray, cậu bỗng nhảy dựng lên, hung hăng nắm một nắm đá vụn, dốc toàn lực ném xuống dòng sông nhỏ chảy bên, khiến bọt nước văng tung tóe. Vừa ném, cậu vừa khàn khàn hét: “Tần Chiêu Chiêu… Kiều Mục… Các người đi chết hết đi… Chết hết đi…”

Giống như một cái máy được lập trình sẵn, cậu không ngừng rên rỉ chừng ấy câu, lặp lại chừng ấy động tác. Dòng sông nhỏ câm lặng nhận hết bao nhiêu đá vụn cậu ném xuống, như ôm cả bấy nhiêu đau đớn, tức giận của cậu

Ánh trời chiều rực rỡ, chói lòa, đường xe lửa vùng ngoại ô phía đông không một bóng người, hai đường ray dài bình thản chạy theo những cánh đồng lúa. Bất kể cậu phát tác cuồng nộ thế nào cũng không có ai tò mò nhìn

tới. Cậu vẫn vừa ném loạn vừa gào thét như vậy, gào đến khi không ra tiếng nữa, một lần nữa vô lực ngã xuống.

Một cơn gió nhẹ lướt qua mang theo hương lúa thơm ngát, hai má cậu lạnh băng. Cậu vô thức đưa tay lên lau, mu bàn tay một mảng ẩm ướt…

Đêm đó, Tần Chiêu Chiêu ngồi bên bàn học viết một phong thư gửi Lâm Sâm. Thư viết không dài nhưng từng câu, từng chữ đều được cân nhắc rất lâu.

"Gửi Lâm Sâm,

Tôi biết chuyện chiều nay khiến cậu rất buồn, thật xin lỗi cậu, tất cả là tại tôi không tốt, là tôi không chịu sớm nói rõ những hiểu nhầm.

Thật ra tôi thích Kiều Mục từ lâu lắm rồi, không phải đến năm lớp mười mới bắt đầu. Cậu biết không? Tôi và Kiều Mục cùng lớn lên ở khu tập thể một nhà máy. Tôi biết cậu ấy từ lúc còn nhỏ xíu nhưng cậu ấy chưa bao giờ biết đến tôi. Cậu ấy là con trai Phó giám đốc xưởng, còn ba tôi chỉ là một công nhân quèn trong nhà máy. Chúng tôi ở rất gần nhau nhưng thực chất rất xa, rất khác biệt. Vì thế, dẫu tôi thích cậu ấy thế nào đi chăng nữa cũng không dám bày tỏ, tôi biết rất rõ khoảng cách giữa hai người chúng tôi. Nhưng tôi vẫn luôn mong có thể đến gần cậu ấy, nên khi thi vào cấp ba tôi chỉ có một mục tiêu: vào bằng được trường trung học thực nghiệm. Cuối cùng, tôi cũng được như ý nguyện, thậm chí còn được học lớp với cậu ấy.

Lâm Sâm, cậu hiểu lầm là tôi thích cậu, hơn nữa còn đối xử với tôt với tôi như vậy, tôi thật sự rất không an lòng. Nhưng tôi không biết phải làm sao để giải thích rõ ràng với cậu, những lời thật lòng rất khó nói ra. Vốn dĩ, tôi muốn chờ tới khi mình đi Thượng Hải học đại học sẽ cắt đứt quan hệ với cậu luôn, nhưng tới giờ, tôi chỉ thuận miệng khen chiếc ba lô của Cung

Tâm Khiết đẹp mà cậu lại tới tìm cô ấy năn nỉ mua lại nó cho tôi, tôi biết mình không thể kéo dài chuyện này thêm được nữa. Tôi không thể cứ thế nhận chiếc ba lô này, cứ thế thản nhiên hưởng thụ lòng tốt của cậu dành cho tôi, bởi vì tôi chưa từng nghĩ tới chuyện báo đáp.

Lâm Sâm, chiếc ba lô này gửi trả lại cho cậu. Cảm ơn cậu đã đối xử tốt với tôi như vậy. Thật xin lỗi, tôi không thể đối tốt lại với cậu như thế! Thật xin lỗi, Lâm Sâm.

Tần Chiêu Chiêu"

Thư viết xong bỏ vào ba lô, sáng hôm sau, Tần Chiêu Chiêu thừa dịp sáng hè mát mẻ tới bưu điện gửi đồ. Món quà này cô không thể nhận, nhưng lại ngại trực tiếp mang trả lại cho cậu ta, vì thế chỉ còn cách gửi qua đường bưu điện. Địa chỉ mà Lâm Sâm cho cô rốt cuộc cũng có lúc cần dùng tới.

Từ bưu điện về nhà, vừa qua một dãy nhà, cô thấy hàng xóm đang túm tụm bàn tán gì đó, mẹ cô cũng lẫn trong đám người ấy, vẻ mặt không đành lòng. "Sao có thể như vậy chứ? Thật thảm quá!

"Đúng là thê thảm thật! Hai vợ chồng đang yên đang lành, ban ngày còn vui vẻ bày tiệc mừng con vào đại học, tối đến đã gặp tai nạn người chết, người bị thương, thật là vui quá hóa buồn."

"Đã thế Kiều Diệp còn trách Kiều Mục. Đúng là sống chết có số cả đấy. Đúng hôm ấy lái xe lại bị ốm, Phó giám đốc Kiều mới phải tự lái xe… Kết quả… Aiz! Đúng là ai cũng có số cả."

Nghe mẹ nói "thê thảm", Tần Chiêu Chiêu không khó để đoán ra mọi người đang bàn luận chuyện gì, nhất định là nhà ai có chuyện. Ở Trường Cơ

này có tin tức gì cũng truyền đi rất nhanh. Đang muốn hỏi xem nhà ai có chuyện thì nghe ngay được tên Kiều Mục, cô sửng sốt, chấn động, nhớ lại tất cả những gì vừa nghe xong, cả người không khỏi run lên.

Tai nạn giao thông, người chết người bị thương, vui quá hóa buồn, say rượu lái xe chết người… Kiều Mục, tối qua ba mẹ cậu lái xe bị tai nạn, người chết người bị thương.

Ánh mặt trời tháng Tám rực rỡ như thể trốn biệt đâu mất, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy trước mắt tối sầm.

Chương 39

Chuyện bất ngờ chẳng ai phòng nổi. Vào đúng ngày vui vẻ nhất của Kiều gia, vận hạn âm thầm kéo tới, tựa như một lưỡi đao bén, một đao chém xuống, đau đớn đặt dấu chấm hết cho những tháng ngày hạnh phúc và vui vẻ của họ.

Theo phong tục nơi này, những gia đình mời khách buổi trưa, đến tối vẫn phải bày thêm mấy bàn tiệc nữa, vì một số thân bằng sẽ lưu lại tới chiều chơi mạt chược hoặc đánh tú lơ khơ, ăn cơm tối xong mới giải tán. Vì thế, tối đó Kiều gia vẫn còn mấy bàn khách ở nhà hàng Milano, mọi người cùng vui vẻ tới tận chín giờ tối. Trong tiệc, Kiều Vĩ Hùng có cao hứng nhấp mấy chén rượu. Kết quả trên đường về xảy ra chuyện, xe mất lái lao vào con lươn bên đường, xe lăn vòng tròn. Kiều Vĩ Hùng được đưa tới bệnh viện nhưng quá muộn không cứu được nữa, Mục Lan trọng thương hôn mê, chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

May mắn tối đó Kiều Mục không đi xe chung với ba mẹ, cậu đi xe đạp đưa Lăng Minh Mẫn về, sau đó còn ngồi ở nhà cô thêm một lúc đến tận mười giờ mới về. Vừa về tới nhà đã nghe thấy tiếng điện thoại reo vang, còn tưởng Lăng Minh Mẫn gọi điện hỏi xem cậu đã về tới nhà chưa, không buồn cởi giày, mở đèn, cậu vui vẻ nhấc điện thoại. Tiếng anh rể hổn hển trong điện thoại: " Kiều Mục, cậu đi đâu vậy? Gọi bao nhiêu cuộc cũng không thấy nghe. Tới bệnh viện thành phố ngay, ba mẹ bị tai nạn rồi."

Tựa như lời sét đánh giữa trời quang, Kiều Mục bị bất ngờ, nhất thời ngây người. Một lúc lâu sau mới phản ứng lại, ném điện thoại ra ngoài cửa, vội vàng xuống lầu, bước hẫng lăn mấy vòng trên cầu thang. Cậu không hề đau đớn, cứ thế đứng lên chạy thẳng. Kiều Mục tới bệnh viện vừa lúc thi thể Kiều Vĩ Hùng được đẩy khỏi phòng cấp cứu, Kiều Diệp xốc tấm vải trắng, vừa nhìn thấy thì đã nước mắt ngắn dài, đờ đẫn ngồi phịch vào lòng chồng.

Cảnh tượng trước mặt như sét đánh ngang tai Kiều Mục. Mười tám năm sống cuộc đời đơn giản, suôn sẻ khiến cậu không thể tiếp nhận tai họa vừa đột nhiên giáng xuống. Đau đớn như luồng điện chạy cực đại đổ ập tới, làm tổn thương lục phủ ngũ tạng. Vừa thấy di thể ba, cậu lảo đảo lùi bước, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đờ đẫn như người mộng du chứa đầy nỗi sợ hãi và đau đớn, miệng thì thầm: "Không… không thể nào… Không phải sự thật."

Thanh âm ban đầu rất nhẹ, rồi lớn dần, lớn dần, cuối cùng là tiếng gào khản cổ: "Không thể nào! Đây không phải sự thật!"

Vẫn luôn cực lực phủ nhận, chỉ mong mình đang nằm mộng - một cơn ác mộng, chỉ mong ai đó đến bên nói cho cậu biết cậu chỉ đang nằm mộng mà thôi. Nhưng chị Kiều Diệp của cậu lại xông tới chỉ tận mặt cậu mà hét: "Tại mày hết, nếu không có tiệc mừng mày thì ba không say rượu lái xe rồi gây tai nạn. Ba chết là tại mày, tại mày, tại mày hết!"

Kiều Mục run rẩy đón nhận những lời chỉ trích của chị, nước mắt trào dâng. Mười tám năm vui vẻ, tươi sáng, vậy mà chỉ một đêm mùa hạ này đã khiến cậu chìm sâu vào bóng đêm tuyệt vọng thăm thẳm.

Thi thể Kiều Vĩ Hùng quàn tại nhà xác một đêm, sáng sớm hôm sau được vợ chồng Kiều Diệp đưa tới nhà tang lễ cử hành tang lễ và hỏa táng. Kiều Mục không phục bên linh cữu được, mẹ cậu còn nằm trong phòng giám sát đặc biệt. Mục Lan chưa qua cơn nguy hiểm, có thể ngừng thở bất cứ lúc nào, không thể không có ngươi trông chừng. Nếu chẳng may có chuyện, càng không thể để mẹ lìa bỏ cõi đời mà không ai thân thích bên cạnh.

Cậu không thể phân thân mà Kiều Diệp cũng hờ hững. “Mày cứ trông mẹ mày, hậu sự của ba tao, tao tự lo liệu.”

Kiều Diệp đưa thi thể của ba đi rồi không quay lại bệnh viện nữa, đến điện thoại hỏi thăm cũng không gọi cuộc nào, hoàn toàn thờ ơ với mẹ kế đang nằm trong phòng giám sát đặc biệt. Kiều Mục một mình ở lại với mẹ, bác sĩ muốn bàn với người nhà về kế hoạch điều trị đặc biệt nhưng nhìn cậu nhóc trẻ con đang sụt sịt lại do dự. “Nhà cháu không còn người lớn nào khác sao?”

Tảng sáng, Kiều Mục gọi điện thoại tới nhà bà ngoại ở Thượng Hải. Khóc suốt một đêm, chợt nghe giọng bà ngoại hiền dịu, cậu lại thất thanh nức nở, vừa khóc vừa kể mọi chuyên. Lời chưa nói hết đã nghe đầu bên kia vọng lại một tiếng hét vang, bà ngoại không chịu nổi kích động nên ngất lịm. Mợ nhấc điện thoại trách cứ: “Thằng bé này có lớn mà chẳng có khôn, ba mẹ bị tai nạn sao lại đi nói thẳng với bà? Bà tuổi cao làm sao có thể chịu được sự kích động như thế? Nguy rồi, mau đưa bà đi cấp cứu đã.”

Kiều Mục chán nản. Ba mất, mẹ nguy kịch, giờ đến bà ngoại cũng phải đi cấp cứu. Tất cả là do cậu không tốt, sao có thể ngu ngốc báo tin dữ với bà như thế? Bà lớn tuổi, sao có thể chịu nổi kích thích lớn như vậy, nên báo cho cậu mợ mới phải. Có điều, một mình cậu trông mẹ ở bệnh viện, bên cạnh không còn ai, không thân thích để cậy nhờ, gọi điện thoại nghe thấy tiếng bà liền quên hết mọi chuyện, cứ thế nức nở kể hết với bà.

Một cuộc điện thoại của Kiều Mục khiến nhà bà ngoại ở Thượng Hải lộn xộn theo. Bà ngoại chịu đả kích quá lớn gây xuất huyết não, cậu mợ phải ở lại chăm bà tới khi tình hình ổn định mới tranh thủ tới đây được. Cậu chưa tới, có đau khổ thế nào Kiều Mục cũng đành cắn răng chịu đựng, bác sĩ hỏi cậu chỉ rơm rớm lắc đầu. “Không ạ, sớm nhất cũng phải ngày mai cậu cháu mới tới được.”

Kiều Vĩ Hùng xuất thân cô nhi, họ nội không có ai để cậy nhờ, chị gái cùng cha khác mẹ giờ đã trốn đâu mất, cậu cũng biết chẳng trông cậy được gì vào chị, chỉ biết ngồi chờ cậu ruột tới giải quyết.

“Ba mẹ cháu không có bạn bè thân thiết nào sao?”

Kiều Mục vẫn lắc đầu. Mấy năm nay cậu và mẹ sống ở Thượng Hải, chẳng biết ở Tiểu Thành bạn bè của ba có những ai. Nghĩ lại hôm qua ở nhà hàng Milano, khách khứa nườm nượp nhưng giờ muốn tìm một người cũng chẳng biết tìm thế nào.

Bác sĩ thở dài, cuối cùng đề nghị cậu tìm tới cơ quan mẹ nhờ họ đứng ra gánh vác giúp. Kiều Mục ngỡ ngàng, không biết làm thế nào để nhờ cơ quan giúp đỡ. Trước kia cậu được cha mẹ che chở quá kĩ, như gà con trong trứng, giờ đột nhiên mất đi sự chở che, thả ra giữa thế giới mênh mông thì không biết phải làm thế nào.

Lúc đó Tần Chiêu Chiêu vừa hổn hển đạp xe tới bệnh viện, nghe được đoạn cuối đối thoại giữa bác sĩ và Kiều Mục, sôt sắng nói: "Kiều Mục, mình đi tìm quản lý của Trường Cơ, cậu ở đây trông mẹ nhé!"

Kiều Mục nghe tiếng quay lại, từ khi thế giới quanh cậu sụp đổ, đây là người đầu tiên chủ động đứng ra giúp đỡ. Ánh mắt mở mịt, mơ hồ thấy cô gái trước mặt hơi quen quen.

Tuy trước kia Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu sống cùng khu tập thể nhưng hai gia đình gần như không qua lại. Lớp mười học chung một học kỳ nhưng lúc ấy Tần Chiêu Chiêu là người trầm nhất lớp, hai người cũng không có giao tình sâu đậm. Đến Thượng Hải hai năm chỉ liên lạc với mỗi Lăng Minh Mẫn, bạn bè khác ở trong lớp không thăm hỏi, làm sao nhớ nổi Tần Chiêu Chiêu thâm trầm nhất lớp? Hơn nữa, nhà vừa xảy ra chuyện, ba mất mẹ trọng thương, lòng rối như tơ vò, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên xuất hiện, cậu chỉ cảm thấy quen quen, không nhớ nổi là ai.

"Cậu là…"

"Mình là Tần Chiêu Chiêu. Ba mẹ mình từng là công nhân ở Trường Cơ, nhà mình ở dãy nhà cấp bốn gần nhà cậu trước kia. Lớp mười mình học cùng lớp với cậu. Giờ cậu cứ an tâm ở đây, mình về nhà máy tìm quản lý.

Sau đó cô đạp xe về Trường Cơ, đi tìm người quản lý. Tuy Mục Lan xin nghỉ chờ hưu hai năm nay nhưng vẫn là nhân viên nhà máy. Trường Cơ đã tuyên bố phá sản, chỉ còn vài nhân viên quản lý trông coi nhà xưởng, máy móc chờ quốc hữu hóa. Nhà máy đóng cửa, các đoàn thể không còn, quản lý chẳng ai muốn lo chuyện một nhân viên nghỉ chờ hưu nữa. Cũng may Tần Chiêu Chiêu nhấn mạnh đây là phu nhân Phó giám đốc Kiều trước kia, một người quản lý niệm tình bằng hữu cũ đích thân đi cùng cô tới bệnh viện.

©DTV

Lúc Tần Chiêu Chiêu quay lại thì Lăng Minh Mẫn đang ngồi cạnh Kiều Mục, nhận được điện thoại của cậu, cô vội vàng tới ngay, hai người cùng ngồi rớt nước mắt. Phía bệnh viện thấy có người ở cơ quan tới liền nhanh chóng bàn kế hoạch điều trị và phí tổn, vị quản lý nghe tới chi phí là đau đầu. "Cái này… Giờ nhà máy không có tiền để ứng ra chữa trị, đành chờ cậu thằng bé tới vậy."

Không còn cách nào khác, bác sĩ đành nói rõ ngọn ngành với Kiều Mục. Ông nói hoàn cảnh của Mục Lan hiện tại rất nguy kịch, tuy tạm thời có thể duy trì sự sống nhưng có thể thoát khỏi cơn nguy hiểm hay không còn chưa biết trước. Hơn nữa, phí điều trị rất lớn, tối qua chị cậu tới bệnh viện đã nói chỉ nộp một vạn đồng, chút tiền ấy không thể cầm cự được bao lâu, phải nhanh chóng mang thêm tiền tới để tiếp tục điều trị. Ông nói với cậu ít nhất cũng cần chuẩn bị trước ba đến năm vạn đồng.

Kiều Mục giật mình, biết đi đâu kiếm ba đến năm vạn đồng bây giờ? Trong chiếc túi loang lổ máu của Mục Lan còn một cuốn sổ tiết kiệm hai vạn đồng, trong đó có một vạn rưỡi mới nhập vào chiều qua, hẳn là tiền còn dư sau khi mở tiệc hôm qua. Có điều, cậu không biết mật mã, có tiền cũng không rút được.

Bác sĩ thở dài. "Đành kéo dài một ngày chờ cậu cháu tới vậy."

Bác sĩ dứt lời lại lắc đầu, Kiều Mục dựa vào tường, nước mắt lưng tròng, Lăng Minh Mẫn cũng khóc theo. Hôm qua, hai người họ còn cười rạng rỡ như vậy ở nhà hàng Milano, tại sao mới qua một đêm đã thành hai gương mặt đẫm lệ?

Nhìn bộ dạng thương tâm, bất lực của Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu cũng rơm rớm, nhưng cô không ngồi khóc theo mà ngẫm nghĩ một lúc rồi lại chạy đi. Cô tới Cục Cơ khí. Trường Cơ đã đóng cửa, không thể nhờ vả nhưng chắc chắn có thể nhờ tới Cục Cơ khí. Dẫu Mục Lan không phải nhân viên ở đây nhưng chồng bà là Cục phó cục này cơ mà, ông vừa qua đời, hẳn cơ quan phải cử người tới giúp đỡ gia đình chứ?

Tần Chiêu Chiêu liều mạng xông tới Cục Cơ khí, hỏi thăm và tìm tới phòng có liên quan. Cô vừa nhắc tới chuyện này, bên kia liền đáp: "Hôm qua con gái của Cục phó Kiều cũng gọi điện báo rồi, chúng tôi đã cử người tới giúp cô ấy lo liệu hậu sự. Chuyện vợ ông ấy còn nằm viện chúng tôi cũng biết, chiều nay sẽ cử người tới thăm."

Tần Chiêu Chiêu thấy nhắc tới chuyện thăm liền nôn nóng, cô không tới tìm người đi thăm Mục Lan mà tìm người chèo chống cục diện ở bệnh viện. Có điều, cô vừa nói ra đã khiến người nghe cảm thấy kì quái. "Vợ Cục phó Kiều có cơ quan của bà ấy, bên đó đứng ra nhận trách nhiệm mới phải. Cơ quan không quản đã có con cái lo. Lúc trước có thấy con gái Cục phó nói gì tới chuyện này đâu. Cháu có quan hệ thế nào với ông ấy?"

"Cháu…" Tần Chiêu Chiêu cứng họng, không biết nói gì mới phải.

Người nọ thấy vậy thì không truy vấn nữa, chỉ đáp có lệ: "Được rồi, cháu đã mất công tìm tới đây, tôi sẽ báo cáo lãnh đạo xem có cách gì xử lý hay không."

Tần Chiêu Chiêu đành quay về, thất thểu dắt xe ra khỏi cổng Cục Cơ khí, đứng giữa ngã tư nhốn nháo, trong lòng dâng lên một niềm cô đơn bất lực. Thế gian trăm vạn người, vậy mà lúc một đứa trẻ cần sự giúp đỡ nhất không một ai tình nguyện chìa tay ra giúp. Lúc Kiều Vĩ Hùng còn thì đâu có như thế, hôm qua nhà hàng Milano còn ngập khách khứa, thế mà nay ông vừa

qua đời, vợ con đó chẳng ai buồn quan tâm. Đúng là người không còn trà cũng nguội, lòng người còn lạnh lùng, vô tình hơn tường đồng vách sắt.

Cuối cùng, Tần Chiêu Chiêu về nhà giữa trưa nắng chang chang, cô bàn với mẹ: "Ba mẹ Kiều Mục xảy ra chuyện, con… Vừa rồi con và các bạn cùng lớp tới thăm. Tội nghiệp cậu ấy, cậu ruột chưa tới kịp, một mình cậu ấy chẳng biết phải làm sao. Mẹ à, hay chiều nay mẹ tới bệnh viện một chuyến đi. Nhớ lại ngày con học cấp hai bị tai nạn, chính ba Kiều Mục đưa con đến bệnh viện, còn trả tiền thuốc hộ con nữa."

Tần mẹ đi làm về, chuẩn bị cơm trưa xong, chiều đi làm vệ sinh cho hai vị khách quen, nghe con gái kể lại hoàn cảnh trong bệnh viện thấy Kiều Mục thật đáng thương. Bà vẫn còn nhớ lúc con gái học cấp hai gặp tai nạn, chính Phó giám đốc Kiều đưa con bà tới bệnh viện chữa trị. Ơn người một giọt nước nhỏ, bà tuy không thể mang sông mang bể mà báo đáp nhưng trong lòng vẫn cảm thấy Phó giám đốc Kiều thật tốt. Tới giờ nhà ông xảy ra chuyện lớn như vậy mà nhất thời không ai tình nguyện đứng ra gánh vác, bà có thể giúp tới đâu cũng tận lực mà giúp.

Nghĩ vậy, Tần mẹ gọi điện nhờ người đi làm giúp buổi chiều, dắt theo Tần Chiêu Chiêu tới bệnh viện. Vừa đi bà vừa thở dài. "Kiều Diệp cũng không ra sao, tốt xấu gì cũng cùng máu mủ với Kiều Mục, thế mà bỏ thằng bé mười mấy tuổi đầu ở bệnh viện lo lắng, sợ sệt. Mà Phó giám đốc Kiều có bạn có bè, sao tới giờ chẳng thấy một ai tới bệnh viện thăm?"

"Kiều Mục không biết bạn bè của ba có những ai. Mấy năm nay cậu ấy và mẹ ở Thượng Hải, nên giờ ba mẹ gặp nạn cũng chẳng biết nhờ ai."

Tần mẹ tới bệnh viện cũng chẳng giúp được nhiều, bà không phải người thân hay lãnh đạo cơ quan, không thể quyết định chuyện chữa trị và viện phí. Nhưng có thế nào bà cũng là người lớn, có người lớn ở đây vẫn hơn

một mình Kiều Mục tứ cố vô thân. Bà nhẹ giọng an ủi Kiều Mục để cậu bớt lo lắng.

Lời dịu dàng của Tần mẹ khiến Kiều Mục nghẹn ngào: "Cảm ơn dì!", một lát sau còn bổ sung thêm: "Cảm ơn cậu, Tần Chiêu Chiêu."

Lời cảm tạ từ đáy lòng, cậu không thể không biết ơn những người bình thường xa lạ tới thời điểm quan trọng lại chủ động tới bệnh viện an ủi mẹ con cậu. Nhưng cậu nhất thời không sao hiểu nổi lý do gì Tần Chiêu Chiêu lại đối xử tốt với cậu như vậy? Giờ đây tâm sự của cậu dồn hết lên mẹ còn đang hôn mê.

Lăng Minh Mẫn nhạy cảm hơn cậu nhiều, cô cẩn thận liếc mắt nhìn Tần Chiêu Chiêu, cái nhìn mang theo rất nhiều suy đoán. Đồng thời, bản thân cô cũng có phần xấu hổ, cô không ngờ Tần Chiêu Chiêu tìm tới tìm lui lại tìm mẹ tới, có thêm một người lớn Kiều Mục sẽ an tâm hơn. Sao cô không nghĩ ra chuyện gọi ba mẹ tới? Cô bèn đứng phắt dậy đi tìm điện thoại, gọi ba mẹ ai tiện thì mau tới bệnh viện. Con gái cưng có lời, ba cô rất nhanh tìm tới. Dần dần, bạn bè, người quen Kiều Vĩ Hùng biết tin cũng tới thăm Mục Lan, an ủi Kiều Mục.

Nhiều người danh giá như vậy cùng đến, Tần mẹ cảm thấy bản thân không cần ở lại thêm nữa liền kéo kéo con gái, ý bảo cô cùng về. Tần Chiêu Chiêu liếc nhìn Kiều Mục, ba Lăng Minh Mẫn đang vỗ vỗ vai an ủi cậu, bên cạnh còn rất nhiều người. Giờ cậu không thiếu người ở bên, cô xoay người, lặng lẽ cùng mẹ rời đi.

Chương 40

Kiều Diệp tổ chức tang lễ cho phụ thân Kiều Vĩ Hùng vô cùng trang trọng, thuê sảnh lớn nhất ở nhà tang lễ. Không ít người ở Trường Cơ và Cục Cơ khí tới phúng viếng, ngay cả Tần mẹ cũng bớt chút thời gian đi viếng.

Tần Chiêu Chiêu đi cùng mẹ, lần đầu tiên bước vào nhà tang lễ ám đầy tử khí. Cậu Mục Tùng đã tới, có cậu trông ở bệnh viện, hôm nay Kiều Mục có thể tới nhà tang lễ, phục bên linh cữu ba. Cậu và Kiều Diệp để tang, quỳ gối trước linh đường, hai mắt sưng đỏ, gương mặt tái nhợt, còn trắng hơn vành khăn tang trên đầu.

Nhìn hai mắt sưng mọng và gương mặt tái nhợt của cậu, trái tim Tần Chiêu Chiêu như bị ai vò xé, đau đớn không nói nên lời. Cậu tiều tụy quá, mới mấy hôm mà đã thành thế này. Vài hôm trước, cậu còn cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, ai ngờ được chỉ trong chớp mắt, dương quang rực rỡ bỗng nhiên biến mất, cuộc đời bị gạt xuống tận cùng mây đen.

Tần mẹ lắc đầu thở dài, nói tai họa giáng xuống, Kiều Mục là tội nghiệp nhất. Ba chết, mẹ nguy kịch trong bệnh viện, một đứa trẻ nhỏ làm sao chịu nổi đả kích nặng nề tới mức đó! Dẫu là người trưởng thành cũng khó mà chịu đựng nổi tổn thương sâu sắc như vậy.

Nhưng tổn thương mới chỉ bắt đầu thôi. Với Kiều Mục, chuyện ba mẹ bất ngờ bị tai nạn giống như tiếng sét đánh giữa trời quang, sau tiếng sét này là mưa trút ào ào. Từ nay, thế giới của cậu vĩnh biệt ánh mặt trời rực rỡ, chỉ còn mùa mưa liên miên bất tận.

Sau khi Mục Tùng tới, việc quan trọng nhất cần giải quyết là chi phí điều trị. Ngoài số tiền tiết kiệm Kiều Mục lấy được trong túi Mục Lan thì trong tủ đầu giường ở nhà còn hai cuốn sổ nữa. Một cuốn sổ không kỳ hạn có hai vạn bảy, cuốn còn lại có kỳ hạn chứa năm vạn. Hai cuốn sổ đều đứng tên Kiều Vĩ Hùng, giờ ông mất rồi, không ai biết mật mã. Mục Lan từ lúc nhập

viện tới giờ vẫn chưa tỉnh lại, không cách nào hỏi bà. Có ba cuốn sổ tiết kiệm trong tay nhưng Kiều Mục không biết mật mã, không cách nào rút được tiền. Mục Tùng tìm tới ngân hàng hỏi xem có cách nào rút tiền trong hai cuốn sổ tiết kiệm này không, phía ngân hàng nghe xong liền lắc đầu, vấn đề này quá phức tạp.

Không lấy được tiền từ sổ tiết kiệm, Mục Tùng đành kêu vợ gửi tạm ba vạn đồng tới để giải quyết tình trạng khẩn cấp, đồng thời nhắc đi nhắc lại Kiều Mục ngẫm thật kĩ xem ba mẹ cậu có thể dùng mật mã nào cho sổ tiết kiệm. Nhưng Kiều Mục không có manh mối, chỉ mù mịt lắc đầu.

Người làm cậu nhìn cháu trai thở dài, "Thằng bé này, bình thường được nuông chiều quá!"

Đám tang Kiều Vĩ Hùng xong xuôi, Mục Tùng nghe nói tang lễ vô cùng phô trương, người đến viếng rất đông, hẳn tiền thu được không ít; hơn nữa Cục Cơ khí cũng xuất hai vạn tiền tuất, Kiều Diệp giữ cả. Ông bèn bảo Kiều Mục tới tìm Kiều Diệp ép chia một phần. "Số tiền kia cũng có phần của cháu, lấy tiền là để cứu mạng mẹ cháu!"

Kiều Mục lộ vẻ khó xử, từ bé tới giờ ngoài ba mẹ, cậu chưa từng chìa tay xin tiền ai, nhưng lần này vì mẹ, cậu kiên quyết đi. Cậu vừa ngập ngừng mở lời đã bị Kiều Diệp mắng át: "Bao nhiêu tiền tuất đã lo đám tang ba hết rồi. Mày cũng thấy rồi còn gì, đám tang rình rang như thế, tiền thu vào cũng chỉ đủ đắp đổi qua thôi. Chưa kể còn tiền mua đất vị trí đẹp để xây mộ, tiền tuất làm sao mà đủ được, tiền mọi người phúng chỉ đủ chi cho tang lễ, lấy đâu ra tiền thừa cho mày! Mày là con trai duy nhất của ba, hậu sự cho ba đã không bỏ ra một đồng, giờ còn đến đây đòi tiền nữa hả?"

Kiều Mục không lấy được một đồng còn bị Kiều Diệp mắng té tát, hai mắt đỏ lên, nén mãi mới không òa khóc. Cậu không nói một lời, quay mặt

đi, thề không bao giờ tìm tới người chị cùng cha khác mẹ này nữa.

Cậu không tìm Kiều Diệp nhưng chưa đầy hai ngày sau chị ta lại tới tìm cậu, hỏi toạc luôn hai cuốn sổ tiết kiệm của Kiều Vĩ Hùng đâu. Không biết chị ta thần thông quảng đại thế nào mà biết cậu không thể lấy được tiền từ hai cuốn sổ tiết kiệm, còn bảo mình có chút ấn tượng với mật mã mà ba hay dùng, không biết chừng có thể đúng. Nếu lấy được tiền ra, chị ta cũng phải có một phần vì đây là tài sản Kiều Vĩ Hùng để lại, chị ta là con gái có quyền thừa kế, đương nhiên cũng được hưởng.

Kiều Mục giận run, mẹ cậu cần số tiền kia để cứu mạng, vậy mà người chị khác mẹ lại muốn chia tài sản. Mục Tùng cũng trầm giọng: "Cô lo tang ma cho ba cô, thu không ít tiền phúng viếng, giờ còn muốn động tới cả số tiền cứu mạng này hay sao?"'

Kiều Diệp hùng hồn: "Đúng thế, tiền của tôi, sao tôi không lấy? Tôi cũng không cần nhiều, nhưng không thể thiếu phần của tôi được. Tôi nghe nói, trong tình huống này, tiền của ba để lại sẽ chia cho mẹ cậu ta một nửa, phần còn lại chia đều cho hai đứa. Nói cách khác, tôi cứ đến ngân hàng lấy một phần tư tiền của tôi. Thế nào? Các người có muốn đi đến ngân hàng với tôi không? Tôi thì chẳng sao cả, tiền lấy sớm hay lấy muộn cũng vậy, chẳng qua giờ mấy người cần tiền thôi."

Việc đã đến nước này, Mục Tùng chỉ còn cách đi theo Kiều Diệp đến ngân hàng. Nói chuyện với nhân viên ngân hàng xong, Kiều Diệp đưa ra mấy mật mã, một cụm trùng khớp, hai người thuận lợi lấy được bảy vạn đồng, Kiều Diệp không khách sáo lấy phần của mình.

Từ ngân hàng về, Mục Tùng cầm cọc tiền chuẩn bị đón xe về bệnh viện thì Kiều Diệp ở bên thủng thẳng: "Tôi hỏi thăm bác sĩ rồi, mọi người đều nói đến nước này thì có cứu được mạng, bà ấy cũng nằm liệt, không cần

thận còn sống thực vật cả đời. Mấy người nhất định phải cứu à? Thà đừng chữa trị còn hơn."

Mục Tùng nghe xong cứng đờ người, bác sĩ đã trao đổi cụ thể tình hình của Mục Lan với ông. Thương thế của bà vô cùng nghiêm trọng, cho dù có cứu được cũng nằm liệt, tệ nhất là sống thực vật. Ông nghe mà hoảng, luôn miệng khẩn cầu bác sĩ dùng mọi cách cứu chị mình, cho dù hy vọng mỏng manh.

"Có thể lời tôi không dễ nghe nhưng đều là nói thật. Nói thật, bà ấy bị thương thế này chẳng bằng đi luôn đêm đó cùng ba tôi cho xong. Cứ kéo mãi cái cảnh sống không được chết không xong, khổ cả bà ấy lẫn các người."

Mục Tùng nghiêng đầu trừng mắt với Kiều Diệp, trong lòng ông muốn mắng cho cô ta vài câu nhưng chăng biết mắng thế nào. Tuy lời của cô ta khó nghe, sự thật cũng tàn khốc nhưng vẫn là sự thật. Kiều Diệp cũng bình thản nghênh nghênh đón ánh mắt của ông rồi trút hết mọi thứ trong lòng: "Mấy năm nay, Kiều Mục học organ electone, tiền học phí, tiền ăn ở Thượng Hải, cộng vào ít cũng phải vài chục vạn. Ba tôi kiếm được bao nhiêu đều tiêu cả cho nó mà chưa chắc đã đủ. Tôi biết nhà họ Mục cũng bỏ ra không ít tiền. Nghe ba tôi nói thời Văn Cách[1], lúc bị tịch biên gia sản, các người có giấu được một hộp vàng thỏi nên vẫn còn tiền. Có điều đến giờ chắc cũng chẳng còn bao nhiêu. Chị ông giờ sống chết chưa biết, nếu cứ mang tiền đổ vào cứu chỉ sợ mất cả người lẫn của. Huống chi giờ cứu được thì sao? Không liệt cũng sống thực vật cả đời, còn hao tiền tốn của dài dài. Điều trị lâu dài ở bệnh viện tốn không ít tiền, phí điều trị trước mắt nhà máy Trường Cơ cũng không trả, ông có thể cầm cự được bao lâu nữa? Theo ý tôi thì tốt nhất là đừng chữa trị nữa, tránh mất cả người lẫn của.

[1] Thời Cách mạng văn hóa.

Mấy người là người thân của bà ta, cảm thấy như vậy thật tàn khốc, chứ tôi thấy ngừng chữa trị mới là khôn ngoan, lý trí nhất. Cái sổ tiết kiệm năm vạn đồng của ba tôi vốn để dành cho Kiều Mục học đại học. Đừng thấy ông ấy làm phó giám đốc bao nhiêu năm như thế mà tưởng, ông ấy làm phó giám đốc nhưng chẳng có gì ngon ăn cả, sau này có chuyển sang làm Cục phó Cục Cơ khí, nhưng Cục Cơ khí cũng là cơ quan nhà nước, muốn kiếm cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Huống hồ còn phải nuôi một thằng học nghệ thuật, học mấy thứ nghệ thuật này là tốn tiền bậc nhất. Năm vạn này là tiền ông ấy ki cóp cho con trai cưng học đại học. Giờ mang tiền này cho Mục Lan chữa trị chẳng mấy là hết, sau này Kiều Mục còn định đi học đại học nữa không? Hay sau này ông cậu này nuôi nó? Nghe ba tôi nói vợ ông ở Thượng Hải cũng bị giảm biên chế, nhà ông cũng không khá khẩm gì. Không cứu được Mục Lan còn đỡ, cứu được rồi, một bà chị nằm liệt, một thằng cháu phải đi học dựa vào ông. Gánh nặng này ông kham nổi không?"

Những chuyện này không phải Mục Tùng không nghĩ tới, chẳng qua không dám nghĩ tiếp, giống như quanh co tự lừa mình dối người, tránh phải đối mặt với vấn đề nan giải. Lúc này, Kiều Diệp ở bên cạnh nói toạc tất cả những hậu quả không hay có thể xảy ra với ông, ông vô thức siết chặt túi tiền trong tay, trái tim cũng như bị một bàn tay vô hình siết lại, nặng trĩu, muộn phiền.

Từ ngân hàng trở về, Mục Tùng đi gặp thẳng bác sĩ điều trị, nói truyện rất lâu. Cuối cùng bác sĩ nói: "Tình huống hiện nay của bệnh nhân quả thật khó có thể giải quyết. Thứ nhất là không thể đảm bảo cứu sống người, cho dù cứu sống được thì tình trạng bà ấy hiện nay, quá nửa là sống thực vật. Chúng tôi rất hiểu suy nghĩ của gia đình, nếu gia đình muốn ngừng điều trị thì ký tên để xuất viện đi."

Nhưng nói vậy, Mục Tùng không biết nên mở miệng với Kiều Mục như thế nào. Ông còn chưa nghĩ ra cách thì Kiều Mục đã tới tìm ông. Cậu nghe

y tá nói ông đã về, đang ở phòng của bác sĩ liền nhanh chóng chạy tới tìm. Vừa thấy Mục Tùng, cậu bèn vội vàng nói: "Cậu à, cậu đã chia tiền cho Kiều Diệp rồi sao? Ba Lăng Minh Mẫn vừa tới đây, nghe chuyện Kiều Diệp đòi chia tài sản, bác ấy nói chia như chị ta nói là sai. Sổ tiết kiệm của ba vốn dĩ một nửa là của mẹ cháu, phần còn lại ba người chia đều. Lúc trước chị ta khinh cháu không hiểu chuyện nên lừa cháu. Cậu, chúng ta làm sao đây?"

Chuyện luật pháp Mục Tùng cũng không rành rẽ, nghe Kiều Mục nói mới biết bị Kiều Diệp lừa, có điều trước mắt chuyện ông muốn nói với Kiều Mục là chuyện khác…

"Kiều Mục, mình qua bên kia từ từ nói."

Mục Tùng dắt Kiều Mục vào một góc hành lang, vòng vo chầm chậm nói, cái gì mà ai đó cũng rơi vào cảnh này, tốn rất nhiều tiền nhưng không được gì, mất cả người lẫn của… Tuy ông cố giấu nhưng Kiều Mục vẫn nghe được hàm ý bên trong, mặt mũi cậu thiếu niên mười tám trắng bệch, run giọng: "Cậu… cậu… rốt cuộc định nói gì với cháu?"

Rõ ràng đã đoán được vài phần nhưng cậu vẫn không muốn nói ra, vẫn còn hy vọng là mình quá đa nghi nên nghĩ nhầm rồi. Cậu là em ruột của mẹ, khác hẳn Kiều Diệp không thân không thích kia. Cậu nhất định không, lạnh lùng, vô tình, không màng tính mạng mẹ mình.

Mục Tùng thở dài nặng nề, đi thẳng vào vấn đề: "Kiều Mục, mẹ cháu bây giờ thực sự rất khó cứu, cho dù cứu sống cũng có thể phải sống thực vật cả đời. Tốn bao nhiêu tiền để nhận cái kết quả mất cả người lẫn của như vậy, chi bằng ngừng điều trị, coi như để mẹ cháu không phải chịu giày vò thêm nữa."

“Không…”

Kiều Mục gào lớn. Mười tám tuổi, lần đầu tiên trong đời cậu gào thét như vậy. Tiếng thét tái lòng xé toạc sự im lìm chết chóc trong hành lang bệnh viện, đến người trong phòng cũng tò mò mở cửa nhìn ra.

“Cháu muốn cứu mẹ, nhất định phải cứu mẹ. Cháu không ngừng điều trị đâu, có thế nào cũng không ngừng.”

Nước mắt đầy mặt, cậu thổn thức không thành tiếng nhưng từng câu từng chữ đều vô cùng rõ ràng. Người ngoài không hiểu sự tình, bốn phía vang lên tiếng bàn luận sôi nổi, đa phần chê Mục Tùng tiếc tiền cứu người.

Mặt Mục Tùng hết đỏ bừng chuyển thành trắng nhợt, thẹn quá hóa giận. “Thằng bé này, cháu gào cái gì? Nếu có cách, ông cậu này lại bằng lòng làm thế này sao? Cháu có biết muốn điều trị cho mẹ cháu cần bao nhiêu tiền không? Tiền ba cháu để lại chắc chắn không đủ, mà đó là tiền ông ấy để lại cho cháu đi học đại học. Giờ cháu ném tiền vào bệnh viện, sau này còn định đi học hay không?”

Kiều Mục không nghĩ ngợi đáp: “Cháu muốn cứu mẹ, thà không học đại học còn hơn!”

“Nếu có thể cứu mẹ cháu khỏe mạnh như xưa thì cháu có không học đại học nữa cũng đáng. Nhưng không thể! Giỏi lắm thì nửa đời sau của mẹ cháu cũng chỉ ngồi liệt trên giường mà thôi, hà tất phải ép mẹ cháu sống khổ sở như thế? Giờ mẹ cháu hôn mê, chứ nếu tỉnh lại cậu tin mẹ cháu cũng tự nguyện ngừng điều trị, quyết không tiêu lạm vào tiền cho cháu đi học.”

“Cậu, cậu nói bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng chỉ vì một chữ tiền. Mẹ cháu là chị ruột của cậu đấy! Cậu có thể tiếc tiền mà ngừng chữa trị cho mẹ

cháu sao, cháu muốn gọi cho bà ngoại!”

“Kiều Mục, đừng nhắc tới bà ngoại nữa! Cậu vốn không muốn nói cho cháu biết, bà ngoại bị xuất huyết não đi cấp cứu, tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng giờ cả người tê liệt, thần trí không tỉnh táo nữa rồi. Giờ mợ cháu còn ở bệnh viện lo cho bà. Tất cả cũng tại cháu đấy! Mẹ cháu ra nông nỗi này có cứu được cũng nằm liệt giường. Ba cháu không còn, sau này mẹ con cháu hẳn là về Thượng Hải với cậu. Cháu nghĩ cho ông cậu này một chút, lúc ấy một nhà hai người nằm liệt, cháu còn phải đi học đại học, mợ cháu mất việc, Đình Đình vẫn còn đi học, một mình cậu lo sao nổi chừng ấy chuyện.”

Mục Tùng nói toạc hết mọi chuyện, Kiều Mục không rành thế sự nghe xong sững người, nước mắt tuôn như châu rụng. Lời chỉ trích sâu cay dần chuyển thành sự cầu xin yếu ớt: “Cậu, cháu biết cậu cũng khó xử, nhưng cháu thực sự không thể thiếu mẹ được. Cho dù mẹ cháu nằm liệt giường, cháu vẫn là con có mẹ, mẹ cháu chết cháu vĩnh viễn không còn mẹ nữa. Cậu, cháu van cậu, đừng ngừng chữa trị cho mẹ cháu! Mọi chuyện sau này nói tiếp, giờ cứu mẹ cháu quan trong hơn. Ba cháu còn để lại mấy vạn đồng, nhà cháu cũng có thể bán đi, tán gia bại sản cháu cũng muốn cứu được mẹ.”

Mục Tùng nhìn cháu trai nước mắt ngắn dài khẩn cầu, lòng cũng mềm lại, thở dài: “Được, cậu đi đóng tiền.”

Mục Lan nhập viện một tuần, nằm trong phòng giám sát đặc biệt mỗi ngày mất mấy ngàn đồng. Ba vạn đồng của Mục Tùng như muối bỏ bể, mới được vài ngày y tá đã giục đóng thêm tiền.

Kiều Mục không an tâm, nhất định theo cậu đi đóng tiền. Mục Tùng cười khổ, chuyện vừa rồi khiến mình mất tín nhiệm của cháu trai, ông bèn mang

toàn bộ tiền lấy được tới chỗ đóng viện phí, để Kiều Mục khỏi nghi ngờ vô căn cứ là mình giữ lại tiền không chữa cho mẹ nó.

Đóng tiền xong, Kiều Mục dặn Mục Tùng ở lại trông coi mẹ giúp, mình đi một lát sẽ quay lại. Mục Tùng thấy kỳ lạ, mấy ngày nay Kiều Mục không chịu rời bệnh viện nửa bước, khăng khăng ở cạnh mẹ, hôm nay không hiểu sao lại đòi ra ngoài? Vừa rồi hai người mới tranh cãi, ông cũng ngại không muốn hỏi cháu đi đâu.

Mục Tùng không biết, Kiều Mục rời bệnh viện là tới thẳng nhà chị gái ở Trường Cơ. Lúc trước cậu Mục Tùng rất toàn tâm toàn ý, vừa đi với Kiều Diệp về lại có ý muốn ngừng điều trị, cậu đoán nhất định hai người họ có nói chuyện gì đó. Người chị này là máu mủ nhưng đối xử với hai mẹ con cậu bạc tình bạc nghĩa, giờ còn xúi cậu Mục Tùng ngừng điều trị cho mẹ. Cậu chịu không thấu, tức giận, hận thù không thể khống chế được, chạy một mạch tới Trường Cơ tìm chị ta tính sổ.

Chương 41

Ở "Trung Nam Hải" Trường Cơ, lúc Kiều Mục đang gắng sức đẩy cánh cửa ngôi nhà mình đã sống bao nhiêu năm thì Kiều Diệp cũng mở cửa. Chị ta giật mình. "Mày... còn đến đây làm gì?"

Kiều Mục thấy chị ta, lạnh mặt: "Tới lấy số tiền mình đáng được hưởng."

Trên đường tới đây cậu đã nghĩ kỹ, nếu Kiều Diệp có thể làm được thì cậu cũng làm được. Chị ta có thể nhằm lúc mẹ cậu nằm trong bệnh viện,

sinh tử chưa biết ra sao mà gào thét đòi chia tài sản thì cậu cũng có thể tìm chị ta tính toán cho rõ ràng. Giờ cậu bất chấp, mặc kệ thể diện hay thái độ đúng mực cứ thế tiêu tan.

Kiều Diệp ngạc nhiên. "Tiền mày đáng được hưởng là tiền gì, sao tới tìm tao?"

"Tiền tuất của ba, mẹ con tôi đều có phần. Còn nữa, tài sản ba để lại không phải chia như cách chị nói. Đầu tiên phải chia cho mẹ tôi một nửa, số còn lại cả ba chúng ta chia đều. Chị mau mang hết số tiền mẹ con tôi được nhận ra đây."

Kiều Diệp không cam tâm chịu lép vế, hai tay chống nạnh, mắt trừng trừng. "Lúc trước đã nói rõ ràng rồi còn gì, tiền mang đi làm hậu sự cho ba không còn thừa một xu. Về tiền ba để lại, tao lấy nhiều mấy đồng, chẳng qua mày là con trai, tang ba không lo được gì, coi như bỏ số tiền ấy ra góp phần đi."

"Tôi không quan tâm, chị dùng bao nhiêu tiền lo tang sự cho ba là chuyện của chị, tiền của tôi đáng được nhận nhất quyết không thể thiếu. Đừng lấy cớ tôi là con trai mà không bỏ tiền làm tang ba ra để nói tôi. Tôi chưa tròn mười tám tuổi, còn chưa trưởng thành, chị chẳng có quyền gì bắt tôi bỏ tiền ra làm tang ba hết. Tiền tuất nhất định phải chia cho tôi, khi nãy chị ăn chặn không ít tiền, trả lại hết cho tôi. Nếu chị không trả, hôm nay tôi sẽ ngồi ở đây không đi đâu hết."

Kiều Mục đột nhiên cứng rắn, cương quyết như vậy thật nằm ngoài dự đoán của Kiều Diệp. Trước kia cậu tao nhã, lịch sự, không tranh chấp với ai bao giờ, sao hôm nay như biến thành người khác thế này?

Chị ta không hiểu, một người đã phải trải qua đau đớn, mất mát lớn lao như vậy, tính cách tuyệt đối không thể không thay đổi, có khi còn biến thành một người hoàn toàn khác cũng nên.

Kiều Diệp không chịu kém. "Muốn đi hay không thì tùy, một đồng tao cũng không đưa."

Nói xong, chị ta đóng sầm cửa, nhốt Kiều Mục ở bên ngoài. Cậu cũng không nén giận bỏ đi như trước kia mà đứng lại đạp cửa hết lần này đến lần khác, vừa đạp vừa gào: "Kiều Diệp, chị đừng hòng độc chiếm hết tiền tuất của ba. Mau mang tiền của tôi và mẹ tôi ra đây, đừng có vô sỉ như thế!"

Nhà trên xóm dưới đều bị kinh động, hết người này đến người khác vây lại xem náo nhiệt. Chuyện Kiều gia gần đây là "tin tức nóng hổi" nhất trong khu, giờ chị em còn trở mặt với nhau, làm sao người ta không tới xem cho được?

Nếu là trước kia, Kiều Mục nhất định sẽ rất ngại kéo dài thêm, có điều bây giờ càng có nhiều người tới xem thì càng tốt, để mọi người thấy được hành động của chị gái cậu. Cậu càng ra sức đạp cửa: "Kiều Diệp, chị cũng coi như là chị gái của tôi. Sao chị vô tình đến thế? Chị mặc kệ mẹ tôi nằm viện không nói làm gì, còn đến gào thét đòi chia tài sản. Muốn chia cũng phải chia cho rõ ràng chứ, chị cậy lớn ức hiếp tôi còn nhỏ để chiếm thêm tiền. Tiền tuất của ba, mẹ con tôi cũng có phần, chị cũng chiếm cả. Đã thế chị còn xui cậu ngừng điều trị cho mẹ tôi. Sao chị có thể làm những chuyện như thế? Chị có còn là con người không vậy?"

Nói xong, Kiều Mục không kìm được, nước mắt ầng ậng tuôn xuống hai má. Nhìn cậu thiếu niên đau lòng muốn chết ấy, các bác, các thím lòng dạ mềm yếu đều thấy không đành lòng, mọi người xúm lại lau nước mắt, dịu dàng an ủi cậu. Rất nhiều người chậc chậc lắc đầu, ai cũng nói Kiều Diệp

không ra sao, đành rằng Mục Lan không phải mẹ đẻ của chị ta nhưng Kiều Mục tốt xấu gì cũng là em trai, làm gì đến mức cạn tàu ráo máng như vậy...

Bất chấp bên ngoài láo nháo thế nào, Kiều Diệp vẫn đóng cửa im ỉm trong nhà. Kiều Mục cũng nhất quyết không rời đi, cánh cửa không biết chịu bao nhiêu cú đạp của cậu. Trong nhà ngoài cửa giằng co một lúc lâu, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra, anh rể Phương Chính Quân xấu hổ cầm một xấp tiền ra đưa cho cậu. "Kiều Mục, chị em thật ra cũng không phải người xấu, chị ấy cũng có chỗ khó của mình. Đây là số tiền em cần, em đếm đi."

Kiều Mục lạnh mặt nhận tiền, run rẩy đếm đếm, ngẩng lên nhìn Phương Chính Quân. "Nhờ anh nhắn với Kiều Diệp, tôi và chị ta đã thanh toán xong. Sau này tôi không có người chị này nữa."

Nắm chặt xấp tiền, lách mình khỏi đám đông, Kiều Mục mắt không chớp rời khỏi "Trung Nam Hải". Vừa ra cửa được mấy bước, chợt nghe một giọng nữ lanh lảnh gọi tên mình: "Kiều Mục, đợi đã."

Kiều Mục xoay người, trong đôi mắt nhòe nhoẹt hiện lên bóng dáng bé nhỏ của Tần Chiêu Chiêu.

Kiều Mục bảo vệ được quyền lợi của mẹ con mình, lấy được tiền mang đi. Cậu chứ thế cầm cả xấp tiền đi thẳng ra ngoài, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng đuổi theo khỏi "Trung Nam Hải", gọi cậu lại: "Kiều Mục, đợi đã."

Quay đầu lại thấy Tần Chiêu Chiêu, Kiều Mục đột nhiên nhớ ra sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, cậu ở trong bệnh viện trải qua những ngày đau khổ, bất lực nhất, nếu không có Tần Chiêu Chiêu và mẹ cô, hẳn nỗi đau đớn và bất lực ấy còn nhân lên gấp bội, đến khi bạn bè, đồng nghiệp của ba dồn dập tới thăm, hai người họ lại lặng lẽ rời đi.

“Tần Chiêu Chiêu, hôm đó lúc cậu và mẹ rời đi, mình không biết nên không tiễn được, thật xin lỗi.”

“Không có gì, cậu không cần bận tâm. Kiều Mục, cậu cầm tiền trong tay thế kia không được đâu, cẩn thận bị cướp mất.”

Tần Chiêu Chiêu nhắc nhở, Kiều Mục mới giật mình, cầm một xấp tiền trong tay như vậy quả không an toàn, nhưng trên người cậu mặc quần áo mùa hè, túi quần chỉ để trang trí, không đựng được cái gì.

“Hay là, chờ mình qua nhà lấy cho cậu cái túi nhé.”

Kiều Mục gật đầu đồng ý, Tần Chiêu Chiêu chạy về nhà, chạy được vài bước thì dừng lại, chần chừ hỏi: “Kiều Mục, cậu có khát không? Hay vào nhà mình uống ngụm nước đi.”

Nghe cô nói, Kiều Mục mới nhận ra quả thật mình đang rất khát, vừa rồi làm loạn ở nhà Kiều Diệp làm cổ họng cậu khát khô. Cậu không từ chối, theo Tần Chiêu Chiêu về nhà, uống một hơi hết chén nước, lúc buông chén vô tình thấy một bịch đậu tương mới tước vỏ, sắc mặt cậu trầm xuống, buồn khó tả.

Tần Chiêu Chiêu tìm một cái túi to mang lại, tinh ý nhận ra, nhẹ giọng nói: “Sao thế? Cậu không thích đậu tương à?”

Kiều Mục lắc đầu, ánh mắt mang theo niềm bi thương sâu sắc. “Không phải, thật ra mình rất thích đậu tương. Trước mẹ mình vẫn hay mua đậu tương về xào cho mình ăn. Bà không bao giờ mua đậu tước sẵn, nói là như vậy không vệ sinh và không tươi, lần nào cũng mua về tự tước lấy. Không biết, sau này còn có thể được ăn đậu bà tước nữa hay không.”

Lời cuối cùng ướt đẫm, xót xa. Cậu biết tâm nguyện này rất khó thực hiện, bác sĩ đã nói cho dù cứu được, mẹ cậu chỉ có thể nằm liệt giường, không làm gì được nữa.

Dáng vẻ đau buồn của cậu khiến Tần Chiêu Chiêu cũng khó chịu theo, nhưng cô không biết an ủi cậu thế nào. Mấy ngày nay, số mệnh giáng xuống cậu bao nhiêu đau đớn, tàn khốc khiến mọi lời an ủi đều chẳng ích gì. Cuối cùng, cô đành nói: "Kiều Mục hay là ở lại ăn cơm với nhà mình đi! Tiện có đồ cậu thích ăn nữa, đỡ phải ăn đồ ăn nhanh ở bệnh viện, cậu ăn không quen."

Hôm đó cô và mẹ ở bệnh viện cùng cậu một ngày, giữa trưa mua cho cậu ít đồ bán quanh bệnh viện, cậu miễn cưỡng ăn vài miếng vì lòng rối bời, cũng vì thức ăn không nuốt nổi. Mấy ngày nay cậu gầy quá, cằm nhọn hoắt, nhọn như chiếc dùi dâm thẳng vào mắt cô, vào tận trái tim cô, cô muốn giữ cậu lại ăn một bữa cơm, để cậu được ăn thoải mái.

Kiều Mục lắc đầu từ chối: "Không được, mình phải quay lại bệnh viện. Mình đi lâu rồi, cũng lo cho mẹ ở bệnh viện. Cảm ơn cậu!"

Nhìn Kiều Mục vội vã rời đi, Tần Chiêu Chiêu thất vọng chán chường.

Kiều Mục trở lại bệnh viện, kinh hãi nhìn phòng chăm sóc đặc biệt trống không. Cậu chấn động, trong nháy mắt mặt trắng bệch như tờ giấy. Một y tá nói với cậu: "Tình hình của mẹ cháu đột nhiên chuyển biến xấu, vừa được đưa đi cấp cứu rồi."

Bên ngoài phòng cấp cứu, Mục Tùng đang ngồi một mình, đầu cúi gục, rít từng hơi thuốc, dưới chân la liệt đầu lọc thuốc. Mặt cắt không còn giọt máu, Kiều Mục vọt tới trước mặt cậu, khàn giọng: "Sao tình hình của mẹ cháu lại tệ hơn? Buổi sáng vẫn còn tốt mà, hay là cậu..."

Cậu nghẹn ứ, không nói được nữa. Mục Tùng bỗng đứng dậy, tím mặt, trừng mắt giận dữ. “Hay là cậu làm sao? Nói rõ ra xem nào? Đúng là lúc trước cậu có muốn ngừng điều trị, nhưng sau này đã bỏ qua ý định ấy rồi. Chẳng lẽ cậu có thể làm mấy chuyện mờ ám hại chết chị ruột hay sao? Đó là tội giết người đấy! Kiều Mục, nếu không phải vì cháu còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, cậu đã quay về Thượng Hải, mặc xác cháu muốn làm gì thì làm. Đúng là mất công mất sức mà không ra đâu vào đâu!”

Thấy cậu giận dữ, Kiều Mục cắn môi nín lặng. Hai cậu cháu ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu, không ai mở miệng, không khí dường như đông cứng.

Ban đầu Mục Tùng cũng tức giận đứa cháu nghĩ mình thừa dịp nó đi vắng mà động tay động chân với Mục Lan, nhưng ngẫm lại không thể trách nó được. Ban nãy nói ngừng điều trị, trùng hợp làm sao nó vừa đi khỏi thì tình hình mẹ nó chuyển biến xấu, làm sao nó không nghi ngờ mình chứ? Aiz! Đúng là mất công mất sức mà không ra đâu vào đâu!

Ngồi chờ không lâu, cửa phòng cấp cứu bật mở, hai người đồng thời đứng bật dậy, bốn con mắt hướng về phía bác sĩ. Bác sĩ tháo khẩu trang, lắc đầu: “Không cứu được, bệnh nhân đã tắt thở trên bàn mổ.”

Bác sĩ đã quen đánh bạn với cái chết, giọng nói cứng nhắc, không mang theo bất cứ tình cảm nào. Nhưng với Kiều Mục, một lời của bác sĩ như bom nguyên tử bùng phát, phá tan nát thế giới của cậu, long trời lở đất, tất cả tan biến trong nháy mắt...

Ngày Mục Lan mất vừa tròn cúng tuần đầu Kiều Vĩ Hùng. Bà chịu đựng được lâu hơn ông một thời gian, có lẽ vì trong bà vẫn còn khát khao sống mãnh liệt chăng? Từ đầu đến cuối bà luôn kiên trì, vậy mà vẫn không thể qua khỏi, cuối cùng đành lìa bỏ cõi đời trong cơn hôn mê sâu, thậm chí chưa một lần mở mắt nhìn con trai và người thân lần cuối.

Kiều Mục không thể chấp nhận sự thật này, cậu nhào vào Mục Lan khóc lóc. Chàng trai mười tám tuổi nức nở như đứa trẻ lên ba, khóc không thành tiếng. “Mẹ... Con là Kiều Mục đây... Mẹ mở mắt nhìn con đi... Mở mắt nhìn con đi...”

Mục Lan đã không thể mở mắt được nữa rồi, nhưng có lẽ linh hồn bà vẫn chưa rời đi, nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế của con trai, hai hàng lệ chậm rãi rỉ ra từ khóe mắt vẫn nhắm chặt. Hai dòng lệ này là nỗi đau đớn cùng quyến luyến, không cam tâm rời bỏ thế giới này sao?

Khác với đám tang rầm rộ của Kiều Vĩ Hùng, Mục Tùng và Kiều Mục tổ chức tang lễ của Mục Lan vô cùng đơn giản. Được Kiều Mục đồng ý, Mục Tùng đưa di thể của Mục Lan đến nhà hỏa táng, sau đó sẽ đưa di cốt về Thượng Hải, coi như lá rụng về cội. Không nhập táng ở đây nên chẳng bố trí linh đường đón người tới phúng viếng, mà có muốn bày vẽ ra chỉ sợ cũng chẳng mấy người tới. Dù Mục Lan sống ở đây nhiều năm nhưng bà vẫn giữ trong mình cảm giác về sự ưu việt của một con người của thành phố lớn, nên thường xa cách những người sống ở đây. Bà không có bạn thân, mấy năm nay sống ở Thượng Hải càng không có bạn bè. Nếu Kiều Vĩ Hùng còn, có thể cũng có nhiều người vuốt mặt nể mũi mà tới đưa tiễn, đáng tiếc bà mất sau Kiều Vĩ Hùng. Người không còn, trà cũng lạnh, người ta có thể tới hoặc không, cuối cùng chẳng ai đến. Người lẽ ra nên tới như vợ chồng Kiều Diệp cũng không thấy đâu.

Lúc di thể đưa tới nhà tang lễ chờ hỏa táng, ngoài hai cậu cháu Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn chỉ còn mấy người bạn học cũ như Tần Chiêu Chiêu, Diệp Thanh, Cung Tâm Khiết... Tình cảnh vắng vẻ, lạnh lẽo, thê lương.

Từ đầu đến cuối Kiều Mục không nói lời nào, cậu ngơ ngác ngồi đó, như câm như điếc. Cha mẹ lần lượt qua đời chỉ trong một tuần, sự đả kích cậu

gặp phải chỉ sợ người lớn cũng khó chống đỡ nổi, huống hồ một thiếu niên mười tám tuổi, cơ hồ vẫn như đứa trẻ con.

Lăng Minh Mẫn ngồi cạnh cậu, nắm chặt bàn tay, nước mắt ròng ròng. Mấy ngày nay, chuyện nhà họ Kiều cũng khiến cô rớt không biết bao nhiêu nước mắt, hai mắt đỏ hoe.

Mấy nữ sinh đứng cạnh cũng đỏ hoe mắt, thiếu niên vốn dễ xúc động hơn người lớn, huống hồ bạn cùng tuổi gặp chuyện không may khiến các cô cảm động lây, không kìm được mà cùng rơi lệ. Trong đó "lệ ai chan chứa hơn người"? Không nghi ngờ gì, chính là Tần Chiêu Chiêu.

Lúc tin Mục Lan qua đời truyền về tới Trường Cơ, Tần Chiêu Chiêu trốn vào phòng khóc sướt mướt. Cô khóc vì Kiều Mục, vì cô có thể tưởng tượng được nỗi bi thương và tuyệt vọng của cậu. Cha cậu mới qua đời mấy hôm, tới giờ mẹ cũng rời xa nhân thế, cửa nhà tan nát, thế giới của cậu gần như vỡ vụn.

Trong lúc Kiều Mục thống khổ và tuyệt vọng nhất, người thân duy nhất của cậu ở đây - chị gái cùng cha khác mẹ Kiều Diệp - lại coi như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tới quán chơi mạt chược. Có người biết chuyện, cố ý hỏi chị ta hậu sự của Mục Lan tính ra sao? Chị ta không nghĩ ngợi đáp luôn: "Xử lý thế nào có liên quan gì tới tôi? Không phải mẹ tôi, tôi không rảnh quan tâm."

Chị ta còn nói: "Bà ta cũng thật giỏi hành hạ người khác, biết chết thì chết luôn cho xong, còn cố kéo dài cả tuần trời, tự nhiên mất toi mấy vạn viện phí!"

Tần Chiêu Chiêu không sao hiểu nổi, có thế nào họ cũng là người thân một nhà. Kiều Diệp và Mục Lan không có quan hệ nhưng Kiều Mục là máu

mủ ruột rà với chị ta, sao chị ta có thể lạnh lùng, vô tình, làm ngơ đứng nhìn người thân như vậy?

Mấy người bạn ở nhà tang lễ hôm đó chỉ duy có Tần Chiêu Chiêu không mời mà đến. Cô nhận được tin liền chạy tới bệnh viên rồi theo sang nhà tang lễ. Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết được Lăng Minh Mẫn báo cho biết, mấy người họ có quan hệ thân thiết, lúc nhà Kiều Mục xảy ra chuyện, Lăng Minh Mẫn gọi điện bảo hai người tới bệnh viện hỏi thăm. Đám tang Kiều Vĩ Hùng mấy người họ cũng tới viếng, giờ lại tới thêm lần nữa, tiễn mẹ cậu đi nốt quãng đường cuối cùng.

Vài ngày ngắn ngủi mà tới nhà tang lễ hai lần, gương mặt thiếu nữ trẻ trung của họ ít nhiều mang thêm một nỗi buồn đau nặng nề không hợp tuổi tác. Mấy chữ thế sự vô thường, sinh mệnh mong manh trước kia chỉ có trong sách vở, đến nay đã hóa thành ví dụ hữu hình; thực tế tàn khốc dạy họ nhận thức sâu sắc về cuộc sống.

Lúc di thể được đưa tới lò thiêu, Kiều Mục nhào lên như người hóa dại, lệ tuôn như suối tào, giọng khàn đặc, kiên quyết không để người ta đưa mẹ đi. Nhân viên nhà tang lễ đã quen với những chuyện như thế này. Làm việc ở nơi này, họ đâu còn xa lạ với cảnh thân nhân người chết xúc động thất thường. Hai người cứng rắn kéo Kiều Mục lại, một người khác nhanh nhẹn giúp chuyển di thể đi.

“Không... Đừng... Mẹ... Mẹ ơi!”

Tiếng gào thét thống thiết của Kiều Mục vang lên, nhưng gào đến mấy cũng không thể đưa mẹ cậu quay lại được nữa. Cái chết là tường đồng vách sắt, là ranh giới kiên cố nhất trên đời, lạnh lẽo chia lìa hai cõi âm dương. Cốt nhục tình thâm, từ nay về sau vĩnh viễn hai ngả, âm dương hữu biệt.

Lúc đi là thi thể lạnh như băng, trở lại là bình tro cốt ấm áp. Một sinh mệnh từng sống vui vẻ, đến nay hóa thành tro bụi. Kiều Mục nước mắt ngắn dài tiếp nhận bình tro, ôm siết vào ngực... Đây chính là cái ôm ấm áp cuối cùng của cậu và mẹ.

Chương 42

Từ hôm ở đường sắt ngoại thành về, Lâm Sâm luôn ủ rũ, mất tinh thần. Ánh dương tháng Tám lấp lánh như mạt kim cương rải rác quầng sáng lấp lánh khắp chốn nhưng trước mắt cậu tựa như mây đen cuồn cuộn kéo về, lòng cậu ngập tràn chán nản, thất vọng, tăm tối, lạnh lẽo, ẩm ướt.

Ba mẹ cậu phát hiện mấy ngày nay tâm tình con trai có vẻ khác thường, Lâm ba bực tội. “Thằng ranh con, cả ngày bày ra cái mặt tệ hại đáng ghét cho ai xem thế hả?”

Con trai giống như ăn nhầm thuốc sung, sừng sộ: “Ba không muốn thấy thì đừng nhìn nữa. Con có cầu ba nhìn đâu.”

“Ơ cái thằng này, mày nói chuyện với ba mày như thế đấy hả? Muốn ăn đòn phải không?”

Mẹ cậu nhanh chóng khuyên giải:”Được rồi, được rồi! Các người là cha con, không phải kẻ thù, sao cứ động nói ba câu là nhảy dựng hết lên thế? Sâm Sâm, con không được nói chuyện thiếu lễ phép với ba như thế! Còn lão Lâm, mình cũng thật không ra sao, thấy con nó âu sầu thế thì đừng trách mắng nó nữa.”

Đang nói chuyện, có người đưa giấy mời nhận bưu phẩm tới cho Lâm Sâm, cậu nhìn nét chữ đề tên cùng nội dung bưu phẩm, nét mặt khó coi thêm mấy phần.

Lâm mẹ không kìm được, hỏi con: "Ai gửi đồ cho con vậy?"

Lâm Sâm không nói câu nào, hầm hầm xoay người vào phòng riêng, đóng sầm cửa. Vợ chồng Lâm thị trong phòng khách đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Sâm vào phòng liền xé tan nát giấy mời, lòng như bị một bàn tay vô hình vò nghiến, đau đến tê tâm liệt phế.

Chiếc ba lô cún con này là đồ cậu năn nỉ Cung Tâm Khiết để lại cho mình, chỉ vì Tần Chiêu Chiêu thích nó. Vậy mà lúc cậu tung tăng vui vẻ mang quà tới tặng cô, cô lại trả cho cậu một tràng xin lỗi. Giờ cô còn gửi lại chiếc ba lô này cho cậu làm gì? Cậu không muốn nhìn thấy nó nữa, càng không muốn vì nó mà nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở đường sắt ngoại thành chiều hôm ấy.

Hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu thẳng thắn nói rõ với Lâm Sâm bị tổn thương sâu sắc, tổn thương con tim, tổn thương tình cảm, đến tôn nghiêm và thể diện cũng chịu tổn thương. Hóa ra bấy lâu nay vẫn chỉ có cậu đơn phương thích cô, còn cô chưa bao giờ thích cậu, vậy mà cậu lại dương dương tự đắc như thằng ngốc, thật sự quá choáng váng.

Lâm Sâm hận mình ngu dại, hận Tần Chiêu Chiêu quá thẳng thắn, cũng hận luôn Kiều Mục, vì Kiều Mục chẳng tốn hơi sức vẫn có được thứ mình muốn, còn cậu dốc hết sức vẫn không thể có được. Cậu hận, hận đến mức nguyền rủa bọn họ chết đi, chết hết đi.

Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu không bị cậu nguyền rủa chết, nhưng ngàn vạn lần cậu không ngờ được ba mẹ Kiều Mục tổ chức tiệc mừng vào đại học cho cậu ta xong, nửa đêm lại gặp tai nạn giao thông. Trong lúc gọi điện nói chuyện phiếm, thím cậu kể bệnh viện mới nhận hai bệnh nhân. Con trai đỗ Học viện Âm nhạc Thượng Hải, ba mẹ vui mừng bày tiệc ở nhà hàng Milano, ai ngờ vui hóa buồn. Rượu say, xe chạy nhanh gây tai nạn, một chết một trọng thương. Đỗ đại học vốn là chuyện mừng, cuối cùng kết thức bằng chuyện buồn.

Học viện Âm nhạc Thượng Hải, nhà hàng Milano, những từ này rót vào tai Lâm Sâm khiến cậu nhất thời chấn động. Ngày Vu Thiến mở tiệc, Diệp Thanh từng nhắc qua Kiều Mục đỗ vào Học viện Âm nhạc Thượng Hải, ngày mai ba mẹ cậu ta mở tiệc ở nhà hàng Milano, lẽ nào… là cậu ta?

Suy đoán của Lâm Sâm được người thím xác nhận: “Đúng rồi, là người họ Kiều.”

Không biết cái gì thúc giục mà Lâm Sâm lén tới bệnh viện một chuyến. Kiều Mục đang thấp giọng nói chuyện với bác sĩ bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, mặt đẫm nước mắt, giọng nói nghẹn ngào. Một cảm giác bi thương nhói lòng theo không khí truyền đi khiến Lâm Sâm đứng ở bên kia vẫn có thể cảm nhận được. Không thể không đồng tình, không thể không xót thương, càng không cách nào oán hận được nữa… Oán hận kia vốn không có căn cứ. Cậu dựa vào cái gì mà hận Kiều Mục đây, vì Tần Chiêu Chiêu thích cậu ta? Đâu phải cậu ta cướp Tần Chiêu Chiêu trong tay cậu. Cậu hận Kiều Mục vô căn cứ, chẳng qua chỉ vì không thể chấp nhận sự thật mà giận cá chém thớt, tìm cách trút nỗi căm hận mà thôi.

Lâm Sâm không tới chào hỏi Kiều Mục, cậu im lặng quay người đi tìm thím, nói với thím Kiều Mục là bạn học cấp ba của cậu, giờ mẹ cậu ta đang nằm viện, nhờ thím tận lực giúp đỡ.

©DTV

“Cậu bé kia là bạn học của con à? Cậu bé cũng đáng thương quá, ba mẹ bị tai nạn cùng lúc, người chết, người kia vẫn chưa biết ra sao. Tình hình hiện tại của mẹ cậu ấy không khả quan lắm, không phải muốn cứu là được. Thằng bé tội nghiệp!”

Lúc ấy Lâm Sâm cảm thấy Kiều Mục thật là xui xẻo. Người ta vẫn nói đại hạn không chết tất có phúc về sau. Hôm tai nạn, mẹ cậu ta đã không “đi” luôn theo chồng, chắc chắn sau này sẽ không sao đâu, vì thế những lời thím nói cậu không buồn để vào lòng. Có điều, cậu vẫn phải cân nhắc xem có nên báo chuyện này cho Tần Chiêu Chiêu hay không. Cậu nghĩ chắc chắn Tần Chiêu Chiêu không biết chuyện này, thứ nhất cô ở ngoại thành, tin tức không nhanh nhạy; thứ nữa là chẳng ai biết chuyện cô thích Kiều Mục, tất nhiên chẳng có ai đặc biệt để tâm mà báo cho cô tin này.

Rốt cuộc có nên nói chuyện này cho Tần Chiêu Chiêu hay không? Lâm Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định không nói. Cậu không hận Kiều Mục những vẫn hận Tần Chiêu Chiêu. Cô thích Kiều Mục thì cậu sẽ không nói cho cô biết nhà cậu ta xảy ra chuyện. Cậu vẫn mang trong mình tâm lý dỗi hờn như thế.

Lâm Sâm không ngờ được, hai hôm sau gọi điện cho thím hỏi thăm tình hình mẹ Kiều Mục lại hay tin: “Mẹ bạn con qua đời trưa hôm qua rồi. Cậu ta khóc thảm thiết lắm, y tá trực ban bọn thím nghe mà xót hết cả ruột. Thằng bé tội nghiệp!”

Lâm Sâm không tin nổi. Mấy hôm trước, cậu còn có cảm giác mình là kẻ bất hạnh nhất trên đời. Nhưng bây giờ, chuyện thất tình của cậu chẳng thể so nổi với chuyện ba mẹ Kiều Mục lần lượt qua đời. Kiều Mục mới thật sự là người bất hạnh nhất thế gian, bất hạnh đến tột cùng.

Điện thoại đã ngừng mà Lâm Sâm vẫn ngây ngốc ôm lấy ống nghe. Ngẩn người một lúc lâu, cậu quyết định bấm số gọi tới nhà Tần Chiêu Chiêu. Số điện thoại nhà cô vốn bị cậu xé nát nhét vào thùng rác từ hôm ở ngoại thành về; chẳng qua đến giờ cần phải gọi, không cần sổ sách ghi chép, chín con số quen thuộc vẫn có thể từ trong đầu nhảy ra.

Ngày trước, để lấy được số điện thoại nhà Tần Chiêu Chiêu mà cậu kiếm cớ hỏi mượn lớp trưởng sổ ghi số điện thoại cả lớp, nói là muốn xin số của Cung Tâm Khiết nhưng thực ra lại thuộc nằm lòng dãy số nhà Tần Chiêu Chiêu bên dưới. Những con số kia tựa như ghi khắc vào lòng cậu, nhớ mãi không quên.

Tần Chiêu Chiêu vừa từ nhà tang lễ về, hai mắt vẫn còn đỏ hoe đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại đổ dồn. Nhấc máy lên, cô không ngờ được nghe tiếng của Lâm Sâm, những lời cậu ta nói càng khiến cô bất ngờ. Cô bất ngờ không phải vì chuyện câu ta nói mà vì việc cậu ta nói mà vì việc cậu ta gọi điện báo cho cô biết những chuyện ấy.

Chiều hôm đó, chỉ có thể dùng mấy chữ "buồn bã chia tay" để hình dung về hoàn cảnh của hai người. Khi ấy cậu ta phẫn nộ như hổ dữ, gào thét như sư tử mà mắng cô và thậm chí mắng cả Kiều Mục một trận. Hẳn là cậu ta hận cô và Kiều Mục thấu xương. Vậy mà giờ cậu ta lại gọi điện cho cô biết nhà Kiều Mục xảy ra chuyện, bảo cô tới thăm cậu ấy.

Quá bất ngờ, trong lòng Tần Chiêu Chiêu dấy lên một niềm cảm động, đồng thời nảy sinh một tầng nhận thức hoàn toàn khác về Lâm Sâm. Chàng trai thích gây chuyện, thích cậy mạnh, ưa thể diện, hay giận dỗi, thù hằn này có đôi khi lại đúng là một nam tử rất ra dáng đàn ông và mang theo một trái tim ôn nhu, thiện lương.

“Chuyện nhà Kiều Mục tôi đến rồi, nhưng vẫn cảm ơn cậu gọi tới báo cho tôi.”

Lâm Sâm bất ngờ. “Cậu cũng biết à? Sao cậu biết?”

“Ba mẹ cậu ấy gặp tai nạn, tin tức lập tức truyền khắp Trường Cơ này. Sau hôm đó, tôi có tới bệnh viện thăm, giờ vừa từ nhà tang lễ về, hôm nay hỏa táng mẹ cậu ấy.”

Lâm Sâm khó hiểu. “Vì sao ba mẹ cậu ta có chuyện mà tin truyền khắp Trường Cơ?”

“Không phải trong thư tôi đã viết rồi sao? Ba cậu ấy trước kia là phó giám đốc của nhà máy Trường Cơ chúng tôi, lúc đó nhà cậu ấy ở gần nhà tôi.”

“Cậu viết thư cho tôi lúc nào?” Lâm Sâm càng nghe càng không hiểu.

Tần Chiêu Chiêu cũng không hiểu. “Trong ba lô gửi lại cho cậu có kèm một phong thư, cậu chưa nhận được sao?”

Trong bưu phẩm có thư, Lâm Sâm hoàn toàn bất ngờ. “Trong đó có thư sao? Tôi không biết… còn chưa đi nhận. Giờ đi ngay!”

Dập máy, Lâm Sâm chạy thẳng tới bưu điện, xe lao như bay, chỉ hận không thể bay vèo đi được. Cậu đã xé nát thư mời nhận bưu phẩm, giờ lòng hăm hở vội vã muốn nhận bưu phẩm xem thư nhưng nhân viên bưu điện sống chết không đồng ý - không có giấy mời thì không được nhận hàng.

Cậu vừa tức vừa gấp gáp, nói bừa: “Sao các ông có thể làm ăn như thế chứ? Không có giấy mời không được nhận hàng, thế người ta mất thư mời

thì bao nhiêu đồ dạc các người lấy hết à?”

Nhân viên bưu điện thẳng thừng: “Bưu điện lấy cái đó làm gì, nếu không có người đến nhận chúng tôi sẽ trao lại đồ cho người gửi.”

Cậu tắc tịt. Đứng ngây ở bưu điện nửa ngày không làm được gì, cậu đành nhờ ba giúp. Ba cậu quen nhiều người, chỗ này chỗ kia gặp chuyện gì đều có thể nhờ người quen đi cửa sau. Cậu tràn đầy hy vọng gọi điện cho ba, quả nhiên ba cậu cũng không phụ sự chờ mong.

“Xem nào, hình như vợ anh Lý làm ở bưu điện, chờ ba gọi điện.”

Gọi điện quả nhiên đúng vậy, tuy người quen không làm cùng chi nhánh với chỗ Lâm Sâm cần lấy bưu phẩm nhưng vẫn là người của bưu điện, hơn nữa, người ta còn phụ trách một chi nhánh, gọi điện đương nhiên xong chuyện. Đây chính là nét đặc sắc của xã hội Trung Quốc, có người quen rất dễ làm việc. Lâm Sâm lấy được bưu phẩm, cuối cùng cũng thấy được thư của Tần Chiêu Chiêu gửi.

“Gửi Lâm Sâm,

Tôi biết chuyện chiều nay khiến cậu rất buồn, thật xin lỗi cậu, tất cả là tại tôi không tốt, là tôi không chịu sớm nói rõ hết hiểu nhầm.

Thật ra tôi thích Kiều Mục từ lâu lắm rồi, không phải đến năm lớp mười mới bắt đầu. Cậu biết không? Tôi và Kiều Mục cùng lớn lên ở khu tập thể một nhà máy. Tôi biết cậu ấy từ lúc còn nhỏ xíu nhưng cậu ấy chưa bao giờ biết đến tôi. Cậu ấy là con trai Phó giám đốc xưởng, còn ba tôi chỉ là một công nhân quèn trong nhà máy. Chúng tôi ở rất gần nhau nhưng thực chất rất xa, rất khác biệt. Vì thế, dẫu tôi thích cậu ấy thế nào đi chăng nữa cũng không dám bày tỏ, tôi biết rất rõ khoảng cách giữa hai người chúng tôi.

Nhưng tôi vẫn luôn mong có thể đến gần cậu ấy, nên khi thi vào cấp ba tôi chỉ có một mục tiêu: vào bằng được trường trung học thực nghiệm. Cuối cùng, tôi cũng được như ý nguyện, thậm chí còn được học lớp với cậu ấy.

Lâm Sâm, cậu hiểu lầm là tôi thích cậu, hơn nữa còn đối xử với tôt với tôi như vậy, tôi thật sự rất không an lòng. Nhưng tôi không biết phải làm sao để giải thích rõ ràng với cậu, những lời thật lòng rất khó nói ra. Vốn dĩ, tôi muốn chờ tới khi mình đi Thượng Hải học đại học sẽ cắt đứt quan hệ với cậu luôn, nhưng tới giờ, tôi chỉ thuận miệng khen chiếc ba lô của Cung Tâm Khiết đẹp mà cậu lại tới tìm cô ấy năn nỉ mua lại nó cho tôi, tôi biết mình không thể kéo dài chuyện này thêm được nữa. Tôi không thể cứ thế nhận chiếc ba lô này, cứ thế thản nhiên hưởng thụ lòng tốt của cậu dành cho tôi, bởi vì tôi chưa từng nghĩ tới chuyện báo đáp.

Lâm Sâm, chiếc ba lô này gửi trả lại cho cậu. Cảm ơn cậu đã đối xử tốt với tôi như vậy. Thật xin lỗi, tôi không thể đối tốt lại với cậu như thế! Thật xin lỗi, Lâm Sâm.

Tần Chiêu Chiêu"

Lâm Sâm trốn trong phòng, đọc đi đọc lại lá thư, trong lòng dấy lên một cảm giác phức tạp không nói thành lời. Hóa ra Tần Chiêu Chiêu sống cùng một khu tập thể với Kiều Mục từ nhỏ, cô biết cậu ta từ ngày bé xíu, cũng thích cậu ta từ lâu rồi. Cô thích cậu ta bao lâu rồi? Tính từ cấp hai tới giờ cũng đã sáu năm. Âm thầm thích một người bao lâu như vậy mà trước sau vẫn không nói cho cậu ta biết, cũng chẳng ai nhận ra. Bao nhiêu tâm sự đều giấu kín trong lòng, giống như nham thạch nóng bỏng âm ỉ trong lòng đất.

Xem hết phong thư, Lâm Sâm còn âu sầu hơn cả hôm ở ngoại thành. Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu nói với cậu như vậy, cậu vẫn có thể lừa mình dối người cho rằng cô nhất thời si mê Kiều Mục đến không phân nổi trắng đen.

Tới giờ cậu đã hiểu rõ, Tần Chiêu Chiêu thích Kiều Mục không phải si mê nhất thời mà là tâm lý bao năm không thay đổi, thời gian dài mà tình như mới. Vì cậu ta cô mới nỗ lực thi vào trường trung học thực nghiệm, đến cả nguyện vọng thi đại học cũng là Thượng Hải hoặc các thành phố lân cận như Nam Kinh, Hàng Châu, lý do không nói cũng biết.

Tình đầu như ván cờ, Lâm Sâm không thể trốn tránh sự thật cậu đã thảm bại trong ván cờ này.

Khai giảng sắp đến gần, Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị khởi hành tới Thượng Hải học. Nên mang gì, không nên mang gì, ba mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng hết cho cô. Đêm trước khi đi, Tần mẹ ở trong phòng cô thật lâu, hết dặn cái này lại nói cái kia, đã vậy còn lặp đi lặp lại nhấn mạnh đủ điều, như thể cô vẫn là đứa con nít.

Tần mẹ nói đến khuya mới về phòng ngủ, Tần Chiêu Chiêu đóng cửa, đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ - âm thanh nho nhỏ, đều đều như tiếng vó ngựa.

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, âm thanh này không hề xa lạ với cô, nó từng xuất hiện hai lần ngoài cửa sổ phòng cô. Lâm Sâm lại tới sao? Nhất định là cậu ta, chỉ có thể là cậu ta mà thôi. Ngoài cậu ta ra còn ai nữa? Không phải cậu ta biết mai cô sẽ đi Thượng Hải nên tới cáo biệt chứ?

Đến gần cửa sổ, cô nhẹ nhàng nâng một góc rèm cửa. Ngoài kia trăng rất sáng, gương mặt Lâm Sâm dưới bóng trăng chiếu thẳng vào mắt cô. Cậu ta đến bao lâu rồi? Ngơ ngác nhìn người ngoài cửa, cô không biết nên phản ứng ra sao.

Cách một lớp rèm mỏng, Lâm Sâm nhỏ giọng nói với cô: “Tần Chiêu Chiêu, mở của sổ được không?”

Hơi chần chừ cúi người, Tần Chiêu Chiêu nhẹ nhàng mở cửa. Cậu ta cũng cúi người ghé vào cửa sổ, nhét một món đồ nhỏ qua song cửa hẹp, cô chăm chú nhìn, là chiếc ba lô cún con kia.

"Ba lô này vẫn nên tặng cho cậu thì hơn, tôi giữ lại cũng không dùng, cậu đi Thượng hải học có chiếc ba lô này cũng hợp mốt lắm."

Ba lô gửi trả nay được Lâm Sâm mang tới, Tần Chiêu Chiêu vô thức từ chối: "Không cần đâu…"

Cậu ngắt lời: "Cậu cứ nhận đi, tôi không có ý gì đâu. Coi như bạn bè cùng lớp tặng quà cho nhau thôi, nhận đi. Trừ khi cậu ghét tôi lắm, không muốn nhận đồ của tôi, tôi… tôi cũng không ép."

"Không, không phải, thật ra tôi không hề ghét cậu."

Tần Chiêu Chiêu thanh minh, không phủ nhận ban đầu cô rất ghét Lâm Sâm vì cậu ta bắt nạt và ăn vụng đồ của cô. Nhưng lâu ngày hiểu được lòng nhau, cô nhận ra Lâm Sâm dẫu có nhiều khuyết điểm vẫn là một chàng trai tốt. Cô biết ơn cậu ta gọi điện báo gia đình Kiều Mục xảy ra chuyện cho mình. Vốn dĩ cậu ta không cần phải gọi cuộc điện thoại này, nhưng vẫn gọi. Cú điện thoại cho cô một nhận thức hoàn toàn khác về Lâm Sâm, không từ chối nữa, cô nhận chiếc ba lô. Ba lô ấm áp, hẳn đã ở trong lòng cậu ta rất lâu rồi.

Tần Chiêu Chiêu nhận ba lô, môi Lâm Sâm mấp máy tựa như muốn nói gì song lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

Đó là tiếng thở dài thực sự mà Tần Chiêu Chiêu chưa từng nghe qua. Nhẹ nhàng, chậm rãi nhưng kéo dài, yếu ớt vang lên giữa đêm đen tịch mịch, giống như phiến lá cuối cùng run rẩy, xơ xác trong bóng chiều thu, lại

giống tiếng tuyết đầu mùa miên man bay giữa sớm bình minh lạnh giá. Tịch liêu, đau đớn, thẫn thờ… Không hiểu sao mắt Tần Chiêu Chiêu đỏ hoe. "Cảm ơn cậu, Lâm Sâm. Xin lỗi Lâm Sâm."

Ngoài xin lỗi, cô không biết mình còn có thể nói được gì.

"Không có gì, không cần xin lỗi. Thật ra cũng không phải tôi thật lòng thích cậu, chẳng qua là nhất thời hứng lên thôi. Giống như… giống như với Diệp Thanh ngày trước."

Lâm Sâm nhỏ giọng cười cười. Cậu muốn cười thật thoải mái, tiêu sái nhưng cơ mặt không chịu nghe lời, nụ cười treo trên mặt cứng đơ. Mắt Tần Chiêu Chiêu càng đỏ, vô cùng chân thành nhìn cậu, nhấn từng chữ vô cùng trịnh trọng. "Lâm Sâm, cảm ơn cậu. Tôi vĩnh viễn không quên cậu đã đối xử với tôi tốt như thế nào."

Nụ cười vẫn treo trên mặt Lâm Sâm nhưng nước mắt lại bất ngờ tuôn rơi. Lời Tần Chiêu Chiêu như bàn tay vô hình đẩy nước mắt cậu trào ra. Sức kiềm chế yếu ớt của thiếu niên nhanh chóng bị phá vụn, không còn cách nào giả vờ được nữa, cậu bối rối quay đầu chạy thẳng. Có thế nào cậu cũng không muốn khóc lóc, làm trò trước mặt Tần Chiêu Chiêu, mười tám tuổi thiếu niên đã trở thành đàn ông… Đàn ông chỉ có thể âm thầm rơi lệ chốn không người.

Lâm Sâm đi rồi, Tần Chiêu Chiêu cũng khóc không thành tiếng. Đôi mắt đỏ hoe, nước mắt lăn xuống, từng giọt, từng giọt ngấm vào chiếc ba lô nhỏ cô ôm trong lòng.

Đêm trước ngày Tần Chiêu Chiêu rời thành phố, Lâm Sâm trằn trọc khó ngủ. Máy nghe nhạc bên gối chạy đi chạy lại bài hát *Tâm như dao cắt* của Trương Học Hữu:

"... Thực sự anh không muốn lưu luyến em, nhưng điều gì khiến anh trằn trọc chẳng yên. Chẳng ngờ anh nói rồi lại nói, trời đã sáng từ khi nào. Khóe môi anh nếm phải một vị cay đắng. Anh thật sự đã khóc vì em rồi. Em thật sự theo anh ta đi mất rồi. Thời khắc này cả thế gian có thêm một kẻ đáng thương là anh..."

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
http://www.dtv-ebook.com

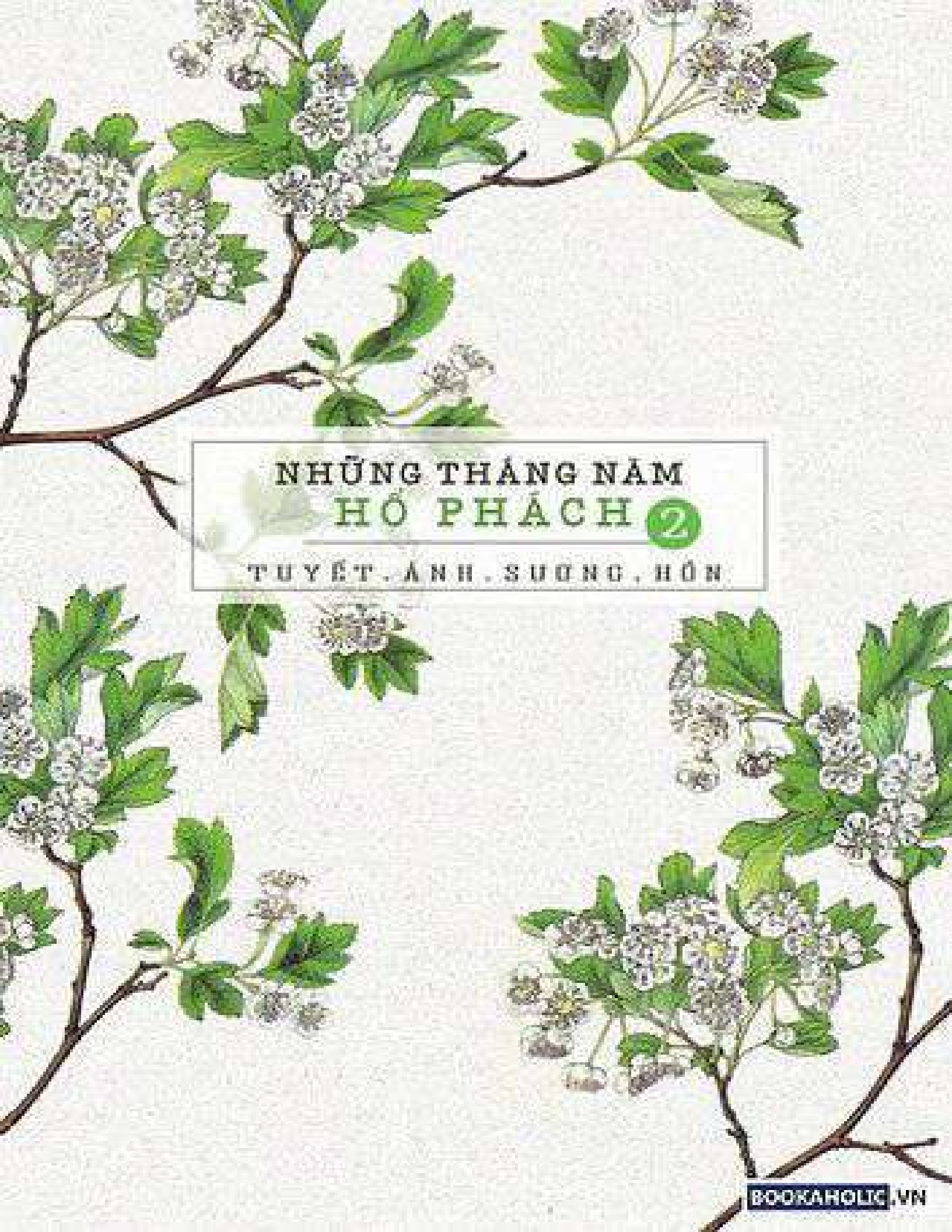

NHỮNG THÁNG NĂM HỔ PHÁCH 2

TUYẾT. ÁNH. SƯƠNG. HỒN

BOOKAHOLIC.VN

Những tháng năm hổ phách

Tập 2

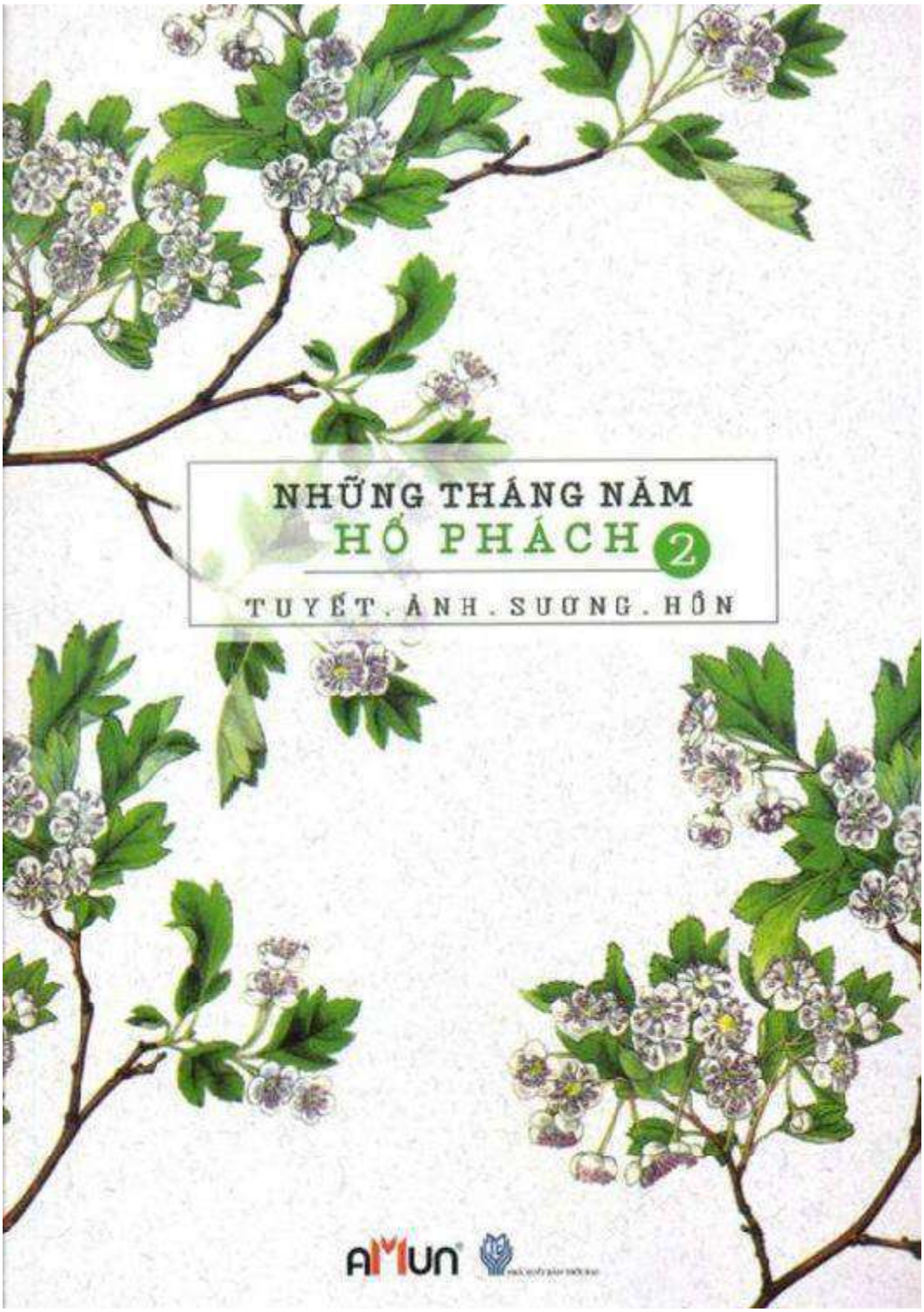

https://thuviensach.vn

Những tháng năm hổ phách (Tập 2)

Tác giả: Tuyết Ảnh Sương Hồn

Người dịch: Nguyễn Thái Hằng

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 528

Ngày xuất bản: 26/08/2014

Giá bìa: 126.000 ₫

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chụp pic: rose4291

https://thuviensach.vn

Type

Thanh Y: Phần 4 (1-14)

Meobongxu87: Phần 4 (15-28)

hallymoon: Phần 5 (1-12)

haimy: Phần 5 (13-hết)

Beta: kimkhanh3597

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: luv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

"Trong những phút giây rực rỡ cuối cùng của thời thanh xuân này, bạn có nhận ra mình càng lúc càng thích nhớ lại chuyện ngày xưa không?

Những tháng ngày thuần khiết vô ưu đã qua, cái lứa tuổi trẻ dại mới bước chân qua ngưỡng cửa tình yêu, từ đơn giản tới thâm sâu, duyên và phận, gặp gỡ rồi chia ly... Cớ sao mới chỉ vừa chớp mắt mà thời gian đã vụt qua để rồi tháng năm vài bận lén trộm đổi, mang gương mặt trẻ trung năm xưa hóa thành dung nhan tang thương nhường này?

Thanh xuân đã qua như cuộc vui đã tàn, giữa cuộc đời đằng đẵng, quãng thời gian đẹp nhất lại chính là thứ trôi qua nhanh nhất. Ký ức tựa như một khối hổ phách trong suốt bảo bọc lấy tuổi hoa. Thứ tôi muốn kể chính là một câu chuyện được bọc trong hổ phách như thế, một đoạn hồi ức gian nan. Nếu mọi người nguyện ý thì xin cùng tôi lần theo từng dòng chữ lời văn, ngược dòng sông thời gian, cùng tìm lại những tháng năm tựa thủy."

(Tuyết Ảnh Sương Hồn)

Cuốn sách hay Những năm tháng hổ phách của tác giả Tuyết Ảnh Sương Hồn là cuốn sách hay về những quá khứ của thời thơ ấu. Có lẽ là vậy thời thơ ấu là quãng thời gian đẹp nhất, khoảng thời gian mà mình được vô tư đùa nghịch mà không phai lo cho cuộc sống. Chỉ có những người trải qua rồi mới cảm thấy nó đẹp, mới biết luyến tiếc quãng thời gian ấy.

Những năm tháng hổ phách cuốn sách hoài niệm về quá khứ, một thời chúng ta được sống một cuộc sống vô lo, một tuổi thơ của những trò chơi dân gian. Nếu bạn đã trải qua cái thời thơ ấu đó bây giờ bạn đã trưởng thành bạn có nhớ không cái khoảng thời gian đẹp nhất trong đời đó. Những tháng năm hổ phách, những năm tháng của thời thơ ấu đó chỉ cần nghe tựa đề cuốn sách thôi bạn đã thấy lóe lên trong suy nghĩ của mình về một thời mà

https://thuviensach.vn

bạn được sống, được cống hiến hết mình. Nhưng sự cống hiến đó không phải là cống hiện cho sự nghiệp là cống hiến hết mình cho những trò chơi, những sự non nớt của tuổi thơ. Một Thời thơ ấu đã đi qua, bạn đang muốn hoài niệm về cái khoảnh khắc đáng nhớ đó cuốn sách Những năm tháng hổ phách sẽ cho bạn liên tưởng về một thời quá khứ đẹp đó.

Tác giả

Tuyết Ảnh Sương Hồn

Sinh năm 1976

Chòm sao: Cự Giải

Tác giả của nhiều bộ tiểu thuyết bán chạy với giọng văn rất riêng, tình cảm chân thật, khiến độc giả cảm động và đồng cảm sâu sắc

https://thuviensach.vn

Mời các bạn đón đọc các tác phẩm của Tuyết Ảnh Sương Hồn do Amun ấn hành:

- Ai là định mệnh của ai

- Gặp anh giữa hàng vạn người

- Mùa đông ấm hoa sẽ nở

- Những tháng năm hổ phách (2 tập)

- Luôn có người đợi anh

- Em bước vào thế giới của anh (tạm dịch)

https://thuviensach.vn

Mục lục

Phần bốn: Khúc hát tuổi xuân cùng ai tỏ (2000 – 2004)

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6 Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12

Chương 13 Chương 14 Chương 15 Chương 16

Chương 17 Chương 18 Chương 19 Chương 20

Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24

Chương 25 Chương 26 Chương 27 Chương 28

Phần năm: Cùng ai sớm sớm chiều chiều (2004 – 2010)

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6 Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12

Chương 13 Chương 14 Chương 15 Chương 16

Chương 17 Chương 18 Chương 19 Chương 20

Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24

Hậu ký

https://thuviensach.vn

Vĩ thanh

https://thuviensach.vn

Phần bốn: Khúc hát tuổi xuân cùng ai tỏ[1] (2000 – 2004)

[1] Nguyễn Xuân Tảo dịch, nguyên văn: "Cẩm sắt niên hoa thùy dữ độ", trích từ bài từ làm theo điệu Thanh Ngọc Án của Hạ Chú đời Tống, "cẩm sắt niên hoa" vốn lấy ý từ bài thơ Cẩm sắt của Lý Thương Ẩn đời Đường.

Bốn năm đại học, Tần Chiêu Chiêu từ mười tám trở thành cô gái hai mươi hai, tựa như nụ hoa phong nhụy bung nở thành đóa hoa thắm. Thời thanh xuân tươi đẹp được bút pháp thần kỳ của thi nhân ví như khúc nhạc tuổi xuân.

https://thuviensach.vn

Chương 1

Cuối hè đầu thu năm 2000, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu bốn năm học ở Thượng Hải.

Thượng Hải là thành phố trong mơ của cô từ ngày còn rất nhỏ. Tiếng đàn organ du dương, áo quần tinh xảo đẹp đẽ, kẹo sữa Thỏ Trắng thơm ngọt… của Kiều Mục trước kia đều xuất xứ từ nơi được vinh danh như Paris phương Đông này, từ nhỏ trong tâm hồn cô đã in sâu hai chữ "Thượng Hải". Tới nay, cuối cùng cô cũng tới được Thượng Hải bao năm mơ ước. Bước khỏi nhà ga, trước mặt cô là vô vàn cao ốc san sát nhau, thành phố này đúng là một khu rừng bê tông. Bắt xe từ nhà ga tới trường đại học, cảnh tượng hai bên đường khiến cô hoa mắt.

Sinh viên năm thứ nhất tới đăng ký học thường có các anh chị năm hai, năm ba tới giúp. Tần Chiêu Chiêu gặp được một anh khóa trên rất nhiệt tình, dắt cô đi làm các loại thủ tục, mang hành lý về ký túc xá, còn muốn dẫn cô đi tham quan trường một chuyến. Cô không vội đi tham quan vườn trường, cô còn bốn năm ở đây để từ từ làm quen. Cô chỉ hỏi thăm phải bắt xe thế nào để tới được Học viện Âm nhạc. Cô muốn tới thăm trường của Kiều Mục một lần. Về Thượng Hải rồi, không biết cậu thế nào? Trong lòng cô vương vấn mãi không thôi, không biết có thể có cơ hội được gặp cậu ở trường không nhỉ? Không cần hỏi han chuyện trò, chỉ cần được đứng từ xa nhìn một chút là tốt lắm rồi.

Cứ như vậy, ngày đầu tiên tới Thượng Hải, nơi đầu tiên Tần Chiêu Chiêu đến thăm là Học viện Âm nhạc. Hôm đó, cô không gặp được Kiều Mục, điều này hoàn toàn có thể dự đoán được. Giờ mới là lúc sinh viên mới tới đăng ký học, sao có thể gặp được dễ dàng thế. Tuy lần đầu công cốc nhưng

https://thuviensach.vn

cô không hề nản lòng, giờ đã biết cách tới học viện rồi, lần này không gặp thì lần sau lại tới thôi.

Sinh viên năm thứ nhất nhập học, việc đầu tiên là tham gia tập quân sự. Đây đúng là cực hình, hơn nữa việc tập quân sự ở trường này nghiêm khắc có tiếng. Sáng sớm, năm rưỡi phải dậy tập trung, chạy xong là "phơi nắng". Mặt trời tháng Chín bừng bừng như đổ lửa, nhấm nháp tư vị quân sự dưới cái nắng nung người không phải chuyện dễ chịu. Ngày đầu tiên, không biết bao nhiêu sinh viên lảo đảo muốn ngất đến nơi.

Đây mới chỉ là chương trình đơn giản nhất trong khóa học, sau này còn đi nghiêm, đứng thẳng hàng, đứng trung bình tấn, ép chân, đánh quyền… từng loại một lần lượt triển khai, người ngoài nhìn vào còn tưởng đây là trường quân sự. Thậm chí trời mưa gió, dông bão cũng không được nghỉ, vẫn bị giáo viên kéo ra sân tiếp tục tập luyện. Sinh viên năm thứ nhất liều mạng bước đều bước trên thao trường, ai nấy mặt mày oán niệm. Một nam sinh gạt nước mưa trên mặt, khe khẽ hát: *"Từng giọt mưa lạnh cứ thế táp xuống mặt tôi*[1]*…"*

[1] Trích bài Mưa tuyết – Lưu Đức Hoa.

Lời bài hát đúng ý hợp tình, bạn bè xung quanh không nhịn được bật cười khanh khách, giáo viên mắt tinh tai thính nghe thấy, nghiêng đầu qua. "Cười cái gì, nghiêm túc nào!"

Kết thúc khóa huấn luyện quân sự, mọi người đều như đại nạn không chết dắt nhau chạy. Tạ Á cùng phòng với Tần Chiêu Chiêu còn ném thẳng bộ quân phục trên người vào sọt rác. "Muôn năm! Cuối cùng cũng được giải phóng rồi!"

Tần Chiêu Chiêu nhanh tay nhặt lại. "Sao lại ném đi thế? Phí quá!"

https://thuviensach.vn

Tạ Á mặc kệ. “Giữ lại cũng chẳng làm gì, mình không mặc nữa đâu.”

Một phòng ký túc xá sáu người ở, bốn người Thượng Hải: Thường Khả Hân và Phương Thanh Dĩnh người thành phố, Từ Anh và Chương Hồng Mai sống ở ngoại thành, chỉ có Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á đến từ Hồ Nam là người ngoại tỉnh. Đương nhiên sẽ chia thành hai phe, một phe người Thượng Hải, phe kia dân ngoại tỉnh; người Thượng Hải nổi tiếng khinh người ngoại tỉnh nên về cơ bản vẫn khá xa cách với sinh viên từ tỉnh khác tới.

Vì thế, trong mấy nữ sinh chung phòng, Tần Chiêu Chiêu thân với Tạ Á nhất, đi đâu cũng có nhau, như bóng với hình. Các câu lạc bộ trong trường tổ chức tuyển thành viên mới, Tạ Á hứng chí bừng bừng lôi Tần Chiêu Chiêu chạy tới xem.

Đầu năm, các câu lạc bộ trong trường tổ chức tuyển thành viên mới rầm rộ, đủ loại quảng cáo, pa nô, áp phích lòe loẹt của các câu lạc bộ nhân văn, khoa học kĩ thuật, thể dục thể thao… nhìn hoa cả mắt. Hai người đi xem hết các câu lạc bộ một lượt, nào là câu lạc bộ văn học, câu lạc bộ đọc sách, câu lạc bộ tình nguyện, câu lạc bộ tiếng Anh, câu lạc bộ guitar, câu lạc bộ tài chính, câu lạc bộ cờ vua, câu lạc bộ du lịch… đếm không xuể. Đắn đo lựa chọn, cuối cùng Tạ Á quyết định tham gia hai câu lạc bộ, nộp hội phí đổi lấy thẻ thành viên.

Lần đầu tham dự câu lạc bộ, tâm trạng háo hức vô cùng, nhưng nghe chủ nhiệm câu lạc bộ thao thao bất tuyệt một giờ thì bao nhiêu háo hức đều bay sạch. Sau đó họ còn lục tục tới tham dự một, hai lần, nhưng mỗi lần lại càng thêm nản, cảm giác vô cùng hỗn loạn, thượng vàng hạ cám, cuối cùng cả hai người không tham gia nữa. Tạ Á than thở: “Chả có gì hay ho hết, phí thời gian quá!”

https://thuviensach.vn

Người thất vọng về các câu lạc bộ không phải chỉ có hai người họ, rất nhiều bạn học cũng than thở như thế. Một nam sinh bỏ mười đồng tham dự câu lạc bộ võ thuật, lần đầu tiên tham gia các hoạt động giúp tăng cường sức khỏe được hội trưởng dắt tới sân vận động chạy bộ. Cậu ta chạy đến suýt tắt thở, về nhà chửi bới ầm ĩ: "Mẹ kiếp, ông đây tham gia câu lạc bộ võ thuật hay câu lạc bộ điền kinh vậy?" và từ đó về sau không đến nữa.

Lại có người tham gia câu lạc bộ thuyết trình buồn bã than: "Ban đầu có một chị gái rất xinh đẹp lôi kéo nên tôi mới bỏ mười đồng tham gia, ai ngờ chị gái xinh đẹp đó không phải người của câu lạc bộ. Mẹ kiếp, lừa ông à?"

Có người cười ha ha. "Không sao, trường học còn nhiều mỹ nhân, cứ từ từ chọn."

Đúng là trường này rất nhiều mỹ nhân, 80% sinh viên trường là người Thượng Hải, con gái Thượng Hải da trắng, dáng đẹp, lại biết cách ăn mặc, ai nấy đều xinh xắn. Sân trường mỹ nhân như mây, nam sinh mở cờ trong bụng.

Nhưng nữ sinh lại có phần buồn bực. Trường học âm thịnh dương suy, tỷ lệ sinh viên nữ nhiều hơn nam rất nhiều. Con trai đã ít, còn không được tốt, muốn thoải mái chọn bạn trai trong trường thật không dễ. Cũng may, Thượng Hải có rất nhiều trường đại học, có thể bù đắp cho nhau, nam sinh trường ngoài thường nghe danh mà tới "quân tử hảo cầu", nữ sinh không cần phải lo "hồng tía đua chen, giếng lấp tường nghiêng".

Sống sót qua cuộc thi đại học khốc liệt, vào được trường đại học, rất nhiều sinh viên đại học tựa như "nông dân nổi dậy hát ca" mà hát tình ca. Chuyện yêu đương là vấn đề cơ bản nhất, khai giảng được một, hai tháng, không ít bạn bè cùng lớp Tần Chiêu Chiêu đã bàn tán về bạn trai trong, ngoài trường. Tạ Á cũng có một anh khóa trên theo đuổi, cùng quê Hồ Nam

https://thuviensach.vn

với cô, ngày nào cũng gọi đồng hương ơi, đồng hương ời nhưng cô vẫn hờ hững.

Tần Chiêu Chiêu không có ai theo đuổi, tới Thượng Hải, giống như hồi còn học ở trường trung học thực nghiệm, quanh cô có rất nhiều bạn bè gia cảnh khá giả, cô không thể so được. Giữa đô thị quốc tế hóa như Thượng Hải phồn hoa, dân bản địa đều chú ý tới nhãn hiệu đồ mặc trên người, cơ hồ mọi người đều mặc đồ có nhãn hiệu nổi tiếng. Không ít sinh viên còn có điện thoại di động khiến Tần Chiêu Chiêu kinh ngạc. Ngày cô còn ở nhà, di động là thứ vô cùng hiếm gặp, đa số mọi người dùng máy bàn. Nhưng sinh viên sành điệu Thượng Hải hầu như ai cũng có một chiếc điện thoại di động, thường là của các hãng nước ngoài như Motorola hay Nokia, các hãng di động trong nước như Bird hay Kejian… không ai thèm ngó tới.

Sống trong hoàn cảnh này, một cô gái tới từ tỉnh lẻ Giang Tây như Tần Chiêu Chiêu đúng là quê mùa. Chiếc ba lô cún con Lâm Sâm tặng cô có vẻ sành điệu ở Tiểu Thành nhưng đeo thứ này giữa Thượng Hải chỉ làm bạn bè cười thêm. Chương Hồng Mai cười không che giấu. “Cậu đeo cái gì trên lưng thế? Nhìn qua là biết dân nhà quê.”

Nói cho đúng thì Chương Hồng Mai mới là dân nhà quê, nhà cô ở đảo Sùng Minh, tuy chỉ cách Đại Thượng Hải một con sông nhưng giao thông từ Sùng Minh tới nội thành Thượng Hải không thuận tiện, bao nhiêu năm vẫn chỉ dừng ở thời đại “văn minh nông nghiệp”.

Tuy Chương Hồng Mai chỉ là con nhà nông dân ngoại thành Thượng Hải nhưng vẫn thích lên mặt ta đây người Thượng Hải trước mặt bạn bè ngoại tỉnh, nhất là với Tần Chiêu Chiêu. Tạ Á tốt xấu gì cũng đến từ Trường Sa, Hồ Nam, gia cảnh không tồi, nghe nói ba mẹ cô buôn bán, cách ăn mặc của cô không khác người Thượng Hải bao nhiêu, khác hẳn với Tần Chiêu Chiêu vừa nhìn đã biết dân tỉnh lẻ nên luôn bị bạn bè hoặc âm thầm hoặc thẳng thừng giễu cợt.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực, Thượng Hải không phải là lựa chọn tốt đối với con cái những gia đình không khá giả. Tuy học phí ở đây so với các nơi khác không khác bao nhiêu nhưng chi phí sinh hoạt lại khác xa. Thứ nhất, chi phí sinh hoạt ở Thượng Hải tương đối cao. Thứ hai, ở đây tỷ lệ dân bản địa rất cao, chuyện chú ý và ganh đua ăn mặc của họ cũng là áp lực đối với người ngoại tỉnh. Một sinh viên ăn mặc kém cỏi đứng giữa một lớp toàn những người mặc đồ hiệu đắt tiền sẽ như gà trong bầy hạc. Khoe vẻ nghèo túng của mình cho mọi người nhìn thấy, trong lòng nhất định sẽ nảy sinh cảm giác tự ti về cả vật chất lẫn tinh thần.

Tần Chiêu Chiêu bị Chương Hồng Mai chế giễu, hai má đỏ bừng; Tạ Á bèn rút đao tương trợ. “Ai bảo Tần Chiêu Chiêu là dân nhà quê? Cậu ấy có hộ khẩu thành phố đấy chứ! Nói ra, hình như hộ khẩu đảo Sùng Minh mới là nhà quê ấy.”

Tạ Á chế giễu lại Chương Hồng Mai, khiến cô nàng chỉ biết lẩm bẩm một câu tiếng Thượng Hải rồi xoay người bỏ đi. Hai người nghe không hiểu gì, chỉ biết đó nhất định không phải lời hay ho. Cô vừa quay đi, Tạ Á liền “dạy” Tần Chiêu Chiêu: “Cậu đừng có mềm yếu thế, để cô ta tưởng cậu dễ ăn mà cứ thế lấn tới.”

Khác với Tần Chiêu Chiêu, Tạ Á luôn đốp lại những lúc người Thượng Hải vô tình hay cố ý thể hiện sự ưu việt của gốc gác, nhất quyết không nén giận, nín nhịn chịu đựng. Cô ghét nhất mấy nữ sinh thích tỏ ra ta đây là người Thượng Hải, đặc biệt là Phương Thanh Dĩnh cùng phòng.

Phương Thanh Dĩnh gia cảnh khá nhất trong lớp. Ngày khai giảng, ba cô lái một chiếc BMW đích thân đưa con gái tới trường, có thêm bảo mẫu mang chăn đệm tới, vừa bày biện vừa luôn miệng chê ký túc xá tệ quá, chỉ sợ cô chủ ở không quen.

https://thuviensach.vn

Ký túc xá quả thật không tốt lắm, một phòng sáu người, nằm giường tầng, hai người dùng chung một bàn học, không có nhà vệ sinh và ban công riêng, không điều hòa, thậm chí quạt máy cũng không có, sinh viên phải tự chuẩn bị, mùa hè thì nóng miễn bàn.

Ba Phương Thanh Dĩnh cau mày, bản thân cô cũng bĩu môi, đương nhiên cô không thể thích nghi với cuộc sống ở ký túc xá, chỉ miễn cưỡng ở một hôm là bỏ về nhà. Tuy nhà trường không cho phép sinh viên ngoại trú nhưng cô chỉ ở ký túc xá trên danh nghĩa, ngày ngày đều về nhà, ký túc xá chỉ để nghỉ trưa và cất sách vở.

Thật lòng, Tần Chiêu Chiêu không thấy ghét Phương Thanh Dĩnh. Tuy cô có gia cảnh khá nhất lớp nhưng chưa bao giờ khoe khoang ta đây người Thượng Hải ưu tú hơn người như Chương Hồng Mai. Cô nói năng lịch sự, cử chỉ tao nhã, xuất thân tốt, được hưởng sự giáo dục bài bản. Cô cũng từng học múa, dáng người rất đẹp, khí chất xuất chúng. Có điều thân thể cô hơi yếu ớt, lại ưa sạch sẽ nên thường ghét những thứ bẩn thỉu, mỗi lần thấy gián, thấy chuột là sợ xanh mặt. Áo quần của cô phải là tơ nguyên chất, nếu không sẽ cảm thấy không thoải mái.

Lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu biết tới một cô gái như vậy, không khỏi nhớ tới nàng công chúa và hạt đậu trong truyện cổ tích Andersen.

Tần Chiêu Chiêu bắt đầu sống cuộc sống đại học thường thường bậc trung giữa Thượng Hải. Cô là sinh viên nghèo nhất lớp, không có quần áo hàng hiệu, không điện thoại di động, đi ăn ở căng tin cũng chỉ mua những loại thức ăn rẻ tiền và rau dưa. Nhìn cô và những sinh viên gốc Thượng Hải sẽ thấy khác biệt rõ ràng. Cũng may, trước kia học ở trường trung học thực nghiệm cô đã quen với sự khác biệt này rồi, bây giờ tiếp tục cảnh này coi như cũng có năng lực đối mặt.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, trong lòng cô không tránh được chút khó chịu. Ba mẹ gọi điện hỏi thăm chuyện học hành nơi đất khách quê người ra sao, cô không bao giờ dám đề cập tới nỗi khó chịu này, miệng chỉ kể lại những chuyện tốt đẹp, trường học ở Thượng Hải tốt, giáo viên, bạn bè cũng tốt, mọi chuyện đều rất tốt. Chỉ khi gọi cho Đàm Hiểu Yến, cô mới có thể trút phiền não: Người Thượng Hải khác hẳn với dân ngoại tỉnh; áo quần hàng hiệu, điện thoại di động của họ khiến người khác líu lưỡi không nói nên lời; bọn họ mang theo mình vẻ ưu tú của những con người ngồi trên cao nhìn xuống; rồi cả chuyện cô bị giễu cợt là "đồ nhà quê"…

Những lời này cô chỉ dám nói với Đàm Hiểu Yến, vì chỉ có Hiểu Yến mới thấu hiểu được. Hai con người xuất thân giống nhau, hoàn cảnh sống tương đồng, lại làm bạn tốt với nhau bao năm, giữa họ có một sự cảm ứng tâm linh như song thai chung trứng, tất nhiên có thể thấu hiểu cảm giác của đối phương.

"Chiêu Chiêu, dân tỉnh lẻ bọn mình bị người thành phố lớn coi thường cũng phải, mình ở Hổ Môn cũng toàn bị người ta gọi là đồ làm thuê. Ban đầu nghe được đi Quảng Đông thực tập thấy thật là thích, những tưởng chỉ cần ra ngoài là có thể vùng vẫy thỏa thích, tương lai tốt đẹp đang chờ đón. Đến giờ nghĩ lại mới thấy mình quá ngây thơ, chẳng qua cũng chỉ là một đứa làm thuê mà thôi."

Nỗi cảm khái của Đàm Hiểu Yến tính ra còn nhiều hơn Tần Chiêu Chiêu khiến tâm tình cô càng khó chịu, không chỉ vì mình mà còn vì người bạn thân.

Chuyện kỳ thị, phân biệt đối xử là vấn đề không của riêng quốc gia nào. Dân bản địa khinh thường dân ngoại tỉnh, người thành phố khinh thường người nhà quê; tầng lớp thượng đẳng khinh thường tầng lớp hạ đẳng, người da trắng coi thường người da đen… Bất kể người ta ngày ngày kêu gọi bình

https://thuviensach.vn

đẳng xã hội thế nào chăng nữa, chuyện đó cũng không thể trở thành hiện thực, vĩnh viễn không thể.

Chương 2

Kỳ một năm thứ nhất, Tần Chiêu Chiêu vẫn quen nếp thời trung học – luôn luôn đi học đúng giờ, chăm chỉ nghe giảng, chưa bao giờ trốn học. Ban đầu, sinh viên vẫn ngoan ngoãn đến trường, sau này dần dần có người trốn học, một, hai, ba, bốn người… Thậm chí có mấy người còn lập thành hội sinh viên thường xuyên trốn học. Mỗi người một lý do, người cảm thấy chương trình học thật nhàm chán, người thấy giáo viên giảng kém hấp dẫn, vài người thấy tài liệu rất dễ hiểu, có thể tự học được. Vì thế, trốn học trở thành chuyện hết sức bình thường ở đại học.

Tần Chiêu Chiêu không bao giờ trốn học, vì thế các bạn cùng phòng phong cho cô cái tên "Có ạ!" – Mỗi lần lên lớp, nếu giảng viên điểm danh, cô sẽ thưa "có" một câu hộ người trốn tiết. Cô điểm danh hộ Thường Khả Hân nhiều nhất, vì cô ấy thường xuyên không lên lớp mà nằm nhà ngủ nướng hoặc dạo phố, hẹn hò với đủ loại người theo đuổi. Trước khi đi hẹn hò bao giờ cũng phải tắm táp sạch sẽ, chuẩn bị áo quần, trang điểm, ít nhất cũng mất hai tiếng đồng hồ. Thời gian hằng ngày không đủ sẽ cắt bớt thời gian học hành để dùng.

Thường Khả Hân xinh đẹp và ăn mặc sành điệu nhất lớp, bàn mà cô và Phương Thanh Dĩnh dùng chung luôn bày la liệt đủ loại đồ trang điểm, son phấn, bút kẻ mắt, sơn móng tay… Học sinh trung học tỉnh lẻ thường không bao giờ trang điểm, thỉnh thoảng thoa chút son môi hồng hồng cũng phải lo lắng đề phòng, sợ phụ huynh hoặc giáo viên nghĩ mình không để tâm học hành, chỉ lo son phấn. Lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được thấy một nữ sinh

https://thuviensach.vn

có thể có nhiều đồ trang điểm như vậy, bao nhiêu bình bình lọ lọ đủ màu nhìn muốn hoa mắt.

Mỗi lần Thường Khả Hân trang điểm cũng mất ít nhất một tiếng, giống như họa sĩ dùng mặt thay vải, dùng son phấn thay bút màu tinh tế, tỉ mỉ kẻ vẽ. Gương mặt vốn đã xinh đẹp trang điểm xong càng đẹp hơn. Nhìn cô trang điểm, Tần Chiêu Chiêu mới hiểu hóa ra đồ trang điểm có thể giúp con gái trở nên xinh đẹp, rạng rỡ đến thế.

Không chỉ Thường Khả Hân mà Từ Anh, Chương Hồng Mai, Tạ Á cũng có vài món đồ trang điểm cơ bản để "bôi trát mặt tiền" một chút, chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu không có gì. Cô là người duy nhất trong ký túc xá không trang điểm, ngày ngày đều mặt mộc đến lớp.

Tần Chiêu Chiêu thường xuyên điểm danh hộ Thường Khả Hân, lâu dần để cảm ơn và cũng để sau này còn có thể nhờ giúp đỡ, Thường Khả Hân tặng cô nửa hộp phấn. Ngày đó, có người mua tặng cô một hộp phấn mới, cô bèn dùng nửa hộp phấn còn dư của mình mang đi làm quà cảm ơn. Đã vậy còn cường điệu nhấn mạnh, đây là hàng hiệu của L'Oréal, dùng tốt ra sao.

Tần Chiêu Chiêu nhìn hộp phấn Thường Khả Hân tặng, có chút chần chừ, không biết có nên nhận hay không.

Nữ sinh trời cho tính thích chưng diện, đương nhiên các loại đồ dùng làm đẹp sẽ có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Ngày bé chơi đóng kịch, thích nhất là được dùng bút dạ đỏ điểm một nốt chu sa lên trán, mà món đồ Thường Khả Hân tặng cho cô là đồ trang điểm thật, càng khiến cô gái mười tám tuổi như Tần Chiêu Chiêu thèm muốn. Có lần, Tạ Á cao hứng dùng đồ của mình trang điểm cho cô: bôi phấn, đánh son, vẽ lông mày, kẻ mắt… Gương mặt trong gương dần thay đổi như bức tranh từ phác họa đến tỉ mỉ, ngũ quan nhạt nhòa dần trở nên xinh đẹp động lòng người. Đồ trang điểm với một cô

https://thuviensach.vn

gái giống như hồ điệp với hoa tươi, trời sinh tương hỗ cho nhau. Một cô gái trang điểm tựa như quá trình thêu hoa trên gấm, không cần bôi trát thật đậm, chỉ nhẹ nhàng điểm qua cũng đủ khiến dung nhan rực rỡ động lòng.

Tần Chiêu Chiêu đương nhiên thích bản thân xinh đẹp, nhưng cô không có đồ để làm mình xinh đẹp. Đồ trang điểm thường rất đắt, muốn mua một bộ trọn vẹn phải tốn rất nhiều tiền, cô không nỡ bỏ ra chừng đó tiền. Giờ Thường Khả Hân chủ động tặng cho cô nửa hộp phấn, cô muốn nhận nhưng lại thấy chần chừ. Cô xấu hổ không muốn nhận đồ của người khác cho, cũng không muốn bị đối đãi như thể được bố thí.

Thường Khả Hân lại hào phóng, kiên quyết đưa cho cô. "Sau này, mỗi lần đi chơi với bạn học cũ, nhớ dùng thêm ít phấn. Da cậu cũng mịn, chẳng qua không trắng thôi, dùng thêm ít phấn sẽ xinh hơn nhiều."

Bạn cùng phòng ai cũng biết bình thường Tần Chiêu Chiêu không có thú tiêu khiển gì, có thời gian rảnh đều chạy đến trường khác tìm một người bạn học cũ. Người kia cụ thể ra sao chưa bao giờ nghe cô nhắc tới, chỉ nói qua loa người đó cũng học ở Thượng Hải. Cô cố tình che giấu như vậy càng khiến mọi người đoán được cô thích người ta. Nhưng chỉ thấy cô tới tìm người ta, chưa bao giờ thấy người ta tới đây tìm cô, ai cũng có thể đoán ra chỉ có cô tương tư đơn phương. Con trai thường thích những cô gái xinh đẹp, kiều diễm như hoa tươi, những cô gái bình thường như cỏ dại bên đường kiểu Tần Chiêu Chiêu thường chỉ tương tư đơn phương mà thôi.

Những lời này của Thường Khả Hân cuối cùng cũng lung lạc được Tần Chiêu Chiêu. Mặt dày cũng được, xấu hổ cũng không sao, cô ấy đã cho thì cô sẽ nhận. Tất nhiên cô cũng muốn bản thân xinh đẹp, hấp dẫn hơn một chút chứ.

Lần này, trước khi tới Học viện Âm nhạc Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu trốn trong màn soi gương, cẩn thận đánh phấn, gương mặt đánh phấn xong

https://thuviensach.vn

trắng hơn nhiều. Cô nghĩ, nếu hôm nay có thể gặp Kiều Mục, có lẽ cô sẽ dồn hết dũng khí đi tới bắt chuyện với cậu.

Hầu như tuần nào Tần Chiêu Chiêu cũng tới Học viện Âm nhạc Thượng Hải một lần, tới giờ đã đi không biết bao nhiêu phen, không phải một, hai lần thấy Kiều Mục nhưng chưa một lần cô dám tới bắt chuyện, chỉ có thể đứng nhìn từ xa rồi lặng lẽ quay về. Giữa Đại Thượng Hải này, nếu để bạn bè Kiều Mục gặp một cô gái quê mùa như cô, hẳn sẽ cười chê cậu, cô không muốn làm cậu mất mặt. Một lần, cô còn thấy Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn nắm tay nhau bước đi. Từ ngày lên Thượng Hải, Lăng Minh Mẫn càng xinh đẹp, hấp dẫn hơn, khiến cô tự thấy xấu hổ nấp sau bụi cây.

Tần Chiêu Chiêu không nhất thiết phải nói chuyện với Kiều Mục bằng được, cô chỉ muốn biết hiện tại cậu ra sao? Có khỏe không? Những lần đứng nhìn từ xa, cô luôn thấy gương mặt cậu đượm nỗi ưu tư. Trời đã vào cuối thu, nhưng rõ ràng cậu vẫn sống mãi trong những ngày hè tàn khốc, đau thương kia, vẫn chưa thể thoát khỏi cái bóng ám ảnh của ba mẹ.

Gương mặt đau buồn của Kiều Mục khiến Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy âu sầu theo, nhưng cô không biết nên làm gì. Cô không giúp được cậu, thậm chí ngay cả dũng khí để đến gần nói chuyện cô cũng không có.

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu quyết định sẽ ăn mặc cẩn thận một chút. Lúc cô đánh phấn xong thì mọi người trong ký túc xá đã ra ngoài, không ai quấy rầy, cô lục tủ nửa ngày, chọn một bộ quần áo thật ưng ý rồi mới rời đi.

Trang điểm một chút có khác, ngày trước đi ngoài đường không ai thèm nhìn cô, hôm nay thì có không ít người ngoái lại nhìn. Cô cũng có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng cảm thấy rất vui.

Tới Học viện Âm nhạc phải bắt hai chuyến xe và đi bộ thêm một đoạn. Giữa đường trời đổ mưa bụi, Tần Chiêu Chiêu không mang theo ô, cũng

https://thuviensach.vn

may mưa không lớn, xuống xe cô đội mưa chạy một đoạn là tới. Đến cổng trường, cô bất ngờ gặp Lăng Minh Mẫn, Lăng Minh Mẫn mặc áo trắng, váy màu lam, cầm một chiếc ô màu lam đi giữa mưa bụi mênh mang tựa như đinh hương cô nương[1] dưới ngòi bút thi nhân.

*[1] Hình ảnh cô gái cầm ô đi dưới mưa được ví như hoa đinh hương trong tác phẩm **Vũ hạng** (Ngõ mưa) của nhà thơ Đới Vọng Thư (1905-1950).*

Vừa thấy cô, Lăng Minh Mẫn hơi ngẩn ra rồi chủ động chào hỏi: "Tần Chiêu Chiêu, xin chào!"

Cô băn khoăn đáp lại: "Chào cậu!"

"Mình thấy Diệp Thanh bảo cậu cũng tới Thượng Hải học, có điều hồi cấp ba bọn mình không thân nhau lắm nên mình không định đi thăm cậu. Thật không ngờ hôm nay lại có thể gặp cậu ở đây. Khéo quá đi!"

Tần Chiêu Chiêu càng mất tự nhiên, Diệp Thanh nói về cô thế nào với Lăng Minh Mẫn, cô ấy còn nói những gì nữa? Có nói luôn chuyện cô thầm thích Kiều Mục cho Lăng Minh Mẫn nghe không?

Giống như chứng minh cho suy đoán của cô, Lăng Minh Mẫn đột nhiên nhẹ giọng hỏi: "Cậu… tới tìm Kiều Mục à?"

Giọng điệu này khiến Tần Chiêu Chiêu nhất thời đỏ mặt. "Mình…" nhưng không biết nói gì cho phải.

"Vậy đi chung với mình luôn đi, mình biết cậu ấy ở đâu, chắc chắn giờ đang ở trong phòng luyện đàn."

Có lẽ vì cùng cảnh xa nhà khiến đồng hương gặp nhau có cảm giác thân thiết hơn, Lăng Minh Mẫn mới có vẻ thân thiện với Tần Chiêu Chiêu hơn

https://thuviensach.vn

ngày còn ở trường trung học thực nghiệm, thậm chí còn chủ động che ô cho cô. “Mình đi nào!”

Được Lăng Minh Mẫn dẫn đi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu cũng có thể gặp mặt Kiều Mục. Quả nhiên cậu đang ở trong phòng chuẩn bị luyện đàn. Hai người xuất hiện, cậu có phần giật mình nhìn cô, tựa hồ không nhận ra cô là ai. Nghe Lăng Minh Mẫn ở bên cạnh giới thiệu, cậu mới sực tỉnh. “Là Tần Chiêu Chiêu sao? Sao cậu…” Cậu chần chừ một chút rồi nói tiếp: “Sao cậu cũng ở Thượng Hải vậy?”

Cậu ngừng lời, Tần Chiêu Chiêu không nghe ra biến đổi rất nhỏ trong giọng cậu trước và sau khi ngập ngừng. Được nói chuyện với cậu khiến cô vô cùng mừng rỡ, ra sức gật đầu nói với cậu mình tới Thượng Hải học đại học.

“Cậu cũng học đại học ở Thượng Hải à? Mình không biết đấy, nếu không cũng tới thăm cậu rồi. Ngày đó ba mẹ mình xảy ra chuyện, cậu đã giúp mình rất nhiều.”

Nhắc tới ba mẹ, giọng Kiều Mục vừa đau khổ vừa chua chát. Tần Chiêu Chiêu không muốn gợi lại chuyện đau lòng, nhanh chóng chuyển đề tài sang cây đàn organ electone trong phòng.

Trong phòng luyện đàn của Kiều Mục, lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được thấy cây đàn organ electone mà cô từng chạy khắp Tiểu Thành mà không thấy. Bàn phím thật lớn, thật đẹp, cô đưa tay gõ nhẹ mấy nốt, âm thanh du dương động lòng người.

“Nghe hay quá, tùy tiện gõ mấy nốt đã hay như vậy, nếu đàn cả bài hẳn hay lắm nhỉ!”

Kiều Mục ngồi xuống. “Vậy tôi đàn cho cậu nghe một khúc nhé!”

https://thuviensach.vn

Cậu muốn đàn cho cô nghe? Tần Chiêu Chiêu tròn mắt, vô cùng vui mừng. “Thật à?”

“Đương nhiên, cậu muốn nghe bài gì?” Kiều Mục còn nhớ như in ngày đó ba mẹ gặp nạn, một mình cậu ngồi trong bệnh viện không ai giúp đỡ, chính Tần Chiêu Chiêu và mẹ cô chủ động đến bên cậu, tựa như một đốm lửa ấm áp giữa băng tuyết ngợp trời, khiến người ta không thể nào quên.

Tần Chiêu Chiêu nói không cần nghĩ ngợi: “Mình thích các bài hát của Trương Học Hữu, cậu có thể đàn bài…”

Chưa dứt lời, Lăng Minh Mẫn đã bật cười, tiếng cười của cô khiến Tần Chiêu Chiêu sực tỉnh. Người học đàn thường chỉ đàn những tác phẩm âm nhạc tao nhã, nghệ thuật, khác hẳn những bài hát thị trường thịnh hành. Cô lập tức sửa lại: “Tùy cậu đàn cái gì cũng được.”

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu rất vui vẻ. Tới Thượng Hải bao lâu rồi, cuối cùng cô cũng có thể mặt đối mặt trò chuyện với Kiều Mục, đã vậy cậu còn đặc biệt đàn riêng cho cô một bài. Trên đường về trường, cô không nhịn được khe khẽ hát, trái tim nhảy nhót trong lồng ngực… Nhưng niềm vui của cô nhanh chóng vỡ vụn khi bước chân vào ký túc xá.

Cô vừa vào cửa thì gặp Chương Hồng Mai đi ra, hai người chạm mặt nhau, Chương Hồng Mai trỏ tay về phía cô, vừa kinh ngạc vừa buồn cười. “Tần Chiêu Chiêu… Cậu bôi bao nhiêu phấn lên mặt vậy? Trông thử xem mặt mũi thành cái gì rồi?”

Cô vừa nói vừa cười khiến sự chú ý của mọi người trong phòng dồn cả vào Tần Chiêu Chiêu, ai nấy đều bật cười. Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng lấy gương ra soi, khuôn mặt trong gương khiến cô choáng váng.

https://thuviensach.vn

Trước kia Tần Chiêu Chiêu chưa từng trang điểm nên không hiểu kĩ thuật trang điểm. Lúc đánh phấn cô lại trốn trong màn, hoàn toàn không biết lúc trang điểm kỵ nhất là ở chỗ tối, như vậy rất dễ đánh mặt quá trắng mà không hề hay biết. Tần Chiêu Chiêu phạm phải điều này, mang gương mặt trắng bệch ấy ra đường, hèn gì bao nhiêu người đi đường đều ngoái lại nhìn cô.

Tần Chiêu Chiêu đau lòng bưng mặt khóc một hồi. Cô vẫn tưởng được gặp Kiều Mục lúc mình xinh đẹp, hóa ra lúc ấy cô không khác gì thằng hề. Chẳng trách ban đầu cậu không thể nhận ra cô, chẳng trách cậu lại kinh ngạc nói: "Sao cậu…" Hẳn cậu muốn nói: "Sao cậu trát phấn dày thế?" Nhưng với tính cách của cậu, sẽ thấy ngượng khi nói vậy với một cô gái nên mới sửa lại lời nói.

Còn Lăng Minh Mẫn sao lại nhiệt tình dắt cô đi tìm Kiều Mục như vậy, giờ thì cô đã hiểu. Lăng Minh Mẫn muốn bêu xấu cô trước mặt Kiều Mục. Vậy mà cô cũng ngây ngốc đi theo, để thành trò cười cho thiên hạ. Giờ cô chẳng còn mặt mũi nào đi gặp Kiều Mục nữa.

Từ đó, Tần Chiêu Chiêu không còn chạy tới Học viện Âm nhạc hằng tuần nữa, hộp phấn cũng không dùng nữa mà trả lại cho Thường Khả Hân. Cô lại hằng ngày phơi mặt mộc đi lại trong sân trường, áo quần giản dị, biểu cảm trầm mặc.

Tạ Á thấy cô cả ngày trầm lặng, mấy lần kéo cô đi chơi chỗ này chỗ kia. Cô gắng gượng đi theo mấy lần rồi sau không muốn đi nữa. Ra ngoài chơi phải trang điểm, phải tốn tiền, cô không biết trang điểm, cũng chẳng có tiền để hoang phí, lại càng không tìm thấy nam sinh nào tình nguyện trả tiền cho mình. Cô khác với Thường Khả Hân không bao giờ phải mang tiền khi đi cùng với những người theo đuổi mình, đã thế lúc về còn xách theo túi lớn túi nhỏ. Mỗi lần đi chơi cùng Tạ Á, cô đều chỉ ngồi buồn xo một chỗ nhìn người ta vui chơi, chẳng thà tới thư viện làm bạn với sách vở còn hơn.

https://thuviensach.vn

Cả ngày đánh bạn với sách vở giúp Tần Chiêu Chiêu duy trì kết quả học tập tốt. Lên đại học, áp lực học hành thời cấp ba được giảm đi rất nhiều, nhiều sinh viên năm nhất bắt đầu lười nhác học hành, những người chăm chỉ tương đối hiếm. Thực ra, học hành chính là minh chứng rõ ràng nhất cho câu nói "bỏ công cày cấy nhất định có thu hoạch", tri thức không bao giờ phụ lòng con người, người ta bỏ tâm sức vào nó bao nhiêu thì có thể thu lại bấy nhiêu.

Chương 3

Nghỉ đông năm thứ nhất, Tần Chiêu Chiêu về nhà, kinh hãi thấy vành băng trắng trên đầu ba. "Ba, ba sao vậy?"

Ba cô trả lời lấy lệ: "Không sao, không sao, bị thương ngoài da thôi."

Con gái học ở Thượng Hải, học phí và phí sinh hoạt không ít, vợ chồng Tần thị chỉ biết dùng hết khả năng để kiếm tiền.

Ba cô thường xuyên ở lại xưởng tăng ca đến khuya, công việc tính theo sản phẩm, làm nhiều ăn nhiều. Hôm ấy, ông đang vùi đầu làm việc thì một nhân viên tạp vụ sửa chữa thiết bị trên cao vô tình đánh rơi một cái kìm trúng đầu ông. Ông ngất lịm ngay lúc ấy, đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong xe cấp cứu, bác sĩ vừa xử lý vết thương vừa chìa hai ngón tay hỏi: "Đây là mấy?"

Đầu ông còn hơi ngây ngất, yên lặng nhìn bàn tay bác sĩ đung đưa trước mặt một lúc mới trả lời: "Hai!"

https://thuviensach.vn

Bác sĩ lại hỏi mấy thông tin căn bản như tên tuổi thành viên trong nhà, địa chỉ… ông đều trả lời chính xác. Lúc ấy bác sĩ mới nói với quản lý xưởng: "Kiểm tra bước đầu thấy không có vấn đề gì lớn, nhưng vẫn cần tới bệnh viện kiểm tra kĩ lại một lượt nữa mới chẩn đoán chắc chắn được."

Tới bệnh viện kiểm tra kĩ càng một lượt, kết quả xác nhận chỉ chấn thương não nhẹ, coi như trong rủi có may. Bác sĩ nói may mà chỉ có cái kìm rơi xuống, nếu trúng cái cờ lê hay búa thì phiền phức to. Dẫu vậy, lúc Tần mẹ biết tin chạy tới bệnh viện cũng sợ tới trắng bệch mặt mũi.

Chuyện đã qua mấy ngày nhưng lúc kể lại cho con gái, Tần mẹ vẫn còn sợ hãi: "Tự nhiên nhận được điện thoại báo ba con gặp chuyện, bị cái kìm từ trên cao rơi trúng đầu, đang phải đưa đi cấp cứu, bảo mẹ tới ngay. Mẹ sợ phát run! Trên đường tới bệnh viện, tim mẹ cứ đập thình thịch tưởng nhảy khỏi ngực đến nơi. Cũng may không có chuyện gì lớn."

Tần Chiêu Chiêu oán hận nói: "Mẹ này, ba bị thương thế sao không ai báo gì cho con biết?"

"Chỉ chấn thương nhẹ thôi, có sao đâu, việc gì phải kinh động cả con nữa, để con cách ngàn dặm uổng công lo lắng. Giờ không sao rồi, vết thương trên đầu ba con cũng đóng vảy rồi."

"Phải rồi, vết thương nhỏ có đáng gì đâu. Ông chủ tốt lắm nhé, thanh toán hết tiền thuốc men tai nạn lao động, còn cho nghỉ một tháng dưỡng bệnh vẫn được lương. Tính ra bị thương lần này còn có lợi chán."

Bị thương đến như vậy mà ba mẹ chỉ toàn nhấn mạnh chuyện tốt, Tần Chiêu Chiêu không nói gì nữa, hai mắt rơm rớm. Từ ngày đi Thượng Hải học, mỗi lần gọi điện về nhà Tần Chiêu Chiêu chỉ kể chuyện tốt, không báo tin dữ vì sợ ba mẹ lo lắng. Không ngờ, ba mẹ cũng chỉ kể chuyện vui cho cô, chuyện không may đều giấu cả, cũng vì sợ cô sẽ lo lắng.

https://thuviensach.vn

Dối lừa vốn là một thứ tội lỗi, dùng lời không thật, giấu giếm mọi chuyện khiến người khác lầm tưởng; nhưng sự dối gạt vì thiện ý đến từ người thân cũng là một cách thể hiện tình yêu thương.

Tết âm lịch năm nay Đàm Hiểu Yến không về, lần đầu tiên, cô một mình tha hương ăn Tết.

Bởi vì khách sạn thuộc ngành dịch vụ, Tết âm lịch là thời điểm làm ăn đắt hàng nên nhân viên không thể đồng loạt xin nghỉ, muốn nghỉ là chuyện vô cùng khó khăn. Cô không xin nghỉ được, cũng không mua được vé tàu. Mua vé tàu dịp gần Tết vô cùng vất vả, mà đi đi về về mua vé cũng không dễ dàng gì, cho dù mua được thì thân con gái như cô chưa chắc đã chen chúc được lên tàu. Ai cũng biết tàu Tết đông đúc thế nào. Đi ô tô không an toàn, mỗi năm đâu đâu cũng thấy tin tức các đoàn xe khách đường dài chạy Tết gặp tai nạn hoặc cướp bóc. Cân nhắc lợi hại, vợ chồng Đàm thị dặn con gái không cần chen chúc tàu Tết để về ăn Tết.

“Con chen chúc trên tàu như thế vất vả quá, ba mẹ cũng không an tâm. Thôi bỏ đi, con cứ ở lại đó, mua cái gì ngon ngon mà ăn Tết. Muốn mua gì thì mua, đừng tiếc tiền, có thiếu thì báo để mẹ gửi thêm cho.”

Tết âm lịch 2001, Đàm Hiểu Yến và mấy người bạn học cùng trường trung cấp nghề vì đủ lý do không thể về quê nên cùng nhau ăn Tết ở Hồ Môn. Đây là cái Tết đầu tiên mấy cô gái vừa tốt nghiệp bước chân tha hương trải qua. Mấy người tụ tập trong căn nhà Đàm Hiểu Yến thuê, ban đầu còn cười cười nói nói vui vẻ ăn cơm tất niên tự nấu, sau đó đột nhiên một nữ sinh kể mẹ cô ở nhà kho thịt, kho cá ngon lành thế nào, nói xong nước mắt tràn mi. “Mình muốn ăn thịt, cá mẹ kho quá!”

Nước mắt của cô giống thứ bệnh dịch lan truyền, một đám nữ sinh mười tám, mười chín sụt sịt khóc theo, tất cả đều nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ nhà…

https://thuviensach.vn

Đêm Ba mươi vốn dĩ là thời khắc cả nhà sum họp, vậy mà một mình mình tha hương, nhớ nhà quá!

Mùng Một Tết, Đàm Hiểu Yến gọi điện về chúc Tết Tần gia, lúc nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu còn oa oa khóc. "Chiêu Chiêu, cảm giác xa nhà ăn Tết một mình thật không thể chịu nổi. Sau này có thế nào mình cũng nhất định tranh thủ về ăn Tết với ba mẹ."

Nghỉ đông, Tần Chiêu Chiêu cũng tụ họp với bạn bè một lần, Vu Thiến gọi điện rủ cô đi ăn với mọi người. Hôm đó không ít bạn cùng lớp có mặt, chừng hai, ba chục người quây kín một chiếc bàn lớn, vừa ăn vừa nói chuyện, ôn hết chuyện cũ thời trung học lại kể chuyện đại học. Trong lúc trò chuyện, có người nhắc tới Lâm Sâm, nói cậu đã tòng quân đi Phúc Kiến, lâu lắm rồi không liên lạc, không biết trong quân ngũ sống thế nào.

Có người nói, có người lại cười. "Muốn biết Lâm Sâm giờ thế nào cứ hỏi Tần Chiêu Chiêu nhỉ, Chiêu Chiêu Mộc Mộc hai người họ hẳn là có liên lạc."

Tần Chiêu Chiêu xấu hổ, các bạn vẫn hiểu nhầm chuyện của cô và Lâm Sâm, không biết hai người họ giờ không còn liên lạc gì nữa. Chuyện Lâm Sâm đi Phúc Kiến tòng quân cô cũng tới giờ này mới biết. Suy cho cùng, không biết bây giờ cậu có khỏe không? Cô nghĩ, một nam sinh tính cách như cậu nhất định rất khó thích nghi với quân doanh kỷ luật nghiêm ngặt. Nhưng đã vào quân đội rồi, khó thích nghi đến mấy cũng phải chịu, giống như cô phải thích nghi với cuộc sống đại học ở Thượng Hải, như Đàm Hiểu Yến phải quen với cuộc sống làm thuê ở Hổ Môn. Không phải có thể hoàn toàn thích nghi mà chỉ có thể cố gắng để quen mà thôi, trên đời này chỉ có con người thích nghi với hoàn cảnh, không có chuyện hoàn cảnh phải nhún nhường con người. Bất luận có tình nguyện hay không, mỗi người chúng ta đều phải chấp nhận sự bó buộc của hoàn cảnh.

https://thuviensach.vn

Hết nghỉ đông quay về trường, Tần Chiêu Chiêu đến đăng ký ở trung tâm giới thiệu việc làm. Ba mẹ kiếm tiền không dễ dàng, một đồng một hào cũng là mồ hôi nước mắt. Tiền chính mình kiếm ra mà còn tiếc không nỡ tiêu, tất ba đã rách nhưng vẫn dùng, nhịn ăn nhịn mặc chỉ để có tiền cho cô đi học. Cô đã mười tám tuổi rồi, cũng coi như đã trưởng thành, cũng nên tận lực vì học phí của bản thân để không nhất thiết phải ỷ lại vào ba mẹ nữa.

Gia sư, tiếp thị, phát tờ rơi, điều tra thị trường… cô không quan tâm, cái gì cũng tình nguyện làm. Trung tâm giới thiệu cho cô đi phát tờ rơi cho một cửa hàng bách hóa. Thượng Hải đầu xuân rất lạnh, gió sắc như dao len lỏi qua kẽ áo làm người ta phát run. Cô cầm theo một xấp tờ rơi, liều mình xông vào gió lạnh phát cho người qua đường, phát đến quá trưa mới xong, cả người đã lạnh cóng.

Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu phát tờ rơi được năm mươi đồng tiền công, về tới ký túc xá lại húng hắng ho, chắc vì lạnh. Ban đầu cô vẫn mong ho vài ngày bệnh sẽ tự khỏi, cuối cùng ho liền một ngày một đêm, họng vô cùng đau đớn. Nhớ lại ngày trung học, cũng chỉ vì ho khan khéo dài mà thành viêm phế quản, cô không dám kéo dài thêm nữa, chạy tới bệnh viện trường khám bệnh lấy thuốc hết hơn năm mươi đồng. Lần phát tờ rơi ấy xem như thu không đủ chi.

Làm thêm không xong nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn kiên quyết đi làm. Dần dần, trung tâm giới thiệu cho cô thêm nhiều việc làm ngoài giờ khác: gia sư cho học sinh tiểu học, làm nhân viên tiếp thị, đứng giữa đường làm điều tra thị trường… Thời gian của cô mỗi lúc một eo hẹp, hằng ngày phải co kéo thời gian để đẩy nhanh tốc độ như thể chạy sô, vì vậy cô cũng bắt đầu trốn học. Môn chuyên ngành không dám bỏ nhưng các môn bổ trợ thường xuyên vắng mặt. Cô còn mua thêm một chiếc xe đạp cũ kĩ, cả ngày bận bịu rong ruổi khắp trong trường, ngoài phố.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu không còn là chân "Có ạ!" hộ nhóm chuyên trốn học được nữa, Thường Khả Hân cười cười khen cô giờ đã thành nữ sinh kiên cường độc lập, tự chủ. Cô cười khổ, cái gì mà nữ sinh kiên cường chứ, chẳng qua hoàn cảnh ép buộc phải tự lực cánh sinh mà thôi. Ai bảo cô kém may mắn, không sinh ra đã ngậm muôi vàng.

Tạ Á hỏi: "Sao cậu phải đi làm thêm nhiều thế? Trong nhà gặp khó khăn à?"

Tần Chiêu Chiêu phủ nhận: "Không phải, mình chỉ muốn rèn luyện bản thân chút thôi."

"Làm thêm để rèn luyện bản thân một chút."

"Mình muốn có thêm ít kinh nghiệm thực tế."

Chẳng có ai nói là "bởi vì nhà tôi cực khổ lắm" hay tương tự. Xã hội vị vật chất, điều kiện kinh tế quyết định tất cả, bây giờ là thời đại người ta "cười kẻ nghèo, không ai cười gái điếm". Bần cùng cứ coi như không có gì đáng xấu hổ, nhưng cũng giống cái ung nhọt tốt nhất nên che đi đừng để người ngoài dễ dàng trông thấy.

Đương nhiên, không phải không có những sinh viên đi làm thêm ngoài giờ để rèn luyện ý chí bản thân, chẳng qua những người này đều không thể duy trì được bao lâu, bởi vì đi làm thêm không những phải chịu cực khổ mà còn phải chịu bị chèn ép, bắt nạt. Thanh niên tuổi trẻ khí thịnh, không mấy người có thể chịu được cực khổ, người chịu được việc bị chèn ép, khinh bỉ càng ít hơn. Đang trong độ tuổi tràn đầy nhuệ khí, nghe không nổi mấy lời nặng nề, chịu không thấu một chút khinh thường, uất ức nhỏ như con kiến cũng có thể xé ra thành con voi. Nếu có thể chọn làm hay không làm cái sự "rèn luyện" này, mấy người sẽ kiên trì chịu cực khổ và nuốt hận như vậy?

https://thuviensach.vn

Việc làm thêm khiến Tần Chiêu Chiêu phải nuốt giận nhiều nhất chính là đi điều tra thị trường. Lần ấy, một chuỗi siêu thị muốn mở thêm đại lý ở khu nọ, trước tiên cần điều tra một chút về tình hình chi tiêu của cư dân quanh đó. Tần Chiêu Chiêu nhận nhiệm vụ lên đường, nhưng liên tiếp gặp khó khăn với cư dân trong vùng. Đây là lần đầu tiên cô làm kiểu công việc tới gõ cửa từng nhà thế này, hơn nữa cô không nói tiếng Thượng Hải, rất nhiều người mới nghe được nửa câu: "Xin chào, cháu là người của công ty…" đã cộc cằn ngắt lời: "Đi đi, cô tiếp thị cái gì chúng tôi cũng không cần."

Họ nghĩ cô là nhân viên tiếp thị nên đuổi cô đi, có người đủ kiên nhẫn nghe hết vẫn không kiên nhẫn phối hợp.

"Tôi không rảnh làm ba cái điều tra vớ vẩn, cô đi mau đi, phiền muốn chết!"

"A… Xin lỗi quấy rầy bác rồi!"

Tần Chiêu Chiêu cười cứng ngắc, cánh cửa dày cộp lạnh lùng đóng sập trước mắt nhốt cô bên ngoài. Cái cảm giác chán ghét và khinh thị không buồn che giấu khiến cô suýt bật khóc.

Tần Chiêu Chiêu chạy ngược chạy xuôi một ngày, miệng mỏi rời, mắt đỏ hoe nhưng cả xấp điều tra chỉ mới điền được mấy tờ. Không thể hoàn thành nhiệm vụ, cô chán nản quay lại trung tâm. Cùng về báo cáo kết quả công việc có một sinh viên năm ba là Đặng Khiết, chị nộp một tập biểu mẫu điều tra điền kín.

Tần Chiêu Chiêu mặt dày tới hỏi Đặng Khiết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ? Vì cô vất vả cả ngày vẫn không thể hoàn thành trong khi chị lại giải quyết rất êm xuôi, nghĩ ra hẳn có thiếu sót gì đó.

https://thuviensach.vn

“Trước hết, em nên học một ít tiếng Thượng Hải đi, nhất thời chưa nói được nhiều thì cứ học vài câu chào hỏi gì đó là được rồi. Người Thượng Hải nghe cách nói vùng khác thường không muốn đáp lại, nếu em có thể nói chuyện bằng tiếng Thượng Hải sẽ dễ bắt chuyện với họ hơn. Lúc đi làm thêm nhớ mang huy hiệu trường và thẻ sinh viên đi, người ta mở cửa tuyệt đối không được nói mình là người của công ty nào, cứ nói em là sinh viên đi làm thêm, đưa người ta xem giấy tờ xác minh. Sinh viên đi làm thêm sẽ dễ được thông cảm hơn nhiều, người ta cảm thấy chúng ta vất vả như vậy cũng không nỡ cự tuyệt.”

Cùng người nói chuyện một buổi như đọc sách mười năm. Ngay tối đó, Tần Chiêu Chiêu về ký túc xá học mấy câu tiếng Thượng Hải của Thường Khả Hân. Hôm sau, cô dồn hết sức làm lại từ đầu, quả nhiên mọi chuyện suôn sẻ hơn hẳn hôm trước. Mỗi lần gõ cửa có người đáp, cô lập tức giơ giấy tờ chứng minh, nở nụ cười tươi rói giới thiệu mình là sinh viên đi làm thêm, gây cảm tình với đối phương, để họ không cản cô ở ngoài nữa. Sau đó, cô lợi dụng thời cơ đưa cho họ phiếu điều tra, hỏi mấy câu mấu chốt như tên tuổi, cách thức liên lạc… Các công ty thuê điều tra có thể gọi điện thoại bất kỳ để điều tra, vì thế không thể tự mình điền bừa lên được. Nếu đối phương có chút thiếu kiên nhẫn, ngay lập tức phải tỏ ra điềm đạm, đáng yêu, thỏ thẻ mình lần đầu đi làm thêm, mong được dì chú giúp đỡ v.v… Các dì các chú nghe vậy đa số sẽ mềm lòng. Đều là cha mẹ có con cái cả, tuy rằng chẳng phải con mình vẫn là con người, bỏ một chút thời gian giúp đỡ mấy đứa nhỏ nhà người ta đi làm thêm cũng không mất gì.

Một lần, hai lần, ba lần… Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng có kinh nghiệm. Bây giờ cô không còn bị từ chối nữa, chỉ cần có người chịu mở cửa là chắc chắn chín phần cô sẽ hoàn thành công việc. Điều tra thị trường một tuần, cô gõ cửa không biết bao nhiêu gia đình, cuối cùng thu về năm trăm đồng tiền công, coi như an ủi mấy ngày vất vả chịu khổ cực và nén giận.

https://thuviensach.vn

Học tập và làm thêm trở thành hai chuyện quan trọng nhất trong cuộc sống hằng ngày của Tần Chiêu Chiêu. Bài học rất nhiều mà cô mỗi ngày đều đạp xe xuôi ngược bên ngoài. Trời ấm dần lên, ánh mặt trời mỗi lúc một mãnh liệt, Tần Chiêu Chiêu thường xuyên đội vầng dương chói lòa trên đầu, đi khắp nơi làm việc.

Ví như thường xuyên đi phát tờ rơi:

"Bà ơi, siêu thị AA tuần này có đại hạ giá, rất nhiều mặt hàng giảm giá đặc biệt, bà xem qua đi ạ!"

"Tiên sinh, cửa hàng điện thoại di động BB đang có chương trình ưu đãi, nếu ngài muốn đổi điện thoại có thể xem qua ạ!"

"Chị à, quầy mỹ phẩm CC đang tặng miễn phí bộ sản phẩm dùng thử, cầm tờ rơi này đến mua còn được giảm giá hai mươi đồng. Em tặng chị thêm một tấm nữa cho bạn bè!"

Hoặc làm nhân viên tiếp thị ở cửa hàng nào đó, bán đủ loại hàng hóa từ kem đánh răng đến nước ngọt có gas, đồ trang điểm, dầu gội đầu… Mặt trời rừng rực trên đầu, hoa tươi dưới ánh dương chói chang cũng ủ rũ vô phương mỉm cười, vậy mà Tần Chiêu Chiêu trước sau vẫn tươi cười với tất cả mọi người ra vào cửa hàng. Cô cười, cô nói, dùng mọi cách níu chân người qua đường lại quầy hàng. Mỗi hộp, mỗi lọ sản phẩm bán được cô đều có phần trăm hoa hồng, mỗi người dừng lại đều có thể là khách hàng của cô, làm sao cô không tươi cười đón khách được chứ? Không cười nổi cũng phải cười.

Nhờ có công việc làm thêm mà Tần Chiêu Chiêu đã hiểu sâu sắc cái gọi là "miễn cưỡng cười vui".

https://thuviensach.vn

Chương 4

Có lần, Tần Chiêu Chiêu đang tiếp thị dầu gội đầu trước cửa một tiệm bách hóa lớn, gặp Chương Hồng Mai và Từ Anh đi qua. Tần Chiêu Chiêu không dùng cách đối đãi với khách hàng để mời chào hai người họ, cô biết hai người họ sẽ không mua những loại dầu gội không phải hàng hiệu danh tiếng như thế này.

Có điều, dẫu không mua nhưng thấy có hàng mẫu tặng để dùng thử, Từ Anh vẫn quấn lấy Tần Chiêu Chiêu xin mấy gói.

"Nếu cảm thấy dùng tốt mình sẽ mua cho cậu mà."

Tần Chiêu Chiêu gượng cười, từ chối. Cô biết Từ Anh không bao giờ mua hàng cho mình, chẳng qua thấy tiện nên muốn chiếm về dùng không mất tiền mà thôi.

Từ Anh là người ưa lợi dụng nhất mà Tần Chiêu Chiêu từng thấy. Sống chung trong ký túc xá nhưng các đồ dùng cá nhân của Từ Anh luôn dùng được lâu nhất. Ví như xà phòng, kem đánh răng mọi người chỉ dùng được một tháng, cô phải dùng hai, thậm chí ba tháng mới hết. Vì sao? Vì cô luôn cố tình lén dùng của người khác, tiết kiệm của mình để tránh phải mua nhiều.

Ban đầu, Tần Chiêu Chiêu còn không để ý chuyện này, một hôm về ký túc xá, thấy Tạ Á đang cãi nhau với Từ Anh, hóa ra Tạ Á phát hiện lúc giặt quần áo Từ Anh lấy trộm bột giặt của mình, bèn nổi giận. "Tôi không hiểu vì sao bột giặt của mình hết nhanh thế, ra là có cậu "giúp đỡ"!"

https://thuviensach.vn

Từ Anh không nhận mình dùng trộm, giải thích cô vốn dùng bột giặt của mình, chẳng qua không để ý, cầm nhầm đồ của Tạ Á mà thôi. Tạ Á hung hăng "phì" một cái. "Cầm nhầm? Hay thật, đồ của tôi ở đầu giường tôi, của cậu ở tận bên kia, làm thế nào mà cầm nhầm được giỏi thế?"

Đúng là không thể chẳng may lấy nhầm như vậy được, nhưng Từ Anh sống chết không nhận, khăng khăng là vô tình lấy nhầm. Có điều, trong lòng mọi người đều thấy rõ như ban ngày.

Lúc đó, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy Từ Anh tầm mắt hạn hẹp, chẳng lẽ thiếu một ít bột giặt sao? Hà tất phải làm chuyện khó coi như vậy? Sau này cô mới phát hiện, Từ Anh không chỉ lấy trộm bột giặt của Tạ Á mà kem đánh răng, xà phòng, dầu gội đầu của mọi người trong phòng đều lén dùng hết. Có khi chỉ qua phòng bên cạnh ngồi chơi, cô ta cũng có thể tiện tay "cầm nhầm" một chiếc khăn tay. Mọi người cũng sớm nhận ra chuyện Từ Anh tham lam, ưa lợi dụng, có lần Tạ Á còn định khóa chặt hết đồ dùng cá nhân của mình vào tủ nhưng không được. Ngăn kéo không chứa hết chừng ấy đồ lặt vặt, huống chi đây là đồ dùng hằng ngày, mỗi lần dùng lại một lần mở khóa thật không tiện. Cuối cùng, mọi người đành mắt nhắm mắt mở bỏ qua chuyện Từ Anh mặt dày "cầm nhầm" hết lần này đến lần khác.

Thật ra, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn cho Từ Anh mấy gói dầu gội dùng thử, nhưng cô ta cứ bám lấy cô, cản trở chuyện cô chào mời khách hàng, vì thế đành phải cho cô ta hai gói để đuổi đi cho nhanh. Hai gói còn chưa đủ, Từ Anh muốn lấy thêm nữa, nhưng Tần Chiêu Chiêu không đồng ý. "Đây là đồ tặng kèm cho khách hàng, mua một lọ tặng thêm năm gói, cậu muốn lấy thêm thì phải mua một lọ." Đến lúc ấy Từ Anh mới chịu thôi, cùng Chương Hồng Mai rời đi.

Về ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu kể lại chuyện này cho Tạ Á, Tạ Á liền nổi xung. "Sao cậu phải cho cô ta? Nếu là mình, có ném vào thùng rác cũng không thèm cho loại người ấy. Ai cũng bảo người Thượng Hải bủn xỉn, cô

https://thuviensach.vn

ta đúng là keo kiệt từ trong trứng. Nông dân quê mình cũng chẳng nhỏ mọn đến mức ấy.”

Tần Chiêu Chiêu âm thầm đồng ý với nhận xét “nhỏ mọn” của Tạ Á, cô cũng không vừa mắt hành động của Từ Anh chút nào, nhưng chuyện khiến cô không thể chịu nổi Từ Anh vẫn còn ở phía sau.

Một chiều thứ Bảy, Tần Chiêu Chiêu làm việc xong về ký túc xá, trong phòng lúc ấy chỉ có mình Từ Anh đang nằm ngủ. Cuối tuần, Chương Hồng Mai và Thường Khả Hân đều về nhà, Tạ Á đi Hàng Châu thăm bạn cũ đến thứ Hai mới về. Trong phòng chỉ còn hai người họ.

Tần Chiêu Chiêu mở cửa vào phòng, gây chút tiếng động, Từ Anh mơ màng tỉnh dậy, ngái ngủ trách Tần Chiêu Chiêu đánh thức mình, cô chỉ nhẹ giọng xin lỗi.

Khắp người mồ hôi nhễ nhại, Tần Chiêu Chiêu muốn đi tắm; cô tiện tay cầm theo quần áo ngủ đang để trên giường, định tắm xong sẽ giặt cùng quần áo bẩn một thể. Một tay cầm quần áo, một tay cầm xô nước, cô sửng sốt thấy xô của mình có một ít nước sóng sánh bên trong. Từ trước tới giờ, xô chậu của cô chưa bao giờ có nước đọng lại, mỗi lần tắm giặt xong cô đều úp xô gọn ghẽ ở góc tường, sao giờ trong xô lại có nước? Hơn nữa, nước này còn vẩn đục.

Tần Chiêu Chiêu vốn định ném quần áo vào xô, thấy chút nước liền chần chừ, đột nhiên thấy Từ Anh đang nằm bật dậy, nói: “Nước trà của mình đấy, không sao đâu.”

Nói vậy ý là muốn cô cứ bỏ quần áo vào xô, không sao đâu. Tần Chiêu Chiêu tự nhiên cảm thấy không ổn, màu nước rất lạ, Từ Anh đột nhiên giải thích cũng thật đáng nghi. Cô vô thức cầm xô nước lên nhìn thật kĩ, nước trong thùng sóng sánh tỏa ra một thứ mùi lạ kỳ.

https://thuviensach.vn

… Là mùi nước tiểu.

… Có người tiểu vào xô nước của cô?

Ai? Cả ngày nay chỉ có một người ở lại ký túc xá, ngoài Từ Anh ra còn ai vào đây?

Ký túc xá xây dựng đã lâu, cả tầng dùng chung một nhà vệ sinh ở tận đầu kia hành lang. Ban đêm đi ngủ, Tần Chiêu Chiêu không dám uống nhiều nước vì không muốn nửa đêm đang ngủ lại phải dậy đi xa như thế để vệ sinh. Có thể Từ Anh đang ngủ trưa lại mắc tiểu nhưng lười ra ngoài nên xử lý luôn trong phòng. Có điều, sao cô ta không dùng đồ của mình mà cố tình dùng đồ của Tần Chiêu Chiêu? Chương Hồng Mai, Thường Khả Hân đều không ở đây, dùng đồ của họ không phải an toàn hơn sao? Vì sao cố tình dùng đồ của cô? Lẽ nào trông cô dễ bắt nạt thế sao?

Giận dữ sục sôi, tay run run, Tần Chiêu Chiêu trừng mắt với Từ Anh, mặt mũi trắng bệch. Từ Anh sợ hãi giải thích: "Mình… nhất thời mắc tiểu… nên mới dùng tạm xô của cậu. Mình đã định ngủ dậy sẽ rửa sạch sẽ xô của cậu, không ngờ cậu về sớm thế. Xin lỗi nhé!"

Nếu Từ Anh giải thích ngay từ đầu lúc Tần Chiêu Chiêu phát hiện có nước trong xô, có lẽ cô sẽ không giận dữ như vậy. Nhưng Từ Anh muốn lấp liếm mà cố tình bảo cô bỏ quần áo vào xô hòng che đậy nước tiểu thì thật kinh khủng. Tần Chiêu Chiêu bỏ ngoài tai mọi lời giải thích, tức giận ném cả cái xô về phía cô ta.

Từ Anh kêu ầm ĩ, nước tiểu trong xô văng ra ngoài, vấy khắp người cô ta. Đây cũng coi như "trả ngọc về Triệu". Tần Chiêu Chiêu nặng nề đạp cửa, đi mua một chiếc xô mới.

https://thuviensach.vn

Tạ Á từ Hàng Châu về, nghe kể chuyện còn tức hơn cả Tần Chiêu Chiêu. "Con bé mất dạy, lẽ ra cậu phải cho cô ta thêm hai cái bạt tai nữa. Nếu là mình, còn phải tương cho vài cước nữa. Cô ta cũng chả ngu, tiểu vào đồ của người ta, đâu ra cái lý buồn cười thế? Không được, mình nhất định phải cho cô ta một trận, gậy ông đập lưng ông."

Cô gái Hồ Nam này cũng thật không vừa, nói được là làm được, lợi dụng lúc không có ai trong ký túc xá liền bậy luôn vào xô của Từ Anh, đã thế còn cố tình không đổ, đợi Từ Anh về tự phát hiện. Có lẽ Từ Anh cũng tự hiểu, nín thinh cầm xô đi, mua một chiếc mới.

Hè đến, vầng dương rực rỡ ngự giữa thinh không, hơi nóng vô hình phủ ngợp đất trời. Cả ngày bôn ba ngoài đường, Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng đen, đã vậy còn có hiện tượng bị bong da. Tạ Á khuyên cô nên bôi thêm ít kem chống nắng.

Con gái ai chẳng thích đẹp, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn thấy bản thân đen đủi, xấu xí, tuy cô luôn cố tiêu pha tiết kiệm, những thứ không nhất thiết phải mua sẽ không mua, nhưng vẫn thấy không thể tiết kiệm một tuýp kem chống nắng được. Bán hàng ở tiệm tạp hóa xong, cô đến một quầy chuyên bán hàng của Olay mua một lọ Olay ba trong một vừa làm trắng vừa chống nắng. Olay là nhãn hiệu dưỡng da đầu tiên mà cô biết, ngày trước ở trường trung học thực nghiệm từng nghe Lăng Minh Mẫn nhắc tới, đến giờ vẫn nhớ như in trong lòng. Đây là lần đầu tiên cô bỏ nhiều tiền như vậy để mua mỹ phẩm, một lọ nhỏ xíu giá năm mươi đồng, cũng hơi đau lòng.

Tạ Á nói: "Cậu ấy! Mới mua lọ Olay có năm chục đồng đã xót đứt ruột. Cậu có biết một lọ Biotherm mà Phương Thanh Dĩnh dùng hết bao nhiêu tiền không? Lọ nhỏ xíu cũng mấy trăm đồng rồi ấy, nếu là cậu chắc tiếc chết mất."

https://thuviensach.vn

Sao có thể so sánh với Phương Thanh Dĩnh được đây? Một lọ kem dưỡng da của cô ấy cũng vài trăm đồng, váy hơn ngàn đồng, đồng hồ cũng cả vạn bạc… Những thứ ấy Tần Chiêu Chiêu nghĩ cũng chưa dám nghĩ tới, đừng nói mua.

"Sao không dám so? Mọi người ai chẳng hai mắt một mũi giống nhau, chẳng lẽ cô ấy nhiều mắt mũi hơn bọn mình à?"

Mỗi lần nhắc tới Phương Thanh Dĩnh, Tạ Á đều không vui, cô thật sự rất ghét Phương Thanh Dĩnh. Tần Chiêu Chiêu thì ngược lại, cô không ghét Phương Thanh Dĩnh nhưng cũng chẳng thích. Hai người hoàn cảnh khác biệt rất khó có thể yêu quý nhau, một năm học chung cũng chỉ quen biết sơ sơ, không hay nói chuyện.

Ở trường, Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể nói chuyện với Tạ Á, nhưng bao nhiêu tâm sự chỉ có thể viết thư kể cho Đàm Hiểu Yến ở Hổ Môn: do làm thêm ngoài giờ học thật vất vả, thường xuyên phải đạp chiếc xe cũ kĩ đi chạy sô, cơm nước không màng, chỉ mua tạm cái bánh mì lót dạ; mùa đông đứng đầu đường lạnh phát run; mùa hè mặt trời thiêu đốt khiến mồ hôi chảy ròng ròng… Bao nhiêu khổ sở cô chỉ nói thật với Hiểu Yến, vì chỉ có cô ấy mới hiểu và chia sẽ được những nỗi buồn phiền này.

Hiểu Yến cũng vậy, bao nhiêu vất vả đều chia sẻ với cô. Một buổi trưa tháng Năm, vừa về ký túc xá Tần Chiêu Chiêu liền nhận được điện thoại của Đàm Hiểu Yến báo cô đã bỏ việc ở khách sạn.

Nguồn ebooks:

Đàm Hiểu Yến không chịu nổi quản lý mới của khách sạn luôn tìm cách làm khó dễ mình, quyết định xin nghỉ, nhưng cô không cam tâm bị trừ lương vô lý, hơn nữa quản lý còn muốn xin nghỉ phải thông báo trước một

https://thuviensach.vn

tháng mới được nhận đầy đủ tiền lương và tiền đặt cọc nhận đồng phục. Cô không cam tâm chịu những cơn bực bội của quản lý, cũng muốn trả thù bà ta, liền thừa dịp nửa đêm trộm hai chai rượu Tây tuồn ra ngoài, tạm biệt luôn cái khách sạn ấy. Hai chai rượu kia bán lại được hai ngàn đồng, coi như bù vào phần tiền lương bị trừ và tiền đặt cọc, có dư ra một ít, xem như không thua thiệt gì.

Tần Chiêu Chiêu lo lắng. "Hiểu Yến, cậu to gan quá! Họ mất rượu có báo cảnh sát không? Nếu cảnh sát bắt cậu thì nguy to."

"Cứ để họ báo cảnh sát đi, ích gì đâu! Mình chỉ là một đứa làm thuê, xách hành lý lên là đi, làm sao họ tìm nổi đây? Mấy ngàn đồng cỏn con cảnh sát cũng không rỗi hơi phái người đến tận Giang Tây bắt mình đâu."

"Hiếu Yến, cẩn thận một chút nhé! Tốt nhất cậu nên rời Hổ Môn đi."

"Mình biết rồi, Chiêu Chiêu, mình không định ở lại Hổ Môn nữa mà sẽ đi Thâm Quyến. Ba mình có một học trò giờ đang sống rất tốt ở Thâm Quyến. Mình định đến đó tìm chị ấy, chị ấy có thể giúp mình tìm việc. Giờ mình đang ở bến xe rồi."

Đàm Hiểu Yến muốn tới Thâm Quyến, Tần Chiêu Chiêu còn nhớ ngày trước Hiểu Yến nói muốn được tới đặc khu kinh tế xinh đẹp này, đến giờ tâm nguyện đã thỏa rồi.

Tần Chiêu Chiêu chân thành chúc phúc cho bạn: "Hiểu Yến, cậu đi Thâm Quyến bắt đầu cuộc sống mới, chúc cậu vạn sự thuận lợi, hoàn thành ước nguyện."

Chương 5

https://thuviensach.vn

Thông qua trung tâm giới thiệu việc làm, Tần Chiêu Chiêu nhận thêm việc đi tặng kem đánh răng dùng thử, lần này có Đặng Khiết hợp tác với cô. Trong số sinh viên đi làm thêm, hai người là những người giỏi chịu khổ và giàu kiên nhẫn nhất, vì thế những chuyện phiền phức và vất vả như vậy thường giao cho hai người họ đầu tiên.

Quả thực rất vất vả, vác một túi kem đánh răng nặng trịch tới từng nhà, vừa tặng vừa phải xin thông tin vào mẫu điều tra, những người không kiên nhẫn chắc chắn không thể làm nổi. Tần Chiêu Chiêu nhìn thấy xấp biểu mẫu câu hỏi điều tra là đau đầu, lại phải giả bộ đáng yêu, tươi cười tới từng nhà gõ cửa. Đặng Khiết giàu kinh nghiệm giúp cô yên lòng, chị nói lần này có kem đánh răng tặng kèm là tốt hơn lần trước đi điều tra chay rồi. Đồ được tặng có ai không thích? Thích rồi sẽ tình nguyện giúp mình hoàn thành bảng điều tra thôi.

Quả thật lần này đi tặng sản phẩm dùng thử rất suôn sẻ. Nhà nào mở cửa Tần Chiêu Chiêu sẽ theo lệ cũ, đầu tiên giới thiệu mình là sinh viên trường nào, hiện giờ đang đi làm thêm mùa hè, sau đó tươi cười đưa sản phẩm dùng thử ra. Một số người đã quen với người tới tặng đồ dùng thử hoặc xin thông tin điều tra thị trường nên phối hợp giúp cô hoàn thành công việc nhưng một số người vừa mở cửa đã nghi ngờ: “Có thật là tặng không? Sẽ không mất tiền chứ?”

Tần Chiêu Chiêu phải nhấn mạnh mãi là không mất tiền, họ nhận kem rồi lại muốn có thêm mấy tuýp nữa. Cũng có thể mà, điền một bảng câu hỏi được một tuýp kem, vậy điền mấy bảng sẽ được mấy tuýp rồi. Chuyện điều tra thị trường chú trọng vào thông tin tên tuổi, điện thoại liên lạc của người được hỏi, vì thế các bà các cô thường sẽ kể hết lượt con cái lớn bé ra để cô điền thông tin; đi một nhà cũng bằng đi mấy nhà, tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu không ngừng lặp lại những lời thoại, động tác giống như đang luyện diễn một vở kịch: tới một nhà nào đó, gõ cửa, tươi cười, ân cần thăm hỏi, tặng sản phẩm mẫu, điền bảng điều tra. Thêm một ngôi nhà mở cửa, một phụ nữ trung niên đầu tóc rối bù, mang tạp dề, dáng người nặng nề như bồn nước đứng sau cánh cửa, có vẻ nôn nóng. "Cô tìm ai?"

Phụ nữ luống tuổi có tình tình khó chịu là khó đối phó nhất, cô mỉm cười, e dè giới thiệu bản thân, hai tay đưa tuýp kem đánh răng ra. "Dì à, mong dì bớt chút thời gian dùng thử cái này, con cảm ơn!"

Cũng may người phụ nữ kia đồng ý nhận đồ, bà chịu nhận rồi mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng rút biểu mẫu điều tra. "Dì cho con biết tên và điện thoại liên hệ được không ạ? Công ty có thể sẽ gọi điện kiểm tra xem có thật bọn con đã mang đồ tới tặng hay không ạ."

Người phụ nữ đang chực nói gì, đột nhiên trong phòng có tiếng người kêu lớn, có vẻ là tiếng của người già, người phụ nữ nhướng mày. "Cô chờ chút!"

Người phụ nữ biến mất sau cánh cổng. Cửa đóng, Tần Chiêu Chiêu kiên nhẫn đứng ngoài chờ, nghe được giọng người phụ nữ bực mình: "Không phải nó, nó chưa về, chẳng lẽ nó về mà con không cho vào nhà sao? Được rồi, được rồi, con không cãi nhau với bà nữa, cho bà xem tận mắt."

Cửa lại bật mở, người phụ nữ nói với Tần Chiêu Chiêu: "Cô vào đi!"

Tần Chiêu Chiêu được đối xử tốt tự nhiên thấy hơi lo, tuy cô đã gõ cửa không biết bao nhiêu gia đình ở Thượng Hải nhưng chưa từng có ai mở cửa mời cô vào nhà. Đây là thành phố người với người vẫn cần đề phòng cẩn mật.

https://thuviensach.vn

Nhà này không lớn lắm, đồ đạc có phần hơi cũ. Tần Chiêu Chiêu đứng trong phòng khách chật hẹp, thấy cửa một phòng ngủ mở ra, một bà lão đang nửa nằm ngửa ngồi trên giường gỗ cũ kĩ. Bà cụ vừa nhìn ra ngoài vừa "i i a a" gì đó trong miệng, chẳng hiểu bà nói gì.

"Bà nhìn kĩ chưa, chỉ là một con bé đi làm thêm ngoài giờ thôi, không phải cháu ngoại bảo bối của bà đâu."

Lúc này bà cụ mới an tĩnh lại, miệng không còn "i i a a" nữa. Tần Chiêu Chiêu không hiểu gì, xấu hổ đứng giữa phòng khách không biết làm sao mới phải. Người phụ nữ đến gần. "Không sao đâu, bà cụ nhà tôi bị lẫn, tưởng cháu ngoại bà đến mà tôi không cho vào. Cô vừa bảo cần lưu lại cái gì cho cô ấy nhỉ?"

Tần Chiêu Chiêu tập trung vào việc chính. "À, xin dì để lại tên tuổi và địa chỉ ạ!"

Người phụ nữ đọc tên họ, số điện thoại, lại nghe chuông cửa réo vang, bà cụ trong nhà lại "i i a a" ầm ĩ.

"Ôi trời, bà đừng kêu nữa, con mở cửa đây."

Người phụ nữ vội vàng chạy tới mở cửa, "ha" một tiếng: "Kiều Mục, cuối cùng cậu cũng tới, để bà ngoại mong nửa ngày rồi."

Kiều Mục… Tần Chiêu Chiêu đột nhiên quay đầu, ngây mặt nhìn bóng dáng cao ngất trước cửa. Kiều Mục cũng thấy cô, bất ngờ tròn mắt. "Tần Chiêu Chiêu, sao cậu lại ở đây?"

Là tình cờ hay tất yếu mà lúc Tần Chiêu Chiêu vác một bao kem đánh răng tới gõ cửa khi này lại đúng ngay nhà bà ngoại Kiều Mục, gặp lại Kiều Mục?

https://thuviensach.vn

Lần trước gặp nhau là cuối thu là vàng rơi, cô trát phấn dày cộp, làm trò hề trước mặt cậu mà không hề hay biết. Năm nay gặp lại, giữa ngày hạ cây lá xanh rì là lúc cô mồ hôi nhễ nhại, vác một bao kem đánh răng vất vả ngược xuôi dưới cái nắng chang chang. Cả người ướt đẫm, tóc tai thấm mồ hôi dính bết vào thái dương. Cô xấu hổ, ngượng ngùng chào cậu.

Kiều Mục rất nhiệt tình giữ cô lại làm khách, còn đưa cô vào trong buồng giới thiệu với bà cậu. Bà ngoại như thể không thấy cô, vui vẻ nắm tay Kiều Mục mãi không buông, miệng liên tục "i i a a" gì đó.

Kiều Mục giải thích: "Năm ngoái bà bị đột quỵ, nằm liệt giường từ ấy, giờ cũng lẫn rồi, nói nghe không rõ ràng, giờ lời bà chỉ có mình nghe là hiểu được nhiều nhất."

Người phụ nữ kia là mợ Kiều Mục, bà đứng một bên cười cười nói leo: "Bà thương cậu nhất, đến cậu cũng không nghe hiểu lời bà thì thương cậu uổng công rồi."

Kiều Mục im lặng, mợ vẫn gợi chuyện: "Phải rồi, sao về có một mình vậy? Bạn gái đâu rồi?"

"Cô ấy bận việc ở trường."

"Lại bận à?"

Mợ dài giọng, rõ ràng có ý khác. Kiều Mục lờ mợ đi, nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu. Cậu nói trên đường về nhà từng tiện đường qua trường hỏi tìm cô nhưng tìm tới tìm lui vẫn không thấy ai tên Tần Chiêu Chiêu, thật kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Kiều Mục lại tới trường tìm mình, sao có thể nói không có cô ở đấy được? Hỏi vài câu mới biết nơi Kiều Mục tới không phải trường cô, cậu nhớ nhầm rồi.

"Hóa ra mình nhớ nhầm, thảo nào không thấy người đâu. Mình cũng nghĩ mình nhớ lộn, còn hỏi Minh Mẫn nhưng cô ấy nói không nhớ rõ. Không ngờ hôm nay về đây lại thấy cậu đứng ngay trong phòng khách, thật không ngờ."

"Ừ, mình cũng không ngờ đây là nhà bà ngoại cậu. Cậu vẫn thường về thăm bà à?"

"Ừm, cuối tuần mình về đây với bà."

Mợ cậu đứng bên nghe một hồi, thấy không có gì thú vị bèn đi ra ngoài. Mợ vừa đi, Kiều Mục thở phào một hơi như vừa trút được một khối đá nặng trong lòng. Cậu nhìn bà ngoại lắp bắp, nhẹ nhàng an ủi bà: "Bà à, bà cứ an tâm, mợ rất tốt với con."

Lời chưa dứt đã nghe tiếng mợ vọng vào: "Kiều Mục, mợ đi nấu cơm, trong nhà vệ sinh còn có một đống tã của bà chưa giặt. Cậu nhớ giặt cho sạch để tối có cái mà dùng."

Mợ kêu Kiều Mục đi giặt tã?! Tần Chiêu Chiêu sững sờ, hai bàn tay Kiều Mục từ bé đến giờ chỉ lướt trên phím đàn, đúng kiểu bàn tay không vấy mưa xuân, vậy mà giờ mợ bảo cậu đi giặt tã? Nếu mẹ cậu còn, hẳn cậu về nhà bà ngoại chắc chắn không bị người ta kêu đi giặt tã bao giờ.

Kiều Mục không giận dữ, chỉ dịu dàng đáp: "Vâng, cháu sẽ giặt. Phải rồi mợ, cháu muốn giữ bạn lại ăn cơm, mợ làm thêm mấy món được không?"

https://thuviensach.vn

“Ái chà! Nhà hôm nay có mua gì đâu, chỉ có mấy món thường thường đãi khách. Cũng may đây là bạn cậu, chắc không sao nhỉ?”

Được Kiều Mục giữ lại ăn cơm, Tần Chiêu Chiêu vô cùng vui mừng, có điều mợ cậu có vẻ không vui, cô cũng ngại không muốn ở lại quấy rầy, liền đáp vội: “Không cần đâu ạ, con phải đi đây, còn nhiều kem đánh răng phải tặng lắm ạ. Không phiền dì nữa ạ!”

“Có việc à, nếu bận thì cứ đi nhé, hôm nào rảnh tới chơi!”

Một câu mời đã bôi cũng không có, Kiều Mục có vẻ bất đắc dĩ, cũng không giữ Tần Chiêu Chiêu lại nữa. “Mình tiễn cậu xuống.”

Cậu tiễn cô xuống nhà, cô nhịn không được phải hỏi: “Kiều Mục, mợ thường bắt cậu giặt tã cho bà sao?”

“Ừ, thật ra nói mợ bắt thì không phải. Chăm sóc bà cũng là việc của mình, chẳng qua có lúc mợ…”

Kiều Mục không nói tiếp, dù sao phận con cháu nói người trên không tốt cũng không phải chuyện đúng, chỉ bất đắc dĩ thở dài. Tần Chiêu Chiêu không hỏi thêm.

Về ký túc xá, gương mặt Kiều Mục vẫn lởn vởn trước mắt Tần Chiêu Chiêu – đau buồn, bất đắc dĩ, đầy nhẫn nại.

Cậu không thân với mợ, mợ cũng chẳng đối xử tốt với cậu; vậy mà tuần nào cậu cũng về nhà bà. Cậu không muốn chạm mặt mợ nhưng vẫn về hỏi thăm bà, bởi vì trên đời này chỉ còn mình bà là người yêu thương cậu. Dẫu bà giờ bán thân bất toại, thần trí mơ hồ, bà vẫn là người thân thiết với cậu nhất; có giặt tã cho bà cậu cũng không oán hận.

https://thuviensach.vn

Cô lại đau lòng vì cậu, đau lòng vì bàn tay vốn chỉ quen lướt trên phím đàn của cậu giờ phải chạm vào chậu tã bẩn. Nếu có thể, cô tình nguyện làm hết những việc đó cho cậu, giặt bao nhiêu cũng cam tâm.

Nửa tháng sau khi tặng kem đánh răng, cần quay lại các gia đình đã nhận để hỏi ý kiến khách hàng sau khi dùng thử. Sau khi hỏi thăm hết một lượt, Tần Chiêu Chiêu lại tới nhà bà ngoại Kiều Mục gõ cửa, vẫn là mợ cậu mở cửa. Hai bàn tay ướt sũng, bà đang giặt ga giường.

"Lại là cô à? Thăm hỏi cái gì? Kem đánh răng thế nào? Giờ tôi không rảnh để làm phản hồi cho cô đâu. Mới sáng ra bà cụ đã cho một bãi ra giường, giờ tôi còn bận giặt giũ."

"Dì à, dì giúp con đi mà. Dì đang giặt đồ sao, có cần con giúp không?"

Tần Chiêu Chiêu xung phong, bà cũng không khách sáo. "Được chứ, tôi cầu còn chẳng được nữa kìa."

Sau khi Tần Chiêu Chiêu giúp bà giặt xong đống đồ, bà cũng tỏ ra khách sáo với cô hơn, kể chuyện nhà và tố khổ cho cô nghe. Rồi lại than thở số mình không ra sao, thời thiếu nữ bị đuổi về nông thôn bào gỗ, khó khăn lắm mới về được Thượng Hải nhờ ông bà nội xin việc cho thì đến tuổi trung niên lại bị giảm biên chế. Một người có tuổi lại không bằng cấp, không năng lực như bà muốn tìm việc khác thật không dễ. Đã vậy mẹ chồng còn bị đột quỵ, nằm liệt cần người chăm sóc, chuyện gì cũng đến tay bà, ai bảo bà ở nhà rảnh rỗi chứ!

"Tôi đây muốn ở nhà chắc? Tôi cũng muốn kiếm việc làm, còn hơn ở nhà giặt tã thế này. Chẳng qua không có cách nào khác mà thôi! Giờ mà đi thì bà cụ ở nhà ai lo?"

"Sao dì không thuê người giúp việc ạ?"

https://thuviensach.vn

“Thuê người giúp việc có dễ dàng gì đâu, nhất là chăm sóc người nằm liệt, thường xuyên tiếp xúc với những thứ hôi thối thế này. Muốn thuê phải bỏ cả đống tiền mới có người miễn cưỡng nhận, bỏ bao nhiêu tiền thuê người giúp việc chẳng thà tự làm. Ai bảo số tôi khổ chứ!”

Mợ nói một hồi, động đến chuyện là như vòi xả nước. Bà ở cái nhà này làm trâu làm ngựa chẳng được gì. Từ ngày bà cụ bị bệnh sinh ra lú lẫn, suốt ngày nghi ngờ bà xử tệ với Kiều Mục vì không cho cậu chìa khóa. Bà cảm thấy việc gì phải đưa chìa khóa, nhà lúc nào cũng có người, cậu về cứ gõ cửa là được rồi, cầm thêm chìa khóa làm gì? Hơn nữa, con trai thường hay qua loa đại khái, không cẩn thận đánh mất, nhỡ lọt vào tay trộm cắp không phải phiền toái sao?

“Cô nói xem thế có phải không?”

Nhìn mợ hung hăng cãi lý, Tần Chiêu Chiêu ngoài mặt gật đầu, trong lòng tự vấn: Nếu Kiều Mục là con trai bà, bà cũng không cho cậu ấy cái chìa khóa để cậu ấy về nhà lúc nào tùy thích sao? Bà ngoại lo lắng cũng có lý, không nỡ cho cậu một cái chìa khóa, rõ ràng là không hề coi cậu là người nhà.

Mợ còn oán hận bà trọng nam khinh nữ, chỉ yêu cháu ngoại không yêu Đình Đình con mợ. Bà coi cậu như bảo bối, có gì tốt cũng để dành cho cậu. Nói qua nói lại, cuối cùng mợ lôi cả Lăng Minh Mẫn ra nói. Mợ bảo nhìn qua thấy con bé xinh đẹp, đúng là tiểu thư cả đời chẳng động tay vào việc gì, lần nào theo Kiều Mục về đây cũng như khách. Một lần, hai lần còn coi con bé như khách chứ sau này bà cũng không khách sáo nữa, lúc bình thường bận bịu đành nhờ cô ta làm một chút, nhưng lần nào Kiều Mục cũng giành làm cả. Đã thế thằng bé còn bao biện cho con bé, nói cô ta chỉ là bạn gái mình, không có nghĩa vụ phải làm việc nhà thay cậu.

https://thuviensach.vn

“Đúng là con bé không có nghĩa vụ, nhưng đã theo Kiều Mục về đây thì ít ra cũng giúp thằng bé một tí chứ? Cô nói có phải không?”

Lần này Tần Chiêu Chiêu gật đầu đồng ý. Sao Lăng Minh Mẫn không giúp Kiều Mục một chút? Nếu là cô, cô nhất định sẽ giành hết việc mà làm. Cô không nỡ để bàn tay biểu diễn của cậu phải đi giặt tã. Càng nghĩ càng thấy đau lòng, đau lòng vô cùng.

Chương 6

Lúc Kiều Mục đến, Tần Chiêu Chiêu không hay biết gì, cô còn mải nghe giáo viên vạch giới hạn bài thi. Cuối tháng này thi cuối kỳ rồi, cô không thể lơ là. Từ ngày đi làm thêm, cô có phần xao nhãng chuyện học hành bài vở. Dù sao thời gian và tinh lực của một người cũng có giới hạn, kéo căng đầu này sẽ buông chùng đầu kia, được cái này thì mất cái khác. Cũng may, nền tảng của cô vốn tốt, không trốn môn chuyên ngành nên dẫu không học hành cẩn thận như trước, cô vẫn có thể nước đến chân mới nhảy, trót lọt vượt qua các môn phụ.

Tạ Á kéo tay cô. “Tần Chiêu Chiêu, ngoài cửa hình như có một cậu rất được đang vẫy cậu đấy.”

Tần Chiêu Chiêu nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ, đập vào mắt cô là gương mặt Kiều Mục và ánh mặt trời chói lòa ngày hè. Trái tim cô như bị thứ gì chạm phải, chầm chậm lay động, đung đưa.

Còn lâu mới tan học, giảng viên vẫn thao thao bất tuyệt về phạm vi ôn tập và các vấn đề mấu chốt, Tần Chiêu Chiêu không an lòng, mất hết tập trung. Kiều Mục đang ở ngoài kia? Cậu chủ động tới tìm cô? Có chuyện gì

https://thuviensach.vn

quan trọng không? Hay là cần cô giúp gì? Càng nghĩ cô càng thấy không thể ngồi yên trong lớp được nữa. Lần đầu tiên trong đời, cô dám to gan bắt chước đám con trai lừa lúc giảng viên không chú ý là chuồn khỏi cửa sau.

Mọi người trong lớp vừa ngạc nhiên vừa hăm hở nhìn Tần Chiêu Chiêu. Cô nàng xưa giờ nổi tiếng là sinh viên trung thực, nề nếp, chăm chỉ, cố gắng nhất giờ cũng bắt chước "vượt ngục" ngay trước mắt giảng viên. Lúc cô trốn được khỏi cửa sau, trong lớp bỗng bật ra một tràng cười khẽ.

Giảng viên trên bục không hiểu chuyện gì, ngẩng đầu hỏi: "Các em cười gì?"

Sinh viên bên dưới cười nghiêng ngả.

Tần Chiêu Chiêu ra khỏi lớp, Kiều Mục đã đón ngay. "Sao lại lén ra ngoài thế này?"

"Cậu đến mà… Mình sợ cậu tìm mình có chuyện gấp."

"Không có gì đâu, tiện đường đi qua nên vào thăm cậu chút thôi. Đúng rồi, nghe mợ mình nói mấy hôm trước cậu có qua lấy đánh giá phản hồi, còn giúp mợ giặt đồ nữa. Cảm ơn nhé!"

"Chuyện nhỏ không cần cảm ơn đâu. Mấy chuyện này ở nhà mình làm quen rồi. Sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi qua đây thế? Không phải đi học à? Không cần luyện đàn sao?"

"Mình học theo cậu, cũng đi làm thêm."

Kiều Mục kể cho cô nghe, cậu mới nhận dạy dương cầm cho một cô bé năm tuổi ở phố bên. Mỗi tuần một buổi, bốn lăm phút công năm mươi đồng.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên Kiều Mục tới trường của Tần Chiêu Chiêu, cô dắt cậu đi thăm trường. Đây là một ngôi trường cổ kính, khuôn viên không lớn nhưng cảnh sắc rất đẹp. Cây cối hoa cỏ, hồ nước, giả sơn, cầu nhỏ vắt qua dòng nước chảy… cảnh vật thấp thoáng sau tán cây xanh rì, tạo nên một vẻ tĩnh lặng, tao nhã trữ tình. Ở trường, Tần Chiêu Chiêu thích nhất là con đường rợp bóng ngô đồng, bóng cây lay động, vô cùng lãng mạn, nên thơ. Chẳng cần tay trong tay, chỉ cần được như bằng hữu chầm chậm sóng đôi trên con đường xinh đẹp này cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu hạnh phúc lắm rồi.

Sánh vai cùng bước dưới ánh mặt trời, nghiêng đầu có thể thấy được gương mặt đẹp nhất thế gian của mình. Niềm hạnh phúc tựa như tán cây xanh rì dịu dàng bao bọc Tần Chiêu Chiêu, tình yêu giấu kín của cô giống như ánh mặt trời lọt qua kẽ lá, lặng lẽ, dịu êm.

Sau lần Kiều Mục tới tìm Tần Chiêu Chiêu, trừ Phương Thanh Dĩnh nghỉ học hôm đó, bạn bè trong lớp đều xúm lại, tò mò hỏi cô người đó là ai? Trước giờ chưa bao giờ thấy con trai tới thăm cô, vậy mà lần này Kiều Mục vừa xuất hiện đã rực rỡ, chói lòa như ánh mặt trời tháng Sáu, còn làm cô trốn học giữa giờ nữa, mọi người không thể không thấy tò mò.

Tạ Á hỏi thẳng: “Tần Chiêu Chiêu, cái cậu đó là ai vậy? Đẹp trai quá!”

Thường Khả Hân đoán già đoán non: “Tần Chiêu Chiêu, cậu ta không phải là người bạn học cũ cậu từng nhắc tới đấy chứ? Trước cậu hay tới thăm cậu ta hả?”

Chương Hồng Mai không tưởng tượng nổi. “Bạn học cũ của cậu? Vậy cậu ấy cũng đến từ cái xó quê mùa như cậu à? Nhìn chẳng giống tí nào!”

Từ Anh hỏi: “Cậu ấy học trường nào thế? Nhìn rất có khí chất, hay là học ở trường nghệ thuật?”

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu gật đầu, nói Kiều Mục học ở Học viện Âm nhạc Thượng Hải, mọi người trầm trồ: "Oa! Tài tử âm nhạc hả trời!"

Mấy người họ có vẻ rất hứng thú với anh chàng tài tử âm nhạc này, xúm lại quanh Tần Chiêu Chiêu mỗi người một câu, hỏi xem sao cô lại quen cậu, cậu là người thế nào, bao nhiêu tuổi, có bạn gái chưa… Cô ậm ừ cho qua, chỉ nhấn mạnh một chuyện: "Cậu ấy có bạn gái rồi, cùng lớp cấp ba, rất xinh."

Sắp tới kỳ thi cuối kỳ, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu giảm bớt thời gian làm thêm; mặc dù ôn bài vất bả, cô vẫn bỏ chút thời gian tới thăm nhà bà ngoại Kiều Mục. Vẫn giả là đi điều tra thị trường, nhưng vào nhà rồi cô cũng không ngồi chơi, chủ động giúp mợ giặt giũ, dọn dẹp. Cô không có ý gì, chỉ nghĩ nếu mình làm giúp một việc, Kiều Mục sẽ bớt được một việc; cô tình nguyện san sẻ công việc với cậu. Nói thẳng ra, nếu có thể, cô sẵn sàng bớt thời gian qua đây giúp đỡ, nhưng cô không thể tỏ ra cần mẫn khó hiểu như thế được, tự nhiên chạy tới nhiều, người ta sẽ nghi ngờ, không quen không thân sao lại nhiệt tình tới giúp chăm lo một bà già liệt giường?

Sau hai lần Tần Chiêu Chiêu chủ động tới giúp việc, mợ Kiều Mục đã có vẻ nhã nhặn hơn, tiễn cô về còn dặn nếu rảnh nhớ ghé chơi. Mời mọc cho lịch sự vậy, thực chất có người vừa vào cửa đã nhận việc hộ, bà mừng còn không hết. Bất kể vì lý do gì, lời mời này cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thi cuối kỳ suôn sẻ, nghỉ hè nhưng Tần Chiêu Chiêu không muốn về nhà, cô định ở lại Thượng Hải kiếm việc làm thêm hè, vừa tiết kiệm tiền đi đường vừa có thể kiếm tiền nộp học phí cho bản thân, mà quan trọng hơn là có cớ thỉnh thoảng tới nhà bà ngoại Kiều Mục. Ba mẹ cô cũng không nghi ngờ gì, chỉ dặn đi dặn lại đừng cố gắng chịu khổ, nhất định phải tự chăm sóc bản thân cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Sinh viên năm thứ nhất không có nhiều lựa chọn công việc làm thêm hè, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có tiếp thị sản phẩm, phát tờ rơi, bán hàng hoặc phục vụ ở nhà hàng… Các công ty lớn tuyển sinh viên làm thêm đều yêu cầu là sinh viên năm thứ ba trở lên. Tần Chiêu Chiêu được nhận vào vị trí bán hàng cho một siêu thị.

Tới siêu thị trình diện xong xuôi, cô được quản lý cho phụ trách trông coi quầy hàng đồ ăn vặt. Công việc bán hàng không quá vất vả, chỉ cần đứng quản lý hoặc bổ sung các loại hàng hóa lên giá hàng, tiện thể giám sát xem có khách hàng nào xấu tính có hành vi ăn cắp hay không. Công việc chia theo ca, mỗi tuần lại đổi ca một lần.

Hôm nay Mười ba tháng Bảy, lẽ ra Tần Chiêu Chiêu đi làm ca tối nhưng Tạ Á khăng khăng bắt cô đổi ca với đồng nghiệp. Đêm đó sẽ công bố kết quả Bắc Kinh cạnh tranh giành quyền đăng cai Thế vận hội Olympics 2008, rất nhiều trường ở Thượng Hải tổ chức cho giáo viên và học sinh xem truyền hình trực tiếp sự kiện này, Đại học Phục Đán còn tổ chức chương trình Sinh viên Phục Đán đón chào Olympics. Tạ Á kéo Tần Chiêu Chiêu tới Phục Đán. "Đi đi mà, nhất định là vô cùng náo nhiệt, nếu giành được quyền đăng cai nhất định còn náo nhiệt hơn. Mình không về quê để chờ xem cái này mà."

Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ hứng thú với những nơi tưng bừng náo nhiệt, cũng không để ý chuyện Bắc Kinh đăng cai Olympics, nhưng Tạ Á nhất định lôi cô theo, cô đành miễn cưỡng đi cùng. Tám rưỡi mới bắt đầu chương trình, năm giờ hai người tới sảnh đã chật kín người, xem ra giới trẻ vô cùng quan tâm đến sự kiện đặc biệt này. Lúc Samarach đứng tại Moscow dõng dạc tuyên bố nơi đăng cai Thế vận hội 2008 là… "Beijing[1]", cả sảnh như vỡ òa trong tiếng vỗ tay dồn dập. Tất cả giáo viên, sinh viên đều sung sướng đến phát điên, cả trường Phục Đán hóa thành một biển hoan lạc.

[1] Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này, cả thành Thượng Hải cũng vỡ òa. Từ phố lớn tới hẻm nhỏ, từ nhà hàng tới quán trà, quảng trường, công viên, các khu dân cư… vô số người Trung Quốc nhất tề vỗ tay vang dội… Bắc Kinh đã giành được quyền đăng cai Thế vận hội.

Đêm đó, Thượng Hải sục sôi như đón Tết, gần nửa đêm nhưng đâu đâu cũng đèn đuốc rực trời, pháo nổ đì đùng khắp nơi, từng đợt pháo hoa đủ màu sắc bắn lên bầu trời đêm xanh thẫm; ngoài đường người người tụ tập ăn mừng. Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á hòa vào một nhóm sinh viên mừng vui đổ ra đường, bắt đầu tuần hành ăn mừng; giữa đường không ít người chủ động gia nhập, hàng ngũ cứ thế đông dần lên. Mọi người sung sướng cười vang, nhảy múa, reo hò; rất nhiều hàng quán ven đường treo cờ đỏ tươi; dân chúng hai bên đường xem xong ti vi cũng ghé ra cửa sổ, hòa chung tiếng reo hò với dòng người bên dưới:

“Bắc Kinh muôn năm!”

“Trung Quốc muôn năm!”

Tiếng reo hò cuộn trào như sóng thần vang dội bầu trời đêm Thượng Hải rực rỡ khói màu.

Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ được chứng kiến cảnh cả thành phố sôi trào, tưng bừng, kích động như vậy. Cô bị chấn động bởi cơn cuồng hoan tưởng vỡ òa cả thành phố.

Hôm sau, trang nhất báo chiều Tân Dân hân hoan đưa tin Trung Quốc đã giành được quyền đăng cai Thế vận hội, Tạ Á cất kĩ tờ báo, nói đây là thời khắc lịch sử mà cô được chứng kiến, vô cùng quý giá.

Mấy ngày sau, Thượng Hải vẫn còn chìm trong bầu không khí hạnh phúc ấy. Suốt mấy ngày, ai nấy hoan hỉ muốn nâng cốc chúc mừng, siêu thị của

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu không đủ bia phục vụ nhu cầu của người mua. Quản lý mừng rỡ, mặt mày hớn hở, treo ngay một tấm băng rôn đỏ trước siêu thị: Nhiệt liệt chúc mừng Bắc Kinh giành được quyền đăng cai Thế vận hội.

Hai tháng làm việc ở siêu thị, ban đầu Tần Chiêu Chiêu cảm thấy thật khổ sở. Phụ trách quầy đồ ăn vặt, ngày ngày đánh bạn với đủ loại bánh mứt kẹo ngon lành, màu sắc sặc sỡ, miệng cô lại nổi hứng thèm ăn nhưng tiếc tiền mua. Rất nhiều đồ ăn ngon, cô lấy đâu ra tiền mà mua chừng ấy thứ về nhấm nháp? Trừ những lúc thật sự quá thèm mới bỏ tiền mua một ít ăn cho đỡ, nếu không cô sẽ cắn răng nhịn; chỉ thấy mà không được ăn, không cần nói cũng biết khó chịu đến mức nào.

Cũng may, ít lâu sau cô được chuyển vị trí, quản lý điều cô sang quầy bán mỹ phẩm, cuối cùng đã có thể nắm mắt làm ngơ. Ở quầy này, Tần Chiêu Chiêu làm việc cùng A Phân, được bạn dạy rất nhiều kiến thức làm đẹp căn bản như phân loại da, với những làn da khác nhau cần những loại mỹ phẩm nào… A Phân còn dùng đồ mẫu dạy Tần Chiêu Chiêu làm thế nào để trang điểm cho thật trang nhã, tuy học xong nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn không có cơ hội thực hành bởi giá mỹ phẩm đắt vô cùng. Một hộp phấn nhỏ cũng bảy, tám mươi đồng; một bộ đồ trang điểm ít nhất cũng phải có son môi, bút kẻ mắt, mascara… mua đủ cũng vài trăm đồng. Cô không nỡ bỏ chừng đó tiền đầu tư "tân trang mặt mũi". A Phân khuyên cô ít nhất cũng nên mua một thỏi son Maybelline giá rẻ, đây là món mỹ phẩm đầu tiên cô có.

Công việc ở siêu thị tương đối nhàn nhã nhưng cũng khá nhàm chán, ngày ngày đứng bên quầy nhìn khách hàng ngược xuôi như nước. Nếu trực tối sẽ có nhiều chuyện thú vị hơn, vì gần siêu thị có một hộp đêm, buổi tối thường có rất nhiều tiếp viên túm năm tụm ba đến làm ăn. Bọn họ ai nấy đều trang điểm lòe loẹt, trang phục hở hang khiến Tần Chiêu Chiêu được phen "mở rộng tầm mắt".

https://thuviensach.vn

Một lần, có một tiếp viên đầy đặn mặc một bộ đồ hở ngực vào siêu thị, ánh mắt mọi người đổ dồn lên người cô gái ấy. Áo trễ quá đi, ngực lớn quá… Nói như A Phân thì: "Ngực to thế không biết, thế này còn gì là ngực nữa, giống hai quả bóng hơn!"

Tần Chiêu Chiêu nhìn chiếc áo khoe tới ba phần tư bộ ngực đầy đặn, chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trân, mặc thế này có khác gì không mặc?

A Phân có vẻ quen thuộc. "Mấy cô tiếp viên hộp đêm ăn mặc thế này là chuyện thường! Khoe càng nhiều thì càng dễ hút khách, nếu không làm sao kiếm được tiền?"

Tần Chiêu Chiêu hít một hơi lạnh, tan việc liền thức suốt đêm viết một phong thư dài gửi Đàm Hiểu Yến.

Rời Hổ Môn, Đàm Hiểu Yến ôm hành lý đi Thâm Quyến nhờ cậy một học trò của ba ngày trước là Ngô Quắc Anh. Ngô Quắc Anh năm nay hai mươi lăm tuổi, trước kia theo học hàn điện với ba Hiểu Yến ở Hồng Cơ, sau khi nghỉ việc đã xuôi nam tới Thâm Quyến, nghe nói chị sống không tồi, còn đồng ý giới thiệu việc làm cho cô.

Đàm Hiểu Yến lòng đầy mong mỏi tới Thâm Quyến, không đầy hai ngày liền gọi điện than thở: "Chiêu Chiêu, mình chẳng biết nên làm gì bây giờ nữa. Hóa ra Ngô Quắc Anh làm tiếp viên ở Thâm Quyến, chị ấy giới thiệu mình đi làm ở hộp đêm."

Tần Chiêu Chiêu giật mình. "Hiểu Yến, những chốn như thế ngàn vạn lần không được tới nhé!"

Đàm Hiểu Yến cũng không muốn, tuy Ngô Quắc Anh nói làm tiếp viên chỉ cần tiếp khách, mời uống chút rượu, hát hò một chút là có thể kiếm được tiền, nhưng cô vẫn không muốn. Ngô Quắc Anh không ép, chỉ dặn cô

https://thuviensach.vn

đừng kể với người ở nhà chị ở đây làm tiếp viên, chị cho cô ở cùng, từ từ tìm việc làm.

Một cô gái trẻ tốt nghiệp trung cấp, không bằng cấp, không kinh nghiệm, muốn tìm một công việc tốt thật không dễ. Đàm Hiểu Yến ngược xuôi ở chợ việc làm mấy lần, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có những việc như công nhân xưởng hay phục vụ khách sạn, cô không muốn làm. Cuối cùng, cô ứng tuyển vào chân thủ kho ở một siêu thị văn phòng phẩm, bao ăn ngủ, lương tháng tám trăm đồng. Hai hôm sau, họ gọi điện báo cô đi làm, cô lập tức thu dọn hành lý tạm biệt Ngô Quắc Anh.

Làm việc ở siêu thị được hai tháng, bà chủ có một cô cháu họ xa thi trượt đại học đành chạy tới Thâm Quyến xin việc. Người nhà xuất hiện, chân coi kho của cô không còn. Siêu thị cũng không thiếu người, bà chủ không muốn nuôi thêm một kẻ nhàn rỗi, vì thế cho cô nghỉ việc. Bọn họ vô cớ đuổi việc cũng không bồi thường vì những công việc lương tháng mấy trăm ngàn này không ký hợp đồng lao động, ở hay đi chỉ một câu nói của họ là xong. Ít ra ông chủ vẫn có chút áy náy, nói cô cứ ở ký túc xá công ty vài ngày rồi đi tìm việc mới.

Trời tháng Bảy nóng như thiêu như đốt, ánh mặt trời như kim sa kim phấn vây lấy người. Hơi nóng rần rật mang đến chút áp lực tới nghẹt thở. Trời nóng bức, Đàm Hiểu Yến bôn ba khắp đường lớn đường nhỏ ở Thâm Quyến không ngừng nộp đơn xin việc.

Việc tốt khó tìm, nhất là lại tìm vội vàng như thế; mấy ngày liền chưa tìm được việc, bà chủ đã khó chịu. Ký túc xá mỗi người một chỗ, Đàm Hiểu Yến chưa đi thì cháu họ vẫn phải ở nhà bà, đương nhiên không thể vui nổi, trong lời nói cũng có vài phần mỉa mai. Đàm Hiểu Yến tuổi trẻ khí thịnh, không chịu nổi mấy câu khó nghe liền xách túi đi thẳng, thà ở đầu đường còn hơn ở lại nhìn cái bản mặt khó chịu của bà chủ.

https://thuviensach.vn

Lúc tức giận không suy nghĩ nhiều, đến khi thật sự chơ vơ giữa đường rồi, Đàm Hiểu Yến từ từ nghĩ lại mới thấy nản. Ông chủ đã đồng ý cho cô ở lại đến lúc tìm được việc mới, chỉ cần lờ cái mặt khó coi của bà chủ là xong, vậy mà cô lại nóng nảy quá, mới bị móc máy vài câu đã đùng đùng xách túi đi. Cô đi là đúng ý bà chủ, đã thế bản thân còn lang thang đầu đường. Đúng là ngu không ai bằng!

Do dự một lúc, Đàm Hiểu Yến mang một bụng âu sầu, uất ức bắt một chiếc xe bus. Xe bus đi qua đường Thâm Nam nổi tiếng Thâm Quyến. Đại lộ Thâm Nam thẳng tắp là con đường phồn hoa, đông đúc xuyên qua lòng thành phố Thâm Quyến. Đại học Thâm Quyến, viện khoa học kĩ thuật, thành Hoa Kiều, công viên trung tâm, công viên Cửa sổ thế giới, phố mua sắm Đông Môn, cao ốc Địa Vương… Một loạt những công trình kiến trúc hiện đại như châu ngọc điểm xuyết hai bên đường. Đêm xuống, đèn neon lấp lánh sáng hơn tinh tú trên trời, con đường rực rỡ, huy hoàng dưới ánh đèn lung linh. Đường Thâm Nam không chỉ là con đường để đi lại, bản thân nó còn tóm gọn tất cả những cảnh sắc kinh điển của thành phố này.

Đàm Hiểu Yến rất thích đại lộ Thâm Nam. Lần đầu tiên đi qua con đường này cô đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc, con đường xinh đẹp, bừng lên sức sống và hơi thở hiện đại, tươi mới. Những lúc rảnh rỗi, cô sẽ bắt xe bus đi một vòng quanh Thâm Nam ngắm cảnh; đến giờ không còn chỗ nào để đi, cô vẫn theo thói cũ bắt xe bus đi vòng quanh, định mượn cảnh giải sầu.

Đại lộ Thâm Nam vẫn xinh đẹp như thế, nhưng càng ngắm nhìn cô càng thấy tâm trạng mình u ám. Cảnh đẹp không những không giúp cô xua tan nỗi phiền muộn mà còn khiến cô buồn bực, khó chịu hơn. Tới một điểm dừng, cô xuống xe, tìm bốt điện thoại gần nhất gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu vừa quay về ký túc xá, nghe thấy tiếng bạn tốt trong điện thoại có phần khác lạ, cô lo lắng hỏi han. Đàm Hiểu Yến kể hết đầu đuôi, cuối cùng nói: "Chiêu Chiêu à, giờ mình một thân một mình xách hành lý đi giữa đường Thâm Nam. Lúc trước từng kể cậu nghe đại lộ Thâm Nam đẹp đẽ, cây cối xanh tươi lại nhiều công trình đẹp mắt, những lúc rảnh rỗi mình hay tới đây chơi. Đêm nay đường Thâm Nam vẫn rộng rãi, đẹp đẽ như thế, nhưng không hiểu sao lòng mình khó chịu tới vậy. Bởi vì nó có đẹp cũng không liên quan tới mình, nơi này không phải chốn của mình. Mình chỉ là một đứa tha hương làm thuê, Thâm Quyến lớn như vậy nhưng không có chốn dung thân cho kẻ làm thuê như mình." Nói xong, chỉ còn tiếng nức nở, cô gái mười chín tuổi đau đớn nghẹn ngào.

Đại lộ Thâm Nam đẹp đẽ hẳn sẽ nhớ mãi đêm hè ấy, một cô gái trẻ tha hương bất lực, tủi thân bật khóc giữa đường. Tần Chiêu Chiêu cũng vĩnh viễn không thể quên tiếng khóc nức nở của Đàm Hiểu Yến trong điện thoại, lòng cô nhói lên một niềm chua xót.

Thế giới ngoài kia tươi đẹp quá, nhưng chẳng biết phải làm sao… Người trẻ ôm mộng lớn ra đời tìm kiếm tương lai, trải qua gió mưa của thế giới ngoài kia thì đều thấm thía ý tứ của hai câu nói này.

Đàm Hiểu Yến lang thang giữa Thâm Quyến không ai thân thiết, người quen duy nhất là Ngô Quắc Anh, cô chỉ có thể nhờ đến chị. Chị cho cô ở lại, còn khuyên cô nên tới hộp đêm thử một lần. "Hộp đêm cũng chẳng có gì, em chỉ cần ngồi chung mời khách uống rượu, hát hò chút thôi, không cần phải biểu diễn gì đâu."

Đàm Hiểu Yến ở nhờ nhà chị, không nỡ từ chối, đành đi theo một lần. Cô chẳng có áo quần tử tế, chỉ để mặt mộc, mặc một chiếc áo trắng, váy xanh tới hộp đêm. Ngô Quắc Anh gặp một vị khách quen, giới thiệu Đàm Hiểu Yến: "Đây là em gái cùng quê em, xin nhờ ông chủ Hách quan tâm một chút, đừng dọa em nó sợ."

https://thuviensach.vn

Không biết có phải nhờ lời nhắc nhở của chị hay không, mà ông chủ Hách rất nhã nhặn, chỉ cùng Đàm Hiểu Yến hát vài bài, lúc đi còn cho cô hai trăm đồng. Cô bất ngờ trợn tròn mắt, lần đầu tiên trong đời tiền đến tay dễ dàng như thế. Lúc ấy, cô tự nhiên muốn đồng ý đi làm ở hộp đêm với Ngô Quắc Anh. Kiếm tiền dễ quá đi! Bản tính con người ham ăn lười làm, nếu có thể kiếm tiền dễ dàng thì ai sẽ đồng ý chịu khổ đây?

Đàm Hiểu Yến gọi điện kể cho Tần Chiêu Chiêu nghe những gì đã gặp ở hộp đêm, cô tinh tế nhận ra bạn mình đã có phần dao động, liền khuyên nhủ thật lâu. Đêm nay, mắt thấy tiếp viên hộp đêm mặc trang phục hở hang, cô lại viết một bức thư dài gửi bạn. Hiếu Yến không có số điện thoại cố định, chỉ có thể liên lạc qua thư. Cô viết thư dặn bạn tuyệt đối đừng tới hộp đêm, nơi đó giống một chảo nhuộm, đã rơi vào không muốn ô uế cũng chẳng dễ dàng.

Chương 7

Lần thứ ba tới nhà bà Kiều Mục, lúc gõ cửa, tim Tần Chiêu Chiêu đập thình thịch. Được nghỉ hè rồi, Kiều Mục hẳn ở nhà? Cô vô thức sửa lại đầu tóc, bôi thêm một lớp son mỏng, hy vọng có thể xinh đẹp đứng trước mặt cậu. Nhưng Kiều Mục không có nhà, cô thất vọng. Cẩn thận giấu nỗi thất vọng sau gương mặt tươi cười, cô chủ động giúp mợ Kiều Mục làm việc nhà.

Bao nhiêu lần, cuối cùng mợ cũng mở miệng vàng giữ cô lại ăn cơm tối. Ban đầu cô không muốn ở lại làm phiền, nhưng nói không chừng Kiều Mục sẽ về ăn cơm thì sao? Cô bèn đồng ý ở lại.

https://thuviensach.vn

Kiều Mục không về nhà buổi tối, mợ mơ hồ nói không cần lo cho cậu, Tần Chiêu Chiêu cũng không tiện hỏi thêm. Mục Tùng tăng ca chưa về, bàn ăn chỉ có Tần Chiêu Chiêu, mợ và con gái Đình Đình, bà ngoại ăn trước rồi.

Hôm nay mợ thật nhiệt tình với cô, còn ý vị gắp đồ ăn. "Mấy món nhà thường ăn thôi, cũng may cháu không phải người ngoài, đừng trách mợ nhé!"

Tần Chiêu Chiêu được yêu quý tự nhiên thấy sợ hãi, cô thành người trong nhà từ bao giờ thế?

Lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được gặp em họ Kiều Mục, dáng người và cái tên Đình Đình[1] của cô bé này hoàn toàn không liên quan đến nhau; thân hình bụ bẫm, gương mặt tròn trịa chẳng có chút gì gọi là duyên dáng, yêu kiều hết. Cô bé này có vẻ giống mẹ hơn, nhìn chẳng thấy nét nào giống Kiều Mục.

[1] Có nghĩa là "xinh đẹp".

Mợ than thở, sau hè Đình Đình sẽ lên lớp mười một, chẳng mấy nữa mà vào lớp mười hai. Đây là thời điểm quan trọng, cần tranh thủ học hành, có điều thành tích học tập của cô bé này không ổn định. Hè này cũng muốn cho cô đi học thêm, nhưng học phí thật muốn dọa chết người. Nhà này kinh tế khó khăn lắm! Bà thì bệnh, con gái còn đi học, bản thân mợ chẳng có việc làm, cả nhà chỉ dựa vào tiền lương của Mục Tùng, chỉ hận không xé đôi được một đồng ra mà tiêu. Tố khổ nửa ngày, mợ mới vào vấn đề chính: "Tần Chiêu Chiêu à, cháu quen biết Kiều Mục lâu như vậy rồi, em Kiều Mục cũng như em cháu nhỉ? Không biết hè cháu có rảnh để tới phụ đạo cho Đình Đình một chút không?"

Tần Chiêu Chiêu sực tỉnh, sao đột nhiên mợ tử tế vậy chứ, hóa ra muốn nhờ cô tới phụ đạo cho con gái mình… miễn phí. Tính toán thật cẩn thận,

https://thuviensach.vn

cô cũng tình nguyện bị người ta tính kế. "Được ạ!"

Mợ hớn hở: "Cảm ơn cháu!"

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu ở lại phụ đạo cho Đình Đình. Cô bé này học hành thiếu kĩ năng trầm trọng, thử một đề đơn giản cũng làm sai, bài phức tạp phải giảng đi giảng lại mới hiểu được, khiến cô nói tới khô cổ họng.

Cô tận tình với "nghĩa vụ" như thế khiến mợ hài lòng lắm. "Cháu nhẫn nại thật đấy. Lần trước nhờ Lăng Minh Mẫn dạy cho Đình Đình một chút, con bé mới nói được mấy câu đã mất kiên nhẫn. Sau đấy còn tránh mặt không tới nữa, bảo là ở trường học hành bận bịu không có thời gian. Mợ đây biết thừa con bé không muốn đến."

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười, không ý kiến gì, Lăng Minh Mẫn không muốn đến cũng phải thôi. Đến giặt tã cho bà già liệt, phải dạy em họ ngốc học, ai sẽ tình nguyện đến? Làm bạn gái chứ có phải làm bảo mẫu hay gia sư đâu?

Cô đồng ý đến vì bản thân có ý riêng thôi, biết rõ mình bị lợi dụng vẫn cam tâm tình nguyện. Cô thầm mến Kiều Mục bao nhiêu năm rồi, thầm thương là một chuyện nhỏ bé như vậy thôi, giống như đóa hoa nở giữa bụi trần, bé nhỏ không đáng nhắc tới nhưng tình ý vô hạn. Có cơ hội thường xuyên tới nhà bà ngoại cậu, cô có cảm giác được gần cậu hơn một chút.

Đã đồng ý với mợ, mỗi tuần sẽ tới dạy Đình Đình ba buổi, Tần Chiêu Chiêu nghiêm túc thực hiện lời hứa. Lần thứ hai tới đúng lúc gặp Kiều Mục ở nhà, đang chuẩn bị đưa bà xuống lầu ngồi xe lăn đi dạo. Cậu bất ngờ thấy cô đồng ý dạy Đình Đình học, tuy không dám nói gì trước mặt cậu ruột nhưng vẫn khẽ nhăn mặt.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu dạy Đình Đình xong, vừa lúc Kiều Mục đưa bà ngoại về. Cậu chủ động tiễn cô xuống lầu, vừa ra khỏi cửa liền thở dài. "Tần Chiêu Chiêu, phiền cậu dạy Đình Đình thật ngại quá! Mợ mình cũng thật là, sao mà vẫn mở miệng được thế?"

"Không sao đâu, dù sao mình cũng rảnh, giúp một chút không mất gì."

"Có điều, trời nắng chang chang như vậy, để cậu chạy tới chạy lui, không một đồng tiền công, vừa tốn thời gian vừa tốn sức, mợ mình cũng hơi quá!"

"Không sao đâu, coi như đạp xe rèn luyện."

Kiều Mục nghiêm túc nhìn cô. "Tần Chiêu Chiêu, mình biết cậu tốt bụng, tự nguyện giúp người khác, nhưng mợ mình chỉ lợi dụng lòng tốt của cậu thôi. Mình không an tâm chút nào."

"Kiều Mục, không sao đâu. Mợ cậu cũng khó xử mà, học phí không rẻ, coi như mình giúp mợ." Nói xong cô chuyển đề tài: "Phải rồi, gần đây cậu bận à?"

"Ừ, bận lắm, nghỉ hè làm gia sư cho mấy nhà."

"Thảo nào lần trước tới không gặp cậu."

Kiều Mục giật mình. "À cái này… mình không ở nhà bà."

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người. "Nghỉ hè cậu vẫn ở trường sao?"

Cậu im lặng một chút mới nói tiếp: "Mình ở nhà trọ. Ngày trước mẹ mình có thuê một ngôi nhà gần trường, giờ mình vẫn ở đó."

https://thuviensach.vn

Năm đó, để tiện cho việc học hành của con, Mục Lan thuê một căn nhà gần Học viện Âm nhạc Thượng Hải để hai mẹ con ở. Bà bị tai nạn, hợp đồng còn nửa năm, Kiều Mục tiếc ngôi nhà đã ở cùng mẹ mấy năm nên vẫn tiếp tục thuê, ráng sức giữ lại "căn nhà" này lâu một chút.

Tần Chiêu Chiêu không nghĩ tới chuyện này, cô chắc mẩm ba mẹ mất, trở về Thượng Hải hẳn Kiều Mục sẽ ở nhà bà, không ngờ cậu vẫn ở tại ngôi nhà mẹ thuê trước kia. Chẳng trách lần trước cô tới đây không gặp cậu, mà nhắc tới thì mợ cũng lảng đi, hẳn mợ sợ nếu biết Kiều Mục không ở đây, cô sẽ không giúp Đình Đình nữa. Thật ra mợ lo lắng hơi quá, Kiều Mục không ở đây cô vẫn đồng ý thôi, dù sao đây cũng là nhà bà cậu, cậu vẫn phải thường xuyên về nhà. Chỉ cần được thấy cậu cũng đủ khiến cô thỏa mãn rồi, dù sao cô cũng không thể tới chỗ cậu ở một mình mà tìm cậu được.

Hè này, ngoài lúc làm việc ở siêu thị, phần lớn thời gian còn lại của Tần Chiêu Chiêu là "làm nghĩa vụ" ở nhà bà ngoại Kiều Mục. Người ngoài nhìn vào thấy cô làm không công, thực ra với cô, được gặp Kiều Mục thường xuyên chính là thù lao rồi.

Kiều Mục nghỉ hè đi làm thêm nhưng so với lúc đi học vẫn dư dả thời gian, vì thế cậu về nhà bà nhiều hơn. Hình như cậu không muốn xa bà, hễ về tới là nói chuyện với bà, ngược lại rất ít nói chuyện với cậu mợ. Hai người họ nói chuyện đều dùng tiếng Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu không quen nên nghe không hiểu, huống chi bà ngoại nói không rõ ràng, chẳng hiểu hai người đang nói gì.

Tần Chiêu Chiêu nghe không hiểu nhưng Đình Đình thì hiểu hết, cô bé quẹt miệng nói: "Bà già cả, đầu óc lú lẫn rồi, nói đi nói lại chỉ có mấy chuyện. Em nghe mà ong cả óc, chỉ có anh họ mới kiên nhẫn ngồi nghe hết được."

https://thuviensach.vn

Kiều Mục quả thật rất kiên nhẫn với bà, cậu không chỉ nói chuyện với bà mà còn gội đầu, rửa mặt, lau chân, mát xa cho bà, đến chiều sẽ đưa bà ra ngoài đi dạo. Cậu Mục Tùng đi làm thường xuyên tăng ca, rất ít khi ở nhà; mợ cũng không muốn phí hơi vác bà lão và xe lăn xuống lầu đi dạo, chỉ lúc nào Kiều Mục về mới đưa bà ra ngoài. Bà cụ thấy cậu về nhà, gương mặt đầy nếp nhăn lại nở nụ cười tươi rói.

Tần Chiêu Chiêu thật lòng nói: "Kiều Mục, cậu chăm chút bà quá!"

Kiều Mục cười ảm đạm, nụ cười chất chứa biết bao ưu thương. "Ngày đó cậu cũng biết tình cảnh của mẹ tôi rồi nhỉ, bác sĩ nói nếu bà còn sống cũng sẽ nằm liệt, thậm chí có thể thành sống thực vật. Cậu tôi đã muốn ngừng điều trị, nhưng tôi nhất quyết không chịu. Bởi vì nếu mẹ còn, bất kể bà nằm liệt hay sống thực vật, tôi vẫn là đứa con có mẹ. Tôi nguyện đánh đổi tất cả những gì mình có để cứu bà, nhưng bà vẫn… Tôi vẫn không còn mẹ. Ngày mẹ còn, bà ngoại thương tôi lắm, chăm sóc bà coi như tận hiếu thay mẹ tôi, cũng để bù đắp nỗi hận trước kia tôi chưa từng một lần quan tâm, chăm sóc mẹ."

Cậu nói liền một mạch khiến Tần Chiêu Chiêu cảm động vô cùng, hóa ra Kiều Mục tận tâm săn sóc bà ngoại cũng một phần vì nhớ tới mẹ.

Kiều Mục thường xuyên về thăm bà nhưng Lăng Minh Mẫn rất ít khi đi cùng. Chỉ một lần Tần Chiêu Chiêu gặp Lăng Minh Mẫn ở nhà bà ngoại. Gặp cô, Lăng Minh Mẫn cười khách sáo. "Tần Chiêu Chiêu, chào cậu!"

Mợ thấy cô ấy đến liền nói mát: "Ái chà! Cô bận rộn lắm mà, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây thế?"

Kiều Mục nhướng mày, chuyển đề tài: "Mợ à, bọn cháu đưa bà ra ngoài, không ăn cơm tối ở nhà. Mợ không cần để phần đâu ạ!"

https://thuviensach.vn

Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn một người đỡ bà, người kia mang xe lăn xuống lầu. Mợ cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm, sao hai đứa này lại muốn dắt bà cụ bị liệt ra ngoài ăn cơm chứ?

Đình Đình đột nhiên nhớ ra. "Mẹ, không phải hôm nay là sinh nhật anh họ chứ? Con nhớ ngày trước nghỉ hè đều được ăn bánh sinh nhật. Lần nào bác cũng mua bánh ngọt ở tiệm Hồng Bảo Thạch, bà thích ăn bánh sữa ở tiệm đó nhất, đồ của tiệm khác đều không ăn."

Lúc này mợ mới nhớ ra. "Phải rồi, thằng bé sinh vào tháng Sáu âm, tháng này đúng là tháng Sáu, ngày nào thì mẹ cũng không nhớ. Có khi hôm nay sinh nhật nó mà mình quên khuấy mất, thằng bé này cũng chẳng nói năng gì!"

©STE.NT

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy giật mình, hóa ra hôm nay là sinh nhật Kiều Mục, vậy mà cả nhà cậu ruột chẳng ai nhớ tới. Hôm nay sinh nhật cậu, sinh nhật mười chín tuổi sau khi ba mẹ qua đời, vậy mà cả nhà cậu ruột đều quên. Nhưng lúc cậu đến đón bà không hề tỏ ra hờn giận hay bất mãn gì, chỉ bình thản bước đi. Lẽ nào trong lòng cậu, cậu ruột có nhớ hay không cũng không quan trọng, bởi vì giờ chỉ còn bà là người thân duy nhất của cậu thôi?

Khai giảng năm thứ hai, Tần Chiêu Chiêu có tiền làm thêm hai tháng ở siêu thị chống lưng, không giống năm trước việc gì cũng làm nữa. Cô chỉ nhận làm gia sư cho một học sinh tiểu học, mỗi tuần ba buổi tính theo giờ, mỗi tháng có thêm mấy trăm đồng. Thời gian rảnh cô tới nhà bà ngoại Kiều Mục phụ đạo cho Đình Đình, cuối tuần khá thảnh thơi.

https://thuviensach.vn

Cuối tuần, Kiều Mục rảnh cũng về thăm bà, tuy cậu thường chỉ kiên nhẫn nói chuyện với bà, ít trò chuyện với gia đình Mục Tùng nhưng vẫn rất ôn hòa với cô. Nếu cô về lúc cậu còn ở đó, cậu sẽ tiễn cô xuống lầu; cô cũng thường giúp bê xe lăn xuống mỗi khi cậu định đưa bà ra ngoài, tránh cho cậu phải lên xuống mấy lần.

Quan hệ của cô và Kiều Mục ngày một tốt đẹp, cô nghĩ mình chắc cũng được tính là bạn tốt của cậu. Không thể làm bạn gái, có thể làm bạn tốt cũng coi như được an ủi. Cô vốn chưa từng mong có thể phát triển tình cảm với cậu, chỉ cần được ở cạnh cậu là tốt lắm rồi.

Ít lâu sau ngày khai giảng năm thứ hai, một nam sinh Thượng Hải chủ động gửi thư cho Tạ Á, nói muốn làm bạn với cô. Tạ Á vui vẻ đưa thư cho Tần Chiêu Chiêu xem. “Cậu nói xem, có phải cậu ta muốn theo đuổi mình không?”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười, còn phải hỏi sao, lên đại học, con trai tự nhiên chủ động làm quen với con gái hẳn nhiên là có ý đồ rồi. Tạ Á luôn muốn tìm người yêu là người Thượng Hải, chẳng phải thế này là quá hợp ý sao? Tuy nam sinh kia không được cao ráo, đẹp trai lắm, lưng còn hơi còng nhưng là người Thượng Hải, Tạ Á đồng ý hẹn hò, nói thử tiếp xúc xem thế nào.

Kết quả cũng không hay ho gì, nam sinh kia rất thích động tay động chân, mới gặp lần đầu đã đòi cầm tay, lần thứ hai đòi ôm eo, lần thứ ba đòi hôn, lần thứ tư Tạ Á xanh mặt quay về nói tên kia mơ hão đòi đi thuê nhà nghỉ với cô. Tạ Á tức quá, cho hắn một cái tát. “Mới gặp vài lần đã rủ đi nhà nghỉ, anh coi tôi là loại người gì? Đi chết đi!”

Tần Chiêu Chiêu không tưởng tượng được, cô sống ở tỉnh lẻ, chuyện quan hệ nam nữ vẫn còn rất bảo thủ. Lớn thế này rồi, cô chưa từng cầm tay con trai, đừng nói tới chuyện vừa hẹn hò đã đòi nắm tay, ôm éo, hôn và lên

https://thuviensach.vn

giường. Cô cảm thấy nam sinh khinh người kia rất đáng bị ăn tát. Trong mắt anh ta, nữ sinh vùng khác dễ dãi thế sao? Tạ Á cho anh ta cái tát là phải lắm!

Tạ Á tức điên, ngồi trong ký túc xá chửi nam sinh đốn mạt kia mất nửa ngày, cuối cùng vơ hết đàn ông Thượng Hải lại mà mắng: "Đàn ông con trai Thượng Hải không được ai tử tế, nếu không phải loại nịnh hót thì toàn là yêu râu xanh."

Tần Chiêu Chiêu không thích nghe lời mắng chửi này, Kiều Mục cũng là người Thượng Hải, cậu không phải đồ tồi. Cũng may, Tạ Á mắng xong vội phản ứng: "Tần Chiêu Chiêu, tất nhiên sẽ trừ Kiều Mục của cậu ra. Cậu ấy chắc chắn là thứ tốt… À nhầm, chắc chắn là cậu con trai ngoan!"

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt. "Cái gì mà Kiều Mục của mình, đừng nói lung tung!"

Chương 8

Không lâu sau, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ được biết, thực ra Kiều Mục cũng không phải "ngoan" lắm.

Cuối tuần nọ, cô vẫn đến nhà bà ngoại Kiều Mục phụ đạo cho Đình Đình như thường lệ, vợ chồng Mục Tùng đang trò chuyện gì đó trong phòng khách, thấy cô đến, hai người liền nín thinh. Cô cũng không quan tâm, vào thẳng phòng Đình Đình giúp con bé học bài.

Cách một lớp cửa vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng người léo nhéo, có điều không thể nghe rõ hai người nói gì, cho đến tận khi mợ cao giọng:

https://thuviensach.vn

“Tôi không nói linh tinh đâu, có người tận mắt thấy hai đứa nó vào hiệu thuốc mua cái đó mà. Ông cứ chờ chuẩn bị lên chức đi!”

“Bà nhỏ mồm thôi!”

Mợ lại hạ giọng nhưng tiếng vẫn khá to: “Tôi đã bảo từ đầu rồi mà. Nó ở một mình, lại có bạn gái, sớm muộn gì chẳng gây họa.”

Tuy họ không nhắc tên nhưng Tần Chiêu Chiêu thừa hiểu hai người đang nói đến Kiều Mục. Cậu ở một mình, Lăng Minh Mẫn là bạn gái, nhưng hai người họ gây ra họa gì? Mà tới tiệm thuốc mua cái gì? Lòng ngập hồ nghi, bỗng được nghe câu “chuẩn bị lên chức” của mợ, cô giật mình sửng sốt.

Mục Tùng muốn lên chức, điều kiện tiên quyết là phải có cháu. Lẽ nào Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn… Hai người họ… Đầu Tần Chiêu Chiêu đột nhiên trống rỗng.

Lúc Kiều Mục gõ cửa vào nhà, cậu hoàn toàn không để ý sắc mặt khác thường của cậu mợ, nói vài câu với họ rồi định quay vào phòng bà. Đột nhiên bị Mục Tùng gọi giật lại: “Kiều Mục, cháu qua đây, cậu có chuyện muốn nói.”

Thấy vẻ mặt cậu là lạ, Kiều Mục không hiểu gì, theo cậu vào buồng trong. Mục Tùng nhìn đứa cháu trước mặt, hồi lâu không nói năng gì. Đúng là lớn thật rồi, lần đầu gặp thằng bé còn quấn tã đỏ hỏn, giờ đã là chàng trai mười chín rồi. Mặt mũi thanh tú giống mẹ nó quá! Nhớ tới người chị không may qua đời sớm, ông không khỏi thở dài. Thấy cậu im lặng, Kiều Mục đành hỏi: “Cậu, có chuyện gì ạ?”

“Kiều Mục này,” Mục Tùng mở lời. “Cháu… và Minh Mẫn... gần đây thế nào?”

https://thuviensach.vn

Kiều Mục ngẩn ra, sắc mặt thiếu tự nhiên. “Tốt ạ!”

Cậu đáp ngắn gọn, không lộ ra manh mối gì. Mục Tùng không biết làm thế nào, đành nói thẳng: “Hôm qua, người quen của mợ thấy hai đứa đi mua que thử thai, có thật vậy không?”

Thoáng chốc, mặt Kiều Mục đỏ bừng tới tận mang tai. Cậu cúi đầu không đáp, nhưng vẻ lúng túng của cậu đã là câu trả lời rõ ràng rồi.

Hai cậu cháu cùng không biết nói gì, căn phòng chìm trong yên lặng. Một lúc sau, Mục Tùng mới mở miệng: “Kiều Mục, cháu mười chín rồi, cậu là người từng trải, một số việc cậu có thể hiểu được. Cháu còn trẻ, nhất định bị kích động. Có điều, cháu và Minh Mẫn còn nhỏ, hai đứa vẫn đi học, chuyện kia… cần có biện pháp. Cháu hiểu ý cậu chứ?”

Đầu Kiều Mục rũ xuống, không nói không rằng. Cậu im lặng, Mục Tùng đành phải nói tiếp: “Có mấy chuyện cậu không biết phải nói sao với cháu, nhưng không thể không nói được. Ba mẹ cháu không còn, cậu không nói sẽ chẳng có ai nói cho cháu hết. À đúng rồi, rốt cuộc Minh Mẫn thế nào? Có thai hay không? Nếu có cũng đừng dối cậu. Hai đứa còn nhỏ, không hiểu chuyện mà tự tìm cách xử lý rất dễ xảy ra chuyện. Mau nói để cậu nghĩ cách.”

Kiều Mục đáp nhẹ: “Không ạ, chỉ sợ bóng sợ gió thôi.”

Mục Tùng thở phào, không có là may nhất, chuyện phiền toái thế này có đi nhờ người xử lý cũng không phải chuyện vẻ vang gì. Ông đành tiếp tục dặn dò các biện pháp, dẫu thấy không thuận miệng. Kiều Mục trước sau vẫn cúi đầu, yên lặng lắng nghe.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu cũng không hiểu làm thế nào mình dạy xong cho Đình Đình được. Cô ra khỏi phòng Đình Đình vừa lúc Kiều Mục từ phòng cậu bước ra. Mặt đối mặt, gương mặt đỏ bừng của Kiều Mục lọt trọn vẹn vào mắt cô. Cậu có chút thiếu tự nhiên, chỉ gật đầu chào cô, rảo chân vào phòng bà ngoại, lập tức đóng cửa, xem ra cậu chỉ muốn yên tĩnh nói chuyện với bà.

Lần đầu tiên Kiều Mục biết Tần Chiêu Chiêu sắp đi nhưng không tiễn, hẳn cậu không rảnh để bận tâm tới cô. Khuôn mặt đỏ bừng và cử chỉ lúng túng ban nãy đã xác minh cho dự đoán của Tần Chiêu Chiêu.

Ôm trái tim bị chấn động, Tần Chiêu Chiêu một mình rời đi, bước chân rất nhẹ, trong lòng hốt hoảng. Đêm đó, Tần Chiêu Chiêu không sao ngủ được, chuyện của Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn cứ xoay mòng mòng trong đầu, hai người họ có thể làm "chuyện ấy"! Cô thật sự không thể tin nổi.

Đến tận năm lớp mười, Tần Chiêu Chiêu mới biết "chuyện ấy" là chuyện gì. Rất nhiều người truyền miệng những nam sinh, nữ sinh thân thiết với nhau, thân tới độ như keo sơn đều đã làm "chuyện ấy". "Chuyện ấy" là chuyện gì thì hầu như ai cũng biết, chẳng qua nam nữ sinh tuổi trẻ thơ ngây ngượng miệng không muốn nói thẳng là "làm tình" nên phải dùng "chuyện ấy" để tránh đi.

Ngày đó, Tần Chiêu Chiêu chẳng hiểu "chuyện ấy" nghĩa là gì, sau này mới biết đó là chỉ chuyện nam nữ sinh thân mật với nhau. Thân mật thì dễ hiểu rồi, có thể thấy vô số màn thân mật trên ti vi: ôm, hôn, vuốt ve, cởi áo… nhưng cảnh chỉ dừng lại ở đây, cùng lắm thì quay thêm cảnh lộ vai hay lưng trần chứng tỏ đã cởi hết áo quần. Những cảnh này đã khai sáng hiểu biết giới tính cho lũ trẻ choai choai, nhưng cũng chỉ nửa kín nửa hở làm người xem chỗ hiểu chỗ không.

https://thuviensach.vn

Thứ Tần Chiêu Chiêu không thể hiểu nổi là vì sao các cô, các bác trong ti vi chỉ cần ôm ấp, hôn hít, vuốt ve nhau là có thể có con? Chuyện này vẫn khiến cô đau đầu không sao lý giải nổi. Giờ giáo dục giới tính cũng không nói rõ, chỉ nói cái gì nếu mà tinh trùng gặp trứng sẽ thụ thai tạo ra một sinh linh mới. Cái chính là, nếu tinh trùng và trứng tồn tại biệt lập trong cơ thể đàn ông và phụ nữ thì làm thế nao nó chui ra ngoài mà gặp nhau được đây? Lẽ nào lén chuồn ra khi ôm nhau hay miệng kề miệng lúc hôn?

Chớ cười Tần Chiêu Chiêu, ở cái tuổi thơ ngây ấy, có thể tưởng tượng được như cô là quá sức rồi.

Lên đại học, giữa Thượng Hải phóng khoáng, đâu đâu cũng thấy những chàng trai to gan. Tần Chiêu Chiêu thường xuyên gặp cảnh mấy đôi yêu nhau không coi ai ra gì, hồn nhiên ôm hôn trong sân trường. Ban đầu cô còn đỏ mặt tránh đi, sau này quen mắt rồi cũng không thấy lạ nữa. Có lần đang đi xuống, cô gặp một đôi quấn lấy nhau giữa cầu thang thư viện, hai người họ cản đường, cô không đi được, đành đứng chờ. Nhưng họ quấn nhau mãi không rời, cuối cùng cô không khách khí đi qua. “Phiền tránh đường!”

Về ký túc xá kể chuyện mua vui cho Tạ Á. Tạ Á nghe xong, nói: “Thế có là gì, buổi tối cậu cứ thử đi vòng quanh mấy xó xỉnh trong trường xem, còn to gan hơn thế nhiều. Lao công không ít lần quét thấy “áo mưa” đấy, rõ ràng là “lén xếp hình” mà.”

Tần Chiêu Chiêu trừng mắt. ““Lén xếp hình” là cái gì, sao tự nhiên lại dính tới đồ chơi thế?”

“Cậu không biết “lén xếp hình” là gì à?”

Tần Chiêu Chiêu khó hiểu lắc đầu, Tạ Á giải thích ngắn gọn: “Là trốn vào chỗ tối lén làm tình đó!”

https://thuviensach.vn

Nói vậy, "lén" ở đây tức là lén lút, nhưng "xếp hình" là sao? Tần Chiêu Chiêu không hiểu nổi. Nhắc tới đề tài này, cô lại mang nỗi nghi hoặc bấy lâu ra thảo luận với Tạ Á, rốt cuộc làm thế nào tinh trùng trong cơ thể đàn ông có thể kết hợp với trứng trong cơ thể phụ nữ?

Tạ Á suýt thì cười đến vỡ bụng. "Ôi trời ơi, Tần Chiêu Chiêu, hóa ra cậu chẳng hiểu gì à? Em gái ngây thơ quá! Rồi, nay chị đây sẽ "xóa mù chữ" cho em!"

Nghe Tạ Á phổ cập kiến thức "xóa mù chữ", Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt tía tai không tin nổi. "Ra là vậy sao?"

Rõ ràng Tần Chiêu Chiêu mù tịt khoản này.

Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn, hai người họ đã làm "chuyện ấy". Đây là một bước quan trọng trong quan hệ nam nữ, nhưng trong quan niệm của Tần Chiêu Chiêu, những chuyện này chỉ xảy ra sau khi đã kết hôn. Có điều, hai người họ lại làm trước, điều này khiến lòng cô rối như tơ vò.

Đêm sinh nhật mười chín tuổi của Kiều Mục, cậu và Lăng Minh Mẫn đã thực hiện nốt bước chuyển biến quan trọng cuối cùng, từ một cậu trai thành đàn ông.

Trước kia, hai người lần đầu nắm tay nhau, lần đầu ôm, lần đầu trao nhau nụ hôn mà tim đập thình thịch. Tất cả những lần đầu tiên ấy họ đều dành cho nhau, mãi đến tận bây giờ họ mới hoàn toàn có được nhau.

Là Lăng Minh Mẫn chủ động, Kiều Mục không phải kiểu con trai chủ động tấn công, cậu vẫn là chàng trai nhã nhặn biết thủ lễ, tuyệt đối không bao giờ đưa ra cái yêu cầu sặc mùi lợi dụng như thế này với cô gái mình thích. Hơn nữa, ba mẹ cùng mất, một năm qua cậu vẫn sống trong nỗi ám

https://thuviensach.vn

ảnh về tai nạn bất ngờ kia, trên mặt hiếm khi thấy nụ cười, chưa bao giờ có ý muốn làm "chuyện ấy" với Lăng Minh Mẫn.

Nhưng đêm đó, cùng ăn tối với Lăng Minh Mẫn xong, đưa bà ngoại về, cô nói có quà sinh nhật bí mật tặng cậu, nói hai người về nhà cậu thuê.

Lăng Minh Mẫn đã qua nhà Kiều Mục nhiều lần, cuối tuần thường xuyên ở lại nơi này, mỗi người ngủ một phòng. Kiều Mục sống trong phòng Mục Lan ngày trước, bao nhiêu đồ đạc vẫn như cũ, thậm chí đến cả chăn đệm mẹ đã dùng trước kia cậu cũng không nỡ giặt vì chúng vẫn lưu lại chút gì của mẹ. Lăng Minh Mẫn ở trong phòng cũ của cậu, gian phòng đó giờ hầu như toàn đồ của cô.

Trước khi đưa quà, Lăng Minh Mẫn buộc cậu phải nhắm mắt, cậu nghe lời, đến khi mở mắt thì nhất thời ngây người.

Đèn phòng khách đã tắt, chỉ còn ánh đèn hồng hồng dịu dàng trên tường. Lăng Minh Mẫn đứng cách cậu vài bước, hai má ửng hồng như cánh hoa đào, lông mi rủ xuống vì xấu hổ… Chiếc váy liền trên người cô đã không còn nữa, thân thể gợi cảm động lòng người chỉ còn bộ đồ lót đỏ tươi nổi bật trên làn da trắng như tuyết. Cô đứng trước mặt cậu như pho tượng ngọc được khắc tạc, như búp bê sứ đẹp đến thuần khiết, đẹp đến gợi cảm.

Ngây người một lúc, cậu không tự chủ được, đưa tay ôm cô vào lòng. Cơ thể cô toát ra một hơi ấm và hương thơm mê đắm lòng người, làn da mịn màng như lụa, tay chạm vào không nỡ rời đi.

Hai thân thể quấn chặt lấy nhau, môi cũng tự nhiên tìm tới môi. Không phải lần đầu Kiều Mục hôn Lăng Minh Mẫn nhưng nụ hôn này nồng nàn hơn những nụ hôn trước rất nhiều, nụ hôn nồng nàn giục người mê muội. Vừa hôn vừa cảm nhận cơ thể mềm mại của cô, máu trong người cậu sôi lên, như cồn gặp lửa đỏ, bùng cháy, không thể kiềm chế.

https://thuviensach.vn

Đêm ấy, hai người cảm nhận những điều kỳ diệu trong nhau. Lần đầu nếm trái cầm, Kiều Mục gấp gáp, lóng ngóng, Lăng Minh Mẫn cũng không biết phối hợp ra sao, nhưng họ còn trẻ, tình yêu của những người trẻ với những thuần khiết và nóng bỏng cũng đủ đưa họ tới đỉnh khoái lạc.

Có lần đầu tất nhiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba… Người trẻ tuổi khó có thể kháng cự lại thứ hoan lạc cực hạn này, và quên luôn hậu họa đi kèm, cho tới một ngày Lăng Minh Mẫn nói với Kiều Mục: tháng này đã muộn một tuần vẫn chưa thấy "bạn cũ" tới thăm, lẽ nào đã có thai rồi không?

Kiều Mục lập tức căng thẳng. Họ mới mười chín tuổi, sinh viên năm thứ hai, có thế nào Lăng Minh Mẫn cũng không thể mang thai, nếu không sẽ bị đuổi học. Nếu thật sự mang thai chỉ có thể phá bỏ.

Lăng Minh Mẫn sợ hãi. "Nghe nói làm vậy đau lắm!"

Kiều Mục hối hận. "Xin lỗi, là do anh không tốt."

Cuối cùng, vì muốn biết Lăng Minh Mẫn có mang thai hay không, lại ngại không muốn tới bệnh viện kiểm tra, thương lượng xong, họ cùng tới tiệm thuốc mua que thử thai. Kết quả như được đại xá, may mắn, quả là may mắn, không dính, cả hai cùng thở phào. Nhưng Kiều Mục không ngờ chuyện hai người đi mua que thử thai lại bị người quen của mợ bắt gặp, kết quả bị cậu nhẹ nhàng "dạy bảo" một trận.

"Thật không ra sao, bị ai gặp không bị, lại bị đúng người quen của mợ anh. Miệng lưỡi bà ấy thế nào anh còn lạ gì, chẳng biết còn bao nhiêu lời khó nghe đang chờ em. Em mặc kệ, sau này không đến nhà bà anh nữa đâu!"

https://thuviensach.vn

Chương 9

Lúc viết thư cho Đàm Hiểu Yến, Tần Chiêu Chiêu có đề cập tới việc quan hệ của Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn đột nhiên có chuyển biến mạnh mẽ. Đàm Hiểu Yến nhận được thư xong liền gọi điện ngay cho cô: "Giờ Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn gắn bó như vậy, cậu cũng đừng nghĩ tới cậu ấy nữa. Trong trường đại học có biết bao nhiêu con trai như thế, cậu thử tìm một nam sinh tử tế phù hợp rồi tính chuyện yêu đương đi. Nghe một cậu sinh viên thiết kế ở công ty mình nói, đi học đại học, yêu đương cũng coi như một môn học bắt buộc, sao cậu không thử học hành cho biết xem?"

Hiện Đàm Hiểu Yến đang làm nhân viên văn phòng tại một công ty quảng cáo. Cô xem thông báo tuyển dụng của công ty trên báo, thấy để trống phần yêu cầu về trình độ, bằng cấp; sau này Giám đốc mới cho cô hay đó là do công ty đã sơ suất. Nhưng sơ suất này đủ khiến hai mắt Đàm Hiểu Yến sáng bừng, lập tức gọi điện thoại hỏi rõ địa chỉ công ty và mang hồ sơ tới nộp.

Sau đêm tới hộp đêm làm "khách mời" ấy, Đàm Hiểu Yến còn đi cùng Ngô Quắc Anh thêm hai lần nữa. Đi vài lần mới biết, việc này không dễ ăn. Làm tiếp viên không đơn giản chỉ cùng khách hát hò, nhảy nhót; giữa ánh đèn mù mịt, khách hàng có thể ôm ấp, sờ mó nhưng tiếp viên không thể từ chối. Đây là thứ dịch vụ họ nhất định phải phục vụ. Kiểu phục vụ này Đàm Hiểu Yến không thể làm nổi, vì vậy đành quyết định đi kiếm một công việc tử tế.

Đây là một cô ty quảng cáo cấp ba, quy mô nhỏ, thuê một văn phòng ba phòng hai sảnh nhưng là nơi lý tưởng với Đàm Hiểu Yến. Ông chủ là Tằng tiên sinh tự mình phỏng vấn, ấn tượng về cô rất tốt, nhưng vừa xem xét các

https://thuviensach.vn

loại giấy tờ xong liền "a" một tiếng: "Cô tốt nghiệp trung cấp nghề sao? Ở đây chúng tôi yêu cầu ít nhất là tốt nghiệp đại học đấy!"

"Đâu có đâu, trong thông báo tuyển dụng của các vị không hề nhắc tới vấn đề bằng cấp. Giám đốc Tằng, tuy tôi chỉ tốt nghiệp trung cấp nghề nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc. Xin ngài cho tôi một cơ hội, tôi nhất định không làm ngài thất vọng đâu."

Giám đốc Tằng đồng ý sẽ xem xét, bảo cô cứ về chờ thông báo. Đàm Hiểu Yến tưởng chừng ba ngày chờ đợi dài bằng một năm, đến khi sắp tuyệt vọng lại thấy điện thoại gọi tới báo trúng tuyển.

Lúc Tần Chiêu Chiêu nhận được điện thoại báo tin vui của Đàm Hiểu Yến, thấy cô mừng như phát điên. "Chiêu Chiêu, mai mình sẽ đi làm cho một công ty quảng cáo. Làm việc trong văn phòng, là nhân viên văn phòng, bao ăn bao ở, lương tháng một ngàn rưỡi. Tự nhiên có thể tìm được một công việc tốt như vậy, đúng là mừng muốn chết!"

Tần Chiêu Chiêu cũng mừng thay cô. "Thật vậy hả? Vậy tốt quá rồi, chúc mừng cậu, Hiểu Yến! Giờ cậu cũng thành cô gái văn phòng rồi!"

Ba mẹ Hiểu Yến biết tin con gái tìm được việc ở công ty quảng cáo cũng rất mừng, con gái làm việc trong văn phòng, không vất vả lại mưa không đến mặt, nắng chẳng tới đầu, thật quá tốt! Hai người dặn đi dặn lại cô cần cố gắng làm việc cho tốt, Hiểu Yến cũng ra sức gật đầu. "Ba mẹ an tâm, con biết mà, con nhất định sẽ làm tốt. Giám đốc Tằng cho con cơ hội này, con vô cùng biết ơn. Con sẽ coi công ty như nhà mình, nỗ lực làm việc."

Ở công ty, Hiểu Yến cố gắng như thế nào ai cũng thấy. Công ty mới của cô trang bị máy fax, máy in, máy scan… những thứ này cô đều không biết dùng. Word và Excel cô học được lúc làm coi kho, hai tháng ở siêu thị văn phòng phẩm cũng có ít nhiều lợi ích. Nếu không nhờ khả năng sử dụng máy

https://thuviensach.vn

tính từ hai tháng này, hẳn cô không thể có được công việc hiện tại. Sau khi đi làm, cô cố gắng học cách sử dụng những thiết bị mình chưa từng thấy nhanh nhất có thể. Tốc độ gõ và xử lý văn bản ngày càng nhanh, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt. Ở công ty ai cũng nói A Yến nhân viên mới thật không tồi.

Nghe Hiểu Yến nói, Tần Chiêu Chiêu chỉ thở dài, nếu cô có thể khống chế bản thân để đừng nghĩ tới Kiều Mục nữa thì tốt rồi, nhưng đầu óc cô không chịu nghe lời, cứ tự dung nạp mọi chuyện về cậu. Chuyện yêu đương cũng không phải mình cô muốn học là được, cần có người cùng học tập và rèn luyện, có điều cô không tìm thấy người hợp tác.

Con trai ở đại học tìm bạn gái, xinh đẹp là điều kiện hàng đầu. Tần Chiêu Chiêu ăn mặc bình thường, mặt mộc không trang điểm, đứng giữa sân trường muôn hoa khoe sắc chỉ giống đóa bồ công anh không đáng lưu tâm. Hơn nữa, cô là người ngoại tỉnh, gia cảnh cũng không tốt, nhìn tổng thể không có gì đặc sắc, rất khó thu hút ánh nhìn ái mộ của con trai.

Tiêu điểm của lớp là hai người Thường Khả Hân và Phương Thanh Dĩnh, một người xinh đẹp, người kia khí chất xuất chúng. Con trai so họ với hoa hồng, hoa lan, nghe thật tầm thường nhưng cũng có phần chính xác.

Tần Chiêu Chiêu học một năm vẫn chưa có ai theo đuổi, trong khi Thường Khả Hân lại có rất nhiều người bám lấy. Chẳng biết Thường Khả Hân có bao nhiêu cái đuôi, chỉ biết dưới lầu luôn có nam sinh ngây ngốc đứng chờ cô. Trong đó, một nam sinh họ Phùng là người cuồng nhiệt hơn cả, cuồng đến mức làm trò vui cho bao nhiêu người xem. Có lần, cậu ta đứng dưới lầu lớn tiếng đọc thư tình gửi Thường Khả Hân, liên tục lẩm bẩm mấy chữ "Anh yêu em", đến cuối cùng gào ầm ĩ: "Khả Hân à, anh yêu em!"

Tiếng gào này có thể so với tuyệt học Sư tử hống trong truyện kiếm hiệp. Tạ Á từng cười cười. "Mình cảm thấy cái cậu Phùng ấy không nên mang họ

https://thuviensach.vn

Phùng mà nên sửa thành họ Mã. Mã Cảnh Đào[1] cũng không gầm gừ được to như thế.” Từ đó, anh chàng họ Phùng kia có thêm một biệt danh là “Phùng gầm gừ”.

[1] Nam diễn viên người Đài Loan, nổi tiếng với lối diễn cường điệu, khoa trương.

Thái độ của Thường Khả Hân với những người theo đuổi không hề tệ, trừ phi người kia quá chướng mắt. Cơ bản, cô sẽ nhận lời đi chơi riêng với họ, cùng ăn uống, xem phim, đi dạo công viên, đi nhảy… sau đó thoái thác, chỉ giữ quan hệ bạn bè với những người này. Khả năng cân bằng của cô thật không thể khinh thường, Tạ Á từng nói: “Cùng lúc bắt bao nhiêu cá như vậy, không phục cũng không được.”

Phương Thanh Dĩnh khác hẳn với Thường Khả Hân, cô không bao giờ hẹn hò một mình với con trai. Cô được giáo dục rất tốt, người khác nhiệt tình mời cô sẽ mỉm cười nhận lời, không bao giờ từ chối thẳng, tránh cho họ mất mặt, nhưng lần nào đi chơi cô cũng dẫn theo mấy người bạn tốt. Vài lần như vậy, người theo đuổi đều biết ý mà rút lui; không muốn rút lui cũng không được. Lần nào mỹ nhân cũng dắt theo bao nhiêu người, bao chừng đó người vượt quá khả năng, họ chịu không thấu. Ai cũng biết Phương Thanh Dĩnh khó theo đuổi, nam sinh nhắc tới cô đều thở dài mỹ nhân như “hoa cách vân đoan”, nhìn thấy nhưng không thể với tới.

Thường Khả Hân và Phương Thanh Dĩnh nổi bật như vậy, còn Tần Chiêu Chiêu chỉ thường thường bậc trung. Cuộc sống của cô chỉ xoay quanh chuyện học hành và đi làm thêm, làm gia sư hai nơi – một lấy công, một là “lao động công ích”.

Nơi Tần Chiêu Chiêu làm lấy công là một gia đình Thượng Hải điển hình, người ưa vòng vo, lòng dạ hẹp hòi, thường xuyên tính toán cò con. Cam kết mỗi lần học hai tiếng, nhưng cứ chuẩn bị hết giờ là bà mẹ sẽ nghĩ ra chuyện gì đó mà con gái chưa thông, nhờ gia sư ở lại giảng thêm, kéo dài

https://thuviensach.vn

thời gian phụ đạo. Hai tiếng trong giờ trả tiền, ngoài giờ kéo được thêm giây nào lợi trắng giây ấy. Cuối tháng trả công, bà ta sẽ nhặt nhạnh ở đâu một lô tiền lẻ gom lại, đếm ra thường thiếu dăm ba đồng.

"Ôi cô ơi, thật ngại quá! Tôi không có dư tiền lẻ, bị thiếu mấy đồng, cô cứ cầm đi. Bao giờ có tiền tôi gửi cô!"

Bao giờ có lẽ là không bao giờ, sau này bà ta sẽ không bao giờ nhắc tới mấy khoản này nữa, Tần Chiêu Chiêu cũng ngại đi tìm bà ta mà đòi vài đồng lẻ.

Trong truyện cổ tích, những cô gái nghèo khổ phải làm thuê kiếm sống cuối cùng đều gặp được quý nhân giúp mình thoát khỏi khổ nạn, tìm được tình yêu đích thực và sống hạnh phúc trọn đời. Nhưng trong đời thật, có người may mắn như vậy sao? Jane Eyre[2] dung mạo tầm thường có thể có được tình yêu sâu sắc của vị trang chủ quý tộc chỉ có trong những trang sách mà thôi.

[2] Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết cùng tên của nữ nhà văn người Anh Charlotte Brontë.

Ngày lại ngày trôi đi, cuộc sống của Tần Chiêu Chiêu vẫn đều đặn như được sắp sẵn, học hành, đi làm, học hành, đi làm… Cuối tuần sẽ tới nhà bà ngoại Kiều Mục dạy Đình Đình học, tranh thủ gặp Kiều Mục, mỗi lần gặp chỉ mỉm cười gật đầu, nỗi chua xót trong lòng không lộ mảy may.

Thi giữa kỳ xong, cuộc sống bình lặng của Tần Chiêu Chiêu dấy lên chút sóng gợn. Cô bất ngờ nhận được một phong thư kẹp trong sách, không biết ai đã lén bỏ vào. Mở ra xem, hóa ra là thư tình, thư viết dài thật dài những lời ái mộ cô, còn hẹn cô xế chiều gặp nhau ở bờ hồ, ký tên: "Một người thầm thương từ lâu."

https://thuviensach.vn

Xem thư xong, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy không thể nào, cơ bản cô chẳng có gì khiến người ta phải thầm mến chứ đừng nói là nhiệt tình thổ lộ như thế này. Phản ứng đầu tiên là "làm gì có chuyện đó", tuyệt đối không thể nào.

Phản ứng bản năng của cô hoàn toàn chính xác, thực chất đây chỉ là trò đùa của mấy nam sinh cùng lớp. Trong lớp, họ biết rõ nữ sinh nào được ái mộ, nữ sinh nào không có ai theo đuổi. Hồi đó, mấy nam sinh không ra gì thường tìm kế trêu những nữ sinh không có người yêu để cười với nhau. Một người phụ trách viết thư hẹn cô gái ấy ra ngoài, một nhóm sẽ nấp bên hồ chờ "con vịt xấu xí" ăn mặc, trang điểm xinh đẹp đến chỗ hẹn rồi cả đám cùng ôm bụng cười.

Chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu không đến, mấy nam sinh kia không thể "trăm trận trăm thắng", liền kéo Lô Tiểu Bằng – người phụ trách viết thư – ra phê bình vì viết lách quá kém, không thể dụ được người ra. Cậu ta không phục, cô nàng này là kiểu ế trong số các cô gái ế, vốn còn tưởng mình hoàn thành nhiệm vụ ngon lành, rằng cái kiểu con gái bị tình yêu bỏ quên kia tự nhiên thấy có người ngó ngàng sẽ hấp tấp chạy tới ngay tắp lự. Ai ngờ được, cô ta lờ tịt, lẩn mất dạng.

Lô Tiểu Bằng không phục, trước mặt bạn bè lập ngay quân lệnh trạng cam đoan ra tay thêm lần nữa, đảm bảo có thể dụ Tần Chiêu Chiêu tới.

Nói là làm, Lô Tiểu Bằng lại viết tiếp một bức thư khác cho cô, lời văn thê thiết đau thương, bảo rằng hôm đó chờ cả đêm bên hồ lại bị cô cự tuyệt, đến khi về ký túc xá thì bị cảm. Nhưng đêm nay cậu ta nhất định mang bệnh tới hồ chờ cô, hy vọng lần này cô sẽ tới, đừng để trái tim cậu ta thêm một lần tổn thương v.v…

Nhận bức thư thứ hai, Tần Chiêu Chiêu có chút do dự, cuối cùng tìm Tạ Á xem có nên đi hay không. Tạ Á đọc thư xong, nói thẳng đừng đi, tuyệt

https://thuviensach.vn

đối không thể đi, chắc chắn có kẻ nào đang giở trò.

"Nếu hắn thích cậu thật, sao đến cái tên cũng không ký vào? Mỗi thế này cũng đủ thấy chẳng có thành ý gì rồi. Tần Chiêu Chiêu, đưa thư đây, mình xử lý cho."

Tạ Á cầm hai lá thư dán luôn lên bảng thông báo của khoa. Trên giấy còn viết một dòng chữ thật to: "Ẩn tên giấu họ, lén lút hành động là cách của lũ hèn. Theo đuổi con gái nhà người ta thì công khai theo đuổi, đến cái tên cũng không dám lưu xem mình là cây si chốn nào. Bị cảm cũng đáng!"

Bao nhiêu người đứng xem đều che miệng cười khúc khích.

Lô Tiểu Bằng thất bại lần nữa, nóng lòng tìm cách lấy lại thể diện. Hôm nay cậu ta liều mạng ngăn Tần Chiêu Chiêu lại, bắt cô nhất định tối nay phải tới bờ hồ.

"Nói thật với cậu, mình và mấy cậu bạn cá cược, chỉ cần hẹn được với cậu thì ba người họ sẽ thua mình sáu trăm đồng. Cậu giúp mình được không? Đến lúc được tiền chúng ta chia đôi."

Tần Chiêu Chiêu lắc đầu không cần suy nghĩ. Lô Tiểu Bằng nóng nảy: "Sáu trăm kia cho cậu cả, được không?"

Tần Chiêu Chiêu không đáp lại, đi thẳng. Kiếm tiền dễ thế cô cũng không cần, bọn Lô Tiểu Bằng chỉ mang cô ra làm trò vui, không thể bán rẻ sự tự tôn lấy sáu trăm đồng được.

Không ngờ gái ế Tần Chiêu Chiêu lại khó đối phó hệt như Phương Thanh Dĩnh, con trai trong lớp được thể cười Lô Tiểu Bằng. Cậu ta không có chỗ nào để chui, hậm hực: "Cũng tại cô ta tự ti, người tự ti thường rúc đầu vào mai như rùa đen."

https://thuviensach.vn

Tạ Á nổi xung. “Tần Chiêu Chiêu không hẹn hò với cậu vì tự ti á? Không nhắc mình cao quá đấy chứ? Cô ấy nhìn cậu chướng mắt thôi, người trong lòng cô ấy là tài tử âm nhạc, hơn cậu cả trăm lần.”

“Sặc, thế thì trong lòng tôi có Tôn Yến Tư[3], hơn cô ta cả trăm lần. Vấn đề là cô ta với tới được đấy? Không phải là đơn phương thôi sao?”

[3] Ca sĩ nổi tiếng người Singapore.

“Đơn phương thì đã sao? Đơn phương một tài tử âm nhạc còn hơn loại như cậu. Ngoài cái hộ khẩu Thượng Hải ra thì có cái gì? Không tài không mạo, nhà chui trong cái hẻm nhỏ xíu, nghĩ mình là hoàng tử chắc? Đến làm con ếch cũng không đủ tư cách, cùng lắm là con cóc ghẻ thôi!”

Tạ Á ra mặt giúp Tần Chiêu Chiêu đạp tan cái dáng vẻ kiêu ngạo của Lô Tiểu Bằng, lúc về ký túc xá còn nói: “Không chịu nổi đám con trai Thượng Hải trong lớp, tự huyễn hoặc quá! Làm như bọn họ chỉ cần ngoắc tay một cái là con gái xúm lại cho họ chọn tùy thích ấy. Mơ đi!”

Thái độ của Tạ Á với con trai Thượng Hải bây giờ không giống với ngày mới khai giảng nữa, giờ với cô, bất kể là con trai hay con gái, chỉ cần là người Thượng Hải thì đều thấy khó coi, không có chút ấn tượng tốt nào.

Đồng thời, thái độ của cô với người đồng hương tên Dương Kỳ cũng có chuyển biến tốt đẹp, nói theo cách của người Thượng Hải là hai người bắt đầu có giao thiệp bạn bè.

Chương Hồng Mai cũng rục rịch yêu đương, là kiểu yêu qua mạng vô cùng thời thượng lúc bấy giờ. Tình yêu của cô bắt đầu thông qua Internet và điện thoại, nếu không phải ngâm mình trên mạng tán gẫu thì lại ôm điện thoại nấu cháo. Nghe nói cô quen một nam sinh Phục Đán ở trên mạng,

https://thuviensach.vn

không rõ đúng hay sai, dù sao trên mạng vẫn có câu danh ngôn: "Trên mạng chẳng ai biết anh là ai." Tuy nhiên cô rất tin tưởng, còn nêu ra bao nhiêu ví dụ là anh ta ăn nói nhã nhặn, mẫn tiệp ra sao.

Quen biết qua mạng một thời gian, hai người hẹn gặp nhau ở quảng trường Thế Kỷ đường Nam Kinh. Dù sao cũng là lần đầu gặp gỡ người quen qua mạng, cô cũng hơi sợ, gọi thêm Từ Anh đi cùng để có thêm can đảm. Nam sinh học trường Phục Đán cũng dẫn theo một người bạn thân, bốn người trẻ tuổi làm quen với nhau, ấn tượng không tồi, tự nhiên ghép thành hai cặp.

Sáu cô gái ở cùng ký túc xá, trừ Tần Chiêu Chiêu, ai cũng có người yêu hoặc rục rịch chuẩn bị yêu, riêng mình cô cô đơn lẻ bóng – Con người điển hình bị tình yêu quên lãng.

Chương 10

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt lại một năm nữa qua đi.

Nghỉ đông năm nay, Tần Chiêu Chiêu về nhà, phát hiện gia đình bác Chu hàng xóm khóa chặt cửa, không ai ở nhà. Kỳ lạ, không phải dịp Tết là ngày Chu gia tưng bừng nhất hay sao?

Mẹ cô cho hay, năm nay vợ chồng bác Chu đi Quảng Châu ăn Tết. Ba người con nhà bác đều làm việc ở Quảng Đông, hằng năm xe Tết về vừa đông vừa đắt, năm nay ba người họ bàn tính, mời ba mẹ đến Quảng Châu ăn Tết vì ngày Tết xe lửa xuôi Nam vắng vẻ vô cùng. Tiểu Đan và Đới Quân kết hôn xong, cùng thuê một căn nhà với đồng nghiệp, năm nay đồng nghiệp về quê ăn Tết, phòng của họ bỏ trống có thể mượn lại, anh em cha

https://thuviensach.vn

mẹ đều là người nhà, chen chúc một chút cũng không sao. Thành phố Quảng Châu lớn như vậy, hai bác còn chưa tới lần nào, coi như đi để mở rộng tầm mắt, liền vui vẻ bắt xe lửa xuôi Nam.

"Hai bác ở Quảng Châu bao lâu hả mẹ?"

"Hết năm rồi đón luôn Tiểu Đan về. Chị Tiểu Đan của con có bầu sáu tháng rồi, sắp tới về nhà chờ sinh."

Tần Chiêu Chiêu tròn mắt. "Chị Tiểu Đan có em bé ạ?"

"Mùng Một tháng Năm kia lấy chồng, giờ cũng nên có con rồi. Năm nay nhà con trai cả bác Lý cũng từ Bắc Kinh về thăm, con gái họ cũng biết nói rồi. Thật nhanh quá, năm đó một đám con nít cao chưa quá cái bàn giờ đã rục rịch thành bố thành mẹ trẻ con hết cả, ba mẹ không muốn già cũng không được!" Mẹ cô có chút cảm khái.

Già… Tần Chiêu Chiêu cẩn thận quan sát mẹ. Quả thật, bất tri bất giác, tóc mẹ hiền đã không còn đen bóng như năm xưa, năm này qua năm khác, người đã từ hồng nhan như ngọc như ngà thành tóc bạc như sương.

Đồng hương gặp mặt, Lý Kiếm kêu con gái chào dì Chiêu Chiêu. Nghe gọi "dì", Tần Chiêu Chiêu giật mình; mới không bao lâu trước đây, trong mắt anh Lý Kiếm, chị Tiểu Đan, Tần Chiêu Chiêu vẫn còn là cô em gái nhỏ; đi học rồi cô thành chị Chiêu Chiêu trong mắt đám trẻ con; đến giờ đã thăng chức thành dì Chiêu Chiêu. Ngày còn nhỏ cứ ngỡ lớn lên là chuyện rất xa vời, vậy mà bất tri bất giác mình đã lặng lẽ trưởng thành.

Trăng lên rồi, vầng trăng trắng bạc cong cong treo trên đầu ngọn cây. Trăng sáng vẫn là vầng trăng ấy, nhưng việc đời dưới bóng trăng đã mấy phen đổi dời. Một thế hệ không tránh khỏi tuổi già, một thế hệ khác bừng bừng lớn lên, một thế hệ mới lại oe oe cất tiếng khóc chào đời… Người

https://thuviensach.vn

sinh mãi, kiếp nào cho hết, nhìn trăng sông năm hệt không sai[1]. Sinh mệnh là một vòng luân hồi luẩn quẩn như vậy.

*[1] Nguyên văn: "Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ/ Giang nguyệt niên niên vọng tương tự" trích trong **Xuân giang hoa nguyệt dạ** (Đêm trăng hoa trên sông xuân) của Trương Nhược Hư, thơ Tản Đà dịch.*

Con trai cả bác Lý là người đầu tiên ở Trường Cơ thi đỗ đại học ở Bắc Kinh, làm cho Lý gia được dịp nở mày nở mặt. Lúc anh tốt nghiệp vẫn còn là thời sinh viên ra trường được nhà nước phân công đơn vị công tác, được vào một nhà máy quốc doanh quy mô lớn, ba mẹ mừng vui hớn hở. Tuy rằng cuối thập niên 90, các doanh nghiệp nhà nước bắt đầu trì trệ, cơ quan anh cũng chịu ảnh hưởng, cũng may anh là người có bằng cấp, liền xin ngay được vào một doanh nghiệp nước ngoài, tiền lương còn cao hơn lương ở cơ quan cũ. Dẫu vậy, gắng sức mười năm ở Bắc Kinh vẫn chỉ thuê nhà ở, không phải trong lòng không muốn mua nhà, chẳng qua tốc độ tăng lương không theo kịp tốc độ tăng giá nhà.

Lý Kiếm đi học, đi làm ở Bắc Kinh khó có thể năm nào cũng về nhà; công việc bận rộn, đường xa, khó mua vé tàu, con gái còn nhỏ… đủ mọi nguyên nhân. Năm nay ba người họ có thể về quê ăn Tết khiến hai bác Lý vui vẻ, đón con trai như đón khách quý, khiến sắc mặt người con thứ hai ở chung với ba mẹ không dễ chịu lắm.

Mùng Ba Tết, gia đình Lý Kiếm về Bắc Kinh, đi sớm không phải chen chúc mua vé tàu. Họ đi được vài ngày thì nhà bác Lý nổ ra một trận cãi nhau lớn, nguyên nhân bắt đầu từ chuyện nàng dâu thứ biết vợ chồng bác lén cho con trai trưởng năm vạn đồng về Bắc Kinh mua nhà. Chị hầm hầm chỉ trích ba mẹ chồng bất công, cãi nhau ầm ĩ kéo một đám người xung quanh sang xem.

Con trai thứ bác Lý tên Lý Binh là người hiền lành, nhũn nhặn nói vợ đừng làm rộn lên liền bị chị ta đuổi ra. "Đồ vô dụng, tôi lấy anh đúng là khổ

https://thuviensach.vn

tám đời. Anh trai anh ở Bắc Kinh thoải mái, sung sướng thật! Hai thân già bỏ ở nhà cho chúng ta lo, quanh năm suốt tháng đi biệt, Tết đến gửi được một, hai ngàn đồng về. Giờ một, hai ngàn đồng thì mua được cái gì? Đúng là không biết xấu hổ."

"Ngọc Lan, đừng nói vậy. Anh cả ở Bắc Kinh cũng không vui vẻ gì. Chi phí ở thành phố cao hơn hẳn tỉnh lẻ chúng ta. Ba mẹ có lương hưu đâu cần con cái phải nuôi, biếu tiền cũng là có lòng rồi."

"Tôi khinh! Coi như ba mẹ có lương hưu không khiến anh ta nuôi, nhưng thân làm con mà anh ta có trách nhiệm gì hả? Mấy năm nay để mặc ba mẹ cho chúng ta lo lắng, bọn họ chưa từng để ý các cụ sống chết thế nào, giờ còn mặt dày về vét của mang đi. Mà ba mẹ anh cũng hồ đồ, chúng ta chăm lo cho họ bao lâu nay chưa thấy họ cho nổi một xu, thế mà cho ngay con cả hẳn năm vạn!"

"Vì anh cả muốn mua nhà thôi! Anh ấy nói giá nhà ở Bắc Kinh ngày càng tăng, giờ không mua sau này không mua nổi. Không chỉ anh cả xin tiền ba mẹ, chị dâu cũng về nhà mẹ đẻ vay thêm ba vạn, nếu không họ không đủ tiền trả."

"Ha ha ha," Ngọc Lan cười lạnh. "Không mua được thì đừng mua. Tôi nói thật, năm nay cả nhà ấy chạy về đây ăn Tết chẳng qua muốn kiếm tiền thôi. Anh chị anh trước khinh tôi ra mặt, khoe mình tốt nghiệp đại học danh tiếng, chê cái thân tôi không học hành tử tế, thiếu văn hóa, nói chuyện cũng không thèm nhìn thẳng mặt. Chẳng hiểu bọn họ văn hóa thế nào mà giờ về lấy luôn cả tiền mua quan tài của các cụ! Có giỏi sao không tự mình kiếm đi. Đúng rồi, không phải lúc thi đỗ đại học anh ta nói sau này cố gắng kiếm tiền mua nhà rồi đón ba mẹ lên hưởng phúc sao? Ba mẹ đã được hưởng cái phúc gì từ anh ta thế? Hay nuôi học xong thì giờ phải bỏ tiền ra cho anh ta mua nhà? Anh ta cũng mặt dày mà mở miệng ra được, tôi thấy chắc đầu anh ta cũng toàn bã đậu!"

https://thuviensach.vn

Trận cãi nhau ầm ĩ đặt dấu chấm hết cho không khí Tết nhất vui vẻ ở Lý gia. Ngọc Lan làm loạn một hồi rồi xách túi về thẳng nhà mẹ đẻ, còn nói mình đã chán cái khu Trường Cơ nhà quê này rồi, sang năm sẽ vào thành phố mua nhà. Hy vọng ba mẹ chồng xử lý chuyện này cho công bằng, nếu con trai cả tài giỏi vừa hỏi là có ngay năm vạn đồng thì chị ta cũng không thể kém một xu. Nếu không, là hai người bất nghĩa trước, sau này đừng trách chị mặc kệ họ.

Vợ chồng bác Lý lo lắng, lấy đâu ra năm vạn nữa cho con dâu mua nhà đây? Nửa đời làm công nhân thắt lưng buộc bụng mới có chút của để dành, con trai lớn cần tiền gấp không thể không cho. Đúng là có chút bất công, dù sao con trai cả vẫn là niềm tự hào của nhà họ Lý. Nhưng bất công với con trai thứ là rõ, con dâu làm ầm lên họ cũng không thể phản bác được gì.

Cả nhà toàn là cốt nhục chí thân, mãi mới được một năm đoàn viên, ai ngờ Tết xong nhà không ra nhà. Rốt cuộc là do ai? Ban đầu Tần Chiêu Chiêu cảm thấy Ngọc Lan không phải, tiền của vợ chồng bác Lý, muốn cho ai là quyền của bác, chị ta ý kiến gì? Làm ầm lên chỉ tan cửa nát nhà.

Suy nghĩ của con gái ngây thơ khiến Tần mẹ không khỏi buồn cười. “Con không hiểu chuyện thì biết cái gì? Ngọc Lan tức là có lý của cô ấy. Hai bác không công bằng, chỉ biết hướng về con trai cả ở Bắc Kinh. Nếu là con, con cũng tức thế thôi.”

“Con không thế đâu, con quên ngay.”

“Con đừng nói trước, giờ con cũng có thêm chị em gái, ba mẹ yêu em con hơn con, bao nhiêu đồ ngon đồ tốt đều dành cho em con, con không được gì. Trong lòng con có thoải mái không?”

https://thuviensach.vn

Nếu là như vậy, Tần Chiêu Chiêu cũng hiểu được cảm giác của Ngọc Lan, vì thế cô cảm thấy vợ chồng Lý Kiếm mới thật không phải.

"Anh Lý Kiếm làm ở Bắc Kinh bao nhiêu năm rồi, sao đến tiền để dành mua nhà cũng không có, còn phải về nhà xin? Nhất định là trước kia tiêu tiền như rác."

"Nhóc con biết gì! Lý Kiếm ở Bắc Kinh cũng chỉ làm công ăn lương. Năm nay con gái sắp đi nhà trẻ, nghe nói học phí ít nhất bảy, tám trăm một tháng, ở quê mình rẻ nhất có một trăm đồng. Nghe nói chi phí sống ở thành phố lớn rất cao."

Tuy Tần Chiêu Chiêu vẫn đi làm thêm ở Thượng Hải nhưng cô vẫn ăn ở trong trường, chi phí rất thấp, vì thế không hiểu rõ cuộc sống ở thành phố lớn. Nghe mẹ nói xong mới biết sống ở Bắc Kinh thật không dễ dàng, hai vợ chồng Lý Kiếm tốt nghiệp đại học nổi tiếng, trong mắt dân quê đều là người có tiền đồ, vậy mà cũng chỉ vẻ vang bên ngoài, thực chất họ sống ở Bắc Kinh cũng không dễ dàng gì.

Nói vậy là do vợ chồng bác Lý không công bằng, nhưng họ có tội gì mới được? Cả nhà khó khăn lắm mới có một con phượng hoàng đập cánh bay lên, còn đậu ngay Bắc Kinh dưới chân thiên tử, nhưng vẫn chỉ là ăn nhờ ở đậu. Sống giữa thành phố lớn, phải có được căn nhà của mình mới xem như có căn có gốc. Người làm cha làm mẹ, đưa con chín chín dặm đường, lẽ nào đến đoạn cuối lại bỏ mặc con?

Nghĩ tới đây, không biết lỗi do ai. Tần Chiêu Chiêu cảm thấy người nhà họ Lý đều có phần khó xử, nếu thật muốn trách chỉ có thể trách một chữ "tiền".

Năm nay Đàm Hiểu Yến vất vả lắm mới mua được vé xe lửa về quê ăn Tết, mua vé chợ đen, đắt hơn giá thật hai mươi đồng, số tiền cao gấp đôi

https://thuviensach.vn

khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng cô vẫn cắn răng mua, chỉ cần được về nhà.

Trước Tết âm lịch, ga Quảng Châu rối loạn, đông như trại tị nạn thời chiến. Đàm Hiểu Yến đã phỏng chừng nhà ga nhất định rất đông, sợ chen không nổi nên đặc biệt nhờ hai đồng nghiệp nam đi cùng giúp mình. Quả nhiên mỗi toa đều đầy ắp người, con kiến cũng chẳng chui lọt, ai cũng muốn tranh lên trước, chẳng hiểu tranh trước thì được cái gì? Khó khăn lắm hai đồng nghiệp mới đẩy được cô lên tàu, tìm được chỗ ngồi xong lại thấy một cô gái trẻ lo lắng len lỏi tới tìm nhân viên trên tàu, nói ví tiền của mình bị móc mất, trong túi có giấy tờ và hai ngàn đồng, hỏi xem có ai có thể hỗ trợ không.

Nhân viên trên tàu cười cười. “Thế này thì biết tìm đường nào? Cô phải tự mình chú ý chứ!”

Đàm Hiểu Yến mua vé tàu tăng cường, tàu đi rất chậm, suốt ngày phải ngừng để nhường đường ray cho các tàu chính, muộn mất mất tiếng, về đến nhà cũng quá nửa đêm, vừa xuống tàu đã có taxi đến hỏi thăm. Xa nhà hai năm, được nghe thấy tiếng nói của quê nhà, cô thấy thân thiết vô cùng, vừa định gật đầu đồng ý lại nghe thấy một giọng nói thân thuộc của quê hương gọi tên: “Hiểu Yến, Hiểu Yến ơi!”

Nghiêng đầu nhìn thấy ngay ba mẹ, cô vừa mừng vừa sợ. Rõ ràng cô đã dặn hai người đừng đến đón, chắc chắn tàu sẽ về đêm nay nhưng không có giờ giấc cụ thể, tội gì hai người đứng trắng đêm mà đợi.

Nhưng cô có dặn gì vợ chồng Đàm thị vẫn không nhịn được chạy tới nhà ga, chờ mấy tiếng liền trong gió lạnh. Con gái đi hai năm, cha mẹ biết bao nhung nhớ, năm nay cuối cùng cũng về nhà ăn Tết, hai người mong được thấy con gái sớm một chút. Dù sao con cũng không ở nhà lâu, qua Tết lại về Thâm Quyến rồi, gặp sớm một phút là được ở bên con lâu thêm một phút.

https://thuviensach.vn

“Ba, mẹ…”

Vứt hết va li, Đàm Hiểu Yến chạy tới dang tay ôm chầm lấy ba mẹ, một nhà ba người hớn hở đoàn viên. Cái rét mùa đông tựa như lặng lẽ tan đi.

Chương 11

Khai giảng học kỳ mới chưa được bao lâu, Từ Anh và Tần Chiêu Chiêu cãi nhau một trận to, nguyên nhân là Từ Anh nghĩ Tần Chiêu Chiêu nói xấu mình với bạn trai.

Tần Chiêu Chiêu không hiểu gì. “Tôi không biết bạn trai cậu, làm thế nào đi nói xấu với cậu ta được?”

“Đừng có giả bộ ngây thơ, hôm qua điện thoại tôi không mở máy, anh ấy gọi không được nên gọi tới ký túc xá. Chính cậu nghe máy rồi nhân cơ hội nói linh tinh. Tần Chiêu Chiêu, cậu âm hiểm quá!”

“Làm gì, có, tôi chưa bao giờ nhận cuộc gọi nào của bạn trai cậu hết, cậu có chứng cứ gì không?”

“Còn không phải chắc! Chuyện xô có nước tiểu chỉ có tôi với cậu biết. Đã thế sau này cậu còn đi vào xô của tôi, tôi với cậu coi như huề nhau, tại sao còn tố lại với bạn trai tôi? Tần Chiêu Chiêu, chờ đấy, tôi sẽ không để yên đâu.”

Từ Anh nổi giận đùng đùng, đạp cửa ra ngoài, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên nhớ lại chỉ kể chuyện cô nước tiểu lần đó cho Tạ Á. Tìm Tạ Á chứng

https://thuviensach.vn

thực, cô ấy thoải mái thừa nhận: "Đúng thế! Hôm qua mình nhận điện thoại, vừa nói chuyện là biết đây là người tốt. Loại như Từ Anh đâu có xứng với bạn trai như vậy! Mình liền nói rõ cô ta là loại người gì cho cậu ta tỉnh."

"Tạ Á, sao cậu nhiều lời làm gì?"

"Thế này có là gì, mình ăn ngay nói thẳng, có vẽ chuyện nói xấu cô ta đâu."

"Nhưng cô ấy tưởng mình nói, cãi nhau với mình một trận."

"Lát nữa sẽ giải thích rõ là mình nói, không phải cậu. Mình đây dám làm dám chịu!"

Tạ Á cảm thấy mình cũng không tồi, chỉ có Từ Anh mới dám làm không dám nhận mà thôi, có điều ngay sau đó, chính cô cũng dám làm mà không dám nhận.

Xế chiều, Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á đi ăn cơm, Từ Anh dẫn theo một người vừa đen vừa béo tới. Người kia chỉ một tay đánh vỡ hết bát đũa trong tay Tần Chiêu Chiêu, thêm một cái tát vào má cô, rồi chửi ầm lên: "Dám bắt nạt em họ ông này, có tin ông đây bóp chết mày không?"

Tần Chiêu Chiêu ngây người. Trước nay cô chưa từng bị ai đối xử thô lỗ như vậy. Cha mẹ cũng chưa từng tát vào mặt cô, trước kia chỉ đánh vào mông. Bây giờ nhận cái tát như trời giáng, hai má vừa đau vừa rát.

Tạ Á cũng sợ sệt, tên béo khiến cái dũng khí "dám làm dám chịu" lúc trước của cô bay mất không tăm hơi. Cô không muốn ăn cái tát như thế, miệng giống như bị keo dán chặt, khiếp đảm lùi lại.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu vốn còn trông cậy Tạ Á đứng ra nhận lỗi, nhưng vừa thấy cô khiếp đảm lùi lại liền hiểu ngay chuyện này là không thể. Tuy cô gái này miệng lưỡi sắc sảo nhưng chỉ nói miệng thôi, dính tới một gã đàn ông thô lỗ ưa động tay động chân, làm sao cô nàng dám ra mặt tranh cao thấp, nhận thiệt về mình đây? Thôi, dù sao cô cũng bị tát rồi, chẳng việc gì kéo Tạ Á theo để cả hai cùng bị đánh.

Tần Chiêu Chiêu nước mắt lã chã, bị gã béo chỉ tận mặt chửi mắng, chung quanh bao nhiêu người xúm lại xem như xem diễn trò vui, không ai đứng ra ngăn cản. Cuối cùng, một giáo viên biết tin chạy tới quát gã lui. Trước khi đi, gã còn ném lại một câu độc địa, nói sau này Tần Chiêu Chiêu còn khinh thường Từ Anh thì sẽ bóp chết cô.

Về ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu nằm ì trên giường, khóc thút thít. Chương Hồng Mai theo phe Từ Anh, ngồi một bên lời mặn tiếng nhạt nói nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước đừng nói linh tinh có hơn không, còn bảo nhất định vì cô không có bạn trai nên thấy người ta có bạn trai nên trong lòng khó chịu muốn đạp đổ. Chỉ thiếu mỗi chuyện nói cô tâm lý biến thái nữa mà thôi.

Thường ngày, nếu Chương Hồng Mai nói mấy câu khó nghe, Tạ Á sẽ đốp lại ngay, có điều, hôm nay chính Tạ Á cũng suy up, chỉ yếu ớt nói: "Người ta đủ chán rồi, cậu đừng nói nữa được không?"

Lãnh gọn bàn tay lên má, cuối tuần đó Tần Chiêu Chiêu không cách nào ra ngoài được, dấu tay trên mặt còn chưa biến mất.

Sáng hôm ấy, cô gọi điện thoại tới nhà bà Kiều Mục, định nói với mợ hôm nay mình có việc không tới được. Kiều Mục bắt máy, thấy giọng cô khàn khàn vì khóc suốt tối qua, liền thân thiết hỏi: "Cậu khó chịu à? Nếu bị bệnh nhớ đi khám nhé!"

https://thuviensach.vn

Một câu ấy khiến nước mắt cô giàn giụa. “Cảm ơn cậu, mình không ốm, chỉ là…” Cô nhịn không được, nức nở nói: “Mình bị anh của bạn cùng lớp đánh.”

Nỗi tủi thân phải nén trong lòng thật sự rất khó chịu, một mình tha hương không biết ngỏ cùng ai. Kiều Mục là người quen duy nhất của cô ở Thượng Hải, trong lòng cô cũng luôn coi cậu là người thân thiết nhất. Lời nói dịu dàng của cậu khiến cô không kìm nổi, vừa khóc vừa kể lại mọi chuyện tối qua.

“Sao bạn cậu lại làm thế? Chưa làm rõ ràng đã đánh người. Còn nữa, sao cậu không giải thích cho cô ta: người nói xấu cô ta không phải cậu mà là cô Tạ Á kia?”

“Chưa kịp nói gì cô ấy đã gọi anh họ tới đánh mình rồi, Tạ Á lại sợ, mình đành bỏ đi, không nên để cô ấy cũng bị đánh theo.”

“Tần Chiêu Chiêu, tốt bụng là chuyện tốt, có điều đừng có tốt quá, như vậy chỉ mình cậu chịu oan ức thôi.”

Kiều Mục cúp máy, nói với mợ hôm nay Tần Chiêu Chiêu không tới được, mợ hỏi làm sao, cậu nói bị ốm.

“Ôi trời, thứ Hai Đình Đình thi tiếng Anh, còn đang định hai ngày nghỉ chờ Tần Chiêu Chiêu ôn bài kĩ cho con bé một chút, ai ngờ nó lại lăn ra ốm. Ốm không đúng lúc tí nào!”

Mợ buột miệng nói vậy khiến Kiều Mục không nhịn nổi nữa, hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh. “Mợ, bấy lâu nay Tần Chiêu Chiêu dạy Đình Đình học chưa lấy một đồng tiền công. Giờ cô ấy bị bệnh, mợ không hỏi thăm được một câu sao?”

https://thuviensach.vn

Mợ đỏ mặt. “A… Con bé… ốm thế nào? Có nặng không?”

“Nặng lắm, chỉ sợ sắp tới không đến đây được nữa.”

Kiều Mục ném lại mấy câu rồi xoay người đi thẳng về phòng bà ngoại.

Chiều, lúc Kiều Mục rời đi, mợ ngượng ngùng đưa cậu một túi hoa quả, nhờ cậu đến thăm Tần Chiêu Chiêu. Mợ không an tâm, còn dặn dò cậu đi “thăm bệnh” hộ: “Vốn mợ nên tự đi, nhưng mợ còn chưa đến trường con bé bao giờ, không biết tìm thế nào, trong nhà có cả đống việc, không dứt ra được. Kiều Mục, cậu đi thay mợ nhé!”

Mợ tốn tiền mua hoa quả thăm người là chuyện hiếm thấy, Kiều Mục cũng không từ chối, cậu thấy Tần Chiêu Chiêu đáng được như vậy.

Tần Chiêu Chiêu nghe dưới lầu có bạn trai tới tìm, tự nhiên cảm thấy khó chịu, bạn trai nào tới tìm cô đây? Ngó nghiêng xuống, mắt cô chợt sáng như sao… Kiều Mục. Bóng người cao gầy đứng bên gốc ngô đồng, tán cây xanh tốt dịu dàng choàng lên cậu một cái bóng xanh tươi.

Xoay người chạy xuống lầu, bước chân cô dồn dập như người nhảy điệu clacket, trái tim cũng tưng bừng nhảy múa.

Kiều Mục xách một túi hoa quả tới, còn nói là mợ dặn cậu mang đến. “Mợ nói cậu bị bệnh không đến được, mợ bảo mình mang ít đồ tới thăm cậu.”

“Cái này… sao mình dám mặt dày mà nhận? Mình có ốm đâu, làm mợ tốn kém rồi.”

“Thế này có là gì. Nếu cậy dạy Đình Đình mà thu học phí, dù chỉ bằng nửa bên ngoài cũng đủ ăn hoa quả mệt nghỉ rồi.”

https://thuviensach.vn

Kiều Mục đưa túi hoa quả cho Tần Chiêu Chiêu, cẩn thận nhìn kĩ mặt cô, một bên má sưng đỏ còn in hằn dấu tay. Tần Chiêu Chiêu xấu hổ, đưa tay che mặt, bị đánh xong nhìn rất thảm hại, cô không muốn cậu thấy mình trong tình cảnh ấy.

"Mặt còn sưng, chườm khăn lạnh sẽ đỡ đấy."

Kiều Mục dịu dàng, thân thiết nói khiến Tần Chiêu Chiêu thấy ấm áp vô cùng. Vạn phần uất ức lúc trước giờ tiêu tan không còn mảy may, nhờ có cậu đặc biệt tới thăm cô, an ủi cô.

Nói chuyện vài câu, Kiều Mục muốn về. Gần giờ cơm chiều, Tần Chiêu Chiêu muốn giữ cậu lại ăn cơm. "Đồ ăn ở trường mình rất ngon, mình mời cậu bữa tối nay."

"Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu. Minh Mẫn ở nhà chờ, mình…"

Đang nói, chợt có tiếng chuông điện thoại, Kiều Mục lấy trong túi ra một chiếc điện thoại di động xinh xắn, bấm vài cái, là tin nhắn tới. Cậu vừa xem vừa mỉm cười, khóe môi cong thành một đường đẹp đẽ. Tin nhắn của ai, chỉ cần nhìn nét mặt tươi cười của cậu cũng đoán ra.

"Ồ, cậu mua di động lúc nào thế?"

"Mua năm ngoái. Tết năm ngoái Minh Mẫn về quê ăn Tết, để tiện liên lạc ấy mà! Thôi, không nói chuyện với cậu được nữa, Minh Mẫn làm xong cơm tối rồi, mình phải về đây, tạm biệt nhé!"

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Lăng Minh Mẫn cũng biết nấu ăn, trước kia Lăng Minh Mẫn vốn là tiểu thư không phải động tay vào chuyện gì. Quả nhiên, sức mạnh tình yêu thật là lớn! Cũng phải, hai người họ đã làm

https://thuviensach.vn

“chuyện ấy”, giờ cùng ở một nhà với nhau, Lăng Minh Mẫn hẳn sẽ hằng ngày giặt áo quần, nấu cơm cho cậu giống như vợ hiền.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

… Tần Chiêu Chiêu hâm mộ Lăng Minh Mẫn vô cùng, trên thế gian này, Lăng Minh Mẫn là người cô hâm mộ nhất, hâm mộ từ tận đáy lòng.

Cuộc sống yên ả ngày ngày trôi đi, trôi thật nhanh, chớp mắt lại tới kỳ nghỉ mùng Một tháng Năm.

Suốt kỳ nghỉ, chỉ mình Tần Chiêu Chiêu ở lại ký túc xá, mọi người đã có kế hoạch trước cả rồi. Thường Khả Hân đi Tân Cương với ba mẹ, Chương Hồng Mai và Từ Anh đi du lịch núi Nga Mi với bạn trai, Tạ Á và bạn đồng hương cùng nhau tới Lạc Dương ngắm hoa. Trước khi đi, Tạ Á còn cố kéo Tần Chiêu Chiêu cùng đi. “Càng nhiều người đi càng vui.”

Sau vụ điện thoại, vì trong lòng thấy có lỗi nên Tạ Á thường tìm mọi cách lấy lòng Tần Chiêu Chiêu. Cô cũng vì chuyện đó mà giải thích rất nhiều lần với Tần Chiêu Chiêu, nhưng xin lỗi bằng miệng vẫn còn quá nhẹ nhàng so với cái tát mà Tần Chiêu Chiêu phải nhận. Tần Chiêu Chiêu có thể tha lỗi cho cô nhưng tình cảm không thể trở lại như trước được nữa, vì thế Tần Chiêu Chiêu không thể đi cùng hai người tới Lạc Dương. Kể cả quan hệ với Tạ Á không xấu đi, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn đi, đi chơi tốn kém vô cùng, cô không có dư tiền như vậy.

Nghỉ dài, việc gia sư của Tần Chiêu Chiêu cả miễn phí hay lấy công đều tạm ngừng, vì học trò đi chơi cả. Một bên nhân tuần lễ vàng đi chơi, bên kia Đình Đình cũng hẹn bạn cùng lớp đi Tô Châu. Ban đầu mợ còn không đồng ý, nói cô đã lên cấp ba rồi mà không chịu học hành, chỉ chăm chăm đi chơi.

https://thuviensach.vn

“Mẹ, mẹ sợ con ham chơi hay ngại tốn tiến? Con không biết, con đã hẹn với bạn rồi, lần này con nhất định phải đi. Bọn con đi Tô Châu thôi, tới đó có tốn bao nhiêu đâu, mẹ đừng keo kiệt thế chứ! Mẹ xem anh Kiều Mục và chị Minh Mẫn còn đáp máy bay tới Hạ Môn kia kìa, nghe đâu còn đi tận nửa tháng. Chi phí lớn như thế, sao mẹ không nói gì?”

“Nó tiêu tiền của bố mẹ nó để lại, mẹ lấy quyền gì mà quản? Mà hai đứa nhóc này cũng tiêu tiền như nước nhỉ, còn bỏ tiền đi máy bay cơ đấy, mẹ đây sống bốn chục năm còn chưa được đi máy bay một lần.”

Mục Tùng ngồi nhà, nghe không nổi đành lên tiếng: “Kiều Mục có đi chơi đâu, nó nói tháng Năm ở Hạ Môn có giải thưởng âm nhạc hay nhạc hội dương cầm gì đó. Nó học nhạc, đương nhiên muốn tới xem để mở mang kiến thức.”

“Con mặc kệ, ba mẹ, có thế nào con cũng phải đi Tô Châu. Con học hành vất vả cũng cần được nghỉ ngơi chứ!”

Mợ cũng hết cách với con gái, chỉ biết cười khổ với Tần Chiêu Chiêu. “Đấy cháu xem, con bé này sướng đủ đường còn nói mình vất vả. Học hành thì có gì vất vả, ngày trước ba mẹ bị đẩy về nông thôn mới vất vả…”

“Mẹ này, giờ là thế kỷ XXI rồi, mẹ đừng có lôi cái ngày xưa của mẹ ra đây nữa!”

Tần Chiêu Chiêu không kiên nhẫn nghe họ đôi co, tâm tư của cô dồn quanh lời nói của Mục Tùng. Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn cùng tới Hạ Môn, tháng Năm ở đảo Cổ Lãng có giải thưởng gì? Cô không biết, chỉ biết thành phố ven biển kia rất đẹp. Trời xanh, biển xanh, sóng bạc, hành trình tháng Năm của họ hẳn là rất đẹp?

https://thuviensach.vn

Chương 12

Bảy ngày nghỉ, Tần Chiêu Chiêu không có chỗ nào để đi, đành đạp chiếc xe cũ kĩ lang thang một vòng quanh những thắng cảnh nổi tiếng ở Thượng Hải: Bến Thượng Hải, Miếu Thành Hoàng, tháp truyền hình Minh Châu phương Đông, cao ốc Kim Mậu... Những nơi mất phí sẽ không vào, cô tiếc mấy chục, thậm chí mấy trăm đồng mua vé vào cửa.

Bảy ngày nghỉ, bạn bè đi chơi về ai nấy vui vẻ, chỉ riêng Tạ Á rầu rĩ không vui. Hơn nữa, sau khi về trường, cô cũng tới trung tâm giới thiệu việc làm xin ghi danh, chuẩn bị kiếm thêm việc làm ngoài giờ.

Trước đó, cô có hỏi thăm Tần Chiêu Chiêu một số thủ tục, nghe cô nói muốn đi làm thêm, Tần Chiêu Chiêu kinh ngạc. Gia cảnh nhà Tạ Á rất tốt, ba mẹ đều buôn bán, quần áo bình thường cô mặc đều là hàng hiệu, khác hẳn với Tần Chiêu Chiêu thứ nhất giá rẻ, thứ hai đồ đẹp, không có đủ tiền để chú trọng tới thương hiệu.

“Sao tự nhiên cậu lại muốn đi làm thêm? Vất vả lắm đấy, sợ cậu không chịu được.”

“Không sợ, cậu làm được thì mình cũng làm được, cậu cũng chỉ có hai chân hai tay như mình thôi.”

Đương nhiên Tần Chiêu Chiêu không có ba đầu sáu tay, nhưng cô là con nhà nghèo, Tạ Á không thể chịu khổ như cô được. Cô vừa nói ra ý này, Tạ Á đột nhiên rơm rớm nước mắt. “Thật ra, nhà mình cũng không khá giả gì, chẳng qua mình ham hư vinh nên mới làm ra vẻ thế thôi.”

https://thuviensach.vn

Trước kia, ba Tạ Á làm thợ dỡ than ở một xí nghiệp, mẹ không có công việc chính thức, chỉ là một thợ may ở nhà. Công việc của ba vừa bẩn vừa vất vả, cả đời mặt mũi lấm mạt than. Tạ Á còn nhớ có lần mẹ đưa cô tới chỗ ba làm, thấy ba mặt mũi lấm lem, đen sì, cô hoảng sợ khóc ầm ĩ, sống chết không nhận người này là ba.

Sau này, xí nghiệp phá sản đóng cửa, ba cô mất việc. Công việc không có nhưng vẫn phải tiếp tục sống, ông chuyển qua bán than tổ ong, vẫn bám vào than mà sống. Mỗi ngày bất kể nắng mưa, bất kể gió bão, ông đều tới xưởng nhận một xe than lớn, vất vả kéo khắp đường lớn ngõ nhỏ rao bán . Ngày Tạ Á mới lên cấp hai, đi học thường xuyên thấy ba kéo xe than đi ngoài đường. Những lúc cần vượt dốc, cô sẽ chạy đến đẩy cho ba; sức cô yếu nhưng mỗi lần như vậy khiến ba cô vui vẻ vì con gái hiểu chuyện lại thân thiết với ba.

Nhưng Tạ Á càng lớn càng không hiểu chuyện. Lên cấp ba, cô thi đỗ trường trung học trọng điểm, trong trường có rất nhiều học sinh gia đình khá giả, khiến cô cảm thấy rất tủi thân. Vì sao ba cô không phải cục trưởng, giám đốc mà chỉ là một ông bán than dạo? Quanh năm suốt tháng chỉ gần gũi với than, tay chân dính bụi than rửa không hết. Cô cảm thấy thật xấu mặt, giữa đường gặp ba sẽ tìm cách tránh. Tuy không muốn gần gũi với ba nhưng số lần cô tìm ba vòi tiền ngày một nhiều, vì số thứ cô muốn cũng ngày một nhiều, động một chút là oán hận: “Các bạn ai cũng có, mình con không có”, ba chỉ biết tận lực thỏa mãn cô.

Lúc Tạ Á đến Thượng Hải, ba đưa cô đi. Ban đầu cô không muốn, nói mình tự đi được, ba lại lo lắng cho con gái lần đầu xa nhà. “Ba đưa con tới ga, cùng lắm tới cổng trường, không vào trường con đâu.”

Người làm cha tất nhiên thấu hiểu vì sao con gái không muốn mình đưa đi, con gái ngại ngùng, xấu hổ với bạn bè mới, bởi vì ông không phải một người cha danh giá vẻ vang.

https://thuviensach.vn

Hai cha con lặn lội vạn dặm tới Thượng Hải, Tạ Á thật sự không để ba tới gần trường nửa bước đã đuổi ông về. Bạn bè trong trường chưa biết nhau, cô sĩ diện nói gia đình mình rất khá giả, ba mẹ là người buôn bán. Cô muốn kết bạn với người Thượng Hải, để từ nay có thể vĩnh biệt cái gia đình khiến cô xấu hổ, mất mặt kia. Nhưng cô lại thất vọng thêm lần nữa, con trai Thượng Hải cơ bản rất khinh thường con gái ngoại tỉnh, hoặc chỉ muốn chơi đùa, hoặc cự tuyệt thẳng. Cô giận nhưng không biết làm sao.

Tạ Á bắt đầu thấy ghét bạn học người Thượng Hải bất kể nam nữ, ghét cái cảm giác ra vẻ ta đây của họ. Chuyện Tạ Á gần gũi Dương Kỳ cũng là bất đắc dĩ, anh ta chỉ là con cái một gia đình giáo viên bình thường ở Chu Châu, Hồ Nam – không phải mẫu bạn trai lý tưởng của cô. Nhưng cô không được như ý, cần người an ủi, dần dần cũng gần gũi anh ta.

Lần này đi Lạc Dương, Tạ Á gọi về nhà vòi tiền mẹ. Thấy mẹ chần chừ, cô mất kiên nhẫn. “Nghỉ nhiều ngày bạn bè đều đi chơi cả, một mình con ở ký túc xá vừa buồn vừa mất mặt. Người ta sẽ nghĩ con sao nghèo đến thế, ngay cả tiền đi chơi loanh quanh cũng không có.”

Mẹ cũng không thể tự quyết, đành nói: “Cái này... Để mẹ bàn với cha con đã.”

Bàn bạc xong là tiền đến ngay, cô vui vẻ đi Lạc Dương chơi. Ở Lạc Dương vài ngày thiếu tiền, Tạ Á lại gọi về nhà đòi thêm nhưng ở nhà chỉ có cậu ruột nhận máy, cậu nghe xong liền lớn tiếng quở trách: “Tiểu Á, con đã lớn thế này thì phải hiểu chuyện một chút chứ. Ba con còn nằm viện thế kia, con lại du sơn ngoạn thủy vui vẻ thật!”

Cô ngây người. “Ba con làm sao?”

https://thuviensach.vn

Mùng Một tháng Năm, ba cô kéo xe than bên ngoài, vô tình bị một chiếc taxi đâm phải, cũng may thương thế không nghiêm trọng, chỉ gãy chân. Hơn nữa taxi gây chuyện xong cũng không bỏ chạy, lại có bảo hiểm nên phí điều trị bảo hiểm chi trả hoàn toàn. Có điều, cơ thể bị đau đớn, phải nằm bất động một trăm ngày.

Ba cô xảy ra chuyện nhưng dặn vợ không được cho con biết, sợ con ở xa lo lắng. Tạ Á gọi điện về vòi tiền, mẹ cô đành nói với chồng, ba cô giục vợ đi gửi tiền ngay: "Con muốn đi chơi thì cứ cho nó đi, lớn thế rồi cũng chưa được bố mẹ đưa đi đâu chơi, con gái có bố mẹ như chúng ta cũng thấy tủi thân."

Nghe cậu nói ba gặp tai nạn, Tạ Á lập tức đổi hành trình, từ Lạc Dương về Trường Sa. Thấy ba đen đúa gầy mòn, chân bó bột nằm trong viện, cô bật khóc. Ba lại nhẹ nhàng an ủi cô: "Không sao đâu, không sao mà, chỉ gãy xương không nghiêm trọng, nghỉ ngơi mấy tháng là được. Mấy tháng này công ty bảo hiểm vẫn trả tiền cho ba. Con xem, được nghỉ ở nhà vẫn có tiền tiêu, coi như được hưởng phúc."

Nghe ba nói, Tạ Á càng cảm thấy xót xa, nước mắt đầy mặt. Cô cảm thấy mình thật bất hiếu, đáng bị sét đánh.

Lúc ấy, Tạ Á đã thề sẽ không sĩ diện hão, không hiểu chuyện như vậy nữa; càng không thể cứ vòi vĩnh ba mẹ tiền như đòi nợ nữa, về trường cô nhất định phải kiếm việc làm thêm để có tiền nuôi sống bản thân.

Tạ Á nghẹn ngào kể chuyện, Tần Chiêu Chiêu chỉ im lặng nắm tay cô. Cô hiểu rõ tâm trạng của Tạ Á, hai người gia cảnh tương đồng, hiểu rõ tính sĩ diện và tự ti của nhau.

"Xin lỗi Tần Chiêu Chiêu, chuyện Từ Anh lần đó là mình sai, để cậu bị đánh oan. Chương Hồng Mai nói cậu tâm lý bất thường, thực ra người tâm

https://thuviensach.vn

lý bất thường là mình mới phải. Mình thấy bạn bè Thượng Hải sống vui vẻ hơn mình nên cảm thấy rất khó chịu, ghen tỵ nên muốn phá hoại những tháng ngày an nhàn của họ. Có phải mình rất biến thái không?"

"Mọi chuyện đều đã qua rồi, Tạ Á, sau này đừng so đo với người khác nữa. Cứ so đo mãi chỉ thêm bực, không nhất thiết phải làm mình buồn bực làm gì."

Hai cô gái trẻ nắm tay nhau, san sẻ hơi ấm nhỏ nhoi.

Sau kỳ nghỉ, Tần Chiêu Chiêu lại tiếp tục làm gia sư hai nơi, cô phát hiện Đình Đình đi Tô Châu về, đầu óc toàn để đi đâu, không có tinh thần học tập, hơi chút là mất hồn, lúc lại thất thần; đã vậy còn kêu gào đòi giảm béo, kiêng tất cả những thứ đồ ăn dầu mỡ dễ tăng cân như thịt bò khô, sô cô la... là những món khoái khẩu của bản thân.

Tần Chiêu Chiêu cũng đoán được nguyên nhân khiến cô bé thay đổi, có điều không tiện hỏi. Cũng may mợ không phải là người ngốc, bà cũng nhìn ra. "Không phải con nhóc tí tuổi đầu cũng yêu đương đấy chứ?"

Cô bé không nhận. "Không có, mẹ đừng nói bừa!"

"Không có thì tốt, mẹ nhắc nhở con, giờ học lớp mười hai rồi, phải dồn hết tâm tư vào học hành, đừng làm lộn xộn hết lên. Mẹ đây đủ bận rồi, con đừng gây thêm chuyện đấy!"

Gần đây mợ Mục Kiều bận rộn nhiều chuyện, trong khu có một cặp vợ chồng trẻ nhờ trông con giúp từ thứ Hai đến thứ Sáu, mợ vui vẻ nhận lời. Nhưng mợ phải lo chuyện ăn uống cho cả người già lẫn trẻ nhỏ; có hôm đứa bé vừa mới tè ướt người lại thấy mẹ già trên giường đạp đạp, khiến mợ chỉ muốn đá thúng đụng nia.

https://thuviensach.vn

Bực không chịu nổi, mợ bàn với chồng đưa mẹ vào viện dưỡng lão. Mục Tùng không vui, nói mợ không chịu được thì đừng trông trẻ, sao lại đưa mẹ vào viện dưỡng lão rồi đi chăm con cái người khác? Mợ một mực từ chối. "Tôi trông trẻ cho người ta thì có thêm tiền, chăm mẹ lấy đâu ra, đương nhiên tôi muốn chọn việc có tiền."

"Đưa mẹ vào viện dưỡng lão cũng mất tiền, chỉ sợ tiền mình trông trẻ chẳng đủ, thế thì kiếm hay không kiếm có gì khác?"

"Thì không đưa mẹ tới viện tốt là được. Nghe nói mấy viện dưỡng lão ở ngoại thành giá rẻ hơn nhiều."

Hẳn mợ có ý nghĩ này từ lâu rồi, đã tính toán hết cả. Mục Tùng đang định phản đối, mợ đã sầm mặt. "Nếu ông không đồng ý thì tự đi mà hầu mẹ ông, muốn làm hiếu tử cũng đừng đẩy mọi chuyện lên đầu tôi."

Mục Tùng bị bức bách, ông đi làm hàng ngày, lấy đâu thời gian mà trông mẹ. Vợ ông có thể buông xuôi trách nhiệm nhưng ông không thế được. "Việc này... Kiều Mục nhất định không nghe đâu."

"Nó không nghe, buồn cười thật. Ai mượn ý kiến nó à? Ông là cậu hay nó là cậu? Phải rồi, thật ra đưa mẹ vào viện dưỡng lão nó cũng nên góp thêm tiền. Mẹ nó mất nhưng nó là con trai, phụng dưỡng bà chắc nó nhận phần thay mẹ nó."

"Bà nói cái gì thế? Kiều Mục còn đi học, lấy đâu ra tiền mà bắt nó bỏ ra."

"Nó không đi làm nhưng vẫn có tiền đi Hạ Môn chơi. Tôi đoán hai đứa nó đi lần này cũng hơn ngàn đồng. Tiền ba mẹ nó để nó tiêu hoang chi bằng mang ra giúp bà được vào viện dưỡng lão tốt có hơn không."

https://thuviensach.vn

Mục Tùng kiên quyết không chịu. “Không được, đừng nghĩ tới tiền của nó. Đây là tiền ba mẹ nó để lại cho nó. Bà có vào viện dưỡng lão cũng không đến lượt cháu ngoại bỏ tiền.”

Mợ phì một tiếng, không thèm để ý.

Đúng như Mục Tùng đoán, Kiều Mục nhất quyết không đồng ý đưa bà vào viện dưỡng lão. Hai bên lời qua tiếng lại, cuối cùng hai mắt Kiều Mục rơm rớm. “Mợ, xin mợ nghĩ lại. Nếu sau này mợ bị bệnh, Đình Đình cũng không muốn lo nữa mà đẩy mợ vào viện dưỡng lão ở ngoại thành, mợ cảm thấy thế nào?”

Mợ nhất thời á khẩu, không biết trả lời sao.

Bụng đầy oán khí, mợ càng ngày càng không đủ kiên nhẫn để chăm sóc bà cụ. Những khi có Đình Đình ở nhà, mợ sẽ cố gắng tốt một chút, dù sao mợ cũng không muốn làm tấm gương xấu cho con gái, tránh sau này con học theo mà đối xử tương tự với mình lúc về già. Nhưng nếu Đình Đình không ở nhà, mợ lại giận điên lên, mặt nặng mày nhẹ. Có câu, bệnh nặng bên người không thấy con cái đâu, con cái còn chẳng thấy đâu nữa là con dâu.

Một thời gian sau, mợ lại nhắc chuyện đưa bà cụ tới viện dưỡng lão. Nguyên nhân vì trong khu có thêm đôi vợ chồng nữa muốn mợ trông con giúp. Cô nhóc mới hơn hai tuổi, ngày trước có bảo mẫu trông coi, hiện nay bảo mẫu đã xin nghỉ. Cô bé cũng sắp đi nhà trẻ nên đôi vợ chồng kia không muốn phí quá nhiều tiền thuê một bảo mẫu đáng tin, chỉ muốn tìm một người ở gần nhà trông cô bé đến tháng Chín thì đi mẫu giáo.

Mợ nói muốn trông hai đứa bé, chán không muốn lo cho bà cụ nữa. Mợ dốc gan dốc ruột với chồng: “Chúng ta cũng cần phải sống, tiền mình kiếm chỉ đủ dùng trong nhà, sau này Đình Đình vào đại học tốn không ít tiền. Giờ

https://thuviensach.vn

người ta mang việc đến tận cửa, tôi không muốn bỏ, kiếm được đồng nào hay đồng ấy. Mình nói có phải không? Đưa mẹ tới viện dưỡng lão, đâu phải chúng ta không hiếu thuận, chẳng qua sức không đủ thôi, làm việc lấy đâu ra thời gian coi sóc mẹ?"

Mục Tùng rầu rĩ nửa ngày. "Đưa mẹ vào viện dưỡng lão, không nuôi mẹ, chỉ sợ ra đường người ta xỏ xiên."

"Sao lại không nuôi? Mình có đẩy mẹ ra giữa đường tự sinh tự diệt đâu, bỏ tiền đưa cụ đến viện dưỡng lão đàng hoàng cơ mà. Nếu mình không yên tâm, vậy ta chọn viện dưỡng lão tốt trong nội thành là được rồi."

Mục Tùng hết cớ, chỉ biết thở dài.

Kiều Mục biết mợ lại có ý đẩy bà vào viện dưỡng lão, hơn nữa cậu cũng đồng ý, bèn tức giận. "Cậu, sao cậu làm thế được? Tại sao nhất định phải đưa bà vào viện dưỡng lão? Mấy chỗ đó chỉ có người già không nơi thân thích mới vào thôi."

Mục Tùng lựa lời: "Kiều Mục, cậu cũng có chỗ khó xử..."

Kiều Mục ngắt lời, giọng nói lạnh băng: "Cậu khó xử gì, chẳng qua cậu không muốn chăm sóc bà nữa thôi. Cậu thấy bà giống như gánh nặng. Cậu..." Cậu dừng một chút rồi lại nhả ra những lời lẽ sắc nhọn như dao: "Cậu chắc đang hối hận, lúc trước bà xuất huyết não không nên đưa bà vào bệnh viện làm gì. Lúc trước cậu không cố cứu thì giờ cũng không cần..."

"Bốp..." Kiều Mục chưa nói xong đã lãnh trọn một cái tát của cậu, chỉ thấy ông xanh mặt. "Mày... mày đừng có hỗn!"

Kiều Mục bình tĩnh nghênh đón ánh mắt cậu. "Những gì tôi nói đều là sự thật, cậu có thừa nhận vậy không? Ngày trước mẹ tôi nằm viện, cần tiền

https://thuviensach.vn

cứu mạng, cậu chần chừ tiền thuốc men, muốn ngừng điều trị, không phải vì lo sau này mẹ tôi cũng liệt giường gây phiền lụy cho cậu sao? Cậu có thể bỏ rơi chị em ruột thịt, đương nhiên cũng có thể bỏ mẹ đẻ được!"

Mục Tùng giận run, chỉ tay vào đứa cháu, nửa ngày mới nhả được mấy câu: "Được, trong mắt mày tao là người như vậy thì tao đây cũng không chịu mang tiếng không. Chuyện của mẹ tao cứ quyết thế đấy! Ngày mai tao đi liên hệ với viện dưỡng lão, gửi mẹ vào. Chuyện này không nhờ mày tham gia."

Kiều Mục cười lạnh, mỉa mai: "Xem ra ông thật sự muốn đuổi bà. Được, con cái như ông không muốn lo thì để thằng cháu ngoại này lo. Tôi đưa bà đi, sau này bà với các người chẳng liên quan gì đến nhau nữa. Cậu, đây là lần cuối cùng tôi gọi ông là cậu. Từ này về sau, tôi chẳng còn cậu nào hết, chỉ có bà ngoại là người thân duy nhất!"

Chương 13

Cuối tuần, Tần Chiêu Chiêu theo lệ tới nhà bà ngoại Kiều Mục, vừa vào cửa đã thấy phòng bà đổi khác, biến thành một căn phòng vui chơi nhỏ. Chiếc giường gỗ cũ không còn, căn phòng rộng ra rất nhiều, hai đứa trẻ đang chơi trong phòng – cậu nhóc còn ngồi trong xe tập đi, cô bé cưỡi ngựa gỗ.

Cô bất ngờ: Bà ngoại Kiều Mục đâu rồi? Vì sao phòng bà lại thành phòng cho trẻ con chơi?

Mợ còn ngập ngừng thì Đình Đình đã lanh miệng chen vào: "Anh Kiều Mục đưa bà đi rồi."

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, cảm thấy có gì không ổn. Sao tự nhiên Kiều Mục lại đón bà đi? Mợ lấp lửng, chắc chắn có vấn đề.

Tần Chiêu Chiêu không biết nhà trọ của Kiều Mục, cũng không có số điện thoại, cuối cùng đành tới trường tìm. Kiều Mục kể lại chuyện mâu thuẫn với cậu hôm đó. Cậu nói thật đơn giản, thái độ bình tĩnh giống như đang nói chuyện của người khác vậy. Nhưng cô nghe mà quặn lòng, cô hiểu rõ cậu lại nhận thêm một sự tổn thương từ chính người thân của mình.

Quả nhiên, Kiều Mục nói câu cuối bằng giọng bi thương: "Quả thật, bây giờ mình quá thất vọng về người thân. Máu mủ tình thâm là cái gì đây? Có những lúc thấy người ngoài còn tốt hơn người trong nhà. Ví như cậu vậy, Tần Chiêu Chiêu, cậu chỉ học chung với mình một học kỳ, vậy mà còn giúp mình nhiều hơn chị hay cậu ruột của mình."

Tần Chiêu Chiêu không vui mừng với lời khẳng định của cậu về mình, cô còn mải lo lắng cho cuộc sống tương lai của cậu. Cậu mới là sinh viên năm thứ hai, ngoài tiền làm thêm chẳng có nguồn thu nào khác, đã vậy còn phải nuôi bà ngoại ở trọ. Chắc chắn không thể thoải mái cả chuyện tiền nong lẫn tinh lực, làm sao cậu có thể chăm sóc một bà lão bị liệt đây?

Kiều Mục nói đã đăng ký với trung tâm giới thiệu việc làm để tìm người giúp việc tới chăm sóc bà ngoại. Hiện tại chưa tìm được người, cậu và Lăng Minh Mẫn sẽ thay phiên nhau chăm sóc bà. Về tiền, cậu có mấy vạn đồng ba mẹ để lại nên hiện tại tạm thời không thiếu.

Tạm thời không thiếu tiền nhưng thiếu người, kiếm người giúp việc không hề đơn giản. Kiều Mục đi học, còn phải đi dạy thêm; Lăng Minh Mẫn cũng không rảnh rỗi. Là ngôi sao văn nghệ, trưởng nhóm văn nghệ hội sinh viên của trường, tất cả hoạt động văn nghệ không thể vắng bóng cô. Cô

https://thuviensach.vn

lấy đâu ra thời gian để ở nhà chăm lo chuyện cơm nước cho một bà cụ? Huống chi trước nay cô chưa từng chịu khổ.

Tần Chiêu Chiêu chủ động đưa số điện thoại của ký túc xá cho Kiều Mục. "Cậu và Lăng Minh Mẫn đều bận, nếu gặp chuyện gấp thì cứ gọi cho mình, mình sẽ tới trông bà hộ cho."

Kiều Mục không an tâm. "Sao mình còn không biết xấu hổ mà làm phiền đến cậu nữa. Cậu cũng đi học, đi làm thêm, còn phải dạy thêm cho Đình Đình. Thật ra, cậu cũng nên tìm mợ mà đòi tiền lương, mợ không có lý do gì mà cướp trắng công của cậu như vậy."

"Bỏ đi, kỳ sau mình không định đến dạy Đình Đình nữa. Gần đây con bé không có tâm tư học hành, mình có cố thế nào cũng phí sức. Hơn nữa, cậu mợ đối với bà ngoại như thế làm mình thấy cũng không hay lắm, không muốn qua lại với họ nữa."

Nửa tháng trước ngày thi cuối kỳ, Tần Chiêu Chiêu chính thức xin nghỉ ở nhà mợ Kiều Mục. Mợ cũng không nói gì, dù sao người ta không lấy của mình một đồng thì muốn đi lúc nào chẳng được. Hôm Tần Chiêu Chiêu dạy cho Đình Đình buổi cuối, mợ tỏ ra vô cùng khách sáo, còn đưa cho cô năm trăm đồng. Đây là khoản thù lao duy nhất cô nhận được sau hơn một năm phụ đạo không công.

Đến hè, Tần Chiêu Chiêu vẫn ở lại Thượng Hải; cô và Tạ Á cùng đi kiếm việc làm thêm hè. Xem một lượt tờ rao vặt, Tạ Á chú ý một mục thông tin tuyển dụng. Một câu lạc bộ cao cấp cần tuyển nhân viên phục vụ, yêu câu sinh viên nữ trẻ trung, xinh xắn, tuổi từ mười tám đến hai mươi hai, giao tiếp tiếng Anh và tiếng Trung lưu loát, lương cứng ba ngàn đồng. Mọi thông tin liên hệ Chu tiểu thư.

https://thuviensach.vn

“Lương cứng ba ngàn đồng, có nghĩa là còn tăng thêm được nữa. Oa, Chiêu Chiêu, nếu đi làm hai tháng bọn mình có thể kiếm được bảy, tám ngàn đồng đấy.”

“Ừ, trên lý thuyết thì có thể, nhưng lương cao như vậy thì chắc chắn có gì đó mờ ám. Mình nghĩ công việc này có thể không trong sáng lắm.”

“Người ta đăng đàng hoàng trên báo thế này chắc sẽ không phải là chỗ nào quá đáng đâu. Câu lạc bộ Sony, hay mình đi xem thử đi! Xem một chút không mất gì đâu.”

Tạ Á gọi điện thoại liên lạc với Chu tiểu thư, Chu tiểu thư hỏi thăm một số thông tin cơ bản rồi đưa địa chỉ mời cô tới phỏng vấn. Tần Chiêu Chiêu bị Tạ Á kéo đi cùng, hai người tìm kiếm một hồi mới đến được câu lạc bộ. Lần đầu tiên tới những nơi xa hoa như vậy, hai người rón rén bước trên sàn gỗ đắt tiền, sợ bất cẩn làm hỏng sẽ đền không nổi.

Phỏng vấn hai người là Chu tiểu thư quyến rũ, lẳng lơ, trừ lúc xem ti vi, Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ gặp một người quyến rũ như vậy ngoài đời thật: mỗi bước chân, cử chỉ đều đẫm ý vị, mang theo vẻ quyến rũ của một phụ nữ trưởng thành. Tiểu thư nhàn nhã giới thiệu câu lạc bộ tuyển sinh viên nữ trẻ trung, xinh đẹp làm phục vụ cho các phòng khách, chủ yếu phục vụ việc ca hát, rót rượu, nói chuyện phiếm… cho hội viên. Mỗi lần tiếp khách được thêm một trăm đồng hoa hồng và tiền boa của khách, nếu khéo léo, một tối có thể kiếm được vài trăm đồng tiền hoa hồng thuê phòng và tiền boa. Có điều, tiền boa phải nộp lại cho câu lạc bộ ba phần, mình được giữ bảy phần.

“Bảy mươi phần trăm cũng là khá rồi, trừ tiền nộp lại cho câu lạc bộ, những tiếp viên làm tốt mỗi tháng vẫn có thể kiếm được cả vạn đồng. Hai người đều là sinh viên dáng vẻ trong sáng, ngoan hiền, là loại khách thích nhất, nếu khéo léo cũng không thua kém mấy người kia đâu.”

https://thuviensach.vn

Nghe xong, hai tay Tần Chiêu Chiêu ướt đẫm mồ hôi, tiếp viên câu lạc bộ chỉ cần ca hát, rót rượu, nói chuyện phiếm thôi mà có thể kiếm được chừng đó tiền sao?

Chu tiểu thư cười cười. "Đây là câu lạc bộ cao cấp, không cung cấp dịch vụ mại dâm, nhân viên của chúng tôi chỉ cần phục vụ đơn giản vậy thôi. Đương nhiên, tan làm rồi, nhân viên đồng ý phát triển thêm cái gì với khách là chuyện của họ."

Tần Chiêu Chiêu nhớ lại chuyện Đàm Hiểu Yến ở Thâm Quyến được Ngô Quắc Anh đưa tới hộp đêm, chỉ rót rượu tiếp khách lấy tiền boa, nếu cung cấp thêm các dịch vụ khác sẽ có thêm các khoản khác. Như vậy, phục vụ phòng khách ở câu lạc bộ cao cấp và tiếp viên hộp đêm có gì khác nhau?

Trước mặt Chu tiểu thư, cô im lặng nhưng vừa đi ra liền nói với Tạ Á: "Cái gì mà phục vụ phòng khách, rõ ràng cũng chỉ là tiếp viên hộp đêm mà thôi."

"Không ngờ tiếp viên thu nhập khá thế. Chỉ cần ngồi trong phòng hát hò, rót rượu mà tháng kiếm hơn vạn đồng, hơn hẳn chúng ta đi làm nhân viên tiếp thị hay phát tờ rơi. Mình muốn làm."

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người nghe Tạ Á nửa đùa nửa thật. "Cậu đùa à? Cậu định đi làm tiếp viên á?"

Tạ Á đỏ mặt, cuối cùng nói thẳng: "Chiêu Chiêu, nếu thu nhập cao thế, mình muốn làm thật. Làm hai tháng không chừng đủ tiền học phí cả năm luôn. Mình nhất định có giới hạn, chỉ làm tiếp viên ở quán, rót rượu, hát hò, nói chuyện phiếm với khách, tuyệt đối không làm chuyện khác."

"Đi làm thế này… Cậu không sợ Dương Kỳ biết sẽ giận sao?"

https://thuviensach.vn

“Mình đã nói rõ ràng với Dương Kỳ, hiện tại mình không muốn nói chuyện yêu đương. Mình và anh ấy chỉ duy trì tình cảm bạn học bình thường thôi. Anh ấy không có quyền quản, muốn làm gì là việc của mình.

Tần Chiêu Chiêu thấy ý cô đã quyết, không tiện nói thêm. Tạ Á không phải Đàm Hiểu Yến, khuyên nhẹ vô dụng, nói nặng lại làm tổn thương nhau. Trầm mặc một lúc, Tần Chiêu Chiêu mới lên tiếng: “Vậy cậu… cậu phải cẩn thận đấy!”

Hôm sau, Tạ Á tới câu lạc bộ ghi danh, tham gia huấn luyện, một tuần sau chính thức làm việc. Việc cô đi làm ở câu lạc bộ được giữ kín, ngoài Tần Chiêu Chiêu không ai biết, dù sao làm tiếp viên cũng không phải chuyện vinh quang gì để khoe.

Tần Chiêu Chiêu tìm được việc đánh máy, sao chép giấy tờ ở một tiệm photocopy gần trường, tiền lương không cao nhưng không cần phải trực ca tối. Bà chủ là người rất biết thưởng thức cuộc sống, bà nói thẳng làm việc ban ngày là đủ rồi, tối nên đóng cửa về hưởng vui thú bên chồng con.

Tần Chiêu Chiêu thích những bà chủ như vậy, suốt ngày khư khư ôm lấy cửa hàng kiếm tiền thì có gì vui? Người ta không nên chỉ sống vì tiền, có thời gian dư dả nên sum vầy với gia đình.

Tần Chiêu Chiêu làm việc ở đây khá thoải mái. Bà chủ là người dễ gần, khác hẳn dân Thượng Hải bình thường; chẳng may đến muộn một, hai lần bà sẽ bỏ qua, sắp đến giờ về có khách vào bà sẽ để Tần Chiêu Chiêu về đúng giờ còn mình ở lại, không kiếm cớ níu cô lại. Bà chủ như vậy rất hiếm thấy, Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích, càng tận tâm tận lực làm việc.

Đi làm rồi, Tần Chiêu Chiêu dùng điện thoại ở tiệm gọi tới di động của Kiều Mục để cậu lưu lại số, để cậu tiện liên lạc với mình. Lần trước để lại

https://thuviensach.vn

số điện thoại ký túc xá cũng chưa từng thấy Kiều Mục gọi tới, có lẽ cậu không muốn phiền tới cô?

"Cảm ơn cậu, bọn mình kiếm được người giúp việc rồi, không cần làm phiền cậu."

Tìm được người nhanh như vậy, Tần Chiêu Chiêu cũng mừng cho Kiều Mục. Có người giúp việc, họ có thể sống thoải mái hơn nhiều, nhưng cô cũng có chút buồn bã, mất mát vì cô không giúp được gì cho cậu.

Mùa hè, trời sáng rất mau. Vầng dương tròn xoe giống một bánh xe vàng rực lăn ra từ phía chân trời, mất trọn một ngày để đi từ phía đông sang phía tây, đến nơi vẫn chần chừ không muốn lặn, khiến buổi hoàng hôn cứ dài mãi ra.

Hoàng hôn là khoảnh khắc đẹp nhất trong ngày. Mặt trời chưa lặn hẳn, bóng tối còn ở phía sau, cảnh sắc mang vẻ đẹp mông lung, huyền ảo. Mỗi buổi hoàng hôn, Tần Chiêu Chiêu thích nhất được ngắm bầu trời vàng rực và suy nghĩ.

Riêng chiều nay, Tần Chiêu Chiêu chăm chú nhìn bầu trời đỏ rực thật lâu. Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Kiều Mục. Cô rất muốn tặng cậu một món quà, muốn được gọi điện thoại chúc cậu sinh nhật vui vẻ, nhưng cuối cùng cô không mua quà, cũng không gọi điện. Cô chỉ một mình lặng ngắm trời cao, từ đáy lòng chúc phúc cho cậu: Kiều Mục à, chúc cậu sinh nhật vui vẻ! Sống vui từng ngày!

Cô không biết lời chúc tốt đẹp của cô không thành sự thật, sinh nhật lần thứ hai mươi của Kiều Mục thật sự không hề vui vẻ.

Đưa bà ngoại về nhà trọ, chưa đầy hai tháng Kiều Mục đã đổi ba người giúp việc.

https://thuviensach.vn

Phục vụ người nằm liệt một chỗ đúng là chuyện khổ sai, mọi chuyện ăn uống, tắm giặt đều phụ thuộc vào người giúp việc, người giúp việc sợ bẩn, sợ mệt nên không ai muốn làm. Cũng có người miễn cưỡng nhận lời vì tiền công cao nhưng sau đó sẽ đi ngay nếu tìm được công việc khác tốt hơn. Hai người giúp việc bỏ đi, người thứ ba chủ động tìm tới Kiều Mục không qua trung tâm môi giới. Người này đã luống tuổi, mặt mũi hiền lành, tự nhận mới từ Tô Châu lên, không đủ tiền đóng phí vào các trung tâm giới thiệu việc làm nên chỉ vật vờ bên ngoài chờ, thấy có người nói ở đây cần tìm người giúp việc nên tìm tới. Bà ta nói chỉ cần được bao ăn ở, việc bẩn thỉu, vất vả tới đâu cũng không ngại, tiền công thấp một chút cũng không sao. Kiều Mục hỏi bà có tình nguyện phục vụ người già bị liệt hay không, bà ta lập tức gật đầu. "Được chứ, có thế nào cũng sướng hơn làm ruộng ở quê."

Người giúp việc mới không ngại bẩn thỉu, khổ cực, mấy ngày đầu đúng là rất tốt, Kiều Mục còn tưởng mình đã kiếm được một người tử tế. Ai ngờ chưa đầy một tuần, bà ta cuỗm hết đồ đáng giá trong nhà rồi chuồn mất. Phòng ngủ của Kiều Mục bị cạy khóa lấy mất mấy trăm đồng trong ngăn kéo cùng một máy ảnh kĩ thuật số, laptop mới mua của Lăng Minh Mẫn cũng không còn, thậm chí cả quần áo đẹp và mấy lọ mỹ phẩm đã dùng quá nửa của cô cũng chẳng thoát. Lăng Minh Mẫn nổi điên giậm chân. "Con mụ này điên rồi!"

Bị người giúp việc trộm đồ, Kiều Mục đi báo cảnh sát nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. "Chàng trai, tìm người giúp việc sao có thể nhặt đại một người ngoài đường về nhà như vậy được, tuyệt đối không thể dùng mấy người mình không biết rõ thân thế. Đến giờ bà ta trộm đồ chạy mất rồi biết tìm đằng nào? Lần sau đi tìm người giúp việc nhớ thông qua trung tâm, ăn một vố này phải thông minh ra một tí."

Hôm nay đúng là sinh nhật lần thứ hai mươi của Kiều Mục. Nhờ có bà giúp việc hay kẻ lừa đảo chết tiệt kia mà tâm trạng cậu vô cùng thê thảm.

https://thuviensach.vn

Dẫu vậy, cậu vẫn phải ổn định tinh thần về nhà thu dọn tàn cục.

Trong nhà vẫn lộn xộn vì bị lục lọi, Lăng Minh Mẫn tức giận nằm trên giường không nhúc nhích. Phòng bà ngoại truyền ra tiếng ê a, Kiều Mục đã quen với âm thanh này từ lâu, đây là tiếng bà khó chịu sau khi không kiểm soát được việc đại tiểu tiện.

Sau khi Kiều Mục đưa bà về, Lăng Minh Mẫn đổi hết tã vải bình thường sang tã giấy, vừa không phải đi giặt tã bẩn vừa bớt phiền phức. Có điều, tã giấy không được thoải mái như tã vải, bà ngoại đi vệ sinh xong sẽ cảm thấy khó chịu, vì thế thường hay "i i a a" chờ người tới thay đồ mới.

Thay rửa và dỗ bà ngoại xong, Kiều Mục quay vào phòng an ủi Lăng Minh Mẫn. Lần này cô bị thiệt hại lớn, laptop mới mua đầu hè mất tám ngàn đồng, dùng hơn một tháng đã bị người ta trộm mất, cô không tức mới lạ. Kiều Mục dỗ: "Mất thì cũng mất rồi, có tức cũng không tìm lại được, chỉ khiến mình thêm bực. Được rồi mà, đừng giận nữa, mai anh mua máy mới cho em. Giờ cười một cái anh xem nào, được không?"

Lăng Minh Mẫn xoay người ngồi dậy, gượng cười. "Không cần đâu, anh phải tiết kiệm tiền đi. Anh còn hai năm học, giờ phải lo cho cả bà nữa. Kiều Mục, tiền của anh giờ cũng không còn bao nhiêu nữa rồi, đúng không?"

Kiều Mục im lặng. Đúng vậy, tiền của cậu giờ không còn bao nhiêu. Ba mẹ mất, cậu được thừa kế gần mười vạn, trả lại ba vạn tiền thuốc men cậu Mục Tùng ứng ra, còn lại hơn sáu vạn. Sáu vạn này là phí tổn bốn năm đại học của cậu, ngoài học phí còn đủ thứ tiền ăn mặc, đi lại, thuê nhà thuê cửa, tới giờ thêm cả tiền thuê người giúp việc chăm sóc bà. Tuy rằng cậu đi làm thêm ngoài giờ nhưng thu vẫn không đủ chi; thẻ ngân hàng vẫn hao hụt từng ngày, hiện tại chỉ còn hơn hai vạn.

https://thuviensach.vn

“Kiều Mục,” Lăng Minh Mẫn dịu giọng. “Em thấy, anh nên đưa bà về nhà cậu đi. Hiện tại anh không đủ sức chăm sóc bà, ngược lại còn làm tan nát hết cuộc sống riêng của mình.”

Tan nát… Đây là cảm giác lớn nhất của Lăng Minh Mẫn về cuộc sống của cô và Kiều Mục.

Từ lúc Kiều Mục đưa bà về ở cùng, thế giới hai người đã từng lãng mạn, ngọt ngào của họ trở thành “chuyện ba người”. Bà ngoại trúng gió nằm liệt không thể tự lo thân, mọi chuyện ăn uống đều cần người khác giúp, Lăng Minh Mẫn phải giúp cậu chăm sóc bà. Ăn uống, thay quần áo, thay tã, gội đầu, tắm rửa cô vẫn cố gắng làm được, nhưng không thể chịu nổi chuyện đại tiểu tiện không kiểm soát nổi của bà ngoại. Dẫu dùng tã giấy thay tã vải là có thể giảm bớt chuyện giặt giũ nhưng mỗi khi thay tã vẫn phải rửa ráy, chuyện bẩn thỉu như vậy lần nào cũng khiến cô muốn ói.

Lăng Minh Mẫn không thể không thấy nản. Cô mới hai mươi tuổi, còn quá trẻ, được nuông chiều từ bé, ngày còn ở nhà một cái bát cũng chưa từng rửa, đến khi yêu Kiều Mục mới hứng thú với chuyện rửa rau băm thịt. Một tiểu thư chuyên làm nũng, tay không dính nước xuân, vì yêu một người mới tự nguyện xuống bếp, lóng ngóng làm bạn với nồi niêu bát đĩa. Có điều, cô chưa yêu tới độ yêu ai yêu cả đường đi lối về. Cô không yêu nổi bà ngoại như yêu Kiều Mục, dù sao đây cũng đâu phải bà ngoại của cô.

Ngày Kiều Mục đưa bà về, Lăng Minh Mẫn không hề vui mừng, nhưng cô không tiện nói ra. Gần đây cậu không vui, cô nói thêm nữa khác nào đổ thêm dầu vào lửa; hơn nữa, tình cảm của cậu dành cho bà cô biết rõ. Vì thế cô chỉ có thể nhịn bực bội, để bà ở đây vài hôm rồi từ từ khuyên cậu đưa bà về nhà cậu Mục Tùng.

Lăng Minh Mẫn không muốn để bà ngoại ở cùng hai người. Không phải vì bà bị bệnh, cho dù bà khỏe, cô cũng không muốn có thêm một người nữa

https://thuviensach.vn

xen vào thế giới ngọt ngào của riêng hai người họ. Huống hồ, đây còn là một bà lão bệnh tật, mọi chuyện ăn uống đều cần người chăm lo, cuộc sống của cô và Kiều Mục bây giờ chỉ xoay quanh bà ngoại.

Làm sao Lăng Minh Mẫn có thể chịu nổi cuộc sống quẩn quanh bên một bà lão đây? Cô còn trẻ, lại may mắn như thế, ở nhà là công chúa của ba mẹ, ở trường là ngôi sao rực rỡ; cô còn có Kiều Mục là bạn trai tâm đầu ý hợp. Thế giới của cô chưa một lần trải qua mưa gió, gập ghềnh trắc trở, mỗi ngày đều xán lạn, huy hoàng. Cuộc sống tương lai là ánh cầu vồng rực rỡ sắc màu, lẽ ra cô và Kiều Mục nên tranh thủ tuổi trẻ để hưởng thụ cuộc sống… Vậy mà, bà ngoại đột nhiên chen vào thế giới riêng của họ. Bây giờ, đừng nói là thưởng thức, hưởng thụ cuộc sống; cuộc sống bây giờ giống như là cực hình tra tấn hai người vậy.

Người giúp việc cứ đến rồi đi, thay như chong chóng, đến giờ còn dính phải một kẻ lừa đảo, đúng là cõng rắn cắn gà nhà. Lăng Minh Mẫn bực bội không chỉ vì mất của, mà còn vì không còn người giúp việc, mấy ngày tới cô sẽ phải chăm sóc, hầu hạ bà ngoại. Cuối cùng cô cũng không chịu nổi nữa, phải mở miệng khuyên cậu đưa bà về nhà cậu Mục Tùng.

Chương 14

Lăng Minh Mẫn đề nghị, Kiều Mục từ chối ngay lập tức, không cần nghĩ ngợi. “Anh không còn cậu nữa rồi, anh không đi tìm ông ta nữa đâu.”

“Kiều Mục, anh đừng giận dỗi nữa. Lẽ ra trước kia không nên trở mặt với cậu như thế, cậu ấy cũng không còn cách nào khác, chỉ định đưa bà vào viện dưỡng lão thôi, có phải bỏ ra đường không quan tâm nữa đâu. Chăm sóc người già liệt giường tốn công tốn sức, cậu mợ đều phải làm việc,

https://thuviensach.vn

không có cách làm chăm lo chu đáo cho bà được. Đưa bà tới viện dưỡng lão cho chuyên gia chăm sóc có gì không tốt?"

Kiều Mục ngẩn người, hai hàng lông mày chau ngược. "Nói vậy, em cũng tán thành để hai người họ đưa bà vào viện dưỡng lão?"

"Kiều Mục, anh bình tĩnh nghĩ thử xem. Làm vậy cũng không tệ hại như anh tưởng tượng đâu. Ít nhất đến viện dưỡng lão bà vẫn được săn sóc tử tế."

"Em cảm thấy người già vào viện dưỡng lão sẽ được nhân viên săn sóc tử tế hơn là được con cháu lo lắng sao?"

"Kiều Mục, hai chuyện này không giống nhau. Người ta là nhân viên nhận tiền để chăm sóc người già, họ làm việc này tốt hơn con cháu nhiều."

"Có thế nào họ cũng không thể hơn thân nhân, con cái được. Anh tuyệt đối không đưa bà vào viện dưỡng lão. Anh sẽ lo cho bà, không bỏ mặc bà đâu."

Lời nói chắc như đinh đóng cột của Kiều Mục khiến Lăng Minh Mẫn bực mình. "Kiều Mục, anh có thể lý trí một chút không? Anh còn đi học, làm thế nào chăm lo cho bà? Mấy hôm trước em lén xem sổ tiết kiệm, giờ anh chỉ còn hơn hai vạn đồng. Chừng đó không đủ học phí hai năm của anh, hết tiền rồi anh làm thế nào? Chẳng lẽ bỏ học?"

"Không đủ tiền thì anh về quê bán nhà!"

Kiều gia còn một căn nhà ở quê, hiện tại Kiều Mục chưa động tới, không tới đường cùng cậu không muốn bán. Dù sao đây cũng là nơi cậu từng sống với ba mẹ.

https://thuviensach.vn

Lăng Minh Mẫn hiểu cậu rõ nhất. “Anh nỡ bán sao? Đến cả nhà mẹ thuê vài năm anh còn không nỡ trả lại, anh thật sự có thể bán nhà chắc!”

Kiều Mục cắn môi. “Anh chỉ còn mỗi bà ngoại là thân thích, có thế nào anh cũng không coi bà là như gánh nặng giống cậu đâu. Hết cách thật anh sẽ bán, người sống quan trọng hơn cái nhà!”

“Kiều Mục, anh chỉ có mình bà là thân thích thôi ư? Thế em là gì của anh? Anh có thể nghĩ tới em một chút hay không? Chúng ta mới hai mươi tuổi, chưa vào năm thứ ba, lẽ nào bây giờ cuộc sống của chúng ta cứ xoay quanh bà anh hay sao?” Lăng Minh Mẫn không nhịn nổi, nói thẳng suy nghĩ của mình.

Kiều Mục run giọng: “Minh Mẫn, bà ngoại là người thân, em là người yêu. Anh biết gần đây em phải lo cho bà rất vất vả, anh cũng không muốn em phải chịu khổ sở như vậy. Anh sẽ cố tìm người giúp việc mới, có người giúp việc rồi em sẽ không cần động tay chân vào việc gì nữa. Minh Mẫn, anh không yêu cầu em phải chu đáo, cẩn thận với bà như anh, dù sao bà cũng không phải bà em. Anh chỉ hy vọng em có thể chấp nhận để bà ở cùng chúng ta, anh không thể bỏ rơi bà được, tuyệt đối không.”

Lăng Minh Mẫn thở dài im lặng, Kiều Mục cũng nín thinh. Ngoài song, bốn bề bóng chiều dần buông, tia sáng ảm đạm len lỏi vào phòng, ngập đầy mắt hai người.

Nghỉ hè chớp mắt đã trôi qua.

Kết thúc kỳ nghỉ, Tạ Á hoan hỉ khoe với Tần Chiêu Chiêu, đi làm tiếp viên hai tháng cô kiếm được gần tám ngàn đồng, tính ra mỗi ngày kiếm được ba, bốn trăm đồng. Cô làm việc ở câu lạc bộ ba ngày bằng Tần Chiêu Chiêu đánh máy một tháng.

https://thuviensach.vn

“Chiêu Chiêu, nếu mình đồng ý phục vụ tận nhà chắc chắn còn kiếm được nhiều tiền hơn. Nhưng mình không tham vậy đâu, mình cảm thấy làm tiếp viên thế này cũng đủ rồi.”

Làm tiếp viên kiếm tiền dễ như vậy, khó trách số tiếp viên ở Thượng Hải dẫn đầu cả nước. Tạ Á chỉ làm tiếp viên, không phục vụ thêm gì khác mà mỗi tháng còn kiếm được mấy ngàn đồng, nếu chịu phục vụ thêm tại nhà hẳn một tháng kiếm được không dưới một vạn. Quả nhiên, thân thể đúng là vốn tự có của phụ nữ.

Tạ Á làm việc ở câu lạc bộ, ngoài tiền boa còn nhận được không ít quà cáp như nước hoa, mỹ phẩm, áo quần... từ khách hàng hào phóng. Đặc biệt, có người còn tặng cô một chiếc di động Motorola V70 thời thượng.

Tạ Á kiếm được tiền liền mua qùa gửi về cho bà mẹ, hai hộp dương sâm lớn cho ba và một chiếc áo lông cừu đắt tiền cho mẹ. Với ba mẹ cô, đây đều là những món đồ cao cấp, Tạ Á sợ ba mẹ tiếc không dám dùng nên gọi điện về dặn dò cẩn thận: “Ba, mấy hộp dương sâm này nhất định ba phải giữ lại mà ăn, đừng có mang cho anh em bạn bè đấy! Mẹ, ngày lạnh nhớ lấy áo lông cừu này ra mặc. Mẹ đừng có tiếc mà cất đi, cất mấy năm là áo không còn mềm nữa đâu.”

Tần Chiêu Chiêu ngồi bên lắng nghe, ba mẹ Tạ Á cũng giống ba mẹ cô. Ngày lễ tết được bạn bè tặng đồ gì ngon thì đều không nỡ dùng mà đem cất đi để sau này mang đi tặng lại người khác.

Tạ Á có điện thoại mới, chiếc cũ không dùng nữa liền đưa cho Tần Chiêu Chiêu. Ban đầu Tần Chiêu Chiêu nhất định không lấy, cô không liên lạc với ai ngoài ba mẹ với Đàm Hiểu Yến nên có di động cũng chẳng để làm gì. Hơn nữa, mọi người thường gọi tới máy bàn của ký túc xá, gọi vào di động hai bên cùng tính phí rất tốn kém.

https://thuviensach.vn

Tạ Á nói: “Cậu đúng là ngang hết chỗ nói! Ai bắt cậu phải gọi đi đâu. Gửi tin nhắn là được rồi, tin nhắn rẻ lắm, chỉ một hào một tin. Có di động thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho Kiều Mục, chuyện gì không tiện nói thì nhắn tin là được rồi!”

Nghe vậy Tần Chiêu Chiêu cũng động lòng, nhận lấy di động Tạ Á cho và cảm ơn. Sau chiếc đài chạy băng thời cấp hai, đây là món “đồ xa xỉ” thứ hai của cô – một chiếc di động lại là đồ người khác thải ra nhưng với cô vẫn là báu vật.

Có di động, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng học cách gửi tin nhắn. Tin đầu tiên gửi cho Kiều Mục, báo cô đã có di động, từ này sẽ dùng số này. Mất một lúc cậu mới nhắn lại, chỉ vỏn vẹn có một chữ: “Ừ!”

Câu trả lời đơn giản như vậy khiến cô không còn dũng khí gửi thêm tin nữa. Cậu bận rộn nên không thể gửi tin lại cho cô chăng? Hay cậu thấy phiền phức nên mới không đáp lại?

Đúng là Kiều Mục đang phiền, hôm nay tâm trạng cậu rất tệ.

Cô giúp việc làm được chưa đầy một tháng đã đòi tăng tiền công, lúc mới tới còn là một cô bé An Huy thuần phác, mới lên Thượng Hải được vài ngày đã thành cô gái đua đòi theo thói tân thời. Ở nhà hết ăn lại nằm nhưng vẫn chê tiền ít, không tăng lương sẽ bỏ việc đi chỗ khác.

Ban đầu Kiều Mục còn muốn thử thuyết phục cô giúp việc nhưng Lăng Minh Mẫn không được nhẹ nhàng như thế. “Muốn đi thì cứ đi, ai hơi đâu giữ cô. Đừng tưởng tôi không biết cô ở nhà lén lấy quần áo của tôi mặc. Người cô hôi hám lắm có biết không hả? Làm bẩn hết quần áo của tôi rồi!”

Ngay từ đầu Lăng Minh Mẫn đã không ưng cô giúp việc người An Huy này, nhưng không còn cách nào khác. Người giúp việc có vài năm kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm rất đắt hàng, họ có thể linh hoạt lựa chọn, chẳng ai thèm tới chăm sóc người bệnh; chỉ có những người trẻ từ quê lên còn thiếu kinh nghiệm mới bằng lòng chịu thiệt. Sau khi bị người giúp việc tìm được giữa đường kia lừa, Kiều Mục cảm thấy những người có tuổi thường lòng dạ khó lường, nên có ý tìm một người trẻ, dễ đối phó; vì thế mới thuê cô giúp việc người An Huy này.

Lời Lăng Minh Mẫn khiến cô giúp việc thẹn quá hóa giận: "Cô nghĩ mình thơm tho lắm ấy! Con gái con đứa chưa lấy chồng mà dám ngủ với trai. Đúng là loại đàn bà mặt dày dâm đãng!"

Kiểu mắng nhiếc này chỉ có người nhà quê mới dùng, Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn nhất thời sửng sốt. Hai người chưa bao giờ phải nhận những lời khó nghe đến vậy, Lăng Minh Mẫn hết sững sờ liền nổi điên. "Cô... cô cút ngay!"

Cô giúp việc đi rồi nhưng Lăng Minh Mẫn càng nghĩ càng tức. Từ nhỏ đến giờ cô được ba mẹ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, không ai nỡ mắng cô một lời. Vậy mà hôm nay một ả giúp việc dám mắng nhiếc cô khiến cô uất ức vô cùng. Kiều Mục an ủi nửa ngày cô vẫn chưa nguôi. Cậu cũng không rảnh mà ở nhà dỗ dành cô mãi, đến giờ phải đi dạy thêm rồi. Giờ cậu phải tận dụng mọi khả năng để kiếm tiền bù vào các khoản chi tiêu.

"Được rồi, Minh Mẫn, đừng giận nữa. Giờ anh phải đi dạy, dạy xong anh về ngay. Người giúp việc đi rồi, chiều nay em không muốn cũng không cần nấu cơm đâu, anh mua mấy món ngon về cho em. Có điều, em giúp anh làm món gì đó cho bà ăn trước nhé! Được không?"

Kiều Mục thỏ thẻ từng lời nhưng Lăng Minh Mẫn vẫn không nhịn được, nổi xung lên: "Không được, giờ em rất bực, bị một con nhà quê mắng là đồ dâm đãng. Giờ em bực không biết làm gì hết, không nấu cơm, không bón cơm. Kiều Mục, em xin anh, anh đưa bà về nhà cậu được không? Anh xem

https://thuviensach.vn

cuộc sống của hai đứa mình giờ thành cái gì rồi? Rối tinh rối mù hết lên, giờ còn bị con ôsin nhiếc mắng!"

Kiều Mục biết giờ Lăng Minh Mẫn đang cáu, nói thêm gì cũng chỉ khiến hai người khắc khẩu, mà cậu không có thời gian đôi co với cô. "Minh Mẫn, anh biết giờ em không vui. Được rồi, em không cần làm gì đâu, cứ nằm nghỉ nhé! Chờ anh dạy xong sẽ mua đồ ăn về cho em."

Kiều Mục dạy xong, mua ba suất bánh bao về, không thấy Lăng Minh Mẫn đâu, trên bàn chỉ còn một mảnh giấy*: "Em nản lắm rồi, về ký túc xá ở tạm một thời gian đã."*

Một câu ngắn ngọn hơn chục chữ nhưng Kiều Mục cầm thật lâu, tựa như không hiểu được chữ vuông.

Đã lâu Tần Chiêu Chiêu chưa gặp lại Kiều Mục, cô đang định kiếm cớ tới trường xem cậu thế nào thì Kiều Mục gọi điện hỏi cô buổi chiều có thể bớt chút thời gian qua trông bà ngoại giúp cậu một chút hay không. Cô vội vàng gật đầu. "Ừ, mình rảnh."

Thật ra, chiều hôm ấy Tần Chiêu Chiêu có tiết học, nhưng Kiều Mục đã nhờ tới, cô sẵn sàng trốn học không cần suy nghĩ. Lần đầu tiên tới nhà, Kiều Mục đón cô ở đầu đường. Cậu gầy đi nhiều, dáng vẻ cũng tiều tụy hơn hẳn. Rõ ràng gần đây cậu không ổn, lòng cô đau xót như bị kim châm.

Quả thật Kiều Mục đã hết cách. Lăng Minh Mẫn dỗi bỏ về ký túc xá, bản thân cậu ngoài đi học còn phải đi dạy thêm mấy nơi, người giúp việc chưa tìm được, không có ai trông bà giúp. Biết tìm ai đây? Cậu nhớ một quyển sách từng viết: *Người bạn từng giúp có thể sẽ không giúp lại bạn nhưng người đã từng giúp nhất định sẽ đồng ý giúp bạn lần nữa.* Cậu lưỡng lự mãi, cuối cùng quyết định gọi cho Tần Chiêu Chiêu.

https://thuviensach.vn

Kiều Mục dẫn Tần Chiêu Chiêu về nhà, dặn dò vài câu rồi vội vàng rời đi. Cô nhìn một lượt, thấy nhà cửa bừa bộn liền thu dọn lại cho gọn gàng. Trong nhà cậu cũng có một chiếc organ electone, phần nắp phím đàn vô cùng sạch sẽ nhưng khắp thân đàn phủ một lớp bụi mỏng, rõ ràng ngoài luyện đàn ra cậu không lau chùi cho cả cây đàn. Cô tiếc nuối, mang giẻ tới lau sạch đến khi đàn sáng bóng lại mới thôi.

Tối Kiều Mục về, thấy nhà cửa sáng sủa, rực rỡ hẳn lên. Tần Chiêu Chiêu không chỉ trông bà giúp cậu mà còn làm luôn cả việc của người giúp việc. Cậu ngại ngùng cảm ơn: “Làm phiền cậu quá, Tần Chiêu Chiêu.”

“Không sao, dù sao mình cũng quen với việc chân tay rồi. Nếu cậu chưa tìm được người giúp việc, mình sẽ bớt chút thời gian qua giúp, từ trường mình qua đây cũng không xa lắm.”

Nhắc đến chuyện tìm người giúp việc, Kiều Mục lại thở dài không thôi. Sau vài lần tiếp xúc với người giúp việc, cuối cùng cậu cũng hiểu muốn tìm một người giúp việc tốt, biết chịu khó chịu khổ phức tạp như thế nào. Tần Chiêu Chiêu nghe cậu kể chuyện mấy người giúp việc cứ đến rồi đi thì ngạc nhiên vô cùng. “Khó kiếm người giúp việc như vậy cơ à? Thảo nào hồi trước mợ nói muốn tìm người giúp việc cũng không dễ.”

Nhắc tới mợ, Kiều Mục lại trầm mặc, cô vội vàng chuyển đề tài: “Phải rồi, sao không thấy Lăng Minh Mẫn? Gần đây cậu ấy bận à?”

Kiều Mục càng trầm mặc, nghiêng đầu nhìn sang hướng khác. Cô giật mình hỏi lại: “Các cậu... Không phải hai người cãi nhau đấy chứ?”

Kiều Mục trầm mặc một lúc mới mở miệng, nhưng hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Tần Chiêu Chiêu, cậu có cảm thấy việc mình đưa bà về đây là một hành động rất thiếu lý trí không?”

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu không hiểu. “Kiều Mục, cậu sao vậy? Sao lại hỏi thế?”

“Minh Mẫn nói mình hành động thiếu lý trí, còn nói mình không đủ khả năng chăm sóc bà. Cô ấy muốn mình đưa bà về nhà cậu mình, mình không đồng ý, cô ấy tức giận.”

Tần Chiêu Chiêu đã hiểu, hóa ra Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn không thoải mái vì chuyện của bà ngoại. chuyện này rất dễ hiểu, đến mợ là con dâu còn không muốn chăm lo mẹ chồng nằm liệt nữa là một cô gái trẻ yếu ớt như Lăng Minh Mẫn. Con người ai chẳng ích kỷ, có ai tình nguyện đeo thêm một cục nợ vào cuộc sống nhẹ nhàng của mình. Tuy Lăng Minh Mẫn có vẻ ích kỷ những những gì cô nói cũng có phần đúng, hiện tại Kiều Mục không đủ khả năng lo cho bà, cậu đã cố hết sức rồi, mấy tháng này nhìn cậu gầy rộc đi.

©STENT

Cân nhắc cẩn thận, Tần Chiêu Chiêu nói thẳng: “Kiều Mục, mình biết cậu rất yêu quý bà ngoại. Cậu muốn bà tuổi già có người thân dốc lòng săn sóc nên mới kiên quyết không đồng ý để cậu Mục Tùng đưa bà vào viện dưỡng lão. Xét về tình cảm, cậu nghĩ vậy là đúng, rất trọng tình trọng nghĩa. Tuy nhiên, xét một cách khách quan thì đúng là cậu thiếu lý trí. Giờ cậu còn đi học, đưa bà về cũng không đủ thời gian, sức lực để chăm sóc bà cẩn thận, thuê người giúp việc cũng không đơn giản. Chuyện này Lăng Minh Mẫn nói không sai, cậu không đủ sức chăm lo cho bà. Có lẽ, cậu nên cân nhắc đề nghị của cô ấy, đưa bà về nhà cậu Mục Tùng đi.”

Hai mắt Kiều Mục bỗng đỏ hoe. “Mình biết mọi người cảm thấy mình rất thiếu lý trí, nhưng lý trí là gì? Nói cho rõ, lý trí chẳng qua là sự lạnh lùng, tàn nhẫn được tô son trát phấn mà thôi. Trước kia mẹ mình nằm viện cần tiền cứu mạng, cậu mình do dự không nỡ giao tiền. Cậu ấy sợ mất của

https://thuviensach.vn

mất người, cũng sợ nếu cứu được mẹ mình thì sẽ phải gánh thêm một người chị nằm liệt nên mới cho rằng dừng điều trị là biện pháp tốt nhất. Cái này... gọi là lý trí. Mình không muốn giờ cũng đối xử với bà theo cách này, quá tàn nhẫn! Bà già rồi, ốm đau, liệt, bị ruồng rẫy, con cháu không tình nguyện chăm lo, như vậy quá tàn nhẫn! Đưa bà vào viện dưỡng lão, viện dưỡng lão tốt thì không đủ khả năng, đưa tới một viện dưỡng lão không tốt thì có tác dụng gì? Thà mình đưa bà về ở với mình, thuê người giúp việc chăm sóc bà, ít nhất mỗi ngày đi học về có thể thấy bà mỉm cười vui vẻ. Mình tin chắc cậu mợ cũng không muốn Đình Đình sau này đưa họ vào viện dưỡng lão mà muốn thuê người giúp việc để họ được ở nhà, ít nhất ngày ngày có thể cùng nhau hưởng chút vui thú gia đình."

Tần Chiêu Chiêu im lặng, Kiều Mục cũng có lý của cậu. Cái gọi là lý trí thực ra đều xuất phát từ góc độ lợi ích, lo cho mình trước. Có những lúc, một từ lý trí cũng ngang với một từ tàn nhẫn!

Chương 15

Tới nhà Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu đi thẳng tới tìm cậu Mục Tùng. Cô biết nhất định Kiều Mục sẽ không bao giờ trả bà về lại nhà cậu, nhưng nếu cậu Mục Tùng chủ động tới thì sao?

Đúng lúc cậu Mục Tùng ở nhà, Tần Chiêu Chiêu kể lại vắn tắt tình hình của Kiều Mục hiện tại, khéo léo lựa lời nói ra ý muốn nhờ cậu tới đón bà ngoại về. Cậu nghe xong còn chưa tỏ thái độ gì, mợ ngồi bên đã lãnh đạm nói: "Có phải Kiều Mục bảo cháu tới đây không? Lúc trước nó huênh hoang rước bà đi, còn nói không có ông cậu này. Giờ đã biết phục dịch bà không dễ dàng gì rồi nên muốn trả bà lại bên này nhưng không có mặt mũi nào đưa đến đây, mới nhờ cháu ra mặt hộ chứ gì?"

https://thuviensach.vn

Cô vội giải thích: “Không phải đâu ạ, Kiều Mục không cho cháu tới, là tự cháu mạo muội tới thôi ạ!”

Mợ cười nhạt. “Cháu cũng nhiệt tình nhỉ!”

Tần Chiêu Chiêu nhìn sang Mục Tùng, ánh mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn. “Kiều Mục không đủ sức lo cho bà, cậu ấy vừa phải đi học vừa phải đi làm thêm, giờ còn trông bà nữa. Cậu ấy không phải mình đồng da sắt, cứ gắng gượng như vậy không phải chuyện tốt. Cháu và Lăng Minh Mẫn đều khuyên cậu ấy đưa bà về nhưng cậu ấy vẫn kiên quyết, bọn cháu khuyên thế nào cũng không chịu nghe. Cậu Mục, Kiều Mục là cháu trai của cậu, cậu hãy nể tình mẹ cậu ấy, đừng coi mấy lời nóng giận của cậu ấy là thực. Làm sao cậu ấy có thể từ mặt trưởng bối như cậu được chứ? Chẳng qua cậu ấy chỉ bực bội nhất thời mà thôi!”

Mục Tùng thở dài. “Được rồi, cháu không cần nói thêm gì nữa, mai cậu tới đón bà về. Vốn cậu mợ cũng không định bỏ mặc bà cho thằng bé. Cậu là con, cậu còn đây sao có thể để bà cho đứa cháu ngoại lo được. Chẳng qua hôm đó Kiều Mục ăn nói làm người ta phát bực rồi đòi đưa bà đi, đã muốn huênh hoang cũng phải cho nó nếm chút đau khổ.”

Mợ cũng nói: “Tần Chiêu Chiêu, hôm nay cháu không đến thì cậu mợ cũng tính vài hôm nữa sẽ qua đón bà về, không thể bỏ bà cho mình Kiều Mục chăm mãi được. Nhưng cậu mợ cũng nói luôn, đón bà về rồi, cậu mợ sẽ tìm viện dưỡng lão thích hợp rồi đưa bà tới. Không phải cậu mợ vô lương tâm bỏ mặc bà; đưa bà vào viện dưỡng lão cũng thể hiện trách nhiệm rồi. Ít nhất cậu mợ cũng không bỏ bà ra giữa đường không ngó ngàng tới, cháu xem có phải không?”

Tần Chiêu Chiêu khó xử, nếu Kiều Mục đồng ý đưa bà tới viện dưỡng lão thì lúc trước đã không bực bội đón bà đi khỏi nhà cậu. Chuyện này bên

https://thuviensach.vn

nào cũng có lý riêng, rất khó nói bên nào đúng bên nào sai, tất cả do góc nhìn không giống nhau. Chẳng có ai là người xấu, nhưng tình hình lại thành ra căng thẳng như vậy, quan hệ cũng bung bét hết.

"Thật ra, chuyện này cháu và Lăng Minh Mẫn đã nói rồi, Kiều Mục rất thiếu lý trí. Nhưng cậu ấy nói bà ngoại cực khổ nửa đời người, đến giờ lại nằm liệt một chỗ, người thân không nguyện ý chăm lo mà chỉ muốn đẩy bà vào viện dưỡng lão. Cậu ấy cảm thấy lý trí như vậy tàn nhẫn quá! Cậu Mục, cậu thử nghĩ xem tâm tình của Kiều Mục có đúng không? Kiều Mục là người nặng tình nặng nghĩa, có thế nào cậu ấy cũng không muốn đưa bà vào viện dưỡng lão, cậu ấy mong có người thân có thể ở bên săn sóc bà. Nếu cậu mợ không chăm lo được cho bà, sao không dùng viện phí ở viện dưỡng lão thuê người giúp việc về chăm bà? Như vậy vẹn toàn cả hai, không phải sẽ hết mâu thuẫn sao?"

Mợ bác bỏ ngay không cần nghĩ ngợi gì: "Người giúp việc không dễ thuê như vậy. Chẳng có ai tình nguyện đi chăm người nằm liệt cả, ba ngày hai lượt người giúp việc còn bực hơn. Viện dưỡng lão có nhân viên chuyên trách những vấn đề này, như vậy bớt lo hơn hẳn. Cháu về khuyên Kiều Mục đừng cố chấp nữa, đưa bà vào viện dưỡng lão chứ có đưa vào lò thiêu đâu."

https://thuviensach.vn

Chuyện người giúp việc Tần Chiêu Chiêu không cãi lại được. Sự thật là vậy, mấy tháng nay Kiều Mục chạy ngược chạy xuôi cũng vì chuyện thuê người giúp việc đấy thôi.

Chuyến đi này, Tần Chiêu Chiêu về tay không.

Trước sau cậu cháu Kiều Mục vẫn không thể thống nhất chuyện đưa bà ngoại vào viện dưỡng lão, Kiều Mục nhất quyết cự tuyệt đề nghị đến đón bà của cậu mợ. "Tôi nói rồi, bà ngoại để tôi lo, không cần các người quan tâm."

Mục Tùng xám mặt. "Được, giỏi thì làm đi, tao xem mày chịu được bao lâu."

Tần Chiêu Chiêu cũng lo Kiều Mục không thể chịu đựng vất vả. Mất công khuyên giải cậu một hồi nhưng cậu lại đưa cô xem một tờ báo, trên báo có một mẩu tin rất cảm động về chuyện một sinh viên vừa chăm ba bị liệt nửa người vừa học đại học.

"Người ta làm được, mình cũng làm được. Nếu thật không tìm được người giúp việc thích hợp thì mình sẽ tự chăm bà. Dù sao nhà cũng gần trường, trừ lúc đi học và luyện đàn, mình vẫn có thể về nấu cơm cho bà."

Nói thì dễ nhưng làm không đơn giản. Tần Chiêu Chiêu hiểu rõ Kiều Mục từ nhỏ chưa từng chịu khổ, trước kia cậu được ba mẹ săn sóc từng li từng tí, một người chưa từng chịu khổ giờ lại bướng bỉnh muốn chăm lo cho bà ngoại nằm liệt. Ngoài đi học, đi làm thêm, cậu còn phải lo cho bà từ lớn đến nhỏ, người gầy xọp, cô sợ nếu cứ tiếp tục thế này cậu sẽ ốm mất.

Chẳng đợi đến "cứ tiếp tục mãi", chỉ vài ngày Kiều Mục đã ngã bệnh.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm đó cậu còn đi học như bình thường, buổi tối đột nhiên sốt cao, nôn ói. Cậu thấy khó chịu liền gọi điện cho Lăng Minh Mẫn.

Sau khi Lăng Minh Mẫn giận dỗi bỏ về ký tục xá, Kiều Mục liên tục gọi điện và tìm cô mấy lần. Cậu mong cô có thể hiểu mình, cô cũng mong cậu có thể hiểu cho cô, hai người giải thích qua lại cuối cùng vẫn không tới đâu, Lăng Minh Mẫn không đồng ý quay lại. Kiều Mục cũng không miễn cưỡng. "Minh Mẫn, giờ em còn giận, mấy ngày nữa em hết giận anh lại qua!"

Lăng Minh Mẫn nhận được điện thoại liền chạy sang chăm sóc cậu, suốt một đêm cậu sốt cao không hạ. Trời vừa sáng, cô liền đưa cậu tới bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán cậu bị suy thận cấp tính, có lẽ do gần đây cậu mệt mỏi quá độ và chịu áp lục lớn, giờ cần nằm viện điều trị một tuần mới hồi phục được.

Lăng Minh Mẫn gọi điện cho Mục Tùng báo Kiều Mục ốm vào viện, ông lập tức chạy tới bệnh viện. Biết cháu trai lao lực sinh bệnh, lại thấy cậu hôn mê, sắc mặt tái nhợt, ông im lặng, hút hết một điếu thuốc mới nói: "Báo với Kiều Mục, ta đưa mẹ về nhà, sẽ không gửi vào viện dưỡng lão, để nó an tâm dưỡng bệnh."

Kiều Mục đã thành thế này, về tình về lý Mục Tùng đều không thể để cháu trai tiếp tục gắng gượng nữa. Chị gái chỉ có một cậu con trai, nếu thật sự có chuyện gì, ông sao còn mặt mũi xuống cửu tuyền gặp lại Mục Lan.

Hai mắt Lăng Minh Mẫn bừng sáng.

Tần Chiêu Chiêu nhắn tin cho Kiều Mục định báo với cậu chiều nay cô không phải lên lớp, định qua nhà giúp cậu trông bà, nhắc cậu để cửa kẻo cô tới mà không vào được. Không ngờ Lăng Minh Mẫn lại bắt máy, khách sáo nói với Tần Chiêu Chiêu Kiều Mục bị ốm, cậu Mục Tùng đã đưa bà về rồi, không cần phiền cô tới nữa.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu chấn động. “Kiều Mục bị ốm sao? Bệnh gì, có nghiêm trọng không?”

“Suy thận cấp tính thôi, không sao, bác sĩ nói nằm viện điều trị vài ngày là được.”

Lăng Minh Mẫn nói rất nhẹ nhàng nhưng Tần Chiêu Chiêu nghe xong thì hết hồn. Trong suy nghĩ của cô, ốm phải nằm viện là bệnh rất nặng. Cô lo lắng tắt máy rồi chạy ngay tới bệnh viện. Lúc cô tới, Kiều Mục còn chưa tỉnh, vẫn thiêm thiếp trên giường bệnh, hơi thở yếu ớt. Mấy ngày nay cậu quá vất vả, đã lâu không được ngủ say như vậy.

Lăng Minh Mẫn khách sáo tiếp đón, còn bóc cam mời cô, lịch sự, chu đáo không thể chê trách nhưng cô nhận ra đằng sau vẻ khách sáo ấy là sự lạnh nhạt, hờ hững. Ngồi một lát, cô biết ý cáo từ. Cô hiểu rõ, Kiều Mục ốm đã có Lăng Minh Mẫn lo, sự tồn tại của cô hoàn toàn thừa thãi.

Đàm Hiểu Yến gọi điện tới ký túc xá tìm, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tần Chiêu Chiêu biết ngay bạn thân có chuyện muốn chia sẻ. Nếu chỉ là chuyện phiếm bình thường, Đàm Hiểu Yến sẽ nhắn tin cho cô.

Quả nhiên, Đàm Hiểu Yến kể cho Tần Chiêu Chiêu nghe Giám đốc Tằng có ý với mình, bóng gió ám chỉ chuyện cô với ông ấy.

Tần Chiêu Chiêu đã từng nghe qua về Giám đốc Tằng, vừa nghe xong liền lắc đầu quầy quậy. “Hiểu Yến, ông ấy hơn bốn mươi rồi, hơn cậu rất nhiều tuổi, còn có vợ con nữa. Tuyệt đối không thể đồng ý!”

Đương nhiên Đàm Hiểu Yến không muốn nhận lời. Cô mới gần hai mươi, trẻ trung thanh xuân, làm sao cam lòng đem nửa đời sau nhờ cậy một

https://thuviensach.vn

người đàn ông tứ tuần? Người trong mộng của cô trước giờ đều là người trẻ trung, mạnh mẽ, hừng hực sức sống.

Nhưng làm thế nào để từ chối Giám đốc Tằng? Ông ta là giám đốc của cô, một cô gái học trung cấp nghề như cô có thể vào được công ty là do ông ta ưu ái tuyển dụng. Nếu từ chối, liệu ông ta có tức giận mà đuổi cô không? Đàm Hiểu Yến biết, với cái bằng trung cấp nghề và gần một năm kinh nghiệm văn phòng của cô mà muốn tìm một việc tương tự là điều cực kỳ khó khăn.

"Chiêu Chiêu, cậu bảo mình phải làm sao đây?"

Chuyện này thật sự rất khó xử, đắc tội với ông chủ rất khó đảm bảo công việc, nhưng muốn giữ công việc mà mang thân báo đáp ông chủ thì thà bỏ còn hơn. Nghe Tần Chiêu Chiêu nói rành mạch suy nghĩ của mình, Đàm Hiểu Yến nói trước giờ Giám đốc Tằng vẫn chỉ bóng gió với cô, chưa từng đề nghị thẳng thừng. Có lẽ cô nên giả vờ mù mờ coi như không biết là được, nếu không sẽ nhẹ nhàng tìm cớ từ chối.

"Chiêu Chiêu à, mình tiếc công việc này lắm. Ở công ty này rất vui vẻ, giờ có thế nào mình cũng không muốn tới làm việc trong nhà máy hay khách sạn đâu. Lương đã thấp còn vất vả nữa."

Đúng vậy, con người không bao giờ có thể quay về lối cũ được, đã quen một ngàn ai sẽ tình nguyện trở về lĩnh tám trăm? Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn hiểu được vì sao Đàm Hiểu Yến khăng khăng muốn giữ công việc này. "Nếu vậy cậu phải tự lo thôi, hành sự tùy hoàn cảnh. Có thể tiếp tục làm ở đây thì tốt, nếu không cũng cần tính thử xem. Nơi khác chắc gì không có việc tốt hơn?"

"Mình biết rồi, Chiêu Chiêu yên tâm, mình không bán thân vì lương tháng ngàn rưỡi đâu."

https://thuviensach.vn

Đàm Hiểu Yến vẫn giả bộ hồ đồ, không nhận ra những ý tứ bóng gió của Giám đốc, cũng may Giám đốc Tằng là người từng trải, không được đáp lại hình như ông cũng hiểu. Ông vẫn ôn hòa với cô như trước, chuyện công việc vẫn như bình thường, hoàn toàn khác xa tưởng tượng của hai cô nhóc rằng ông có thể thẹn quá hóa giận mà đuổi người. Người luống tuổi rốt cuộc cũng có chút độ lượng của người luống tuổi.

Kỳ nghỉ Quốc khánh mùng Một tháng Mười, Đàm Hiểu Yến dự định lên Thượng hải chơi vài ngày, đi cùng cô còn có A Quyên là kế toán của công ty. Tần Chiêu Chiêu đương nhiên vui vẻ hoan nghênh, có điều vẫn phải đau đầu tìm chỗ ngủ. Một mình Đàm Hiểu Yến thì có thể ngủ chung với cô, nhưng ba người sao có thể chen chúc với nhau được. Cũng may nghỉ bảy ngày nên các sinh viên Thượng Hải đều sẽ về nhà, Tần Chiêu Chiêu định thương lượng hỏi mượn giường Thường Khả Hân.

Cô chưa kịp mở miệng, Thường Khả Hân nghe nói bạn cô muốn qua chơi liền cảnh cáo luôn: “Cậu đừng có để ai ngủ ở giường của mình đấy. Mấy hôm trước trở lạnh, mình vừa thay chăn đệm mới xong, không muốn bị ai làm bẩn đâu.”

Thường Khả Hân không muốn cho mượn giường, Chương Hồng Mai hay Từ Anh càng khỏi cần nói. Sau vụ điện thoại lần ấy, Từ Anh và Tần Chiêu Chiêu chưa từng nói chuyện lại với nhau, giờ không thể tới tìm hai người họ mượn giường được. Ký túc xá còn một giường của Phương Thanh Dĩnh, tuy cô không ở ký túc xá nhưng những trưa ăn cơm ở trường không về nhà cô sẽ nghỉ trưa ở đây. Vì thế giường của cô vẫn trải chăn chiếu đàng hoàng, giường nằm trắng tinh, ga phủ trắng muốt, chăn tơ, gối lụa. Tần Chiêu Chiêu không dám mở miệng mượn giường của Phương Thanh Dĩnh, ai cũng biết cô là người sạch sẽ, kĩ tính, ghét nhất bị người khác động vào đồ đạc của mình.

https://thuviensach.vn

Bạn cùng phòng còn không muốn cho mượn nữa là người ngoài, Tần Chiêu Chiêu không biết làm sao cho phải, cuối cùng Tạ Á nói: "Thôi bỏ đi, không mượn được giường thì mình chen chúc với cậu, hai người bạn cậu chịu khó vài ngày vậy."

Tần Chiêu Chiêu thật sự biết ơn Tạ Á, giường nhỏ xíu như vậy, hai người ngủ không hề dễ chịu, nếu không phải Tạ Á chủ động đề nghị, chính cô cũng ngại không dám đề nghị hai người ngủ chung.

Đàm Hiểu Yến và A Quyên tới rất đúng hẹn, Tần Chiêu Chiêu đón hai người từ ga về, xếp cho hai người nghỉ trên giường của mình, còn mình và Tạ Á chen chúc trên chiếc giường còn lại.

Đàm Hiểu Yến và A Quyên không sao hiểu nổi, rõ ràng phòng còn bốn giường bỏ không, sao hai người lại phải ngủ chung một giường? Lúc biết được chủ nhân không muốn cho người lạ ngủ giường mình, A Quyên thẳng thừng: "Tần Chiêu Chiêu, mấy người bạn học Thượng Hải của cậu đúng là keo kiệt không ai bằng. Mình có bạn học ở Bắc Kinh, năm ngoái đi thăm cô ấy, mấy cô bạn người bản địa đều về nhà, nhường giường cho bọn mình. Người phương Nam và người phương Bắc chẳng giống nhau tí nào."

Đàm Hiểu Yến bực mình, vén màn của Thường Khả Hân nằm vào. "Quỷ hẹp hòi, không cho ngủ, ta đây cứ nằm đấy!"

Tạ Á cười cười. "Cậu muốn nằm thì nằm cái giường bên trên ấy, đó là giường của cô giàu nhất lớp mình đấy. Giường toàn chăn chiếu tơ tằm, lụa là cao cấp, thử xem nằm có thoải mái hay không."

Đàm Hiểu Yến nghe xong liền kéo màn trên chui vào. "Thật vậy à, để mình xem xem!"

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng túm lấy cô. “Hiểu Yến, xuống đây mau. Phương Thanh Dĩnh không thích bị người khác đụng chạm vào đồ đạc đâu.”

“Sợ gì, nằm một tí không nhận ra đâu. A, nằm thích thật đấy, gối lụa trơn trượt, chăn tơ nhẹ lắm.” Đàm Hiểu Yến nằm lên giường, kéo chăn che mặt. “Tối được ngủ ở đây không cần chen chúc với A Quyên thì tốt.”

“Không được, Hiểu Yến, xuống đi! Đây là giường của Phương Thanh Dĩnh, không được cô ấy cho phép thì không được tùy tiện ngủ. Cô ấy biết thì không hay đâu.”

“Biết rồi, đùa thôi mà. Rồi, xuống đây!”

Đàm Hiểu Yến xuống rồi, Tần Chiêu Chiêu leo lên phủi sạch chăn gối, cố gắng phục hồi nguyên dạng.

Chương 16

Hết bảy ngày lễ, Đàm Hiểu Yến và A Quyên trở lại Thâm Quyến. Bạn cùng phòng Tần Chiêu Chiêu cũng lục tục kéo tới trường, chỉ riêng Phương Thanh Dĩnh đến ngày đi học lại mới xuất hiện, cô về ký túc xá nghỉ trưa như thường lệ.

Phương Thanh Dĩnh leo lên giường, vừa mới giũ chăn bỗng nhảy khỏi giường như thể trong chăn có cái gì cắn người vậy. Thường Khả Hân ở giường dưới bị cô dọa cho giật mình. “Cậu làm sao thế?”

https://thuviensach.vn

“Giường của mình giống như có người động vào, chăn đệm của mình không gấp kiểu này.”

“Ai động vào giường của cậu?” Ánh mắt Thường Khả Hân hướng về phía Tần Chiêu Chiêu, không mở miệng nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Phương Thanh Dĩnh không khỏi nhìn theo ánh mắt Thường Khả Hân, hướng vào Tần Chiêu Chiêu. Từ Anh thêm vào: “Phương Thanh Dĩnh, mùng Một tháng Mười được nghỉ, bạn bè Tần Chiêu Chiêu lên Thượng Hải chơi, ở nhờ ký túc xá chúng ta. Ai động vào giường của cậu, cứ hỏi cô ta khắc rõ.”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt, cứ tưởng hôm đó đã sắp xếp lại giường chiếu cẩn thận như cũ rồi, thật không ngờ Phương Thanh Dĩnh lại chú ý tới cả cách gấp chăn nhỏ nhặt. Cô cuống quýt giải thích: “Phương Thanh Dĩnh, bạn mình không ngủ trên giường cậu đâu. Mấy hôm đó bọn mình chịu chật nằm ở giường của mình. Có điều, hôm mới tới cô ấy có tò mò leo lên xem chăn tơ của cậu một chút thôi.”

Từ Anh không khách khí nhiếc móc: “Chỉ xem một chút thật ấy hả? Chăn không gấp theo kiểu của Phương Thanh Dĩnh, ai biết được mấy người chỉ xem hay còn chui vào ngủ nữa. Bạn bè của cậu có ngủ trên giường thật thì cũng chẳng ai biết. Nghỉ lễ bọn này về hết, giờ cậu muốn nói gì chẳng được.”

Chương Hồng Mai phụ họa: “Đúng rồi, giường cũng không biết nói, cậu nói gì chẳng được.”

“Không phải đâu, Phương Thanh Dĩnh, mình thật sự không để bạn mình ngủ trên giường của cậu, cô ấy chỉ trèo lên nằm một chút thôi.”

https://thuviensach.vn

Từ Anh tóm được sơ hở: “Các cậu nghe rõ chưa, vừa mới nãy còn bảo xem chăn chiếu một chút thôi, giờ đã thành nằm luôn rồi. Tần Chiêu Chiêu, lời cậu câu sau đá câu trước. Nhất định bạn cậu đã ngủ trên giường Phương Thanh Dĩnh.”

“Không phải mà, mình biết Phương Thanh Dĩnh không thích người khác chạm vào đồ đạc của cậu ấy. Bạn mình chỉ tò mò leo lên một chút, rồi mình gọi cô ấy xuống ngay.”

Tần Chiêu Chiêu cuống lên, nước mắt trào ra, lúc này Tạ Á đẩy cửa bước vào, cô như tìm được cứu tinh. “Tạ Á có thể làm chứng, bạn mình không ngủ trên giường Phương Thanh Dĩnh.”

Tạ Á hiểu rõ chuyện xảy ra, giọng không dễ nghe chút nào: “Mắt nào của các cậu thấy bạn Tần Chiêu Chiêu ngủ trên giường Phương Thanh Dĩnh hả? Không chính mắt nhìn thấy thì đừng nói linh tinh.”

Từ Anh không chịu lép vế. “Bọn này không chính mắt nhìn thấy nhưng bọn này có chứng cứ, chăn đệm của Phương Thanh Dĩnh là chứng cứ. Lúc trước chăn đệm của cô ấy không gấp như vậy. Về nhà nghỉ mấy ngày, trở lại thấy chăn chiếu gấp khác hẳn, rõ ràng có người ngủ qua còn gì! Hơn nữa, vừa rồi Tần Chiêu Chiêu cũng thừa nhận bạn cô ta có nằm lên giường Phương Thanh Dĩnh.”

“Nằm thử thì ngủ luôn chắc? Bạn Tần Chiêu Chiêu có trèo lên giường nằm thử một chút thôi, các cậu đừng có chuyện bé xé ra to nữa.”

Thường Khả Hân chậm rãi tiếp lời: “Dẫu không ngủ nhưng trèo lên nằm cũng là không đúng rồi! Tần Chiêu Chiêu, cậu biết rõ thói quen sinh hoạt của Phương Thanh Dĩnh, cô ấy có tính ưa sạch sẽ, không thích người khác chạm vào đồ đạc của mình. Bạn cậu lặn lội ngàn dặm xa xôi, chen chúc tàu

https://thuviensach.vn

hỏa tới Thượng Hải, nhất định là cả người bụi bẩn, mệt mỏi, vậy mà cũng có thể leo lên giường Phương Thanh Dĩnh. Sao cậu không cản cô ấy lại?"

Giờ không còn là chuyện có ngủ hay không ngủ trên giường trống nữa, Tần Chiêu Chiêu không thể biện minh gì được, chỉ có thể xin lỗi: "Phương Thanh Dĩnh, xin lỗi cậu. Để mình mang đồ của cậu đi giặt vậy!"

Lúc mọi người tranh luận, Phương Thanh Dĩnh chỉ đứng một bên không nói gì, đến giờ mới mở miệng: "Không cần đâu, lát nữa mình gọi người nhà qua mang đồ về giặt là được rồi. Tần Chiêu Chiêu, tính mình ưa sạch sẽ, đặc biệt không muốn để người lạ chạm vào đồ của mình. Hơn nữa, chăn chiếu là đồ dùng thiết thân, nếu bị người khác dùng qua, mình cảm thấy không thoải mái nên vừa rồi phát hiện ra chuyện lạ, mình mới nhảy khỏi giường. Hẳn mọi người sẽ ngạc nhiên lắm, mình cũng biết tật này không tốt nhưng chẳng có cách nào khác, mình không sửa được. Tần Chiêu Chiêu, mình hoàn toàn không có ý ghét bỏ gì bạn bè cậu đâu, chẳng qua tính mình quái dị thế. Thật ngại quá, mong cậu hiểu và bỏ qua nhé!"

Phương Thanh Dĩnh khách khí, không những không chỉ trích còn nhấn đi nhấn lại "tật xấu" của mình. Mặt Tần Chiêu Chiêu càng đỏ hơn. "Không, là mình không đúng, mình không nên để bạn mình nằm lên giường cậu. Để mình giặt lại chăn màn của cậu, mình cam đoan sẽ giặt sạch."

"Thật sự không cần đâu. Mình bảo người nhà qua mang về giặt là được. Đồ của mình ở nhà có máy giặt đặc biệt, không giặt chung với người khác. Hơn nữa, quần áo, chăn đệm của mình không dùng bột giặt, mình không thích mùi ấy."

Tần Chiêu Chiêu há miệng thở dốc, không nói được câu nào nữa.

Chiều hôm đó, dì Lan giúp việc nhà Phương Thanh Dĩnh tới, mang theo một bộ chăn gối tới để thay cho bộ ở trên giường. Đây là chuyện bình

https://thuviensach.vn

thường, tuy Phương Thanh Dĩnh chỉ nghỉ trưa ở ký túc xá nhưng chăn màn ga gối vẫn cần giặt giũ, dì Lan thường xuyên qua đây giặt đồ cho cô. Có điều, lần này đổi hẳn đồ mới; bộ chăn chiếu nghe nói là mang về nhà giặt cũng không xuất hiện lại trên giường Phương Thanh Dĩnh nữa, lần sau dì tới mang đồ về giặt, trên giường Phương Thanh Dĩnh là bộ chăn chiếu hoàn toàn mới. Rõ ràng, đồ đạc bị người khác dùng qua, Phương Thanh Dĩnh không muốn giữ lại nữa.

Cuối tháng Mười, sinh nhật lần thứ hai mươi của Tần Chiêu Chiêu cuối cùng cũng tới. Theo tục lệ của người Trung Quốc, sinh nhật tuổi chẵn là đại sinh nhật, ba mẹ đặc biệt gửi cho Tần Chiêu Chiêu hai trăm đồng để cô thích mua gì thì mua.

Sinh nhật Phương Thanh Dĩnh trước sinh nhật cô một ngày, một người sinh ngày Hai mươi mốt âm lịch, người kia sinh ngày Hai mươi hai, vừa vặn vào thứ Bảy và Chủ nhật. Phương gia mừng sinh nhật ái nữ liền tổ chức party tại nhà hàng năm sao, Phương Thanh Dĩnh mời cả lớp tới dự tiệc.

Tần Chiêu Chiêu không định đi dự tiệc. Muốn đi, một là không thể đi tay không, ít nhất cũng phải có quà sinh nhật, hai là tiệc tổ chức ở nhà hàng cao cấp, cô không có bộ quần áo nào đẹp đẽ để đến những nơi như thế, ba là cô chưa từng tới những nơi sang trọng, không muốn đi diễn một màn "Già Lưu du ngoạn Đại Quan Viên[1]."

*[1] Một tích trong **Hồng Lâu Mộng** của Tào Tuyết Cần. Già Lưu là một người bà con nghèo của Vương Hy Phượng, bà ba lần tới Giả Phủ. Lần thứ hai được Giả mẫu mời đi thăm Đại Quan Viên – khu vườn tráng lệ là nơi vui chơi của mười hai tiểu thư xinh đẹp của hai phủ Ninh, Vinh. Bà già chất phác lần đầu tiên được thấy một nơi đẹp đẽ, sang quý, cao nhã như tranh vẽ nên lộ ra những hành động, cử chỉ, lời nói thô lậu, quê mùa, qua đó vô tình mua vui cho người trong Giả phủ.*

Tạ Á cũng không định đi, cô không thích Phương Thanh Dĩnh, tất nhiên không muốn tham gia bữa tiệc của Phương Thanh Dĩnh.

https://thuviensach.vn

Thường Khả Hân, Chung Hồng Mai và Từ Anh lại hăm hở sắm giày dép, áo quần, váy vóc mới để sửa soạn đi dự tiệc. Thấy Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á định không đi, Chương Hồng Mai nói xoáy: "Nhà quê mãi là nhà quê thôi, khó khăn lắm mới có cơ hội được mở mang tầm mắt lại không đi."

Từ Anh giễu cợt: "Có đi cũng không thể đi tay không, người ta làm sao dám bỏ ra chừng ấy tiền."

Tần Chiêu Chiêu cứng họng, nửa ngày không nói được một lời. Tạ Á cười lạnh. "Phải rồi, nông dân rốt cuộc vẫn là nông dân. Dân ngơ ở ngoại thành Thượng Hải, giờ vào được nội thành, thấy có cơ hội là đâm đầu vào ngay. Không phải chỉ là một nhà hàng năm sao thôi sao, xem bị kích động thành cái gì kìa."

Chương Hồng Mai và Từ Anh là người ngoại thành Thượng Hải nhưng đều cường điệu mình là người Thượng Hải, cố tình quên đi hai chữ "ngoại thành". Giờ bị Tạ Á xiên một dao, hai người giận tái mặt, khỏi cần nói cũng biết ba người lại cãi nhau một trận.

Cãi nhau xong, Tạ Á nói với Tần Chiêu Chiêu: "Xem ra bữa tiệc của Phương Thanh Dĩnh, hai đứa mình có muốn không đi cũng không được. Không đi người ta lại nghĩ mình tiếc tiền. Nực cười, mình mà lại thiếu vài đồng hay sao?"

Tần Chiêu Chiêu cũng biết giờ không đi cũng không được nhưng cô khó nghĩ quá. Phải mua quà sinh nhật cho Phương Thanh Dĩnh bao nhiêu đây? Rẻ quá không được, đắt lại tiếc tiền. Hơn nữa, cô cũng không có quần áo đi dự tiệc, còn mất tiền mua quần áo nữa. Đại khái, muốn đi dự tiệc lần này sơ sơ cũng phải mất bốn, năm trăm đồng, cô nghĩ mà đau lòng.

Cũng may Tạ Á ra tay. "Chiêu Chiêu, cậu không cần lo chuyện quà cáp đâu. Mình mua một món đẹp đẹp một chút coi như hai đứa mình tặng chung

https://thuviensach.vn

là được. Cậu không cần khách sáo với mình, tiền của cậu để mua một bộ quần áo đẹp đi."

Chiều hôm đó, Tạ Á và Tần Chiêu Chiêu cùng đi dạo quanh khu mua sắm Từ Gia Hối. Tạ Á bỏ năm trăm đồng mua một cái bình hoa thủy tinh xinh xắn, tinh xảo ở tiệm bách hóa Thái Bình Dương. Vấn đề quà tặng đã xong, chuyện quần áo của Tần Chiêu Chiêu vẫn chưa đâu vào đâu. Đồ trong các tiệm lớn rất đắt, ít nhất cũng cả ngàn đồng, cô còn không dám mặc thử, cuối cùng đành kéo Tạ Á tới khu hàng hóa bình dân cho sinh viên.

Đi cả buổi, cuối cùng vô tình dạo qua một hàng chuyên đồ xường xám, xường xám trong tiệm muôn hình muôn vẻ, nhìn mà hoa mắt. Tần Chiêu Chiêu dừng chân, cẩn thận hỏi giá, thật sự không quá đắt, mấy chục hay mấy trăm đồng đều có. Tạ Á nhận ra cô có vẻ thích bèn nói: "Hay chọn xường xám đi, trừ lúc đi thể dục, cái này mặc đi đâu cũng được."

Hai người lựa một vòng trong cửa hàng, cuối cùng nhất trí chọn một bộ xường xám gấm trắng, viền lụa xanh. Kiểu dáng cách tân, trắng tựa sắc hoa lê. Ngực áo thêu mấy nhành lan mảnh mai bằng tơ vàng nhạt, thoạt nhìn tưởng vài sợi nắng xuân vàng óng rơi xuống, càng làm tôn lên sắc xanh non của dương liễu, sắc trắng tuyết của hoa lê. Khoác bộ xường xám lên người, phảng phất một chút ý vị thanh nhã của mùa xuân Giang Nam.

Hai người cò kẻ mặc cả với chủ hàng nửa ngày, cuối cùng ngã giá một trăm tám mươi đồng mua bộ xường xám này về. Đây là bộ quần áo đắt nhất của Tần Chiêu Chiêu từ trước đến nay, cô cắn răng mua vì thật sự rất thích, coi như đây là quà sinh nhật mình.

Ngày sinh nhật Phương Thanh Dĩnh, Tần Chiêu Chiêu mặc bộ xường xám mới mua tới bữa tiệc. Mái tóc dài được tết thành hai bím để phối hợp với bộ trang phục, dùng đồ của Tạ Á trang điểm nhẹ nhàng. Tạ Á ngắm cô

https://thuviensach.vn

một lượt từ trên xuống dưới, mỉm cười. “Tần Chiêu Chiêu, nhìn cậu giống con gái cưng của một gia đình Thượng Hải những năm 30 lắm!”

Đến khách sạn, rất nhiều bạn học không nhận ra Tần Chiêu Chiêu. Lô Tiểu Bằng còn khoa trương, nhìn cô bằng cặp mắt khác hẳn trước kia. “Oa, ai thế này? Không nhận ra luôn. Tần Chiêu Chiêu, cậu đúng là con vịt xấu xí hóa thiên nga rồi!”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười xấu hổ, hai má phớt hồng như cánh hoa đào tháng Ba.

Kỳ thực, không thể nói là một bước hóa thiên nga được, đổi cách ăn mặc xong Tần Chiêu Chiêu cùng lắm chỉ có thể biến thành con sơn ca khiến bạn bè trong lớp đã quen với bộ dạng vịt con xấu xí của cô bất ngờ mà thôi. Bữa tiệc có rất nhiều khách khứa, ngoài bạn bè cùng lớp của Phương Thanh Dĩnh còn có rất nhiều khách mời của Phương gia. Đâu đâu cũng có những thiếu nữ xinh đẹp, Tần Chiêu Chiêu đứng lẫn trong những cô gái này thật chẳng khác nào một đóa lan nhỏ chen giữa vườn mẫu đơn đang đua nhau khoe sắc, tuyệt đối chẳng có gì nổi bật.

Cuộc sống thật không phải phim thần tượng, không bao giờ có chuyện một cô gái bình thường như cây như cỏ có thể trở thành tiêu điểm. Phương Thanh Dĩnh một thân váy ren công chúa trắng như tuyết mới là con thiên nga trắng rực rỡ, đi tới đâu trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt tới đó.

Tiệc đứng kiểu Tây, còn có sàn khiêu vũ kế bên, ăn uống hay nhảy múa tùy thích. Trước kia, Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể nhìn thấy những bữa tiệc kiểu này trong ti vi; giờ có thể lạc vào nhà hàng năm sao lộng lẫy thế này, coi như được mở rộng tầm mắt. Trên bàn dài bày vô số đồ ăn ngon lành khiến người ta nhìn qua đã thèm thuồng, cô nhanh chóng nổi cơn thèm ăn, lôi kéo Tạ Á cùng đi lấy đồ ăn, Tạ Á cười. “Tần Chiêu Chiêu, cậu chỉ biết ăn thôi, xem các bạn khác đang làm gì kìa! Những cô gái khác đều chăm

https://thuviensach.vn

chú làm quen với mọi người xung quanh đấy. Thường Khả Hân lợi hại nhất, thu về không biết bao nhiêu danh thiếp rồi."

Đúng vậy, có cơ hội được tham gia những bữa tiệc sang trọng như thế này, thành quả lớn nhất là làm quen được thêm vài người bạn. Đối với con gái mà nói, càng nên như vậy. Phải chăng bất kỳ cô gái nào trang điểm, sửa soạn xinh đẹp tham dự vũ hội cũng đều mang theo thứ khát khao tương tự? Khát khao bất ngờ gặp được người trong mộng như nàng Lọ Lem xưa? Câu chuyện nàng Lọ Lem trong *Truyện cổ Grimm* đã khiến tất cả những cô gái bình thường trên thế gian mong ước có được một cái kết có hậu như cô bé Lọ Lem.

"Tạ Á chỉ giỏi nói mình, sao cậu không tự đi làm quen đi?"

"Mình không đi đâu, quen biết với bạn bè, thân thích của Phương Thanh Dĩnh có gì hay chứ?" Tạ Á là điển hình của kiểu người "ghét ai ghét cả đường đi lối về", cô không ưa Phương Thanh Dĩnh, tất cả bạn bè, thân thích của cô ấy đều bị cô mạt sát.

Hai người không ham náo nhiệt, chỉ chăm chăm nhét một bụng đồ ăn. Nói theo cách của Tạ Á: "Mình bỏ năm trăm đồng mua quà, giờ phải dốc sức mà ăn, coi như bù lại khoản tiền kia."

Vậy là cả buổi tối hai người chỉ chú tâm ăn uống, cơ hồ đã nếm qua tất cả các món ăn, đồ uống ngon lành bày trên bàn. Cuối buổi, Tần Chiêu Chiêu no căng.

Sau bữa tiệc, Phương Thanh Dĩnh gọi một chàng trai trẻ đi giày Tây tới đưa mấy cô gái về ký túc xá. "Đây là anh họ mình, tên là Tôn Lương Tài. Anh ấy sẽ đưa các cậu về."

https://thuviensach.vn

Tôn Lương Tài khoảng hai bảy, hai tám tuổi, dáng người tầm thước, tướng mạo bình thường, là kiểu người nếu bị quăng vào giữa đám đông sẽ chìm mất tăm. Nhưng anh ta là anh họ của Phương Thanh Dĩnh, còn lái một chiếc xe hơi BMW, có chiếc xe này trợ oai thì chuyện mặt mũi không còn đáng đề cập tới nữa. Đi xe đẹp chưa chắc là người tốt, nhưng đi xe đẹp nhất định là kẻ lắm tiền. Lúc vị "hoàng tử BMW" này lái xe đưa họ về, Chương Hồng Mai, Thường Khả Hân, Từ Anh tranh nhau bắt chuyện với anh ta.

Suốt cả quãng đường, Tần Chiêu Chiêu không nói năng gì, cô cảm thấy dạ dày không thoải mái, có lẽ lúc trước ăn quá nhiều lại ăn linh tinh. Về ký túc xá lại càng thấy khó chịu hơn, bụng hơi trướng, ngâm ngẩm đau, cảm thấy buồn nôn. Nằm nghỉ được một chút, cô liền chạy thẳng tới nhà vệ sinh, nôn cho bằng sạch mới thấy thoải mái hơn một chút. Tạ Á dở khóc dở cười. "Tần Chiêu Chiêu, cậu đúng là không có số hưởng phúc. Khó khăn lắm mới được một bữa ngon lành mà cậu lại nôn sạch."

Chương 17

Hôm sau là sinh nhật Tần Chiêu Chiêu, cô cũng chuẩn bị mời khách.

Sinh nhật cô đương nhiên không thể hoành tráng như sinh nhật Phương Thanh Dĩnh được. Bạn cùng lớp chỉ mời Tạ Á, bên ngoài có thêm Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn. Công bằng mà nói, cô cũng không nhiệt tình mời Lăng Minh Mẫn. Có điều, mời Kiều Mục thì không thể không mời luôn bạn gái cậu. Nhưng Kiều Mục nói chưa chắc Lăng Minh Mẫn đã rảnh, sợ không đến được.

Cô cẩn thận hỏi: "Thế… cậu đến được chứ?"

https://thuviensach.vn

“Ừ, đến được.”

Kiều Mục khẳng định như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu sung sướng ngập lòng. Sau lần tới bệnh viện thăm cậu, hai người chưa gặp lại nhau. Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn hòa thuận với nhau, đương nhiên cô tự biết không tiện đi tìm cậu, cũng rất ít nhắn tin qua lại. Lần trước, cậu nằm viện mấy hôm, cô nhắn tin hỏi thăm tình hình, kết quả người nhắn lại là Lăng Minh Mẫn, nội dung vô cùng khách sáo: Mình là Lăng Minh Mẫn, Kiều Mục khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu đã quan tâm.

Vì thế, Tần Chiêu Chiêu không nhắn tin cho Kiều Mục nữa. Có điều, cô thật sự rất nhớ cậu, sinh nhật này tính toán mời khách cũng vì muốn mượn cớ quang minh chính đại hẹn gặp cậu mà thôi. Gặp mặt lần này Tần Chiêu Chiêu có hai món lợi. Thứ nhất, cô sẽ mặc bộ xường xám mới mua, để cậu thấy cô cũng có lúc xinh xắn, dễ thương. Thứ hai, người đi dự sinh nhật không ai đi tay không, chắc chắn Kiều Mục sẽ mang quà theo, cô vô cùng hy vọng sẽ nhận được quà của cậu.

Lúc gọi điện mời, cô rất lo Kiều Mục sẽ bận không tới được, may mắn cậu khẳng định có thể tới, ngược lại Lăng Minh Mẫn không thực tâm mời có thể không đến được. Cúp điện thoại, cô không ngăn nổi ý cười trên mặt.

Tần Chiêu Chiêu chọn một nhà hàng McDonald’s để tổ chức sinh nhật. Cô và Tạ Á mang bánh ngọt tới trước, một lúc sau Kiều Mục cũng đến đúng giờ, Lăng Minh Mẫn quả thật không tới. Cô vui vẻ đứng lên vẫy gọi, cậu đi về phía cô, kinh ngạc mỉm cười. “Tần Chiêu Chiêu, hôm nay cậu xinh quá!”

Thoáng chốc, mặt cô đỏ hồng, ngượng ngùng, vui mừng và ngọt ngào. Rốt cuộc cũng có ngày cô xinh đẹp đứng trước mặt Kiều Mục, nhận được lời khen của cậu. Bất kể lời khen này là thật lòng hay khách sáo, cô đều vô cùng vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Kiều Mục tặng cô một món quà nhỏ gói rất đẹp. “Sinh nhật vui vẻ nhé, mong cậu sẽ thích!”

Tuy chưa mở quà nhưng Tần Chiêu Chiêu vui mừng vô cùng. “Ngại quá, để cậu phải tốn kém rồi. Là cái gì mình cũng thích hết, chỉ cần…” Vốn cô muốn nói: “Chỉ cần là đồ cậu tặng” nhưng lời ra tới miệng lại bị sửa ngay: “Chỉ cần có người tặng, không phải mình bỏ tiền.”

Quà của Kiều Mục là một hộp nhạc dương cầm bằng gỗ thô, vặn dây cót, tiếng nhạc *Auld Lang Syne*[1] vang lên du dương. Tần Chiêu Chiêu thích lắm, không nỡ rời tay. Tạ Á cười cười. “Kiều Mục, cậu học đàn, đến tặng quà cũng tặng dương cầm bỏ túi thế này.”

[1] Vốn là một bài thơ Scotland được Robert Burns sáng tác năm 1788 và được phổ nhạc thành một ca khúc cổ truyền. Bài hát được biết đến ở nhiều quốc gia, đặc biệt là các nước sử dụng tiếng Anh. Người ta thường hát bài hát này trong thời khắc Giao thừa để bắt đầu một năm mới, đồng thời nó cũng được sử dụng khá rộng rãi trong các đám tang, lễ tốt nghiệp, và dùng như một cách nói lời chia tay hoặc kết thúc cái gì đó.

Kiều Mục nói chiếc dương cầm này là cậu mua ở đảo Cổ Lãng, Hạ Môn lúc đi nghỉ mùng Một tháng Năm; hôm nay là sinh nhật Tần Chiêu Chiêu, cậu không biết nên mua gì mới hợp, đành lấy nó ra làm quà sinh nhật.

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy càng thích hơn, chiếc dương cầm bé nhỏ được Kiều Mục mang từ Cổ Lãng xa xôi về, hẳn là đồ cậu rất yêu thích. Vậy mà cậu có thể tặng cho cô, thật tốt quá!

Lúc cắt bánh, Tần Chiêu Chiêu cắt cho Kiều Mục một miếng lớn. Bánh sữa tươi cô đặc biệt mua ở tiệm Hồng Bảo Thạch chỉ vì cậu thích ăn.

Ăn xong miếng bánh, Tạ Á kiếm cớ đi trước, trước khi đi còn nháy mắt vài cái với Tần Chiêu Chiêu. Đây là cơ hội Tạ Á đặc biệt tạo ra để cô và

https://thuviensach.vn

Kiều Mục có thể ở riêng bên nhau. Mặt hơi hồng, tim hơi loạn nhịp, cô không biết nên nói gì với Kiều Mục, chỉ có thể mời cậu ăn thêm: "Bánh ăn ngon chứ? Để mình cắt cho cậu thêm miếng nữa."

"Không cần đâu, còn chưa ăn hết miếng này." Hình như Kiều Mục ăn không khỏe lắm, đĩa bánh trước mặt mới lấy một quả anh đào.

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, sực tỉnh. "Sao hôm nay Lăng Minh Mẫn không có thời gian vậy? Gần đây cô ấy bận gì sao?"

"Cô ấy bận học thêm tiếng Anh. Cô ấy được nhà trường cử sang làm sinh viên trao đổi ở Hồng Kông, nghe nói bên đó giảng bài hoàn toàn bằng tiếng Anh nên gần đây cô ấy mất ăn mất ngủ lo luyện tiếng Anh."

Lời Kiều Mục làm Tần Chiêu Chiêu bất ngờ vô cùng. "Lăng Minh Mẫn sắp đi Hồng Kông sao? Bao giờ đi? Đi bao lâu?"

"Đầu năm sau, đi khoảng nửa năm."

Tần Chiêu Chiêu buột miệng. "Đi nửa năm, cậu để cô ấy đi à?"

Kiều Mục trầm mặc một lúc mới miễn cưỡng cười. "Cô ấy muốn đi, mình muốn giữ cũng không được. Dù sao đây cũng là cơ hội tốt."

Quả thật, được sang Hồng Kông học nửa năm đúng là một cơ hội hiếm có để mở rộng tầm mắt. Thấy bộ dạng miễn cưỡng cười cười của Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu biết cậu không nỡ để Lăng Minh Mẫn đi, nhưng cậu cũng chẳng có lý do gì để ngăn trở cô.

Lúc trở về ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu rầu rĩ không vui, Tạ Á cảm thấy kỳ lạ. "Sao vậy, nãy ở cạnh Kiều Mục không vui sao?"

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu thở dài, kể lại mọi chuyện cho Tạ Á nghe, cô không nghĩ ngợi đáp thẳng: "Có cơ hội qua Hồng Kông làm sinh viên trao đổi, ai chẳng muốn đi, là mình mình cũng đi. Kiều Mục đâu cần phải buồn, cũng chỉ đi nửa năm, nhanh ấy mà."

Lời của Tạ Á khiến Tần Chiêu Chiêu thở dài tiếp, cô không hiểu vì sao cả Tạ Á và Lăng Minh Mẫn đều lựa chọn sẽ đi không chút do dự như vậy, nếu cô là bạn gái Kiều Mục, cô sẽ không nỡ rời xa cậu. Dù có là Hồng Kông, nếu không có cậu ở bên thì có gì hay đây? Hai người thật lòng yêu nhau, một ngày không gặp tựa ba thu, xa cách nửa năm, cảm giác "một mối tương tư, hai nơi sầu" hẳn rất khó chịu.

Ý kiến của Tần Chiêu Chiêu khiến Tạ Á lắc đầu không thôi. "Cậu quá đề cao chuyện yêu đương, vì yêu mà ném bỏ mọi thứ. Sau này ai lấy được cậu đúng là có phúc, cậu nhất định có thể đồng cam cộng khổ, không tách không rời. Cầu trời phù hộ cho cậu không gặp phải loại không ra gì, nếu không đời này của cậu bị tình yêu làm cho thê thảm mất."

Phương Thanh Dĩnh tới tìm Tần Chiêu Chiêu, nói rằng anh họ Tôn Lương Tài của cô muốn làm quen, kết bạn khiến cô ngây ngẩn cả người. Thời buổi này, cái gọi là làm quen, kết bạn cũng chính là có ý thử hẹn hò. Tôn Lương Tài có thể để mắt đến cô, chẳng lẽ truyện cô bé Lọ Lem trong cổ tích có thể diễn ra giữa đời thực sao? Hôm anh ta đưa mọi người về, cô và anh ta chẳng nói với nhau câu nào. Cô vừa không xinh đẹp không hoạt bát, chẳng hiểu anh ta ưng cô ở điểm gì.

Phương Thanh Dĩnh nói, Tôn Lương Tài thích nét giản dị của cô, anh ta thích những người con gái an phận, nề nếp như cô.

"Đó là anh họ xa của mình, quê ở Trữ Ba. Tốt nghiệp trung học, anh ấy tòng quân làm lính mấy năm, phục viên rồi làm lái xe ở công ty ba mình. Anh ấy rất tốt, giỏi chịu khổ, chịu khó làm ăn, rất tiết kiệm, đã mua được

https://thuviensach.vn

một căn nhà hai phòng ở Thượng Hải. Anh ấy là con trai duy nhất, ba chị gái đã lấy chồng, trong nhà chỉ còn mẹ già, không có gì là gánh nặng. Cậu thấy sao? Hay là làm quen thử đi?"

Tần Chiêu Chiêu tỉnh ngộ, khó trách Tôn Lương Tài lại để ý cô giữa đám nữ sinh trang điểm xinh đẹp. Hóa ra anh ta không phải "tinh anh xuất chúng[1]" như Thường Khả Hân hay Chung Hồng Mai tưởng, mà chỉ là một người bà con xa ba ngàn dặm của Phương Thanh Dĩnh. Nhà cô giàu đến đâu cũng chẳng liên quan gì tới anh ta, cùng lắm anh ta cũng chỉ là người làm thuê mà thôi. Muốn đi tìm bạn gái, đương nhiên anh ta sẽ chọn những cô gái khuôn phép, hiền lành, tử tế.

[1] Nguyên văn: (Toàn thạch vương lão ngũ): từ này dùng để ám chỉ người đàn ông độc thân, phong độ, học thức, có tài, có tiền, hoặc là gia đình có tiền có thế. Ở Hồng Kông hay gọi những người đàn ông này là "Kim cương độc thân".

Trước còn tưởng câu chuyện nàng Lọ Lem trong cổ tích đang diễn ra giữa đời thực, hóa ra chỉ là câu chuyện một anh thanh niên Trữ Ba muốn tìm một cô gái quê cần cù, chất phác mà thôi.

Tần Chiêu Chiêu lấy cớ đang học đại học, không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương để từ chối. Phương Thanh Dĩnh cũng không ép buộc. "Mình cũng không muốn quản chuyện này, nhưng mẹ mình nói anh họ đã có lời nhờ, mình nên tìm cậu nói giúp vài câu. Cậu không muốn cũng không sao, coi như hai người không có duyên."

Tạ Á nghe Tần Chiêu Chiêu kể lại những lời Phương Thanh Dĩnh nói thì bật cười. "Cứ tưởng là hoàng tử BMW, hóa ra chỉ là anh lái xe quèn. Xem ra đi xe đẹp cũng chưa chắc đã giàu có. Phen này Thường Khả Hân, Chương Hồng Mai và Từ Anh xun xoe uổng công rồi."

Thời gian thấm thoắt trôi đi, lại sắp tới kỳ nghỉ đông.

https://thuviensach.vn

Tết Dương lịch 2003, Tần Chiêu Chiêu gửi tin nhắn chúc Kiều Mục năm mới vui vẻ. Cậu chưa trả lời, cô cảm thấy cô đơn, liền mang chiếc dương cầm nhỏ ra vặn dây cót, mỗi lần vặn dây cót là bản nhạc *Auld Lang Syne* lại thánh thót vang lên.

Một lúc lâu sau, Kiều Mục mới gọi lại: "Ngại quá, nhà ga ồn quá không nghe thấy tiếng tin nhắn đến."

"Cậu đến ga làm gì?"

"À, đi qua thôi, tiện xem có kiếm được vé về quê mấy ngày nghỉ không. Năm nay mình về quê ăn Tết."

Tần Chiêu Chiêu sửng sốt. "Cậu định năm nay về quê ăn Tết à?"

"Ừ, mình và Minh Mẫn cùng về, nhân tiện quét tước mộ ba mẹ."

Tần Chiêu Chiêu biết rõ, sau Tết Lăng Minh Mẫn sẽ đi Hồng Kông. Nếu kỳ nghỉ không thể ở cạnh nhau, Kiều Mục sẽ phải chia tay cô giống như năm ngoái. Đương nhiên, cậu không nỡ bỏ qua những khoảnh khắc cuối cùng hai người được ở cạnh nhau.

Kiều Mục muốn về quê ăn Tết, Tần Chiêu Chiêu hy vọng có thể đi tàu với cậu; đang định hỏi hai người họ sẽ đi chuyến nào, ngày nào nhưng lời tới miệng không nói tiếp được nữa. Cô biết Lăng Minh Mẫn không thích đi cùng mình; hơn nữa, hai người họ sắp chia tay, nhất định Kiều Mục cũng muốn tận hưởng những khoảnh khắc chỉ có hai người. Cô không nên quấy rầy thì hơn.

Kỳ nghỉ càng lúc càng tới gần, mẹ cô gọi điện thoại hỏi con gái có mua được vé tàu về nhà hay không. Tần Chiêu Chiêu nói: "Mẹ yên tâm, con mua

https://thuviensach.vn

được vé rồi. Nhưng con không nói ngày cụ thể được, nếu không ba mẹ lại cả đêm không ngủ ngon."

Mỗi lần Tần Chiêu Chiêu từ Thượng Hải về quê đều mất mười mấy tiếng, phải nghỉ qua đêm trên tàu. Một đêm này Tần mẹ không sao yên lòng; đêm không dám ngủ, động khẽ là tỉnh, cầm đèn pin soi đồng hồ. Mấy giờ rồi? Không biết giờ này tàu đi đến đâu rồi? Cả đêm trằn trọc thức dậy mấy lần, có khi tỉnh rồi không ngủ lại được nữa, đành sốt ruột chờ trời sáng… Con trẻ lặn lội xa xôi, cha mẹ ở nhà lo lắng khôn nguôi, chính là như vậy sao?

Tần Chiêu Chiêu biết vậy nên mua vé xong dứt khoát không nói rõ ngày về, sợ ba mẹ ăn ngủ không yên.

"Con bé này, con không nói rõ, ba mẹ không biết hôm nào con mới về, vậy không phải ngày nào cũng lo lắng không ngủ được sao. Nói mau đi!"

Nói vậy cũng phải, nhưng Tần Chiêu Chiêu tuyệt không báo ngày về, chỉ lặp đi lặp lại: "Ba mẹ không cần lo đâu, con ở trên tàu rất an toàn. Ba mẹ cứ ngủ cho ngon!"

Đã nói rõ ràng nhưng ngày Tần Chiêu Chiêu về, đón cô vẫn là mẹ với hai quầng mắt thâm đen. Tuy buổi tối ngủ không ngon giấc nhưng tinh thần bà vẫn rất tốt, vui vẻ ra mặt. "Con về rồi à, chắc đói lắm nhỉ? Mau cất đồ rồi ăn cái gì đi, mẹ có luộc bánh chẻo cho con đấy!"

Bánh chẻo mẹ tự tay gói. Tuy trong siêu thị vẫn bán các loại bánh chẻo gói sẵn nhưng bà sợ các loại bánh làm qua máy móc này không ngon, không đủ nguyên liệu, thà mình tự nhào bột, băm nhân, gói thành miếng bánh thật ngon, cắn một miếng hương vị thơm tho đầy miệng còn hơn. Tần Chiêu Chiêu ăn liền một mạch mười mấy cái. "Mẹ, ngon quá!"

https://thuviensach.vn

Vì hai năm qua, Tần Chiêu Chiêu chỉ về nhà ăn Tết, tính ra một năm ở nhà gần được một tháng nên ba mẹ đón tiếp cô như khách quý, ngày nào cũng nấu đồ cô thích ăn, tuy chỉ là vài món rau dưa thường ngày. Ví như cô thích ăn rau dền, nhất là rau dền mùa đông của vùng. Từ nhỏ cô ăn rau dền không biết chán, về nhà ngày nào ba cô cũng mua rau cho cô ăn. Rau dền phải non, phải mập mới ngon; dân trồng rau quanh vùng mang những thứ rau như vậy tới chợ sẽ nhanh chóng bán hết. Vì vậy, muốn có rau ngon nhất định phải đi chợ sớm; ba cô không ngại ngần ngày ngày dậy sớm đi chợ mua đồ ngon cho cô.

Có hôm, Tần Chiêu Chiêu còn đang ngủ đã mơ màng nghe được ba mẹ nói chuyện ở gian ngoài, giọng rất vui vẻ. "Mình xem, hôm nay mua được rau dền rồi này. Rau vừa mập vừa non. Tôi mua hai mớ."

"Hai mớ là đủ rồi, mỗi bữa xào một mớ, Chiêu Chiêu tha hồ ăn."

Tần Chiêu Chiêu cuộn mình trong chăn nghe, trong lòng vô cùng ấm áp, hạnh phúc… Có ba mẹ ở bên, thật tuyệt biết bao!

Lúc đi dạo với mẹ, Tần Chiêu Chiêu gặp Viên Viên mà không nhận ra. Cô bé mười một, mười hai tuổi, duyên dáng, yêu kiều như nhành dương liễu mới trổ. Cô đi cùng bạn bè, ai nấy đều hoan hỉ, riêng mình cô không nói chẳng cười, mặt lộ rõ vẻ bi thương.

Mẹ kể cho cô nghe năm ngoái Kiều Diệp – mẹ Viên Viên – đi khám, phát hiện bị ung thư cổ tử cung, giờ nhà họ u ám lắm.

"Năm ấy mẹ Kiều Diệp cũng qua đời vì bệnh này. Nghe nói bệnh này di truyền, xem ra đúng thật. Kiều Diệp cũng khổ, mười một tuổi được biết mẹ mắc bệnh, đến giờ mình mắc bệnh con gái cũng đúng mười một tuổi. Tội nghiệp quá!"

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu nghe mà ngây người. Dù cô không thích Kiều Diệp lắm nhưng chị ta vẫn còn rất trẻ, con gái đang học tiểu học, lại mắc bệnh nan y chẳng sống được bao lâu nữa. Chuyện này… thật sự rất đáng thương!

Không biết Kiều Mục có biết chuyện này không? Nếu biết hẳn cậu cũng thờ ơ. Trước nay cậu và Kiều Diệp gần như không có tình cảm chị em, sau khi ba mẹ qua đời thì coi nhau như kẻ thù. Đã là kẻ thù, làm gì có chuyện quan tâm, lo lắng.

Chương 18

Sáng mùng Một, Tần Chiêu Chiêu gửi tin nhắn chúc Tết cho Kiều Mục. Cậu lập tức gọi lại, chúc Tần Chiêu Chiêu năm mới vui vẻ, còn nhờ cô gửi lời chúc Tết đến ba mẹ.

"Lẽ ra mình nên tự đến mới phải. Năm ấy ba mẹ mình gặp chuyện, một mình mình trông ở bệnh viện, tinh thần hoảng loạn, may mà có mẹ con cậu ở cùng nửa ngày. Giờ khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, theo lý phải tới thăm hỏi. Nhưng có vài chuyện nên mình không tiện về Trường Cơ, đành nhờ cậu chuyển lời chúc Tết chú dì vậy."

Vì sao Kiều Mục không tiện quay lại Trường Cơ? Tần Chiêu Chiêu nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được phải hỏi: "Cậu không muốn về Trường Cơ vì Kiều Diệp sao?"

Kiều Mục ngừng một lát. "Cậu biết chuyện chị ta rồi phải không? Đúng là vì chị ta. Mình không muốn chị ta biết mình đã về, không muốn bị chị ta tới quấy rầy."

https://thuviensach.vn

“Sao chị ấy lại quấy rầy cậu?” Tần Chiêu Chiêu mù mờ.

“Chị ta muốn mình bán nhà để trị bệnh cho chị ta, mình không đồng ý.”

Không lâu sau khi Kiều Diệp biết mình mắc ung thư cổ tử cung, Phương Chính Quân gọi điện tới gia đình Mục Tùng ở Thượng Hải để tìm Kiều Mục thương lương chuyện bán nhà chữa bệnh cho chị ta.

Kiều gia vẫn còn một căn nhà ở khu Tân Thành phía bắc thành phố, lúc mua giá ba vạn, tỷ giá thay đổi theo thời gian, tới giờ nếu bán cũng được hơn mười vạn. Kiều Vĩ Hùng mất, ngôi nhà này do hai con thừa kế; trước kia Kiều Diệp không dám yêu cầu bán nhà để chia tiền vì biết chắc Kiều Mục không đồng ý. Tài sản chung, một bên không đồng ý bán sẽ rất khó xử lý. Hơn nữa, giá bất động sản tăng dần theo thời gian, giữ lại có lợi hơn bán ngay. Tuy nhiên, tình hình bây giờ đã khác, Kiều Diệp hy vọng có thể bán nhà kiếm vài vạn đồng cùng với tiền tiết kiệm ở nhà để kéo dài tính mạng. Chị ta không nỡ bỏ lại con gái, không nỡ bỏ lại cái nhà này, tận lực tìm cách sống thêm từng ngày. Vì vậy, sau khi hỏi thăm ý kiến luật sư, chị ta để chồng đại diện liên lạc với phía Thượng Hải, yêu cầu Kiều Mục về quê bán nhà.

©STENT:

Mục Tùng báo lại tin tức cho Kiều Mục, cậu lạnh như băng: “Sao cháu phải bán nhà chữa bệnh cho chị ta? Chị ta sống chết liên quan gì đến cháu?”

“Kiều Mục, Phương Chính Quân nói, theo luật pháp nhà này là tài sản chung của cháu và Kiều Diệp. Dù sao cô ta cũng là chị gái cháu, nhà ấy cô ta cũng có phần. Nếu cô ta nhất định đòi bán, cháu cự tuyệt, bọn họ sẽ đưa ra tòa để giải quyết. Đến lúc ấy, cháu bắt buộc phải đồng ý bán hoặc phải mua lại phần của cô ta.”

https://thuviensach.vn

Mặt Kiều Mục càng lạnh. “Cháu nhất quyết không bán, bọn họ muốn ra tòa cũng được!”

Trên danh nghĩa, Kiều Mục và Kiều Diệp là chị em, có điều thực tế hai người còn chẳng bằng người lạ. Cậu hận người chị cùng cha khác mẹ này, chị ta sống chết không liên quan tới cậu, thậm chí nghe tin dữ của chị ta cậu còn cảm thấy hả giận: Chị cũng có ngày này. Bệnh nan y không thuốc chữa nhất định phải chết, tội gì phải tán gia bại sản chữa trị làm gì? Nói theo cách của chị ta, là cuối cùng mất cả người cả của.

“Tần Chiêu Chiêu, chuyện năm nay mình về quê ở Trường Cơ chỉ có mình cậu biết. Cậu đừng kể lại cho mọi người, nếu không chị ta biết lại tới làm phiền mình. Mình thật sự không muốn ai quấy rầy kỳ nghỉ này.”

“Được, mình không kể cho ai đâu.”

Cúp điện thoại, Tần Chiêu Chiêu ngơ ngẩn hồi lâu. Hóa ra Kiều Mục đã sớm biết chuyện của Kiều Diệp, nhưng đúng như cô dự đoán, cậu không mảy may quan tâm.

Tần Chiêu Chiêu có thể hiểu hành động của Kiều Mục, dù sao trước kia Kiều Diệp cũng vô tình vô nghĩa với mẹ con cậu, thậm chí còn coi họ như kẻ thù. Quan hệ tồi tệ như vậy, làm sao Kiều Mục có thể dễ dàng đồng ý bán nhà mình cho Kiều Diệp chữa bệnh? Cho dù chuyện có liên quan tới tính mạng, cậu vẫn thờ ơ đứng nhìn.

Cô không thể trách Kiều Mục sai, dù sao Kiều Diệp cũng sai trước, có điều… không hiểu vì sao trong lòng cô vẫn có chút khó chịu không thể diễn tả bằng lời.

Chuyện Kiều Mục về quê vẫn đến tai vợ chồng Kiều Diệp. Bọn họ liên tục gọi điện tới gia đình Mục Tùng ở Thượng Hải để tìm Kiều Mục thương

https://thuviensach.vn

lượng, thậm chí còn dọa đã tìm luật sư, nếu cậu vẫn tiếp tục trốn tránh không chịu gặp, bọn họ nhất định sẽ kiện ra tòa… Cuối cùng mợ cậu cũng không kiên nhẫn nổi, buột miệng: "Năm nay nó về quê ăn Tết rồi, các người cứ gọi tới đây lằng nhằng là sao?"

Lúc vợ chồng Kiều Diệp tìm đến, Kiều Mục đã được Mục Tùng báo chuyện mợ vô tình để lộ việc cậu về quê: "Kiều Mục, xem chừng cháu không đồng ý bán nhà, vợ chồng Kiều Diệp sẽ kiện ra tòa thật đấy. Cháu hà tất phải cố chấp làm gì, không thắng được tòa đâu, chi bằng âm thầm thương lượng giải quyết vấn đề thì hơn."

Kiều Mục vẫn nhấn mạnh năm chữ: "Cháu nhất định không bán!"

Kiều Diệp biết chắc Kiều Mục sẽ không có thái độ hợp tác, chị ta đưa luôn luật sư đi cùng. Luật sư vừa tới đã bắt đầu nói lý, nào là bất động sản này là tài sản Kiều Vĩ Hùng để lại, theo luật pháp là tài sản chung của hai chị em… Kiều Mục ngắt lời: "Ai nói đây là tài sản ba tôi để lại? Đây là nhà tôi, sổ đỏ đứng tên tôi."

Một lời kinh người, không chỉ vợ chồng Kiều Diệp mà luật sư cũng ngẩn người.

Năm đó, Kiều Vĩ Hùng mua nhà mới chuyển khỏi Trường Cơ, ngôi nhà cũ để lại cho con gái là Kiều Diệp. Ông đã bỏ tiền mua lại và trở thành chủ căn nhà cũ kia, đến khi cho Kiều Diệp cũng chuyển quyền sở hữu cho chị ta. Lúc tiến hành xác định chủ sở hữu cho ngôi nhà mới, Mục Lan đề nghị để Kiều Mục đứng tên. "Mình cho con gái mình một cái nhà thì cũng phải cho con trai một cái; nếu không sau này chị gái vẫn có quyền lại tranh với em trai cái nhà này."

Kiều Vĩ Hùng không nghĩ ngợi gì liền đồng ý. Nhà đứng tên Kiều Mục, con trai có sự đảm bảo, vợ cũng vui vẻ. Có điều, nếu con gái biết nhất định

https://thuviensach.vn

sẽ không vui, dù sao nhà trong thành phố cũng đắt hơn ở Trường Cơ nhiều. Vì thế ông quyết định lừa Kiều Diệp, để chị ta vẫn tưởng ngôi nhà này là tài sản của ông, tránh xảy ra tranh chấp.

Để chứng minh lời mình, Kiều Mục mang bản sao giấy tờ nhà cho luật sư xem. Luật sư xem kỹ môt lượt, lực bất tòng tâm nhìn vợ chồng Kiều Diệp. "Nếu bản sao này là thật thì ngôi nhà này là tài sản riêng của cậu ấy, cô chẳng có liên can gì hết."

Kiều Diệp không tin nổi, môi run run. "Không, tao không tin. Bản sao giấy tờ cũng có thể làm giả, mày mang bản gốc ra đây cho tao xem."

Kiều Mục lạnh lùng "hừ" một tiếng. "Sao tôi phải lấy giấy tờ nhà của mình cho chị xem? Chị không tin thì tới Cục Quản lý nhà đất mà kiểm tra."

Nói xong, cậu đi mở toang cửa lớn, mặt mày lạnh băng. "Đây là nhà tôi, tôi không chào đón mấy người, mời mấy người về ngay cho!"

Cuối kỳ nghỉ đông chuẩn bị quay lại trường, Tần Chiêu Chiêu được tin vợ chồng Kiều Diệp chuẩn bị bán nhà. Bọn họ định bán ngôi nhà ở "Trung Nam Hải" lấy tiền tới Bắc Kinh tìm thầy chữa bệnh. Tin này khiến hàng xóm bốn bên tụ tập lại bàn luận sôi nổi.

Tần mẹ thở dài. "Nhà cũ thế thì bán được bao nhiêu tiền đây? Nhiều lắm cũng được hai, ba vạn, giờ lại còn bán vội chắc không được như thế."

Bác Chu gái cũng thở dài. "Thật ra bệnh này làm gì có thuốc chữa. Bán nhà thì chữa được bao lâu đây? Hà tất phải mất cả người lẫn của như thế, bán nhà rồi thì sau này ở đâu?"

"Nghe nói đi thuê cái nhà nào ở tạm."

https://thuviensach.vn

Trường Cơ còn rất nhiều nhà cấp bốn không dùng đến, chủ yếu là nhà mà những người chuyển vào thành phố bỏ lại. Nhà cấp bốn không thể bỏ tiền mua lại để lấy quyền sở hữu nên nhà này vẫn thuộc về nhà máy, không thể bán qua tay. Nhưng những người này tiếc không nỡ trả lại nhà máy, vẫn cố chiếm rồi bỏ không nhiều năm. Phương Chính Quân định bán nhà rồi đi tìm một căn nhà nhỏ để thuê lại.

Có người nói: "Tôi mà là Kiều Diệp, tôi sẽ không chữa trị làm gì, thà để lại tiền cho chồng con."

Lại có người nói: "Kiều Diệp chỉ muốn sống thêm với con gái thôi. Hôm ấy thấy cô ta khóc lóc nói ngày nhỏ bản thân đã phải nếm đủ nỗi khổ sở của việc không có mẹ nên giờ muốn gắng sức để ở lại với Viên Viên được lâu hơn một chút."

"Aiz, người lớn bệnh tật thôi cũng đành, chỉ thương con trẻ!"

Mọi người cũng đồng tình: "Phải rồi, con cái là đáng thương nhất!"

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy cũng bùi ngùi xót xa, quả thật Viên Viên là đáng thương nhất. Giống như lúc Mục Lan nằm viện sống chết chưa rõ, đến cuối cùng giã biệt cõi đời, người đáng thương nhất chính là Kiều Mục.

Hai ngày sau, lại thấy Kiều Diệp đổi ý không bán nhà nữa. Chữa trị kéo dài mạng sống vô cùng tốn kém, chị ta không muốn cái nhà này khuynh gia bại sản mà không chữa nổi bệnh cho mình. Bán nhà rồi, sau này Viên Viên và chồng không có nổi một chỗ an thân, nếu chị ta nhất định phải "đi" thì tội gì phải làm liên lụy đến chồng con, để cả người cả của không còn.

Tuy không có tình cảm với người này lắm nhưng nghe quyết định của chị ta, Tần Chiêu Chiêu không khỏi xót xa. Ban đầu Kiều Diệp cố tìm mọi cách để sống là vì con gái, đến giờ chị ta buông xuôi chữa trị chờ chết cũng

https://thuviensach.vn

vì con gái. Chị ta có thể là một người chị tồi nhưng là một người mẹ không thể chê trách. Mẹ nào cũng yêu thương con, chẳng người mẹ nào muốn con cái sớm thiếu thốn tình thương của mình. Kiều Mục bản tính trọng tình cảm, bà ngoại bệnh nằm liệt còn không nỡ bỏ. Nếu ngày Mục Lan nằm viện, Kiều Diệp có thể suy bụng ta ra bụng người, để ý tới cảm giác của Kiều Mục, không tàn nhẫn giậu đổ bìm leo với hai người như vậy, giờ nhất định cậu cũng không khoanh tay đứng nhìn. Mọi chuyện đều có nhân có quả, vì thế Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn có thể giải thích được thái độ lạnh lùng của Kiều Mục hiện tại.

Đêm trước ngày rời nhà, Tần Chiêu Chiêu rúc vào nằm cạnh mẹ. Trước kia mẹ luôn cẩn thận dặn dò cô hết chuyện này đến chuyện kia, giờ đổi thành cô "yêu cầu thật nhiều": "Mẹ, ba mẹ ở nhà nhất định phải bảo trọng, giữ gìn sức khỏe! Tuyệt đối không được ốm! Không cho ba mẹ xảy ra chuyện gì! Ba mẹ không được để con lo lắng đâu đấy!"

Tần Chiêu Chiêu hy vọng ba mẹ có thể khỏe mạnh, không gặp chuyện chẳng lành khiến cô không yên tâm; không ngờ cô vừa về Thượng Hải, ba mẹ lại được một phen hết lòng lo lắng cho cô.

Mùa xuân năm 2003, một hội chứng hô hấp cấp tính nặng lan tràn khắp cả nước. Tháng Ba, SARS còn mơ hồ như một lời đồn, đến cuối tháng Ba đầu tháng Tư, lời đồn ngày một hữu hình, có căn cứ. Cuối cùng, Chính phủ cũng phải công khai thừa nhận một căn bệnh truyền nhiễm kiểu mới đang hoành hành.

Mùng Bốn tháng Tư, Thượng Hải xác nhận bệnh nhân nhiễm SARS đầu tiên. Thời điểm đó, SARS trở thành sự kiện cấp bách nhất ở Thượng Hải.

Ban đầu, SARS chỉ lan truyền ở các tỉnh phía Nam như Quảng Châu, Thâm Quyến… nhưng ngay lập tức lây lan ra khắp cả nước, thậm chí ra cả thế giới nhờ sự phát triển của các phương tiện giao thông hiện đại. Do sự di

https://thuviensach.vn

cư thường xuyên của một bộ phận người lao động, nhiều thành phố trong đại lục nhanh chóng phát hiện ra các bệnh nhân nhiễm SARS. Bắc Kinh là khu vực thiệt hại nặng nề nhất, mỗi ngày phát hiện thêm hơn một trăm ca nhiễm bệnh, tình hình Thượng Hải dịu hơn, mới phát hiện được bốn ca.

Vợ chồng Tần thị nghe tin Thượng Hải xác nhận có ca SARS đầu tiên liền gọi điện ngay cho con gái, dặn đi dặn lại nhất định phải cẩn thận. Tần Chiêu Chiêu bảo ba mẹ yên tâm, nhà trường thực hiện công tác phòng chống SARS rất gắt gao, gắt đến mức sinh viên trong trường phát ngại.

Quả thật, nhà trường thực hiện công tác phòng chống bệnh vô cùng cẩn trọng. Nhà trưởng tổ chức chế độ "kiểm tra hằng sáng", mỗi sáng cán bộ lớp sẽ phụ trách ghi nhận thân nhiệt của từng sinh viên, sau đó nộp lại cho giáo viên chủ quản. Tất cả những nơi thường tập trung nhiều người như ký túc xá, phòng học, thư viện, phòng chiếu phim, hội trường đều được khử trùng tiêu độc mỗi ngày. Nhiệt kế được giao tới tận tay từng sinh viên, mỗi phòng ký túc xá đều được trang bị nước khử trùng, đi đến đâu cũng ngập mùi nước khử trùng.

Trường học bắt đầu được đưa vào chế độ bán phong tỏa, sinh viên ra vào phải có huy hiệu trường, thẻ sinh viên luôn mang bên mình. Cuối tháng Tư, trong trường có một sinh viên phải nhập viện vì cảm cúm, lập tức bị cách ly để theo dõi. Nhà trường cũng quyết định cách ly phòng cô trong ký túc xá, suốt đêm thực hiện các biện pháp phong tỏa, toàn bộ ký túc xá hơn hai trăm nữ sinh được đặt trong trạng thái cách ly hoàn toàn. Cũng may, ba ngày sau, bệnh viện xác định nữ sinh đó chỉ bị cảm sốt vì sưng amidan, loại bỏ nghi vấn về SARS và được xuất viện, chiều hôm đó ký túc xá cũng chấm dứt tình trạng phong tỏa.

Trường học cho sinh viên nghỉ học, sinh viên không được phép xuất nhập. Sinh viên bản địa nhanh chân trốn về nhà trước khi nhà trường thực hiện phong tỏa toàn trường, một số sinh viên chậm chân đành chịu bị

https://thuviensach.vn

“nhốt” ở trường. Phụ huynh nghe tin tới thăm con cái cũng không được phép vào trong, chỉ có thể nói chuyện với con qua hàng rào, đồ mang theo được gửi vào cho con. Nhiều nữ sinh uất ức khóc ầm ĩ… Trường học thế này, có khác gì cảnh thăm tù!

Tháng Ba, tháng Tư vốn là dịp cao điểm tìm việc của sinh viên mới ra trường, năm nay do ảnh hưởng của SARS mà sinh viên tốt nghiệp không cách nào đi xin việc. Từ giữa tháng Tư, tất cả các hội chợ tuyển dụng cỡ lớn trên khắp cả nước đều cơ hồ tạm hoãn. Các trường cao đẳng, đại học dồn dập hủy bỏ hoặc tạm hoãn hoạt động tuyển nhân viên tại trường của các đơn vị tuyển dụng, đồng thời nghiêm khắc kiểm soát việc sinh viên ra khỏi phạm vi trường tham gia các khu vực xin việc lưu động. Thượng Hải cũng không ngoại lệ, tất cả các hội thảo tuyển dụng trên toàn thành phố bị tạm ngừng. Rất nhiều sinh viên đã có hướng vào đơn vị tuyển dụng nhưng không thể tới phỏng vấn vì SARS, công ty cũng đành thay đổi kế hoạch tuyển dụng và phỏng vấn. Tai họa này gây ảnh hưởng nặng nề đến những sinh viên vừa tốt nghiệp đang xin việc.

Anh họ Tần Chiêu Chiêu là Vĩnh Tân học năm cuối sắp tốt nghiệp, tháng Ba anh cùng một số sinh viên khác tới Quảng Đông thực tập, nhưng thực tập xong không được phép về trường vì đây là ổ dịch. Mọi người vẫn quyết tâm quay về trường, kết quả bị cách ly nửa tháng trong phòng y tế trường. Từ đây bắt đầu những tháng ngày chờ đợi, chờ cho lệnh giới nghiêm được dỡ bỏ để đi tìm việc.

Mặc dù SARS khởi nguồn từ các tỉnh phía Nam nhưng lại lây lan nhanh chóng ở khu vực phía Bắc. Ban đầu, cả vùng Quảng Đông nghe tới “SARS” là xanh mặt, sau này tình hình của các thành phố trong nội địa càng nghiêm trọng hơn. Lúc Tần Chiêu Chiêu gọi điện hỏi thăm Đàm Hiểu Yến, cô lại dặn ngược Tần Chiêu Chiêu: “Bọn mình ở đây loạn đến cùng rồi, Thượng Hải giờ mới bắt đầu lộn xộn, cậu nên cẩn thận một chút.”

https://thuviensach.vn

Cơ bản SARS đã chuyển khỏi Quảng Đông, Đàm Hiểu Yến cười cười kể những hành động trong cơn hoảng loạn của dân thành phố: "Đi ngoài đường ai cũng khẩu trang kín mít, chẳng ai dám trèo lên các xe công cộng; nghe đồn giấm trắng có khả năng kháng bệnh truyền nhiễm rất tốt nên giá bị đẩy lên mấy chục đồng một chai, đắt không tưởng được. Vui nhất là có hôm mình đến ngân hàng rút tiền, phía trước mình có vài người đang xếp hàng, tự nhiên lúc ấy mình bật ho khan. Ho xong ngẩng lên thấy trước mặt chẳng còn ai, mọi người bị dọa chạy hết, thế là mình bớt được thời gian xếp hàng."

Đàm Hiểu Yến vừa kể vừa cười, Tần Chiêu Chiêu nghe xong cũng cười, hai người cười đến nửa ngày. Tình hình SARS hung hiểm nhưng ít ra vẫn có thể kiếm được chút niềm vui trong đau khổ.

Ngoài Đàm Hiểu Yến, người thứ hai Tần Chiêu Chiêu lo lắng đương nhiên là Kiều Mục. Lăng Minh Mẫn đã đi Hồng Kông từ tháng Hai, giờ Kiều Mục chỉ có một mình, cô lo cậu không biết tự chăm sóc bản thân nên nhắn tin hỏi thăm tình hình. Kiều Mục nói trường cậu đã cho sinh viên tạm nghỉ, học sinh cũng xin nghỉ để đảm bảo an toàn. Hiện giờ cậu chỉ ở nhà, có ra ngoài cũng chỉ tới thăm bà ngoại. Nghe vậy cô cũng bớt lo lắng, như vậy khả năng bị lây bệnh không lớn lắm.

Chương 19

Mọi người gặp SARS liền cuống lên, Tạ Á cảm thấy vô cùng kích thích, liền tự giễu: "Xem ra mình là chúa lo thiên hạ không loạn."

Tần Chiêu Chiêu nói: "Chẳng qua cậu chưa gặp người mình thích thôi, có rồi cậu sẽ không cảm thấy SARS có gì vui nữa. Cậu sẽ lo người ta có bị

https://thuviensach.vn

lây bệnh không, cứ cho là xác suất nhiễm bệnh là một phần vạn thì cậu vẫn sốt ruột không thể kiềm chế được.”

“Cậu nóng lòng vì Kiều Mục thế sao?”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt không trả lời, im lặng tức là thừa nhận. Giờ ký túc xá chỉ có hai người họ, đám người Thường Khả Hân đã về nhà từ trước. Tạ Á dứt khoát phải truy tận gốc. Cô không biết nhiều về Kiều Mục, chỉ biết Tần Chiêu Chiêu luôn thầm mến cậu; vì thế gặp lúc rảnh rỗi, tính tò mò nổi lên, cô muốn biết thêm cho rõ.

Tần Chiêu Chiêu nằm trên giường nghe nhạc. Đây là thú vui duy nhất của cô, lúc rảnh rỗi cô không lang thang vũ trường, sàn nhảy, không phim ảnh… Cơ bản không có thú tiêu khiển nào, chỉ nằm ở ký túc xá nghe nhạc. Làm bạn với cô vẫn là chiếc đài chạy băng từ thời trung học và những băng nhạc Trương Học Hữu.

Sang thế kỷ mới, cái tên Tứ đại Thiên Vương đã lùi xa vào dĩ vãng. Châu Kiệt Luân làm mưa làm gió thị trường ca nhạc, được giới truyền thông phong là “Ông hoàng nhạc pop châu Á”. Những bài hát của Châu Kiệt Luân nhanh chóng phổ biến khắp cả nước, nhưng Tần Chiêu Chiêu không có chút hứng thú nào, cô vẫn trước sau như một với những bài hát cũ của Trương Học Hữu. Chương Hồng Mai cười nhạo cô không biết bao nhiêu lần vì không bắt kịp thời đại, chỉ nghe toàn những bài cũ rích.

Tần Chiêu Chiêu thích những bài hát cũ hơn, hơn nữa những bài hát bất hủ của Trương Học Hữu đa số là tình ca. Những bài hát thủ thỉ tâm tình rất đỗi chân thành đã đồng hành với cô suốt thời trung học. Lắng nghe những giai điệu quen thuộc, lòng bất giác nhớ về chuyện xưa. Cô nhớ về thời niên thiếu đã xa, về những tình cảm ngây ngô nhưng ấm áp trước kia… Tháng ngày đã xa như hiện về trong tiếng hát ấp ủ sắc xanh năm tháng.

https://thuviensach.vn

Vừa đeo tai nghe lên, Tạ Á đã leo tót lên giường cô, thọc lét. “Kể đi mà, kể đi mà, sao tự nhiên cậu lại thích Kiều Mục?”

“Buồn quá, đừng rộn lên, đừng rộn lên mà.”

Tần Chiêu Chiêu vừa cười vừa cố tránh bàn tay Tạ Á đang cù, không ngờ tai nghe trên tai bất ngờ tuột xuống. Cô chưa kịp phản ứng đã nghe “bốp” một tiếng, chiếc đài chạy băng rơi từ trên giường xuống đất.

Hết sửng sốt, Tần Chiêu Chiêu bật người nhảy khỏi giường, nhặt chiếc máy lên. Chiếc máy không phát ra tiếng nữa, xem ra đã hỏng rồi. Cô đột nhiên cảm thấy thật đau lòng.

Chiếc đài chạy băng này là đồ năm đó Lâm Sâm tặng Tần Chiêu Chiêu, cô luôn giữ gìn cẩn thận, một phần vì bản tính quý trọng đồ, một phần vì Lâm Sâm. Cậu là một chàng trai tốt, đối xử tốt với cô từ tận đáy lòng. Cô không thể đền đáp lòng tốt của cậu, chỉ có thể đặc biệt yêu quý đồ dùng cậu tặng. Chiếc đài chạy băng này dùng vài năm nhưng vỏ vẫn còn như mới, còn chiếc ba lô cún con, giờ cô không dùng nhưng vẫn giữ sạch sẽ cất ở nhà. Những món đồ bé nhỏ mang theo tình cảm sâu nặng là những báu vật từ thời trung học của cô. Cô biết chúng đáng trân trọng như thế nào.

Vô tình làm hỏng đài chạy băng của Tần Chiêu Chiêu khiến Tạ Á không an tâm, nhất là thấy cô có dáng vẻ đau lòng như vậy. Tạ Á không biết lai lịch chiếc đài băng, chỉ thấy cô đau lòng vì chiếc máy hỏng. “Được rồi, đừng buồn. Cái đài chạy băng này cũng cũ rồi, hỏng cũng hỏng rồi. Mình đền cho cậu một cái MP3, đảm bảo nghe hay hơn cái này cả trăm lần.”

Tần Chiêu Chiêu không cần Tạ Á đền cái MP3 gì đó, chỉ một lòng một dạ đi tìm người sửa chiếc đài chạy băng; có điều trường phong tỏa không thể ra ngoài, phải chờ tới khi hết lệnh giới nghiêm mới có thể đi sửa.

https://thuviensach.vn

Đến tháng Năm, đỉnh điểm dịch SARS qua đi, số bệnh nhân mắc bệnh mới cũng giảm dần; các biện pháp phong tỏa của nhà trường dần được nới lỏng, Tần Chiêu Chiêu nhân cơ hội đi tìm người sửa đài chạy băng. Có điều, thợ sửa máy nói chiếc máy này đã cũ, giờ không còn sản xuất loại linh kiện này nữa nên không thể sửa được.

"Mua cái mới đi thôi, giờ ai còn dùng loại đài chạy băng này nữa, chuyển sang máy CD hay MP3 ấy."

Biết không thể sửa được chiếc đài chạy băng, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy buồn vô hạn, cơ hồ trái tim mất một mảnh, đau đớn, trống rỗng.

Giữa thời điểm dịch SARS hoành hành, kỳ thi đại học, cao đẳng 2003 cũng đến gần.

Trước kia, lịch thi đại học cố định vào tháng Bảy, do lo lắng ảnh hưởng của thời tiết nóng nực nên từ năm 2003, kỳ thi được tổ chức vào tháng Sáu. Ngày thi đến gần mà dịch SARS vẫn chưa thôi hoành hành, những tin tức về việc "Ảnh hưởng của dịch SARS có thể khiến kỳ thi đại học nước ta lần đầu tiên bị hoãn lại từ năm 1977" bắt đầu lan truyền trong dân chúng.

Đủ loại tin tức, phỏng đoán truyền khắp nơi, nhất thời mấy trăm vạn thí sinh và gia đình khắp cả nước thấp thỏm lo âu. Rốt cuộc có hoãn thi hay vẫn tiến hành đúng hạn? Rốt cuộc nên dựa vào thông tin nào để lên kế hoạch ôn tập?

Chuyện lịch thi đại học chưa xác định khiến Tần Chiêu Chiêu nhớ tới Đình Đình năm nay thi nên gọi điện hỏi thăm. Mợ nghe máy, vô cùng bất ngờ và vui vẻ. "Chiêu Chiêu đấy à? Cảm ơn cháu còn lo lắng cho Đình Đình nhà mợ. Thi đại học năm nay thật phiền chết được!"

https://thuviensach.vn

Đình Đình cũng đang ở nhà, nhận điện thoại nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu. Cô bé than thở học lớp mười hai khổ sở thừa sống thiếu chết, ngày nào cũng bài vở bù đầu, cả ngày chỉ có học với học. Ghê nhất là SARS, nhà trường cứ đến giờ lại phun thuốc khử trùng, ngày nào cũng bắt học sinh báo thân nhiệt. Lần nào thi thử xong cũng có học sinh thi không tốt phát tiết lên tờ báo thân nhiệt.

"Em chẳng mong hoãn thi, thi càng sớm càng tốt, kéo dài quá phát điên hết cả."

Đình Đình không muốn hoãn kỳ thi nhưng mợ thì muốn thi càng muộn càng tốt, có thêm thời gian ôn tập kỹ càng chút nữa. Tâm tư hai mẹ con hoàn toàn khác biệt, phải chăng đó cũng là sự khác biệt căn bản của đại bộ phận con cái và phụ huynh?

Cũng may, tin đồn hỗn loạn không kéo dài bao lâu, mùng Tám tháng Năm, văn phòng Quốc vụ viện[1] chính thức phát đi thông báo: kỳ thi cao đẳng, đại học sẽ "tiến hành đúng hạn". Mọi chuyện chấm dứt, mấy trăm vạn học sinh và phụ huynh cởi được một nỗi lo.

[1] Cơ quan hành chính nhà nước cao nhất của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Quốc vụ viện do Thủ tướng, Phó Thủ tướng, Ủy viên Quốc vụ, Bộ trưởng các bộ, Chủ nhiệm các ủy ban, Tổng Kiểm toán, Tổng Thư ký Quốc vụ viện tạo thành, thực hiện nhiệm vụ hành pháp và điều hành đất nước thông qua các cơ quan trực thuộc.

Do dịch SARS mà kỳ thi đại học 2003 trở thành kỳ thi đặc biệt với các biện pháp phòng chống lây nhiễm, kiểm tra đo lường vô cùng chặt chẽ. Đình Đình đeo khẩu trang tham gia ba ngày thi. Mùi nước khử trùng, những bảng theo dõi thân nhiệt trở thành bạn đồng hành trong kỳ thi đại học, cô bé nói cả đời không thể quên nổi tư vị này.

Tháng Sáu, dịch SARS được khống chế, cuộc sống bắt đầu trở về nhịp điệu cũ. Tần Chiêu Chiêu đã lâu không gặp Kiều Mục, rất muốn được gặp

https://thuviensach.vn

cậu nên gọi điện thử. Máy bận, chờ một lúc gọi lại vẫn bận; máy bận đến gần nửa giờ; cậu gọi điện cho ai lâu vậy, không cần đoán cũng biết. Nhất định là Lăng Minh Mẫn.

Buông điện thoại, Tần Chiêu Chiêu không gọi tiếp, cầm hộp nhạc dương cầm lên vặn dây cót, nghe thêm một lần bản nhạc *Auld Lang Syne,* trái tim thổn thức theo giai điệu du dương.

Vài hôm sau, Kiều Mục gọi lại cho cô, giọng đầy lo lắng: "Tần Chiêu Chiêu, Đình Đình có tới tìm cậu không?"

Cô không hiểu gì. "Không, sao con bé lại tới tìm mình? Có chuyện gì?"

Kiều Mục thở dài. "Con bé… bị mợ tát hai cái nên bỏ nhà đi. Cả nhà đang tim."

"Sao lại đánh con bé? Có phải con bé thì không tốt không? Cũng không phải, mấy hôm nữa mới có kết quả thi đại học mà."

Kiều Mục tựa như có chuyện khó nói, chuyển đề tài: "Nếu con bé đến tìm cậu hay cậu gặp nó thì nhớ bảo nó về nhà ngày, mẹ ốm."

Mấy lời qua loa khiến Tần Chiêu Chiêu nhói lòng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà mợ đánh Đình Đình đến nỗi nó bỏ nhà ra đi? Mợ bệnh ra sao?

Cúp máy, Tần Chiêu Chiêu cũng tham gia tìm Đình Đình. Không đầu không cuối, lang thang nửa ngày khắp Thượng Hải không thu hoạch được gì. Trời gần tối, vô tình đến gần nhà Kiều Mục, cô tiện thể qua xem cậu có nhà không, nhân tiện hỏi rõ chuyện lần này.

Kiều Mục ở nhà, không ở một mình, còn có bà nữa, cậu đang cho bà ăn cơm. Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, cuối cùng cũng hiểu. Nhà cậu Mục

https://thuviensach.vn

Tùng có chuyện, mợ ốm, em họ bỏ nhà đi, trong nhà loạn lên, cậu phải đưa bà về đây trông nom.

Tần Chiêu Chiêu không nhịn được, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Kiều Mục chần chừ một lát, cũng không giấu cô. "Đình Đình… có thai. Mợ giận quá tát con bé hai cái, nó liền bỏ đi. Mợ cũng bực tới phát bệnh."

Đình Đình… có thai… Tần Chiêu Chiêu chấn động. "Cái gì…"

Mấy ngày nay Đình Đình cảm thấy dạ dày khó chịu, ăn không ngon miệng, ăn gì cũng muốn nôn ra. Trước kia cô bé từng bị đau dạ dày nên mẹ cô cũng chột dạ, đưa cô tới bệnh viện khám. Bác sĩ thử ấn bụng cô bé, trên mặt có chút khác lạ, liền cho cô bé đi kiểm tra nước tiểu. Kết quả đến tay, bác sĩ lắc đầu thở dài. "Cô bé không đau dạ dày, là có thai."

Một lời như sét đánh giữa trời quang, cả hai mẹ con cùng giật mình. Mất một lúc lâu họ mới hồi tỉnh, tức đến phát run, hai bàn tay giáng xuống mặt con gái, giọng khàn khàn: "Mày không biết xấu hổ hả?"

Bị đánh, Đình Đình ôm mặt khóc chạy mất, mợ đuổi theo được hai bước rồi lăn ra bất tỉnh. Cũng may đang ở bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng cấp cứu. Mục Tùng nghe tin chạy tới, nghe bác sĩ tường thuật lại cũng xây xẩm mặt mày.

Ba ngày sau cũng tìm được Đình Đình. Mục Tùng gần như lục tung hết nhà bạn học của cô lên, cuối cùng tìm thấy cô bé ở nhà một bạn gái. Mới được mấy hôm mà cô bé đã gầy rộc đi, ủ rũ như cây cải ươm sương đêm. Nghe ba nói mẹ bị bệnh, cô bé ầng ậng nước mắt theo ba về.

Bác sĩ chẩn đoán Đình Đình mang thai gần bốn mươi ngày, bắt đầu mang thai đúng vào dịp thi đại học. Bị ba mẹ thúc ép, cuối cùng cô bé cũng thừa

https://thuviensach.vn

nhận trước ngày thi đã nếm trái cấm cùng một nam sinh trong lớp. Hôm đó là sinh nhật của cậu ta, tiết tự học buổi tối hai người kiếm cớ trốn. Lúc đến nhà cậu ta, cô bé ngu ngơ mang trinh tiết làm quà tặng sinh nhật cậu ta. Cô không ngờ mình sẽ mang thai, thật sự bất ngờ.

Ban đầu, Đình Đình nhất định không chịu khai nam sinh kia là ai. Ba mẹ phải gặng hỏi mãi mới chịu nói ra. Mục Tùng tìm tới nhà họ báo tin, cha mẹ nam sinh kia cũng chấn động. Gọi con trai ra tra hỏi, cậu ta vừa thẹn vừa xấu hổ thừa nhận, khiến cha mẹ tức đến tái mặt.

Hai bên gia đình đành ngồi xuống thương lượng cách giải quyết vấn đề. Lựa chọn tốt nhất đương nhiên là phá thai. Con cái hai bên mới mười tám, mười chín tuổi, không thể sinh ra một đứa trẻ bây giờ được. Nhà trai tình nguyện chi trả phí phẫu thuật, phí bồi dưỡng… ngoài ra còn bồi thường thêm một vạn đồng, miễn sao Đình Đình mau chóng đi phá thai.

Mục Tùng đồng ý phương án giải quyết này nhưng vợ ông nhất định không chịu. “Con gái tôi bị con các người làm ra thế này mà các người chỉ định đem một vạn đồng ra lấp liếm sao? Ít nhất cũng phải bồi thường năm vạn!”

Năm vạn là một con số lớn, đương nhiên phía nhà trai không đồng ý. Mẹ cậu nam sinh cũng xám mặt. “Sao lại đổ thừa hết lên con trai tôi thế? Một cây làm chẳng nên non, con gái các vị mà phẩm hạnh tốt đẹp thì đâu có xảy ra cơ sự này.”

Mẹ Đình Đình tức giận. “Bà nói cái gì? Có giỏi nhắc lại xem!”

“Tôi chỉ nói thật thôi, vẫn muốn nói chuyện một cách tích cực, nhưng rõ ràng chuyện này là con bà dâng sẵn tận miệng. Tí tuổi đầu đã cùng con trai làm chuyện đó, tôi còn muốn mắng con bé ấy làm hư con trai tôi đây!”

https://thuviensach.vn

Mẹ Đình Đình tức giận xông tới tát mẹ nam sinh kia một cái, bà ta cũng không chịu lép vế, ra tay đánh lại. Hai người phụ nữ trung niên hết mỉa mai lại xông vào đánh nhau, hai ông chồng nhanh chóng ngăn họ lại. Chưa kịp tách nhau ra, mẹ Đình Đình chợt nhũn người ngã quỵ. Lúc nghe tin con gái mang thai bà đã bất ngờ ngất một lần, lần này động chân động tay lại khó thở ngất thêm lần nữa.

Mục Tùng nhất thời luống cuống, hai vợ chồng kia cũng hốt hoảng gọi 120 đưa bà tới bệnh viện. Vài ngày ngắn ngủi ngất tới hai lần, đến khi tỉnh lại tay chân run rẩy, hơi thở không đều. Ban đầu bác sĩ chẩn đoán là cao huyết áp kèm thep tim đập không đều, cần ở lại bệnh viện để kiểm tra.

Chuyện mẹ Đình Đình khiến nhà trai cũng băn khoăn thêm vài phần. Dù sao cũng là con trai mình làm con gái người ta mang thai, đã thế còn khiến cả mẹ cũng vào viện, muốn giải quyết vấn đề càng lúc càng phiền toái. Vì thế, ba của nam sinh kia quyết định tìm Mục Tùng đề nghị bồi thường thêm hai vạn để giải quyết êm xuôi việc này. Mục Tùng cũng không muốn dây dưa thêm, hai bên viết cam kết, ký tên giao tiền, coi như đã giải quyết êm đẹp.

Vợ chưa ra viện, Mục Tùng đành nhanh chóng đưa con gái tới bệnh viện phá thai. Những chuyện thế này không nên kéo dài, càng để lâu càng phiền phức. Kết quả thi đại học được công bố sau ngày phẫu thuật, điểm của Đình Đình không tốt, giỏi lắm chỉ có thể vào một trường trung cấp.

Chương 20

Thời gian này Tần Chiêu Chiêu rất năng qua chỗ Kiều Mục, giúp đỡ cậu chăm sóc bà ngoại. Tháng Bảy nghỉ hè, hầu như ngày nào cô cũng tới.

https://thuviensach.vn

Kiều Mục nhận chăm sóc bà, tạm thời cũng chưa thể đưa bà về nhà cậu Mục Tùng được. Đình Đình xảy ra chuyện, mợ giận đến tăng huyết áp, bác sĩ yêu cầu nghỉ ngơi nhiều; Đình Đình mới nạo thai xong cũng cần nghỉ ngơi một tháng. Cậu Mục Tùng vừa đi làm vừa chăm vợ, lo cho con cũng như chong chóng, lấy đâu ra thời gian chăm sóc bà. Chí ít, cậu cũng phải lo cho bà hè này.

Tần Chiêu Chiêu tình nguyện giúp đỡ cậu chăm sóc bà, vì dịch SARS nên các đơn vị không dám tùy tiện tìm thêm người làm công mùa hè. Dù sao cô cũng không tìm được việc làm phù hợp, tới giúp Kiều Mục chăm sóc bà cũng là việc nên làm.

Kiều Mục ái ngại. "Không tìm được việc làm, cậu có thể về quê mà. Nghe nói bệnh không lan tới quê, cậu cứ về nghỉ hai tháng thì hơn."

"Tiền đi đi về về không hề rẻ, hơn nữa tàu xe đông người càng dễ lây bệnh, hôm trước mẹ mình gọi điện nói hè này đừng về, cứ ở lại Thượng Hải. Kiều Mục, bạn cũ không cần khách sáo với nhau, dù sao mình cũng rảnh, coi như giúp cậu."

Kiều Mục vẫn chần chừ, Tần Chiêu Chiêu nghĩ rồi nói: "Nếu không, coi như cậu thuê mình vậy. Dù sao mình cũng không tìm được việc, coi như đến đây làm thuê chăm sóc bà. Được chứ?"

Nghe nói vậy, Kiều Mục cũng không thoái thác nữa, cậu nghiêm túc thương lượng với Tần Chiêu Chiêu về "công việc" và thù lao. Cô mỉm cười. "Về tiền lương, coi như bạn học cũ tính rẻ cho cậu nhé!"

Mỗi tuần, Kiều Mục dạy thêm ở trường nghệ thuật vào các chiều thứ Hai, Tư, Sáu và hai ngày cuối tuần. Ngoài ra, tối thứ Ba, Năm, Bảy lại dạy thêm một học sinh ngoài; có người đến tận nhà học, có người phải đến tận

https://thuviensach.vn

nơi dạy nên cậu thường không ở nhà buổi chiều, đành nhờ Tần Chiêu Chiêu tới trông bà giúp.

Lịch làm việc dày đặc, Tần Chiêu Chiêu nhắc cậu đừng quá sức, cậu nói không việc gì, sẽ tự biết chừng mực. "Mình không thể ốm được, mình mà ốm thì ai lo cho bà."

Trước kia, vì SARS mà Kiều Mục phải tạm ngừng việc gia sư, hiện tại muốn nhân dịp hè này kiếm thêm một chút. Tháng trước, chủ nhà tới thu tiền đã có ý muốn tăng tiền nhà, cậu còn muốn thuê tiếp, không kiếm thêm tiền không được.

Hằng ngày, Kiều Mục ở nhà luyện đàn buổi sáng, chiều vào trường nghệ thuật dạy thêm; buổi sáng Tần Chiêu Chiêu không tới quấy rầy cậu, cơm trưa xong mới đạp xe qua. Ban đầu, Kiều Mục thường đợi cô tới rồi mới đi, nhưng sau cảm thấy như vậy thật bất tiện, vì thế lén nhét chìa khóa ở phía trên cửa, nhìn không thấy, đưa tay sờ sẽ gặp. Bằng cách đó, Tần Chiêu Chiêu có thể vào nhà lúc nào cũng được.

Tần Chiêu Chiêu chăm lo cho bà ngoại Kiều Mục thật tận tâm, giống như đối đãi với bà ngoại mình vậy.

Nội dung công việc của cô rất nhiều, buổi chiều ngoài việc chăm sóc bà còn kiêm luôn làm cơm tối cho Kiều Mục, để cậu bận rộn một ngày về tới nhà là có cơm nước nóng sốt chờ sẵn. Ban đầu Kiều Mục còn ngại không muốn làm phiền cô, nhưng cô lấy lý do "làm lấy công" ra. "Bạn bè cũ với nhau, mình nhận tiền của cậu mà không làm gì thì thấy không an tâm."

Ba lần bốn lượt, Kiều Mục đã quen lệ về nhà có cơm ăn ngay, thẳng thắn giao tiền cho Tần Chiêu Chiêu đi chợ mua đồ ăn, phụ trách nấu cơm tối. Cô hay mua đậu tương nhất, thường mua về tự mình tước vỏ, vừa tươi vừa sạch sẽ. Có điều làm vậy hơi phiền phức.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô không ngại phiền, ngược lại trong lòng còn cảm thấy thỏa mãn. Cô tình nguyện đối xử thật tốt với cậu, nguyện ý làm nàng tiên Ốc hiền lành, âm thầm chăm sóc cậu, giấu kín tình yêu vào tận đáy lòng.

Nghỉ hè, Tần Chiêu Chiêu "làm công" cho Kiều Mục, một tuần năm chiều đến trông bà và nấu nướng cho cậu. Tạ Á thấy vậy lắc đầu, thở dài.

"Cậu ấy à, để mình nói cho cậu biết cái gì mới tốt. Mình bảo cậu đi làm cùng công ty với mình thì không đi, ngày nào cũng chạy tới giúp Kiều Mục trông bà. Nếu cậu ta là bạn trai cậu thì không sao, cũng chẳng thiệt đi đâu. Nhưng cậu ta có phải bạn trai cậu đâu, cậu nói xem có phải cậu bị ngốc không?"

Hè này Tạ Á thần thông quảng đại xin được vào thực tập ở một tập đoàn danh tiếng. Sau hai tháng hè làm ở câu lạc bộ, quan hệ của Tạ Á không chỉ gói gọn trong trường mà mở rộng hơn rất nhiều. Cô quen biết nhiều người thành đạt, trong đó không ít người có ý với cô, nguyện dành cho cô rất nhiều ưu đãi. Suất thực tập mùa hè này cũng chính là một trong số những ưu đãi đó. Nghe nói cô được một vị tổng giám đốc giới thiệu, cấp trên của cô vuốt mặt phải nể mũi, vì thế đối xử với cô rất khách sáo.

Vừa có cơ hội, Tạ Á liền muốn kéo Tần Chiêu Chiêu đi cùng. "Thực tập hai tháng ở công ty lớn thế này chỉ có lợi chứ chả thiệt gì. Nếu làm tốt, năm thứ tư không cần học gì nữa, tranh thủ mà đi xin việc."

Tần Chiêu Chiêu cũng biết đây là cơ hội hiếm có, Tạ Á tìm được chỗ tốt như vậy còn lo lắng cho cả cô khiến cô vô cùng cảm kích, nhưng Kiều Mục cần người trợ giúp, cô không nỡ bỏ mặc cậu. Việc làm sau này có thể tìm, còn chuyện của Kiều Mục đối với cô không thể nấn ná kéo dài được.

https://thuviensach.vn

Tạ Á giận. “Cơ hội thế này không phải ngày nào cũng có đâu. Quan hệ của mình với lão tổng và các đổng sự[1] không hề dễ dàng. Mất cơ hội này, sau này muốn kiếm cũng chẳng được.”

[1] Thành viên ban giám đốc.

Ở câu lạc bộ, Tạ Á đối phó với khách khứa ra sao, rời nhiệm sở rồi duy trì quan hệ với họ thế nào, Tần Chiêu Chiêu không biết rõ. Tạ Á cũng không nói nhiều, chỉ có lần nhắc qua, nói vì cô không chịu bán mình cho vị khách nào nên rất nhiều vị khách cảm thấy hứng thú với cô. Bọn họ càng cảm thấy hứng thú, cô lại càng phải giữ mình. Nói theo cách của cô, đó là: “Đàn ông đều rất rẻ tiền, cái gì không chiếm giữ được mới là cái tốt”, vì thế có vài vị khách đặc biệt chết mê chết mệt cô. Cô cũng cân nhắc kĩ, rời câu lạc bộ rồi vẫn duy trì quan hệ với họ như bạn bè, thường xuyên nhắn tin gọi điện, cũng có lúc cùng ăn cơm.

“Mình học theo cách của Thường Khả Hân đấy. Đồng ý đi xem phim, ăn cơm, hát hò với mấy người kia, nhưng tuyệt đối chỉ dừng lại ở quan hệ bạn bè, không để bọn họ lấn lướt.”

Tạ Á cũng học được cách xảo trá như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu bất ngờ. Cô ấy vốn là người thẳng tính, nghĩ gì nói đó. Nhưng tới giờ… có lẽ cuộc sống đại học đã dạy cho cô ấy nhiều điều.

Giữa tháng Tám, Thượng Hải nóng nực như cái lò nung. Mặt trời không ngừng thiêu đốt khiến thành phố nóng hầm hập.

Kiều Mục sợ bà ngoại nóng nực ăn không tiêu nên luôn mở điều hòa trong phòng bà. Có điều, có những ngày để sửa chữa mạch điện, cả khu sẽ bị cắt điện một ngày. Bà ngoại đã quen nằm phòng mát mẻ, tới giờ mất điện nóng nực thì không thể chịu nổi. Chiều hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu cho bà ăn

https://thuviensach.vn

canh đậu xanh giải nhiệt, bà ăn chưa được bao lâu đã nôn ra đầy giường, miệng lúng búng rên rỉ.

Tần Chiêu Chiêu có chút lo lắng, gọi điện cho Kiều Mục không được, khi đi học cậu sẽ tắt máy. Hay là gọi 120? Cô lại chần chừ, nghe nói mỗi lần 120 điều động xe cấp cứu sẽ thu phí ít nhất là hai trăm đồng. Cô không muốn Kiều Mục phí tiền, xem tình hình bà cũng không quá nghiêm trọng, cô quyết định cõng bà ra ngoài bắt taxi tới bệnh viện. Cùng lắm chỉ mất mười mấy, hai mươi đồng.

Bà ngoại nằm liệt giường lâu năm, giờ giống như trẻ con cần người chăm sóc, ăn uống đầy đủ lại không hoạt động hao phí sức lực nên tăng cân chứ không giảm cân. Lúc Tần Chiêu Chiêu cõng bà lên, cảm giác như đang cõng một trái núi, bước vài bước mồ hôi đã ướt trán. Gắng hết sức cô mới đưa được bà xuống lầu, ra ngoài bắt taxi tới bệnh viện. Taxi qua lại rất nhiều nhưng không chiếc nào chịu dừng lại, thậm chí còn tăng tốc lướt nhanh qua mặt cô. Dù sao dịch SARS vẫn chưa hoàn toàn lắng xuống, chẳng lái xe nào tình nguyện chở người bệnh, chỉ sợ không cẩn thận rước bệnh vào thân. Cô cõng bà bắt xe nửa ngày trời dưới nắng hè chói chang, sức lực dần bị rút kiệt, mồ hôi rỏ như mưa, hai chân bắt đầu run rẩy.

Lúc này, một chiếc xe tấp tới dừng lại bên cạnh cô. Không phải taxi mà là một chiếc xe rất sang trọng, người lái xe còn khá trẻ, trông khá quen. Anh ta khoát tay, đỡ bà ngoại trên lưng Tần Chiêu Chiêu. “Tần Chiêu Chiêu, ai bị bệnh vậy? Có cần đưa tới bệnh viện không? Lên xe anh đưa hai người đi.”

Tần Chiêu Chiêu không biết vị cứu tinh này từ đâu rơi xuống, trong số người quen biết của cô không ai có được chiếc xe sang trọng như thế. Nhưng bất kể anh ta là ai, chỉ cần có xe cô sẽ lên.Giúp bà ngồi ngay ngắn ở ghế sau, Tần Chiêu Chiêu luôn miệng cảm ơn: “Cảm ơn anh! Thật sự cảm ơn anh!”

https://thuviensach.vn

“Việc nhỏ đáng gì, đây là bà em à?”

“Là bà của bạn em, em trông giúp. Phải rồi, xin hỏi anh là…” Tần Chiêu Chiêu chỉ có cảm giác người này rất quen, nhưng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Không nhớ anh à? Anh là Tôn Lương Tài, anh họ của Phương Thanh Dĩnh đây mà.”

Tần Chiêu Chiêu sực nhớ ra, hóa ra là Tôn Lương Tài. Hôm sinh nhật Phương Thanh Dĩnh, anh ta đưa mọi người về nhưng cô không nhìn thẳng mặt nên không nhớ hình dáng anh ra sao. Diện mạo anh ta quá bình thường, không có nét gì đặc biệt, rất khó để lại ấn tượng sâu sắc, gặp vài lần cũng chưa chắc đã nhớ.

“À, là anh… Thật ngại quá!”

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy xấu hổ. Tôn Lương Tài còn nhớ cô, chủ động ra tay giúp đỡ mà cô lại không nhận ra anh ta đã là chuyện đáng xấu hổ. Lúc Phương Thanh Dĩnh chủ động giới thiệu anh họ cho cô, cô từng từ chối nhưng anh ta không hề bỏ mặc cô, càng nghĩ càng cảm thấy ngại ngùng.

Tôn Lương Tài cũng cười cười xấu hổ, tự giễu: “Anh tầm thường thế này, em không nhận ra cũng đúng thôi.”

Tần Chiêu Chiêu càng xấu hổ, không biết nên nói gì mới phải. Cô biết nói gì đây? Đúng là cô không thể nhớ nổi một người tầm thường như thế, nếu cứ cố gắng bao biện giải thích sẽ càng cảm thấy có lỗi với người nhiệt tình đưa họ tới bệnh viện. Từ lúc Phương Thanh Dĩnh “giới thiệu” tới giờ đã nửa năm, anh ta không còn ý đồ gì với cô nhưng vẫn tình nguyện giúp đỡ.

https://thuviensach.vn

Tôn Lương Tài không nói gì, đạp ga nhanh chóng đưa hai người đến bệnh viện. Anh ta giúp cô cõng bà vào phòng cấp cứu, bác sĩ chẩn đoán bà ngoại không chịu được nóng nên bị cảm nắng. Cơ thể mất nước nghiêm trọng, phải truyền liền mấy chai nước biển cùng các loại thuốc. Tiền Tần Chiêu Chiêu mang theo không đủ mua thuốc men, anh ta lại chủ động cho mượn. Cô ngượng ngùng. "Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm! Anh lưu lại số điện thoại để em mang tiền trả."

Tôn Lương Tài trao đổi số di động với cô. "Có chuyện gì gấp mà anh giúp được thì em cứ gọi cho anh. Có duyên quen biết, không thành gì thì ít nhất cũng có thể làm bạn tốt!"

Tôn Lương Tài chờ đến khi bà tiếp nước biển ổn định mới rời đi. Anh ta nói phải đi đón bà Phương Thanh Dĩnh, Tần Chiêu Chiêu rối rít cảm ơn, anh ta chỉ mỉm cười. "Em khách sáo quá!"

Lúc Kiều Mục nhận được tin, hồng hộc chạy tới nơi, bà ngoại đã truyền dịch sắp xong. Cậu rối rít cảm ơn Tần Chiêu Chiêu: "Tần Chiêu Chiêu, may mà có cậu ở đây, nếu không…"

Bà ngoại lớn tuổi, trước kia từng xuất huyết não; người già bị cảm nắng rất dễ gặp các biến chứng xuất huyết não, tắc nghẽn cơ tim, nghiêm trọng hơn có thể dẫn tới đột tử. Bệnh viện giữ bà lại theo dõi vài ngày.

Bà nằm viện cần mang một ít đồ dùng tới, Tần Chiêu Chiêu trông bà để Kiều Mục về lấy đồ. Cô sợ cậu không nhớ rõ cần lấy gì, liền mượn giấy bút viết một danh sách cho cậu: quần áo để thay, khăn mặt, đồ dùng, tã, phích nước, giấy vệ sinh, tinh dầu…

Kiều Mục nhận danh sách xem xét, hơi ngơ ngác, lúc sau sững sờ ngẩng lên nhìn Tần Chiêu Chiêu, tựa hồ không nghĩ được cần mang nhiều đồ như

https://thuviensach.vn

vậy. Cô giải thích: "Những thứ này nhất định phải có vì bà cần dùng. Cậu mau đi đi, đi đường cẩn thận."

Tần Chiêu Chiêu không biết rằng Kiều Mục về nhà không bắt tay ngay vào dọn đồ mang tới bệnh viện cho bà mà lục lọi trong tủ tường nửa ngày, cuối cùng tìm được hai vật trong đống đồ cũ.

Một tấm thiệp mừng. Trên thiệp chỉ ghi một lời chúc đơn giản: "Kiều Mục, chúc cậu năm mới vui vẻ!"

Một phong thư. Nội dung cũng rất đơn giản:

Xin chào Kiều Mục,

Nghe nói năm nay cậu không về quê ăn Tết, thật đáng tiếc quá! Không biết cậu học organ electone thế nào rồi nhỉ? Chỉ còn hai, ba tháng nữa là tới kỳ thi vào các trường nghệ thuật chuyên nghiệp rồi, mình chúc cậu thi đạt thành tích tốt, có thể vào trường mà cậu mong muốn."

Những dòng chữ xinh xắn trôi chảy trên mặt thiệp và trong thư giống hệt với nét chữ trong tờ danh sách, chỉ khác nét chữ trên thiệp và thư còn non nớt, còn nét chữ trong danh sách đã cứng cáp, chín chắn hơn nhiều.

Chương 21

Bà ngoại nằm viện hai ngày, Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục thay phiên nhau trông nom. Cô đoán vì lo lắng cho bà nên mấy ngày nay thái độ của Kiều Mục rất lạ, trầm mặc khác thường nên khuyên cậu: "Kiều Mục, bác sĩ nói bà không sao, chỉ cần ở lại viện theo dõi thôi. Cậu cứ an tâm."

https://thuviensach.vn

Cậu chăm chú nhìn cô rồi bất ngờ hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, chúng ta biết nhau bao lâu rồi?”

Chuyện này Tần Chiêu Chiêu không cần nghĩ ngợi. “Cũng lâu lắm rồi, mình thấy cậu lần đầu năm năm tuổi. Cậu có ấn tượng gì không?”

Kiều Mục lắc đầu, cậu không mảy may ấn tượng với lần gặp đầu này. Năm tuổi cô đã biết cậu? Từ mười sáu năm trước ư? Ấn tượng đầu tiên của cậu về cô có lẽ là lần tai nạn hồi cấp hai. Lần đó cậu đưa cô tới bệnh viện, nhưng chuyện cũng phai nhạt ngay sau đó, dù sao hai bên cũng không hay qua lại. Cấp ba gặp lại nhau ở trường trung học thực nghiệm, cậu phải nghĩ một lúc mới nhớ ra cô.

Tần Chiêu Chiêu biết Kiều Mục nhất định không thể nhớ. Lần gặp gỡ thuở thơ bé chỉ để lại dấu ấn rõ nét trong ký ức của cô và hoàn toàn trống trơn trong trí nhớ của cậu. Lại nhắc tới chuyện thời cấp hai ngày ngày đạp xe vào thành phố học, cậu vẫn mù mờ. “Khi đó chúng ta thường gặp nhau trên đường sao?”

“Tất nhiên rồi, từ Trường Cơ vào thành phố chỉ có một đường lớn duy nhất. Mình thường xuyên thấy cậu, có điều cậu chẳng bao giờ để ý tới mình.”

Kiều Mục cẩn thận lục lọi hồi ức, không có, quả thật không còn chút ấn tượng nào. Cậu chỉ có ấn tượng sắc nét về Tần Chiêu Chiêu từ khi vào lớp mười, sâu sắc nhất là chuyện cô và Lâm Sâm động dao đánh nhau.

Tần Chiêu Chiêu ngại ngùng. “Lần đó mình giận điên lên! Bình thường không dám cầm dao giết gà mà hôm ấy dám vác dao đâm người.”

“Lần đó là Lâm Sâm quá đáng, ai bảo cậu ta cố tình bắt nạt cậu.”

https://thuviensach.vn

Nhắc tới Lâm Sâm, Kiều Mục chắc hẳn Tần Chiêu Chiêu còn muốn mắng thêm vài câu, ai ngờ cô lại biện minh hộ cậu ta: "Thật ra Lâm Sâm không phải người xấu, chẳng qua cậu ấy thích đùa dai thôi. Sau này… cậu ấy tốt lắm."

Kiều Mục bất ngờ. "Thật vậy sao?"

"Đúng vậy! Thực ra cậu ấy không xấu chút nào, tuy học hành không đâu vào đâu nhưng nhân phẩm rất tốt. Nghe nói cậu ấy nhập ngũ ở Phúc Kiến, không biết giờ ra sao?"

"Xem ra sau này cậu đã thay đổi ấn tượng về cậu ấy rồi."

Tần Chiêu Chiêu thừa nhận: "Người xưa có câu "Thử ngọc cần đốt ba ngày, kén tài phải chờ bảy năm", có đôi khi cần rất nhiều thời gian mới có thể nhìn nhận đúng đắn về một con người."

Kiều Mục gật đầu như có tâm tư: "Cũng có lý!"

Từ lúc tìm thấy tấm thiệp và phong thư trong đống đồ cũ, lòng Kiều Mục bối rối không yên.

Năm đó, sau khi rời quê lên Thượng Hải, cậu chỉ thư từ qua lại với Lăng Minh Mẫn, đó cũng là bạn học cũ duy nhất cậu còn giữ liên lạc. Nhưng Tết năm thứ hai ở Thượng Hải, cậu bất ngờ nhận được một tấm thiệp từ quê gửi lên. Thiệp chỉ có một lời chúc đơn giản, không đề tên người gửi, nhìn nét chữ xinh xắn, non nớt, biết ngay là chữ con gái. Cậu không đoán được người gửi, ngoài Lăng Minh Mẫn thì làm gì có ai biết địa chỉ của cậu ở Thượng Hải? Lăng Minh Mẫn cũng nói không hề cho ai địa chỉ của cậu. Sự tồn tại của tấm thiệp càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Tết năm thứ ba, cậu nhận thêm một phong thư. Vẫn nét chữ non nớt, xinh xắn ấy. Thư rất ngắn gọn nhưng có thể dễ dàng nhận ra tình cảm ẩn hiện trong từng dòng chữ. Cậu mơ hồ nhận ra đây là thư của cô gái nào đó âm thầm thích mình. Rốt cuộc, người đó là ai? Cậu nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể đoán được. Bạn bè cùng trường ngày trước cậu không quen nhiều nữ sinh.

Lăng Minh Mẫn đoán là Diệp Thanh, chỉ có Diệp Thanh mới có cơ hội nhìn địa chỉ của cậu trên lá thư chưa kịp gửi. Đương nhiên, chuyện này là do hai người đoán mò, chẳng có chứng cứ xác thực.

Cho đến tận hôm nay, cuối cùng Kiều Mục cũng biết người gửi thiệp và thư cho mình là ai, thắc mắc bấy lâu đến nay đã được giải đáp. Hóa ra Tần Chiêu Chiêu đã thích cậu từ lâu lắm rồi. Cô cũng biết cậu từ lâu lắm rồi, mười sáu năm thật rộng thật dài. Ngày bé ở cùng một khu tập thể, cậu chưa từng để ý tới cô, nhưng không biết từ khi nào cậu đã in bóng vào tâm hồn cô và ăn sâu cắm rễ tới giờ.

Trước kia, cô dành cho cậu đủ sự quan tâm, trợ giúp: ở quê, ba mẹ gặp tai nạn, cô vội vàng tìm tới bệnh viện rồi chạy về tìm lãnh đạo Trường Cơ giúp cậu, thậm chí còn nhờ mẹ tới thăm cậu… Ở Thượng Hải, cô chủ động giúp mợ làm việc nhà, dạy Đình Đình học, thậm chí hết lần này đến lần khác giúp cậu trông nom bà. Ban đầu cậu còn cho rằng cô làm tất cả những chuyện này vì cô là người tốt, tâm địa thiện lương sẵn sàng giúp người. Đến giờ cậu mới hiểu, cô âm thầm một mình gắng sức như vậy chỉ vì một lý do… Cô thích cậu.

Bà ngoại nằm viện, Tần Chiêu Chiêu bận rộn trăm bề nên không có thời gian rảnh đi tìm Tôn Lương Tài để trả tiền. Anh ta gọi điện tới tìm cô, không phải để đòi nợ mà để hỏi thăm: “Bà thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn anh, không còn đáng ngại nữa rồi. Bác sĩ nói ngày mai có thể ra viện.”

“Mai ra viện lúc nào? Nếu tiện anh đến đón mấy đứa.”

“Sao em có thể không biết xấu hổ mà làm phiền anh nữa! Không cần đâu ạ, bọn em có thể tự bắt xe về.”

“Anh chỉ sợ các em lại đứng nửa ngày không bắt được cái xe nào như hôm trước.”

Điều này cũng đúng, giờ taxi thường không tình nguyện chở người mắc bệnh. Dù sao cũng cần trả tiền cho Tôn Lương Tài, nếu anh ta tiện qua đây được cũng tốt, vì thế Tần Chiêu Chiêu nói cho anh ta giờ xuất viện sáng hôm sau. Anh ta hẹn sẽ bớt thời gian qua đón họ.

Nguồn ebooks:

Lúc Kiều Mục nghe cô nói ngày mai sẽ có anh họ một người bạn học qua đón, cậu ngạc nhiên. “Sao anh họ của bạn học cậu nhiệt tình quá vậy?”

Thời buổi này, lại sống giữa thành phố lớn, người nhiệt tình quả thật hiếm như… gấu trúc. Giữa thành phố lớn, người với người như sao trên bầu trời đêm, thoạt nhìn tưởng gần trong gang tấc, thực chất phải dùng năm ánh sáng mới tính toán nổi khoảng cách.

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt. “Anh ấy chỉ là một người nhiệt tình thôi.”

Hôm sau, Tôn Lương Tài đến đúng giờ, thấy Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu cùng dìu bà ngoại ra, anh ta giật mình. “Đây… chính là bạn học của em?”

https://thuviensach.vn

“Vâng, đây là Kiều Mục, bạn từ thời cấp ba của em. Kiều Mục, đây là anh Tôn Lương Tài, anh họ bạn đại học của mình.”

Tần Chiêu Chiêu giới thiệu, Tôn Lương Tài cười cười đầy miễn cưỡng. Anh ta cũng là người có chút trải đời, chẳng khó khăn gì để đoán ra quan hệ giữa Tần Chiêu Chiêu và người này không thể nào là bạn học cũ bình thường được. Bạn học bình thường sẽ giúp người ta trông bà già bị liệt? Bạn học bình thường có thể gắng sức cõng một bà già ra đường đón xe? Bạn học bình thường sẽ ngày ngày ở bệnh viện trông người bệnh? Đến giờ Tôn Lương Tài đã hiểu vì sao ngày đó Tần Chiêu Chiêu lại từ chối mình, hóa ra trong lòng cô đã có đối tượng rồi.

Bà ngoại ra viện không bao lâu thì Lăng Minh Mẫn cũng từ Hồng Kông trở về. Kiều Mục tới sân bay đón cô, cô vô cùng vui vẻ, háo hức suốt dọc đường về. Nhưng vừa vào đến nhà, thấy bà ngoại nằm trong phòng, vẻ mặt cô lại lạnh băng.

Lúc trước, Kiều Mục không báo cho Lăng Minh Mẫn biết cậu đã đón bà về đây. Cậu vẫn nghĩ dù sao hết hè cậu cũng đưa bà về nhà cậu Mục Tùng, không cần phải để cô biết chuyện này. Cậu cũng biết cô không vui, cô chỉ mong ngôi nhà này có thể là thế giới riêng của hai người, thêm một người đương nhiên khó chịu. Cậu đành kể lại chuyện nhà mợ cho cô nghe, khẳng định cậu chỉ trông bà mùa hè, sẽ đưa bà về lại nhà cậu Mục Tùng trước khi năm học mới bắt đầu.

Sắc mặt Lăng Minh Mẫn vẫn rất khó coi. “Kiều Mục, giờ mợ anh không khỏe, hẳn rất khó để mợ ấy chăm bà như trước. Nếu giờ cậu mợ lại yêu cầu đưa bà ngoại vào viện dưỡng lão, anh tính sao?”

Kiều Mục giật mình, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện này, cậu vẫn nghĩ chỉ cần mợ khỏe lại là mọi chuyện lại đâu vào đấy.

https://thuviensach.vn

Quả thật Lăng Minh Mẫn nói không sai. Trước ngày khai giảng, Kiều Mục đang tính đưa bà về nhà cậu thì Mục Tùng lại bàn với cậu chuyện đưa bà vào viện dưỡng lão lần thứ ba.

“Kiều Mục, cậu cũng hết cách rồi! Đình Đình gây ra chuyện lớn thế này, đã vậy chỉ thi đỗ vào một trường không ra sao, mợ cháu tính để nó học lại thêm một năm rồi thi vào trường tốt hơn. Một năm này mợ cháu dồn hết sức trông chừng con bé. Chưa khai giảng đã đăng ký học ở ba trường luyện thi, giờ Đình Đình đi đi về về đều có mợ đưa đón, giám sát chặt chẽ. Mợ không còn thời gian chăm lo cho bà, mà mợ có tình nguyện cậu cũng không muốn để mợ vất vả nữa. Mợ cháu giờ vừa bị bệnh tim vừa bị cao huyết áp, nếu lỡ có chuyện không hay, Đình Đình lại thành ra không còn mẹ như cháu.”

Cậu nói cũng có lý, Kiều Mục không phản bác nữa. Mợ vì Đình Đình chứ không phải vì muốn nhàn thân mà không chịu lo cho bà. Giữa hai người, chỉ có thể dồn tâm lực vào một, đương nhiên mợ sẽ chọn con gái ruột, cậu cũng vậy thôi. Lo lắng cho người thân hóa ra vẫn nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy. Cha mẹ già rất khó có được toàn bộ sẽ yêu thương, quan tâm từ con cái mình hết lòng nuôi dạy, những đứa con đã lớn kia cũng giống cha mẹ mình, dồn hết mọi yêu thương lên con cái của mình.

“Kiều Mục, cháu cũng không nên ngang bướng, trẻ con mãi thế. Nếu có thời gian thì đi tìm hiểu mấy viện dưỡng lão với cậu, mình chọn một nơi tốt tốt đưa bà ngoại tới. Được không?”

Kiều Mục trầm mặc một lúc. “Để cháu nghĩ thêm đã!”

Mục Tùng thở phào một hơi, Kiều Mục đã đồng ý sẽ suy nghĩ, không còn quả quyết bác bỏ như trước kia nữa, rõ ràng cậu đã dao động. Lần này đưa bà vào viện dưỡng lão không còn là chuyện khó nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Kiều Mục cũng nhận ra mình đã dao động, vốn dĩ thái độ của cậu với việc này không có gì thay đổi. Cậu dao động vì Lăng Minh Mẫn. Cậu biết rõ Lăng Minh Mẫn không muốn đưa bà về ở cùng, vì chuyện này mà hai người nảy sinh nhiều mâu thuẫn. Cậu không muốn vì vậy mà họ cãi nhau thêm. Đưa bà về nhà cậu Mục Tùng rồi bớt thời gian tới thăm bà là tốt nhất. Nhưng giờ cậu Mục Tùng muốn gửi bà tới viện dưỡng lão, lý do cũng chính đáng như vậy. Cậu không còn cách nào giữ bà ở nhà mình, Lăng Minh Mẫn sẽ giận. Không còn cách nào khác, cậu bắt đầu dao động.

Có lẽ, đúng như Mục Tùng nói, gửi bà vào viện dưỡng lão cũng không tệ. Có chuyên gia chăm sóc, chỉ cần giao tiền là được, có thời gian thì tới thăm. Mọi người đều thoải mái.

Ý niệm dao động trong đầu khiến Kiều Mục xấu hổ. Tại sao bà ngoại có con có cháu mà như không, không ai tình nguyện chăm lo cho bà, muốn đẩy bà vào viện dưỡng lão? Cậu Mục Tùng vì con gái, còn bản thân cậu chỉ vì bạn gái. Lăng Minh Mẫn luôn cảm thấy bà ngoại phải để cho con trai ruột là cậu Mục Tùng lo, không đến lượt cháu ngoại như Kiều Mục. Nhưng trước giờ bà ngoại yêu thương cậu, đối xử với cậu tốt như vậy, làm sao cậu có thể bỏ mặc bà? Nếu trước đây có thể cứu được mẹ cậu, hẳn mẹ cũng giống bà bây giờ. Lẽ nào cậu lại vì bạn gái mà đẩy mẹ vào viện dưỡng lão? Chắc chắn không thể. Thế thì sao cậu lại đồng ý bỏ mặc bà? Chẳng phải trước kia cậu đã nghĩ tới chuyện mẹ mình không còn, chính mình thay mẹ báo hiếu bà sao? Có điều hiện tại Kiều Mục lại dao động…

Trong lòng Kiều Mục xáo trộn.

Lăng Minh Mẫn khuyên cậu không nên suy tính nữa, cứ theo chủ ý của cậu Mục Tùng là được.

“Cứ đưa bà tới viện dưỡng lão đi. Năm cuối đại học là năm then chốt, em đã tính toán kế hoạch cẩn thận cho tương lai hai đứa mình rồi. Anh không

https://thuviensach.vn

thể đưa bà ngoại theo được.”

Kiều Mục ngơ ngác. “Em tính toán cái gì?”

“Kiều Mục, chúng ta cùng xin đi du học ở Pháp.”

https://thuviensach.vn

“Đi du học ở Pháp?”

“Ừm, ở Hồng Kông có một giáo viên người Pháp, ông ấy đã đồng ý bảo lãnh để em sang đó học. Kiều Mục, anh cũng tính toán đi. Pháp có bao nhiêu thành phố lãng mạn, nếu mình có thể cùng sống giữa Paris, hẳn sẽ rất hạnh phúc.”

Kiều Mục giật mình. “Paris… Thượng Hải cũng là Paris phương Đông còn gì!”

“Không giống nhau, Thượng Hải làm sao so với Paris được? Còn thua cả Hồng Kông ấy.”

Từ ngày sang Hồng Kông, Lăng Minh Mẫn được mở mang tầm mắt rất nhiều, giờ đây trong mắt cô, Đại Thượng Hải không còn chút hấp dẫn nào, cô chỉ mong có thể tới Pháp – kinh đô lãng mạn nổi tiếng thế giới.

Kiều Mục thở dài một tiếng. Cậu không hào hứng với Paris như Lăng Minh Mẫn, nước Pháp không hấp dẫn cậu. Cậu học nhạc, nếu có cơ hội xuất ngoại để học cao hơn, lựa chọn đầu tiên của cậu sẽ là Đức – quê hương của nhạc cổ điển, thánh địa mà người học nhạc luôn hướng tới. Nhưng cậu biết mình không có khả năng ra nước ngoài. Vấn đề đầu tiên là tiền, cậu không có ai lo liệu chuyện kinh tế, muốn ra nước ngoài ít nhất cũng mất vài chục vạn không có tiền đi làm sao được?

Lăng Minh Mẫn cảm thấy đây không phải vấn đề. “Anh bán nhà ở quê cũng được hơn mười vạn đúng không? Vay thêm cậu mợ mấy vạn, còn lại cứ để ba mẹ em lo. Ba mẹ hiểu em nhất, biết em muốn đi học cùng anh, nhất định sẽ đồng ý giúp.”

https://thuviensach.vn

Kiều Mục cười khổ, Lăng Minh Mẫn suy nghĩ quá đơn giản, làm sao cậu có thể mặt dày tới vay tiền cậu mợ đây? Hơn nữa, ba mẹ cô sẽ giúp cậu như thế nào? Bản thân con gái đi Pháp đã tốn không ít tiền, Lăng gia còn dư tiền lo cho cậu sao?

Hơn nữa, cậu cũng không muốn rời xa Thượng Hải, không nỡ bỏ bà ngoại lại. Giờ cậu mợ chỉ một lòng lo chuyện con gái, nếu cậu đi sẽ không còn ai lo cho bà. Cậu luôn nghĩ chờ mình tốt nghiệp đi làm sẽ có điều kiện kinh tế vững vàng hơn để chăm lo cho bà, làm sao có thể bỏ bà lại để đi Pháp đây? Tha hương nơi xứ người, ngàn dặm cách trở, một khi đã đi thì vài năm chưa chắc đã về. Bà ngoại tuổi cao sức yếu, sinh mệnh như ngọn đèn trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào, bà có thể đợi cậu vài năm sao? Có thể lần này đi sẽ là vĩnh biệt.

Cuối cùng Kiều Mục lắc đầu, nói rõ: “Minh Mẫn, anh không muốn đi Pháp du học. Anh cũng không muốn đưa bà vào viện dưỡng lão.”

Khi nói ra những điều này, Kiều Mục đã lường hết hậu quả có thể xảy ra. Nhưng cậu không còn cách nào khác, đây là lựa chọn duy nhất của cậu. Cậu không thể tới Pháp, cũng không thể bỏ mặc bà. Lăng Minh Mẫn cũng không thể từ bỏ giấc mộng Paris của cô để nhẫn nhục cùng cậu chăm lo cho bà ngoại. Không phải hai người họ không yêu nhau, nhưng yêu đến mấy cũng vô dụng, sự thật tàn khốc, cuộc sống tạo ra vô vàn mâu thuẫn không thể điều hòa. Cậu đã nhận thức rất rõ ràng, hai người họ rất khó để có được một tương lai bên nhau.

Chương 22

https://thuviensach.vn

Sau khai giảng năm thứ tư, xin việc là chuyện được sinh viên bàn tán nhiều nhất. Tuy còn một năm nữa mới tốt nghiệp nhưng có phòng bị vẫn hơn, cơ hồ mọi người đều bắt đầu suy tính sang năm sẽ làm gì.

Cũng có người tính khác, ví dụ như Thường Khả Hân bắt cá hai tay, không những chạy quanh nộp hồ sơ xin việc mà còn lên các diễn đàn hôn nhân trên mạng đăng tin tìm bạn trăm năm. Hình cá nhân là ảnh nghệ thuật đẹp vô cùng, yêu cầu tìm hôn phu tương lai chín chắn, thành đạt. "Chín chắn, thành đạt" là hai từ tương đối hàm súc, nhưng người tinh mắt có thể nhận ra ngay cô đang muốn kiếm một chàng rể "rùa vàng[1]".

[1] "Rùa vàng" âm Hán Việt là "kim quy" đồng âm với từ "kim quy" tức là tiền và vàng đang quay về, vì thế rùa vàng thường được coi là biểu tượng vượng tài.

Những nữ sinh tìm bạn trăm năm trước khi tốt nghiệp như Thường Khả Hân không hiếm. Ở trường có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp không có hứng thú tìm việc làm, họ chăm chỉ chạy tới trung tâm môi giới hôn nhân hơn chợ việc làm. Các trường đại học liên tục chiêu sinh, sinh viên ra trường ngày càng mất giá, muốn tìm việc cũng không còn đơn giản như trước kia. Dưới áp lực nặng nề của việc tìm kiếm việc làm, hôn nhân trở thành "đường vòng cứu quốc[2]" của nhiều nữ sinh, những người đàn ông "thành đạt" có điều kiện kinh tế vững vàng và thu nhập cao là ưu tiên hàng đầu của các cô gái kén chồng. Lấy người có tiền chỉ cần ở nhà làm tròn phận vợ, không cần phải vất vả bôn ba làm lụng mưu sinh.

[2] Một trong những lý thuyết xuất hiện trong thời kỳ kháng Nhật ở Trung Quốc, theo đó không trực tiếp kháng cự quân địch mà dùng các biện pháp kinh tế, tài lực gây cho địch những tổn thất lớn lao, từ đó giải phóng đất nước. Ở đây ý nói đi đường vòng hoặc dùng các cách khác để đạt được mục đích.

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy làm vậy thật thực dụng. Kết hôn là chuyện cả đời người, nếu chỉ vì áp lực xin việc mà nhắm mắt lấy một người đàn ông "thành đạt" thì thật sự có thể hạnh phúc sao? Đặt yếu tố kinh tế lên hàng

https://thuviensach.vn

đầu, tình cảm sẵn sàng bị gạt sang một bên? Tình yêu có thể đặt ngang với vật chất, tiền bạc ư?

Thường Khả Hân không đồng tình. "Tình cảm có thể từ từ bồi đắp. Hai kẻ nghèo sống với nhau lấy cái gì mà nói chuyện yêu đương? Cậu chưa nghe người ta nói "phu thê nghèo, trăm nỗi ngẩn ngơ[3]" hay sao?"

*[3] Nguyên văn: "Bần cùng phu thê bách sự đa" trích trong **Khiển bi hoài kỳ nhị** của Nguyên Chấn đời Đường, ý nói vợ chồng nghèo trăm chuyện buồn thương.*

Tần Chiêu Chiêu đã nghe qua chuyện "phu thê nghèo, trăm nỗi ngẩn ngơ", nhưng ở tuổi của cô chưa nghĩ được sâu xa thế, cô vẫn tin tưởng chuyện "có tình nước lã cũng no". Nếu đem một người đàn ông thành đạt và Kiều Mục ra đứng trước mặt cô, cô sẽ không do dự chọn Kiều Mục. Cô không màng chuyện có nhà, có xe, có tài khoản ngân hàng, chỉ cần tình cảm mặn nồng, cuộc sống nghèo khó một chút có đáng gì? Vui vẻ, thoải mái hay không là do tâm tình, đâu phải do tiền tài.

Tạ Á cũng ủng hộ Tần Chiêu Chiêu. "Phải đấy, chỉ cần hai người tình cảm mặn nồng, ngày ngày vui vẻ là được rồi, nhiều tiền có để làm gì đâu!"

Tần Chiêu Chiêu hiểu ý, cười cười. "Xem ra cậu và Âu Dương tiến triển tốt nhỉ!"

Đi làm hè, Tạ Á quen một thanh niên Nam Kinh tên Âu Dương Hạo. Âu Dương Hạo mới học xong nghiên cứu sinh ở Thượng Hải, hiện đang làm việc ở tập đoàn này. Anh ta đối với cô rất tốt, quen không lâu liền dùng hết dũng khí xin hẹn hò với cô. Nghe giọng anh ta trong điện thoại có chút sốt sắng, hồi hộp: "Tạ Á này… Anh có hai vé xem phim… Nếu… nếu tối em rảnh… mình cùng đi xem phim được không?"

https://thuviensach.vn

Âu Dương Hạo chắc chắn không phải loại mọt sách không biết cách theo đuổi con gái, có điều sự ngại ngùng và sốt sắng của anh ta rất đúng với sở thích của Tạ Á. Làm việc hai tháng ở câu lạc bộ, cô đã gặp nhiều lão làng trên mặt trận phong nguyệt, già néo chỉ khiến đứt dây, bởi vậy cô cực kỳ phản cảm với những loại có thể tùy tiện theo đuổi bất kỳ cô gái nào. Cô chỉ gặp những người chín chắn, lần này cô thẳng thắn nhận lời mời của anh ta.

Lần hẹn hò đầu tiên rất suôn sẻ, hai người vô cùng thân thiết, nhiều sở thích tương đồng, chỉ hận gặp nhau quá muộn màng. Tình chàng ý thiếp như vậy, hai người nhanh chóng ngọt ngào ân ái.

Ở công ty, chuyện tình cảm giữa Tạ Á và Âu Dương Hạo được giữ kín. Cô không muốn mọi người biết chuyện mình và Âu Dương Hạo yêu nhau, tránh lời ong tiếng ve đến tai vị Tổng giám đốc Chương đã giới thiệu cô vào đây. Tổng giám đốc Chương vẫn luôn có tình ý với cô, cô sợ để lộ chuyện sẽ phiền phức to. Cô nói với Âu Dượng Hạo tình cảm chốn công sở vốn không hay ho, cô không muốn để người ta bàn tán.

Từ ngày chính thức hẹn hò với Âu Dương Hạo, Tạ Á quyết định không qua lại với mấy vị "khách quen" trước kia nữa. Trước kia duy trì quan hệ với họ vì lo tương lai có chỗ cần nhờ vả, hiện tại đã có bạn trai, cô không còn là một cô gái ưa vật chất nữa. Âu Dương Hạo của cô dẫu không phải đàn ông thành đạt có nhà, có xe ở Thượng Hải nhưng họ còn trẻ, họ yêu nhau, đây là tài sản đáng quý nhất của hai người. Cô nguyện một lòng theo anh, như chim yến nhỏ từng giọt, từng giọt tinh lực xây dựng cái tổ hạnh phúc của mình còn hơn chìa tay nhận những thứ tốt đẹp người khác mang tới.

Kiếm cớ gọn ghẽ, trước hết Tạ Á kết thúc việc thực tập ở công ty, sau đó đổi số di động, từ nay về sau không liên lạc với mấy vị khách quen nữa.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu cực kỳ tán thành hành động của Tạ Á, cũng mừng cho bạn gặp được "chân mệnh thiên tử". Cô biết, con người sống trên đời không dễ gì gặp được người mình thích và cũng thích mình. Bản thân cô là một ví dụ, người thích cô – cô không thích, người cô thích lại không thích cô.

Vì sao nhất mực chỉ thích mình anh?

Vì sao nhất mực không thể thích người đó?

Hai chữ "nhất mực" vốn không có lý lẽ nào, cũng không tuân theo quy luật nào, hoàn toàn vô căn cứ.

Trước khi hết hè, Kiều Mục thanh toán đầy đủ tiền lương cho Tần Chiêu Chiêu. Ban đầu cô còn mỉm cười, nói: "Không cần nhiều thế này đâu, mình đã nói giảm giá cho bạn học cũ mà."

Nhưng cậu rất nghiêm túc. "Không được, không thể thiếu một xu."

Nhìn gương mặt nghiêm túc kia, Tần Chiêu Chiêu không biết nên nói gì, xấu hổ nhận tiền, nhìn trái nhìn phải rồi hỏi: "Phải rồi, lẽ ra Lăng Minh Mẫn phải về rồi chứ?"

"Cô ấy về từ mấy hôm trước rồi."

"Đã về sao không thấy cô ấy đâu?" Tần Chiêu Chiêu thấy lạ, cô biết hai người họ đã sống chung từ lâu, không lý gì Lăng Minh Mẫn đã về mà không ở đây.

"Bọn mình chia tay rồi."

Một lời nhẹ nhàng như búa tạ ngàn cân giáng xuống bên tai Tần Chiêu Chiêu. Cô giật mình, cả người ngây ngẩn như hóa đá.

https://thuviensach.vn

Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn chia tay… Sao họ lại chia tay? Tình cảm hai người tốt lắm mà! Tần Chiêu Chiêu không biết nguyên nhân, Kiều Mục không nói, chỉ bâng quơ ngắn gọn: "Cô ấy có mộng tưởng của cô ấy, mình có lựa chọn của mình."

Cô chỉ lờ mờ đoán có lẽ bà ngoại là một phần nguyên nhân. Lẽ ra hết hè Kiều Mục sẽ đưa bà ngoại về nhà cậu Mục Tùng, tuy nhiên tới giờ vẫn chưa thấy đưa bà về, cô đoán nhất định đã xảy ra chuyện. Kiều Mục nhất định không nói gì, cô nhẹ nhàng bày tỏ nếu cần cô có thể tiếp tục giúp cậu trông coi bà, dù sao năm thứ tư cũng ít môn học. Nhưng cậu kiên quyết từ chối: "Không cần, mình làm phiền cậu nhiều rồi. Khai giảng xong cậu không cần qua nữa đâu, mình đã thuê được người giúp việc rồi."

Vốn dĩ "quan hệ thuê mướn" hè này đã giúp cải thiện quan hệ của Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục rất nhiều, vậy mà giờ cậu lại khách sáo đến thế, cô không khỏi cảm thấy buồn bực. Quan hệ giữa người với người, tại sao muốn gần gũi khó đến thế mà muốn thành xa lạ lại đơn giản như vậy?

Phản ứng đầu tiên lúc Tạ Á biết Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn chia tay là: "Đúng là chuyện tốt! Bọn họ chia tay là Chiêu Chiêu có cơ hội rồi!"

Tần Chiêu Chiêu cười khổ. "Cậu lại nghĩ linh tinh cái gì đấy!"

Trong lòng cô hiểu rõ, dẫu không còn Lăng Minh Mẫn, Kiều Mục cũng không bao giờ thích cô. Cô không phải kiểu con gái cậu thích, cậu thích những cô gái có dáng dấp nghệ sĩ, đa số những cô gái được nghệ thuật hun đúc sẽ toát ra một loại khí chất nho nhã, xuất chúng. Cô không phải người may mắn nhận được nụ hôn của nữ thần Muse nên vô duyên với nghệ thuật.

Bản thân cô cũng chưa từng tham vọng có thể trở thành bạn gái của Kiều Mục, chỉ cần được làm bạn tốt là quá đủ với cô rồi. Vốn đã thấy rút ngắn

https://thuviensach.vn

được khoảng cách, Kiều Mục lại đột nhiên dãn ra. Cô không biết nguyên nhân, chỉ đoán có lẽ vì cậu và Lăng Minh Mẫn mới chia tay nên không màng để ý đến người khác. Cô định vài hôm nữa sẽ tới thăm cậu, xem tâm trạng cậu có khá hơn không, xem người giúp việc mới có chăm sóc bà tốt hay không.

Năm thứ tư rất ít tiết học trên lớp, một tuần chỉ có vài buổi, những người như Phương Thanh Dĩnh sẽ ít xuất hiện ở trường. Nghe nói sang năm Phương Thanh Dĩnh sẽ đi du học ở Mỹ, năm cuối đại học dùng để chuẩn bị thủ tục đi du học. Rất nhiều sinh viên cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ cô. Là siêu cường số một thế giới, đối với nhiều người Mỹ vẫn luôn là thiên đường. Tuy nhiên sau sự kiện 11-9, Mỹ đã thắt chặt việc nhập cảnh của người nước ngoài, muốn đi du học ở Mỹ ngày càng khó khăn. Phương Thanh Dĩnh vẫn còn cơ hội đi, người khác sao có thể không ngưỡng mộ đây?

Hôm nay Phương Thanh Dĩnh về ký túc xá một chuyến để thu dọn một số vật dụng cần thiết. Cô bỏ lại rất nhiều đồ, chỉ mang theo một số sách vở cần dùng, những thứ khác đem tặng hết cho mọi người. Đồ đạc, chăn gối bị Chương Hồng Mai và Từ Anh giành giật, các loại mỹ phẩm để lại cho Thường Khả Hân. Tạ Á đi vắng, Tần Chiêu Chiêu không muốn lấy gì của cô, trái lại còn bê giúp cô một ít sách vở xuống lầu. Xuống đến nơi đã thấy xe nhà cô đến gần.

Phương Thanh Dĩnh mỉm cười áy náy. “Tần Chiêu Chiêu, cảm ơn cậu!”

“Không sao, mình cũng xuống lầu, chỉ tiện tay thôi.”

Dưới lầu, Tôn Lương Tài đã chờ sẵn, anh ta đưa Phương Thanh Dĩnh về lấy đồ nhưng chỉ đứng ngoài vì ký túc xá không cho phép người khác giới vào. Lúc thấy Tần Chiêu Chiêu, anh ta ngây người, sau đó gật đầu mỉm cười. “Tần Chiêu Chiêu, lại gặp nhau rồi, đưa anh cầm cho.”

https://thuviensach.vn

Vừa nói, anh ta vừa đưa tay đỡ chồng sách trong lòng Tần Chiêu Chiêu, Phương Thanh Dĩnh tinh ý nhận ra chuyện khác thường, cười cười. “Sao trông hai người có vẻ quen thuộc vậy?”

Tần Chiêu Chiêu ngại ngùng. “Có lần gặp giữa đường, anh ấy giúp mình đưa người tới bệnh viện.”

Phương Thanh Dĩnh lập tức trừng mắt. “Anh họ, anh lái xe chở người bệnh lúc nào vậy?”

Tôn Lương Tài lập tức giải thích: “Em yên tâm, hôm đó chở người xong anh mang xe đi rửa ngay rồi. Trong ngoài đều rất sạch sẽ.”

Nghe hai người đối thoại, Tần Chiêu Chiêu biết ngay mình lỡ lời, Phương Thanh Dĩnh ưa sạch sẽ từ nhỏ, nếu có người ốm ngồi vào xe của cô, chỉ sợ cô sẽ coi chiếc xe kia là đại bản doanh của vi khuẩn mất.

Nghe xe đã được rửa, Phương Thanh Dĩnh không nói gì thêm nữa. Tôn Lương Tài thấy Tần Chiêu Chiêu đeo ba lô, đoán cô sắp ra ngoài liền hỏi cô định đi đâu, tiện đường có thể cho cô đi nhờ một đoạn. Phương Thanh Dĩnh cũng mời: “Tần Chiêu Chiêu, cậu đi cùng bọn mình đi. Cậu muốn đi đâu cứ nói với anh họ, nhất định anh ấy sẽ đưa cậu tới đó an toàn.”

Rõ ràng Phương Thanh Dĩnh có ý tạo cơ hội cho Tần Chiêu Chiêu. Hai người cùng nhiệt tình đề nghị, Tần Chiêu Chiêu không nỡ chối từ. Cô ngẫm nghĩ rồi ngồi vào xe, bảo Tôn Lương Tài đưa mình tới chỗ lần trước anh ta đã chở bà đi bệnh viện – nhà Kiều Mục.

Tôn Lương Tài không bất ngờ. Anh ta hoàn toàn có thể khẳng định, cô bé này thầm thích cậu nam sinh anh tuấn kia, cũng biết rõ bản thân mình chẳng còn cơ hội nào nữa.

https://thuviensach.vn

Xe chưa tới nhà Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu đã thấy cậu đang đứng ở bến xe bus. Cậu mặc một chiếc sơ mi trắng cùng quần bò xanh, dáng người cao gầy, mảnh khảnh. Tóc ngắn mới gội chưa khô hết lay động trong nắng tháng Chín óng ả như vàng ròng, thân mình cậu như cũng được nhuộm một sắc vàng rực lấp lánh, chói lòa. Cậu nổi bật như hào quang giữa đường phố đông đúc, liếc mắt có thể nhận ra ngay.

"Tôn Lương Tài, phiền anh dừng xe ở đây."

Tôn Lương Tài cũng phát hiện ra Kiều Mục đang đứng chờ xe bên đường nên không hề bất ngờ chuyện Tần Chiêu Chiêu đòi xuống xe. Anh ta lái xe sang, tấp vào gần Kiều Mục và dừng lại. Lúc Tần Chiêu Chiêu xuống xe, anh ta cũng hạ kính xuống bắt chuyện với Kiều Mục.

Thấy xe dừng lại cạnh mình, Kiều Mục cũng hơi kinh ngạc nhưng nhanh chóng nhận ra đó là chiếc xe đã từng đón bà mình. Tôn Lương Tài chào hỏi, cậu cũng mỉm cười hàn huyên vài câu. Nụ cười treo trên khóe miệng nhưng vầng trán nhàn nhạt u sầu.

Tần Chiêu Chiêu biết gần đây tâm tình cậu không tốt, rất khó có thể tươi cười. Lần này nhờ Tôn Lương Tài đã từng đón bà hôm xuất viện nên cậu mới miễn cưỡng ép mình bày ra một gương mặt tươi cười để chào khách.

Phương Thanh Dĩnh ngồi cạnh ghế lái, cô tiến sát lại cửa xe, tò mò nhìn Kiều Mục, mỉm cười hỏi: "Tần Chiêu Chiêu, đây là…"

Kiều Mục chỉ tới trường tìm Tần Chiêu Chiêu hai lần – một lần trên lớp, một lần dưới ký túc xá – cả hai lần Phương Thanh Dĩnh đều không có mặt, đây là lần đầu cô gặp cậu. Tần Chiêu Chiêu miễn cưỡng giới thiệu: "Đây là bạn học thời trung học của mình, tên Kiều Mục. Kiều Mục, đây là Phương Thanh Dĩnh, bạn đại học của mình, cô ấy là em họ của Tôn Lương Tài."

https://thuviensach.vn

Kiều Mục lịch sự gật đầu với Phương Thanh Dĩnh coi như chào hỏi. Có xe bus đến bến, xe không dừng được lâu, Tôn Lương Tài đành lái xe đi. Đến giờ Tần Chiêu Chiêu mới rảnh rỗi hỏi Kiều Mục: "Cậu định ra ngoài sao?"

"Ừ, đi có chút việc."

"Hôm nay mình rảnh, định đến thăm bà một chút. Phải rồi, cô giúp việc mới thế nào?"

"Tạm ổn."

Kiều Mục đáp cộc lốc khiến Tần Chiêu Chiêu không biết nói gì thêm nữa. Không phải không xấu hổ, nhưng cô vẫn kiên trì: "Cậu có việc thì cứ đi đi. À, mình muốn lên nhà thăm bà một chút, có được không?"

Kiều Mục trầm mặc, có vẻ không hề chào đón. Tần Chiêu Chiêu càng xấu hổ gấp bội, lắp bắp: "Bỏ đi… Nếu… không tiện…"

Thấy cảnh lúng túng của cô, Kiều Mục khẽ thở dài. "Tần Chiêu Chiêu, không phải mình không hoan nghênh cậu. Thật sự mình không muốn làm phiền tới cậu nữa, cậu đã giúp mình rất nhiều rồi, có lúc mình cảm thấy không biết báo đáp thế nào."

"Không cần báo đáp gì hết. Bạn bè với nhau, có thể giúp đỡ là tốt rồi. Cậu cũng không cần khách sáo với mình. Thật ra mình không giúp cậu được bao nhiêu, nếu vì thế mà cậu xa lánh mình, mình… mình…"

Tần Chiêu Chiêu không biết nói tiếp ra sao, hai má đỏ bừng. Kiều Mục không đành lòng. "Được rồi, có cô giúp việc ở nhà đấy, cậu cứ vào gõ cửa là được."

https://thuviensach.vn

Chương 23

Đón Tần Chiêu Chiêu ở cửa không phải người giúp việc mà là Lăng Minh Mẫn, cô buột miệng: "Cậu về rồi à?"

Lăng Minh Mẫn lạnh lùng. "Mình về lấy ít đồ."

Lăng Minh Mẫn chỉ về lấy đồ, Tần Chiêu Chiêu nhớ Kiều Mục gần đây không vui, không kìm được liền sắm vai "người hòa giải" sau lưng. "Tình cảm của cậu và Kiều Mục bao nhiêu năm tốt như vậy, sao đột nhiên nói chia tay là có thể chia tay được chứ? Có gì cứ từ từ nói, cậu đừng xúc động mà đưa ra quyết định thiếu lý trí…"

"Đúng là quyết định thiếu lý trí. Có điều không phải quyết định của mình, Kiều Mục mới không lý trí. Mình muốn anh ấy đi Pháp học với mình, anh ấy không chịu, nói không muốn đi, không muốn bỏ bà ngoại ở viện dưỡng lão. Mình cho anh ấy chọn xem anh ấy cần mình hay cần bà ngoại? Cuối cùng anh ấy chọn bỏ mình!"

Lăng Minh Mẫn tức giận khiến Tần Chiêu Chiêu giật mình. Đúng như cô dự đoán, quả nhiên chuyện hai người chia tay có liên quan tới bà ngoại. Tương lai mà Lăng Minh Mẫn cẩn thận dự trù cho hai người không có chỗ cho bà ngoại, sự tồn tại của bà chỉ cản trở kế hoạch tốt đẹp của hai người. Nhưng Kiều Mục không thể bỏ rơi bà ngoại, giống như năm đó cậu thà không học đại học để lấy tiền giành giật mẹ khỏi móng vuốt tử thần. Trong mắt người khác, đây đúng là hành vi thiếu lý trí, nhưng nếu ai cũng lý trí như vậy, chẳng phải thế giới này sẽ lạnh lẽo lắm sao?

https://thuviensach.vn

“Đi Pháp là chuyện tốt, nhưng cậu không lạ gì gia cảnh của Kiều Mục. Ba mẹ cậu ấy không còn, bà ngoại là người thân duy nhất, làm sao cậu ấy có thể bỏ bà lại mà đi xa như vậy được? Thật ra Thượng Hải cũng rất tốt, là một đô thị hiện đại đang quốc tế hóa. Chỉ cần hai người có thể cùng sống vui vẻ thì ở đâu cũng vậy thôi, có đi Pháp hay không cũng không quan trọng.”

“Không, rất quan trọng. Pháp là ước mơ của mình, nếu Kiều Mục không thể vì mình mà buông bỏ những thứ khác thì sao mình phải hy sinh ước mơ của mình vì anh ấy? Nếu trong lòng anh ấy, mình chỉ xếp sau bà anh ấy thì chẳng còn gì để nói nữa rồi. Chia tay là điều tất yếu.”

Lăng Minh Mẫn thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn cười nhạt với Tần Chiêu Chiêu. “Mình biết, cậu đã thầm thích anh ấy nhiều năm rồi. Giờ mình và anh ấy chia tay, đúng là cơ hội cho cậu đấy. Tuy cậu thua kém mình rất nhiều mặt nhưng cậu cứng cỏi hơn mình, như vậy có thể nhẫn nhục, chịu khó chăm lo cho bà anh ấy. Nói không phải, giờ Kiều Mục cần nhất là một cô bạn gái giống bảo mẫu. Tần Chiêu Chiêu, cậu có hy vọng lắm đấy!”

Lăng Minh Mẫn dứt lời, xoay người rời đi, bước chân của thiếu nữ học múa mang một vẻ đặc trưng riêng, hướng về tương lai tươi sáng của riêng cô. Sau lưng cô, Tần Chiêu Chiêu đỏ bừng mặt, cô giúp việc mới thò đầu khỏi phòng bà ngó nghiêng, vẻ mặt hiếu kỳ.

Tần Chiêu Chiêu lại bắt đầu thường xuyên qua lại nhà Kiều Mục như lúc nghỉ hè. Có điều, ngày đó cô tìm tới giúp đỡ hoàn toàn vô tư, chỉ đơn thuần xuất phát từ sự lo lắng. Kiều Mục gánh vác cả phần bà, trọng trách quá lớn, cô muốn san sẻ bớt cho cậu. Còn hiện tại, cô bắt đầu có chút ngóng đợi, lời Lăng Minh Mẫn khơi lên trong lòng cô một tia hy vọng mong manh.

https://thuviensach.vn

Có lẽ cô không đủ xinh đẹp, không thừa vĩ đại, không có khí chất của người học nghệ thuật, nhưng hiện giờ Kiều Mục đâu cần một cô bạn gái vĩ đại, đẹp đẽ hay đậm chất nghệ thuật. Nói như Lăng Minh Mẫn, giờ người cậu cần là một cô gái có thể chịu khó chịu khổ, chỉ riêng chuyện này cô có thừa tư cách. Chỉ cần cậu có thể chấp nhận cô, cho dù đây không phải là tình yêu, cô vẫn tình nguyện chăm lo cho bà và cậu trọn đời.

Mang theo niềm khát khao bí mật, Tần Chiêu Chiêu càng lưu tâm chuyện của Kiều Mục như chuyện của mình. Tới vài lần, cô phát hiện ra cô giúp việc mới rất lười biếng, làm việc vô cùng tắc trách. Mới đến chưa được bao lâu, bao nhiêu tã lót của bà ngoại đã nhìn không ra màu sắc gì nữa, tất cả cũng vì không giặt sạch sẽ; lúc nấu cơm chỉ cần biết làm chín thức ăn là được, tuyệt đối không để ý lau chùi bếp núc, phòng bếp ngập dầu mỡ; quần áo của Kiều Mục có những món không thể bỏ vào giặt chung trong máy giặt nhưng cô ta không quan tâm, đem tất cả giặt chung làm áo quần phai màu, biến dạng. Thấy áo quần bị giặt hỏng, cô đau lòng nhẹ nhàng phê bình vài câu, cô ta bực ra mặt. “Tôi nhận lương của Kiều Mục, cô lấy tư cách gì mà trách tôi? Cô là cái gì của cậu ấy?”

Câu nói chặn họng Tần Chiêu Chiêu. Cô giúp việc này… giờ cô đã hiểu vì sao trước kia Lăng Minh Mẫn thường bực tức vì mấy người giúp việc. Cô không thể nổi giận, cô không có danh phận, chỉ có thể nín nhịn. Cô biết tìm người giúp việc rất khó khăn, cô giúp việc này lười biếng nhưng tốt xấu gì cô ta vẫn ở lại làm việc. Nếu cô ta phủi tay bỏ đi, Kiều Mục lại phải đau đầu tìm người giúp việc mới.

Cô giúp việc ngoài bốn mươi, trải đời không ít, thừa sức nhận ra ngay cả chủ nhà này còn không dám nặng lời với mình, chỉ sợ mình phủi tay bỏ việc. Vì thế cô ta không thèm để tâm chuyện nhà cửa, chỉ cần qua loa. Làm việc sáu bảy phần coi như ổn thì việc gì phải làm đủ cả mười phần. Trước mặt Kiều Mục còn cần phải nể nang vài phần chứ cần gì phải nể Tần Chiêu

https://thuviensach.vn

Chiêu. Thậm chí cô ta còn cậy lớn lên mặt nói với cô như quan tâm lắm: "Tiểu Tần này, có phải cô thích cậu Kiều Mục không?"

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt chuyển đề tài: "Dì, đã nhắc dì đừng bỏ áo sơ mi của Kiều Mục vào máy giặt rồi, dì bỏ riêng ra để lát cháu giặt tay."

Cô giúp việc vẫn không buông tha: "Cô cũng chẳng cần ngại làm gì. Hôm trước cô với cái cô xinh đẹp ấy nói gì tôi nghe cả rồi. Cô ấy nói cô ấy chia tay cậu Kiều Mục thì cô có cơ hội."

Tần Chiêu Chiêu có phần khó chịu với việc nghe lén còn nói linh tinh này. "Dì, đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến dì."

"Tiểu Tần, tôi cũng có lòng tốt nhắc nhở cô thôi, cô lại mặt nặng mày nhẹ với tôi. Nói cho cô hay, thực ra cô chẳng có tí cơ hội nào đâu. Gần đây có một cô sinh viên thường xuyên đến đây học đàn với cậu Kiều Mục. Cô ấy xinh đẹp, ăn mặc sang quý, lần nào đến cũng có xe đưa xe đón. Tôi xem cô ấy thích cậu Kiều Mục thật, lần nào gặp cậu ấy cũng cười tươi như hoa ấy. Cô nói xem cô có cơ hội gì nào?"

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, Kiều Mục nhận học sinh là sinh viên từ khi nào vậy? Trước kia cậu chỉ nhận học sinh tiểu học, vì cậu nói muốn học đàn giỏi phải bắt đầu từ lúc nhỏ, lớn rồi sẽ rất khó học tốt, chỉ coi như trò chơi tiêu khiển mà thôi, sao giờ cậu lại nhận học sinh là sinh viên?

Lúc Kiều Mục về, cậu bình thản trả lời nghi vấn của Tần Chiêu Chiêu: "Chính là cô bạn đại học tên Phương Thanh Dĩnh của cậu đấy. Cô ấy nói trước đã học đàn dương cầm rồi nhưng không kiên trì học tiếp được, giờ muốn học lại, không cần học giỏi, chỉ muốn đàn trọn vẹn vài bài là được. Cô ấy nghe Tôn Lương Tài nói mình nhận dạy thêm ngoài giờ nên tìm tới xin học. Mình vẫn có thể xếp được lịch nên nhận thêm."

https://thuviensach.vn

Lời Kiều Mục nhàn nhạt như gió thoảng mây trôi, Tần Chiêu Chiêu lại nghe dông gió nổi trong lòng. Kiều Mục không quen biết Phương Thanh Dĩnh nên cô chủ động tìm tới học là chuyện không hề bình thường. Cô quen Phương Thanh Dĩnh ba năm, gọi là có hiểu về cô ấy. Trước kia, Phương Thanh Dĩnh chưa từng chủ động làm quen với nam sinh nào ở trường, chỉ có vô số con trai chạy theo cô. Cô chỉ gặp qua Kiều Mục có một lần đã chủ động tìm tới xin học đàn. Tần Chiêu Chiêu không khó khăn gì để đoán ra, tâm tư Phương Thanh Dĩnh không đặt trên đàn giống như ý "ý Túy ông không đặt ở rượu"… Hẳn là… Phương Thanh Dĩnh vừa gặp Kiều Mục đã nhất kiến chung tình[1]?

[1] Nghĩa là vừa gặp đã yêu, trúng tiếng sét ái tình.

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu về ký túc xá mà cả người uể oải, vô cùng chán chường. Vẫn biết cơ hội của mình rất nhỏ bé, ít ra lần này cô vẫn còn chút hy vọng le lói. Hy vọng như một đóa hoa xinh đẹp, đủ màu sắc rực rỡ mời gọi, hấp dẫn cô rồi nhanh chóng tiêu tan không còn vết tích.

Tạ Á bất bình cho cô. "Sao lại thế hả trời? Khó khăn lắm mới xua được một Lăng Minh Mẫn đi, giờ lại một Phương Thanh Dĩnh tò tò đến. Đúng là tiễn hổ cửa trước, rước lang cửa sau. Sớm biết thế này thì hôm đó đừng lên xe của Phương gia có phải hơn không?"

Sớm biết như vậy… Nếu biết sớm một chút thì tốt rồi. Tần Chiêu Chiêu nghĩ, nếu hôm đó cô không bước lên xe của Phương gia, Phương Thanh Dĩnh sẽ không gặp được Kiều Mục; sớm biết trước, cô sẽ không đến tiệc sinh nhật của Phương Thanh Dĩnh, như vậy sẽ không quen biết Tôn Lương Tài; sớm biết như vậy, cô đã không thi vào trường này, như vậy sẽ không học cùng lớp với Phương Thanh Dĩnh; sớm biết… Một đám giả thuyết "sớm biết như vậy" thi nhau tuôn ra… Đến cuối cùng, sớm biết như vậy, lẽ ra cô không nên sinh ra ở Trường Cơ, cũng không nên thầm thương một cậu con trai khác xa mình như Kiều Mục.

https://thuviensach.vn

Ngàn trách vạn trách, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể tự trách mình không thể dứt bỏ trái tim không biết nghe lời này. Đã biết không có hy vọng cớ sao vẫn mãi mong chờ? Kết quả, tia hy vọng mới manh nha chẳng những không thể mang đến mùa xuân yêu thương, ngược lại còn đẩy cô xuống đáy vực băng giá.

Hết hy vọng, không còn mảy may cơ hội. Nếu Phương Thanh Dĩnh thực sự thích Kiều Mục, mọi khó khăn của cậu có thể giải quyết dễ dàng. Bà ngoại cậu cần người chăm lo, dù Phương Thanh Dĩnh chỉ là một đại tiểu thư quen nũng nịu, dù từ nhỏ tính tình cô ưa sạch sẽ, không thể bưng nước lau người cho bà nhưng cô có thể thuê người chăm bà. Gia cảnh họ Phương tốt như vậy, có mời mười tám người tới hầu hạ cũng chẳng đáng bàn. Nàng tiên Ốc cần mẫn chăm chỉ, chịu thương chịu khó như cô gặp phải một công chúa sang quý giàu có, đến chút ưu thế cuối cùng cũng thua thê thảm.

Không ngoài dự đoán của Tần Chiêu Chiêu, lần sau cô tới thăm nhà Kiều Mục đã thấy cô giúp việc lắm mồm bị đổi thành người giúp việc nhà họ Phương. Cô giúp việc này chính là dì Lan thường tới giặt đồ cho Phương Thanh Dĩnh, nữ sinh trong phòng không ai lạ gì dì.

Kiều Mục nói đây là cô giúp việc Phương Thanh Dĩnh mới giới thiệu cho cậu. Cô giúp việc cũ càng lúc càng quá quắt, có lần cậu vô tình phát hiện cô ta lén dùng thuốc bổ của bà. Thuốc bổ không rẻ chút nào, chính cậu phải tiết kiệm rất nhiều mới mua được cho bà. Vậy mà không biết giờ là bổ bà hay bổ cô giúp việc nữa? Cậu tức giận nói cô ta vài câu, cô ta bù lu bù loa hơn cả cậu: “Không phải chỉ lấy có vài viên thôi sao, dân Thượng Hải đúng là keo kiệt có tiếng. Ngày nào tôi cũng chăm lo đủ kiểu cho bà cụ, cũng mệt lắm chứ! Uống mấy viên thuốc bổ có gì sai?”

Kiều Mục không chịu nổi đành mời cô ta thu dọn đồ đạc đi ngay, còn giữ cô ta lại chỉ khiến cô ta được đằng chân lân đằng đầu. Đến lúc ấy, chẳng biết cái nhà này ai là chủ, ai là tớ.

https://thuviensach.vn

Cô giúp việc đi rồi, Kiều Mục lại phải đi tìm người giúp việc mới. Phương Thanh Dĩnh tới học đàn biết chuyện liền nói: "Để mình giới thiệu cho cậu một cô giúp việc khác, trước kia cô ấy là người làm ở nhà mình, cô ấy khá lắm!"

Kiều Mục vô cùng hài lòng với cô giúp việc mà Phương Thanh Dĩnh giới thiệu. Dì Lan ưa sạch sẽ lại chịu khó, lúc chăm sóc người bệnh cũng rất cẩn thận. Dì là người Thượng Hải, đồ ăn thức uống đều nấu theo kiểu Thượng Hải khiến bà ngoại rất thích. Hơn nữa, dì còn có thể mang máng đoán được ý bà ngoại, vì thế dì mới tới được vài ngày, bà ngoại đã quý dì lắm. Tuy não bà đã suy kiệt, nói chuyện không rõ ràng nhưng chỉ cần thấy dì Lan là bà lại vui vẻ cười suốt.

Kiều Mục vô cùng ưng ý. "Trước kia thay bao nhiêu người giúp việc, đến giờ mới tìm được một người tốt. Tần Chiêu Chiêu, lần này phải thật sự cảm ơn Phương Thanh Dĩnh bạn cậu."

Tần Chiêu Chiêu gượng cười, miễn cưỡng phụ họa: "Phải rồi, đúng là cô ấy đã giới thiệu một người rất tốt."

Ở Phương gia, dì Lan không bị đối xử như người giúp việc. Phương gia còn hai người giúp việc khác, một người phụ trách giặt giũ, nấu nướng, người kia lo vệ sinh dọn dẹp, dì Lan chỉ lo chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho Phương Thanh Dĩnh. Giờ cô lại đưa dì tới đây giúp đỡ Kiều Mục, coi như đem người nhà để bên cạnh Kiều Mục. Tần Chiêu Chiêu càng khẳng định được cô thích Kiều Mục, nếu không sẽ không để dì Lan qua đây.

Hôm nay đến nhà Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu làm khách theo đúng nghĩa, dì Lan đã quán xuyến mọi chuyện, cô không cần làm gì, cũng không cần lo cái gì. Ngồi không một lúc, cô đành cáo từ rời đi.

https://thuviensach.vn

Trời đang vào thu, những tán lá xanh rậm rì bắt đầu chuyển vàng hoặc hóa đỏ. Một cơn gió quét qua, vô số lá rụng cuộn theo gió rồi từ từ hạ xuống mặt đất. Mắt Tần Chiêu Chiêu ngấn lệ, cô ráng sức ngăn không cho nước mắt trào ra, tự nhủ hết lần này đến lần khác: Đừng buồn, đừng buồn mà, Kiều Mục vốn không phải của mày. Thế này không gọi là mất đi, có gì mà buồn chứ?

Đúng vậy, không thể nói đây là mất đi, vì cô vốn chưa từng có được. Nhưng vì sao lòng cô vẫn quặn thắt từng cơn không thể kìm nén như vậy?

Chương 24

Thấy Phương Thanh Dĩnh ở trường, không hiểu sao trong lòng Tần Chiêu Chiêu cảm thấy rất muốn trốn tránh. Cô cúi đầu, đang giả vờ không nhận ra, kiếm cách tránh đi thì lại nghe Phương Thanh Dĩnh cao giọng gọi lại: “Tần Chiêu Chiêu ơi!”

Phương Thanh Dĩnh tự nhiên, trang nhã bước đến, mỉm cười với cô. “Sao thấy mình lại quay đầu đi thẳng thế, giận mình à?”

Cô nhất thời mất tự nhiên, lắp bắp: “Không… Mình… Sao mình phải giận cậu?”

“Vì mình chủ động tiếp cận Kiều Mục! Tần Chiêu Chiêu, mình nghe nói cậu thầm thích Kiều Mục lâu rồi, giờ mình cũng thích cậu ấy, nhất định cậu sẽ không vui phải không?”

Phương Thanh Dĩnh thẳng thắn như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu có chút xấu hổ. “Cậu thích cậu ấy, mình… mình làm gì có quyền mà không vui!”

https://thuviensach.vn

“Vậy là tốt nhất, Tần Chiêu Chiêu, mình thích Kiều Mục thật đấy. Lần đầu gặp cậu ấy mình đã biết ngay cậu ấy chính là người trong mộng của mình, người mình thầm mơ thấy không biết bao nhiêu lần. Trước kia, chưa có chàng trai nào làm mình động lòng, chỉ riêng Kiều Mục mới mang tới cảm giác này cho mình. Mình vô cùng hy vọng… có thể ở bên cậu ấy, mãi mãi.”

Phương Thanh Dĩnh nghiêm túc và trang trọng nói từng câu, khác hẳn vẻ nhẹ nhàng, bâng quơ thường ngày. Rõ ràng, giờ đây cô gái thiện lương, cao ngạo này đã trúng mũi tên ái tình của thần Cupid.

“Những lời này… cậu không cần phải nói với mình. Mình có phải Kiều Mục đâu.”

“Cậu quen Kiều Mục trước, thích Kiều Mục trước, người bình thường nhìn vào sẽ thấy mình đang tranh giành với cậu. Mình sợ cậu cũng nghĩ vậy nên mới phải tìm cách nói rõ ràng với cậu. Tần Chiêu Chiêu à, chuyện thích ai đó không bao giờ phân biệt ai đến trước, ai đến sau. Cậu thích cậu ấy không có nghĩa là mình sẽ không được thích nữa. Mình chẳng muốn tranh giành với ai, chỉ vì mình thích nên mới không thể kìm lòng, tìm cách tiếp cận để hiểu thêm về cậu ấy. Mình chủ động xin học đàn, chủ động để dì Lan tới giúp chăm sóc bà ngoại cậu ấy để biết thêm thật nhiều chuyện về cậu ấy và cả gia đình cậu ấy nữa. Mình biết trong mắt cậu, những việc làm là giở thủ đoạn, nhưng mình không hề có ý này. Cậu có tin mình không?”

Tần Chiêu Chiêu gượng cười. “Mình tin, cậu đâu cần phải giở thủ đoạn gì với mình, vì mình… căn bản không phải đối thủ của cậu.”

Phương Thanh Dĩnh cực kỳ khinh thường chuyện dùng thủ đoạn trong tình yêu. Cô vô cùng tự tin vào bản thân, một cô gái như cô có thể xứng đôi

https://thuviensach.vn

với bất kỳ chàng trai tốt nào. Tần Chiêu Chiêu không phải đối thủ của cô, cô biết đối thủ của mình ở vị trí nào.

"Nghe nói Kiều Mục từng có bạn gái rồi, cũng là bạn cấp ba của cậu sao? Sao hai người đó lại chia tay vậy?"

Tần Chiêu Chiêu không giấu diếm, giấu diếm làm gì chứ? Cô gây thêm phiền toái cho Phương Thanh Dĩnh thì Kiều Mục sẽ chọn cô sao? Hy vọng thoáng qua rồi tan biến, Tần Chiêu Chiêu đau đớn khổ sở thật lâu, cuối cùng cũng có thể trở về là chính mình trước kia – không còn lòng dạ ảo tưởng xa vời. Chuyện cô và Kiều Mục là điều không thể xảy ra, không thành tình nhân, chỉ cần được làm bạn tốt cũng đủ rồi. Mà đứng trên phương diện một người bạn tốt, cô không thể không thừa nhận Phương Thanh Dĩnh là đối tượng thích hợp với Kiều Mục.

Biết Lăng Minh Mẫn muốn đi Pháp du học nhưng Kiều Mục không chịu đi cùng, nhất định ở lại chăm sóc bà nên Lăng Minh Mẫn mới tức giận đòi chia tay, Phương Thanh Dĩnh khẽ lắc đầu. "Hóa ra là vậy, cô ấy muốn đi Pháp nên bỏ rơi Kiều Mục."

Tần Chiêu Chiêu liên tưởng. "Phải rồi, không phải cậu cũng đang định sang năm đi Mỹ du học sao?"

"Không đi nữa."

Phương Thanh Dĩnh nhàn nhạt buông lời, như thể vừa nói không muốn đi dạo phố. Tần Chiêu Chiêu buột miệng hỏi: "Không đi nữa? Tại sao?"

"Tất nhiên là vì Kiều Mục. Tuy nhiều người nói Mỹ đúng là thiên đường, nhưng với mình, nơi nào có người mình yêu thương, nơi ấy mới là thiên đường. Hà tất phải vượt biển tới tận Mỹ mới thấy thiên đường?"

https://thuviensach.vn

Nghe Phương Thanh Dĩnh nói, Tần Chiêu Chiêu muốn ghen ghét cũng không ghen ghét nổi. Phương Thanh Dĩnh hiểu thế nào là yêu, thế nào là lựa chọn; cô ấy yêu Kiều Mục, nhất định có thể làm cho Kiều Mục vui vẻ, hạnh phúc. Dẫu vậy, nỗi chua xót vẫn cuộn lên từng cơn trong lòng Tần Chiêu Chiêu, vấn vít như dây leo ghì siết.

Niềm hạnh phúc của Tạ Á trái ngược hoàn toàn với nỗi chua xót của Tần Chiêu Chiêu. Gần đây, Tạ Á thường xuyên không ở trường, Âu Dương Hạo thuê nhà riêng, Tạ Á cả ngày thơ thẩn ở chỗ anh. Quốc Khánh nghỉ lễ bảy ngày cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Một mình Tần Chiêu Chiêu canh giữ căn phòng ký túc xá trống không… *Ai bạn bên song sáng, mình với bóng là hai*[1].

*[1] Nguyên văn: "Thủy bạn minh song độc tọa/ Ngã dữ ảnh nhi lưỡng cá" trích từ bài từ **Như mộng lệnh kỳ 3** của Lý Thanh Chiếu - một nữ sĩ đa tài thời Tống.*

Quốc Khánh năm ngoái Đàm Hiểu Yến tới Thượng Hải, còn hẹn cô Quốc Khánh năm nay xuống Thâm Quyến chơi với cô. Nhưng tình hình Đàm Hiểu Yến hiện tại không sáng sủa lắm, cô không tiện xuống làm phiền.

Năm nay, công ty quảng cáo nơi Đàm Hiểu Yến làm việc làm ăn xuống dốc thấy rõ, tháng sau kém hẳn tháng trước, đến tháng Năm thì không còn lương cho nhân viên. Ban đầu Giám đốc Tằng nói vốn quay vòng gặp một số vấn đề, sẽ phát lương sau. Dần dần không chỉ nợ lương nhân viên mà đến lương trả cho công nhân xây dựng biển quảng cáo cỡ lớn ngoài trời cũng không thanh toán được, chủ nợ ba ngày hai lượt tới vây cửa công ty đòi tiền. Tình hình không ra sao, đến nỗi có người định đến bàn chuyện làm ăn vừa nhìn thấy cảnh này liền quay đầu bỏ của chạy lấy người. Không nhận thêm được việc càng không có tiền, không có tiền lại càng không làm ăn được gì, luẩn quẩn mãi như vậy mấy tháng trời, công ty đã bị đẩy đến đường cùng, không còn chống đỡ nổi nữa. Người có khả năng không ai muốn chết chìm ở đây, người người lục tục kéo nhau đi tìm nơi khác kiếm

https://thuviensach.vn

cơm. Đàm Hiểu Yến chưa đi, cô biết với khả năng của mình, muốn kiếm được một suất nhân viên văn phòng ở nơi khác là vô cùng khó, vẫn hy vọng công ty có thể vượt qua khó khăn, mình giữ được việc làm. Nhưng trời phụ lòng người, cuối tháng Bảy, Tằng tiên sinh đột nhiên biến mất, sổ sách ghi chép của công ty không còn một xu, ông ta đã lặng lẽ ném lại công ty rối rắm, trốn nợ.

Đám chủ nợ tức giận đập phá tưởng nát luôn công ty. Đàm Hiểu Yến và mấy nhân viên trụ lại những mong có thể kiếm được thứ gì giá trị bù vào mấy tháng tiền lương nhưng không chờ đến lượt các cô, đám chủ nợ đã xúm vào vét sạch, đến mảnh ghế cũng khuân đi.

Đàm Hiểu Yến đã thất nghiệp như thế, giờ phải bắt đầu bôn ba ở chợ việc làm. Cô hy vọng lại may mắn được một vị giám đốc "đúc nhân tài bởi một khuôn" nào đó nhìn trúng như lần trước nên to gan lờ hết phần yêu cầu bằng cấp trong các thông báo tuyển dụng. Cô photo vô số bản sao lý lịch công tác gửi cho vô số công ty, tung lưới mọi nẻo nhưng chẳng lưới nào chụp được cả, không có công ty nào gọi điện mời phỏng vấn. Một tháng tìm việc, một tháng miệng ăn núi lở, càng lúc Đàm Hiểu Yến càng hoảng. Cuối cùng cô đành ngậm ngùi chấp nhận sự thật, sửa đổi mục tiêu kiếm việc.

Ban đầu, cô chỉ muốn làm việc cho các công ty trong nội thành Thâm Quyến, không câu nệ lớn nhỏ. Năm lần bảy lượt gặp trắc trở, cuối cùng đành dồn mục tiêu vào các khu công nghiệp ngoại thành. Nhân viên văn phòng tại các nhà máy không có yêu cầu gì cao, một người có bằng trung cấp nghề cũng có thể đảm trách, chỉ cần làm được việc. Sửa đổi mục tiêu xong, cuối cùng Đàm Hiểu Yến cũng được một nhà máy ở ngoại thành nhận làm nhân viên hành chính tổng hợp, công ty bao ăn ở, lương tháng một ngàn. Lương và đãi ngộ không bằng công ty trước nhưng không còn cách nào khác, cô muốn có việc làm trước, những chuyện khác tính sau.

https://thuviensach.vn

Đàm Hiểu Yến lưu lạc từ nội thành Thâm Quyến ra vùng ven, Tần Chiêu Chiêu còn xuống chơi thế nào được nữa? Ký túc xá của nhân viên không cho đưa người ngoài vào, dẫu có cho thì vùng ven đô ấy có gì mà chơi bời? Muốn đi vào thành phố cũng mất một, hai tiếng đi xe buýt, vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, cô không nên tới gây thêm phiền hà cho Đàm Hiểu Yến.

Chứng kiến Đàm Hiểu Yến vất vả tìm việc, Tần Chiêu Chiêu âm thầm gắng sức lo lắng cho bản thân mình sang năm tốt nghiệp xin việc. Kiếm việc làm ở Thượng Hải còn khó khăn hơn ở Thâm Quyến nhiều, lý lịch tốt nghiệp đại học của cô tốt hơn cái bằng trung cấp nghề cửa Đàm Hiểu Yến nhưng cũng chẳng đem lại bao nhiêu ưu thế. Từ ngày đại học bùng nổ, có người đã cảm thán mà than: "Giờ sinh viên đại học nhiều như cải trắng ngoài chợ, chẳng đáng mấy hào."

Thời Tần Chiêu Chiêu còn học cấp hai, sinh viên đại học còn là "nhân tài hiếm có", có điều chỉ vài năm sau, sinh viên đại học đã nhanh chóng bị rẻ rúng xuống ngang rau cỏ ngoài chợ. Cô không sinh gặp thời hoàng kim phong quang vô hạn của sinh viên đại học. Hiện tại, trừ khi tốt nghiệp các trường danh tiếng còn có chút sức cạnh tranh, sinh viên các trường tầm tầm chẳng đáng gì.

Nghe nói bạn trai Chương Hồng Mai và Từ Anh đều là sinh viên tài cao ở Phục Đán, chắc trăm phần trăm sẽ học tiếp nghiên cứu sinh. Hai cô cũng "phu xướng phụ tùng" quyết định thi nghiên cứu sinh. Năm thứ tư, sinh viên sắp tốt nghiệp chỉ có ba con đường chính, một là thi tiếp nghiên cứu sinh, hai là ra nước ngoài, ba là lao vào kiếm việc. Hai người họ học tiếp nghiên cứu sinh, có thể tiếp tục tình yêu sinh viên, có thể tạm hoãn áp lực tìm kiếm việc làm. Hơn nữa, học nghiên cứu sinh vài năm ra trường sẽ có nhiều cơ hội cạnh tranh hơn, đúng là nhất cử tam tiện.

©STE.NT

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu không nghĩ tới việc tiếp tục học nghiên cứu sinh, ba mẹ nuôi cô bốn năm đại học có thể nói là đã gắng gỏi hết sức, học thêm vài năm nữa không phải lại tăng thêm áp lực cho ba mẹ sao? Tốt nhất là học xong sớm rồi kiếm việc, kiếm tiền, để ba mẹ nửa đời làm lụng vất vả có cơ hội hưởng phúc.

Tạ Á và Tần Chiêu Chiêu cùng không thi nghiên cứu sinh, chung một nguyên nhân. Tạ Á cũng nói ba mẹ khó nhọc nuôi cô ăn học mười mấy năm, cô không muốn làm ba mẹ khổ thêm nữa.

Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh, Tạ Á mặt mũi sáng bừng trở về ký túc xá, thiếu nữ hạnh phúc trong tình yêu đặc biệt xinh đẹp. Tần Chiêu Chiêu nửa thật nửa đùa ra vẻ oán hận cô "trọng sắc khinh bạn", cô chỉ cười cười. "Cậu cứ tranh thủ mắng mình đi, mình mà dọn đi rồi là hết cơ hội mắng đấy!"

Tạ Á quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dọn tới sống cùng Âu Dương Hạo. Tần Chiêu Chiêu cũng đoán cô đi liền một mạch bảy ngày hẳn là quan hệ giữa hai người có tiến triển mới.

"Các cậu… làm chuyện ấy rồi sao?"

Chuyện này căn bản không cần hỏi tới nhưng Tần Chiêu Chiêu không nhịn được. Tạ Á đỏ mặt gật đầu, nhỏ giọng: "Chuyện ấy… thật sự rất tuyệt."

Tạ Á không kể rõ rốt cuộc "chuyện ấy" tuyệt ra sao, chỉ nói ngày trước làm việc ở câu lạc bộ, sở dĩ cô kiên quyết không đồng ý tiếp khách ngoài giờ vì muốn dành lần đầu tiên cho người mình thích. Giờ cô và Âu Dương Hạo cùng vẽ nên một nét đẹp đẽ nhất trong thời thanh xuân của cô, thỏa mãn và hạnh phúc dạt dào trong khóe mắt Tạ Á khiến lòng Tần Chiêu Chiêu dâng lên một chút rầu rĩ, thẫn thờ.

https://thuviensach.vn

Tạ Á dọn đi rồi; Phương Thanh Dĩnh từ lâu không về ký túc xá; Thường Khả Hân vội vội vàng vàng tìm bạn trăm năm, ngày nào cũng đi xem mặt, rất ít xuất hiện ở phòng; Chương Hồng Mai và Từ Anh cùng nhau thuê nhà bên ngoài để tập trung ôn luyện thi nghiên cứu sinh. Phòng ký túc xá vốn sáu người ở nay chỉ còn mình Tần Chiêu Chiêu cô độc, tịch mịch hoang vắng.

Trời xuôi dần về cuối thu, sương giá ngày một dày hơn, mùa đông đang chậm rãi tiến tới.

Lập đông năm ấy, Tần Chiêu Chiêu biết tin chị gái Kiều Mục qua đời. Hôm ấy cuối tuần, cô theo lệ gọi điện về trò chuyện với ba mẹ, mẹ kể tin dữ cho cô. Mẹ nói mấy hôm trước tình hình bệnh tật của Kiều Diệp chuyển biến xấu, phải đưa tới bệnh viện, co kéo được tới sáng nay cuối cùng cũng buông xuôi, nhắm mắt lúc mười giờ sáng. Lúc ấy Viên Viên còn đang đi học, bố nó cho người tới đón để con bé nhìn mặt mẹ lần cuối. Con bé tội nghiệp, khóc đến chết đi sống lại.

“Nghe nói trước lúc chết, Kiều Diệp chỉ xin Phương Chính Quân đừng tái giá, cô ấy không muốn Viên Viên có mẹ kế, sợ con gái phải chịu tủi thân. Có điều, Phương Chính Quân còn chưa tới bốn mươi, còn tới nửa đời nữa, sao có thể không lấy người khác đây? Mẹ e cậu ta chẳng làm được chuyện này.”

Quả thật rất khó, đàn ông ba, bốn mươi tuổi không có vợ thì nhà nào có ra nhà, nỗi thương vợ của Phương Chính Quân sớm muộn cũng nguôi ngoai, sau này gặp người hợp ý, tái giá cũng là chuyện bình thường. Đời Viên Viên từ nay phụ thuộc cả vào người mẹ kế này có tốt hay không. Nói đi cũng phải nói lại, dẫu có tốt thì sao? Mục Lan ngày trước cũng không phải là mẹ kế ác độc, nhưng Kiều Diệp vẫn oán hận bà, cho rằng bà và con trai giành giật hết tình thương của ba dành cho mình. Làm mẹ kế cũng không sung sướng gì!

https://thuviensach.vn

Kiều Diệp mất cũng không có gì bất ngờ, nhưng nghe tin Tần Chiêu Chiêu vẫn không nén nổi sững sờ, buồn đau. Cô không thân quen hay qua lại với Kiều Diệp, chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy buồn đến thế, đặc biệt mỗi lần nghĩ tới Viên Viên tội nghiệp lại càng nhói lòng. Viên Viên gợi cô nhớ tới chuyện Kiều Mục mất mẹ năm xưa.

Run rẩy, Tần Chiêu Chiêu nhắn tin cho Kiều Mục một tin, sáu chữ ngắn gọn: "Kiều Diệp vừa mất hôm nay."

Nhận được tin nhắn, nhét điện thoại vào túi, tay Kiều Mục khẽ run.

Kiều Diệp chết rồi… Người chị khác mẹ cậu từng oán hận cuối cùng cũng chết rồi. Cậu không cảm thấy vui vẻ hay hả dạ thì ít nhất cũng phải thờ ơ, lãnh đạm chứ? Tại sao vừa đọc được tin nhắn kia lòng cậu bỗng chấn động, tay chân run rẩy như vậy?

Kiều Mục không thừa nhận mình đang buồn. Sao cậu phải buồn? Trên danh nghĩa, Kiều Diệp là chị gái cậu nhưng giữa hai người hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là tình thân. Lúc ba còn sống, quan hệ của hai người đã rất tệ, ba mất coi như trở mặt thành thù. Cậu không yêu thương người chị này, làm gì có chuyện buồn thương vì chị ta, cậu chỉ… chợt nhói lòng.

Kiều Diệp đi rồi, đi nhanh quá! Ba mẹ không còn, ngay cả người chị cậu không muốn nhận cũng mất. Từng người, từng người Kiều gia lần lượt bỏ cậu mà đi, giờ đây chỉ còn mình cậu lẻ loi giữa cõi đời này… Kiều gia chỉ còn mình cậu. Nghĩ tới đây, Kiều Mục bỗng cảm thấy đau xót, bi ai xé lòng.

Tối hôm đó, Kiều Mục ngồi bên đàn dạo *Bản giao hưởng Định mệnh* của Beethoven. Tiếng nhạc dồn dập, hoang mang, kinh hãi vang vọng khắp căn phòng. Đàn, đàn mãi, lệ rơi đầy mặt.

https://thuviensach.vn

Chương 25

Trước kỳ nghỉ đông, Kiều Mục gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu hỏi cô có muốn mua vé tàu về quê ăn Tết không.

"Mình định về quê, Phương Thanh Dĩnh nói cô ấy có thể giúp mua vé giường nằm. Mình nghĩ cậu đi mua vé về quê cũng vất vả nên nhờ cô ấy mua hai vé rồi, đến lúc ấy chúng ta cùng về. Cậu thấy được không?"

Cô không tin vào tai mình. "A… Được! Tất nhiên là được!"

Từ khi Phương Thanh Dĩnh quen Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu rất biết điều không chạy tới tìm cậu nữa, cũng rất ít liên lạc. Cô là nàng tiên Ốc dịu hiền, chỉ xuất hiện khi cậu cần tới, cậu không cần, cô sẽ lặng lẽ rút về chiếc vỏ của mình.

Chỉ có tình yêu tuổi trẻ mới khiến người ta có thể toàn tâm toàn ý như vậy. Yêu là sẵn sàng trả giá không oán không hận, không thể đánh giá là đúng hay sai. Một chữ "tình" vốn không có lý lẽ.

Quả thật, nghỉ đông hàng năm, muốn mua vé về quê là chuyện khiến Tần Chiêu Chiêu đau đầu nhất. Trước Tết, sau Tết, muốn mua vé tàu khó hơn lên trời, có thể lên được tàu đã muốn thắp hương khấn vái trời Phật rủ lòng thương, không dám vọng tưởng mua được vé ngồi chứ đừng nói có vé giường nằm. Cô cũng không muốn mua vé nằm, mấy trăm đồng quả thật quá đắt, chỉ đi mười mấy tiếng thực ra cũng không lâu quá, cố gắng vẫn có thể đứng được tới khi về đến nhà. Có điều, trên tàu thật sự rất đông, toa tàu chật như nêm, người béo bị chen đến tóp lại thành người gầy, người gầy như trơ xương. Chuyện cô ngán ngẩm nhất là phải chen chúc, có lần về nhà,

https://thuviensach.vn

cô buồn đi vệ sinh mà không đi được, người chen nhau chắn hết cửa nhà vệ sinh.

Giờ Kiều Mục gọi điện nói có thể mua giúp vé giường nằm, tuy cô cũng hơi tiếc tiền nhưng cậu đã có lòng lo cô không dễ mua được vé tàu, lại có thể đi cùng cậu, hai niềm vui gộp lại khiến cô tạm thời đẩy chuyện tiền bạc sang một bên. Vé giường nằm đắt một chút cũng không sao.

Vui mừng quá đi, cô có chút nghi hoặc, sao năm nay Kiều Mục lại về quê ăn Tết? Ở quê cậu đâu còn người thân? Kiều Mục chỉ đơn giản nói: "Có vài việc cần xử lý."

Gặp nhau ở nhà ga, Kiều Mục nhất quyết không lấy tiền của Tần Chiêu Chiêu. Cậu nói trước kia được cô giúp nhiều, coi như lần này cậu tặng cô vé tàu. Cô muốn từ chối, cậu nghiêm túc nhìn cô. "Cậu có coi mình là bạn hay không? Nếu có thì đừng nhắc chuyện tiền nong nữa."

Tần Chiêu Chiêu lập tức ngậm miệng, sao cô có thể không coi Kiều Mục là bạn đây? Được làm bạn của cậu là vị trí an ổn cuối cùng của cô rồi.

Tần Chiêu Chiêu lần đầu ngồi toa giường nằm, thật sự dễ chịu hơn toa ghế cứng nhiều. Giường hai tầng, Kiều Mục nhường Tần Chiêu Chiêu giường dưới còn mình trèo lên trên, suốt mười mấy tiếng cậu cơ hồ chỉ ngủ. Ban ngày Tần Chiêu Chiêu không ngủ được, nửa nằm nửa ngồi trên giường nhắn tin chuyện gẫu với Đàm Hiểu Yến. Đàm Hiểu Yến biết cô đang đi cùng Kiều Mục liền sốt sắng gọi điện tới, chưa nói đã cười. "Chắc cậu đang hưởng thụ lần về quê này nhỉ?"

Kiều Mục nằm ngủ phía trên, Tần Chiêu Chiêu nhỏ giọng. "Ừ, mọi lần về quê mình chỉ hận sao tàu không đi nhanh lên, giờ chỉ mong nó càng chậm càng tốt."

https://thuviensach.vn

“Chiêu Chiêu, cậu thích cậu ấy như thế, rốt cuộc hai người có cơ hội không vậy?”

Cô thành thật lắc đầu. “Không có, cạnh cậu ấy lúc nào cũng có rất nhiều cô gái tốt.”

“Vậy cậu hãy thực tế một chút, nghiêm túc đi tìm bạn trai đi. Chiêu Chiêu, sang năm cậu hai mươi hai rồi, đến lúc phải tìm người yêu rồi.”

“Hiểu Yến, cậu đừng có kiểu vừa mới có bạn trai đã lên mặt người lớn với mình! Cậu cũng mới có người yêu được mấy tháng thôi.”

Đàm Hiểu Yến cười hì hì: “Mình có, cậu không có, mình thừa tư cách nói cậu.”

Đàm Hiểu Yến chuyển sang làm cho công ty có vốn đầu tư của Hồng Kông ở ngoại thành thì hỷ sự tới. Mấy vị quản lý trong xưởng, bất kể già trẻ, chỉ cần là người chưa vợ đều có ý với cô. Cũng là chuyện yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu thôi!

Người tấn công sớm nhất là quản lý phòng tài chính, quê ở Phật Sơn, Quảng Đông, cũng coi như dân địa phương, lương cao. Vốn anh ta có thể là người giành ưu thế lớn nhất nhưng tuổi hơi cao, tính ra cũng ba mươi lăm, hơn Hiểu Yến mười bốn tuổi. Đương nhiên Đàm Hiểu Yến không vừa mắt ông chú này, lương cao đến mấy cũng không thấm vào đâu, cô không phải kiểu con gái thích những người đàn ông chín chắn, trưởng thành, cô thích những chàng trai trẻ trung, khỏe mạnh.

Vì thế mấy vị quản lý lớn tuổi trong xưởng bị cô lờ hết, chỉ để ý tới Thành Kiệt, tổ trưởng tổ 1 phân xưởng lắp ráp. Thành Kiệt là người Nam Sung, Tứ Xuyên, lớn hơn cô năm tuổi, dáng người cao to, nhanh nhẹn, mặt chữ “quốc” vuông vắn, trắng trẻo, tóc ngắn mượt mà, ăn to nói lớn. Dưới

https://thuviensach.vn

tầng ký túc xá nhà máy có một sân bóng rổ, Thành Kiệt thường cùng một nhóm nhân viên khoe sức khỏe trên sân bóng, luôn khiến không ít cô gái chạy tới cổ động, vỗ tay. Ở nhà máy này, Thành Kiệt được liệt vào diện ưa nhìn, được chị em phụ nữ yêu thích.

Còn Đàm Hiểu Yến cũng được cánh nam giới trong xưởng bình bầu là mỹ nữ. Bình thường cô làm việc trong văn phòng, rất ít khi xuống xưởng. Mỗi lần vô tình đi giao công văn, tài liệu cho bộ phận sản xuất phải đi qua xưởng, sẽ nghe sau lưng có tiếng đàn ông gọi: "A Yến à…"

Người Quảng Đông có thói quen thêm chữ "A" đằng trước tên gọi, vừa ngắn gọn vừa thân mật.

Ban đầu thấy có người gọi, Đàm Hiểu Yến sẽ quay lại, tưởng có người tìm mình. Nhưng nhìn quanh không thấy người gọi đâu, mắt nhìn về phía nào là đám đàn ông ở đó lại len lén cười, sau này cô cũng hiểu ra, bọn họ gọi không phải để tìm cô. Chẳng qua thấy cô nhân viên văn phòng xinh đẹp nhìn chưa đã mắt đã đi mất nên họ cố tình gọi lại để ngắm thêm một lúc mà thôi.

Thực ra Đàm Hiểu Yến không hề khó chịu chuyện bị nhìn chăm chăm hay bị gọi. Mỗi lần đi qua xưởng cô đều có cảm giác mình như là công chúa được nhận vô số ánh mắt thưởng thức và ái mộ.

Từ ngày Đàm Hiểu Yến yêu Thành Kiệt, rất nhiều nam công nhân hâm mộ anh ta muốn chết, mà cô cũng trở thành đối tượng hâm mộ của các chị em. Trong mắt mọi người, họ đúng là một cặp xứng đôi vừa lứa.

Đàm Hiểu Yến yêu Thành Kiệt, Tần Chiêu Chiêu vừa mừng vừa lo. Cô nhớ tới chị Tiểu Đan cũng lấy chồng Tứ Xuyên, khi ấy bác Chu gái vẫn lo lắng con gái gả đi xa không có họ ngoại ở gần dễ bị ức hiếp.

https://thuviensach.vn

Cô vừa bày tỏ băn khoăn, Đàm Hiểu Yến đã cười ngất. “Không phải thế đâu. Sao cậu nói giống y như mẹ mình thế? Mẹ mình vừa nghe mình nói tìm được một anh chàng Tứ Xuyên cũng phản ứng y sì.”

Mẹ Đàm Hiểu Yến có cùng lo lắng như bác Chu gái, xem ra lòng mẹ đối với chuyện chồng con của con gái đều giống nhau.

“Mẹ mình chỉ mong mình về quê kiếm người yêu, có điều mình ra ngoài đi làm, làm sao về quê tìm được đây! Tìm được người làm cùng, giờ lẽ nào chỉ vì vùng miền mà bỏ hay sao?”

Đàm Hiểu Yến quen Thành Kiệt, mẹ cô cũng chẳng còn cách nào, chỉ bảo cô Tết đưa anh chàng này về ra mắt. Tết âm lịch năm nay Đàm Hiểu Yến sẽ đưa bạn trai về, Tần Chiêu Chiêu vô cùng chờ mong.

Mười mấy tiếng dài tựa năm chớp mắt đã qua, Tần Chiêu Chiêu nghe loa báo ga kế là quê mình, trong lòng nảy sinh chút muộn phiền: “Sao đã tới rồi?

Kiều Mục xoay người xuống giường, đi rửa mặt rồi cùng ngồi trên giường Tần Chiêu Chiêu. Hai người cùng nhìn cảnh núi đồi trùng điệp không ngừng lướt qua cửa sổ, chuyện phiếm vài câu. Cô cẩn thận dò hỏi Kiều Mục về Phương Thanh Dĩnh, cậu thản nhiên trả lời: “Cô ấy có căn bản từ trước, học lên tay rất nhanh.”

Đây là nhận xét thuần túy với tư cách một giáo viên, rõ ràng sau khi chia tay Lăng Minh Mẫn, tạm thời cậu chưa thể quen cô gái khác nhanh như vậy.

Không hiểu sao lòng Tần Chiêu Chiêu như được nới lỏng, giọng nói nhẹ nhàng, thoải mái: “Phải rồi, lần này về quê, nếu có thời gian thì ghé nhà mình ăn cơm nhé! Dù sao cũng lâu rồi cậu chưa về Trường Cơ, có cơ hội thì ghé qua thăm một chút.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô mới cảm thấy không ổn, bảo Kiều Mục về Trường Cơ thăm cái gì đây? Tuy cậu lớn lên ở đây nhưng giờ nơi đó là nhà của Phương Chính Quân, chẳng còn quan hệ gì với cậu nữa. Hơn nữa, căn nhà kia còn ghi dấu chuyện cậu và Kiều Diệp trở mặt thành thù. Về Trường Cơ chắc chắn không phải việc khiến cậu cảm thấy vui vẻ.

Kiều Mục không từ chối thẳng. "Đến lúc đó rồi tính."

Tàu thổi còi báo dừng bánh, tàu chỉ dừng lại ga vài phút, hai người lựa thời gian xuống tàu. Kiều Mục đeo ba lô của mình, cầm túi hành lý hộ Tần Chiêu Chiêu, bản thân cô chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ. Mấy năm học ở Thượng Hải, lần nào cô cũng phải tự mình xách đồ đạc chen chúc trên tàu. Đây là lần đầu tiên cô có thể dựa vào một chàng trai, không cần tự vác hành lý lên xuống. Nếu cậu là bạn trai của cô thì tốt quá! Đáng tiếc, hoàn toàn không phải.

Ra khỏi ga, hai người vô tình gặp Lăng Minh Mẫn ở cửa soát vé, hóa ra cô cũng đi cùng chuyến với họ. Ở ga Thượng Hải đông đúc không thấy nhau, đến khi xuống tàu ở quê vắng vẻ hơn mới dễ nhận ra người quen.

Lăng Minh Mẫn thấy hai người, sắc mặt có phần khó coi nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản. "Trùng hợp quá, hai người cũng đi chuyến này à?"

Kiều Mục thấy cô, ánh mắt vô cùng phức tạp. "Ừ, khéo thật. Phải rồi, em chuẩn bị đi du học tới đâu rồi? Mọi chuyện thuận lợi chứ?"

"Chuyện của em không cần anh quan tâm, anh lo cho bà anh là đủ rồi. Dù sao trên đời này chẳng ai quan trọng bằng bà anh."

Người trẻ tuổi dễ bị kích động, không cách nào duy trì vẻ bình thản mãi, động chút là nổi giận. Lăng Minh Mẫn quay đầu nhìn Tần Chiêu Chiêu,

https://thuviensach.vn

châm biếm: “Tần Chiêu Chiêu, xem ra tâm nguyện của cậu cũng thành rồi nhỉ? Thầm thích Kiều Mục bao nhiêu năm như vậy, giờ cũng có kết quả rồi. Giờ chắc cậu vui mừng lắm nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu luôn giấu kín tình cảm với Kiều Mục, không bao giờ để lộ ra ngoài; giờ Lăng Minh Mẫn nói thẳng trước mặt cậu khiến cô đỏ mặt, luống cuống lắp bắp: “Mình… không phải…”

Cô muốn giải thích nhưng Lăng Minh Mẫn không rảnh để nghe. Ra khỏi ga đã có người đem xe tới đón, Lăng Minh Mẫn bỏ đi ngay. Kiều Mục vẫn trầm mặc đứng bên, Tần Chiêu Chiêu không dám ngẩng lên nhìn cậu, mặt nóng bừng. Để cậu biết mình thầm thích cậu, cô vừa thẹn vừa luống cuống.

Cũng may, có mấy tài xế taxi xúm lại kiếm khách phá vỡ tình cảnh khó chịu này. Kiều Mục thương lượng giá cả với một lái xe, để ông ta xách hành lý cất vào cốp xe, sau đó nhẹ nhàng kéo Tần Chiêu Chiêu đang cúi đầu một bên như đứng chịu phạt: “Đi thôi, lên xe về nhà nào!”

Suốt dọc đường, Kiều Mục không hề đề cập tới chuyện ở ga, Tần Chiêu Chiêu càng không dám nhắc tới, có điều mặt đỏ mãi không tan.

Nghỉ đông ở nhà, Tần Chiêu Chiêu bị mẹ nhắc nhở: “Chiêu Chiêu, xem ở trường có đối tượng nào tốt thì tiến hành đi. Hết năm nay con hai mươi ba rồi, không còn nhỏ nữa, đến bạn trai cũng không có là sao?”

Ở chốn nửa tỉnh nửa quê như Trường Cơ, con gái hai mươi hai, hai mươi ba đã có thể bàn chuyện hôn nhân được rồi. Tuổi này mà chưa có bạn trai sẽ có người dị nghị: “Hai mươi mấy tuổi đầu vẫn chưa có bạn trai, hay là có vấn đề gì rồi?”

Vì thế, Tần mẹ phải nhắc nhở con gái mau đi kiếm người yêu, trước kia bà e ngại không muốn con yêu sớm, giờ lại sợ con yêu muộn. Ai bảo con

https://thuviensach.vn

gái Trung Quốc cứ phải lựa đúng thời điểm chứ, yêu sớm không được, muộn cũng không xong; không đúng lúc sẽ bị người ta bàn ra tán vào. Hơn nữa, ở Trường Cơ, con gái hai lăm chưa chồng bị xem như ế, tính như vậy Tần Chiêu Chiêu còn hai, ba năm nữa thôi. Mấy năm này tranh thủ tìm một chàng trai thích hợp, yêu đường tìm hiểu một, hai năm cho kĩ càng, mọi chuyện thuận lợi là hai lăm tuổi vừa vặn kết hôn. Có điều, thời gian chẳng đợi con người, nếu không tranh thủ mà tìm người yêu sẽ thành gái quá lứa, chuyện này khiến Tần mẹ sốt ruột thay con gái.

Tần Chiêu Chiêu nói qua loa: "Con biết rồi!"

Tần Chiêu Chiêu còn chưa thèm lo tới chuyện chung thân đại sự của bản thân, với cô chuyện kết hôn còn rất xa vời. Dù sao cô mới qua sinh nhật hai mốt chưa được bao lâu, vẫn trong tuổi rực rỡ của đời người, lại chẳng có bạn trai lưỡng tình tương duyệt[1] thì sao phải lo lắng tới chuyện kết hôn, càng không cần phải lo chuyện kết hôn mà cố gắng đi tìm bạn trai. Huống hồ, trước nay lòng cô chỉ có một người.

[1] Nghĩa là hai bên đều có cảm tình với nhau.

Tần mẹ còn muốn nói thêm nữa nhưng Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng ngắt lời: "Mẹ, con sang nhà Đàm Hiểu Yến đây."

Đàm Hiểu Yến đưa Thành Kiệt về quê ra mắt ba mẹ, vợ chồng Đàm thị tương đối hài lòng. Có điều, hai người còn trẻ, nên tạm chưa đề cập tới chuyện kết hôn. Mẹ Đàm Hiểu Yến dặn con gái phải cẩn thận "sát hạch" chàng rể, đã vậy còn dặn đi dặn lại: "Chưa kết hôn tuyệt đối không được làm bậy đâu đấy, nếu không chỉ thiệt con thôi."

Đến nhà Đàm Hiểu Yến, Tần Chiêu Chiêu được nghe kể chuyện yêu đương của Đàm Hiểu Yến và Thành Kiệt: quen nhau thế nào, thân nhau ra sao, lần đầu hôn nhau thế nào… Lúc ấy Thành Kiệt thổ lộ tình cảm với cô,

https://thuviensach.vn

sau đó nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán cô một cái. Một chút thôi mà toàn thân cô tê rần như có luồng điện chạy dọc thân mình.

Tần Chiêu Chiêu chưa từng hôn người khác giới, nghe Đàm Hiểu Yến miêu tả sinh động như vậy chợt thấy hâm mộ, ước ao. Bao giờ cô mới nhận được một nụ hôn tình ý đây? Năm nào? Tháng mấy? Ngày nào? Ai? Cô hoàn toàn không biết, chỉ có thể thẫn thờ chờ vận mệnh từ từ hé mở…

Chương 26

Từ lúc về nhà, Kiều Mục không hề liên lạc lại với Tần Chiêu Chiêu. Lăng Minh Mẫn nói toạc ra chuyện cô thầm mến Kiều Mục bao nhiêu năm hẳn khiến cậu muốn giữ khoảng cách với cô? Vì thế cậu cố ý không liên lạc lại, cô cũng chẳng có dũng khí gọi cho cậu.

Đến tận mùng Một Tết, cô mới nhận được điện thoại chúc Tết của Kiều Mục, còn hỏi có tiện để cậu tới chúc Tết nhà cô không. Mùng Một người ở đây thường có thói quen đi chúc Tết người thân, vì thế Kiều Mục mới hỏi có tiện không, có điều thân thích của vợ chồng Tần thị đều ở nông thôn, đường sá xa xôi, Tết âm lịch cũng rất ít khi về.

Kiều Mục tới chúc Tết, vợ chồng Tần thị tiếp đãi như khách quý. Hai người đều nói, mấy năm không gặp cậu đã cao lớn, trưởng thành rồi. Tần mẹ còn nhanh miệng khen: “Càng lớn càng giống mẹ!” Ánh mắt Kiều Mục buồn bã, môi khẽ nở nụ cười gượng.

Kiều Mục ngồi không bao lâu đã xin cáo từ bất chấp Tần Chiêu Chiêu và ba mẹ giữ cậu lại ăn cơm. “Chiều nay cháu phải về Thượng Hải rồi, không ở lại ăn cơm được.”

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu chấn động. “Mới mùng Một Tết, sao cậu đã về Thượng Hải rồi?”

“Ừ, mình về quê có việc, xong việc thì đi. Mặc dù ở Thượng Hải có dì Lan nhưng không gặp bà ngoại cũng không an tâm.”

Tần Chiêu Chiêu còn tưởng nghỉ đông xong lại có cơ hội cùng đi với Kiều Mục về Thượng Hải, không ngờ cậu lại đi trước. Cô nhất thời thất vọng, nhưng vẫn cố kiềm nén mỉm cười. “Vậy… lên đường suôn sẻ nhé!”

Tần Chiêu Chiêu đưa Kiều Mục ra ngoài, tiễn cậu tới tận đường lớn. Một bên đường lớn chính là cổng khu “Trung Nam Hải”, lúc Kiều Mục đi qua đó, bước đi rất chậm. Cậu còn ngẩng mặt nhìn lại ban công quen thuộc của ngôi nhà ba tầng kia, trong mắt chứa đựng nỗi thương cảm, đau buồn khó nói.

Tần Chiêu Chiêu nhẹ nhàng: “Ba con Viên Viên hôm nay không có nhà, năm nay họ về nhà nội ăn Tết.”

Kiều Mục im lặng, rầu rĩ cúi đầu một lúc mới đi tiếp, trầm mặc đi thẳng tới bến xe bus mới thở dài não nề. “Mình bán nhà rồi, chỉ sợ sau này khó có cơ hội về nữa. Trường Cơ… Có lẽ đây là lần cuối cùng mình trở lại nơi đây.”

Lần này Kiều Mục về quê để nhận tiền bán nhà. Hộ khẩu của cậu ở Thượng Hải, tương lai phát triển ở Thượng Hải, ngôi nhà ở quê có giữ cũng chẳng để làm gì, nhà bỏ không dùng cũng không tốt. Cậu mợ đã khuyên cậu bán nhà từ lâu, nhưng ngày ấy cậu còn tiếc nuối, đến giờ đã quyết định rồi.

Làm thủ tục bán nhà, giao tiền xong xuôi, Kiều Mục lòng đau như cắt rời khỏi ngôi nhà vốn thuộc về mình, ánh mắt có phần mông lung. Ngôi nhà

https://thuviensach.vn

này từng như một phần sinh mệnh của cậu. Lúc cậu rời đi, lại nghe âm thanh vui vẻ của cặp vợ chồng mua nhà:

"Mình à, khổ sở bao nhiêu năm giờ cũng có cái nhà của riêng mình rồi."

"Ừ, rốt cuộc mình cũng có nhà rồi! Mai em sẽ về nhà mẹ đón Ngưu Ngưu qua. Ba người chúng ta cùng sum vầy đón năm mới."

Nghe họ kể chuyện, Kiều Mục càng đau đớn. Vì sao người khác có thể sum họp, vui vẻ đón Tết còn cậu thì không? Giờ muốn gặp ba mẹ chỉ có thể tới nghĩa trang.

Ba mươi Tết, người ở đây có lệ viếng mồ mả tổ tiên. Trong nghĩa trang, người ra người vào tảo mộ không dứt, đa số đều là một nhà con bồng con bế tới giẫy cỏ, bày đồ cúng, hóa vàng, cầu tổ tiên phù hộ cho gia đình bình an. Riêng Kiều Mục đi một mình. Cậu mang theo rất nhiều tiền giấy tới đốt trước mộ ba, một xấp tiền vàng cháy bùng trong ngọn lửa đỏ hóa thành tro bụi xám trắng, gió thổi tro bay đầy trời như tuyết. Tro vương đầy mắt cậu, đôi mắt ngấn lệ, cuối cùng lệ nóng loang khắp gương mặt.

Kiều Mục đi rồi, tâm trạng Tần Chiêu Chiêu vẫn chưa khá lên, không vực dậy nổi.

Mùng Năm Tết, bạn bè trung học tụ họp, Vu Thiến gọi điện giục cô tham gia, còn hứng chí bừng bừng hỏi chuyện cô và Kiều Mục: "Nghe Diệp Thanh nói ở Thượng Hải cậu và Kiều Mục quen nhau phải không? Mau đến đây nói cho bọn này nghe xem nào!"

Tin tức của Diệp Thanh tất nhiên từ Lăng Minh Mẫn mà ra, không ngờ nhanh chóng truyền đến tai Vu Thiến rồi. Những lời này càng khiến Tần Chiêu Chiêu không muốn đi. Cô không muốn bị mọi người vây quanh "tam đường hội thẩm", vì thế chẳng những cô không đến, còn dặn ba mẹ nếu có

https://thuviensach.vn

bạn học gọi tới nhất định nói mình đi vắng. Cô không muốn đi để làm thỏa mãn trí tò mò của kẻ khác.

Cứ như vậy, Tần Chiêu Chiêu tránh mặt bạn học suốt kỳ nghỉ đông. Đến tận khi sắp hết kỳ nghỉ, chuẩn bị đi Thượng Hải cô mới vào thành phố mua ít đồ dùng thì vô tình gặp Chu Minh Vũ. Cậu ta không học đại học, được nhà lo lót cho vào một trường dạy nghề, vài năm sau kiếm lấy tấm bằng. Giờ cậu ta đang dắt theo một cô gái thời thượng, thấy Tần Chiêu Chiêu liền gọi to: "Tần Chiêu Chiêu, không ngờ gặp được cậu. Giờ cậu cũng khó lường quá đi. Đi học ở Thượng Hải mấy năm giờ "chảnh" như dân Thượng Hải rồi, bạn bè mời mà không thèm đến."

Hiểu lầm rồi… Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt. "Hôm đó mình không khỏe nên không đến được."

"Không khỏe thật hay giả vậy? Khó khăn lắm mới có năm Mộc Mộc về, cũng bớt thời gian đi tụ họp bạn bè, thế mà cậu không thèm đến làm nó thất vọng một phen."

Lâm Sâm đã về, Tần Chiêu Chiêu giật mình. "Lâm Sâm phục viên rồi sao?"

"Mộc Mộc không phục viên, thằng ranh ấy thi vào trường quân đội, chắc còn phải ở trong quân doanh tám hay mười năm nữa ấy!"

Lâm Sâm thi vào trường quân đội, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ. Cô nhớ rõ ngày trước đi học, cậu ấy không hề có hứng thú với chuyện học hành, nào ngờ vào bộ đội lại ôn luyện để đi thi.

Chu Minh Vũ nói, sau khi Lâm Sâm nhập ngũ, tới Phúc Kiến được phân đi trấn thủ hải đảo, đảo là đảo hoang, chẳng có dân cư, chỉ có quân đội đóng. Ở đảo hoang, vì biểu hiện tốt nên cậu được lãnh đạo đề cử tới trường

https://thuviensach.vn

quân đội. Cơ hội hiếm có đương nhiên phải nắm cho chắc. Mặc dù trước kia cậu không hứng thú với sách vở, chỉ chăm chú chúi mặt vào quán net chơi vui quên về, nhưng lính trấn đảo hoang gần như bị cô lập với thế giới, cậu có ham chơi thì trên đảo cũng chẳng có gì mà chơi. Vì thế cậu đành hạ quyết tâm ôn luyện, cuối cùng thi đỗ vào trường quân đội.

"Thằng nhãi này ra đảo vài năm, giờ đen như dân châu Phi, hôm ấy tụ tập suýt thì không ai nhận ra nó nữa. Có điều Diệp Thanh lại khen nó giờ rất có phong thái quân nhân."

Tần Chiêu Chiêu không thể tưởng tượng được cái "phong thái quân nhân" của Lâm Sâm hiện tại ra sao, dù sao thời học sinh cậu cũng là quỷ gây sự trá hình. Kể cũng tiếc đã không tham gia buổi họp lớp, cô rất muốn gặp cậu, vậy mà lại lỡ mất cơ hội này. Chu Minh Vũ nói hôm qua Lâm Sâm đã quay lại trường quân đội rồi, nhưng cậu ta có số điện thoại, có thể cho cô.

"Trường quân đội quản lý nghiêm ngặt, sinh viên không được dùng di động nên nó cho mình số máy riêng trong ký túc. Gọi buổi tối hay cuối tuần thì tốt hơn."

Tần Chiêu Chiêu lưu số điện thoại Chu Minh Vũ cho vào di động, nhưng cô biết khả năng mình gọi cho Lâm Sâm cực kỳ nhỏ bé. Bao nhiêu năm không gặp, giờ gọi biết nói gì đây? Huống chi quan hệ giữa hai người có phần khó nói, nếu là họp lớp một nhóm người cùng tụ tập hi hi ha ha nói cười còn có thể vui vẻ một chút, một mình nói chuyện điện thoại, nhất định cô sẽ căng thẳng, hồi hộp không biết nói gì.

Vì thế, số điện thoại của Lâm Sâm cứ như vậy nằm lặng trong di động của Tần Chiêu Chiêu, hệt như ngủ đông.

Học kỳ hai năm thứ tư bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Kỳ này căn bản không có tiết học, sinh viên năm cuối ai nấy đều vội vã, ký túc xá trống không. Mọi người ai nấy chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, lập kế hoạch xuất ngoại hay đa số nỗ lực bôn tẩu xin việc. Tần Chiêu Chiêu cũng bắt đầu đi vòng quanh các hội chợ việc làm gửi sơ yếu lý lịch, hy vọng có thể tìm được một đơn vị có ý muốn ký hợp đồng trước khi tốt nghiệp.

Có thể dùng hai từ "kinh hoàng" để hình dung cảm giác của cô khi lần đầu tiên tham gia một hội chợ việc làm cỡ lớn. Người tham gia hội chợ đông khủng khiếp, có thể so với sân ga ngày Tết. Cô chưa kịp nhìn kĩ thông báo tuyển dụng của một công ty đã bị một sóng người đẩy đi. Dốc hết sức nhét sơ yếu lý lịch của mình vào chồng hồ sơ giữa một rừng cánh tay đang rướn cao, có điều nhét vào như vậy có tác dụng hay không, cô hoàn toàn không rõ.

Vất vả thoát khỏi hội chợ tuyển dụng, đầu óc cô tả tơi, áo quần xộc xệch, đôi giày bóng loáng in hằn vô số dấu chân người khác. Ban nãy, trong tình cảnh hỗn loạn chen không nổi ấy, cô biết rõ mình phải chịu không biết bao nhiêu cú giẫm vào chân, cũng biết mình đã giẫm lên chân vô số người. Suy cho cùng chỉ có một chữ… Loạn! Loạn vô cùng, thậm chí không ít kẻ cắp còn thừa cơ đục nước béo cò, thường xuyên có những người đi xin việc mặt buồn rười rượi tìm tới bảo vệ xin giúp đỡ, không tìm ví thì tìm giấy tờ. Tiền mất là chuyện nhỏ, giấy tờ mất mới thật phiền phức. Bảo vệ ở đây đã quá quen thuộc với những chuyện này, bảo họ đi tìm quanh các thùng rác xung quanh.

Lần đó Tần Chiêu Chiêu chen chúc trong hội chợ việc làm coi như uổng công, không một công ty nào có hồi âm. Bao nhiêu hồ sơ cô gửi đi chắc đều thành giấy vụn hết rồi. Vẫn cố giữ vững tinh thần, tiếp tục tham gia thêm mấy hội chợ việc làm tương tự nữa nhưng không ăn thua, cô vẫn thất bại hết lần này đến lần khác, trong khi đó trong lớp có rất nhiều sinh viên người Thượng Hải đã xin được việc làm. Sinh viên bản địa có những lợi thế nhất

https://thuviensach.vn

định: gia đình sống ở đây mấy mươi năm; quan hệ, đường đi nước bước rành rẽ hơn sinh viên ngoại tỉnh nhiều, vì thế tìm việc cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa, rất nhiều cơ quan khi đăng thông báo tuyển dụng đều ưu tiên sinh viên có hộ khẩu Thượng Hải, sinh viên ngoại tỉnh ấm ức có làm ầm ĩ lên là không công bằng thế nào cũng vô dụng.

Cũng là sinh viên ngoại tỉnh nhưng Tạ Á may mắn hơn Tần Chiêu Chiêu nhiều, Âu Dương Hạo tìm giúp cô một chân thư ký, không cần vất vả chen chúc trong các hội chợ việc làm. Tạ Á nói sẽ để ý giúp cô xem có công việc nào thích hợp không, Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích nhưng không dám mong chờ gì. Muốn tìm một công việc thích hợp khó khăn ra sao, bản thân cô hiểu rất rõ.

Hằng ngày, Tần Chiêu Chiêu dành nhiều thời gian để ý đến các thông báo tuyển dụng trên các báo hay website tìm kiếm nhân tài. Hồ sơ gửi đi như tuyết bay nhưng số được hồi đáp lại vô cùng ít ỏi. Cô không phải sinh viên trường đại học nổi tiếng, chuyên ngành không mấy hấp dẫn, hơn nữa lại tốt nghiệp năm nay nên còn thiếu kinh nghiệm. Hồ sơ như vậy thường bị phòng nhân sự của các công ty loại ngay từ vòng một. Cho dù thỉnh thoảng vẫn nhận được vài thông báo tới phỏng vấn nhưng cô vẫn rất xui xẻo, bị từ chối vì lý do tương tự.

Tần Chiêu Chiêu ấn tượng nhất là hai lần phỏng vấn trong một ngày. Buổi sáng cô tới phỏng vấn vị trí trợ lý giám đốc ở một công ty điện tử, buổi chiều phỏng vấn vị trí văn thư ở một xí nghiệp có vốn đầu tư Đài Loan. Hai nơi cùng không hẹn mà hỏi mức lương mong muốn của cô.

Ở công ty điện tử, cô đề xuất mức lương dành cho trợ lý như thường thấy trong các thông báo tuyển dụng ở chợ việc làm. Vị quản lý cười. “Cô vừa mới tốt nghiệp đã mong có mức lương như thế này sao? Đây là mức lương dành cho nhân viên đã có ba năm kinh nghiệm. Cô còn trẻ, đừng quá kiêu ngạo, biết khiêm tốn mới tốt.”

https://thuviensach.vn

Thái độ của quản lý cho Tần Chiêu Chiêu biết lần này tám, chín phần không ăn thua. Rút kinh nghiệm, buổi chiều tới phỏng vấn ở công ty có vốn đầu tư Đài Loan, người tuyển dụng hỏi mức lương yêu cầu ra sao, cô khiêm tốn nói ra một con số tương đối thấp. Kết quả bị người tuyển dụng nói một câu khiến cô vô cùng xấu hổ: "Người đại lục các người đúng là không biết liệu cơm gắp mắm, yêu cầu lương thấp như vậy rõ ràng là thiếu niềm tin vào bản thân."

Hai lần phỏng vấn hỏng, Tần Chiêu Chiêu vô cùng buồn bực, sao đề xuất lương lậu thôi mà cũng khó khăn vậy? Nói cao thì bị chê không khiêm tốn, báo thấp lại thành thiếu tự tin, thật khó xử quá!

Xin việc thất bại, lòng tự tin của Tần Chiêu Chiêu cơ hồ chùng xuống. Quá trình tìm việc nhận vô số chuyện tổn thương tới lòng tự tin, thử hết lần này tới lần khác đều thất bại, ánh mắt và giọng điệu không thèm để tâm của các nhà tuyển dụng khiến người ta nảy sinh cảm giác "chẳng lẽ mình kém vậy sao?" Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng hoài nghi có phải mình không bằng đồ bỏ hay không? Nếu không, sao tất cả các công ty đều từ chối cô? Khó khăn, vất vả học hành mười mấy năm trời, còn tự cho là bản thân học thức đầy mình, kết quả người ta không thèm nhìn tới.

Tìm việc khó khăn nhưng cuối tuần gọi điện về, ba mẹ hỏi chuyện cô đều tìm cách chuyển đề tài, không trả lời, tránh cho ba mẹ phải lo lắng. Vài lần như thế, ba mẹ cũng đoán được vài phần. Hôm nay ba nghe điện thoại và hỏi thẳng cô có phải tìm việc rất khó hay không? Nói rồi lại tự trách: "Đều do ba không tốt, không tài, không tiền, không thể tìm cho con gái ba một công việc tử tế, để con phải vất vả một mình kiếm việc ở Thượng Hải."

Lúc tìm việc, Tần Chiêu Chiêu phải ngậm đắng nuốt cay không biết bao nhiêu lần nhưng chưa từng rơi lệ. Những lời tự trách của ba lại khiến mắt cô cay cay. Ngày bé không hiểu chuyện, cô từng oán ba không quyền không

https://thuviensach.vn

thế, ghét ba chỉ là một công nhân bị giảm biên chế. Nhưng có thế nào ba mẹ vẫn dành toàn bộ yêu thương và nỗ lực cho con gái.

Tần ba dặn dò con gái, không tìm được việc cũng không nên gấp, cứ tìm từ từ, trời không phụ lòng người, nhất định sẽ tìm thấy. Những lời dịu dàng của ba khiến cô nũng nịu như cô bé con: "Ba à, nếu con không tìm được việc thì làm sao bây giờ?"

"Không sao, nếu thật sự không tìm được việc thì cứ về nhà, ba còn nuôi được con. Lẽ nào nhà thiếu con một miếng cơm hay sao?"

Trong nháy mắt, không kìm được, nước mắt ào ạt tuôn như mưa, lăn dài dọc hai má Tần Chiêu Chiêu.

Tuy ba cô không có tiền, có quyền như ba người khác, tuy ba cô không được học hành tử tế, không có công ăn việc làm tốt, nhưng bất kể ba giàu hay nghèo thì trong lòng cô, ba vẫn chiếm một vị trí quan trọng không thể lật đổ…

Chương 27

Tần Chiêu Chiêu đang vất vả kiếm việc thì Kiều Mục gọi tới nói có một việc muốn giới thiệu cho cô. Ba một học trò của cậu mở một công ty vật liệu xây dựng, hai hôm trước một nhân viên văn phòng vừa xin nghỉ việc, giờ đang cần bổ sung người mới.

"Mình đã kể tường tận tình hình của cậu cho ông ấy nghe, ông ấy nói mai cậu qua phỏng vấn, chắc không vấn đề gì đâu. Công ty của ông ấy

https://thuviensach.vn

không lớn lắm nhưng thời buổi này tìm việc khó khăn, cứ làm tạm chỗ này rồi sau từ từ tìm việc khác. Cậu thấy sao?”

Tất nhiên Tần Chiêu Chiêu cảm thấy quá tốt, việc Kiều Mục giới thiệu đương nhiên cô không từ chối. Cậu dốc lòng đề cử cô với phụ huynh học sinh khiến cô vô cùng vui vẻ. Cô biết cậu không phải người rảnh rỗi lo việc thiên hạ, vậy mà vẫn để tâm mọi chuyện của cô, vậy cũng coi như có quan tâm tới cô? Nghĩ tới đây, tim cô lại đập rộn rã.

Việc phỏng vấn vô cùng thuận lợi. Có thể quản lý nhân sự ở công ty đã được giám đốc dặn dò nên chỉ hỏi cô vài câu đơn giản là nhận luôn. Đãi ngộ của công ty khá tốt, ngày làm tám giờ, bao cơm, lương thử việc một ngàn hai trăm đồng, làm chính thức thì một ngàn rưỡi. Điều kiện căn bản không hề tệ, chỉ phiền phức là không bao ở. Phí thuê nhà ở Thượng Hải không hề rẻ, nhưng nói thế nào thì Tần Chiêu Chiêu vẫn tương đối hài lòng.

Phỏng vấn xong, Tần Chiêu Chiêu lập tức gọi điện cảm ơn Kiều Mục, cậu khách sáo nói: “Không có gì, trước kia cậu giúp mình rất nhiều, giờ có cơ hội thì giúp lại cậu thôi.”

Lời này nghe có chút giống như đang “trả nợ ân tình”, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên thấy không vui. Trước kia cô làm mọi việc vì Kiều Mục đâu phải để chờ sau này được “báo đáp”. Vậy mà cậu vẫn để bụng chờ ngày “trả ơn”, như vậy rõ ràng không muốn nợ ân tình của cô, cô không thể không cảm thấy khó chịu.

Niềm vui phỏng vấn thành công âm thầm tan biến, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm thấy công việc này cũng không hẳn tốt như vậy, phải tự kiếm chỗ ở. Công ty dặn cô hôm sau đi làm nhưng cô không muốn đi. Đương nhiên cô không nhận mình đang dỗi, viện lý do: Dù sao còn mấy tháng nữa mới tốt nghiệp, vẫn còn thời gian từ từ tìm việc, không chừng còn có thể tìm được việc khác tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Thế là Tần Chiêu Chiêu bỏ qua một công việc nhẹ nhàng, tiếp tục bôn ba tìm việc. Kiều Mục biết cô không đi làm ở công ty vật liệu xây dựng liền gọi điện hỏi lý do. Cô cố làm như không có gì. "Không có gì đâu, người ta không bao ở, mình cảm thấy không tiện lắm nên không tới làm. Ngại quá, để cậu phải lo cho mình rồi."

Kiều Mục không nói gì thêm. Vài hôm sau, Phương Thanh Dĩnh bất ngờ tới trường tìm Tần Chiêu Chiêu, nói công ty của ba cô ấy đang tuyển người, đãi ngộ rất tốt, bao ăn bao ngủ, cuối năm có thưởng Tết, là bạn học cũ với nhau, Phương Thanh Dĩnh muốn giữ cho cô một suất.

Ngày đi học, Tần Chiêu Chiêu và Phương Thanh Dĩnh không thân thiết, may mắn ở đâu rớt xuống đầu cô thế này? Cô ấy có thể nhường công việc này cho bạn học khác, nhưng cố tình tìm tới cô, không cần nói cũng biết do ảnh hưởng của Kiều Mục. Kiều Mục vẫn một mực muốn giúp cô kiếm việc làm, có phải vì cậu cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để báo đáp cô?

Phương Thanh Dĩnh cũng rất thẳng thắn: "Gần đây Kiều Mục một mực để ý các thông tin tuyển dụng cho cậu, cậu ấy nói trước kia cậu giúp cậu ấy rất nhiều, giờ muốn giúp lại cậu. Cậu ấy muốn giúp cậu, mình muốn giúp cậu ấy nên mới tìm cho cậu một việc ở ngay chỗ ba mình. Mình không cần cậu nhận ân tình của mình, chỉ cần cậu hiểu tâm sự của Kiều Mục là được rồi. Hy vọng cậu không từ chối."

Tần Chiêu Chiêu cười gượng. "Kiều Mục, cậu ấy… thật khách sáo quá, kỳ thực trước kia mình giúp cậu ấy đâu phải để đợi cậu ấy báo đáp."

"Tuy nói thế nhưng trong lòng cậu ấy vẫn không an tâm về cậu. Tần Chiêu Chiêu, đây cũng là một cách để Kiều Mục thể hiện lòng quan tâm với cậu. Cậu hà tất phải khách sáo như vậy, sao cứ phải nghĩ tới chuyện báo đáp hay không báo đáp nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu trầm mặc, Phương Thanh Dĩnh cũng không yêu cầu cô đồng ý ngay. “Cậu cứ nghĩ đi, mấy hôm nữa trả lời mình.”

Nói chuyện đâu vào đấy, Phương Thanh Dĩnh hỏi thêm: “Nghe nói cậu quen Kiều Mục từ nhỏ, chuyện nhà cậu ấy cậu biết rất rõ. Tại sao cậu ấy chỉ ở một mình với bà ngoại? Có phải ba mẹ cậu ấy mất rồi không?”

Tần Chiêu Chiêu sửng sốt: “Kiều Mục không kể cho cậu à?”

Phương Thanh Dĩnh lắc đầu, có phần chán nản. “Kiều Mục giờ vẫn chỉ coi mình là học sinh thôi, hầu như không nói chuyện của cậu ấy với mình. Nhiều chuyện là do dì Lan hỏi bà ngoại mà ra, có điều bà ngoại đã già, lú lẫn rồi, nói năng lộn xộn lắm. Lúc thì nói mẹ cậu ấy vẫn ở Giang Tây, lúc lại bảo mẹ cậu ấy gặp tai nạn mất rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ba mẹ Kiều Mục cùng bị tai nạn giao thông mất năm cậu ấy mới vào đại học. Chuyện thương tâm này cậu ấy không muốn nhắc tới, cậu ngàn vạn lần đừng hỏi, đừng để cậu ấy buồn.”

Tần Chiêu Chiêu không trả lời cụ thể, chuyện Kiều Mục không muốn nói, đương nhiên cô vẫn giữ kín cho cậu. Kiều Mục duy trì khoảng cách với Phương Thanh Dĩnh khiến cô có chút vui mừng trong lòng. Ngoài ra, cô cũng cảm thấy vui mừng vì mình quen biết Kiều Mục bao nhiêu năm, từ nhỏ đã biết cậu, biết rõ thân thế, gia đình, tính cách, cuộc đời cậu… Cô quen thuộc mọi chuyện về cậu như chuyện của chính mhình. Cho dù là Lăng Minh Mẫn cũng chưa chắc đã biết được toàn diện như cô, dù sao hai người họ đến cấp hai mới quen nhau.

Tần Chiêu Chiêu vẫn từ chối “ý tốt” của Phương Thanh Dĩnh, không tới làm ở công ty của ba cô, tiếp tục loanh quanh trên mạng tìm việc.

https://thuviensach.vn

Đàm Hiểu Yến gọi điện thoại hỏi thăm chuyện tìm việc, biết được tìm việc ở Thượng Hải còn có mục "ưu tiên người bản địa" thì tức giận bất bình. "Thượng Hải này đúng là bài ngoại nặng, cái gì cũng chỉ ưu tiên dân địa phương. Chiêu Chiêu, hay là cậu tới Thâm Quyến tìm việc đi. Thâm Quyến không câu nệ chuyện dân địa phương, dân ngoại tỉnh; tính ra nơi này chẳng có bao nhiêu dân bản địa. Thâm Quyến lớn mạnh là nhờ dân bên ngoài, hơn nữa thu nhập ở Thâm Quyến cũng không thua kém Thượng Hải bao nhiêu mà chi phí thấp hơn, khí hậu cũng ôn hòa hơn nhiều. Không phải cậu nói mùa đông, Thượng Hải lạnh lắm sao, thế thì đừng ở Thượng Hải nữa, cứ đến Thâm Quyến tìm việc đi. Ở đây có mình, mình lo ăn lo ở cho cậu đến khi nào tìm được việc thì thôi."

Có bạn tốt như Đàm Hiểu Yến, Tần Chiêu Chiêu cũng biết mình rất may mắn, Hiểu Yến quan tâm, coi việc của cô như việc của mình. So sánh, phân tích giữa Thượng Hải và Thâm Quyến của cô cũng không sai mấy. Đúng là Thâm Quyến không kém Thượng Hải bao nhiêu, tuy kém Thượng Hải về bề dày văn hóa lịch sự nhưng đây là một đô thị trẻ có sức bật mạnh mẽ. Hơn nữa, các thành phố phía Nam có khí hậu tốt hơn nhiều, cảnh xuân ở Thâm Quyến đẹp như tranh vẽ, với thể chất sợ lạnh như cô, sống ở Thâm Quyến thực hợp lý.

Nếu Thượng Hải không có Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu sẽ không ngại ngần xuôi về Thâm Quyến. Nơi ấy có Đàm Hiểu Yến, có thể có bạn tốt nhiều năm giúp đỡ lẫn nhau chẳng lẽ không tốt hơn một mình cô gắng gượng ở cái thành phố xa lạ này sao? Có điều Kiều Mục còn ở Thượng Hải, cô không nỡ rời đi.

Tạ Á cũng hào hứng với đề nghị của Đàm Hiểu Yến. "Chiêu Chiêu, thật ra cậu nên tính toán chuyện đi Thâm Quyến phát triển đi. Thượng Hải này thật sự không hợp với những người không gia thế, không danh tiếng như chúng ta. Âu Dương Hạo đang tính quay về Nam Kinh, tốt nghiệp xong mình cũng đi cùng anh ấy."

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người. “Các cậu tính về Nam Kinh ư? Không phải Âu Dương Hạo đang làm việc rất tốt sao?”

“Cũng không phải quá tốt. Hơn nữa, anh ấy là con một, ba mẹ anh ấy mong anh ấy có thể về bên cạnh nên đã tìm cho anh ấy một công việc rất có tiền đồ ở Nam Kinh, anh ấy chuẩn bị về rồi. Đương nhiên mình sẽ đi cùng anh ấy, anh ấy đi đâu mình theo đó.”

Tạ Á không những “gả gà” mà còn muốn “theo gà” luôn. Thượng Hải mà cô khát khao vươn tới xem ra thua kém một câu nói của người yêu. Anh ta muốn về Nam Kinh, cô liền không do dự theo cùng, không hề lưu luyến mười dặm đô thị ngập đầy vàng son hoa lệ này.

Thường Khả Hân sau khi tốt nghiệp cũng rời Thượng Hải. Cô đã tìm được đối tượng kết hôn, một bác sĩ người Đài Loan quê gốc ở Vô Tích, đã góa vợ, tuổi ngoài bốn mươi, học vị thạc sỹ, nghe nói đang làm chủ hai phòng khám tư ở Đài Bắc, đúng tiêu chuẩn “đàn ông thành đạt”. Cô muốn xuất ngoại lấy chồng, bao nhiêu nam sinh trong khoa đều xót xa, còn nói hai bờ đất nước còn chưa thống nhất, giờ cô kiếm chồng Đài Loan để nối liền.

Chương Hồng Mai và Từ Anh cầu nhân được nhân, cả hai cùng đỗ nghiên cứu sinh, có thể tiếp tục sống những tháng ngày học hành đơn thuần. Ngoài Tần Chiêu Chiêu, các bạn cùng phòng ai nấy đều tự xác định được đường hướng tương lai cho bản thân. Cô không khỏi có chút mông lung, tương lai của cô rốt cuộc sẽ ra sao đây?

Giữa lúc đang mông lung, Kiều Mục tới tìm cô, nhắn người ở ký túc xá gọi cô xuống. Trời vừa về chiều, nắng chiều nhuộm bóng dáng cậu một sắc lam hồng, lấp đầy tầm mắt cô.

https://thuviensach.vn

Kiều Mục hỏi thăm chuyện tìm việc của cô, cô đáp: “Vẫn chưa tìm được, không có gì, vẫn còn thời gian, từ từ sẽ tìm được thôi.”

“Không có hộ khẩu Thượng Hải, muốn tìm một việc tốt ở đây cũng không dễ dàng.”

Tần Chiêu Chiêu cố tỏ ra thoải mái. “Thượng Hải khó kiếm việc thì không kiếm ở Thượng Hải nữa, mình có bạn ở Thâm Quyến, cô ấy rủ mình sang đó tìm hướng phát triển.”

“Thâm Quyến cũng tốt. Nếu vậy cậu cũng nên tính toán đi Thâm Quyến đi. Nơi đó nhất định nhiều cơ hội hơn Thượng Hải, hơn nữa khí hậu cũng dễ chịu hơn nhiều.”

Kiều Mục đồng tình chuyện đi Thâm Quyến như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu không khỏi có chút nhạy cảm đoán: Có phải cậu ấy không muốn giữ mình ở Thượng Hải hay không? Cô gượng cười. “Chẳng qua sống ở Thượng Hải bốn năm rồi cũng quen, vẫn muốn tìm cơ hội lưu lại đây thêm một thời gian nữa.”

“Tần Chiêu Chiêu, cậu mới tới đây bốn năm đã bắt kịp nó rồi sao? Mình đến đây sáu năm rồi mà vẫn cảm thấy chưa thể hòa nhập với nó. Tuy mình sống ở Thượng Hải nhưng vẫn lớn lên ở nơi khác, về Thượng Hải mình vẫn không thích nghi được, hơn nữa từ ngày mẹ mình mất… mình không có cảm giác thuộc về nơi này. Thượng Hải lớn quá, nhịp sống hối hả nhưng tình cảm lại mỏng manh. Càng ở đây lâu mình lại càng không thích Thượng Hải. Nếu không vì còn bà ngoại, nhất định tốt nghiệp xong mình sẽ rời Thượng Hải.”

Tần Chiêu Chiêu giật mình, Kiều Mục ở Thượng Hải sáu năm còn chưa hòa nhập với nơi này, huống hồ cô mới ở đây bốn năm, làm sao có thể dung nhập? Đô thị phồn hoa này căn bản không hợp với cô.

https://thuviensach.vn

“Cậu không muốn ở Thượng Hải, vậy định đi đâu?”

“Mình muốn đi Hạ Môn, tới đảo Cố Lãng làm một giáo viên âm nhạc. Mình thích thành phố nhỏ ven biển này, cảnh sắc tuyệt đẹp, nhịp sống chậm rãi, nhàn nhã, là đào nguyên lý tưởng trong lòng mình.”

Công việc của sinh viên chuyên nhạc cũng không nhiều lắm. Tinh anh mới có thể trở thành nhạc công trình diễn, rất ít người có thể vào các dàn nhạc chuyên nghiệp; đa số học xong đều làm giáo viên ở các trường nghệ thuật, một số tự mình mở lớp. Kiều Mục không tệ, kiếm được việc biên tập nhạc ở một công ty âm nhạc, khiến bạn bè ngưỡng mộ. Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy mừng cho cậu, nhưng không ngờ cậu chỉ mong được tới Cố Lãng làm một giáo viên dạy nhạc. Đúng là nhân các hữu chí[1]!

[1] Nghĩa là mỗi người đều có chí hướng riêng.

“Tần Chiêu Chiêu, cậu vẫn nên tính xem có nên đi Thâm Quyến hay không. Mình cảm thấy Thâm Quyến hợp với cậu hơn Thượng Hải.”

Tần Chiêu Chiêu hoang mang, đi hay ở? Hoàn toàn chưa biết chắc. “Mình còn đang nghĩ.”

Kiều Mục im lặng một lát, chậm rãi mở miệng nghi ngờ: “Cậu… không nỡ rời Thượng Hải… vì… mình sao?”

Tần Chiêu Chiêu chấn động. Ngày đó Lăng Minh Mẫn nói thẳng giữa nhà ga là cô mến Kiều Mục nhiều năm nhưng cậu không hề có phản ứng gì, sau này cũng không nhắc tới, như chưa từng nghe qua. Nhưng cô biết rõ cậu có nghe thấy, cũng hiểu cậu làm như không nghe thấy là để tránh cho cả hai bên cùng xấu hổ. Đến giờ cậu nói thẳng ra khiến cô luống cuống, mặt đỏ

https://thuviensach.vn

hơn cả lần ở nhà ga. Mặt đỏ, lòng loạn, bối rối như chú chim non sợ hãi trong tổ. “Mình… mình…”

“Nếu cậu thực sự thích Thượng Hải, mình sẽ tìm mọi cách giúp cậu ở lại. Nếu không, mình hy vọng cậu sẽ sớm rời nơi này để tìm chỗ thích hợp với cậu. Mong cậu đừng vì mình mà chần chừ, như vậy làm mình áy náy lắm.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, xưa nay cô luôn coi chuyện thầm thích và sẵn sàng một mình trả giá vì Kiều Mục là chuyện của riêng mình. Tất cả là cô cam tâm tình nguyện, không mong được cậu hồi đáp. Nhưng Kiều Mục lại thấy áy náy, cô tốt với cậu như vậy lại thành áp lực không lời và món nợ ân tình khó báo đáp, tại sao chứ?

Nhất thời hai người cùng trầm mặc, chỉ còn gió nhẹ vi vu trên ngọn cây xanh mượt tựa như tiếng ai đó thở dài.

Chương 28

Tần Chiêu Chiêu không hiểu vì sao việc cô đối xử tốt với Kiều Mục lại đặt áp lực lên cậu. Cô chỉ muốn tốt cho cậu, không hề có ý đồ, không cần báo đáp, vậy tại sao cậu vẫn thấy áy náy? Vì sao?

Cả buổi tối cô vẫn miên man nghĩ về chuyện này. Đến tận khi vô tình mở ngăn kéo lấy đồ, nhìn thấy chiếc đài chạy băng đã hỏng mới chợt hiểu ra.

Chiếc đài chạy băng gợi cô nhớ về Lâm Sâm. Ngày ấy, Lâm Sâm cũng đối xử với cô rất tốt, nhưng cậu càng tốt cô càng cảm thấy hổ thẹn, vì cô không thể đáp lại lòng tốt của cậu. Rõ ràng Kiều Mục cũng cảm thấy như vậy với cô. Hai người đều thiện lương, đương nhiên không thể coi lòng tốt

https://thuviensach.vn

cùng sự chân thành của người khác như một thứ quyền lợi mình vô tư được hưởng. Đã xác định rõ không thể yêu lại, họ đều mong đối phương mau chóng buông bỏ hy vọng, sớm tỉnh ngộ, sớm buông bỏ mối tình đơn phương không có tương lai để tìm hạnh phúc thuộc về mình.

Tần Chiêu Chiêu đối với Lâm Sâm như thế, Kiều Mục cũng đối với cô như vậy. Nếu cô ở lại Thượng Hải vì Kiều Mục thật không khác gì đâm đầu vào đường chết. Cậu không mong cô sẽ cố chấp mà ngốc nghếch như vậy nên mới đề nghị cô rời Thượng Hải tới Thâm Quyến, tới một nơi mới, bắt đầu một cuộc sống mới.

Chuông điện thoại "ding ding" báo tin nhắn mới, Tần Chiêu Chiêu mở ra, chỉ thấy một câu đơn giản của Kiều Mục. "Mình mới gửi email cho cậu, có rảnh mở ra xem nhé!"

Kiều Mục gửi email cho cô? Tần Chiêu Chiêu lập tức chạy xuống quán net trong trường, cẩn thận mở thư xem.

Tần Chiêu Chiêu,

Có rất nhiều chuyện giáp mặt không tiện nói với cậu, không biết phải mở miệng thế nào, đành viết thư ngỏ với cậu.

Kỳ thực mình biết cậu thích mình từ lâu rồi. Còn nhớ lần bà mình ốm nằm viện không? Hôm ấy cậu viết cho mình một danh sách đồ cần mang tới. Mình nhận ra nét chữ cậu giống hệt chữ trên tấm thiệp và một bức thư mình nhận được từ lâu.

Ngày ấy mình thật sự bất ngờ. Mình từng đoán rất nhiều xem người gửi thư là ai, nhưng chưa bao giờ đoán ra đó là cậu. Tuy chúng ta cùng lớn lên ở Trường Cơ, tuy cậu nói đã biết mình từ lâu lắm rồi nhưng mình hoàn toàn không có ấn tượng gì về cậu. Lên lớp mười, cậu là cô gái lặng lẽ, ít nói nhất

https://thuviensach.vn

lớp, mình không hề hay biết tâm ý của cậu, không ngờ cậu vẫn luôn âm thầm thích mình.

Hóa ra người gửi thư và thiệp là cậu, tới giờ mình đã hiểu vì sao cậu luôn chủ động giúp đỡ mình và người thân. Mình vốn nghĩ cậu là người tốt bụng, thích giúp người làm vui, không thể nói mình đã bất ngờ như thế nào. Đúng là không thể lý giải trái tim con gái.

Tần Chiêu Chiêu, cậu hy sinh cho mình khiến mình rất cảm động. Nếu cảm động có thể làm người ta động lòng, mình tình nguyện dùng tình này báo đáp cậu. Nhưng không thể được, vì thế mình rất áy náy. Không thể đáp lại tình cảm của cậu, mình mong cậu sẽ không lãng phí tâm tư cho mình nữa, hy vọng cậu không tốn quãng thời gian tốt đẹp nhất đời người cho thứ tình cảm không thể có, càng không mong mỏi cậu u mê chấp nhất vì mình mà sau này hối hận. Vì thế, mình mong cậu có thể rời Thượng Hải, rời xa mình, tới một thành phố mới, quen biết bạn bè mới, bắt đầu một cuộc sống mới.

Ngoài ra, dù không thể nhận tình cảm của cậu, mình vẫn quý trọng tình bạn giữa hai chúng ta. Cậu là người bạn mình quen lâu nhất, là người cùng mình vượt qua mấy năm thăng trầm nhất trong đời, cậu chiếm một vị trí vững chắc không ai có thể xô đổ trong lòng mình. Tuy vị trí này không mang tới tình yêu cho chúng ta, nhưng hãy tin mình, mình nói những lời này hoàn toàn vì muốn tốt cho cậu. Mình mong cậu sẽ hiểu, đừng hiểu nhầm mình muốn đuổi cậu đi.

Tần Chiêu Chiêu, cậu là một cô gái tốt, cậu xứng với một người thật lòng yêu thương. Mình chân thành hy vọng cậu có thể nhận được một kết cục tốt đẹp, sẽ thật hạnh phúc.

Tần Chiêu Chiêu cẩn thận xem lại bức thư một lần nữa, đến tận khi lệ phủ mờ hai mắt, không còn thấy rõ ràng nữa.

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời cuối tháng Sáu làm sáng bừng mọi vật, sân trường ngập tràn bầu không khí biệt ly. Sinh viên năm thứ tư sắp đường ai nấy đi, đội mũ cử nhân cùng chụp ảnh tốt nghiệp, tạm biệt giáo viên kề cận suốt bốn năm đại học.

Bốn năm trôi qua như chớp mắt, Tần Chiêu Chiêu còn nhớ rõ lần đầu tới Thượng Hải ra sao, mới đó giờ đã tốt nghiệp rồi, bước trong sân trường thấy lại cảnh vật cũ, lòng run lên một niềm chua xót. Biệt ly rồi, biết đến bao giờ mới có cơ hội trở lại đây?

Tạ Á an ủi: "Không sao đâu, từ Thâm Quyến về Thượng Hải cũng tiện mà. Rảnh rỗi lại về đây thăm trường cũ, có tiện thì tới Nam Kinh thăm mình!"

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

"Được, nếu tới đó mình nhất định đi thăm cậu. Phải rồi, mai cậu và Âu Dương Hạo đi Nam Kinh, đồ đạc đã thu dọn xong chưa?"

"Xong cả rồi, còn cậu? Ngày kia lên đường đi Thâm Quyến, hành lý đã thu xếp ổn rồi chứ?"

"Ổn rồi, đã gửi hai hòm quần áo đi trước, một mình mình không mang nổi nhiều đồ như thế."

"Kiều Mục sẽ tiễn cậu à?"

"Ừ, cậu ấy cũng mua vé giúp mình rồi, còn không chịu lấy tiền nữa. Mình cố trả, cậu ấy nói mình không xem cậu ấy là bạn bè."

https://thuviensach.vn

“Vậy cũng không tệ, không thể thành tình nhân thì làm bạn thân, cũng là có duyên.”

Đúng vậy, trong bài *Rất yêu, rất yêu anh* của Lưu Nhược Anh có câu: “*Trên thế gian, người có thể gặp người đã không dễ dàng, dẫu chẳng thể thành người anh yêu, em vẫn cảm tạ trời cao.”*

Đêm cuối cùng ở ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu trằn trọc không sao ngủ được. Không biết từ đâu tiếng nhạc văng vẳng truyền tới, giai điệu thật quen thuộc, là bài *Chúc phúc* của Trương Học Hữu. Đêm trước ngày tốt nghiệp, mở bài hát này đúng là rất hợp với sinh viên năm cuối sắp chia tay.

“Tình khó hợp, người khó giữ. Ngày hôm nay rời xa mọi thứ. Bao lạnh nhạt, bao nồng nàn, từng chút, từng chút như đang rót vào lòng tôi.

Đau đớn chia xa, chia xa dẫu đang ở ngay trước mặt. Nói lời “tạm biệt” nhưng đâu phải sẽ “tạm biệt” “mãi mãi”.

Lời bài hát chia xa rót đầy lòng Tần Chiêu Chiêu nỗi buồn ngẩn ngơ.

Bốn năm đại học, Tần Chiêu Chiêu từ mười tám trở thành cô gái hai mươi hai, tựa như nụ hoa phong nhụy bung nở thành đóa hoa thắm. Thời thanh xuân tươi đẹp được bút pháp thần kỳ của thi nhân ví như khúc nhạc tuổi xuân.

Khúc hát tuổi xuân cùng ai bày tỏ? Đây là lời từ nhân Hạ Chúc đời Tống mượn ý thơ Lý Thương Ẩn viết ra, là lời ước đoán rồi đây trên đường đời còn xa, mỹ nhân giữa lúc cảnh xuân nở rộ biết lấy ai bầu bạn?

Khúc nhạc tuổi xuân của Tần Chiêu Chiêu biết ngỏ cùng ai đây? Bốn năm sống giữa Thượng Hải tựa như không được gì. Ngày đó chiếc bóng lẻ loi, đến giờ vẫn một mình đơn côi. Thời gian một đi không trở lại, tháng

https://thuviensach.vn

ngày đẹp đẽ nhất đã rời xa, thanh xuân rực rỡ nhất đều đã thành dĩ vãng. Phong hoa tuyết nguyệt tựa như công dã tràng nhìn phong tán, tuyết tan, hoa tàn, nguyệt khuyết; không người bầu bạn… coi như khúc hát tuổi xuân này ngỏ cùng hư không.

Nhưng Tần Chiêu Chiêu cảm thấy mình không sống uổng những ngày tháng ấy. Có lẽ trong mắt người khác, cô chấp nhất ôm trọn mối tình đơn phương là ngốc hết thuốc chữa, nhưng có thế nào chăng nữa, cô cũng từng được toàn tâm toàn ý yêu thương một người. Dẫu kết quả không được như ý nhưng cô không hối tiếc. Ngày nào đó, quay đầu nhìn lại chuyện xưa, ngẫm lại coi như cũng được trải qua một đoạn hạnh phúc.

Yêu… Đêm cuối cùng ở Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu xác định rõ thứ tình cảm "thích" ban đầu cô dành cho Kiều Mục suốt bao nhiêu năm đến giờ đã thành "yêu". Thích chỉ đơn giản là chút tương tư thuần khiết của học sinh trung học, còn yêu là lời sâu nặng mà một người trưởng thành, lý trí cũng khó nói ra. Nhắm mắt lại, tưởng tượng Kiều Mục đang ở trước mặt, cô nhẹ nhàng nói cho cậu biết, cũng là tự nói với mình:

Kiều Mục à, mình yêu cậu bao nhiêu năm như vậy, nhưng tuyệt không hối hận.

Chấp nhất như vậy, cô đã yêu cậu biết bao nhiêu năm. Tình ý miên man tựa như đã dệt đầy những năm tháng thanh xuân của cô. Nhưng… tình cảm cuối cùng chỉ như hư thoại! Có điều… cô không hối tiếc.

Cho rất nhiều, nhận chẳng bao nhiêu mà sinh ân hận, xót xa, đó là chuyện của kinh tế học. Tình yêu chân chính là bất luận được mất đều không oán không hận.

Hôm sau, tại ga Thượng Hải, Kiều Mục một mực xách hành lý của Tần Chiêu Chiêu tới tận khi cô lên tàu, còn dặn dò cô tới Thâm Quyến nhớ báo

https://thuviensach.vn

tin cho cậu biết là cô đã tới nơi bình an.

Cô chần chừ mãi, cuối cùng cũng nói: "Kiều Mục, cậu có thấy Phương Thanh Dĩnh bạn mình là một cô gái tốt không?"

Rất yêu, rất yêu anh nên em nguyện để anh đi về miền hạnh phúc… Không thể có được tình yêu của Kiều Mục nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn mong cậu có thể tìm được một tình yêu trong sáng. Cô cảm thấy Phương Thanh Dĩnh là người thích hợp.

Kiều Mục hơi ngẩn người, rồi hiểu ý rất nhanh, mỉm cười vẻ cảm động. "Cậu không cần lo cho mình đâu. Chuyện của mình, mình tự biết chừng mực."

"Nhưng Phương Thanh Dĩnh thực sự rất tốt."

Tần Chiêu Chiêu còn muốn cố níu, kể ra một tràng ưu điểm của Phương Thanh Dĩnh. Kiều Mục trầm ngâm một lát, cuối cùng nói thẳng: "Tháng sau Minh Mẫn sang Pháp, sẽ đi ba năm. Ba năm này mình không tìm bạn gái."

"Ý cậu là… cậu muốn đợi cô ấy ba năm?"

Kiều Mục gật đầu. "Cậu không cười mình ngốc chứ?"

Đương nhiên Tần Chiêu Chiêu không thể chê cậu ngốc, vì trên phương diện tình cảm, chính bản thân cô cũng không phải "người thông minh". Ban đầu cô còn hơi bất ngờ, nghĩ một chút thấy hoàn toàn hợp lý.

Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn đã mơ hồ lưu luyến từ ngày học trung học, duy trì đến tận lúc lớn, gắn bó nhiều năm. Thật ra tình cảm của họ rất tốt, bao nhiêu mâu thuẫn đều đến từ đủ loại khó khăn bên ngoài. Lăng Minh Mẫn là cô gái chưa từng trải qua cuộc sống vất vả, tuổi trẻ cao ngạo, không

https://thuviensach.vn

cam tâm tốt nghiệp rồi vùi mình vào những câu chuyện gạo muối thường tình. Còn Kiều Mục gặp phải biến cố lớn lao trong đời, càng hiểu tình thân có ý nghĩa ra sao, chỉ cần được bình yên bên người mình yêu thương nhất là đủ với cậu rồi. Hai người hai mục tiêu, trống đánh xuôi kèn thổi ngược, đánh dấu chấm hết cho tình cảm luyến lưu của họ. Có lẽ, ba năm xa cách trùng dương, tự mình tha phương xứ người sẽ giúp Lăng Minh Mẫn có thể nhận thức được thế sự, hiểu được cái gì mới là thứ đáng để theo đuổi. Có lẽ… đây là nguyên nhân khiến Kiều Mục chờ đợi?

"Cậu đã nói với Lăng Minh Mẫn sẽ chờ cô ấy ba năm sao?"

"Không, chuyện này mình tự quyết định thôi, không nói cho cô ấy biết. Mình nguyện ý chờ cô ấy là việc của mình, nếu cô ấy biết sẽ thành áp lực. Có thể ở Pháp ba năm, cô ấy sẽ tìm được người thích hợp hơn mình, nếu thế, cô ấy sẽ không phải băn khoăn vì mình. Còn không tìm được ai, vẫn thấy mình là người tốt nhất thì quay đầu lại vẫn thấy mình còn ở đây chờ cô ấy."

Tần Chiêu Chiêu lại thêm một lần nữa hâm mộ Lăng Minh Mẫn từ đáy lòng. Cô ấy thật hạnh phúc khi được Kiều Mục yêu như vậy.

"Kiều Mục, mình chúc cậu đạt được hạnh phúc mà cậu mong chờ."

"Tần Chiêu Chiêu, mình cũng chúc cậu có thể tìm được hạnh phúc thuộc về riêng cậu."

Lời chia tay cuối cùng giữa ga Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục đều chúc phúc cho nhau. Tuy giữa họ không thể có tình yêu nam nữ nhưng vẫn còn tình cảm bạn bè. Thứ tình cảm này có lẽ thiếu đi cái nồng nàn rạo rực như lửa, nhưng giữa bộn bề cuộc sống sau này, đây vẫn giống như dòng suối sâu, chảy mãi cùng năm tháng.

https://thuviensach.vn

Phần năm: Cùng ai sớm sớm chiều chiều (2004 – 2010)

Người cô toàn tâm toàn ý thích giờ đã thành chồng của cô gái khác, người từng hết lòng hết dạ thích cô giờ cũng có bạn gái mới. Bất kể là Kiều Mục hay Lâm Sâm, họ đều có đôi có cặp, đã tìm được một nửa của mình; chỉ còn lại mình cô vẫn đơn côi lẻ bóng. Thê lương này biết ngỏ cùng ai?

https://thuviensach.vn

Chương 1

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, bất tri bất giác Tần Chiêu Chiêu đã tới Thâm Quyến được ba năm.

Ba năm đổi bốn công ty, hiện tại cô đang làm việc cho một công ty cổ phần ở La Hồ. Công việc xoàng xĩnh, lương tháng tầm tầm.

Đàm Hiểu Yến nói như vậy là không tệ. "Lương tháng của mình với Thành Kiệt cộng lại chỉ suýt soát bốn ngàn, mình cậu lương bốn ngàn rồi. Mình còn thấy đỏ mắt." Nhưng cũng thừa nhận: "Có điều, sống ở nội thành Thâm Quyến mà tháng thu nhập bốn, năm ngàn cũng chỉ hơn người nghèo tí chút."

Tuy Tần Chiêu Chiêu không phải để dành tiền mua nhà, mua xe nhưng phí sinh hoạt, tiền thuê nhà, đi xe, điện thoại, cưới hỏi… cũng không ít. Cô cũng được xem là người chi tiêu tiết kiệm, nhưng có thế nào vẫn không để ra được bao nhiêu. Đi làm ba năm mới để ra được ba vạn đồng.

So sánh ra, vợ chồng son như Đàm Hiểu Yến còn để dành được nhiều tiền hơn cô. Dù sao cũng là hai người cùng làm để dành, hơn nữa hai người sống ở ngoại thành, được bao ăn ở, chi tiêu giảm được một khoản lớn. Họ cũng không phải người tiêu pha bậy bạ nên giờ đã có được sáu vạn đồng.

Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp được hai năm thì Đàm Hiểu Yến kết hôn. Ngày kết hôn, cô mặc áo cưới ba lần, một lần mở tiệc ở Tứ Xuyên quê Thành Kiệt, một lần ở nhà gái đón tiếp thân hữu họ hàng, thêm một lần ở Thâm Quyến mời bạn bè cùng chỗ làm. Đàm Hiểu Yến đùa một tháng xin nghỉ mà cô cứ "kết hôn đi kết hôn lại". Tần Chiêu Chiêu đặc biệt xin nghỉ về quê làm phù dâu trong lễ cưới bạn tốt.

https://thuviensach.vn

Kết hôn là chuyện tốt, vốn nên vui vẻ mới phải, vậy mà ba mẹ Đàm Hiểu Yến lại vừa mừng vừa lo. Trước lúc đưa con gái lên xe hoa về nhà chồng, mẹ Đàm Hiểu Yến còn không kìm lòng được nước mắt lã chã, ba cô có phần cứng rắn hơn. Ông nắm tay con gái dặn dò: "Hiểu Yến, đã lấy chồng rồi, từ nay thành người lớn, sau này phải sống tốt với Thành Kiệt nghe không?" Rồi lại nắm tay con rể, thận trọng nói với Thành Kiệt: "Ba giao Hiểu Yến cho con, con nhất định phải đối xử tốt với nó nhé!"

Lời ba nói làm hai mắt Đàm Hiểu Yến đẫm lệ, phù dâu Tần Chiêu Chiêu cũng rơm rớm. Ngày trước xem ti vi, thấy cảnh nàng dâu về nhà chồng nước mắt lưng tròng vẫn thấy thật kỳ lạ. Kết hôn là hỷ sự, cớ gì phải khóc lóc? Đâu phải sinh ly tử biệt, thích là có thể về nhà thăm mẹ được mà. Đến giờ thấy cảnh ba mẹ dặn dò con gái sắp về nhà chồng, thấy được gương mặt kín nếp nhăn lưu luyến không muốn rời xa con gái, cô mới thật sự hiểu được.

Trước mặt ba mẹ, Đàm Hiểu Yến không dám khóc, sợ rằng sẽ khiến ba mẹ thêm buồn. Cố nén đến tận khi bước chân lên xe hoa rồi cô mới khóc òa, nước mắt lã chã trôi cả phấn son. Đến đêm động phòng, cô lại khóc thêm lượt nữa, vì em họ kể cho cô, lúc sáng cô và Thành Kiệt đi rồi, ba cô lại khóc trước mặt bạn bè thân hữu, một lát sau mới kiềm chế được.

Tần Chiêu Chiêu về nhà kể lại cho ba mẹ nghe, ba cô vốn không phải người nhiều lời cũng xúc động gật đầu. "Cũng dễ hiểu thôi. Nuôi con gái hai mươi mấy năm coi như bảo bối, giờ gả về nhà người, phận làm cha làm mẹ sao nỡ đây?"

Mẹ cô vừa bực vừa buồn cười. "Con gái hai mấy tuổi rồi còn hỏi ngốc thế sao? Con gái lớn ai chẳng phải lấy chồng, có điều đừng có học theo Hiểu Yến lấy chồng xa cho khổ. Tốt nhất nên tìm một chàng trai nào quê ở đây, sau này muốn về với mẹ cũng gần."

https://thuviensach.vn

Kết hôn xong, Đàm Hiểu Yến và Thành Kiệt vẫn sống trong ký túc xá nhà máy; nhà máy cũng rất có tình, phân cho họ một gian nhà riêng. Hai người định thừa lúc trẻ cố gắng kiếm tiền, dành dụm sau này về quê mở một hàng quán nhỏ làm ăn. Vốn họ định mua nhà ở ngoại thành Thâm Quyến, nhưng giá nhà cửa giờ cũng không hề rẻ, giá cả tăng đến chóng mặt.

Đàm Hiểu Yến nói: "Không mua nổi nhà ở Thâm Quyến, hay là cố gắng kiếm tiền ở đây rồi về quê mua nhà? Mua một căn ở Thâm Quyến cũng bằng ba, bốn căn ở quê."

Cô lại hy vọng Tần Chiêu Chiêu có thể trụ ở Thâm Quyến, nửa đùa nửa thật: "Chiêu Chiêu, hay cậu xem có kiếm được một "thành phần tinh anh" có xe có nhà nào ở nội thành rồi lấy phắt đi. Nếu không thì tìm một người nào có thể cùng cậu kiếm tiền mua nhà ấy. Thâm Quyến vẫn rất tốt, đừng về quê làm gì. Cậu ở Thâm Quyến, sau này mình có lên Thâm Quyến chơi cũng có chỗ ở không mất tiền."

Tần Chiêu Chiêu cười cười không đáp. "Thành phần tinh anh" có nhà có xe đâu phải dễ tìm, những người đàn ông có điều kiện tốt như vậy ở Thâm Quyến rất đắt hàng. Người ta có câu: "Trên trời có bao nhiêu vì sao sáng thì Thâm Quyến có bấy nhiêu trái tim muốn lấy chồng." Mọi người đều biết Thâm Quyến hiện nay mất cân bằng nam nữ trầm trọng, rất nhiều công ty, số nhân viên nữ gần như chiếm tuyệt đối.

Ví dụ như công ty của Tần Chiêu Chiêu, tám mươi phần trăm là nữ; hai mươi phần trăm nam còn lại, trừ đi những người đã kết hôn hay có bạn gái, những người còn lại chưa chắc đã phù hợp. Thiếu cơ hội lựa chọn, cuộc sống quẩn quanh nhỏ hẹp khiến nhiều cô gái đành để tuổi xuân cứ thế ngậm ngùi trôi đi.

https://thuviensach.vn

Kế toán trưởng họ Lôi ở công ty của Tần Chiêu Chiêu tới giờ vẫn chưa kết hôn. Chị có dáng người mảnh mai, tướng mạo đoan trang, khí chất nho nhã, mọi mặt đều tốt nhưng đã ba mươi hai tuổi vẫn chưa có chồng. Từ ngày tốt nghiệp đại học, chị chỉ một mực chú tâm vào phát triển sự nghiệp, đến khi sự nghiệp ổn định mới bắt đầu lo lắng chuyện riêng, lúc ấy mới nhận ra giờ đối tượng ít quá rồi. Những người xấp xỉ tuổi mình đều đã kết hôn, cho dù chưa lấy vợ cũng muốn tìm đối tượng trẻ trung. Không ít đối tượng phù hợp còn nói: "Nếu muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, tốt nhất nên giới thiệu những cô dưới hai mươi lăm."

Hai mươi lăm là độ tuổi tương đối lửng lơ, nói lớn không lớn, nói nhỏ tuyệt đối không nhỏ, gọi thiếu nữ thì ngượng miệng, mà gọi bà cô thì chưa đủ già. Con gái hai mươi lắm tuổi tựa như đóa hoa tươi đang bung nở, nhưng hoa nở tới cực hạn cũng là tiền đề cho sự suy tàn rụng rơi. Tuổi xuân như hoa, ngày xanh chẳng còn mấy nỗi.

Năm 2007, Tần Chiêu Chiêu vừa tròn hai mươi lăm. Đến tuổi này, người thân, bằng hữu bắt đầu sốt ruột chuyện chồng con cho cô: "Nên tìm đối tượng đi, không có người yêu là thành gái lỡ thì đấy."

Ngày trước, Đàm Hiểu Yến muốn giới thiệu một vị quản lý ở xưởng cho cô, vài đồng nghiệp gợi ý cho bạn học cũ, về nhà ăn Tết ở Trường Cơ cũng có người nhiệt tình làm mối, tất thảy cô đều nhẹ nhàng xin miễn. Một là không thích kiểu xem mặt; hai là lòng tĩnh như nước, không có khát khao yêu đương; thứ nữa, cô thấy mình còn rất trẻ, cứ từ từ tìm rồi người sẽ tới. Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên, không cần vội vã kiếm người xem mặt làm gì.

Thời gian như nước chảy mây trôi, hết hai hai, tới hai ba, tuổi hai tư cũng lướt qua trước mắt. Hai lăm tuổi, đối với chuyện riêng tư, Tần Chiêu Chiêu vẫn kiên trì giữ thái độ thuận theo tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Không bạn trai, không yêu đương, cuộc sống của Tần Chiêu Chiêu ở Thâm Quyến rất đơn giản, đi làm về hầu như chỉ ở nhà, rất ít giải trí tiêu khiển. Cô thuê một căn phòng mười hai mét vuông, nhà vệ sinh riêng, sống rất thoải mái. Tiền thuê nhà là khoản tốn kém nhất mỗi tháng, ăn mặc, đi lại có thể tạm bỏ qua, riêng ở - cô muốn phải sống thoải mái một chút, vì đây cũng coi như ngôi nhà của cô ở Thâm Quyến. Có khoảng trời riêng của mình, hằng ngày trừ lúc đi làm, còn lại cô đều ở nhà ôm laptop lên mạng hoặc vùi mình trong thư viện, đúng kiểu trạch nữ[1] điển hình.

[1] Chỉ những cô gái chỉ thích ru rú ở nhà đọc sách, xem phim…

Sống ở Thâm Quyến ba năm, cô không có thêm bạn bè tâm giao nào. Từ lúc đi làm, người với người chỉ có đua tranh giành giật lợi ích, sẽ rất khó tìm được những tình bạn thuần khiết như thời đại học, Giao tình với đồng nghiệp cùng công ty cũng bình thường, cùng ăn uống, mua sắm thì có thể, nếu để tâm sự thì chẳng có ai.

Tri kỷ số một của cô vẫn là Đàm Hiểu Yến, sau đó tới Tạ Á. Tuy cô và Tạ Á không sống cùng thành phố nhưng thời đại Internet "thế giới trong tầm tay", khi rảnh hai người vẫn thường lên mạng tán gẫu. Hai năm trước, Tạ Á đột nhiên chia tay Âu Dương Hạo, trở về Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu không biết nguyên nhân, cũng ngại không hỏi, chỉ cảm thấy khó hiểu. Tình cảm của hai người họ vốn rất tốt, sao có thể nói chia tay là chia tay? Lẽ nào giống như lời báo chí vẫn nói, thời đại phù phiếm, tình cảm của người hiện đại đã biến đổi nhiều, trụ cột tình yêu cũng quá lỏng lẻo, không thể trụ được trước khảo nghiệm của thời gian?

Ngoài ra, Tần Chiêu Chiêu vẫn duy trì liên lạc với Kiều Mục. Rời Thượng Hải, quan hệ của họ thân thiết hơn vài phần. Tuy rất ít gọi điện hay chat chit tán gẫu nhưng vẫn chăm viết thư. Hai người đều có tính cách hướng nội, nói chuyện với nhau cũng không biết nên nói gì, đổi lời nói thành chữ viết lại thấy lưu loát hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Trong thư, Kiều Mục kể cuộc sống của cậu vẫn như cũ, làm biên tập nhạc tương đối nhẹ nhàng, rảnh rỗi cậu dạy nhạc thêm. Hiện tại cậu vẫn sống ở ngôi nhà cũ với bà ngoại, nhà đã tăng giá, cậu Mục Tùng khuyên nên trả nhà, tiết kiệm tự mua một ngôi nhà nhỏ trong cậu từ chối không do dự. Cậu không định mua nhà ở Thượng Hải, giá nhà ở Thượng Hải rất cao, cậu không muốn biến thành nô lệ cho cái nhà. Huống chi cậu không có ý định ở lại Thượng Hải, sau này bà ngoại qua đời, cậu sẽ tới Hạ Môn sống như mong ước của mình.

Cô đề nghị: "Thật ra cậu có thể đưa bà tới Hạ Môn luôn bây giờ."

Kiều Mục đáp: "Bà mình sống cả đời ở Thượng Hải, nơi này là nhà của bà. Mình không thể bắt bà rời bỏ nơi quen thuộc này, sống tha hương những năm tháng cuối đời được."

Tần Chiêu Chiêu âm thầm thán phục sự săn sóc và bảo vệ của Kiều Mục dành cho bà.

Chương 2

Tháng Bảy năm 2007, mục giải trí của hầu hết các tạp chí lớn đều đưa tin quan trọng: cuối tháng Bảy, concert của ca sĩ thần tượng Trương Học Hữu sẽ được tổ chức tại sân vận động Thâm Quyến.

Lúc "Chuyến lưu diễn Châu Á 2007 – Trương Học Hữu đã lâu không gặp" diễn show thứ nhất hồi tháng Ba ở Quảng Châu, Tần Chiêu Chiêu đã có ý đến xem. Nhưng lúc đó bận việc nên không đi được, hơn nữa báo chí đưa tin Trương Học Hữu còn diễn hai show nữa ở Phật Sơn và Thâm Quyến, cô quyết định nhất định không bỏ lỡ concert ở Thâm Quyến. Lúc

https://thuviensach.vn

concert ở Thâm Quyến bắt đầu nhận đặt trước vé, Tần Chiêu Chiêu liền nhanh chóng đăng ký.

Có người đồng nghiệp thấy vậy thì cảm thấy vô cùng kỳ quái: "Tiểu Tần, bình thường không thấy em theo đuổi thần tượng nào, lúc nào cũng tiết kiệm, giờ lại cuồng nhiệt bỏ mấy trăm đồng đi xem liveshow sao?"

Mắt Tần Chiêu Chiêu thoáng hiện ký ức xa xăm, giọng nói mềm mại ngập tràn trìu mến: "Vì em rất thích các bài hát của Trương Học Hữu, thích từ lâu lắm rồi."

Cô vĩnh viễn không thể quên, chính giọng ca Trương Học Hữu đã đồng hành cùng cô suốt những tháng năm niên thiếu thuần khiết nhất đời người. Đặc biệt là bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất*, từng câu từng chữ như thấm đẫm tình đầu mong manh thời thiếu nữ của cô. Đi xem liveshow của Trương Học Hữu không phải là đi theo đuổi thần tượng mà là tìm về với những tháng năm như trước.

Liveshow "Trương Học Hữu đã lâu không gặp Thâm Quyến" diễn ra ngày Hai mươi bảy tháng Bảy tại sân vận động Thâm Quyến. Sân vận động lớn chật kín người, Trương Học Hữu vừa bước lên sân khấu biểu diễn, mấy vạn người xem ở dưới đã hò hét đinh tai nhức óc. "Ca thần" gươm sắc chưa mòn, hát solo suốt ba tiếng đồng hồ. Mỗi bài hát cất lên, người xem bên dưới lại ồn ào hát theo, rất nhiều người còn gào thét: "Trương Học Hữu, em yêu anh!" Không khí và cảnh tượng náo nhiệt dị thường khiến lòng người sục sôi cực điểm.

Trong liveshow, Trương Học Hữu công khai số tuổi thật, năm nay ông đã bốn mươi sáu tuổi, đã đứng trên sân khấu ca hát hai mươi ba năm. Tần Chiêu Chiêu không kiềm được xúc động, rơi lệ. Hai mươi ba năm… Ấy cũng là tuổi xuân của cô! Cô lớn lên cùng tiếng hát của ông, mỗi giai điệu quen thuộc vang lên lại nhắc nhở cô về những tháng năm khờ khạo.

https://thuviensach.vn

Trên sân khấu, Trương Học Hữu ca mãi những bài hát kinh điển năm xưa, gợi Tần Chiêu Chiêu nhớ về vô số ký ức thời trung học.

Vẫn nhớ năm xưa cô thích nhất bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất*, tới giờ cô vẫn đặt bài hát này làm nhạc chuông điện thoại; vẫn nhớ cô từng nhịn ăn nhịn mặc để tiết kiệm tiền mua album của ông; vẫn nhớ mỗi tiết tự học tối thường vừa học bài vừa nghe nhạc Trương Học Hữu; vẫn nhớ năm xưa có một bạn nam sinh lớp bên muốn tặng cô một băng nhạc; và nhớ… nhớ cả Lâm Sâm sưu tập trọn bộ album của Trương Học Hữu, là người hâm mộ ông nhất trong mắt các bạn học; nhớ cả chuyện Tết năm đó cậu hát *Mỗi ngày yêu em thêm một chút*…

Thật khéo, Tần Chiêu Chiêu vừa nhớ tới Lâm Sâm hát ngày Tết thì trên sân khấu, Trương Học Hữu cũng bắt đầu biểu diễn *Mỗi ngày yêu em thêm một chút* bằng tiếng Quảng. Giai điệu quen thuộc vang lên, cô không kìm được, nước mắt trào ra mà bản thân cũng không hiểu nổi lý do.

Tháng năm trôi đi, những tưởng rất nhiều chuyện đã phôi pha trong trí nhớ, mơ hồ khó có thể nhận ra. Mỗi bài hát gắn liền với những kỷ niệm xưa lại giục những ký ức đã chôn sâu dưới đáy lòng trỗi dậy thật sống động.

Âm nhạc có sức gợi nhớ vô cùng. Một bài hát đã từng khuấy động tơ lòng ta, cùng đồng hành với ta suốt quá trình trưởng thành cũng giống như một chiếc chìa khóa không gỉ sét, có thể tùy thời tùy lúc mở toang cánh cửa ký ức phủ kín bụi thời gian, thủ thỉ với ta về những chuyện xưa, những người cũ, những tình cảm mơ hồ ngây ngô. Nghe một bài hát cũ cũng giống như lắng nghe những câu chuyện tháng năm.

Đi xem liveshow của Trương Học Hữu, Tần Chiêu Chiêu có cảm giác thấy lại những ngày tháng xa xôi và cả thời niên thiếu của chính mình. Thời niên thiếu đã mãi mãi rời bỏ cô, nhưng những bài hát cũ tựa như cỗ máy

https://thuviensach.vn

thời gian phút chốc xóa nhòa mọi khoảng cách thời gian và không gian. Những giai điệu quen thuộc dắt cô về một thời đã xa, nhắc cô nhớ lại thuở áo trắng bồng bềnh trong nắng.

Kiếm tìm trong lời hát, hồi tưởng trong tiếng ca và tiễn đưa trong khúc nhạc.

Kiếm tìm thời gian đã trôi như nước, hồi tưởng những ngày tháng thuần khiết, vô tư và tiễn đưa tuổi hồng thơ ngây đã bị năm tháng phũ phàng cuốn trôi. Gió mưa năm ấy, nắng vàng năm ấy, cảnh xuân tươi đẹp ấy, trận mưa hè mát lành ấy, mùa thu thay lá đỏ ấy, tuyết nhẹ ngày đông ấy… Tất cả những thứ thuộc về ngày ấy đều đáng để kiếm tìm, để hồi tưởng, nhung nhớ và để tiễn đưa.

Tần Chiêu Chiêu nghe tiếng thông báo liveshow kết thúc trong nước mắt. Liveshow cực kỳ thành công, điều khiến cô nuối tiếc nhất là Trương Học Hữu không hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* mà cô yêu thích. Cô đã mong muốn có thể nghe ông hát live bài hát đã làm rung động trái tim mình biết bao, vậy mà cuối cùng không thể thực hiện được tâm nguyện. Giống như cô đã yêu Kiều Mục bao nhiêu năm nhưng ước muốn vẫn không thể thành sự thật.

Nhưng ông lại biểu diễn *Mỗi ngày yêu em thêm một chút*, trong trí nhớ của cô từng có một chàng trai đã xúc động hát bài hát này. Chuyện đã nhiều năm nhưng cô vẫn nhớ kỹ lúc Lâm Sâm hát xong bài hát ấy, các bạn xôn xao hỏi cậu mỗi ngày yêu ai thêm một chút? Cậu còn ngượng ngùng liếc sang cô, đôi mắt sáng lấp lánh.

Tốt nghiệp cấp ba xong, Tần Chiêu Chiêu chưa một lần gặp lại Lâm Sâm. Mỗi lần vô tình nhớ tới cậu, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh thuở niên thiếu. Có điều, nhẩm lại mới biết, hóa ra họ đã xa cách bảy năm rồi. Bảy năm đủ để một cậu thiếu niên trở thành một người đàn ông chín chắn. Năm

https://thuviensach.vn

tháng quả thật có thể bỏ rơi con người, hồng hoa lục liễu năm nào trải năm này tháng khác cuối cùng đã thành hồng tàn lục phai, thanh xuân trôi theo thời gian như cánh chim nhỏ một đi không trở lại. Bất tri bất giác, họ đều đã trưởng thành cả rồi.

Tần Chiêu Chiêu đã lâu không hay tin về Lâm Sâm. Tốt nghiệp đại học liền chuyển tới Thâm Quyến. Năm thứ nhất không về nhà ăn Tết, công ty cần người trực Tết, nhân viên mới vào không xung phong thì ai sẽ xung phong? Cô bấm bụng ở lại trực Tết. Sang năm thứ hai đã vững chắc ở đây, thừa dịp bạn cùng phòng về quê, cô đón ba mẹ xuống Thâm Quyến ăn Tết giống chị Tiểu Đan năm ấy, để ba mẹ nửa đời vất vả biết mùi xa hoa, tráng lệ của thành phố lớn. Hai năm liền không về ăn Tết, hầu như mất liên lạc với bạn học cũ. Nhất là mấy năm gần đây, điện thoại di động trở nên thông dụng, đến công nhân cũng có di động, máy bàn nhà cô đã bị cắt. Tần ba có di động, Tần mẹ cũng có điện thoại cầm tay, máy bàn chẳng còn tác dụng gì. Chiếc điện thoại bàn mất mấy ngàn đồng để mắc năm xưa đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử của nó. Điện thoại bàn không còn, bạn học cũ chẳng còn cách nào tìm được cô nữa.

Tần Chiêu Chiêu cũng không cố gắng liên lạc lại với bạn học cũ. Dù sao cũng tốt nghiệp nhiều năm rồi, năm tháng dài rộng, giữa đường đời bọn họ chỉ là một đám bạn cùng sánh bước một đoạn đường. Gặp nhau, rồi dần phôi pha theo dòng chảy thời gian, lâu dần thành quên, âu cũng là lẽ thường tình.

Nhưng vẫn còn có người, dẫu đã lạc theo năm tháng nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn mãi mãi không thể quên… ví như Lâm Sâm. Thứ vẫn vương, nhung nhớ này không phải là tình yêu, chỉ là một chút tình cảm nhẹ nhàng mà bền bỉ.

Lần cuối nghe tin tức về Lâm Sâm là kỳ nghỉ đông năm thứ tư đại học. Ngày ấy Chu Minh Vũ kể Lâm Sâm đã thi vào trường quân đội, còn cho cô

https://thuviensach.vn

số điện thoại ký túc xá của cậu. Cô chưa một lần gọi vào số ấy, năm này qua năm khác, cậu hẳn đã ra trường, số điện thoại này cũng chẳng còn tác dụng. Mấy lần lọc danh bạ điện thoại, nhìn thấy dãy dố mang tên "Lâm Sâm", cô đã nghĩ nên xóa, nhưng cuối cùng vẫn âm thầm giữ lại.

Cô không biết vì sao mình cứ giữ mãi số điện thoại ấy, có lẽ, muốn dựa vào đây để níu giữ những tháng năm trung học mỗi lúc một rời xa. Lâm Sâm… Cái tên này giống như một lời chú thích cho những năm tháng tươi sáng nhất thời thanh xuân của cô.

Không biết giờ cậu thế nào? Có khỏe không? Đã thích ai chưa? Hay đã có gia đình riêng của mình rồi? Cô chân thành hy vọng cậu có thể sống thật tốt, thật hạnh phúc. Cậu xứng đáng có được niềm hạnh phúc của riêng mình.

Ít lâu sau liveshow Trương Học Hữu, Tần Chiêu Chiêu nhận được email của Kiều Mục báo Lăng Minh Mẫn sẽ không về nước.

Họ đã tốt nghiệp được ba năm, Tần Chiêu Chiêu vẫn nhớ Kiều Mục từng tự hứa sẽ âm thầm chờ Lăng Minh Mẫn ba năm. Tới giờ kỳ hạn ba năm đã tới, rốt cuộc Lăng Minh Mẫn sẽ không quay về ư? Lúc viết thư cho Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu khéo léo hỏi chuyện này, cậu đáp Lăng Minh Mẫn tốt nghiệp xong, muốn ở lại Pháp làm việc, không có ý định về nước.

Kiều Mục chờ đợi thất bại, thế giới tình cảm của cậu giờ đây lại hoang vu, tịch mịch. Lòng Tần Chiêu Chiêu lại lăn tăn gợn song. Không ai thân thiết với Kiều Mục hơn cô, không ai hiểu cậu bằng cô, càng không có ai yêu cậu nhiều như cô. Có điều, Kiều Mục vẫn không hiểu điều này. Có khi nào cậu bỗng ngoảnh đầu nhìn lại, nhận ra cô mới là người thích hợp nhất với cậu hay không?

https://thuviensach.vn

Hay là, cô cũng nên chờ cậu vài năm giống như cậu đã đợi Lăng Minh Mẫn, để tự cậu nhận ra cuộc sống và người mà cậu thực lòng yêu thương? Nhưng cô đã hai mươi lăm rồi, còn có thể chờ được không?

Đàm Hiểu Yến vẫn hận rèn sắt không thành thép. "Thảo nào mình giới thiệu đối tượng cho cậu, cậu nhất định không chịu đi gặp, hóa ra cậu vẫn còn mơ tưởng tới Kiều Mục. Cậu đừng u mê mãi thế, nếu cậu ta thích cậu thì đã thích rồi, còn để cậu ngây ngốc đợi hết năm này đến năm khác hay sao?"

Tần Chiêu Chiêu không thừa nhận mình ngốc. "Chẳng qua mình chưa gặp được ai khiến mình thật sự có cảm giác mà thôi, nên mình vẫn cảm thấy cậu ấy là người tốt nhất."

"Mình giới thiệu cho cậu, cậu có chịu đi gặp đâu, thế thì làm sao mà gặp được? Nếu cậu chịu đi, biết đâu có thể gặp được một người khiến cậu có cảm giác?"

Bất kể Đàm Hiểu Yến nói sao, Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy đi xem mặt là chuyện vô cùng khó chịu. Một nam một nữ vốn không quen biết, chỉ cần vì kết hôn mà bị buộc lại với nhau. Gượng cười, bắt tay, trò chuyện vài câu, tiếp tục gắng sức tìm đề tài để nói. Cứ nghĩ tới những chuyện xấu hổ này cô lại thấy chùn bước.

Đàm Hiểu Yến hết cách. "Chiêu Chiêu, cậu cứ ngồi đấy mà ôm cây đợi thỏ đi, xem cậu có thể chờ được con thỏ kia hay không."

Ôm cây đợi thỏ, đây là hình dung chính xác nhất về chuyện tình cảm của Tần Chiêu Chiêu. Tới tận bây giờ cô vẫn âm thầm kiên trì, liệu có khi nào thấy được "mây mờ tan đi, trăng sáng hiện hình" hay không?

https://thuviensach.vn

Tháng Mười năm nay, mùa thu cũng là mùa gặt, Đàm Hiểu Yến cũng gặt hái được kết tinh tình yêu của mình và Thành Kiệt. Bác sĩ xác nhận cô đã mang thai sáu tuần, đến Thế vận hội 2008 sẽ hạ sinh một cậu bé Olympics.

Tần Chiêu Chiêu nhận điện thoại, trong lòng mừng cho bạn, luôn miệng chúc mừng. Cúp máy rồi, trong lòng cô dâng lên một nỗi xúc động: Đàm Hiểu Yến sắp làm mẹ rồi, năm tháng thật giống một pháp sư cao tay, cô bé ngây thơ ngày nào giờ đã sắp thành mẹ trẻ con rồi.

Có bầu ba tháng, bụng Đàm Hiểu Yến dần lộ. Chồng cô rất cưng vợ, luôn cố gắng cho cô ăn uống thật ngon. Đồ ăn trong xưởng không ngon lành, mỗi tuần anh đưa Hiểu Yến đi ăn tiệm hai bữa. Gà vịt, thịt bò luân phiên thay đổi, đảm bảo đầy đủ chất dinh dưỡng cho cô. Hoa quả cũng không thiếu, cam vàng, nho tím, kiwi… đều là những thứ thường ngày Đàm Hiểu Yến vẫn thích ăn nhưng tiếc tiền không dám mua. Đến giờ cô đang mang bầu, tất nhiên có thể bỏ qua những việc khác nhưng không thể bạc đãi đứa nhỏ trong bụng.

Tần Chiêu Chiêu thường chạy tới thăm Đàm Hiểu Yến, cô không bao giờ đến tay không, nếu không mang theo một hộp đồ ăn ngon mình tự làm như sườn xào chua ngọt, cánh gà kho tàu… thì sẽ xách theo một túi hoa quả tươi, cười hì hì mà nói góp phần giúp bà bầu cân bằng dinh dưỡng.

Đàm Hiểu Yến cũng không khách sáo, được tặng gì cũng ăn bằng sạch nhưng chưa một lần nói cảm ơn. Tình cảm giữa hai người giờ còn hơn cả chị em gái, không cần thiết phải làm bộ khách khí. Đàm Hiểu Yến chỉ giả bộ thở dài. “Nguy to rồi, ăn của cậu nhiều thế này, về sau cậu kết hôn mà không lễ hậu thì sao đáp hết ân tình!”

Chương 3

https://thuviensach.vn

Trước Tết 2008, Tần Chiêu Chiêu tính toán đặt vé tàu để cuối tháng Một cùng về quê ăn Tết với vợ chồng Đàm Hiểu Yến và Thành Kiệt. Chuyện quan trọng trước mắt là kiếm cho được ba vé tàu về quê, tàu Tết xưa nay vẫn khó kiếm vé, chuẩn bị sớm chút nào hay chút đó. Vất vả rắc rối một hồi, cuối cùng cô cũng mua được ba vé giường nằm ngày Ba mươi tháng Một, vui mừng gọi điện báo cho Đàm Hiểu Yến: "Mình mua được vé tàu rồi, năm nay chúng ta có thể về nhà ăn Tết."

Lúc ấy Tần Chiêu Chiêu không biết, cô vui mừng quá sớm.

Những năm trước, vé tàu Tết vẫn vô cùng khó kiếm, phải mua được vé thì mới an tâm. Nhưng mùa xuân 2008, mua được vé cũng không thể đi được. Một trận mưa tuyết nghiêm trọng khiến tàu Tết năm nay gần như tê liệt.

Giữa tháng Một năm nay, phía đông và tây nam, nhất là các tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc, Giang Tô, Giang Tây, An Huy… gánh chịu trận mưa tuyết tệ hại nhất suốt năm mươi năm qua. Các tuyến đường sắt Kinh Quảng (Bắc Kinh – Quảng Châu), Kinh Cửu (Bắc Kinh – Cửu Long), Tương Cống (Hồ Nam – Giang Tây), Tương Kiềm (Hồ Nam – Quế Châu) buộc phải chậm lại hoặc dừng hẳn. Từ ngày Hai mươi lăm tháng Một, thiên tai khiến tuyến đường sắt Kinh Quảng không thể hoạt động bình thường, mấy tuyến tàu bị hoãn không thể rời khỏi ga Quảng Châu khiến hành khách bị tắc lại nhà ga. Ngày Hai mươi sáu, Hai mươi bảy tháng Một, hành khách từ các vùng ngoại thành, tam giác Từ Châu và nội địa Quảng Châu không ngừng ùn ùn kéo về ga Quảng Châu. Sân ga rộng cỡ sân bóng đá đầy ắp người, báo chí đưa tin số người bị nghẽn lại tại đây ngày Hai mươi bảy lên tới mười bảy vạn.

https://thuviensach.vn

Đọc tin tức trên báo và trên mạng, lòng Tần Chiêu Chiêu bắt đầu bồn chồn. Không chỉ ùn tắc ở nhà ga Quảng Châu, mưa tuyết còn gây đình trệ và hủy nhiều chuyến bay tại sân bay quốc tế Bạch Vân ở Quảng Châu. Tất cả các nhà ga, sân bay, các tuyến đường cao tốc ở Quảng Đông đều đầy ắp người hồi hương bị nghẽn đường. Cô biết, nếu tình hình này kéo dài, chỉ sợ đến Ba mươi họ cũng không thể bắt tàu về nhà được. Dẫu vẫn ôm hy vọng đến hôm đó đường sắt sẽ hoạt động lại bình thường, nhưng băng tuyết đóng chặt đường ray sao có thể tan nhanh như vậy? Ngày Hai mươi chín, báo chí đưa tin số người kẹt ở ga Quảng Châu đã lên đến con số năm mươi vạn.

Hôm sau đã là ngày Ba mươi, rốt cuộc có nên tới ga Quảng Châu hay không? Tần Chiêu Chiêu cảm thấy khó xử, khó khăn lắm mới có thể đặt được vé giường nằm, cô không cam tâm hủy bỏ như vậy. Hơn nữa, cô rất muốn về nhà ăn Tết, có lẽ nên tới ga xem xét tình hình rồi tính tiếp.

Kiều Mục gửi email khuyên cô không nên đi, cậu nói nhà ga chật hẹp, mấy chục vạn người chen chúc, mật độ quả thật quá kinh khủng. Nhiều người bon chen ở một nơi như vậy rất dễ xảy ra sự cố, tuy chính quyền Quảng Châu đã huy động mấy ngàn cảnh sát tới duy trì trật tự và khơi thông bế tắc nhưng cơ bản chẳng có tác dụng gì.

“Chiêu Chiêu, tốt nhất đừng đi. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất[1], lỡ như có chuyện xảy ra cũng khó xử trí.”

[1] Câu thành ngữ nhắc nhở người ta làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không may, khó lường xảy ra.

Đồng nghiệp trong công ty cũng nhất loạt khuyên cô không nên đi.

“Em xem tin tức đi, năm chục vạn người châu đầu vào đó rồi, thêm em chạy tới đó nữa chỉ thêm loạn thôi!”

https://thuviensach.vn

“Phải đấy, không biết tình hình thế nào mà chạy tới còn dễ hiểu, đã rõ rành rành như vậy còn tìm tới thì chỉ chuốc mệt vào thân thôi. Đến lúc ấy, muốn đi không được, còn bị kẹt lại ở nhà ga thì khổ.”

“Cứ cho là lên được tàu đi, ai dám chắc là tàu có thể xuất phát đúng giờ. Bao nhiêu tàu xe đã bị kẹt lại giữa trời mưa to tuyết lớn, bị vây giữa trời tuyết còn thảm hại hơn.”

“Phải đấy, lên được tàu rồi lại bị kẹt giữa đường là khổ nhất. Thời tiết thế này tốt nhất đừng về nhà, cứ cố đi chỉ khiến người nhà thêm lo lắng thôi, về muộn vài ngày còn khiến người nhà lo lắng hơn. Giờ trên mạng đã có không biết bao nhiêu người đăng tin tìm thân nhân rồi.”

“Cậu xem đây này, hai ngày nay khắp các diễn đàn đăng mấy trăm tin tìm kiếm thân nhân đang mắc kẹt trên tàu hoặc giữa đường, chỉ xem cũng thấy khó chịu rồi. Mắc kẹt mấy ngày liền không ăn không uống giữa trời đông lạnh lẽo thế này thật sự rất thảm! Người lớn còn đỡ, người già, trẻ con chịu sao nổi?”

Một số đồng nghiệp tính toán về quê ăn Tết đều lục tục trả lại vé hoặc bỏ luôn ý định. Hôm trước, một đồng nghiệp tên Tiểu Lưu quê gốc An Huy có một đồng hương bắt xe về Hợp Phì, kết quả đường quốc lộ gần An Huy bị tuyết phủ kín, vô số xe cộ muốn tiến không được, muốn lùi không xong, bị tắc lại trên đường. Đường quốc lộ thăm thẳm giờ thành bãi đỗ xe. Hết xe này đến xe khác, hành khách đói khổ, lạnh rét chửi bới cũng vô dụng, có trời mới biết đến khi nào xe mới có thể đi tiếp. Tệ nhất là thời tiết xấu đến sóng di động cũng chập chờn, gia đình không liên lạc được, vô cùng lo lắng.

Có vết xe đổ này, tất cả mọi người đều chùn chân. An toàn là số một, không về ăn Tết cũng tạm bỏ qua được.

https://thuviensach.vn

Ba mẹ Tần Chiêu Chiêu cũng gọi điện dặn cô trả vé tàu, dứt khoát không được chen chúc lên tàu giờ này. Ba mẹ còn nói năm nay thời tiết ở quê vô cùng tệ hại, đầu tháng Một còn tưởng không có chuyện gì, ai ngờ cuối tháng ngày nào cũng có mưa tuyết, vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo.

"Mẹ sống chừng này tuổi, lần đầu tiên thấy cảnh mùa đông lạnh giá thế này. Trường Cơ mất nước, mất điện ba ngày nay, chẳng biết bao giờ mới có lại. Thế nên Chiêu Chiêu không về thì tốt hơn, về rồi có muốn tắm một cái cũng không có nước ấm, ban đêm không có đèn đuốc tối om om, con cứ ở lại Thâm Quyến ăn Tết đi."

Tần Chiêu Chiêu tìm vợ chồng Đàm Hiểu Yến và Thành Kiệt để thương lượng, hai người cũng được người nhà dặn dò không nên về. Mẹ Đàm Hiểu Yến còn dặn dò: "Giờ con đang có thai, đừng có chen chúc ở ga làm gì. Mẹ xem tin tức, giờ mấy chục vạn người đang kẹt ở ga Quảng Chân. Con tuyệt đối không được mạo hiểm, cứ chờ vài ngày nữa cho an ổn rồi hẵng về, không nhất thiết phải về nhà trước Tết đâu."

Vốn Đàm Hiểu Yến cũng tiếc rẻ như Tần Chiêu Chiêu, tiếc chiếc vé giường nằm lại nóng lòng muốn được về quê, vốn định thử tới ga Quảng Châu xem sao rồi tính tiếp nhưng Thành Kiệt cương quyết phản đối, bạn bè thân hữu cũng trăm miệng một lời khuyên bảo. Cuối cùng, cô đành từ bỏ ý định, ba người đồng ý trả vé.

Lên mạng chuyện phiếm, Tạ Á cũng nói không về quê ăn Tết được như Tần Chiêu Chiêu. Nhà Tạ Á ở Hồ Nam, là nơi chịu hậu quả nghiêm trọng nhất trong đợt thiên tai này. Từ Thượng Hải về Hồ Nam không mua được cả vé tàu xe lẫn vé máy bay. Cô vô cùng lo lắng cho ba mẹ ở Trường Sa, ngày nào cũng gọi điện về.

Nhà Tạ Á đã mất điện ba hôm, ba mẹ cô không có cả máy sưởi ấm để dùng, chỉ biết ôm túi chườm sưởi ấm. Mưa tuyết nghiêm trọng khiến giá cả

https://thuviensach.vn

hàng hóa tăng vọt, cây nến hai hào bị đội thành năm đồng; bình nước sáu đồng đẩy lên hai mươi lăm đồng; người đến siêu thị mua đồ ăn thức uống cũng đông hơn. Mọi người tranh nhau mua đồ không màng giá cả. Trận bão tuyết lớn nhất năm mươi năm nay ảnh hưởng vô cùng lớn tới sinh hoạt thường ngày, mọi người bắt đầu tích trữ đồ ăn.

Ba mẹ Tạ Á cũng tới siêu thị mua đồ… hoặc phải nói là "giành giật" đồ. "Giành giật" được hai bình dầu ăn, ba túi gạo, chục cân mì… giờ không cố mua chỉ e sau này không có mà mua. Khu rau củ ở siêu thị tăng giá đột biến, cải thìa hai đồng chin một cân đã là rẻ lắm rồi. Cải thảo hai đồng rưỡi, củ cải trắng sáu đồng, ớt xanh bảy đồng, hành mười đồng, tỏi mười lăm đồng một cân. Ba mẹ cô bực bội: "Tức quá, lợi dụng quốc nạn để kiếm tiền sao!?"

Chuyện khiến họ thực sự nổi nóng vẫn còn ở sau. Mất nước khiến người ta không thể tắm rửa tại nhà, chỉ có thể tới nhà tắm công cộng gần đó. Nhà tắm sơ sài cũng đòi năm mươi đồng một lượt, đúng là giá trên trời!

Tình hình trong nhà Tạ Á đều biết cô không thể về nhà, ba mẹ cũng không tới được chỗ cô, chỉ có thể liên lạc qua di động. Nếu chỉ có mưa tuyết cũng không đáng gì, có điều băng tuyết phủ kín đường, không điện không nước. Cô xem báo thấy đưa tin băng phủ ngập đường khiến người già ngã gãy xương rất nhiều, vì thế dặn đi dặn lại ba mẹ không có việc gì thì không nên ra ngoài, cẩn thận trơn ngã.

Có điều, sợ cái gì cái đó tới, ngày Ba mươi mốt mẹ Tạ Á ngã một cái ngay trước cửa nhà. Đường trơn trượt, bà đi chưa được mươi thước đã bị trượt chân, ngã ngồi xuống đất, theo bản năng chống tay trái xuống, gãy tay trái.

Vốn ba mẹ không muốn kể chuyện gãy tay cho con gái, nhưng cô gọi điện về đúng lúc hai người đang chờ khám ở bệnh viện. Điện thoại của ba là

https://thuviensach.vn

hàng hiệu cô mua, truyền âm rất tốt, cô nghe trong điện thoại thấy y tá lớn tiếng gọi: "XXX, mời chị vào phòng khám."

Tạ Á nghe là biết ba mẹ đang ở bệnh viện. Truy vấn rõ ràng, ba cô không giấu được đành kể thật, mẹ cô ở nhà không cẩn thận trượt chân ngã gãy tay. Cô lo lắng hỏi: "Ngã gãy tay trái sao? Có nghiêm trọng không? Có bị thương ở đâu không? Ba không được nói dối con đâu đấy."

©STENT

Mẹ ngã gãy tay, Tạ Á chỉ hận không thể mọc cánh bay về nhà ngay, cũng không cách nào về nhà được, tàu hỏa, ô tô, máy bay không cách nào về được Hồ Nam. Năm nay Hồ Nam tuyết lớn quá, đúng là "ngàn dặm băng ngưng, vạn dặm tuyết rơi."

Lúc kể chuyện này cho Tần Chiêu Chiêu, Tạ Á vẫn không an lòng: "Mẹ mình năm nay hơn năm mươi rồi, người già xương cốt giòn yếu, sẽ lâu khỏi hơn người trẻ. Mình lo sau này mỗi bận mưa gió mẹ lại đau mỏi."

Tần Chiêu Chiêu an ủi: "Giờ trình độ chữa trị tiên tiến hơn trước nhiều rồi, gãy xương không phải chuyện quá nghiêm trọng, dùng thêm ít thuốc bổ sẽ giúp xương cốt mau liền. Cậu an tâm, dì nhất định sẽ hồi phục khỏe mạnh."

Tán gẫu với Tạ Á xong, Tần Chiêu Chiêu gọi điện về nhà, cẩn thận dặn dò ba mẹ càng ít ra ngoài lúc trời băng tuyết càng tốt, có đi lại trong nhà cũng phải thật cẩn thận.

Mùng Một tháng Hai năm 2008, Tết âm lịch chỉ còn năm ngày nghỉ, người chen chúc ở ga Quảng Châu cuối cùng cũng dẫn tới bi kịch chết

https://thuviensach.vn

người. Một công nhân Hồ Bắc bị đám đông chen chúc, giẫm đạp, chịu không nổi nên qua đời, chấm dứt cuộc đời mười bảy năm ngắn ngủi.

Tin chết người ở ga Quảng Châu nhanh chóng lên báo, một đồng nghiệp tên Tiểu Trâu đọc được lập tức tung tin cho đồng nghiệp, mọi người bàn tán sôi nổi.

"Một cô gái trẻ chết như vậy, thật đáng tiếc!"

"Mới mười bảy tuổi, tuổi đẹp như hoa, thật buồn quá!"

"Tội nghiệp ghê, chưa kịp trưởng thành đã phải rời nhà đi làm thuê, cuối cùng không về được nữa."

"Mong cô bé lên đường bình an, trên thiên đường không phải chen chúc tàu Tết."

"Hy vọng sẽ không phải thấy thêm những bi kịch thế này nữa."

Xem hết tin tức, Tần Chiêu Chiêu rơm rớm nước mắt, lòng nặng trĩu u buồn.

Thiếu nữ mười bảy xuân xanh, bỏ nhà bỏ quê, xa cha xa mẹ tha hương kiếm ăn đã là chuyện đáng buồn. Cô vốn đang tuổi ăn học, lại phải đi làm thuê, hẳn vì gia đình khó khăn. Một năm làm công vất vả, cô bé ôm theo chút tiền công ít ỏi, nóng lòng về đoàn tụ với gia đình. Lúc chen chân vào ga Quảng Châu, phải chăng cô còn cho rằng một chuyến hành trình hạnh phúc đang chờ đón mình? Thật không ngờ, đây lại là chuyến đi vong mạng, đám đông đua chen vội vã giữa ga Quảng Châu đặt dấu chấm hết cho một sinh mệnh trẻ trung. Đối với cô bé, với cả thân nhân của cô, đây là nỗi bi ai cùng bất hạnh to lớn.

https://thuviensach.vn

Vừa đau buồn, Tần Chiêu Chiêu vừa thấy may mắn cho mình và cho cả Đàm Hiểu Yến. Nếu lúc trước hai người vẫn khăng khăng tới ga Quảng Châu, chẳng có gì đảm bảo không gặp chuyện như vậy. Bởi vì dưới làn sóng người mãnh liệt, chỉ cần không cẩn thận ngã xuống thì sẽ vĩnh viễn không thể đứng lên.

Chương 4

Tết âm lịch 2008, Tần Chiêu Chiêu không về quê, ở lại cùng vợ chồng Đàm Hiểu Yến đón năm mới.

Sau Tết, nhà ga cơ bản đã hồi phục hoạt động bình thường, Đàm Hiểu Yến tính mua vé xe về nhà. Thành Kiệt muốn đưa vợ về nhưng nhà máy chỉ nghỉ bảy ngày, đã sắp hết ngày nghỉ, anh muốn xin nghỉ thêm nhưng không được. Để Thành Kiệt an tâm, Tần Chiêu Chiêu tình nguyện đưa Đàm Hiểu Yến về quê. Đương nhiên anh vô cùng cảm kích. "Vậy anh đây giao phó bà xã và thằng cu cho cô!"

Cô mỉm cười chỉnh anh: "Ôi, anh đã chắc trong bụng Hiểu Yến là thằng cu rồi cơ à? Em cảnh cáo anh, không được phép trọng nam khinh nữ, có là con gái cũng phải yêu thương!"

Ba năm ở Thâm Quyến, chẳng những tình cảm của Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yến quấn quýt hơn xưa mà cô và Thành Kiệt chồng Hiểu Yến cũng trở thành bạn bè tốt.

Thành Kiệt là người đàn ông tốt. Lúc Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp đại học chuyển tới Thâm Quyến, anh cùng Đàm Hiểu Yến đến ga đón cô, nhiệt tình đón tiếp cô.

https://thuviensach.vn

Ký túc xá của xưởng không cho người ngoài vào, hai người họ thuê hẳn cho cô một phòng ở nhà dân gần đó, xế chiều tan làm, Đàm Hiểu Yến sẽ đến đây với cô, lo cô ở một mình sẽ sợ. Tối nào Thành Kiệt cũng tới phòng trọ, chẳng lần nào đi tay không, hôm đôi quả dứa, hôm vài khúc mía. Không phải quà cáp gì sang trọng nhưng rất có lòng. Anh đến cũng không ở lại lâu, chỉ ngồi một chút, gọt hoa quả cho hai cô rồi về ngay. "Hai em nghỉ ngơi nhé!"

Trước lúc đi, anh sẽ cẩn thận kiểm tra cửa nẻo đã khóa kĩ chưa, rút bao diêm châm hương muỗi cho hai người, cẩn thận mang hương muỗi đặt xa đầu giường, tối ngủ màn có trượt ra cũng không bắt lửa từ hương mà gây cháy. Tần Chiêu Chiêu hơi giật mình khi gặp một người đàn ông cẩn thận, tỉ mỉ đến vậy.

Lúc cô tìm việc ở Thâm Quyến, Thành Kiệt là bản đồ sống của cô. Thâm Quyến rất lớn, đường sá phức tạp, có lần đi phỏng vấn phải chuyển ba, bốn tuyến xe. Mỗi lần được mời phỏng vấn, cô không biết phải đi thế nào, Thành Kiệt lại mang bản đồ ra giảng giải cẩn thận cho cô các tuyến đường đi. Hầu như lần nào đi xin việc, trong túi của cô cũng có hướng dẫn đường đi nước bước do Thành Kiệt cẩn thận chuẩn bị. Cuối cùng, cô có thể tìm được công việc không tồi cũng nhờ một phần công lao của Thành Kiệt.

Năm đầu cô ở Thâm Quyến thật không dễ dàng, hai chỗ làm đều không được bao lâu.

Chỗ làm đầu là một công ty có vốn đầu tư Đài Loan, công ty không lớn nhưng quản lý và đồng nghiệp đều rất tốt, làm việc cùng mọi người vô cùng hòa thuận, vui vẻ. Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, cô làm được chưa đầy ba tháng thì công ty có thay đổi. Quản lý cũ được vời về Đài Loan, một quản lý mới tới nhậm chức. Vẫn có câu vua nào thần nấy, quản lý mới đưa theo mấy người tâm phúc tới nhậm chức, bao nhiêu người trong

https://thuviensach.vn

văn phòng đổi hết thành người của mình. Vị trí thư ký giám đốc của Tần Chiêu Chiêu không giữ được, còn bị đẩy xuống làm coi kho, chẳng khác nào đuổi người. Cô không còn cách nào trụ lại, đành chủ động xin nghỉ việc.

Cô gọi điện báo Đàm Hiểu Yến biết mình đã xin nghỉ việc, Đàm Hiểu Yến biết một mình cô không mang nổi chừng đó hành lý, lập tức nhờ Thành Kiệt lên đón cô. Thành Kiệt xin nghỉ nửa ngày, vất vả bụi đường chạy từ ngoại thành vào đón cô và chỗ hành lý về.

Đúng là không nhẹ nhàng chút nào! Một cuộn chăn dày cộp, xô chậu, chén bát, mắc áo, thêm một rương quần áo, nếu không có đàn ông giúp, Tần Chiêu Chiêu chỉ có nước khóc.

Tìm được việc lần thứ hai, Thành Kiệt lại đưa cô và hành lý tới ký túc xá của công ty mới. Đây là một công ty có vốn đầu tư Singapore, tất cả nhân viên cấp quản lý đều được công ty mẹ bên Singapore phái sang. Ban đầu Tần Chiêu Chiêu làm việc ở phòng nhân sự, làm được nửa năm, một vị giám đốc họ Lưu chuyển đến phụ trách bộ phận kinh doanh, ông thông báo cần tìm một quản lý giỏi. Có điều, bất kể bộ phận nhân sự tuyển ai cũng không vừa ý ông. Giám đốc nhân sự đích thân đi tuyển người, nhưng người ông tuyển về làm thử chưa được bao lâu vẫn không vừa ý ông ta, ông ta lại đòi bộ phận nhân sự tuyển người mới.

Nhân viên phòng nhân sự nỗ lực hết mình, cuối cùng cũng tìm được một viên quản lý xuất sắc mọi mặt. Ban đầu Giám đốc Lưu cũng rất vừa lòng, có điều sắp hết một tháng thử việc, không hiểu ông ta ăn nhầm cái gì, làm người ta bỏ của chạy lấy người.

Tần Chiêu Chiêu không hiểu quản lý bộ phận kinh doanh thì có gì mà khó tuyển như vậy? Hôm đó cô vừa vặn gặp A Châu, nhân viên bộ phận

https://thuviensach.vn

kinh doanh, liền hỏi: “Sao vị quản lý mới lại bỏ việc thế? Rốt cuộc là Giám đốc Lưu khó tính hay anh ta không làm được việc?”

Cô vừa dứt lời đã thấy A Châu nhanh chóng đặt tay ngang miệng, ra hiệu cô đừng nói thêm gì nữa. Cô giương mắt nhìn, thấy bóng Giám đốc Lưu nhoáng lên trước cửa phòng trà, bước vào nhà vệ sinh đối diện. Rầm… Tiếng sập cửa vang lên chói tai làm cô chấn động trong lòng.

“Tần Chiêu Chiêu, Giám đốc Lưu đi sau mình, cậu lại nói ông ấy khó tính, không làm được việc. Xong rồi, xong rồi, chắc chắn ông ấy nghe được rồi, lần này cậu tha hồ thảm.”

Tần Chiêu Chiêu cuống lên giậm chân. “Mình có nói Giám đốc Lưu không làm được việc đâu. Ý mình là Giám đốc Lưu khó tính hay vị quản lý kia thiếu năng lực?”

Có điều, giải thích đến mấy cũng vô dụng, rốt cuộc cô đã đắc tội với Giám đốc Lưu. Không lâu sau, Giám đốc Lưu lấy cớ bộ phận kinh doanh thiếu nhân viên, yêu cầu Tần Chiêu Chiêu sang bộ phận của ông ta. Dưới tay ông ta, công việc của cô còn có thể yên ổn được sao? Cô luôn bị ông ta làm khó dễ, vị giám đốc này đúng là tâm địa hẹp hòi.

Tần Chiêu Chiêu lén nhịn một tháng, thừa dịp này cưỡi lừa tìm ngựa, cố gắng kiếm một chỗ làm thích hợp hơn rồi lập tức xin nghỉ việc. Giám đốc Lưu phê chuẩn cực kỳ nhanh gọn, lập tức ký tên cho cô tới phòng kế toán lĩnh tiền.

Thành Kiệt lại vào nội thành một lần nữa, giúp cô chuyển hành lý sang ký túc xá công ty mới. Anh giúp cô mà không hề oán hận nửa lời, bạn tốt của người yêu, anh cũng coi như trách nhiệm của mình. Tần Chiêu Chiêu vô cùng biết ơn anh, may mà ở Thâm Quyến có anh, nếu không, với tốc độ chuyển việc của cô, chỉ dọn tới dọn lui đồ đạc cũng chết mệt.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều đôi bạn tốt sau khi kết hôn, có gia đình riêng thì trở nên xa cách, thậm chí coi nhau như xa lạ, nhưng tình cảm của Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yến không hề thay đổi. Hơn nữa, cô còn thân luôn với Thành Kiệt, ở cùng anh cũng như ở cùng Đàm Hiểu Yến, không cần khách sáo, băn khoăn nhiều, tựa như anh em trong nhà.

Xin nghỉ một tuần, Tần Chiêu Chiêu đưa Đàm Hiểu Yến lên xe về quê. Tàu về tới ga Tiểu Thành, vừa xuống tàu, nghe được giọng nói thân thương quê mẹ, cảm giác gần gũi tự nhiên nảy sinh.

Ba mẹ Đàm Hiểu Yến thuê taxi tới đón cô, Tần Chiêu Chiêu không cùng đường, gọi một chiếc xe khác về nhà mình. Lâu không về quê, Tiểu Thành đã thay đổi rất nhiều, vô số tòa nhà xinh đẹp lúc cô mới đi còn chưa có giờ đã xuất hiện. Đúng là một thời đại thay đổi từng ngày.

Trường Cơ vẫn như xưa, ngày cô còn nhỏ, phòng ốc này, cây xanh đó, ngã tư kia, bao nhiêu cư dân… đến giờ vẫn phòng ốc ấy, vẫn cây xanh này, vẫn ngã tư đó… chỉ có điều người thì đã khác xưa. Các bậc trưởng bối cô từng kêu bà gọi ông giờ đã qua đời quá nửa, trên đường xuất hiện vô số gương mặt thơ ngây xa lạ, đa số cô không nhận ra. Quen thuộc nhất vẫn là các dì, các bác trung niên; mọi người gặp cô đều nhiệt tình chào hỏi: “Chiêu Chiêu về rồi đấy à?”

Tần Chiêu Chiêu vừa về nghỉ hai ngày đã có một đồng nghiệp cũ của ba mẹ tới mai mối. Mẹ cô rất mong con gái đi gặp mặt một lần nhưng bản thân cô không hề muốn. “Mẹ à, con về quê nghỉ phép vài ngày, mẹ cho con nghỉ ngơi yên tĩnh mấy hôm đi. Mẹ cứ ép nữa là con bỏ về Thâm Quyến đấy.”

Ba cô nói đỡ cho con: “Được rồi, được rồi! Chuyện của con nó cứ để con nó tự lo đi!”

https://thuviensach.vn

Trước kia đều là mẹ đỡ lời cho cô, giờ lớn lên lại hóa ba là người che chở.

Lúc Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị lên phố mua vé tàu về Quảng Châu, ba cô hỏi cô định đi ngày nào. Tần Chiêu Chiêu biết ba không nỡ để con gái đi sớm như vậy liền cười, nói: "Ba muốn con mua đi hôm nào thì con mua hôm đó, ba quyết định đi!"

Tần ba buột miệng: "Không đi nữa là tốt nhất!"

Lời vừa ra khỏi miệng ông mới kịp phản ứng, nhanh chóng lấp liếm: "Ha ha, ba thuận miệng nói thế thôi, con đi mua vé đi."

Tần Chiêu Chiêu không quan tâm nữa, lúc từ thành phố về, chợt nghe ba và người đồng nghiệp họ Hà trước làm cùng phân xưởng nói chuyện. Con gái duy nhất của bác Hà là Hà Thanh, hơn cô bảy tuổi, thành tích học tập từ nhỏ rất tốt. Chị học một mạch từ thạc sĩ lên tiến sĩ, sau này học tiến sĩ bên Mỹ rồi ở lại đó công tác. Hiện giờ đã lấy chồng Mỹ, có thẻ xanh.

Ở Trường Cơ, ai cũng ngưỡng mộ bác Hà có người con gái tài giỏi như thế, nhưng lúc này Tần Chiêu Chiêu nghe bác nói chuyện với ba mới thấy bác không vui. Con gái ở Mỹ mấy năm mới về thăm một lần, giờ cháu ngoại đã hai tuổi mà ông bà vẫn chưa thấy mặt cháu. Nhắc đến lại thấy buồn. "Lão Tần này, có lúc tôi cứ mong con gái chẳng tài giỏi, tiền đồ xán lạn làm gì. Cứ tốt nghiệp đại học rồi về quê công tác, ở gần bố gần mẹ, lúc nào cũng được gặp con còn hơn cố đuổi theo tiền đồ. Giờ con cái ở tận nước Mỹ xa xôi, mấy năm rồi cha con chẳng gặp nhau. Ăn Tết nhà người ta vui vầy sum họp, nhà tôi chỉ độc hai thân già, vắng vẻ quạnh quẽ quá!Aiz!"

Một tiếng thở dài chấm dứt lời bác Hà, Tần Chiêu Chiêu lại nghe được tiếng ba: "Lão Hà, thực ra tôi rất hiểu tâm sự của ông. Con gái tôi tốt nghiệp xong cũng một mực ở lại Thâm Quyến làm việc, một năm chỉ gặp được mỗi

https://thuviensach.vn

một lần vào dịp Tết. Năm nay vì bão tuyết, con bé cũng chẳng về được, cơm tất niên hai thân già, đưa lên miệng mà thấy vô vị. Cũng may, giờ con bé xin nghỉ phép được mấy ngày, tôi cũng nói với lão rồi đấy, không nỡ để con bé đi."

Cuối câu, giọng Tần ba nhỏ dần xuống như thể sợ kẻ nhàn rỗi nào nghe không hiểu lại cười mình.

Ở chỗ rẽ, hai mắt Tần Chiêu Chiêu đỏ hoe.

Cố nhân có câu: "Cha mẹ còn, đừng bơi quá xa", nếu có thể lựa chọn, Tần Chiêu Chiêu cũng muốn được ở gần bầu bạn với ba mẹ. Hai người chỉ có một con gái duy nhất là cô, vất vả khổ cực, ngậm đắng nuốt cay nuôi cô lớn, theo lý cô phải lấy chữ hiếu làm đầu. Nhưng cô sống giữa thời hiện đại này, con cái đi xa đã thành một xu thế.

Trước thập niên 80, 90 của thế kỷ XX, làn sóng đi làm thuê trỗi dậy ở Trung Quốc, vô số người vì sinh tồn hoặc vì muốn theo đuổi cuộc sống tốt đẹp mà rời xa nơi chôn nhau cắt rốn là những thành phố, thị trấn kém phát triển, đổ xô tới làm thuê ở các đặc khu vùng duyên hải. Theo thời gian, thế kỷ XXI đến nhưng làn sóng di cư đi làm thuê vẫn không hề suy giảm, trước kia người đi làm công đa số là nông dân. Từ ngày các trường đại học bùng nổ việc chiêu sinh, sinh viên không được nhà nước phân công công tác nữa, "thiên chi kiêu tử[1]" cũng không thể tránh việc phải hòa mình vào đội ngủ người làm thuê. Các thành phố lớn là lựa chọn hàng đầu của đa số sinh viên, mong rằng ở đây có thể tìm được nhiều cơ hội nhất để thực hiện lý tưởng, giành lấy cuộc sống tốt đẹp.

[1] Nghĩa đen là con cưng của trời, chỉ những đứa con được cha mẹ cưng chiều.

Con cái muốn thừa lúc trẻ trung, ra bên ngoài vùng vẫy, có thế nào ba mẹ vẫn không nỡ, nhưng lại nghĩ vì tiền đồ của con, cuối cùng đành tiễn con ra

https://thuviensach.vn

giữa đường đời. Chim nhỏ đủ lông đủ cánh cũng cần bắt đầu hành trình riêng của bản thân.

Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp xong, chuyển tới Thâm Quyến làm việc, cũng khát khao như đa số mọi người, mong có thể tìm được nơi để phát triển và mức lương cao. Rất lâu trước kia cô từng tự hứa với lòng mình, sau này đi làm nhất định phải kiếm tiền để dành, mua một ngôi nhà nhỏ xinh đẹp mời ba mẹ đến ở. Ba mẹ vất vả làm lụng cả đời vẫn chưa một lần được ở nhà mới, cô muốn để ba mẹ được hưởng phúc của con gái.

Mấy chục năm rồi, ba mẹ cô vẫn sống trong căn nhà cấp bốn kiểu cũ của nhà máy. Năm cô học lớp mười một, nhà có sửa sang lại một chút, chớp mắt cũng gần chục năm rồi. Ngôi nhà cũ đã qua sửa sang cũng dần đổ nát, nóc nhà lại bắt đầu dột mỗi khi trời mưa. Đến mùa mưa, trong nhà lại bày đủ xô nhỏ chậu to hứng những giọt mưa len lỏi qua mái ngói tí tách nhỏ xuống, ngồi trong nhà giống như ngồi trong Thủy Liêm động. Mỗi lần về thăm ba mẹ gặp cảnh trời mưa, ước muốn mua được căn nhà mới tặng ba mẹ càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Ước mong chủ quan rất đẹp nhưng sự thật khách quan vô cùng khó khăn. Làm việc ở Thâm Quyến ba năm, tốc độ để dành tiền của cô không theo kịp tốc độ tăng giá nhà đất. Cho dù muốn mua một căn nhà nhỏ ở ngoại ô Thâm Quyến thì với mức lương hiện tại của cô, chắc phải nhịn ăn nhịn uống vài chục năm mới đủ. Cô biết sức mình không đủ mua nhà ở Thâm Quyến, nên suy nghĩ giống Đàm Hiểu Yến, tính toán thừa lúc còn trẻ thì chịu khó ở Thâm Quyến kiếm tiền vài năm rồi sau này lá rụng về cội, về quê mua một căn nhà nhỏ sống cùng ba mẹ, nhất định hai người sẽ vui vẻ lắm. Có điều, giá nhà ở quê giờ cũng không hề rẻ, đất giờ cũng hơn hai ngàn một mét vuông, muốn mua một căn nhà nhỏ chín mươi mét vuông, tính cả trang trí, điện nước thì ít nhất cũng phải ba mươi vạn. Mà cô mới tiết kiệm được ba vạn, chỉ có một phần mười, cô còn phải cố gắng nhiều nữa. Hy vọng ông

https://thuviensach.vn

Trời phù hộ để trong mấy năm cô làm kiếm tiền, giá nhà ở quê không tăng vọt như ở Thâm Quyến.

Muốn kiếm tiền mua nhà, Tần Chiêu Chiêu không thể ở quê với ba mẹ được, ở quê giá nhà, giá hàng hóa rẻ hơn thành phố lớn nhiều nhưng tiền lương lại kém xa thành phố, Ở quê, kiếm được công việc lương hai ngàn đã là cao, nhưng Tần Chiêu Chiêu ở Thâm Quyến ít nhất cũng có thể kiếm được bốn ngàn, lần cao nhất cả lương cả thưởng, phần trăm lên đến bảy ngàn. Vì thế, dẫu ba mẹ có không nỡ xa con gái, cô cũng không nỡ bỏ ba mẹ nhưng cô vẫn cần tới Thâm Quyến. Vì tương lai, không thể không hy sinh hiện tại.

Chương 5

Về nhà một tuần, trừ những lúc cùng Đàm Hiểu Yến đi dạo phố mua quần áo cho em bé tương lai, Tần Chiêu Chiêu chủ yếu chỉ ở nhà với ba mẹ. Quanh năm suốt tháng cũng chỉ có chút ít thời gian này để được ở cạnh hai người.

Một sáng, cô đang ở trong bếp giúp mẹ nhặt cải thì nghe thấy tiếng đàn đứt quãng từ "Trung Nam Hải" vọng sang. Âm thanh đứt quãng nhưng từng nốt, từng nốt vô cùng quen thuộc, là bài hát *Trên đời chỉ có mẹ là tốt* mà ai cũng biết.

Mẹ cô thở dài. "Viên Viên lại đàn bài này, nhất định là đang nhớ mẹ rồi."

Lúc ấy Tần Chiêu Chiêu mới biết, Quốc Khánh năm ngoái, Phương Chính Quân – ba Viên Viên đã tái hôn với một người phụ nữ một đời chồng bằng tuổi mình. Viên Viên vô cùng khó chịu với việc ba tái hôn, quan hệ

https://thuviensach.vn

với mẹ kế cũng không tốt, tiếng đàn đứt quãng *Trên đời chỉ có mẹ là tốt* này chính là lời miêu tả tiếng lòng của cô bé.

"Phải rồi, năm nay Viên Viên thi đại học. Con bé này từ xưa tới giờ thành tích khá lắm, thi đỗ đại học có khó gì đâu. Có điều, mấy năm trước mẹ nó bị bệnh, tiền của trong nhà bay theo, năm ngoái ba lại tái hôn cũng mất một khoản, giờ mà thi đỗ cũng chưa chắc được đi học. Ba nó bảo đến lúc đó sẽ cố gắng tìm cách vay mượn, nhưng nhỡ không vay được thì sao? Không cẩn thận là con bé không được học tiếp nữa, thật khổ thân!"

Tần Chiêu Chiêu cũng hết sức thương cảm Viên Viên, nếu con bé không học được thì có học nữa hay không cũng chẳng sao, nhưng thành tích của con bé lại rất tốt, nếu chỉ vì chuyện tiền nong mà phải bỏ học, hẳn con bé sẽ buồn lắm. Bỏ học rồi cũng chỉ có nước cả đời phiêu bạc làm công bên ngoài. Cái bằng tốt nghiệp trung học thì có thể kiếm được việc gì tốt, cùng lắm chỉ làm công nhân nhà máy hay phục vụ quán ăn. Tương lai như vậy quá ảm đạm. Hy vọng ba cô bé có thể cố gắng cho cô bé học tiếp. Tuy hiện nay sinh viên cũng chẳng đáng giá nhưng không có lấy mảnh bằng đại học, muốn kiếm một việc an ổn sẽ càng khó khăn.

Đêm ấy, Tần Chiêu Chiêu ôm laptop viết thư cho Kiều Mục kể lại sự việc. Thư gửi đi chưa được nửa giờ, Kiều Mục đã online. Cậu rất ít khi online, cô vội gửi một icon khuôn mặt tươi cười cho cậu. "Sao hôm nay cậu rảnh thế?"

"Vừa đọc thư của cậu, đã biết chuyện của Viên Viên rồi. Vừa lúc cậu ở Trường Cơ, mai cậu tìm Phương Chính Quân, đưa anh ta số điện thoại của mình, dặn anh ta nếu Viên Viên thi đỗ đại học, có thể tìm mình vay học phí."

Tần Chiêu Chiêu không hề bất ngờ chuyện Kiều Mục tình nguyện ra mặt giải quyết khó khăn cho Viên Viên. Cô viết thư chính là muốn thử thái độ

https://thuviensach.vn

của cậu, quả nhiên cậu đã ra tay giúp đỡ đúng như dự đoán của cô. Tuy quan hệ giữa cậu và Kiều Diệp không tốt, đến tận khi chị ta qua đời vẫn không hòa giải, nhưng cô đoán cậu nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn trước chuyện của Viên Viên, vì bản thân cậu khác với Kiều Diệp nhẫn tâm vô tình, không thể thờ ơ, lạnh lùng với nỗi đau khổ của một đứa trẻ mất mẹ.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu tới tìm Phương Chính Quân, đưa anh ta số điện thoại của Kiều Mục. Anh ta vô cùng bất ngờ và vui mừng. "Kiều Mục đồng ý cho Viên Viên vay tiền đi học, thật tốt quá!"

Người vợ mới của anh ta ở bên vui vẻ. "Không thể tưởng tượng được cậu của Viên Viên lại quan tâm tới cháu gái đến thế, trước kia còn tưởng quan hệ hai chị em nhà này không tốt chứ…"

Chị ta chưa nói xong đã bị Phương Chính Quân kéo áo, nhanh chóng sửa lại: "Có thế nào chăng nữa, được cậu cho mượn tiền là tốt rồi. Nghe nói cậu ấy dạy đàn ở Thượng Hải, một giờ kiếm được hai trăm đồng, đúng là thế này không bõ gì. Cô nói thế có đúng không?"

Lời này nói ra thật không khéo, Tần Chiêu Chiêu chỉ cười cười không đáp.

Hôm nay cuối tuần, Viên Viên ở nhà, cô bé lẳng lặng cúi đầu đứng một bên không nói câu nào. Nhưng Tần Chiêu Chiêu vừa rời nhà Phương Chính Quân chưa được bao lâu, Viên Viên lại bất ngờ tìm sang, chần chừ do dự mãi mới cắn răng, nói: "Dì Chiêu Chiêu, dì có thể nói với cậu, để con trực tiếp vay tiền, không qua ba con được không?"

Tần Chiêu Chiêu mù mờ. "Tại sao?"

https://thuviensach.vn

“Vì…vì…nếu đưa tiền cho ba con, con sợ người đàn bà kia sẽ xúi ba con đừng cho con đi học tiếp. Thực tế, gần đây bà ta vẫn một mực đơm đặt bên tai ba con, còn nói con gái cần gì học nhiều, nói đại học không phải con đường duy nhất, tốt nghiệp trung học đi học nghề còn tốt hơn học đại học trăm lần… Nói bao nhiêu chuyện như vậy chỉ vì không muốn cho con đi học tiếp. Bà ta kết hôn với ba xong, luôn cảm thấy con tiêu tiền cũng chính là tiêu tiền của bà ta nên đau lòng, tiếc của. Nếu mẹ con còn sống, bà nhất định không để…”

Viên Viên không nói thêm, nước mắt lã chã rơi xuống, mắt Tần Chiêu Chiêu cũng cay cay.

Tần Chiêu Chiêu gọi điện cho Kiều Mục, kể lại chi tiết yêu cầu của Viên Viên. Cậu trầm ngâm một lát. “Bọn họ là cha con ruột thịt, Viên Viên nghi ngờ ba nó vô căn cứ cũng vì mẹ kế, nhưng dù sao nghi ngờ vô căn cứ như vậy vẫn làm tổn thương người khác. Nếu ba nó không hề có ý đó, biết con gái nghĩ thế sẽ ảnh hưởng lớn tới tình cảm của hai người họ. Hơn nữa, cũng không thể đưa tiền trực tiếp cho con bé được, nó mới mười tám, tuổi trẻ ít kinh nghiệm, chẳng may bị kẻ xấu lừa mất. Mất tiền không đáng gì, chỉ lo con bé sẽ tự trách cả đời. Thế này đi, tiền không qua tay ba con bé, cũng không đưa trực tiếp cho nó. Sau này con bé vào đại học, mình sẽ trực tiếp đóng học phí, như vậy vừa khiến con bé an tâm vừa không làm tổn thương hòa khí hai bên.”

Kiều Mục thật chu đáo, cậu còn vất vả lo lắng giữ gìn tình cảm cha con giữa Viên Viên và Phương Chính Quân, thật khiến Tần Chiêu Chiêu cảm động.

Từ khi quay lại Thâm Quyến, Tần Chiêu Chiêu cũng bắt đầu ghi chép cẩn thận các khoản thu chi. Cô cần nghiêm túc kiểm soát việc tiêu dùng của mình, bình thường cô không tiêu pha nhiều, cũng thường tận lực tiết kiệm,

https://thuviensach.vn

không hoang phí. Ai bảo ước mong của cô là có thể để dành tiền về quê mua nhà.

Cuộc sống hằng ngày của cô chỉ có bốn loại chi phí chính: ăn, ở, quần áo, đi lại. Tiền nhà tốn kém nhất, nhưng không cách nào tiết kiệm được khoản này, vì cô không thể chuyển tới mấy nơi rẻ tiền và thiếu an toàn được, chỉ còn cách tận lực tiết kiệm tiền ăn, mặc, đi lại.

Quần áo với phụ nữ không bao giờ là đủ. Có một câu nói thế này: "Tủ quần áo của mỗi người phụ nữ luôn thiếu những món đồ đẹp đẽ", nên phụ nữ đi dạo phố thì mục đích hàng đầu vẫn là mua sắm quần áo đẹp.

Tần Chiêu Chiêu cũng thích mua đồ nhưng luôn phải khống chế việc mua sắm, nhất là không mua quần áo theo mốt, vì quần áo theo mốt từng mùa thường rất đắt. Cô thường mua quần áo ở các tiệm nhỏ ven đường, sẽ lợi dụng dịp giảm giá để mua quần áo trong các tiệm lớn. Lúc còn mùa quần áo ấy không giảm giá một đồng, nhưng đổi mùa thì giảm giá rất nhiều. Tất cả qiần áo hàng hiệu của cô đều là đồ giảm giá. Giày cũng như vậy, sang đông đi mua giày mùa hè, vào hè chuẩn bị đi mua giày đông.

Luôn mua đồ trái mùa nên giày dép, áo quần của cô phải chờ đến mùa sau mới diện được, vì thế cô rất hay bị một đồng nghiệp ăn mặc hợp mốt như YOYO giễu: "Tần Chiêu Chiêu, vừa nhìn là biết quần áo, giày dép của cậu là đồ từ năm ngoái, năm nay không thịnh hành loại này nữa rồi, sao cậu vẫn mặc thế?"

Nếu là thuở mười sáu, mười bảy, Tần Chiêu Chiêu nhất định sẽ đỏ mặt luống cuống khi nghe những lời này, nhưng giờ đã là hai sáu, hai bảy, Tần Chiêu Chiêu có thể thản nhiên cười. "Mình còn phải mặc thêm một mùa này, mùa sau nữa, chỉ cần không hỏng thì còn thích, còn mặc. Không quan tâm nó từ mùa nào, không quan tâm nó còn thịnh hành hay không, mình thích là được."

https://thuviensach.vn

YOYO nhún vai không thèm tranh luận nữa, đi khỏi văn phòng. Cô đi rồi, chị Lưu mới lên tiếng kể con bé này bỏ rất nhiều tiền mua quần áo, tháng nào cũng mua một lô một lốc quần áo, giày dép, có lần con bé mua cái áo ngực mấy trăm đồng mà không chớp mắt.

"Em nói xem, chỉ là đồ mặc trong thì mua loại tốt như vậy làm gì? Người ta có nhìn thấy đâu, thà mang mấy trăm ấy đi mua váy áo còn hơn."

Tần Chiêu Chiêu cười cười, sau khi xảy ra chuyện với Giám đốc Lưu ở công ty cũ, cô nhớ như in chuyện gì cũng chỉ nên nghe nhiều nói ít, tránh phát sinh những hiểu lầm không cần thiết. Một người không lanh miệng có thể khó kết bạn nhưng sẽ không dễ đắc tội với người khác.

Nhưng bỏ mấy trăm đồng mua áo lót như YOYO thì thật không đáng. Bản thân Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ mua một chiếc áo ngực giá hơn ba mươi đồng, quần lót thường dùng loại mười đồng ba chiếc, và thường phải dùng đến tận khi đồ rất cũ mới thay. Dù sao cũng chỉ là đồ mặc trong, không ai thấy, cũ hay mới, tốt hay tệ một chút cũng có sao.

Tần Chiêu Chiêu vẫn nghĩ thế cho đến một lần công ty tổ chức cho nhân viên đi chơi Tiểu Mai Sa[1]. Đến biển đương nhiên phải bơi, lúc cô đang ở trong phòng thay đồ liền thấy YOYO mặc một chiếc áo lót ren trắng thêu bướm lấp lánh, vô cùng xinh đẹp. Áo lót đẹp đẽ kết hợp với cơ thể thanh xuân trẻ trung càng thêm nổi bật, ngay cả các chị em phụ nữ trong phòng cũng chăm chú nhìn cô ấy.

[1] Khu tắm biển nổi tiếng Thâm Quyến, được mệnh danh là "Hawaii của phương Đông".

Nhìn YOYO, nhìn lại quần áo lót đã cũ đến biến dạng, phai màu của mình, Tần Chiêu Chiêu hơi ngượng, cô trốn vào một góc thay áo.

https://thuviensach.vn

Sau lần đó, Tần Chiêu Chiêu không để quần áo lót quá cũ mới đi mua đồ mới nữa. Cô sợ gặp thêm nhiều cảnh xấu hổ như vậy trong phòng thay đồ. Vài lần cô cũng muốn thử đi mua mấy chiếc áo ngực tốt một chút, dạo quanh mất cửa hàng chuyên đồ lót, thấy rẻ nhất cũng hai trăm đồng, cuối cùng tiếc tiền đành bỏ qua.

Nếu trên phương diện mặc, cô cố gắng tiêu ít tiền nhất mà vẫn mua được những bộ quần áo vừa ý thì về chuyện ăn uống, Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn lấy tiết kiệm làm đầu. Đi làm bữa trưa ăn cơm công ty, đến tối phải tự lo, cô chỉ ăn lấy lệ, không nấu mì thì nấu cháo. Trong nhà lúc nào cũng có sẵn mì và bột, thêm vài quả trứng, miếng giăm bông, bỏ thêm ít rau củ, nấu lên thơm nức mũi, gọi là xong bữa tối. Đơn giản mà không thiếu dinh dưỡng, tính ra cũng chỉ hết vài ba đồng.

Chuyện đi lại, cô bỏ qua xe bus công cộng và tàu điện ngầm, mua một chiếc xe đạp cũ, ngày ngày đạp xe đi làm. Xe đạp tương đối cũ nhưng rất hợp ý cô, đồ mới rất dễ khiêu khích trộm, cũ một chút an tâm hơn. Ngày nào cũng đạp xe hai bận đi về, vừa rèn luyện thân thể vừa tiết kiệm, sao không làm?

Tần Chiêu Chiêu thực hành cuộc sống tiết kiệm được một tháng, thấy hiệu quả rõ rệt. Tháng đó số chi tiêu trong sổ giảm rõ rệt, còn số trong sổ tiết kiệm lại tăng cao. Cô cực kỳ vui mừng, lên QQ tán gẫu với Tạ Á chuyện ăn uống kham khổ mang lại hiệu quả, cuối cùng nhận ngay một gáo nước lạnh. “Con người sống trên đời, cần ăn thì phải ăn, cần mặc thì phải mặc, cần hưởng thụ thì phải hưởng thụ. Chiêu Chiêu, giờ cậu cứ bắt bản thân kham khổ thế này, sau này nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sống một đời hóa ra uổng à?”

Tần Chiêu Chiêu không đồng ý. “Phì phì phì, cậu là cái đồ mỏ quạ, không nói với cậu nữa.”

https://thuviensach.vn

“Mình coi cậu là bạn cũ mới nói thẳng như vậy. Thật đấy Chiêu Chiêu, làm người đôi khi cũng phải học cách hôm nay có rượu, hôm nay say, đừng tự làm khổ mình.”

“Nếu mình cứ hôm nay có rượu hôm nay say thì ba mẹ mình phải làm sao? Họ vất vả cả đời đến giờ cũng chưa có nổi căn nhà tử tế, mình muốn để dành ít tiền về quê mua ngôi nhà nhỏ cho ba mẹ dưỡng già, nhà mình giờ dột nát hết rồi.”

“Quê cậu nhà đắt lắm sao? Sao phải tự khắc khổ thế này?”

“Giờ có chỗ nào mà không đắt? Mình cũng không phải loại lương cao, lương tháng chỉ có mấy ngàn đồng, nếu không tiết kiệm để ra ít tiền sau này biết dựa vào đâu? Đồng nghiệp của mình có người chơi cổ phiếu, nhưng mình không hiểu món đó nên không dám liều. Có điều, nói ra cậu đừng cười, mình vẫn mua xổ số đấy. Hai đồng một tờ vé số, coi như mua chút hy vọng, biết đâu có ngày may mắn tự nhiên tới thăm mình. Ha ha!”

Chương 6

Ngày Mười hai tháng Năm năm 2008, Tần Chiêu Chiêu ăn trưa xong ra ngoài làm việc, chạy ngược chạy xuôi cả buổi chiều. Sáu giờ chiều mới về đến nhà trọ, lười nấu mì, mua hai chiếc bánh bao về ăn thay cơm tối.

Ăn xong mở laptop lên mạng, theo thói quen cô đăng nhập QQ, thấy rất nhiều tin offline nhấp nháy, cô đưa tay mở ra xem, thấy vài bình luận không rõ nguồn gốc, không biết trưa nay trên QQ mọi người nói những gì.

https://thuviensach.vn

Tin thứ nhất: “Chuyện vừa rồi làm mình sợ muốn chết, may mà người ở quê không sao.”

Tin thứ hai: “Mình cũng vậy, đã thế đến giờ gọi về nhà vẫn không được, sợ chết mất.”

Tin thứ ba: “Đừng gấp, giờ nhất định là đường dây còn bận. Lát nữa cậu gọi lại đi, biết đâu lại nối máy được.”

Không hiểu chuyện gì nên Tần Chiêu Chiêu cũng không quá chú ý đến mấy đoạn chat này, đóng cửa sổ đi kiểm tra thư. Website vẫn chưa mở ra, điện thoại di động của cô đã rung lên. Thành Kiệt gọi tới, giọng run run: “Chiêu Chiêu, ban nãy ở nhà xem tin tức, thấy bảo buổi trưa ở Tứ Xuyên xảy ra một trận động đất lớn, em lên mạng kiểm tra hộ anh xem Nam Sung thế nào? Hậu quả có nghiêm trọng không? Đến giờ vẫn không gọi về nhà anh được, không biết ba mẹ, anh trai, chị dâu thế nào rồi.”

Cô chấn động. “Cái gì? Chiều nay ở Tứ Xuyên có động đất sao? Cấp mấy vậy?”

“Tin tức nói là mạnh ngang trận động đất Đường Sơn[1] ngày trước.”

[1] Trận động đất Đường Sơn xảy ra ngày 28 tháng 7 năm 1976 với tâm chấn nằm gần thành phố Đường Sơn, Hà Bắc (Trung Quốc). Đây được coi là trận động đất gây thương vong nhiều nhất thế kỷ XX. Thiên tai đã hủy diệt gần như toàn bộ thành phố công nghiệp Đường Sơn, nơi sinh sống của khoảng 1,6 triệu người. Theo thống kê của Chính phủ Trung Quốc, có khoảng trên 255.000 người thiệt mạng và ước tính 164.000 người bị thương nặng trong trận động đất này.

Động đất ở Đường Sơn năm đó mạnh 7.8 độ Richter, khiến mấy chục vạn người tử vong, là trận động đất để lại hậu quả ghê gớm nhất trong lịch sử đương đại Trung Quốc. Không ngờ lần này động đất ở Tứ Xuyên[2] lại mạnh ngang như vậy. Đã có tiền lệ Đường Sơn, không cần nói cũng biết nhất định lần này thương vong vô cùng lớn.

https://thuviensach.vn

[2] Trận động đất Tứ Xuyên xảy ra ngày 12 tháng 5 năm 2008, có cường độ 7.8 độ Richter, tác động đến nhiều khu vực cách xa tâm chấn như: Bắc Kinh, Thượng Hải, Pakistan, Thái Lan, Hà Nội (Việt Nam). Đây là trận động đất mạnh và thảm khốc nhất xảy ra tại Trung Quốc kể từ sau trận động đất Đường Sơn 1976, giết chết hơn 250.000 người.

Tần Chiêu Chiêu lập tức lên mạng tìm kiếm tin tức về trận động đất, trên mạng đã có rất nhiều thông tin, mấy trang web lớn đều tập trung đưa tin động đất. Tâm chấn xác định ở Vấn Xuyên, Tứ Xuyên – nơi này trước kia cô chưa từng nghe tới, giờ thì không ai không biết.

Cô tìm thấy thông tin tổng hợp số người tử vong hoặc bị thương trên mạng, Nam Sung trước mắt mới có vài người chết và mười mấy người bị thương. Rõ ràng nơi này không chịu ảnh hưởng quá lớn từ trận động đất. Thành Kiệt cũng gọi điện được về nhà, biết cả nhà bình an mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu liên tục thấy các website đưa tin về trận động đất. Đêm hôm đó, tin tức sốt dẻo nhất đã chuyển sang việc cứu hộ Đô Giang Yến, vì từ Thành Đô, Đô Giang Yến là địa phương gần nhất trong số các thành phố chịu thiệt hại trong động đất.

Trường trung học Tụ Nguyên ở Đô Giang Yến là đối tượng được tập trung đưa tin tối đó, một tòa nhà sáu tầng của trường sụp đổ tan nát. Lúc địa chấn xảy ra, đang trong giờ học, nhà sập, đa số học sinh bị chôn vùi dưới đống hoang tàn. Đến tám giờ tối hôm đó, phóng viên cho biết đã xác định được sáu mươi người tử vong ở Tụ Nguyên, di thể học sinh và giáo viên xếp la liệt trên sân thể dục của trường.

Tin tức cảm động, hình ảnh thê lương khiến Tần Chiêu Chiêu trào nước mắt, sinh mệnh mẹ cha dưỡng dục bao năm bỗng chốc đứt đoạn trong cơn địa chấn.

https://thuviensach.vn

Trận động đất ngày Mười hai tháng Năm gây chấn động cả Trung Quốc và toàn thế giới. Cả nước, thâm chí cả ở các nước khác, rất nhiều tổ chức nhân ái và các cơn quan, ban ngành sôi nổi triển khai hoạt động quyên góp cứu trợ. Công ty Tần Chiêu Chiêu cũng kêu gọi nhân viên quyên góp, giám đốc nói không muốn làm mạnh tay trực tiếp trừ lương, vì thế mọi người tình nguyện góp tiền, nhiều ít cũng là một tấm lòng. Lần này không ai cảm thấy không cam tâm tình nguyện như trước kia, ai nấy cố gắng quyên góp nhiều một chút.

Tai họa lần này vô cùng lớn đã kích động tâm tình tất cả mọi người. Thời đại Internet, tin tức cứu hộ được truyền đi rất nhanh, tất cả mọi người có mắt đều thấy cảnh đồng bào trong cơn hoạn nạn cần giúp đỡ thế nào. Vì thế, mọi người đều nguyện ý tận lực trong khả năng cho phép, việc quyên tiền và hiến máu diễn ra rầm rộ khắp mọi miền Trung Quốc.

Tần Chiêu Chiêu thường ngày nhịn ăn nhịn mặc cũng bỏ ra ba trăm đồng, hiến bốn trăm cc máu. Một người quyên từng đó tiền và máu chẳng thấm tháp gì, nhưng vẫn tạo nên hiệu ứng tích tiểu thành đại.

Hôm sau động đất, Tần Chiêu Chiêu nhớ ra chị Tiểu Đan hàng xóm lấy chồng người Tứ Xuyên, mấy năm trước chị đã theo chồng về quê. Không biết giờ nhà họ thế nào? Cô nhanh chóng gọi điện về nhà hỏi mẹ, Tần mẹ nói Chu Tiểu Đan và Đới Quân về Tứ Xuyên, đưa con về Thành Đô làm ăn, không về quê ở Miên Dương. Thành Đô không chịu nhiều ảnh hưởng từ cơn đại địa chấn nên một nhà ba người an toàn. Có điều, nhà ba Đới Quân ở Miên Dương bị sập vì rung chấn, may mà lúc ấy không có ai ở nhà nên thoát được kiếp nạn này.

“Sau cơn động đất, ba mẹ Tiểu Đan gọi cho con gái mãi không được, thiếu chút nữa hóa điên. Cũng may, cả nhà con bé bình an. Có điều, đến giờ dư chấn vẫn chưa ngừng, ở bên đó không an toàn, bọn họ định để Tiểu Đan đưa con về nhà mẹ đẻ trước, Đới Quân phải trông coi việc làm ăn không đi

https://thuviensach.vn

được, hơn nữa ba mẹ cậu ta cũng cần chăm sóc, vì thế quyết định để vợ và con đi trước.”

Gia đình chị Tiểu Đan bình an giữa cơn địa chấn, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy bọn họ thật may mắn. Thống kê thương vong sau trận động đất không ngừng tăng lên, sinh mệnh con người mong manh như ngọn nến trong gió, một chút vô ý sẽ vụt tắt.

Sau cơn địa chấn ngày Mười hai tháng Năm, Tần Chiêu Chiêu không chỉ nhận thức được sự yếu đuối của sinh mệnh mà còn hiểu được cái gọi là “nhân sinh vô thường”. Một kiếp người, nhìn qua những tưởng dài lâu, ai biết được giờ nào phút nào vận mệnh sẽ bắt đầu đổi khác? Có những khi chỉ một lần chệch hướng cũng tận một đời.

Ý thức được điều này, lời nhắc nhở của Tạ Á hôm trước lại vang lên trong lòng: *“Con người sống trên đời, cần ăn thì phải ăn, cần mặc thì phải mặc, cần hưởng thụ thì phải hưởng thụ. Chiêu Chiêu, giờ cậu cứ bắt bản thân kham khổ thế này, sau này nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sống một đời hóa ra uổng à?”*

Đúng vậy, nếu động đất xảy ra giữa Thâm Quyến, nếu mạng cô bất ngờ vùi chôn giữa mảnh đất phương Nam xa xôi này, vậy không phải nửa đời kết thúc vội vàng kia của cô đã uổng phí sao? Cô lúc nào cũng nhịn ăn, nhịn mặc, muốn đi du lịch lại ngại tiêu nhiều tiền mà không nỡ. Cuộc sống như vậy liệu có ý nghĩa gì?

Nhưng nếu không tiết kiệm, cứ tiêu pha bừa bãi, liệu cô có thể thật sự thoải mái chăng? Đừng nói không để dành được tiền mua nhà, cứ có bao nhiêu tiêu bấy nhiêu cũng không được! Con gái nhất định phải có ít của để dành, sau này có vô tình gặp tai họa, bệnh tật gì cũng có thể ung dung đối phó. Cô không có được cái phúc từng là công nhân nhà nước như ba mẹ, dẫu Trường Cơ giờ không còn nhưng ba mẹ cũng từng làm việc ở đây hơn

https://thuviensach.vn

hai mươi năm, về hưu vẫn có bảo hiểm chăm sóc tuổi già và các phí điều trị cơ bản. Bảo hiểm y tế và tiền chăm sóc sức khỏe lúc về già cô phải tự lo, liệu không có tiền có được không đây?

Xem xét kỹ tình huống cụ thể của bản thân, Tần Chiêu Chiêu suy tính, cuối cùng quyết định tiền cần tiết kiệm vẫn phải tiết kiệm nhưng tiền tiêu pha vẫn cần tiêu pha.

Cô lập tức tự thỏa mãn tâm nguyện của bản thân, tới cửa hàng mua một bộ đồ lót hàng hiệu cực kỳ tinh xảo, đẹp đẽ. Chất liệu chiếc áo mấy trăm đồng khác hẳn đồ mấy chục đồng, mặc vào cảm thấy vô cùng thoải mái, đúng là tiền nào của nấy.

Thỏa mãn tâm nguyện của bản thân xong, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu nghĩ tới tâm nguyện của ba mẹ.

Trước kia mẹ cô mong có một bộ trang sức ba món nhẫn, hoa tai, vòng cổ nhưng vẫn tiếc tiền mua. Ngày trước gia đình khó khăn, cả ba và mẹ đều nghỉ việc, hai người vất vả nuôi cô ăn học mà nhịn ăn nhịn mặc tiết kiệm tiền. Cô tốt nghiệp đi làm rồi, ba mẹ có thể sống thoải mái một chút nhưng vẫn không nỡ bỏ mấy ngàn đồng mua đồ trang sức. “Thôi bỏ đi, giờ sắp thành bà lão rồi, còn cần trang sức vàng bạc làm gì nữa!”

Ba cô chỉ mong có một cái đồng hồ đeo tay tốt. Ngày trẻ đi bộ đội, trong quân doanh có một vị lãnh đạo đeo một chiếc đồng hồ mới toanh hiệu Thượng Hải khiến một đám lính trẻ mới từ trên núi xuống hâm mộ đỏ mắt. Từ lúc phục viên về tham gia công tác, ông cũng muốn mua cho mình một chiếc đồng hồ như thế. Nhưng ngày ấy, người bình thường không dễ gì mua được một chiếc đồng hồ, không những giá hơn một trăm đồng, muốn mua còn cần có tem phiếu; có tiền không có phiếu hoặc có phiếu mà không có tiền đều chịu. Thời ấy lương tháng chỉ có ba mươi sáu đồng rưỡi, còn cần gửi tiền về giúp ba mẹ già ở quê, căn bản không đủ tiền để mua. Sau này,

https://thuviensach.vn

tuy lương tháng tăng lên nhưng ông lại kết hôn, sinh con; nhà ba người chi tiêu không ít, áp lực kinh tế chỉ tăng chứ không hề giảm. Sau này ông đành mua một chiếc đồng hồ điện tử rẻ tiền giá hơn chục đồng rồi tự dặn mình: "Dù sao cũng chỉ là đồng hồ thôi, có thể xem giờ là được rồi, cần gì phải mua cái đồng hồ đắt tiền như thế!"

Tần Chiêu Chiêu quyết tâm thực hiện ước nguyện bao năm của ba mẹ. Cô tới tiệm kim hoàn, cẩn thận chọn một bộ trang sức ba món cho mẹ. Cô không biết chỗ bán đồng hồ hiệu Thượng Hải ở Thâm Quyến, lên mạng tìm thấy một cửa hàng được nhà nước trao độc quyền tiêu thụ. Lúc nói chuyện trên mạng, người bán hàng nghe cô nói muốn mua đồng hồ tặng ba liên giới thiệu một chiếc kiểu dáng kinh điển cho cô. Nghe nói chiếc đồng hồ hiệu A-581 này là sản phẩm đời đầu của nhà máy sản xuất đồng hồ Thượng Hải, đến nay đã không còn sản xuất nữa, vì thế số lượng tồn kho và trên thị trường không còn bao nhiêu. Mặc dù đồng hồ đã cũ nhưng rất có giá trị sưu tập, vì thế giá bị đội lên rất cao. Năm đó giá chỉ một trăm, tới giờ giá đẩy lên tám trăm đồng.

Tần Chiêu Chiêu mua ngay không do dự, tám trăm đồng có thể hoàn thành giấc mơ hồi trẻ của ba, cũng đáng lắm!

Bộ trang sức và đồng hồ hết hơn một ngàn đồng, cô không dám gửi những món đồ đắt tiền như vậy qua bưu điện. Cũng may Đàm Hiểu Yến sắp sinh, Thành Kiệt xin nghỉ về cùng vợ đón con đầu lòng, cô nhờ anh mang quà về cho ba mẹ.

Ba mẹ nhận được quà sẽ thế nào? Tần Chiêu Chiêu không được nhìn thấy, chỉ có thể tự tưởng tượng. Trong tưởng tượng của cô, ba mẹ nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng mẹ lại gọi điện trách cứ cô: "Con bé này, mua trang sức cho mẹ làm gì chứ! Rõ phí tiền. Đã bảo mẹ già rồi, mấy thứ đồ này còn đeo sao được nữa?"

https://thuviensach.vn

Mẹ trách mắng cũng không làm cô bất ngờ, chỉ cười. “Mẹ này, giá vàng ở Thâm Quyến rẻ hơn nhiều, không tốn bao nhiêu tiền của con đâu. Hơn nữa, mẹ cũng đã già đâu, mới năm mươi tuổi thôi, còn trẻ chán. Ở Thâm Quyến có rất nhiều các bà bảy, tám mươi tuổi còn đeo trang sức, sao mẹ không thể đeo chứ? Cứ đeo đi, đeo đi mà.”

Cuối cùng, Tần mẹ vui vẻ cười. “Mẹ vừa đeo đi khoe hàng xóm, nói là con gái mẹ mua cho, bọn họ ai cũng khen mẹ có phúc, nuôi được cô con gái ngoan.”

Dừng một chút mẹ cô lại nói tiếp: “Con mua cho ba con cái đồng hồ làm ba con mừng phát điên. Ba con kể ngày trước đi bộ đội, thấy một vị lãnh đạo đeo chiếc đồng hồ giống thế này, ba con toan tính mấy chục năm không mua được, không ngờ giờ lại được con gái mua cho. Giờ đeo đồng hồ đi khoe khắp xóm rồi.”

Tần mẹ lộ vẻ thỏa mãn, hạnh phúc vô cùng. Ba mẹ nhận được đồ còn vui hơn tưởng tượng của Tần Chiêu Chiêu nhiều, trong lòng cô cũng nở nụ cười.

Có người từng vơ đũa cả nắm rằng tiền tài không thể mua được niềm vui và hạnh phúc. Lời này có phần không đúng, tiền cũng không phải thứ gì tồi tệ, xấu xa, còn phải xem người ta dùng tiền như thế nào, ví như lần này Tần Chiêu Chiêu dùng tiền mua được niềm vui cho cả nhà.

Không chỉ Tần Chiêu Chiêu, trận động đất ngày Mười hai tháng Năm còn khiến rất nhiều người xem xét lại cuộc sống của mình. “Từ giờ bắt đầu hưởng thụ cuộc sống, không làm nô dịch cho cuộc sống nữa. Nếu không, nhỡ có chuyện gì không hay xảy ra thì thật không phải với bản thân.”

Rất nhiều người đồng ý với quan điểm này, chị Lưu xưa kia tiết kiệm hệt như Tần Chiêu Chiêu là một ví dụ. Trước kia chị quen tính toán chi li,

https://thuviensach.vn

không bao giờ dám mua quần áo, giày dép theo mốt, luôn đợi tới cuối mùa giảm giá mới dám đi mua đồ. Thế nhưng hôm nay chị lại mặc một chiếc áo liền váy hàng hiệu rất mốt đi làm. Chị khoe với Tần Chiêu Chiêu, chiếc váy này sáu trăm đồng, không giảm giá nhưng chị thích nên quyết tâm mua.

"Ngày trước chị rất thích một cái áo trong cửa hàng, nhưng thấy nó đắt quá nên tiếc tiền, đã định lúc nào hết mùa có hàng giảm giá thì đi mua. Có điều, lúc đổi mùa thì cái áo kia đã bị bán hết từ lâu, chị vẫn tiếc mãi. Hôm qua đi dạo phố thấy ưng chiếc váy này, thử lên cũng rất đẹp. Chị nghĩ nếu cứ chờ tới cuối mùa có thể lại hết hàng mất. Bỏ đi, nếu mình đã thích thì đắt một chút có là gì. Người sống một đời không nhất thiết phải tự làm bản thân ấm ức làm gì, thỉnh thoảng xa xỉ một, hai bận cũng không sao. Em nói có phải không?"

Tần Chiêu Chiêu gật đầu, mỉm cười. "Phải ạ, sau này em mà thấy quần áo mình thích cũng không đợi hết mùa giảm giá rồi mới đi mua nữa."

Cô cũng muốn bắt chước mọi người tập trung hưởng thụ cuộc sống, cũng muốn thỉnh thoảng xa xỉ, tự thỏa mãn bản thân. Mua nhà là mục tiêu không phải ngày một ngày hai, cứ từ từ vậy, không nhất thiết phải để chuyện nhà cửa tạo áp lực lên cuộc sống của mình.

Một ngày tháng Sáu, chuyện mua nhà có chuyển biến tốt không ngờ tới.

Hôm đó, mẹ Tần Chiêu Chiêu gọi điện cho cô, nói quản lý nhà máy Trường Cơ đang chuẩn bị góp vốn xây nhà, giải quyết chuyện khó khăn chỗ ở cho một số hộ. Góp vốn xây nhà ở vùng ngoại thành này rẻ hơn trong thành phố nhiều, dự tính chỉ khoảng bốn, năm trăm đồng một mét vuông. Vừa nghe giá này, Tần Chiêu Chiêu giật mình bảo mẹ đi đăng ký ngay. Rẻ như vậy nhất định phải đăng ký ngay, nếu không, cơ hội này qua chắc gì đã còn cơ hội khác. Hiện tại, trung bình giá nhà ở Tiểu Thành là một, hai ngàn đồng một mét vuông, không có tám hay mười vạn khó mà mua được. Bốn,

https://thuviensach.vn

năm vạn cũng có thể mua được nhà, cho dù thiếu tiền phải đi vay cũng nhất định mua cho bằng được.

"Ba con cũng nói muốn đăng ký mua một căn. Vốn mẹ cảm thấy hai ông bà già ở nhà cũ được rồi, mua hay không cũng chẳng sao. Nhưng ba con nói tiền giữ trong ngân hàng lãi thấp lại mau mất giá, thà mua lấy ngôi nhà nhỏ để lại cho con còn tốt hơn. Mẹ ngẫm ra cũng thấy phải, giờ tiền ngày một mất giá, nhà đảm bảo giá trị tiền hơn. Vừa rồi ba mẹ đã tới chỗ quản lý đăng ký rồi."

Lòng Tần Chiêu Chiêu run lên, cô từng tự hứa với lòng mình, chờ khi tốt nghiệp, ra trường đi làm sẽ cố gắng kiếm tiền mua căn nhà mới để ba mẹ được hưởng phúc của con gái. Kết quả, chính ba mẹ cũng vất vả dành dụm để mua nhà tương lai để lại cho cô. Cô chưa giúp ba mẹ được hưởng phúc ngày nào nhưng vẫn nhận được tình yêu thương vô bờ của ba mẹ.

Cho dù sau này cô có khả năng mua ngôi nhà lớn đưa ba mẹ về dưỡng già cũng không thể báo đáp hết tình thương ba mẹ dành cho cô. Cuối cùng, cả đời cô vẫn mang nợ ba mẹ… món nợ hạnh phúc lớn lao!

Chương 7

Hạ tuần tháng Sáu, một sáng sớm nắng rực rỡ, Tần Chiêu Chiêu nhận được tin tốt lành. Đàm Hiểu Yến sinh con trai, cô và Thành Kiệt chính thức thăng chức thành bố mẹ.

Tần Chiêu Chiêu nhờ mẹ tới bệnh viện thăm Đàm Hiểu Yến, tặng cho bé con năm trăm đồng. Mẹ cô rời bệnh viện liền gọi điện thoại kể đi kể lại cậu nhóc trắng trẻo, đáng yêu thế nào. Kể chán chê, cuối cùng kết lại bằng mấy

https://thuviensach.vn

câu: “Hiểu Yến bằng tuổi con, giờ người ta đã kết hôn sinh con rồi, con còn đến bạn trai cũng chưa có. Con mau đi tìm bạn trai đi, đến lúc lấy chồng sinh con rồi, tranh thủ giờ ba mẹ còn khỏe mạnh, có thể giúp hai đứa trông con…”

Tần mẹ vừa nhắc tới chuyện này là nói một mạch không thôi, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng ngắt lời mẹ: “Mẹ, con vào giờ làm rồi, để quản lý thấy nghe điện thoại cả ngày thế này sẽ phê bình đấy. Được rồi, cứ vậy nhé!”

Tuy lời mẹ nói, Tần Chiêu Chiêu không muốn nghe nhưng trong lòng vẫn có chút lăn tăn. Phải rồi, bạn tốt bằng tuổi giờ đã kết hôn, sinh con, cô hai mươi sáu tuổi, chưa một lần nghiêm túc yêu đương. Thậm chí chưa cả một lần cầm tay người khác giới chứ đừng nói đến chuyện ôm hôn này kia, về chuyện này tất cả đều trống rỗng. Rồi sẽ trống rỗng tới bao giờ đây? Cô không biết, cô chỉ biết mình sẽ dùng nốt những tháng ngày thanh xuân không còn bao nhiêu này để tiếp tục đợi chờ. Mà trời cao có thể để cô chờ bằng được người cô đã đợi chờ bao nhiêu năm nay không?

Thời gian vẫn âm thầm chảy trôi trong đợi chờ.

Lịch dừng lại ở tháng Tám, Olympics 2008 cũng đến gần, khắp nơi trong cả nước sục sôi đón chào sự kiện lớn này. Thâm Quyến dẫu cách mấy ngàn cây số nhưng lòng háo hức chờ mong Thế vận hội của người dân cũng tăng vọt theo Bắc Kinh.

Hầu hết các cửa hàng, tiệm bách hóa nội thành Thâm Quyến đều treo đủ loại quốc kỳ hoặc biểu tượng Olympics. Trên mạng, rất nhiều thành viên các diễn đàn ở Thâm Quyến rủ nhau tụ tập cùng đón Thế vận hội, còn hẹn nhau ngày mùng Tám tháng Tám sẽ tập trung ở quảng trường Trung Tín xem khai mạc, ủng hộ Trung Quốc; một số khác lập topic kêu gọi mọi người cùng đi Hồng Kông xem thi cưỡi ngựa. Từ Thâm Quyến sang Hồng Kông xem thi đấu, đúng là gần quan được ban lộc[1]. Nếu có cơ hội được tới

https://thuviensach.vn

trường đua xem đua ngựa, cảm nhận một chút không khí Olympics, tội gì mà không đi?

[1] Ý nói về vị trí địa lí, đặc khu kinh tế Thâm Quyến được thành lập năm 1979 giáp biên giới với Hồng Kông.

Mặc dù Tần Chiêu Chiêu xưa nay không có nhiều hứng thú với các cuộc thi thể dục thể thao nhưng sự kiện trọng đại ở đẳng cấp thế giới này khiến cô cũng chú ý vài phần. Cái đêm Thượng Hải cuồng hoan bảy năm trước khi Bắc Kinh đăng cai thành công Thế vận hội vẫn in sâu trong tâm trí cô. Olympics Bắc Kinh chính thức khai mạc, sao cô có thể bỏ qua sự kiện hoành tráng khiến cả thế giới háo hức mong chờ đây?

Tối mùng Tám tháng Tám, Tần Chiêu Chiêu hẹn với vài đồng nghiệp ở quảng trường Trung Tín cùng xem lễ khai mạc Thế vận hội. Vốn dĩ họ có thể xem ở nhà, nhưng ở nhà không thể cảm nhận hết bầu không khí; quảng trường có màn hình lớn truyền hình trực tiếp, người xem đông, nhất định không khí cực kỳ náo nhiệt. Vui vẻ một mình sao bằng vui vẻ nhiều người.

Đêm ấy, quảng trường Trung Tín vô cùng tưng bừng. Dân chúng chen kín quảng trường rộng lớn cùng dõi theo lễ khai mạc Olympics. Mỗi khi có một màn trình diễn đặc sắc xuất hiện trên màn hình, tất cả đều vỗ tay rào rào và cùng hét vang: “Bắc Kinh cố lên! Trung Quốc cố lên!” Mở màn cực kỳ ngoạn mục, hiệu ứng thị giác kinh người khiến người xem vỗ tay reo hò không ngớt.

Sau bảy năm, Tần Chiêu Chiêu lại được thấy một đêm cuồng hoan khuynh thành. Đêm mùng Tám tháng Tám năm 2008 cũng giống đêm Mười ba tháng Bảy năm 2001, khiến vô số người Trung Quốc phấn khích cực điểm, quả thật khó quên. Thượng Hải và Thâm Quyến, niềm vui sướng khi giành quyền đăng cai Olympics và nỗi hào hứng lúc xem lễ khai mạc Thế vận hội là hai cảnh tượng sôi động, cuồng nhiệt in dấu sâu đậm trong ký ức của Tần Chiêu Chiêu.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mặt trời đủ nung cháy vàng ròng của tháng Tám, Thế vận hội Olympics 2008 mở màn bừng bừng khí thế. Suốt nửa tháng diễn ra thi đấu, Tần Chiêu Chiêu và đồng nghiệp không sao tập trung được, nhất là những khi có trận thi đấu quan trọng, tất cả màn hình máy tính trong công ty đều bật truyền hình trực tiếp. Cũng may, giám đốc rất hiểu lòng người, mắt nhắm mắt mở cho qua. “Chỉ cần các cô các cậu hoàn thành công việc đúng thời hạn thì bớt thời gian xem thi đấu cũng không sao.”

Mấy đồng nghiệp nam mê thể thao phấn khích hô vang giám đốc muôn năm.

Các trận quan trọng đã xem qua hết, Tần Chiêu Chiêu không quá chú ý tới các hạng mục thể thao khác.Nhưng hai cái tên huyền thoại là kình ngư Micheal Phelps giành tám huy chương vàng và tia chớp đen Usan Bolt vẫn lọt tới tai cô. Hết cách, ai bảo Olympics năm nay họ thể hiện xuất sắc đến thế, đấu trường thành sân khấu riêng để họ phô diễn sự ưu tú của bản thân. Báo chí thể thao giật tít không thể không có hai người này, không muốn thấy cũng khó.

©STENT:

Sau nửa tháng diễn ra Olympics, rất nhiều người hâm mộ thể thao trên Internet cảm thấy vô cùng thỏa nguyện, chỉ hận Olympics London không tiến hành ngay để họ được tham dự tiếp. “Tới London đi, tới London đi, đúng là không thể chờ thêm giờ phút nào nữa.”

Lúc vô số người vẫn còn đang đắm chìm trong dư âm của Olympics Bắc Kinh thì Tần Chiêu Chiêu lại đầy khát khao chuẩn bị đi Hạ Môn. Cuối tháng Tám, đảo Cổ Lãng tổ chức cuộc thi đàn organ eclectone toàn quốc lần

https://thuviensach.vn

thứ nhất, Kiều Mục có một học sinh là thí sinh hạng mục nhi đồng, cậu sẽ đưa học sinh tới Hạ Môn tham gia trận tranh tài.

Lúc nhận được tin Kiều Mục sắp đi Hạ Môn, Tần Chiêu Chiêu hơi xao động. Hồi âm có ý thăm dò: " Mình cũng sắp được nghỉ đông, đang tính đi đâu đó chơi. Từ lâu nghe cậu nói Hạ Môn rất đẹp, giờ cậu lại sắp tới đó, mình cũng muốn đi cùng, cậu làm hướng dẫn viên được không?"

Kiều Mục hoan nghênh: "Không thành vấn đề, được nghỉ cậu cứ tới đây. Hạ Môn thực sự rất đẹp, mình rất thích nhịp sống an nhàn ở thành phố này. Tin chắc cậu tới rồi cũng sẽ thích."

Nhìn chằm chằm vào thư hồi âm trên màn hình mấy lần, trong lòng Tần Chiêu Chiêu ngập đầy niềm vui và kích động không thể nói hết bằng lời. Cô có thể gặp Kiều Mục ở Hạ Môn. Từ ngày chia tay ở Thượng Hải, hai người đã bốn năm không gặp, chỉ thỉnh thoảng mới thấy nhau qua vài tấm ảnh. Có điều, người trong ảnh sao có thể so với người thật bằng xương bằng thịt nói nói cười cười được. Cô chỉ hận đồng hồ không thể chạy thật nhanh để cô có thể mau chóng gặp lại Kiều Mục dưới bầu trời Hạ Môn trong xanh.

Y hẹn, Tần Chiêu Chiêu đến Hạ Môn ngày Ba mươi tháng Tám, lúc ấy cuộc thi đã kết thúc, học sinh của Kiều Mục đã quay về cùng ba mẹ, cậu ở lại thêm vài ngày dắt cô đi chơi.

Kiều Mục đón cô ở nhà ga. Bốn năm trước, hai người chia tay ở ga Thượng Hải, bốn năm sau gặp lại ở ga Hạ Môn. Nhà ga là một sân khấu diễn đi diễn lại những màn biệt ly và tái ngộ.

Kiều Mục gần như không thay đổi, vẫn dáng vẻ thanh nhã ấy. Cậu nhận hành lý của Tần Chiêu Chiêu, nhìn cô mỉm cười. "Tần Chiêu Chiêu, cậu chẳng thay đổi gì cả, vẫn hệt như cũ."

https://thuviensach.vn

Trong mắt cô, cậu không hề thay đổi, mà trong mắt cậu, cô vẫn là cô của ngày trước. Thật tốt, bốn năm không làm đổi khác dung nhan mà hai người đã quen thuộc. Cậu vẫn là người đã hằn sâu trong lòng cô, còn cô không biết có cơ hội nào để in dấu lên trái tim cậu hay không?

Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu đi chơi Hạ Môn năm ngày. Ngày thứ nhất, đương nhiên cần đưa cô tới đảo Cổ Lãng nổi tiếng. Cổ Lãng quả thật là một hòn đảo xinh đẹp và tuyệt vời. Nơi đây không chỉ có cảnh đẹp như tranh mà còn có bề dày lịch sử và bầu không khí tràn ngập âm nhạc.

Cổ Lãng được mệnh danh là hoa viên trên biển, trên đảo cây cối xanh biếc, trăm hoa đua nở như gấm dệt, không khí vô cùng trong lành, tươi mát. Giống Thượng Hải, Cổ Lãng từng là tô giới, trên đảo từng có lãnh sự quán của mười ba quốc gia, lưu lại không ít công trình kiến trúc mang nhiều phong cách. Thấp thoáng sau cây cỏ muôn màu được bích hải lam thiên làm nền, quần thể kiến trúc độc đáo, xinh đẹp này tựa như một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Đảo Cổ Lãng cũng là hòn đảo dương cầm, cái nôi âm nhạc nổi tiếng cả nước. Trên đảo có rất nhiều thế gia về dương cầm, còn có các trường nhạc, phòng nhạc, ban nhạc, bảo tàng dương cầm… Âm nhạc đã trở thành linh hồn của Cổ Lãng. Chầm chậm thả bước trên hòn đảo xinh đẹp này, lắng nghe tiếng dương cầm du dương, tiếng vĩ cầm da diết động lòng, tiếng guitar nhẹ nhàng, trong sáng…Tiếng nhạc không bao giờ dứt.

Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục lên phà sang đảo Cổ Lãng, đi dạo trong những ngõ nhỏ u tĩnh. Những con đường nhỏ uốn lượn quanh co như kéo dài mãi về phía trước, từng tòa kiến trúc xinh đẹp ẩn hiện dưới bóng cây thấp thoáng hai bên đường. Rất nhiều loại dây leo xanh mượt không rõ tên bò lan trên các bức tường, có dây còn hé ra những bong hoa nhỏ hồng hồng, đỏ đỏ hoặc vàng hoặc tía, lộng lẫy như tranh vẽ. Làn gió nhẹ lướt qua mang theo hương hoa có thanh khiết.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu tự nhủ: “Đẹp quá!”

“Cổ Lãng thật sự rất đẹp! Vẻ đẹp của nó tương phản với nét phồn hoa, lộng lẫy của Thượng Hải, một nét đẹp âm thầm, trang nhã, nên thơ và đầy lãng mạn.”

Đúng thật, Cổ Lãng chỉ mang vẻ đẹp yên tĩnh, thanh nhã, lãng mạn, nên thơ. Sóng bước bên Kiều Mục trên hòn đảo nhỏ xinh đẹp như tranh vẽ, dưới ánh mặt trời trong veo như mật, gió mát như hơi men, tiếng nhạc du dương văng vẳng bên tai… một cảm giác say đắm ngất ngây vấn vương khắp trái tim Tần Chiêu Chiêu.

Ở Cổ Lãng hai ngày, hai người quay lại Hạ Môn, Kiều Mục đưa Tần Chiêu Chiêu đi thăm vườn bách thảo, chùa Nam Phổ Đà, Đại học Hạ Môn… Đại học Hạ Môn thế dựa vào núi, nhìn ra biển, là một trong những trường đại học đẹp nhất cả nước; sân trường đầy ắp các loại hoa cỏ, nơi nơi bóng cây xanh mượt đón chào, trăm hoa lưu luyến tiễn đưa. Kiều Mục tiếc nuối thở dài. “Lúc Viên Viên đăng ký nguyện vọng thi đại học, mình mong con bé sẽ lựa chọn Đại học Hạ Môn, đáng tiếc nó chỉ muốn học ở Bắc Kinh.”

“Mỗi người mỗi ý, con bé vui vẻ ở Bắc Kinh là được rồi.”

Suốt một ngày đi dạo từ bách thảo tới Đại học Hạ Môn không hề dừng chân nhưng Tần Chiêu Chiêu không biết mệt mỏi, vì có Kiều Mục sánh bước bên mình.

Chương 8

https://thuviensach.vn

Hạ Môn là thành phố hải đảo, đi ăn hải sản là tiết mục không thể thiếu. Hôm nay Kiều Mục nói sẽ dẫn Tần Chiêu Chiêu đi ăn hải sản chính tông.

Cậu dắt cô tới một nơi rất xa, tên cũng thật đặc biệt – đảo Tiểu Đặng. Muốn tới được đảo Tiểu Đặng phải ngồi xe một giờ tới đảo Đại Đặng, từ đây đi thuyền thêm nửa giờ nữa. Nghe nói Đại Đặng, Tiểu Đặng là vùng chài nổi tiếng, bốn bề là hải vực rộng lớn, hải sản tự nhiên vô cùng phong phú, rất nhiều nhà hàng ở Hạ Môn tới đây nhập hàng về. Ngư dân Tiểu Đặng lợi dụng ưu thế địa lý cũng mở thêm các nhà hàng hải sản có ban công nhìn ra biển. So với nội thành, hải sản ở đây rẻ và ngon hơn rất nhiều, khách lên đảo được nếm thử các món hải sản tươi sống đều khen không hết lời, khách quen mỗi ngày một nhiều, đảo Tiểu Đặng dần dần nức danh vì hải sản ngon.

Ở Thâm Quyến vài năm, Tần Chiêu Chiêu cũng coi như nếm qua không ít hải sản, nhưng hải sản ở Tiểu Đặng thật sự khiến cô kinh ngạc. Mực, tôm biển sinh trưởng giữa thiên nhiên hoang dã, chế biến lên ngon lành không bút nào tả xiết, cô ăn mãi không muốn ngừng.

Cô nghi ngờ có phải đầu bếp ở đây có phương pháp gia truyền hay loại gia vị độc nhất vô nhị nào đó hay không mà nấu được đồ ăn ngon đến vậy? Ông chủ cười ha ha, phun một tràng tiếng phổ thông đầy khẩu âm miền Nam: “Làm gì có bí kíp gia truyền gì! Chẳng qua là hải sản ở đây tươi sống thôi. Hải sản chỗ chúng tôi nổi danh cũng nhờ một chữ “tươi”, “tươi sống” nguyên nước nguyên vị.”

Đảo Tiểu Đặng không chỉ có hải sản ngon lành mà phong cảnh cũng không tệ. Nơi đây vẫn giữ được dáng dấp của một làng chài cổ, trên đảo phần lớn là nhà đá, phong cách vừa tự nhiên vừa cổ kính, rất nhiều phụ nữ đang phơi hàu, phơi tảo tía trước hiên nhà. Hơn nữa, học giả nổi danh thời

https://thuviensach.vn

Tống Mạt là Khâu Quy từng ẩn cư nhiều năm ở nơi đây, lưu lại trên đảo rất nhiều văn vật và giai thoại liên quan tới ông, rất đáng thưởng thức.

Vì rất gần đảo Kim Môn, Đài Loan nên trong chiến tranh, đảo Tiểu Đặng từng là trận địa tuyến đầu. Năm 1958, lúc pháo kích Kim Môn thì bộ đội trú đảo đã cố giữ vững hai đảo Tiểu Đặng, Đại Đặng cùng đảo Giác Dữ, chiến tích huy hoàng được quân ủy trung ương trao tặng danh hiệu vinh quang "Ba đảo anh hùng". Tới giờ thả bước trên đảo, vẫn thấy những lô cốt đánh giặc, địa đạo phòng thủ, tháp radio trận địa còn sót lại trên đảo. Trên đảo có quân đồn trú, doanh trại quân đội thấp thoáng trong rừng tùng xanh non; thường xuyên có thể thấy bộ đội xếp hàng đi qua, đội ngũ ngay ngắn, chỉnh tề bước đi, hô vang các khẩu hiệu.

Tần Chiêu Chiêu bỗng cảm thấy xúc động, nhớ lại lời Chu Minh Vũ từng kể Lâm Sâm ban đầu tòng quân tới Phúc Kiến được cắt cử đi thủ đảo.

"Cậu xem, phía trước là đảo Kim Môn."

Tiếng Kiều Mục kéo tâm trí Tần Chiêu Chiêu trở về, cô hào hứng trông theo hướng tay cậu chỉ. "Đó là đảo Kim Môn sao? Không phải là đảo Tiểu Đặng gần đảo Kim Môn nhất ư? Đứng đây nhìn vẫn thấy mơ hồ quá."

https://thuviensach.vn

Một ngư dân bản địa đi qua cười cười. “Gần Kim Môn nhất là đảo Giác Dữ bên kia cơ, có điều đảo ấy không có dân cư, chỉ có quân đồn trú thôi. Du khách cũng không sang đảo bên đó được, vì thế Tiểu Đặng của chúng tôi là đảo gần Kim Môn nhất.”

Đảo Giác Dữ, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy cái tên này thật đặc biệt. Cách hải tương vọng[1], thấy hòn đảo này chỉ như một vệt xanh đậm trên mặt biển màu lam, thoạt nhìn thật bình thường, không có gì đặc biệt.

[1] Có nghĩa là nhìn nhau qua biển.

Bến tàu đảo Tiểu Đặng, có thuyền ngư dân chở du khách đi hóng mát. Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục cùng lên thuyền, con thuyền máy chạy bằng động cơ diesel, phát ra tiếng ồn rất lớn, hai người muốn nói chuyện phải ghé sát vào nhau. Lúc thuyền lái vào giữa đảo Giác Dữ và đảo Tiểu Đặng, Tần Chiêu Chiêu giơ tay, cơ hồ phải ghé sát vào tai Kiều Mục để hét lên: “Cậu xem, nước biển bên kia xanh quá kìa.”

Tới Hạ Môn, thăm Cổ Lãng, Hoàn Đảo, Đại học Hạ Môn… nơi nào cũng đẹp hơn trong suy nghĩ của Tần Chiêu Chiêu rất nhiều. Điều duy nhất khiến cô thất vọng đó là nước biển Hạ Môn không xanh trong như trong tưởng tượng của cô. Giống biển Thâm Quyến, nước biển Hạ Môn cũng bị ô nhiễm thành màu lam xám. Đảo Tiểu Đặng cách xa nội thành nên không ô nhiễm nghiêm trọng, nước biển Hoàn Đảo xanh nhạt hơn một chút. Chỉ có hải phận gần đảo Giác Dữ không có cư dân sinh sống, chưa từng bị ô nhiễm mới có được một sắc xanh trong veo đến thế. Sắc xanh đã lâu không gặp này khiến Tần Chiêu Chiêu vô cùng hào hứng. “Kiều Mục, cậu mau xem kìa, đây mới gọi là xanh nước biển chứ!”

Lúc này, Tần Chiêu Chiêu mới bắt đầu cảm thấy tiếc vì không thể lên thăm đảo Giác Dữ. Bến tàu gần đảo không những có lính gác mà còn có vài quân nhân đang túm tụm nói chuyện, muốn lén lên đảo cũng không được.

https://thuviensach.vn

Cô không thể đến gần vùng nước biển màu lam kia để chụp ảnh, chỉ có thể cầm máy ảnh chụp thật nhiều.

Dạo một vòng đảo Tiểu Đặng xong, kỳ nghỉ cũng gần hết. Tần Chiêu Chiêu ước gì có thể ở chơi thêm vài ngày, cô có thể xin nghỉ phép thêm để đi chơi tiếp nhưng Kiều Mục thì nhất định phải về. Bà ngoại đã nhiều ngày không gặp cậu, bắt đầu ồn ào. Dì Lan gọi điện "cầu cứu", cậu cầm di động nói chuyện với bà nửa ngày mới thôi.

Tần Chiêu Chiêu có chút áy náy. "Thật ngại quá, kéo cậu ở lại đây với mình, làm bà cậu cáu gắt rồi."

"Không có gì, khó khăn lắm mới được một lần cậu đề nghị, nhất định mình phải đi cùng. Dù sao ở nhà còn có dì Lan, Thanh Dĩnh cũng qua giúp trông bà, mình vẫn dư dả được vài ngày cùng cậu dạo chơi Hạ Môn."

"Thanh Dĩnh… Cô ấy cũng qua giúp sao?" Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ, Phương Thanh Dĩnh là một đại tiểu thư ưa sạch sẽ, cô ấy có thể giúp gì?

"Ừ, cô ấy hay qua lắm. Giờ cô ấy nấu nướng cũng giỏi, còn biết làm món đậu hủ gạch cua bà mình thích nhất nữa. Tuy nói học của dì Lan nhưng còn ngon hơn cả dì làm."

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Phương Thanh Dĩnh có thể học nấu nướng. Ngày còn học đại học, cô nổi tiếng là thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước xuân, giờ đôi tay ngọc ngà ấy lại tình nguyện làm bạn với xoong chảo, dao thớt. Nhất định vì Kiều Mục nên cô ấy mới cam tâm rửa tay nấu nướng.

Lòng Tần Chiêu Chiêu bỗng rối loạn, như cỏ rậm nhấp nhô xào xạc trong gió mạnh giữa đồng nội.

https://thuviensach.vn

Vẫn biết mấy năm gần đây Phương Thanh Dĩnh và Kiều Mục vẫn duy trì tình cảm bạn bè nhưng trong thư Kiều Mục rất ít khi nhắc tới cô. Không biết vô tình hay cố ý mà cậu hầu như không hề nhắc tới chuyện tình cảm trước mặt cô. Phải chăng hiểu rõ tâm ý trong lòng cô nên cậu không muốn nhắc tới chủ đề nhạy cảm đó? Bởi vậy, cô không biết được tình cảm của cậu đã sang một trang mới, một trang yêu đương nồng nàn với Lăng Minh Mẫn đã lật qua, trang mới vẫn còn trống hay đã điền một cái tên khác?

Cô thăm dò: "Xem ra cậu và Phương Thanh Dĩnh ngày một gần gũi nhỉ?"

Kiều Mục không phủ nhận, mỉm cười gật đầu. "Cậu cũng từng nhắc mình, cô ấy là một cô gái tốt. Giờ mình cũng bắt đầu nhận ra điều đó rồi."

Quá rõ ràng, Kiều Mục bắt đầu nhận ra điểm tốt của Phương Thanh Dĩnh, bắt đầu động lòng. Đây là kết quả Tần Chiêu Chiêu mong muốn được thấy, nhưng tận sâu trong đáy lòng, cô vẫn còn chút hy vọng chờ mong, kết quả này thật khiến trái tim cô như thuyền va phải đá ngầm, bị nước biển tuyệt vọng từng tấc, từng tấc nhấn chìm.

Đang lúc hoàng hôn, trời xanh mây trắng, chân trời phía tây còn ráng chiều lóa mắt. Các sắc hồng mai, cam vàng, chanh tím, lam xanh quyện lẫn với nhau, khiến bầu trời phảng phất như gấm dệt. Ánh sáng lung linh, sắc màu rực rỡ đắm say lòng người.

Đây là buổi hoàng hôn đẹp đẽ nhất, cũng bi thương nhất trong hồi ức của Tần Chiêu Chiêu. Cô chống mắt nhìn hy vọng của bản thân nặng nề chìm xuống như bóng chiều tà, chìm mãi vào bóng tối không thể cản ngăn.

Từ Hạ Môn về, Tần Chiêu Chiêu không giống người mới đi du lịch giải sầu về. Đồng nghiệp thấy cô ủ rũ, hỏi thăm có phải cô mệt mỏi quá không. Cô gượng cười. "Phải, đúng là mệt mỏi quá!"

https://thuviensach.vn

Suốt một thời gian dài, cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần, chị Lưu tốt bụng nhắc nhở: "Tiểu Tần này, đi làm phải chú tâm. Giờ là lúc nào chứ? Khủng hoảng cho vay thứ cấp của Mỹ đang có nguy cơ gây nên một trận sóng thần quét khắp giới tài chính toàn cầu đấy. Thâm Quyến đã có bao nhiêu nhà máy phải đóng cửa, nghe nói công ty mình cũng đang lên kế hoạch cắt giảm nhân sự. Cô còn thế này, có phải là tự muốn bị đuổi hay không?"

Một lời như làm tỉnh mộng, Tần Chiêu Chiêu giờ mới giật mình, tình hình không ổn chút nào. Tình đơn phương không thành thêm lần nữa đúng là đáng buồn thật nhưng sinh tồn còn quan trọng hơn, áp đảo mấy chuyện tình cảm bình thường. Thất tình còn có thể sống tiếp chứ thất nghiệp thì gay go to. Việc quan trọng nhất lúc này là phải bảo toàn được công việc.

Chuyện khủng hoảng tài chính từ cho vay thứ cấp cô từng nghe trên báo, đối với các tin tức sốt dẻo về tài chính, kinh tế cô bập bõm chỗ hiểu chỗ không. Nghe nói Mỹ bắt đầu chịu khủng hoảng từ năm ngoái, đến nay vấn đề càng lúc càng lớn. Ngày Mười lăm tháng Chín năm 2008, ngân hàng đầu tư lớn thứ tư của Mỹ là Lehman Brothers lâm vào khủng hoảng tài chính nghiêm trọng, phải nộp đơn xin phá sản, càng làm nguy cơ bùng nổ khủng hoảng nghiêm trọng hơn. Khủng hoảng cho vay thứ cấp của Mỹ cứ như vậy kéo chìm nền kinh tế toàn cầu.

Giữa cơn khủng hoảng tài chính này, lĩnh vực gia công, mậu dịch của Tam giác Châu Giang chịu thiệt hại nặng nề nhất, một làn sóng đóng cửa nhà máy nổi lên, ở Thâm Quyến có hơn một trăm nhà máy buộc phải đóng cửa, khiến vô số người lâm vào cảnh thất nghiệp.

Trong hoàn cảnh tồi tệ này, chuyện các công ty cắt giảm nhân sự hoặc giảm lương là điều đương nhiên. Công việc ở công ty Tần Chiêu Chiêu rõ ràng bị giảm bớt nhiều, cấp lãnh đạo cũng có tình nên quyết định tạm thời

https://thuviensach.vn

chưa cắt giảm nhân sự nhưng lương nhân viên bị cắt giảm 20%, cuối năm không còn tiền thưởng Tết.

Không cắt giảm nhân sự là chuyện tốt, giảm lương một chút còn hơn phải chạy quanh vất vả tìm việc làm. Các công ty khác chung tầng đều đã cắt giảm nhân sự, rất nhiều nhân viên nữ hai mắt đỏ hoe thu dọn đồ đạc rời đi. Mỗi khi có cắt giảm nhân sự, nhân viên nữ thường dễ bị loại bỏ nhất. Bởi vì so với nam giới, phụ nữ yếu ớt hơn cả về sức khỏe lẫn tinh thần, hơn nữa phụ nữ đã kết hôn, sinh con còn bận bịu nhiều chuyện, ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới công việc. Lãnh đạo luôn xem xét dựa trên góc độ lợi ích, đương nhiên nếu phải đuổi sẽ đuổi nhân viên nữ trước. Như vậy thật không công bằng, nhưng trên đời này thật sự có cái gọi là công bằng hay sao?

Tần Chiêu Chiêu may mắn giữ được công việc của mình nhưng Thành Kiệt không có cái phúc ấy. Trung tuần tháng Mười một, nhà máy nơi anh làm việc tuyên bố đóng cửa, tình thế trước mắt muốn xin việc cũng khó. Dù sao còn hai tháng nữa là đến Tết, Đàm Hiểu Yến liền gọi anh về Tiểu Thành cùng cô và con trai. Nhà mẹ Hiểu Yến chỉ có mình cô, một nhà ba người ở nhà mẹ đẻ vẫn rộng chán. Nhà Thành Kiệt ở Tứ Xuyên còn có anh trai, chị dâu, cháu cùng ba mẹ, đông đúc như thế thật khó sống.

“Vất vả bao nhiêu năm chưa có dịp nghỉ ngơi, coi như giờ là nghỉ phép đi, chờ sang năm lại đi tìm xem có cơ hội nào không. Xe đến núi ắt có đường.”

Tin Thành Kiệt mất việc khiến Tần Chiêu Chiêu lo lắng thay cho gia đình họ. Đàm Hiểu Yến sinh con nên bỏ việc, đến giờ vẫn ở nhà chăm con. Nhà ba miệng ăn tất cả đều trông cậy vào Thành Kiệt, giờ anh ấy thất nghiệp, sau này cả nhà biết phải làm sao? Con trai còn chưa đầy nửa tuổi.

Nhưng một lời “xe đến núi ắt có đường” của Đàm Hiểu Yến lại khiến cô có thêm chút hy vọng. Có thái độ lạc quan với cuộc sống như vậy, cô nghĩ

https://thuviensach.vn

cho dù có gặp trắc trở, gập ghềnh thế nào, một nhà ba người của bạn cô vẫn có thể đồng tâm hiệp lực bước tiếp.

Cuối năm 2008, khủng hoảng tài chính bùng nổ nghiêm trọng, sang xuân năm 2009, tình hình vẫn chưa được cải thiện, kinh tế vẫn tiếp tục xuống dốc.

Khu công nghiệp Tam giác Châu Giang vẫn đình trệ. Sau Tết, Thành Kiệt không xuôi Nam tìm việc nữa, ba Đàm Hiểu Yến nhờ người quen giới thiệu cho anh tới làm ở một xưởng cơ khí nhỏ ở khu công nghiệp Tiểu Thành. Tuy lương chỉ bằng một phần ba so với ở Thâm Quyến trước kia nhưng tốt xấu vẫn có tiền, hơn nữa gia đình không phải mỗi người một nơi.

Đàm Hiểu Yến gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu tán gẫu, tỏ ra hài lòng với cuộc sống hiện tại. "Giờ chồng mình ngày ngày đi làm, đến chiều thì về. Mình không có việc gì sẽ bế con xuống lâu chờ anh ấy tan ca về. Con mình cũng biết nhận thức rồi, chỉ cần thấy ba về là cười toe toét rồi chìa tay đòi được bế. Một nhà ba người được sống chung một nơi, cậu nói thử xem vậy có tốt không?"

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười. "Phải rồi, bé con được cả ba lẫn mẹ chăm sóc cũng tốt."

"Đúng vậy, bé cưng nhà mình giờ vừa khỏe mạnh vừa đáng yêu cực kỳ!"

Đàm Hiểu Yến gọi điện khoe con không ngớt, sôi nổi kể lể cục cưng dễ thương, đáng yêu thế nào. Tần Chiêu Chiêu không nhịn được cười cười ngắt lời: "Được rồi, mình biết con cậu rất đáng yêu, không cần khoe hạnh phúc trước mặt mình đâu."

"Chiêu Chiêu, cũng đến lúc cậu đi tìm hạnh phúc rồi đấy. Hôm qua gặp mẹ cậu trên đường, mẹ cậu túm lấy mình than thở tố khổ nửa ngày, nói cậu

https://thuviensach.vn

hai bảy tuổi đầu rồi còn một thân một mình. Tết về nhà cũng không nghe lời mẹ đi xem mặt. Mẹ cậu còn bảo mình dành thời gian khuyên nhủ cậu, nên tìm đối tượng đi thôi."

Nói đến chuyện tìm người yêu, Tần Chiêu Chiêu lại trầm mặc. Không phải cô không biết mình càng lúc càng lớn tuổi, muốn kéo dài cũng không được nữa. Nhưng người bầu bạn một đời, tâm đầu ý hợp đâu có dễ tìm như vậy!

"Cậu lấy Kiều Mục làm tiêu chuẩn đương nhiên là không tìm nổi rồi, cậu phải tiếp xúc với nhiều kiểu đàn ông mới được! Chiêu Chiêu, cậu đã bảo Kiều Mục có bạn gái mới rồi, vậy thì cậu cũng nên buông bỏ cậu ta đi thôi!"

Tần Chiêu Chiêu mệt mỏi xoa xoa ấn đường. "Ừ, mình cũng bỏ rồi."

"Nếu đã bỏ rồi thì phải nhanh nhanh đi tìm một nửa của mình đi. Chiêu Chiêu, hồng nhan chớp mắt đã già, chuyện trọng đại cả đời phải nắm cho chắc!"

Hồng nhan chớp mắt đã già… Tần Chiêu Chiêu thoáng kinh hãi. Già, một chữ này tựa như lưỡi dao băng mang theo khí lạnh vô cùng bức tới trước mặt.

Đêm đó, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận ngắm lại mình trong gương. Gương mặt trong gương thoáng nhìn cũng không có vẻ gì là già nua, da thịt vẫn mềm mại, láng mịn, ánh mắt vẫn sáng trong. Cô có một gương mặt trẻ trung, hai mươi bảy tuổi thoáng nhìn như mới hai hai, hai ba. Nếu cố ăn mặc trẻ trung một chút vẫn có thể giả danh sinh viên.

Nhìn dung nhan vẫn như thời thanh xuân, nhưng lúc mỉm cười, dưới mắt, trên gò má đã có vài nếp nhăn mờ mờ…Là dấu tích thời gian lưu lại.

https://thuviensach.vn

Thời gian âm thầm trôi đi, con người không thấy rõ bước chân của nó nhưng vẫn có thể thấy được dấu vết nó lưu lại. Nó rời xa gương mặt mỗi người, để từng thớ thịt săn chắc mỗi lúc một nơi lỏng; nó từ biệt mái tóc mỗi chúng ta, để tóc đen chầm chậm nhuộm thành sắc trắng; nó bỏ quên khuôn miệng chúng ta, để hàm răng chắc khỏe thành lung lay. Nó đi, đi theo mỗi đợt sóng triều nhấp nhô lên xuống, đi theo cánh chim di cư suốt từ Bắc xuống Nam; đi theo "năm năm tháng tháng hoa như cũ, tháng tháng năm năm người khác người[1]"… Vĩnh viễn không phút ngơi nghỉ, vội, rất vội vàng.

*[1] Lấy ý từ **Bạch đầu ông vịnh** (Vịnh bạc đầu) của Lưu Hy Di: "Niên niên tuế tuế hoa tương tự/ Tuế tuế niên niên nhân bất đồng."*

Chương 9

Cuối cùng, Tần Chiêu Chiêu cũng đồng ý đi xem mặt. Lần đầu đi xem mặt, là mẹ ở quê chỉ đạo từ xa, đối tượng là cháu một người đồng nghiệp cũ của mẹ, tốt nghiệp đại học xong cũng chuyển tới Thâm Quyến công tác giống cô.

"Tiểu Hứa hơn con ba tuổi, đang sống ở tiểu khu Hạnh Phúc, phía bắc thành phố. Ba mẹ cậu ấy cũng là công nhân giống nhà mình, có hai chị gái đã lập gia đình, hiện giờ trong nhà chỉ còn quan tâm đến chuyện hôn nhân của cậu ấy. Ba mẹ cậu ấy cũng nghĩ giống mẹ, con cái muốn tìm đối tượng tốt nhất nên tìm người cùng quê, như vậy bất kể sau này các con có lưu lại Thâm Quyến hay cùng nhau về quê đều ổn cả. Mẹ đã cho cậu ấy số điện thoại của con, chắc cậu ấy sẽ hẹn gặp mặt làm quen. Con đừng tỏ ra khó chịu, phải tự nhiên, nền nã, thoải mái một chút nhé!"

https://thuviensach.vn

Dù mẹ đã hết lòng hết dạ dặn dò, lúc gặp người thanh niên xa lạ tên Tiểu Hứa này, Tần Chiêu Chiêu vẫn không sao tự nhiên, nền nã cho nổi; cô ngượng nghịu và cẩn trọng như học sinh trung học mười bảy, mười tám tuổi.

Tiểu Hứa thoạt nhìn không thấy "tiểu" chút nào, giống Lão Hứa hơn; mới ba mươi tuổi mà tóc tai đã bắt đầu rụng. Tóc trên đỉnh đầu thưa thới ý chừng cần "địa phương viện trợ trung ương". Không chỉ tóc rụng, còn thêm một cái bụng mỡ, càng khiến người ta có cảm giác anh ta già hơn tuổi; cứ cho là không tới bốn mươi, cảm giác ít nhất cũng phải ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi.

Tuy nói "trông mặt mà bắt hình dong" là không hay, nhưng vừa thấy bộ dạng Tiểu Hứa, lòng Tần Chiêu Chiêu đã lạnh quá nửa. Ấn tượng ban đầu không tốt, khó coi, trong lòng cô càng khó chịu. Coi mắt là một bước để tiến tới mục đích cuối cùng – hôn nhân, nhưng Tiểu Hứa tuyệt đối không phù hợp với tiêu chuẩn bạn đời trăm năm của cô, cô có phần ân hận sao lại đồng ý đi xem mặt anh ta.

Tần mẹ gọi điện hỏi con gái xem mặt xong cảm giác ra sao, cô tường thuật lại chi tiết những ấn tượng không tốt về Tiểu Hứa, liền bị mẹ giáo huấn: "Tìm đối tượng, quan trọng nhất là tâm địa, phẩm chất tốt; bề ngoài quan trọng gì. Tuy Tiểu Hứa tướng mạo bình thường nhưng nghe nói tính tình rất khá. Con đừng có vội nói không thích hợp như thế, hợp hay không phải ở cùng mới biết được. Cứ từ từ tiếp xúc với cậu ấy một thời gian đi đã."

Tần Chiêu Chiêu vừa không thể lay chuyển được mẹ, vừa cảm thấy bản thân mình cứ trông mặt mà bắt hình dong cũng thật không hay, vì thế vẫn tiếp tục kiên trì qua lại với Tiểu Hứa. Cuối tuần thường xuyên hẹn gặp nhau cùng đi ăn cơm, dạo phố mua sắm hay xem phim.

https://thuviensach.vn

Một đôi nam nữa quen nhau qua xem mặt, tiếp xúc bước đầu là gian nan nhất, ít ra Tần Chiêu Chiêu cảm thấy vậy. Hai con người nửa đời chẳng quen biết nhau thì lấy gì để tán gẫu chuyện trò, lại phải dốc gan dốc ruột tìm chủ đề để nói, nếu không, càng im lặng càng thấy ngượng nghịu, xấu hổ. Cô khó chịu là chuyện khỏi phải bàn cãi.

Càng đáng buồn là sở thích của hai bên hoàn toàn trái ngược nhau, chẳng bao giờ có thể cùng bàn một chuyện.

Cô nói rảnh rỗi thường đọc sách, anh ta than thở đọc sách ba trang là ngủ gật; cô kể lúc dư thời gian rất muốn được đi du lịch, anh ta càu nhàu du lịch là đốt tiền mua nợ vào thân; cô tâm sự không thích đàn ông say sưa rượu thuốc, anh ta bừng bừng không rượu không thuốc, lúc xã giao không đáng mặt đàn ông…

Đạo bất đồng bất tương vi mưu[1], Tần Chiêu Chiêu không thể kiên trì được nữa. Không ngờ, Tiểu Hứa thành thật bày tỏ thái độ trước: "Tần Chiêu Chiêu, anh thấy chúng ta làm bạn thích hợp hơn. Thật xin lỗi em! Anh cảm thấy chúng ta không hợp nhau lắm!"

[1] Nghĩa bóng là không cùng chí hướng hoặc sở thích thì không nói chuyện, hợp tác hay chơi chung với nhau được.

Tần Chiêu Chiêu cầu còn không được. "Đúng thế, em cũng thấy chúng ta làm bạn thì hơn."

Đương nhiên, chuyện làm bạn này cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi, chẳng ai muốn cố níu kéo làm bạn với nhau. Hôm đó chia tay nhau xong, Tần Chiêu Chiêu lập tức xóa số điện thoại của Tiểu Hứa, tin chắc anh ta cũng vậy. Từ đó về sau hai người không liên lạc với nhau nữa.

Sau Tiểu Hứa, Tần Chiêu Chiêu làm quen với Tiểu La.

https://thuviensach.vn

Tiểu La là đối tượng do đồng nghiệp giới thiệu, anh ta là bạn học của bạn trai đồng nghiệp. Quan hệ lằng nhằng như vậy cũng không hay ho cho lắm, vì người giới thiệu cũng chẳng biết rõ về đối phương. Nhưng Tần Chiêu Chiêu không từ chối, hơn nữa coi như giúp đỡ đồng nghiệp cùng văn phòng, còn nói cái gì mà đi gặp mặt coi như thêm một người bạn là được rồi. Vì thế, cô đồng ý đi.

Tiểu La là người Giang Tô, ba mươi hai tuổi, làm về IT. Diện mạo không có vấn đề gì, chẳng qua anh ta hơi lùn, chỉ khoảng một mét sáu lăm, cô đi giày cao gót vào còn cao hơn anh ta.

Đồng nghiệp nghe bạn trai kể sơ lược về Tiểu La rồi tường thuật lại cho Tần Chiêu Chiêu, nói anh chàng này thu nhập rất khá, nếu không phải vì hơi thấp thì cũng không dây dưa tới giờ vẫn chưa tìm được người phù hợp.

Con gái ai chẳng thích đàn ông cao ráo, cảm giác như vậy thật an toàn; bởi thế mà đàn ông thấp thường rất khó kiếm người yêu. Hơn nữa, Tiểu La này vóc dáng không cao nhưng yêu cầu lại không hề thấp. Anh ta mong vợ tương lai phải xinh xắn, hiền lành, trên đảm việc nhà dưới quán xuyến việc bếp núc, còn muốn cô ấy phải có công việc tử tế, có thể cùng nhau góp tiền mua nhà, mua xe ở Thâm Quyến… Nếu thật có những cô gái đáp ứng đủ những yêu cầu trên, hẳn họ cũng chẳng ưng một người lùn như anh ta. Chắc chắn họ có thể kiếm được những người đàn ông có điều kiện tốt hơn hẳn.

Có điều lúc mới gặp Tiểu La, Tần Chiêu Chiêu không hề biết anh ta yêu cầu cao như vậy. Lần đầu gặp mặt, mặc dù cô có chút thất vọng về chiều cao của anh ta nhưng ngoài mặt vẫn cố coi như không có chuyện gì, vẫn lễ phép, dè dặt mỉm cười.

Tiểu La lúc mới gặp tương đối ưng ý cô, còn nói hiện tại những cô gái nhã nhặn, điềm đạm như cô không có nhiều. Làm quen xong còn hẹn gặp cô lần nữa, cô lại bắt đầu một màn làm quen vô cùng gian nan. Cũng may

https://thuviensach.vn

anh chàng này khá hơn Tiểu Hứa nhiều; kinh tế, chính trị, văn hóa, thể thao, quân sự quốc phòng, giải trí… bất cứ cái gì anh ta cũng có thể thao thao bất tuyệt, tránh cho cô một màn vất vả tìm chuyện để nói.

Biết cô thân mật với Tiểu La hơn so với Tiểu Hứa, Tần mẹ tranh thủ rèn sắt khi còn nóng. "Đã bảo con rồi mà, tình cảm có thể từ từ vun đắp. Con cứ dần dần nuôi dưỡng tình cảm với Tiểu La đi! Nếu hai bên cảm thấy vừa ý thì cuối năm tính toán hôn sự luôn!"

Tần Chiêu Chiêu dở khóc dở cười. "Mẹ, mẹ đừng có cuống lên thế, bọn con mới quen biết chưa được bao lâu."

"Con đã chừng này tuổi rồi, mẹ có thể không cuống lên được chắc?"

Đàm Hiểu Yến cũng gọi điện trêu ghẹo cô: "Nghe nói cậu có bạn trai rồi hả, lúc nào mời mình đến uống rượu mừng đây?"

"Lấy đâu ra, chả biết gì về nhau, mới chỉ quen biết sơ sơ thôi, vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu."

"Nếu tìm hiểu thấy ổn thì xúc tiến quan hệ nhanh một chút. Cậu cũng hai mươi bảy rồi, còn định vài năm nữa mới lấy chồng sao? Làm gì cũng phải mau mau lên."

"Ôi trời, cậu với mẹ mình đúng là… Hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp!"

Quen biết được gần một tháng, thái độ của Tiểu La đột nhiên chuyển biến, lãnh đạm hơn hẳn. Điện thoại qua lại ngày một ít, người cũng không thấy đâu, rõ ràng là muốn giữ khoảng cách với Tần Chiêu Chiêu. Cô không biết lý do, chẳng tiện hỏi. Ngày trước đồng nghiệp làm mối cũng không nói là xem mặt chính thức, chỉ bảo giới thiệu cho cô thêm một người bạn mới.

https://thuviensach.vn

Tiếp xúc làm bạn với Tiểu La nhưng hai bên vẫn chỉ trong giai đoạn tìm hiểu, chưa có ai nói: "Anh yêu em" hay "Em yêu anh", thậm chí cùng đi dạo phố còn chưa bao giờ nắm tay nhau. Một khi cảm thấy hai bên không hợp có thể lập tức rút lui không cần báo trước. Giờ người ta không chủ động tới tìm cô, cô cũng tự hiểu ngầm, "người bạn" này không muốn tiếp tục qua lại với cô nữa. Cô cũng không có hứng thú với anh ta nữa, liền xóa số điện thoại lưu trong di động đi.

Tiểu La trở mặt lãnh đạm, Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng buồn giận. Dù sao cũng chỉ là một người đàn ông mới quen biết chưa đầy tháng, cảm tình chưa sâu đến độ khiến cô có cảm giác đau buồn. Cô chỉ không hiểu, ban đầu anh ta rõ ràng có cảm tình với mình, vì sao sau này lại không qua lại với cô nữa?

Cuối cùng, người đồng nghiệp cùng tìm hiểu được nguyên nhân thông qua bạn trai, hóa ra Tiểu La được người ta giới thiệu cho một cô kế toán người Giang Tô. Anh ta so sánh giữa Tần Chiêu Chiêu và cô kế toán này, thấy cô ta hơn cô nhiều, rõ ràng thích hợp với anh ta hơn. Anh ta cứ đứng trên phương diện lợi ích mà xét, cô gái này cùng quê nghĩa là thói quen sinh hoạt và khẩu vị nhất định là hợp nhau; hơn nữa lương kế toán cao và ổn định hơn hẳn, lấy nhau rồi hai vợ chồng cùng nhau làm lụng dành tiền mua nhà, mua xe sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều. Sau cùng, anh ta định sau này mở công ty máy tính riêng, nếu có vợ là kế toán cao cấp giúp đỡ sẽ tiện hơn nhiều.

Nguyên nhân này khiến Tần Chiêu Chiêu bất ngờ, chỉ biết cười khổ.

Cô cũng không trách Tiểu La, có gì đáng trách đây? Chuyện như vậy vốn thường thấy trong xã hội, nhất là ở các thành phố lớn, nam nữ trưởng thành bàn chuyện hôn nhân thì đối phương dung mạo ra sao, tính tình có hợp nhau hay không cũng chẳng quan trọng. Gia cảnh, thân thế, nghề nghiệp, thu

https://thuviensach.vn

nhập, tài sản… và những điều kiện kinh tế khác mới là nhân tố mang tính quyết định.

Vì thế, Tiểu La bỏ cô mà chọn cô nàng kế toán kia cũng phải thôi, dù sao so sánh kĩ ra thì cô nàng kế toán có lợi cho tương lai của anh ta hơn nhiều.

Lựa chọn như vậy rất thiếu lãng mạn nhưng thừa thực tế. Chẳng còn cách nào khác, người trưởng thành đều thực tế như vậy. Vì họ đã qua cái thời ảo mộng trăng hoa, trở thành khách giang hồ lão luyện rồi, mọi cân nhắc, phán đoán, lựa chọn đều phải dựa trên góc độ mang lại lợi ích cho bản thân.

Có thể lý giải lựa chọn của Tiểu La, cũng không chán nản vì mất đi một người theo đuổi mình, nhưng trong lòng Tần Chiêu Chiêu lại ngập một nỗi niềm chua xót, thê lương khó nói thành lời. Trong thế giới này, liệu người trưởng thành có còn thứ tình cảm chân chính, thuần túy hay không? Cái thứ tình cảm thành thật, thuần khiết, ấm áp không vụ lợi; thứ tình cảm xuất phát từ tận đáy lòng, không dính dáng tới vật chất liệu còn tồn tại? Hay chỉ còn trong những ảo tưởng, ước vọng xa vời?

Bước đường xem mặt chọn người yêu của Tần Chiêu Chiêu gập ghềnh, trắc trở bao nhiêu thì chuyện yêu đương của Kiều Mục và Phương Thanh Dĩnh ở Thượng Hải xa xôi lại thuận buồm xuôi gió bấy nhiêu. Trong thư hôm nay cô nhận được, hai người họ dự tính sẽ kết hôn, chọn ngày mùng Chín tháng Chín năm 2009, tam cửu hợp nhất, đúng là ngày tốt báo điềm lành thiên trường địa cửu.

Tin hai người kết hôn không làm Tần Chiêu Chiêu bất ngờ chút nào, cô đã sớm biết nếu Kiều Mục và Phương Thanh Dĩnh hẹn hò thì hôn nhân chỉ là chuyện sớm hay muộn. Dẫu biết vậy nhưng nhận được tin mừng, lòng cô vẫn cảm thấy trống rỗng vô cùng.

https://thuviensach.vn

Tuy cô đã quyết tâm buông bỏ tình cảm dành cho Kiều Mục nhưng có thế nào thì những tháng ngày tươi đẹp nhất trong đời cô đã dành để hướng về cậu. Đó không phải thứ tình yêu "nhất kiến chung tình" mà là thứ tình cảm được bồi đắp, lắng đọng từng chút từng chút, là thứ tình yêu đã chống lại cả sự gột rửa dài lâu của dòng sông tháng năm. Vì thế, nghe tin cậu sẽ lấy vợ, cho dù đã tiên liệu từ trước nhưng cô vẫn không khỏi chấn động, âu sầu… Rốt cuộc, vẫn chưa từng một lần có được mà giờ cô đã mất cậu, mất cậu thật rồi.

Khó khăn lắm cô mới trả lời được bức thư kia, mười ngón tay đặt trên bàn phím lóng ngóng như người mới lần đầu học gõ chữ, liên tục nhập sai. Dần dần, bóng màn hình máy tính trong đáy mắt nhòe dần như nhìn qua làn nước mắt.

Cuối cùng cũng có thể trả lời, chỉ ngắn gọn vài câu: "Kiều Mục, chúc mừng cậu nhé! Phương Thanh Dĩnh là một cô gái rất tốt, hai người bên nhau nhất định sẽ hạnh phúc. Chúc hai người hạnh phúc dài lâu!"

Thư vừa gửi đi, Tạ Á đã online QQ, cẩn thận hỏi cô: "Gần đây vậy với Kiều Mục có liên lạc gì không?"

Rõ ràng Tạ Á hỏi vậy là bóng gió hỏi cô có biết chuyện Kiều Mục sắp kết hôn hay không.

"Có, mình biết cậu ấy sắp kết hôn rồi."

"Cậy đã biết rồi à, mình vừa thấy tin offline báo Phương Thanh Dĩnh sắp kết hôn. Cuối cùng cô ấy và Kiều Mục đã đến với nhau. Chiêu Chiêu, giờ hẳn cậu buồn lắm nhỉ?"

Tần Chiêu Chiêu cố nén nỗi xót xa. "Cũng tạm, thật ra mình đã sớm biết giữa mình và cậu ấy chẳng bao giờ có kết quả. Cái chính là mình vẫn tình

https://thuviensach.vn

nguyện đơn phương.”

“Giờ cậu ấy kết hôn rồi, cậu cũng hoàn toàn hết hy vọng. Chiêu Chiêu, đây cũng là một chuyện tốt với cậu.”

Đàm Hiểu Yến biết tin Kiều Mục sắp kết hôn cũng nói như vậy: “Cậu ấy sắp lấy vợ, thế thì tốt, vậy là cậu hết hy vọng rồi.”

Trong máy tính Kugou đang chạy *Đợi em đợi đến hoa cũng tàn* của Trương Học Hữu, tiếng ca thấm đẫm ưu thương chầm chậm rót đầy căn phòng:

...Mọi người đều nói với anh rằng: Tình yêu này sẽ chỉ vô vọng thôi, anh cũng biết em sẽ chẳng bao giờ thật lòng yêu anh. Kỳ thực anh chỉ mong lúc nào đó em sẽ nhớ tới anh, nhưng em lại cứ dần dần im lặng, chẳng nói một lời… Biết chăng em hỡi, em hỡi biết chăng? Anh đợi em, đợi đến hoa cũng tàn…

Nước mắt Tần Chiêu Chiêu tuôn trào theo lời ca, chảy mãi không ngừng.

Bạn bè đều nói Kiều Mục kết hôn là chuyện tốt đối với Tần Chiêu Chiêu, có thế cô mới mất hết hy vọng vào cậu, Đối với cậu, lòng này tuy đã chết nhưng đoạn tình cũ vẫn là thứ đáng để cô trân trọng. Giống như những bộ đồ đẹp đẽ năm xưa, cho dù không thể mặc được nữa, cô vẫn không nỡ bỏ đi. Bởi vì áo quần cũ bạc màu là do đã mặc nhiều năm, lưu lại hơi thở, mồ hôi, thậm chí là nước mắt của chính mình, làm sao cô nỡ bỏ đi đây? Kiều Mục vẫn luôn là người rất mực quan trọng trong lòng cô, một người bạn đáng trân quý. Tháng Chín này, cô sẽ đi Thượng Hải dự hôn lễ của cậu, sẽ thật lòng gửi lời chúc phúc chân thành nhất tới cậu.

https://thuviensach.vn

Chương 10

Giữa tháng Tám, mẹ gọi điện báo cho Tần Chiêu Chiêu tin nhà cũ sắp bị dỡ bỏ, cô liền xin nghỉ phép để về nhà. "Nhà có chuyện vô cùng quan trọng, nhất định phải về một chuyến."

Từ lúc đăng ký mua nhà đến khi nhà mới sửa sang, trang hoàng xong xuôi, cô vẫn chưa về, chỉ gửi ba vạn đồng, mọi chuyện đều để ba mẹ lo liệu. Tòa nhà do Trường Cơ huy động vốn xây dựng đã xong từ cuối năm ngoái, cô về nhà ăn Tết cũng chỉ qua thăm một lần.

Căn nhà gia đình cô mua là căn nhà cỡ nhỏ, tổng diện tích chưa tới chin mươi mét vuông, diện tích sử dụng chỉ hơn bảy mươi mét vuông, ba phòng hai sảnh bố trí vô cùng khéo léo. Đối với vợ chồng Tần thị sống trong căn nhà cấp bốn lụp xụp mấy chục năm thì như thế là mãn nguyện lắm rồi. Có điều, nhà xây xong phát sinh chi phí cao hơn dự tính, trước kia nhân viên Trường Cơ tính toán mỗi mét vuông chỉ khoảng bốn, năm trăm đồng, nhà làm xong liền vọt tới gần bảy trăm đồng một mét vuông. Trong khoản này rõ ràng có trò mờ ám nhưng biết làm sao đây? Mọi người hùng hổ chửi mắng một phen, cuối cùng vẫn giao tiền nhận nhà.

Giá cả thêm các thứ trang bị điện nước hết gần bảy vạn đồng, họ mua lầu sáu, trên cùng, giá rẻ nhất.

Tiền mua nhà đã vượt quá khả năng, tiền trang trí nhà cửa lại càng eo hẹp. Tần Chiêu Chiêu dặn ba mẹ không cần phải trang hoàng quá tốt, nhẹ nhàng giản dị là được rồi. Ba cô nói: "Ít nhất cũng phải mất mấy vạn đồng nữa, chỉ có mua xi măng, cát, dây điện, ống nước, gạch lát nền, sơn… cũng mất không ít tiền. Hơn nữa còn phải thuê thợ, lát nền nhà xong xuôi cũng tốn cả vạn đồng. Hơn nữa, mua một bộ tủ bếp đầy đủ cũng hơn một ngàn, ba cái tủ áo trong ba phòng ngủ chắc cũng mất mấy ngàn, đồ gia dụng bàn

https://thuviensach.vn

ghế ít cũng bảy, tám ngàn đồng, đồ điện cũng bảy, tám ngàn nữa. Tính ra cũng mất ba, bốn vạn!"

Mẹ cô lại bổ sung: "Còn phải mua sắm đèn đuốc, rèm cửa, chăn màn giường chiếu, nồi niêu bát đĩa, đồ trang trí nữa. Sống nửa đời người giờ mới mua được ngôi nhà mới, mẹ muốn dùng đồ mới hết. Đồ đạc cũ cứ để bên nhà cũ, dù sao ba mẹ cũng vẫn ở bên đó."

Vợ chồng Tần thị không hề có ý định dọn sang nhà mới. Ở nhà trệt quen rồi, còn có bà con hàng xóm chuyện trò rôm rả, giờ chuyển sang nhà cổng riêng thấy cô đơn quạnh quẻ. Vì thế, hai người quyết định làm xong nhà mới cùng lắm thì ban đêm sang ngủ, còn cơm ăn ba bữa vẫn ở bên nhà cũ.

Lúc trang trí nhà mới, Tần Chiêu Chiêu ở Thâm Quyến xa xôi không đỡ đần gì được, chỉ có thể nghe ba mẹ gọi điện kể lại tiến triển.

"Hôm nay nhà lắp xong hết đèn đóm rồi, ba con nhờ người tới lắp. Có điều ông ấy lại sợ thợ lắp đèn trong phòng ăn chưa chắc chắn, thế là thợ đi rồi lại lọ mọ trèo lên lắp lại."

"Chiêu Chiêu, hôm nay mẹ lên phố đặt làm rèm cửa rồi. Tất cả rèm phòng khách, phòng ngủ đều cùng màu, cùng hoa văn, phong cách trong rất Tây. Vốn giá hai mươi đồng một mét, mẹ kì kèo mãi, cuối cùng cũng giảm xuống được mười tám đồng một mét!"

Ba mẹ giống như đôi chim én già, không ngại khổ cực mà góp nhặt từng cọng cỏ về xây tổ, cố gắng hết sức tận dụng số tiền có hạn để trang trí nhà chỉn chu nhất. Trong điện thoại, ba mẹ nói nhà mình giờ càng lúc càng đủ da đủ thịt, nhưng trong ấn tượng của Tần Chiêu Chiêu, ngôi nhà kia vẫn chỉ là một căn nhà mới xây xong, bốn vách trống trơn mà cô thấy lúc về quê ăn Tết. Nhắc tới nhà, cô vẫn nghĩ ngay tới ngôi nhà ngày trước. Ngôi nhà cũ kĩ, bị năm tháng nặng nề tàn phá tới khó tả.

https://thuviensach.vn

Đến lúc nhà cũ sắp phải dỡ bỏ, cô không nghĩ ngợi ngay lập tức xin phép về nhà. Cô phải về, về để nhìn ngắm ngôi nhà cũ nát mà mình đã sống mấy chục năm lần cuối. Lần này không đi, sau này cô vĩnh viễn không có cơ hội thấy lại nó nữa.

Lúc Tần Chiêu Chiêu về đến nơi, khu nhà cũ ở Trường Cơ đã thành một cảnh tượng tan hoang. Chỉ còn vài ngày nữa là đến hạn dỡ nhà, mọi người đang tất tả thu dọn đồ đạc chuyển đi. Rất nhiều đồng nát ve chai nghe tin liền chạy tới, thu mua ngay tại chỗ, việc mua bán vô cùng náo nhiệt.

Suốt ba ngày, Tần Chiêu Chiêu giúp ba mẹ dọn dẹp đồ đạc. Đồ nào nên giữ lại, đồ nào nên bỏ thực ra rất dễ xác định. Có ích giữ lại, vô dụng loại ra; tuy vậy, vẫn có nhưng món đồ chơi tuy đã cũ kĩ, nhiều năm không động tới, chẳng còn tác dụng gì nhưng người ta vẫn không nỡ vứt.

Ví như mở một đống đồ lặt vặt bỗng thấy con lật đật đỏ sọc trắng Tần Chiêu Chiêu vẫn hay chơi ngày trước, giờ đã cũ bẩn lắm rồi. Còn nhớ đây là món đồ chơi đầu tiên cô có, ngày ấy cô thích nó lắm, đi ngủ vẫn ôm khư khư trong lòng. Sau này lớn lên rồi không còn thích nó nữa, lúc nóng lòng đi chơi cùng chị Tiểu Đan không biết đã tiện tay bỏ nó ở đâu. Thật không ngờ, hai mươi mấy năm sau nó lại xuất hiện giữa đống đồ lặt vặt. Cầm con lật đật ngày bé vẫn ôm ấp trong lòng, Tần Chiêu Chiêu không nén nổi nước mắt, cô lấy nước rửa sạch sẽ con lật đật, lưu giữ một phần ký ức đẹp đẽ thuở ấu thơ.

Trên nóc tủ trong phòng ba mẹ có một chiếc rương gỗ kiểu cũ, trong rương sếp vài bộ quần áo cũ không mặc được nữa. Mẹ cô luyến tiếc không nỡ bỏ đi. “Đây là cái hòm ba con tự làm hồi ba mẹ mới lấy nhau. Đây là cái áo đỏ mẹ mặc ngày lấy chồng, bộ quần áo sơ sinh này là đồ bà con làm cho con, đôi giày nhỏ này cũng thế. Đây là cái áo bông hồi còn sống bà ngoại con vẫn mặc, bà mất rồi nhưng mẹ vẫn giữ lại làm kỷ niệm…”

https://thuviensach.vn

Khỏi cần nói cũng biết chiếc hòm cũ kĩ và những thứ cất giữ bên trong không thể bỏ đi được. Nếu xét trên phương diện giá trị thì những món này không đáng mấy đồng, nhưng chúng mang trên mình những kỷ niệm, tình cảm gia đình nồng ấm.

Dọn hết đồ đạc trong phòng, Tần Chiêu Chiêu lật ra rất nhiều đồ cũ thời đi học: thư từ, sổ chép bài hát, bưu thiếp, thiệp mừng năm mới…

Sổ tay bài hát vốn là cuốn sổ ghi chép thời tiểu học của cô, mở ra nhìn thấy rất nhiều ảnh của nhóm Tiểu Hổ nổi tiếng nhất ngày ấy, hơn nữa cô còn dùng bút dạ tô vẽ rất nhiều tranh. Những bức tranh cũ kĩ cùng nét chữ thật ngây thơ. Bỗng chốc, một cảm giác có phần ngây ngô trẻ con phả tới, khiến lòng cô vừa ấm áp lại vừa ảo não.

Đa số bưu thiếp là do các bạn tiểu học tặng, những nét chữ ngây ngô đã phai nhạt theo năm tháng, tới giờ mờ mịt không nhìn rõ nữa. Ngẫu nhiên còn thấy một, hai cái tên vẫn in rõ nét trên thiệp, nhưng bất kể lục tìm thế nào trong trí nhớ vẫn không thể nhớ ra gương mặt chủ nhận của chúng. Bao nhiêu năm trôi qua, cô thật sự không còn nhớ nổi hình dáng họ nữa.

Thiệp năm mới còn giữ lại đa số đều do bạn thời trung học tặng. Cô cẩn thận mở xem từng tấm thiệp, nhắc tên còn có chút ấn tượng, nhưng rất nhiều người không thể nhớ rõ được nữa rồi. Riêng một tấm thiệt chưa kịp mở đã thấy một mảnh giấy nhỏ rớt ra, cô đưa tay nhặt lên xem. Mảnh giấy không có tên người gửi, chỉ có một câu không đầu không cuối:

“Vậy tôi về đây, cậu cẩn thận dưỡng thương. Mong cậu sớm hồi phục.”

Cô giật mình, tiếp tục quay lại xem tấm thiệp mừng. Đó là một tấm thiệp vô cùng tinh xảo, hình in nổi 3D, tiếng nhạc du dương, được ướp nước hoa. Trên thiệp ký tên người tặng: Lâm Sâm.

https://thuviensach.vn

Đây là tấm thiệp Lâm Sâm tặng cô, cô nhớ ra tờ giấy kia cũng do cậu viết. Năm cấp ba có lần cô vô tình bị bỏng, phải xin nghỉ ở nhà, cậu lo lắng nên lén tìm tới cửa sổ nhà cô. Cô nhận ra liền viết một mảnh giấy nhỏ dặn cậu mau đi, tránh bị mọi người hiểu nhầm là trộm, cậu gửi lại cho cô tờ giấy này. Cô đã kẹp tờ giấy này trong thiệp từ lúc nào? Bản thân cô cũng không nhớ rõ nữa.

Trong tủ còn có chiếc ba lô cún con mà Lâm Sâm tặng ngày trước. Tuy lâu rồi cô không dùng nó nữa nhưng vẫn giặt sạch sẽ và cất trong tủ quần áo. Kéo khóa ra vẫn thấy chiếc đài chạy băng cậu mua đền năm xưa nằm im lìm trong ba lô. Năm thứ ba đại học, cô vô tình làm hỏng chiếc đài chạy băng này, không sửa lại được nữa. Đến kỳ nghỉ, cô lặn lội ngàn dăm xa xôi mang nó về nhà, cất trong chiếc ba lô cún con.

Còn có một món đồ gắn với Kiều Mục. Ngày ấy, sau khi Kiều Mục chuyển tới Thượng Hải, cô từng lén giữ lại cây bút cậu để quên trong ngăn bàn. Đến giờ cây bút bi đã cạn khô mực, không viết được nữa.

Tất cả đều là những vật cũ chẳng còn tác dụng gì nữa nhưng thật sự cô không nỡ ném bỏ! Năm tháng càng trôi xa, hoài niệm càng sâu đậm. Những đồ vật bé nhỏ tưởng chừng vô giá trị này lại chứa đựng biết bao tình cảm và tháng ngày xưa cũ, vì vậy Tần Chiêu Chiêu mới yêu quý, trân trọng giữ chúng lại.

Trừ đêm người ta dỡ bỏ, Tần Chiêu Chiêu vẫn ở lại ngôi nhà cũ. Đêm đó, cô trằn trọc không sao ngủ được, nghĩ đến việc đây là lần cuối được ở trong căn nhà mình đã sống suốt hơn hai mươi mấy năm, lòng cô ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Nửa đêm, cô thức dậy bật đèn. Vẫn là chiếc đèn bàn năm đó, giờ đèn đã cũ lắm rồi, nút chỉnh sáng tối đã hỏng từ lâu, muốn bật tắt phải cắm hay rút

https://thuviensach.vn

phích điện; chỉ có ánh sáng đèn thì vẫn như ngày nào – vẫn một quầng sáng vàng cam ấm áp hắt trên người cô.

Ngơ ngẩn một lát, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng khách, mơ màng dựa cửa sổ nhìn ra ngoài. Giữa bóng đêm thăm thẳm vẫn lờ mờ thấy được khu "Trung Nam Hải" cách đó không xa, nơi đó từng là nhà của Kiều Mục. Thuở còn thiếu nữ, cô đã bao nhiêu lần tựa cửa nhìn về phía đó? Bao nhiêu lần lắng tai nghe tiếng nhạc du dương từ bên kia vọng tới? Chính cô cũng không nhớ nổi nữa.

Đứng lặng bên cửa sổ phòng khách thật lâu, trở lại phòng mình, ánh mắt cô ngưng lại nơi phiến cửa sổ gần bàn học. Đêm vẫn còn sâu lắm, ngoài kia vạn vật im lìm, chỉ thi thoảng một làn gió nhẹ vi vu xao động lá cành. Vài câu chuyện cũ theo gió len lỏi vào đáy lòng cô, không kìm nén được tình cảm, cô đưa tay ra, mười ngón tay mơn man trên tấm kính cửa sổ, đầu ngón tay khẽ gõ, âm thanh đều đều như tiếng vó ngựa vang lên, nhẹ nhàng mà vang vọng giữa đêm khuya tĩnh mịch.

Nước mắt mặn chát lặng lẽ lăn dài trên má Tần Chiêu Chiêu.

Hai ngày nữa là hết kỳ nghỉ, Tần Chiêu Chiêu dành chút thời gian tới thăm trường trung học thực nghiệm. Từ ngày tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên cô quay lại trường cũ. Giờ đây, khi nhà cũ sắp bị dỡ bỏ, sắp xếp lại đồ đạc, thấy lại rất nhiều đồ đạch từ thuở học trò, cô đột nhiên muốn quay lại, ngắm nhìn một chút ngôi trường đã từng gắn bó với mình suốt thời niên thiếu.

Trường không thay đổi nhiều, ngoài mấy dãy nhà mới xây, mọi thứ vẫn như xưa. Trở lại chốn cũ, phong cảnh vẫn như năm ấy. Mặt trời rực rỡ, mây trôi lững lờ, cây cỏ sum sê, những phòng học thấp thoáng sau những bóng cây, con đường nhỏ dưới tán lá xanh rì… tất cả vẫn như xưa. Vậy mà ngày ấy và bây giờ đã cách biệt gần mười năm. Vườn trường vẫn là vườn trường năm ấy, mà đám học sinh tung tăng giữa sân trường năm ấy giờ đã mỗi

https://thuviensach.vn

người một phương. So sánh cũ mới, một chút cảm giác cảnh còn người đâu thấy lại trào lên trong lòng.

Phòng học lớp 10.2 năm đó nằm trong dãy nhà phía đông của trường, cô tìm theo thói quen, đáng tiếc phòng học đã khóa kín, không thể vào bên trong, đành ngắm nhìn qua một lớp kính cửa sổ. Từng dãy bàn kê ngay ngắn trong phòng, bộ bàn nào mới là chốn mình đã ngồi năm ấy?

Không vào được phòng học, cô đành đứng ở ban công ngắm nhìn một lúc. Ngày đó cô thầm thích Kiều Mục, thường xuyên đứng trên ban công giả vờ ngắm cảnh nhưng thực chất là âm thầm tìm bóng dáng cậu trên con đường trước dãy nhà. Mỗi lần thấy bóng cậu xuất hiện là tim cô lại rạo rực không yên. Đến nay, một lần nữa đứng ở chốn này, nhìn xuống con đường vắng lặng bên dưới, trong lòng lại thấy ngẩn ngơ.

Rời phòng học, cô vô tình đi qua sân thể dục. Ba năm trung học, trừ những ngày mưa, hôm nào học sinh cũng phải tập trung ở đây để tập thể dục giữa giờ. Vừa nghĩ tới tập thể dục giữa giờ, cô lại nhớ Lâm Sâm thường lợi dụng dịp này để ăn trộm cơm của mình. Cậu đã ăn không biết bao nhiêu quả trứng chiên của cô, hồi đó cô giận muốn chết, đến giờ nhớ lại thấy khóe môi phảng phất nét cười.

Đứng trên sân thể dục, cô lại nhớ cái đêm trăng mơ hồ năm đó, là đêm Lâm Sâm gọi cô ra sân có chuyện cần nói. Cậu nói gì nhỉ? Nhắm mắt lại vẫn nghe thấy câu nói kia nhẹ nhàng văng vẳng bên tai như vượt mọi thời gian: “Tần Chiêu Chiêu…Thực ra tôi cũng thích cậu.”

Thuở ấy ngây thơ không hiểu, đến giờ phút này, đã hiểu sâu sắc được cái gọi là chân tình đáng quý, cô mới nhận ra rằng chàng trai mười bảy ngượng ngùng thổ lộ tình cảm năm đó có lẽ là tình yêu thuần khiết đầu tiên và cuối cùng mà đời này cô có được.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Tần Chiêu Chiêu một mình bồi hồi trong sân trường. Trường trung học thực nghiệm ngày hè thật vắng lặng, vừa khéo tạo điều kiện cho cô hoài niệm lại những năm tháng trước kia. Từng cành cây, ngọn cỏ, đóa hoa, từng khung cửa sổ, từng con đường nhỏ nơi này đều gắn bó với thời niên thiếu khờ khạo của cô. Cô theo hoài niệm mà tới, cảnh sắc quen thuộc gợi cho cô nhớ lại vô số chuyện xưa. Thật lâu thật lâu, cuối cùng vẫn không nỡ rời đi.

Một giáo viên đi tới từ góc ký túc xá giáo viên, khoảnh khắc đối mặt với người đó, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy gương mặt này thật thân quen. Bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều giật mình. Cô nhanh chóng nhận ra đây chính là giáo viên chủ nhiệm của mình ngày trước. Bao nhiêu năm không gặp, cô đã mập lên nhiều, mặt cũng thêm vô số nếp nhăn.

Cô chủ nhiệm cũng nhận ra cô. “Tần Chiêu Chiêu, là em phải không? Em vẫn chẳng khác xưa nhỉ, vẫn giống hệt cô học trò ngày trước, có điều xinh đẹp hơn nhiều rồi!”

Hai người nói chuyện chừng mươi phút. Cô chủ nhiệm đến giờ vẫn là chủ nhiệm lớp, mỗi năm mỗi khóa lại đón đưa thêm một lớp học sinh. Con gái cô cuối năm nay cũng tốt nghiệp đại học, sáu tháng cuối năm sẽ tới Thâm Quyến thực tập. Tần Chiêu Chiêu nghe vậy liền vội vàng đưa số điện thoại của mình cho cô. “Em làm việc ở Thâm Quyến, nếu con gái cô qua Thâm Quyến có việc gì cần giúp thì cứ liên lạc với em. Chỉ cần giúp được, em nhất định sẽ không từ chối!”

Cô chủ nhiệm vô cùng vui vẻ. “Tần Chiêu Chiêu, vậy cảm ơn em trước nhé!”

https://thuviensach.vn

Chương 11

Kết thúc kỳ nghỉ, trước khi thu dọn đồ đạc chuẩn bị tới nhà ga, do dự mãi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu vẫn quay lại thăm ngôi nhà cũ một chuyến.

Vốn dĩ cô không muốn nhìn thấy ngôi nhà cũ bị dỡ tan hoang nhưng trong lòng vẫn còn một chút vấn vương dài lâu, khiến cô không tự chủ được mà tìm tới.

Quá trình dỡ bỏ diễn ra nhanh chóng, chưa đầy hai ngày, ngôi nhà cô từng sống hai mươi mấy năm đã bị dỡ quá nửa. Ngói xanh lợp mái không còn nữa, tường gạch đỏ chỉ còn trơ lại từng mảnh nhấp nhô cao thấp. Một cánh cửa sổ bị gỡ ra ném sang bên, có người dân gần đó nhặt được, mang về chẻ thành củi, để dành sấy thịt mùa đông.

Mái ngói không còn, tường gạch đã phá, cửa sổ thành củi, những dãy nhà cấp bốn xưa bị phá tan hoang, cảnh tượng vô cùng thê lương. Cô không đành lòng nhìn tiếp, hai mắt rơm rớm nước rời đi. Đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa, vì không muốn để ai thấy đôi mắt đỏ hoe của mình.

Sau ngày Tần Chiêu Chiêu rời Trường Cơ trở về Thâm Quyến, một quân nhân trẻ anh tuấn uy vũ xuất hiện trên công trường phá dỡ những ngôi nhà cấp bốn. Cậu đi lòng vòng quanh những bức tường đổ vài lần, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Vài phần mơ màng, một chút âu sầu, thêm vài phần cảm khái pha chút hoài niệm, ưu thương... tất cả hòa vào nhau, biến hóa.

Về Thâm Quyến không bao lâu, tháng Chín, Tần Chiêu Chiêu lại xin nghỉ phép đi Thượng Hải dự đám cưới Kiều Mục và Phương Thanh Dĩnh. Ban đầu giám đốc dứt khoát không đồng ý chuyện cô lại xin nghỉ, cô một

https://thuviensach.vn

mực kiên quyết: “Ít nhất ngài cũng phải đồng ý cho tôi nghỉ hai ngày, nếu không, tôi xin nghỉ việc.”

Lần này về nhà, Tần Chiêu Chiêu hẹn ba người Đàm Hiểu Yến đi ăn cơm. Nói về tương lai, Đàm Hiểu Yến và Thành Kiệt đã quyết định không đi làm xa nữa. Vốn dĩ hai người định đợi con trai cứng cáp một chút sẽ nhờ ông bà trông cháu, hai vợ chồng tiếp tục xuôi nam xuống Thâm Quyến làm công kiếm tiền. Nhưng giờ hai người đã thay đổi chủ ý: họ thật sự không nỡ rời xa con trai, không muốn con cái lớn lên thiếu vắng ba mẹ. Lương Thành Kiệt ở xưởng giờ cũng không tệ, Đàm Hiểu Yến cũng xin được một chân nhân viên văn phòng ở công ty kế toán hành chính. Tuy tiền kiếm được ít hơn ở Thâm Quyến nhưng có thể sống chung với ba mẹ, con cái, gia đình vui vẻ hòa thuận, chuyện này quan trọng hơn.

Tần Chiêu Chiêu hiểu quyết định của họ nhưng trong lòng vẫn thất vọng. “ Còn đỏ mắt trông chờ hai người về Thâm Quyến, ai ngờ giờ hai người không thèm quay lại nữa. Từ giờ về sau mình ở Thâm Quyến một mình, còn gì vui nữa?”

Đàm Hiểu Yến và Thành Kiệt không quay lại Thâm Quyến nữa khiến Tần Chiêu Chiêu cảm thấy sống một mình ở Thâm Quyến thật cô đơn. Giữa thành phố phồn hoa này mà cô chỉ có một mình, không ai bầu bạn tri kỷ, sống còn ý nghĩa gì?

Vì thế lần này giám đốc không đồng ý cho cô xin nghỉ, cô bèn dỗi nói sẽ xin thôi việc. Chẳng qua chỉ muốn mặc kệ, chỉ muốn cho mình được nghỉ ngơi lâu lâu một chút, thả lỏng cả thể xác và tinh thần. Dù sao giờ cô cũng không cần phải cố sống cố chết dành dụm tiền nữa, số dư trong sổ tiết kiệm thừa giúp cô nghỉ ngơi nửa năm, một năm.

Cấp trên vẫn là người có tình. “Tiểu Tần này, bình thường cô đâu phải người hành động theo cảm tính như vậy? Có phải có chuyện không vui

https://thuviensach.vn

không? Giờ tìm việc không dễ dàng đâu, đừng có hở chút là đòi nghỉ việc. Được, vậy cho cô nghỉ hay ngày, thư giãn một chút rồi lại đi làm."

Tần Chiêu Chiêu cảm kích. "Cảm ơn Giám đốc!"

Quay lại Thượng Hải, là Tạ Á đón Tần Chiêu Chiêu.

Vài năm không gặp, cô sinh viên Tạ Á thanh thuần ngày trước giờ đã lột xác thành một phụ nữ trẻ phong tình quyến rũ; đầu tóc, áo quần, trang điểm vô cùng tao nhã. Cô lái một chiếc BMW rất đẹp, từ trên xe bước xuống hoàn toàn xứng đáng với mấy chữ "xe hương mỹ nhân".

Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ. "Tạ Á, xe cậu đẹp thế! Sao không thấy kể cho mình là giờ cậu phát tài rồi?"

Khóe môi Tạ Á cong lên, cười như không cười. "Không dám kể cho cậu nghe, sợ cậu tìm mình vay tiền đó!"

Tất nhiên đây chỉ là lời nói đùa, Tần Chiêu Chiêu cười cười. "Cậu cũng keo kiệt quá, đi xe BMW, cho mình vay mấy đồng cũng có làm cậu nghèo đi đâu."

Tạ Á không nói gì, thành thạo lái xe đưa Tần Chiêu Chiêu về nhà mình. Đó là một khu nhà xa hoa, căn nhà trọ nhỏ của cô cũng thật đẹp.

"Chiêu Chiêu. Hai gian phòng khách kia cho cậu chọn, thích ở phòng nào cũng được!"

Tần Chiêu Chiêu buông hành lý, nhìn quanh một lượt. "Oa, nhà đẹp quá! Tạ Á, nhà này chắc thuê đắt lắm nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Cô chắc mẩm đây là nhà Tạ Á thuê, không phải nhà mua. Gần đây giá nhà ở Thượng Hải rất cao, những căn hộ kiểu này không có mất trăm vạn chắc chắn không mua nổi. hơn nữa Tạ Á cũng chưa từng kể với cô là đã mua nhà.

"Không phải thuê đâu, nhà mình đấy!"

"Nhà cậu?" Tần Chiêu Chiêu không thể không giật mình. "Trời ạ, Tạ Á, mới mấy năm không gặp mà cậu đã thành người giàu có, có nhà, có xe rồi."

Tạ Á cười cười mấy phần tự giễu. "Cái gì mà giàu có chứ, chỉ là bồ nhí thôi. Cậu còn nhớ ngày trước mình có quen một vị Tổng giám đốc Chương không? Mấy năm nay mình vẫn sống với ông ta."

Tần Chiêu Chiêu lập tức sửng sốt, một lúc sau mới lắp bắp hỏi: "Cậu... Ngày trước... không phải cậu đã cắt đứt quan hệ với họ để về Nam Kinh với Âu Dương Hạo sao? Sao giờ lại ở cùng ông ta? Ngày đó cậu chia tay Âu Dương Hạo vì ông ta sao?"

"Không phải, mình chia tay Âu Dương Hạo xong, một mình trở về Thượng Hải thì gặp lại ông ấy. Sau này mình ở với ông ấy."

"Lúc đó sao cậu lại chia tay với Âu Dương Hạo? Không phải tình cảm của hai người rất tốt sao, cậu cũng yêu anh ấy mà!"

Tạ Á gượng cười, cười đến xót xa, tê tái. "Hết cách, chỉ có thể chia tay thôi!"

Ban đầu, lúc Tạ Á mới về Nam Kinh với Âu Dương Hạo, ba mẹ anh rất yêu quý cô, còn nghĩ cách xếp cô và Âu Dương Hạo làm cùng một chỗ. Ngày ngày đi đi về về có nhau, đúng là cùng ai sớm sớm chiều chiều, tình cảm càng ngày càng tốt.

https://thuviensach.vn

Năm sau, ba mẹ anh giục hai người mau chóng kết hôn: "Âu Dương cũng sắp ba mươi rồi, tình cảm của hai đứa tốt như thế thì mau kết hôn đi, ba mẹ cũng mong có cháu bế!"

Ba mẹ chồng tương lai giục kết hôn, khỏi cần nói cũng biết Tạ Á hạnh phúc thế nào. Có điều, lúc chuẩn bị bàn chuyện đám cưới thì ba mẹ Âu Dương Hạo đột nhiên gọi cô tới, cô còn tưởng chuyện gì cần trao đổi về lễ cưới. Vừa hào hứng chạy tới đã thấy sắc mặt hai vị phụ huynh vô cùng khó coi. Mẹ anh hỏi thẳng: "Tạ Á, có người nói trước kia ở Thượng Hải con từng làm tiếp viên, có chuyện này không?"

Một lời như sét đánh ngang tai, Tạ Á choáng váng. Chuyện những tưởng đã là quá khứ, cô không ngờ có lúc lại bị khơi ra thế này, còn lọt vào tai ba mẹ chồng tương lai ngay trước lễ cưới. Cô vừa cuống vừa sợ, nước mắt ầng ậng giải thích: "Con không phải tiếp viên, con chỉ làm công ở một câu lạc bộ thôi. Công việc của con chỉ là tiếp khách, trò chuyện, ca hát với khách, cùng lắm uống thêm chút rượu."

Không giải thích thì thôi, giải thích chỉ càng hỏng chuyện. Mẹ Âu Dương Hạo nhất thời sầm mặt. "Chỉ là tiếp khách, trò chuyện, ca hát với khách, cùng lắm uống thêm chút rượu thôi ấy hả... Được rồi, cô không cần nói gì thêm nữa. Cô đi đi, chúng tôi không muốn thấy mặt cô nữa!"

Tạ Á vừa đi liền gọi điện cho Âu Dương Hạo, khóc lóc. Ngày trước, khi cùng Âu Dương Hạo về Nam Kinh, Tạ Á đã chủ động nói thẳng với anh mình từng làm thêm hè ở câu lạc bộ. Cô không thẹn với lương tâm, chỉ bán nghệ không bán thân, vì thế cảm thấy không cần phải giấu giếm anh. Hơn nữa, lần đầu của cô là dành cho Âu Dương Hạo, điều này anh rõ hơn ai hết. Anh cũng không để ý chuyện đó, tỏ vẻ rất thông cảm.

https://thuviensach.vn

Ban đầu Âu Dương Hạo cam đoan sẽ thuyết phục ba mẹ để cô an tâm, nhưng sự cố chấp của ba mẹ và áp lực từ họ hàng lớn hơn anh tưởng rất nhiều.

Ba mẹ anh kiên quyết không công nhận chuyện hôn sự của anh với Tạ Á. "Trước kia thật con bé chỉ tiếp khách, trò chuyện, ca hát với khác, cùng lắm uống thêm chút rượu thôi chắc? Có thể nào cũng không tin được. Cứ cho là thật thì nó cũng là kiểu bán sắc lấy tiền! Có thể đi làm cái chuyện bán hương bán sắc như thế thì nó cũng không phải loại đáng chọn làm vợ!"

Họ hàng thêm vào vài lời khó nghe, người thì nói "kiếm đ* về làm vợ khác gì tự cắm sừng lên đầu!"; người lại bảo: "Cái gì mà bán nghệ không bán thân, ở cái chốn hỗn độn như thế mà còn là xử nữ được sao? Giờ tạo màng trinh nhân tạo rất dễ, người anh em đừng ngốc như vậy!".....

Nghe bao nhiêu lời can ngăn, khuyên bảo như thế, cuối cùng Âu Dương Hạo cũng do dự. Kết hôn không phải chuyện của hai người, một cuộc hôn nhân muốn thành công mỹ mãn cần có sự chúc phúc và ủng hộ từ mọi người xung quanh. Giờ đây, cả ba mẹ, họ hàng, bạn bè quanh anh đều kịch liệt phản đối, hôn sự này khó thành. Anh không thể hạ quyết tâm kiên trì vượt mọi khó khăn đến cùng với Tạ Á.

Tạ Á nhận ra anh đã do dự, sự lung lạc của anh khiến cô thất vọng. Khóc lóc một hồi, cô bỏ lại một mảnh giấy rồi rời Nam Kinh. Cô là người mạnh mẽ, đã không còn cách nào níu kéo chẳng thà mình chia tay, còn hơn bị người khác đuổi khỏi nhà.

Lúc ấy đau đớn đến tê tâm liệt phế, vậy mà chỉ vài năm sau, Tạ Á lại có thể nhàn nhạt kể lại chuyện như gió thoảng mây bay, tựa hồ không còn mảy may quan tâm. Có điều, trong ắmt cô vẫn lấp lánh, tựa như một giọt nước mắt chưa kịp ngưng kết.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu đã hiểu vì sao Tạ Á không hề nhắc tới lý do chia tay Âu Dương Hạo với mình. Vì nguyên nhân kia còn ẩn giấu một vết thương sâu kín trong lòng cô, cô không muốn động lại nó nữa. Mấy năm qua rồi, vết thương kia chắc đã khép miệng, có điều nếu chạm tới, hẳn ngực vẫn cuộn lên đau đớn?

"Về lại Thượng Hải, thật khéo là lúc đi tìm việc mình lại gặp lại Tổng giám đốc Chương. Ông ấy kiếm việc cho mình, lo lắng chuyện cuộc sống của mình, mình liền theo ông ấy. Ngày trước đọc *Hỉ Bảo*, Hỉ Bảo có nói: "Tôi muốn yêu, yêu thật nhiều nhưng nếu không thể có được vậy tôi muốn tiền, thật nhiều tiền." Giờ mình cũng giống Hỉ Bảo, nếu không thể có được tình yêu thì có rất nhiều, rất nhiều tiền không phải cũng là một cách bồi thường sao?"

Không thể có được thật nhiều tình yêu nhưng có rất nhiều tiền, quả thật cũng là một cách bù đắp. Ít ra không phải tiếp tục sống khổ sở, có thể hưởng thụ cuộc sống vật chất thoải mái.

Tần Chiêu Chiêu cẩn thận hỏi: "Vậy, cậu theo ông ấy.... có hạnh phúc không?"

Tạ Á trả lời qua loa. "Cũng được!"

Tần Chiêu Chiêu không hỏi thêm nữa. Tạ Á lựa chọn cuộc sống của mình, tất nhiên phải có lý do chính đáng. Ít nhất giờ cô cũng có điều kiện vật chất tốt, có một người đàn ông thành đạt làm chỗ dựa, chở che. Làm tình nhân của ông ta cô có thể an nhàn "dưới bóng đại thụ nơi nào cũng mát". Dưới góc độ đạo đức, cô là người thứ ba, là bồ nhí, vợ bé nhưng cô thu được rất nhiều lợi ích. Cô không cần sự đồng tình của Tần Chiêu Chiêu.

Hôm sau là hôn lễ của Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á cùng tới dự.

https://thuviensach.vn

Hôn lễ cực kỳ sang trọng, cô dâu, chú rể rất xứng đôi. Phương Thanh Dĩnh mặc váy cưới trắng tinh vô cùng xinh đẹp, Kiều Mục một thân lễ phục đen hết sức anh tuấn. Khách mời ai nấy đều khen hai người là một đôi trai tài gái sắc. Dì Lan đẩy xe lăn đưa bà ngoại Kiều Mục tới, bà rất vui vẻ, miệng "a a". Vài năm không gặp, bà càng phúc hậu hơn xưa.

Tần Chiêu Chiêu không ngại đường sá xa xôi mà tới, Kiều Mục vô cùng cảm kích. "Để cậu phải vất vả từ Thâm Quyến tới đây, thật ngại quá!"

"Đương nhiên phải tới rồi, bạn bè bao nhiêu năm, giờ cậu kết hôn sao mình có thể không tới đây!"

Phương Thanh Dĩnh cũng cảm ơn: "Tần Chiêu Chiêu, cảm ơn cậu tới tham dự hôn lễ của bọn mình!"

Nhìn gương mặt tươi cười hạnh phúc của Phương Thanh Dĩnh, Tần Chiêu Chiêu Cảm thấy xót xa trong lòng. Thầm thương Kiều Mục bao nhiêu năm, cuối cùng cô chỉ có thể đứng đó nhìn Kiều Mục bước vào lễ đường với người con gái khác, cô không thể không cảm thấy chua xót. Nhưng xót xa cũng chỉ có thể giấu trong đáy lòng, không thể lộ ra mặt.

Trong hôn lễ, Tần Chiêu Chiêu gặp lại không ít bạn học cũ. Tốt nghiệp hơn năm năm, phần lớn các bạn đã thay đổi rất nhiều, thiếu chút nữa không thể nhận ra. Sáu cô gái chung phòng ký túc xá năm đó, trừ Thường Khả Hân đang ở Đài Loan, Chương Hồng Mai và Từ Anh đều đến tham dự đám cưới Phương Thanh Dĩnh. Chương Hồng Mai đã mập ú, còn Từ Anh thì hom hem tới khó tin. Tần Chiêu Chiêu không thể tin nổi đây là hai người bạn đại học của mình trước kia.

Tạ Á thấp giọng kể cho Tần Chiêu Chiêu, năm ngoái Chương Hồng Mai lấy chồng - một viên chức quèn, lấy chồng xong sinh đôi hai con gái, từ đó

https://thuviensach.vn

người không thể về như cũ được nữa. Còn Từ Anh gầy như vậy vì mắc tiểu đường, có ăn bao nhiêu cũng không hấp thụ được.

Trong khách sảnh, Tần Chiêu Chiêu còn gặp cậu mợ Kiều Mục và Đình Đình – giờ đã thon thả hơn nhiều – đang khoác tay một cậu bạn trai cao to, khoe là bạn cùng lớp. Tình cảm hai đứa rất tốt, một ly nước chanh hai ta cùng uống. Cậu bạn thời trung học cùng ăn trái cấm với con bé, hẳn đã bị con bé cho vào quên lãng?

Trong hôn lễ, Tần Chiêu Chiêu còn gặp lại một gương mặt quen thuộc – Tôn Lương Tài. Anh chủ động đưa vợ con lại chào Tần Chiêu Chiêu. Cậu con trai hoạt bát, kháu khỉnh, vô cùng đáng yêu khiến cô không kìm được khen vài câu, hai vợ chồng họ cười toe toét.

Ban đầu Tạ Á còn không nhớ người đàn ông mới tới chào là ai, lúc cả nhà họ đi rồi mới hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, trước kia anh ta theo đuổi cậu à?”

“Đều là chuyện xưa rồi, cậu còn nhắc làm gì nữa? Con trai anh ấy đã lớn vậy rồi!”

Tạ Á có chút cảm khái. “Thời gian qua nhanh thật đấy! Ngày theo đuổi cậu anh ta còn độc thân, giờ con đã biết đủ điều rồi.”

“Ừ, thời gian trôi nhanh thật. Ngày ấy chúng ta mới mười tám, vừa vào đại học, giờ đã hai mươi bảy rồi!”

Tạ Á càng ngậm ngùi. “Cũng phải nhỉ, chúng ta vào đại học năm 2000, giờ là năm 2009 rồi. Chín năm rồi đấy, chẳng hiểu đã trôi qua thế nào nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu cũng ngổn ngang trăm vạn thứ cảm xúc. Vì thời gian cứ thế trôi đi, vì năm tháng đổi dời, vì đời người đã lặng lẽ đi được nửa đường.

https://thuviensach.vn

Chương 12

Tuế nguyệt như sông, thời gian như nước; mỗi năm, mỗi tháng, mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây vẫn mải miết trôi đi không ngừng nghỉ; một khi đã qua thì vĩnh viễn không thể tìm lại. Để rồi cuối cùng, đến một lúc nào đó, chúng ta giật mình thở than: Thời gian sao trôi nhanh đến vậy? Mới đó thôi mà đã bao nhiêu năm.

Mùng Một tháng Mười năm 2009, lễ kỷ niệm 60 năm ngày Quốc Khánh diễn ra giữa quảng trường Thiên An Môn. Nghi thức duyệt binh mười năm mới có một lần ngay lập tức trở thành chủ để khiến nhiều người để tâm nhất.

Nhờ màn duyệt binh này, Tần Chiêu Chiêu nhớ lại lễ kỷ niệm 50 năm ngày Quốc Khánh lúc cô học cấp ba. Không nhớ tới thì thôi, nhớ rồi lại thấy trăm nỗi ngậm ngùi cảm khái: thời gian thật như tên bắn, chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Mười năm trước cô vẫn còn là cô học sinh lớp mười hai đang nỗ lực học hành chuẩn bị cho trận chiến vào các trường cao đẳng, đại học, vì thế cô không xem chương trình truyền hình trực tiếp lễ kỷ niệm 50 năm Quốc Khánh. Có điều giờ tự học tối hôm đó, cả lớp túm năm tụm ba cùng nhau bàn luận sôi nổi về nghi thức duyệt binh. Quân nhân anh hùng bừng bừng hào khí trở thành thần tượng của rất nhiều cô cậu học trò. Cô vẫn nhớ ngày đó trong lớp có một nữ sinh lớn gan tuyên bố sau này sẽ tìm bạn trai là bộ đội. Xa cách bao năm, cô bạn kia tên gì giờ Tần Chiêu Chiêu không nhớ nổi nữa nhưng từng lời cô bạn nói vẫn in sâu trong ký ức. Khong biết bây giờ

https://thuviensach.vn

tâm nguyện của cô bạn đã thành hiện thực chưa nhỉ, liệu có tìm được một anh bộ đội để nói chuyện tình yêu hay không?

Ngày ấy, rất nhiều nam sinh nói nếu không đỗ đại học sẽ đi lính, coi như dâng hiến tuổi xuân cho màu xanh quân đội. Không biết giờ họ ra sao rồi, chẳng biết có ai thật sự tòng quân hay không? Những người khác ra sao Tần Chiêu Chiêu không biết, nhưng Lâm Sâm quả thật đã đi lính nhiều năm. Đến tận bây giờ cậu vẫn còn tại ngũ, được bồi dưỡng trở thành sĩ quan trẻ tuổi, nói chung chắc chắn sẽ không thể sớm phục viên chuyển ngành được.

Ngày Hai mươi tháng Mười hai năm 2009, vừa tròn mười năm ngày Ma Cao được trả về cho Trung Quốc. Lại thêm một ngày đặc biệt, âm thầm nhắc nhở Tần Chiêu Chiêu về thời gian vội vàng trôi qua.

Cô không còn nhớ rõ không khí tưng bừng khi Ma Cao được trả về cho Trung Quốc mười năm trước, điều duy nhất còn sót lại trong ký ức là bài hát chủ đề *Thất tử chi ca*. Năm ấy, nghe cô gái trẻ người Ma Cao dùng tiếng phổ thông chưa chuẩn hát vang bài này, từ đáy lòng cô bỗng nổi lên một niềm cảm động sâu sắc.

Mười năm vội vàng vụt qua trước mắt, cô bé Dung Vận Lâm hát *Thất tử chi ca* năm đó giờ đã trưởng thành. Kỷ niệm mười năm Ma Cao trở về, các website lớn đua nhau nhắc về cô bằng bao lời hay ý đẹp. Cô bé ngày nào đã trở thành sinh viên năm hai Đại học Ma Cao, mười năm sau, Dung Vận Lâm mười chín tuổi lại một lần nữa hát vang bài hát này mừng mười năm ngày trở về.

Vẫn bài hát ấy, vẫn người năm xưa, mười năm trước là cô bé ngây thơ trong sáng, mười năm sau đã trở thành cô sinh viên duyên dáng, yêu kiều. Tần Chiêu Chiêu lắng nghe, tựa như thấy thời gian như gió, len lỏi qua làn tóc mai mà khe khẽ thủ thỉ bên tai....

https://thuviensach.vn

Điều khiến Tần Chiêu Chiêu bùi ngùi xúc động nhất là đêm gala mừng Tết âm lịch năm 2010 của CCTV. Thời tiểu học, cô thích nhất là những bài hát của nhóm nhạc trẻ Tiểu Hổ. Tan rã gần hai mươi năm, lần này nhóm Tiểu Hổ tái hợp với một ca khúc diễn tại sân khấu cuối năm.

Sáng hôm đó, các báo mạng thi nhau đưa tin nhóm Tiểu Hổ sẽ biểu diễn trong chương trình cuối năm nay. Tần Chiêu Chiêu đọc thấy tin này, cảm thấy hơi kích động. Nếu nói giọng ca Trương Học Hữu đã đồng hành với cô suốt thời niên thiếu thì những ca khúc của nhóm Tiểu Hổ chính là người bạn của cô suốt dọc ấu thơ. Thơ ấu ngây thơ là quãng thời gian tươi đẹp nhất, tựa như bài hát *Bầu trời rực rỡ, ước mơ rực rỡ* của họ vậy.

Vốn Tần Chiêu Chiêu không cảm thấy hứng thú với gala cuối năm nhưng Ba mươi Tết năm đó cô lại đặc biệt nán lại trước ti vi. Khi thấy nhóm Tiểu Hổ xuất hiện trên sân khấu, nghe những giai điệu quen thuộc vang lên, lòng cô dấy lên một sự kích động mãnh liệt, khóe mắt nhất thời ươn ướt.

Chuông điện thoại reo vang, là Đàm Hiểu Yến gọi tới, tiếng Đàm Hiểu Yến kích động trong điện thoại: “Chiêu Chiêu, bật ti vi xem gala cuối năm đi! Nhóm Tiểu Hổ đang biểu diễn đấy. Cả nhóm vẫn dáng vẻ đó, nhảy không khác gì ngày trước. Nhưng thời nghe họ hát mình còn là đứa nhóc tiểu học, giờ đã thành mẹ trẻ con rồi!”

“Được rồi, được rồi, mẹ trẻ con này, giờ chúng ta cúp máy nghe hát trước nhé!”

“Mình không định gọi điện tán gẫu với cậu, chỉ nhắc cậu xem ti vi thôi. Được rồi, cúp máy đây!”

Gác máy, lẳng lặng theo dõi ti vi, xem mãi xem mãi, Tần Chiêu Chiêu bất giác nước mắt tràn mi. Tiếng ca quen thuộc gợi cho người nghe biết bao

https://thuviensach.vn

ngậm ngùi. Dẫu thơ ấu đã rời xa nhưng tiếng ca đã chắp thêm đôi cánh cho cô, đưa cô về lại với những tháng ngày xa xăm ấy.

Vẫn nhớ như in, thời cô còn nhỏ, nhóm Tiểu Hổ là nhóm nhạc thần thượng nổi tiếng nhất. Học sinh ai cũng thích họ, thích nghe những bài hát của họ, thích cả poster hay bưu thiếp in hình họ. Tan học, cả đám học trò thường tụm lại một chỗ mà bình luận xem trong ba tiểu hổ: Phích Lịch Hổ(Ngô Kỳ Long), Quái Quái Hổ (Tô Hữu Bằng) và Tiểu Soái Hổ (Trần Chí Bằng), mình thích ai nhất. Ngày ấy cô thích nhất Phích Lịch Hổ Ngô Kỳ Long. Ở nhà không có đài cassette, cô thường phải mượn băng từ của bạn, mang sang hàng xóm nghe nhờ. Cô có hẳn một cuốn sổ tay chép bài hát, trong đó chép không biết bao nhiêu bài hát của họ, còn dán rất nhiều poster và ảnh. Cuốn sổ đến giờ vẫn còn nguyên nhưng giấy trắng muốt năm nào giờ đã nhuốm màu tháng năm, trở nên ố vàng.

Trong hồi ức, không chỉ có những hình ảnh liên quan tới nhóm Tiểu Hổ, còn có cả quãng thời gian ngày cô vẫn là một cô bé ngây thơ, khờ dại.

Ngày ấy trời thật xanh, mây thật trắng, gió thật nhẹ, ngày xuân cánh đồng ngập đầy từng trảng hoa cỏ đầy màu sắc. Các chị hàng xóm sẽ dắt cô đi hái hoa dại rồi dạy cô tết hoa thành vòng đội đầu. Đến giờ cô vẫn chưa quên cách tết những bông hoa thảo tử nhỏ bé thành những vòng hoa độc đáo.

Ngày đó, cô cũng rất tham ăn, luôn muốn ăn rất nhiều thứ. Vẫn nhớ lắm món kẹo leng keng đưa lên miệng cắn một miếng thật nhỏ để nhấm nháp; bỏng gạo thơm ngào ngạt; ô mai bột vừa đưa lên miệng đã chua tới tận chân răng, còn nhớ cô thích ăn kem bọc sô cô la nhất, ngon thật là ngon! Ăn hết kem rồi cô còn nuối tiếc liếm sạch que kem đến khi ngay cả que gỗ cũng không còn sót lại tia ngọt ngào nào mới ném bỏ. Sau này lớn lên, được nếm thử rất nhiều loại kem, muôn hình vạn trạng nhưng dẫu là kem cao cấp như

https://thuviensach.vn

Haagen-Dazs, cô vẫn không thể tìm lại được thứ hương vị ngon lành của loại kem tầm thường kia.

Ngày ấy, cô đi học không cần ba mẹ đưa đón, đeo trên cổ một chiếc chìa khóa nhà, hăm hở tự mình đi học rồi tự về. Lúc đi học, hai bài tay ngoan ngoãn khoanh sau lưng, theo cô giáo học ghép vần, học viết chữ, học làm phép cộng trừ nhân chia; giờ âm nhạc hát đi hát lại mãi ca khúc *Khi chúng em giơ cao mái chèo*; giờ đạo đức giáo viên luôn nghiêm khắc nhắc nhở học sinh phải nỗ lực noi theo tấm gương đạo đức của Lôi Phong thúc thúc[1] và tinh thần của Lại Ninh[2].

[1] Lôi Phong (18/12/1940-15/08/1962): là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau khi chết, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một công dân kiểu mẫu, một con người vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "Noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong". Sau thời Mao Trạch Đông, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên nhiều đồ dùng.

[2] Lại Ninh (1970-1988): người huyện Thạch Miên, An Nhã, Tứ Xuyên. Ngày 13 tháng 3 năm 1988, Lại Ninh học lớp 7, cậu chủ động tham gia đội cứu hỏa dập lửa cứu làng, bảo vệ trạm vệ tinh vô tuyến trên mặt đất, chiến đấu với ngọn lửa dữ suốt năm giờ đồng hồ. Tháng 5 cùng năm, Đoàn thanh niên Cộng sản trung ương Trung Quốc quyết định trao tặng danh hiệu "Thiếu niên anh hùng" cho Lại Ninh.

Ngày ấy, sau giờ học, các bạn nam thích tụ tập chơi lăn vòng, đánh bi, chơi ảnh, phi máy bay... Các bạn nữ thích nhảy dây, nhảy ô, tung bao cát, đá cầu... Cô nhảy dây là giỏi nhất, đến giờ vẫn nhớ như in bài vè đọc theo:

"Chích chích chích, chim én kêu chích chích chích, mã lan nở hoa, hai mươi mốt, hai trăm năm sáu, hai trăm năm bảy, hai trăm năm tám, hai tám hai chín ba mươi mốt...."

https://thuviensach.vn

Ngày ấy, mỗi buổi đi học về, làm bài tập xong xuôi cô ngồi xem hoạt hình trên ti vi: *Anh em Hồ Lô, Cửu sắc lộc, Cây bút thần của Mã Lương, Cảnh sát trưởng Mèo đen, Ikkyu-san, Astro boy, Tom và Jerry...* Thích nhất vẫn là *Saint Seiya*, thậm chí cô còn mua không biết bao nhiêu ảnh dán Saint Seiya, ba cũng mua một tấm ảnh dán lớn cho cô, giúp cô hiểu chuyện hơn rất nhiều. Đến tận bây giờ, những tấm ảnh dán này vẫn còn được cất giữ cẩn thận trong "hộp trang sức" của cô.

Ngày ấy... Cái thuở ấu thơ vô ưu, vô lo kia là những tháng ngày tươi đẹp nhất của đời người, vui vẻ tinh khôi nhất, sầu não ngắn ngủi nhất, chuyện đáng buồn nhất là không được các chị lớn bên hàng xóm cho đi chơi cùng. Nhưng có buồn rầu, ủ ê đến đâu, chỉ cần mẹ đưa một viên kẹo ra dỗ là cô lập tức nín khóc, mỉm cười.

Thời gian trôi mau, nhoáng cái hai mươi mấy năm đã bay vụt trước mắt. Ngày ấy, chuyện đau đầu nhất là mãi mà mình không lớn, đến giờ thoáng chốc đã hai mươi tám tuổi. Năm ấy, nhóm Tiểu Hổ chỉ là một nhóm ba chú hổ nhỏ trẻ trung vô địch, đến giờ đã thành lão hổ tang thương nhuốm trong từng nét mặt, Tô Hữu Bằng trẻ nhất cũng đã gần bốn mươi. Cả thần tượng của một thế hệ và fan đều đã già rồi.

Thời gian vội vã bước mãi về phương xa; tháng năm như bóng câu qua cửa, mãi chẳng dừng chân; thanh xuân một bước ngựa ruổi hồng trần. Thơ ấu ngây thơ nhất của chúng ta trải bao xoay vần thỏ lặn ác tà giờ đã tan như mây khói. Nhưng vẫn còn một số người, một số việc, vài bài hát, chút tình cảm vĩnh viễn đọng mãi trong ký ức, không bao giờ phôi pha theo thời gian.

Tết âm lịch 2010 về quê, phần lớn thời gian của Tần Chiêu Chiêu đề dành ở nhà như những năm trước. Quanh năm suốt tháng cô làm việc ở Thâm Quyến, chỉ có mươi ngày nửa tháng Tết mới có dịp về quê, bạn học ở quê từ lâu đã không còn liên lạc, chỉ một mình bạn tốt Đàm Hiểu Yến,

https://thuviensach.vn

những người những nơi cô có thể tới thăm hỏi ngày Tết âm lịch không có bao nhiêu.

Đến chúc Tết gia đình Đàm Hiểu Yến, cậu nhóc một tuổi rưỡi nhà cô thật khiến người ta yêu quý. Cậu nhóc mập mạp, trắng trẻo, cánh tay nhỏ trắng ngần như một đốt ngó sen khiến người ta nhìn mà chỉ muốn cắn một miếng. Bé con đã bắt đầu tập đi, đang bập bẹ nói; bước đi còn chưa vững, dáng đi lắc lư như một chú chim cánh cụt; thường xuyên ngã kềnh trong tiếng kêu "cẩn thận" của người lớn. Cũng may, cậu nhóc này rất cừ, có ngã cũng không bao giờ khóc mà tự mình đứng dậy, vừa lẫm chẫm đi tiếp, vừa tự bập bẹ dặn bản thân: "Cẩn thận."

Bộ dạng tự mình nói mình của cậu nhóc thật sự rất dễ thương. Vốn dĩ Tần Chiêu Chiêu không phải kiểu người quá thích trẻ con, rất ngại phải nghe trẻ con khóc lóc ầm ĩ, nhưng cô thương cậu nhóc này vô cùng. Lần nào gặp cũng muốn ôm chầm vào lòng, hôn thắm thiết lên cái gương mặt nhỏ nhắn, hồng hào, xinh xắn kia cả buổi. Cậu nhóc lại thật bướng, nhất đinhk không chịu phối hợp, luôn muốn giãy ra, Đàm Hiểu Yến thấy vậy cười cười. "Đừng có cưỡng hôn bé cưng nhà mình!"

Cậu nhóc học theo rất nhanh, Tần Chiêu Chiêu mà tới ôm lấy nó muốn hôn, nó sẽ gào ầm ĩ: "Không được cưỡng hôn, không được cưỡng hôn" khiến cả nhà lăn ra cười.

Thấy cô quý trẻ con như vậy, Đàm Hiểu Yến nói: "Mau tìm đối tượng rồi sinh lấy một đứa đi thôi, sẽ không cần phải tìm tới con mình cho đã thèm. Phải rồi, lần này về nhà không phải lại có người tới mối lái sao? Cậu đã gặp thử chưa, cảm thấy thế nào?"

Tần Chiêu Chiêu cười khổ. "Người ta làm mối cho một ông đã có một đời vợ, còn một con gái tám tuổi. Mình chỉ nghe đã hoảng không muốn đi gặp rồi!"

https://thuviensach.vn

“A, sao lại đi giới thiệu người một đời vợ cho cậu chứ! Cái bà mối này cũng thật kỳ cục!”

“Người giới thiệu nói anh này điều kiện kinh tế tốt, tự mở công ty riêng, có nhà có xe, mẫu người đàn ông nhiều cô ham; bà ấy tốt bụng nên mới muốn giới thiệu cho mình trước. Mình không ưng gặp, bà ấy giới thiệu cho một cô giáo dạy nhạc, cô giáo kia mới hai mươi bốn thôi, ưng anh ta lắm.”

“Người có điều kiện tốt, có nhà có xe thì một đời vợ cũng không sao đâu. Đàn ông như vậy lẽ ra cậu cũng nên đi gặp thử, biết đâu gặp rồi lại thấy được thì sao? Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng mà, tìm người có tiền cũng không hẳn là chuyện xấu.”

“Mình cũng không để ý chuyện anh ta từng có một đời vợ, chẳng qua cứ nghĩ đến chuyện làm mẹ kế của một cô nhóc tám tuổi, thật sự mình không chịu nổi!”

Làm mẹ kế không đơn giản, nhất là làm mẹ kế của một cô nhóc. Ngày trước Mục Lan và Kiều Diệp không hợp nhau, sau này Viên Viên cũng xung khắc với mẹ kế càng giúp Tần Chiêu Chiêu hiểu rõ chuyện này. Cô là một người ưa chuyện đơn giản, thứ quan hệ phức tạp như mẹ kế - con chồng tự thấy không thể giải quyết ổn thỏa được. Cô không muốn để cuộc sống của mình hỏng bét vì loại quan hệ rắc rối như thế.

Rời nhà Đàm Hiểu Yến, Tần Chiêu Chiêu lòng vòng tới thăm nhà giáo viên chủ nhiệm. Cô vừa thấy Tần Chiêu Chiêu liền nói: “Em đến sớm một chút thì tốt, vừa có mấy học sinh trong lớp tới đây chúc Tết, em mà đến sớm mười phút thì chắc chắn gặp được rồi. Năm nay vừa tròn mười năm các em tốt nghiệp, các bạn định tụ họp rầm rộ lắm, tìm khắp nơi để liên lạc với các bạn cũ. Cô cho Vu Thiến số điện thoại của em đấy, không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Tần Chiêu Chiêu không cảm thấy có vấn đề gì, tốt nghiệp cấp ba cũng mười năm rồi, đồng môn ba năm giờ mỗi người tan tác một phương; có thể tụ họp lại một lần, cô cũng rất muốn được tham gia

"Giờ Vu Thiến làm gì rồi ạ? Nhiều năm rồi em chưa gặp lại bạn ấy. Ban nãy có những ai đến vậy cô?"

"Vu Thiến giờ buôn bán cùng ba, quản lý một chuỗi siêu thị. Lần này bạn bè tụ họp, con bé bảo sẽ đài thọ toàn bộ chi phí, nhưng mấy cậu con trai đi cùng nhất định không đồng ý, nhất là Lâm Sâm. Cậu nhóc này còn bảo, chi phí cho các bạn nữ có thể để Vu Thiến lo, chứ thân làm con trai như cậu ấy, nhất định phải tự lo phần mình."

Tên Lâm Sâm khiến Tần Chiêu Chiêu giật mình hốt hoảng "Lâm Sâm… Cậu ấy ở đây ạ?"

"Ừ, giờ thay đổi nhiều lắm, có khi chẳng nhận ra được ấy. Phải rồi, cô vẫn nhớ ngày trước cậu ấy bắt nạt em, làm em khóc lên khóc xuống rồi còn phải chạy lên mách cô nữa. Giờ cậu ấy khác xưa nhiều lắm, không còn hư hỗn như trước đây đâu, quân đội đúng là chỗ tôi rèn con người. Cậu ấy thành một quân nhân chững chạc rồi, nghe Chu Minh Vũ khoe giờ còn có một cô bạn gái rất được nữa."

Trong lòng khẽ chấn động, Tần Chiêu Chiêu không hiểu vì sao mình lại có cảm giác như vậy. Trước kia cô không hề thích Lâm Sâm nhưng trong đáy lòng vẫn bị cậu làm cho rung động. Xa cách bao năm, nhớ lại những ngày đã qua, cô vẫn còn nhớ như in đêm khuya năm ấy, dưới bóng trăng trong, một cậu thiếu niên mười tám tuổi khe khẽ thở dài, gượng cười giả tạo, đột nhiên nước mắt rơi, cuối cùng vội vã xoay lưng rời đi để che giấu giọt lệ đọng trên khóe mắt.

https://thuviensach.vn

Đó là lần cuối cùng hai người gặp nhau giữa thời niên thiếu. Biệt ly tựa áng mây bay, mười năm nước chảy đổi thay nhạt nhòa. Mười năm có thể rất ngắn ngủi nhưng cũng có lúc thật dài lâu, mười năm có thể chậm rãi đổi thay một con người. Từ một thiếu niên ngây ngô trở thành một quân nhân chững chạc, Lâm Sâm đã thay đổi nhiều đến khó tin. Cậu đã quên cô chưa? Quên một cô gái xa xôi ngàn dặm không phải chuyện khó khăn. Năm tháng đã qua, thế thái đã cải, nỗi muộn phiền "nhân diện đào hoa" chỉ có trong điển cố thi nhân. Cậu có quên cô cũng chẳng có gì là lạ, cậu đã có bạn gái xinh xắn, cô cũng mừng cho cậu, vì cô vẫn luôn hy vọng cậu sẽ tìm thấy hạnh phúc riêng của mình.

Nhưng mừng cho cậu, cô cũng tự thấy thê lương, chua xót dâng lên ngập lòng. Người cô toàn tâm toàn ý thích giờ đã thành chồng của cô gái khác, người từng hết lòng hết dạ thích cô giờ cũng có bạn gái mới. Bất kể là Kiều Mục hay Lâm Sâm, họ đều có đôi có cặp, đã tìm được một nửa của mình; chỉ còn lại mình cô vẫn đơn côi lẻ bóng. Thê lương này biết ngỏ cùng ai?

Chương 13

Lớp Xã hội 3 khóa 2000 của trường trung học thực nghiệm tụ họp là do Vu Thiến mạnh tay quyết tâm tổ chức. Cuộc gặp gỡ nhờ bàn tay cô mà thành công vô cùng, hôm ấy gần ba phần tư học sinh trong lớp tham gia, rất nhiều người đã lâu không hề xuất hiện giống Tần Chiêu Chiêu. Mọi người gặp lại nhau, ai nấy hô to gọi nhỏ: "XXX, hóa ra là cậu đó hả? Mình không nhận ra nổi đó!"

Lâm Sâm là người tất cả mọi người đều phải công nhận là thay đổi nhiều nhất. Trước kia, cậu là nam sinh thích gây chuyện nhất trong lớp, lời nói việc làm không được một chuyện nào ra hồn, nếu không cợt nhã thì cũng

https://thuviensach.vn

“cà lơ phất phơ”. Đến giờ, dẫu đã khoác lên mình một thân thường phục đến chung vui với bạn bè nhưng thân hình thẳng đứng như tùng bách trong gió, dáng ngồi vững như chuông đồng, bước đi như gió lướt, lời ăn tiếng nói, cử chỉ đều vô cùng cẩn trọng, biết tự kiềm chế, nhìn thoáng qua cũng biết là người từ trong quân ngũ ra.

Rất nhiều bạn cùng lớp vừa thấy cậu là kêu ầm ĩ: “Cậu là Mộc Mộc đó hả? Đúng là không nhận ra nổi, thay đổi nhiều quá!”

Mọi người cũng công nhận Tần Chiêu Chiêu là người ít thay đổi nhất, rất nhiều bạn học đến tiệc vừa lướt mắt đã nhận ra cô ngay, nói cô vẫn chẳng thay đổi gì mấy, chẳng qua xinh hơn trước thôi. Vu Thiến lôi cô ra một góc riêng, ép cung hỏi xem cô dùng kem dưỡng da gì mà tới giờ dung mạo vẫn giữ được tốt như vậy, trông chẳng giống người hai bảy, hai tám tuổi, cùng lắm chỉ giống cô gái hai mươi hai, hai mươi ba thôi. “Cậu xem đây này, khóe mắt mình đã có ba, bốn nếp nhăn rồi, bôi cái gì cũng không có tác dụng, làm mình tức chết!”

Quả thật trông Vu Thiến già hơn trước rất nhiều, có thể vì làm ăn buôn bán vất vả, cũng có thể vì vừa li hôn. Tần Chiêu Chiêu nghe nói năm ngoái cô đã ly hôn vì chồng cô ngoại tình. Cũng may cô suy nghĩ rất thoáng, giờ đã phấn chấn trở lại, đang tích cực đi xem mặt, chuẩn bị vui duyên mới.

Thấy Tần Chiêu Chiêu, Lâm Sâm chủ động qua chào: “Đã lâu không gặp!”

Cô mỉm cười đáp lại: “Phải rồi, lâu không gặp cậu.”

Cách biệt bao năm mới gặp lại, chẳng có lời dạo đầu nào thích hợp hơn câu “Đã lâu không gặp”. Bốn chữ nói ra, hai người nhất thời trầm mặc, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

https://thuviensach.vn

Trầm mặc một lát, Lâm Sâm lại chủ động bắt chuyện: “Nghe cô giáo chủ nhiệm nói giờ cậu ở Thâm Quyến phải không? Vẫn tốt chứ?”

“Ừ, mình cũng nghe Chu Minh Vũ nói trước cậu đóng quân ở Phúc Kiến, giờ đang ở đâu vậy?”

“Vẫn ở Phúc Kiến thôi.” Dừng một lát, lại nhả ra bốn chữ: “Hạ Môn, Phúc Kiến.”

“Hạ Môn?” Tần Chiêu Chiêu giật mình. “Cậu ở đâu ở Hạ Môn? Năm ngoái… à không, năm kia mình có tới Hạ Môn chơi.”

“Mình biết, mình nhìn thấy cậu mà!”

Câu nói của Lâm Sâm càng khiến cô giật mình. “Cậu thấy mình ư, thấy mình ở đâu?”

“Đảo Giác Dữ.”

Tần Chiêu Chiêu lập tức nhớ tới hòn đảo nhỏ nằm giữa bốn bề nước biển xanh trong. Đó là nơi nước biển xanh nhất ở Hạ Môn, nhưng đảo này có quân đồn trú nên không thể lên thăm được. Cô nhớ mang máng năm đó có vài quân nhân đứng trên bãi biển thật dài, không ngờ Lâm Sâm cũng ở trong số đó.

“Cậu đóng quân ở đảo Giác Dữ luôn à?”

“Quân đội ba đảo anh hùng là một chỉnh thể, bình thường mình làm việc ở đảo Tiểu Đặng, hôm đó qua Giác Dữ có chút việc thôi.”

“Trùng hợp vậy sao, sao thấy mình mà cậu không gọi thế?”

https://thuviensach.vn

“Lúc ấy đang làm việc nên không tiện gọi.” Ngừng một chút cậu tiếp lời: “Hơn nữa, thấy cậu và Kiều Mục đi cùng nhau rất vui vẻ, vì thế mình nghĩ không làm phiền hai người thì tốt hơn.”

Tần Chiêu Chiêu giật mình, rõ ràng trong lời Lâm Sâm có ý tránh, nhất định cậu nghĩ lúc ấy cô và Kiều Mục đang ý tình nồng đậm? Quả nhiên cậu nói tiếp: “Tết âm lịch năm 2004 về quê, bạn bè tụ họp thấy Diệp Thanh kể cậu và Kiều Mục đã bắt đầu qua lại, nhiều năm như vậy nhưng hình như tình cảm giữa hai người vẫn rất tốt. Tâm nguyện của cậu cuối cùng cũng đạt được, mình cũng mừng cho cậu.”

Lời cậu mang theo sự thành thực từ đáy lòng, giống như sự thành thực của cậu thiếu niên mười tám tuổi năm xưa, nhưng giữa những chân thành vẫn ít nhiều còn chút muộn phiền, ngẩn ngơ. Lòng cô đau xót, muốn nói lại thôi. Đang chần chừ, tiếng di động vang lên – là giọng ca thâm tình động lòng người của Trương Học Hữu:

“Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dấu…”

Bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* luôn được Tần Chiêu Chiêu đặt làm nhạc chuông di động, nhưng cô cúi đầu lục tung trong túi mới phát hiện không phải điện thoại của mình kêu. Ngẩng đầu, cô thấy Lâm Sâm trước mặt đang lôi điện thoại trong túi ra. “Ngại quá, mình nghe máy một chút!”

Hóa ra là điện thoại của cậu kêu, thật trùng hợp, hai người không hẹn mà cùng chọn bài này làm nhạc chuông di động. Tần Chiêu Chiêu bất giác giật mình.

Lâm Sâm lánh ra vài bước để nghe điện thoại, trò chuyện vài câu ngắn gọn cũng nhận ra cậu đang nói chuyện với bạn gái. Có lẽ cô gái ấy đang

https://thuviensach.vn

chơi ở đâu đó, hẹn cậu lát qua đón. Tần Chiêu Chiêu không muốn nghe tiếp, quay người đi, tâm tình phức tạp và hốt hoảng đã dần lắng xuống.

Tối đó, bạn bè cũ gặp lại nhau vô cùng náo nhiệt.

Một đám nam sinh, nữ sinh mười bảy, mười tám năm ấy giờ đã thành những người trưởng thành hay bảy, hai tám tuổi cả rồi; cùng tụ họp, kể lại bao nhiêu chuyện lý thú thời trung học rồi cùng nhau cười thoải mái. Giữa buổi tiệc, chuyện được nhắc tới nhiều nhất là những mối tình khờ khạo thời còn đi học, nào là ai yêu ai, ai thích ai, ai cùng ai. Nhắc đi nhắc lại, cuối cùng chuyện "Chiêu Chiêu Mộc Mộc" giữa Lâm Sâm và Tần Chiêu Chiêu cũng khó tránh khỏi bị mọi người lôi ra bàn tán.

Tần Chiêu Chiêu cười cười xấu hổ. "Chuyện đã qua lâu rồi, không nhắc lại có được không?"

Chu Minh Vũ cũng đỡ lời giải vây: "Phải rồi đấy, đừng nói nữa. Giờ Chiêu Chiêu có bạn trai mà Mộc Mộc cũng có bạn gái rồi, nhắc lại mấy chuyện con cà con kê này rồi đến tai bạn trai, bạn gái họ thì không hay đâu. Đừng làm cho người ta đi họp lớp một lần về mà tan đàn xẻ nghé hết đôi này đến đôi khác."

Vậy là chủ đề "Chiêu Chiêu Mộc Mộc" bị bỏ sang một bên không ai nhắc tới nữa, Vu Thiến kéo Tần Chiêu Chiêu sang một bên thẩm vấn: "Nghe nói cậu với Kiều Mục giờ vẫn qua lại hả, bao nhiêu năm thế rồi sao còn chưa tính chuyện kết hôn đi? Phải rồi, tháng trước Diệp Thanh nói chuyện với mình qua MSN, có kể Giáng sinh năm ngoái Lăng Minh Mẫn cũng lấy chồng rồi. Cậu kể tin này với Kiều Mục đi, cho cậu ấy hết lưu luyến luôn!"

Hai năm trước Diệp Thanh cũng đi Pháp giống Lăng Minh Mẫn, vì vậy tin tức của cô ấy chắc chắn có thể tin được. Tần Chiêu Chiêu thấp giọng

https://thuviensach.vn

cười khổ, đáp lại Vu Thiến: “Thật ra, năm ngoái Kiều Mục cũng kết hôn rồi, vợ cậu ấy là bạn đại học của mình!”

“Cái gì? Kiều Mục kết hôn với bạn đại học của cậu á? Sao Chu Minh Vũ kể Lâm Sâm bảo lần trước cậu ấy thấy hai người bọn cậu đi du lịch Hạ Môn với nhau, còn ngọt ngào thân mật lắm mà! Cứ tưởng hai người đi hưởng trăng mật chứ!”

Chu Minh vũ giỏi lạm dụng tính từ quá, Tần Chiêu Chiêu tin nhất định mấy lời này không phải do Lâm Sâm nói ra. Cô giải thích: “Mình với Kiều Mục có gì đâu, tới giờ vẫn chỉ là bạn tốt thôi. Lần đó vô tình gặp cậu ấy ở Hạ Môn thì cùng đi chơi mấy hôm. Năm ngoái cậu ấy lấy vợ, mình còn tới Thượng Hải tham dự hôn lễ của cậu ấy mà.”

“Hóa ra hai người chỉ là bạn tốt, bọn mình còn tưởng cậu ấy là người yêu của cậu. Hồi đó, nghe cô chủ nhiệm bảo cậu ở Thâm Quyến, mình cứ nghĩ chắc Kiều Mục cũng ở Thâm Quyến. Hóa ra cậu ở Thâm Quyến, còn cậu ấy ở Thượng Hải. Cậu ấy lấy người khác mà cậu còn lặn lội tới Thượng Hải tham dự đám cưới, trong lòng cậu không khó chịu sao?”

“Cậu nhỏ tiếng thôi, đừng để người khác nghe được. Mình không muốn thành người được mọi người thương hại đâu!”

Vu Thiến thấp giọng: “Kiều Mục lấy vợ rồi, còn cậu thế nào? Đã tìm được bạn trai chưa?”

Đây là chủ đề khiến Tần Chiêu Chiêu đau đầu nhất. “Mình đổi chủ đề khác được không?”

“Thế là chưa có…” Vu Thiến theo bản năng liếc Lâm Sâm đang đứng nói chuyện với mấy nam sinh cách đó không xa. “Đáng tiếc Mộc Mộc có bạn gái mất rồi, nếu không hai người cũng có thể thử phát triển với nhau…”

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu vội vàng ngắt lời cô: “Vu Thiến, cậu lại nói nhảm cái gì đấy! Mình trước giờ có thích cậu ấy đâu!”

“Trước giờ cậu chưa từng thích cậu ấy, nhưng ngày xưa cậu ấy thích cậu đó! Giờ mình vẫn nhớ chuyện mình trêu Lâm Sâm là cậu bị phỏng nặng, mặt cậu ấy tái mét, trắng bệch rồi lao ra khỏi phòng…”

Vu Thiến cứ lảm nhảm mãi không thôi, gợi lại một đoạn hồi ức càng lúc càng xa. Kỷ niệm này khiến lòng Tần Chiêu Chiêu dâng lên một chút chua chát cùng ngọt ngào như hương vị trái ô liu. Không phải không muốn nhớ lại nhưng không thể không ngắt lời Vu Thiến: “Đừng nói nữa mà, giờ cậu ấy có người yêu rồi, cậu còn nhắc lại mấy chuyện này làm gì nữa? Cẩn thận để bạn gái Lâm Sâm biết thì không hay đâu.”

“Cũng phải, cậu ấy có người yêu rồi, chuyện xưa cũng chẳng còn gì để nói. Tần Chiêu Chiêu, hay là cậu thử tới trung tâm môi giới hôn nhân với mình xem duyên phận thế nào đi. Biết đâu lại gặp được một anh tốt hơn cả Kiều Mục thì sao?”

Đề nghị của Vu Thiến khiến Tần Chiêu Chiêu dở khóc dở cười, đành phải ngó ngược ngó xuôi kiếm cớ đổi đề tài: “Hôm nay cả lớp tụ họp, cậu lại đòi đi xem mặt. Chuyện này để hôm khác nói tiếp nhé. Xem kìa, bên kia có người tìm cậu đấy!”

Bạn bè xa cách đã lâu, gặp lại nhau chuyện trò vô cùng vui vẻ. Vừa nói cười, vừa vui chơi giải trí, phải hơn chín giờ mới xong bữa tối, rồi kéo nhau qua quán gần đó hát hò nhảy múa, Vu Thiến bao hết chi phí, mời mọi người cứ ăn uống thỏa thích. Tần Chiêu Chiêu muốn về sớm một chút, không qua quán karaoke, nhưng Vu Thiến nhất quyết không đồng ý. “Tần Chiêu Chiêu, không cho phép cậu làm mọi người mất hứng nhé! Mọi người đều đi

https://thuviensach.vn

cả, mình cậu không đi là thế nào, cậu mà về bây giờ là bọn mình tuyệt giao với cậu luôn!”

Cô giải thích: “Vu Thiến này, nhà mình ở xa, về muộn không có xe!”

“Sao lại không có xe, bao nhiêu người thế này còn sợ thiếu người đưa cậu về chắc! Hôm nay Mộc Mộc cũng lái xe qua đây, lát nữa để cậu ấy đưa mấy bạn gái ở xa như cậu về. Cậu không phải lo gì hết, an tâm ăn chơi đi!”

Phòng karaoke rất náo nhiệt, mọi người tranh nhau hát, tất cả đều là những bài hát cũ được ưa thích hồi trung học, tựa như mọi người đều muốn hồi tưởng về thời học sinh. Tần Chiêu Chiêu ban đầu còn tính sẽ ngồi một bên nghe nhưng vẫn bị các bạn nhất quyết co kéo ép phải hát.

“Tần Chiêu Chiêu, lại đây hát một bài đi, mình còn nhớ ngày trước cậu hát khá lắm mà.”

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi đấy, mình cũng nhớ rõ năm cấp ba đón Giao thừa, cậu hát bài gì của Trương Học Hữu, cả lớp đều hoan hô.”

“Hồi đó Tần Chiêu Chiêu thích nhạc Trương Học Hữu nên hát mấy bài của ông ấy đều hay!”

“Mộc Mộc cũng thích Trương Học Hữu nhỉ, mình nhớ ngày trước cậu ấy còn mua nguyên bộ album của ông ấy cơ.”

Nhắc tới Trương Học Hữu, một cậu bạn học mặt mày hớn hở khoe mình từng xem liveshow Trương Học Hữu. “Năm 2007, Trương Học Hữu có tổ chức một tour lưu diễn, biển diễn ở cả Nam Xương; mình được một người bạn làm truyền thông dắt vào xem. Xem liveshow thấy rung động cực kỳ, ca thần đúng là ca thần, bất kể là âm sắc hay nhấn nhá thả câu chữ đều bậc thầy luôn!”

Tần Chiêu Chiêu cũng nói: “Hồi ông ấy tổ chức tour ở Thâm Quyến mình cũng đi xem. Có điều, mình phải bỏ tiền mua vé chứ không được nhờ phước bạn tốt như cậu.”

©STE.NT

“Tự bỏ tiền mua vé xem chứng tỏ cậu vẫn thích Trương Học Hữu đúng không? Thế thì tốt, cậu mau hát một bài của ông ấy cho mọi người cùng nghe đi!”

Tần Chiêu Chiêu không từ chối được, liền hát *Chúc phúc* của Trương Học Hữu. Cô hát xong, mọi người lại đẩy ngay Lâm Sâm ra. “Ngày trước cậu cũng thích Trương Học Hữu còn gì, hát thêm một bài của ông ấy đi.”

https://thuviensach.vn

Lâm Sâm hát bài *Muốn để gió cuốn đi cùng em*, cậu thật sự hát rất hay, có vài đoạn rất giống Trương Học Hữu.

"Muốn lại được đi cùng em, tuy giờ thời gian và không gian đã khác, vẫn mong được nghênh đón ngọn gió, tùy ý để lại mộng trong lòng.

Tình người chìm nổi, thế sự vô thường. Tim này giá lạnh, càng lúc càng thiếu cảm xúc. Có ai không bị quanh ảnh phồn hoa rực rỡ mê hoặc? Mắt cười lệ ướt trông chính mình, cảm giác thật cô liêu.

Cứ ngỡ yêu hận dành cho em sớm đã không còn vấn vương, mảnh tình cũ kia vẫn còn dư âm. Hỷ nộ ái ố vẫn từng phút vây quanh, biết tìm đâu người cùng chia sẻ?"

Bài *Muốn để gió cuốn đi cùng em* Tần Chiêu Chiêu đã nghe rất nhiều lần nhưng ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là đoạn điệp khúc phải lên cao; bất kể là lời hay giai điệu đều có thể tùy ý ngâm nga theo. Lúc này nghe Lâm Sâm hát mới nghe thật kĩ những đoạn còn lại, từng câu từng chữ rơi thẳng vào lòng. Ca từ ẩn chưa biết bao nhiêu tan thương, ngày còn trẻ thật khó có thể hiểu thấu, nhất định phải ít nhiều trải lẽ đời mới có thể hiểu được sâu sắc và rõ ràng.

Cứ ngỡ yêu hận dành cho em đã sớm không còn vấn vương, mảnh tình cũ kia vẫn còn dư âm… Đến tận bây giờ cô vẫn nhớ về Kiều Mục, không phải thứ tâm tình này hay sao? Mà Lâm Sâm đã có bạn gái rồi, quay đầu nhìn lại những chuyện đã qua trong quá khứ với cô, hắn cũng có chút vấn vương này?

Hỷ nộ ái ố vẫn từng phút vây quanh, biết tìm đâu người cùng chia sẻ?... Một lời này, chẳng phải đúng là hình ảnh bản thân cô đến tận bây giờ vẫn một mình lẻ bóng hay sao?

https://thuviensach.vn

Len lén, Tần Chiêu Chiêu hai mắt đỏ hoe.

Cả lớp tụ tập tới gần mười hai giờ khuya mới chịu chia tay, Lâm Sâm lái một chiếc xe nhỏ đưa mấy bạn nữ nhà xa về. Có người cười cười hỏi cậu: "Ái chà, đi lính cũng kiếm khá quá, đến xe cũng có!"

Cậu giải thích là xe mượn bạn, đi lính làm sao kiếm được tiền đây? Quân nhân là một công việc đòi hỏi hy sinh và dâng hiến. Vì Vu Thiến có nói sợ tan tiệc một mình xe của cô ấy không đủ đưa nhiều người như vậy về nên cậu mới đi mượn xe để phụ trách một số bạn.

Có câu nói, một người phụ nữ sánh ngang trăm con vịt, Lâm Sâm lái một chiếc xe chở bốn, năm cô gái, ngoài Tần Chiêu Chiêu im lặng, mọi người còn lại đều ríu ra ríu rít nói cười với cậu. Mọi người không ai hẹn ai đều hỏi thăm bạn gái cậu, mồm năm miệng mười ầm ĩ:

"Mộc Mộc, thấy bảo bạn gái cậu xinh lắm hả, bao giờ dắt đi cho bạn bè gặp cái nào!"

"Chu Minh Vũ nói bạn gái cậu ấy giới thiệu người yêu cho cậu hả, cô ấy là em họ của bạn học người yêu Chu Minh Vũ đúng không? Nghe nói cô ấy hâm mộ quân nhân lắm, vừa nhác thấy đã ưng cậu liền. Phải không vậy?"

"Sinh viên năm thứ hai, vậy là hai mươi tuổi. Mộc Mộc, cậu hơn người ta bảy, tám tuổi. Khác biệt thế hệ chỉ khoảng ba năm đã khác nhau nhiều lắm rồi, cậu với cô bé đó có hợp nhau không thế?"

"Ôi dào ơi, chỉ cần có tình cảm là được rồi, có cái gì mà không hợp? Tìm người yêu thì phải tìm cô bé kém mình vài tuổi, như thế càng có thể chăm sóc tốt cho vợ!"

https://thuviensach.vn

Mọi người hỏi liên tục khiến Lâm Sâm vô lực chống đỡ: “Mình nói mấy cậu nghe nhé, riêng chuyện này mấy cậu còn hỏi kĩ hơn cả mẹ mình luôn!”

Mọi người lập tức mắng át: “Mộc Mộc chết tiệt, cậu ám chỉ bọn mình già hơn cả mẹ cậu chứ gì?”

Lâm Sâm đành xin thứ tội: “Mình không dám, không dám, trăm triệu lần không dám!”

Suốt dọc đường đi xôn xao nói cười, đến khi mọi người dần xuống xe cả rồi, chỉ còn lại mình Tần Chiêu Chiêu. Không biết vô tình hay cố ý mà Lâm Sâm giữ cô lại cuối cùng.

Chương 14

Trên xe chỉ còn mình Tần Chiêu Chiêu, cô ngồi lùi vào góc ghế sau, vừa vặn phía sau ghế lái. Cô không thấy được mặt Lâm Sâm, chỉ có thể nghe tiếng cậu nói: “Tần Chiêu Chiêu, giờ nhà cậu ở đâu?”

“Vẫn ở Trường Cơ thôi.”

“Vẫn ở Trường Cơ á?” Giọng cậu có phần kinh ngạc. “Không phải nhà cũ của cậu bị dỡ rồi sao? Vẫn còn nhà ở Trường Cơ à?”

Cô cũng kinh ngạc. “Sao cậu biết nhà cũ của mình bị dỡ bỏ rồi?”

“À… Thấy ba mình bảo chính quyền thành phố đang muốn quy hoạch lại khu Trường Cơ nên rất nhiều nhà cũ ở đó bị phá hủy. Mình đoàn nhà cậu cũ như vậy chắc cũng nằm trong diện bị dỡ bỏ.”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, nhà cũ đúng là bị phá rồi, may mà trước đó nhà mình có mua được một căn hộ nhà máy góp vốn xây. Giờ nhà mới vẫn ở trong Trường Cơ, ngay đầu đường vào khu ấy đấy.”

Lâm Sâm không nói thêm, lẳng lặng quay đầu xe chạy về vùng ngoại thành phía đông. Vừa ra khỏi thành phố, xe liền bị xóc. Hết cách, con đường quốc lộ dẫn tới khu này đã bị phá tan hoang, phà đến không còn đường mà đi nữa. Có những khi buổi tối cần đi từ thành phố về Trường Cơ sẽ có một số lái xe cự tuyệt không chở đi; sợ đường hỏng, cũng sợ chở khách lạ tới khu ngoại thành vắng vẻ này rồi xe có đi mà chẳng có về.

Tần Chiêu Chiêu lên tiếng nhắc nhở: “Cậu lái chậm một chút, đường này không được tốt lắm.”

“Mình biết rồi, ngày trước từng bị ngã ở đây mà. Không ngờ bao nhiêu năm thế rồi mà nó vẫn tan nát như vậy.”

Nhớ lại chuyện Lâm Sâm bị ngã trên đường năm đó, Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy có chút không phải. Lúc cậu ngã rách miệng cô không hề hay biết, sau biết rồi cũng không đến thăm, chỉ gọi điện thoại hỏi han, mà gọi rất vội vàng, qua quýt.

“Lần đó cậu đưa mình về, cuối cùng lại bị ngã, thật ngại quá! Vì thế hôm nay nhất định phải lái xe cho cẩn thận đấy, đừng để xảy ra chuyện, mình không muốn bạn gái cậu tới kiếm mình bắt đền đâu.” Cô nửa đùa nửa thật.

Lâm Sâm không ngoái đầu lại. “An tâm đi, cô ấy không làm thế đâu…”

Cô tiếp lời: “Cô ấy không làm thế đâu… Vậy hẳn cô ấy thoải mái lắm nhỉ? Hai người quen nhau bao lâu rồi? Định khi nào kết hôn? Lúc ấy nhớ mời mình uống rượu mừng đấy!”

https://thuviensach.vn

“Tháng Tám năm ngoái về thăm nhà mới quen cô ấy, giờ nói chuyện kết hôn thì hơi sớm. Cậu thế nào, định bao giờ kết hôn với Kiều Mục? Sao lần này cậu ấy không về cùng cậu?”

Lâm Sâm hỏi Tần Chiêu Chiêu một câu khó trả lời, chần chừ một lát cô mới bỏ nặng tìm nhẹ, đánh trống lảng: “Bà ngoại Kiều Mục bị trúng gió, từ đó vẫn nằm liệt giường, cậu ấy phải ở lại Thượng Hải chăm bà.” Nói đến đây, cô chợt nhớ ra. “A… Tháng Tám năm ngoái cậu về à? Tháng Tám năm ngoái mình cũng về đấy!”

Những lời này rõ ràng khiến Lâm Sâm bất ngờ, cậu nghiêng đầu về phía sau, hỏi: “Thật vậy sao?”

“Đúng vậy, ngày đó nhà mình sắp bị phá nên mình về thăm lại lần cuối.”

“Cậu về bao lâu?”

“Cũng không lâu lắm, chỉ một tuần thôi. Lúc đó là đầu tháng Tám, đầu tháng công ty bận nhiều việc nên chỉ vội vội vàng vàng về được mấy ngày.”

Lâm Sâm tựa hồ đang suy tư chuyện gì. “Cậu cũng về đầu tháng Tám, vậy thì… mùng Chín tháng Tám… Không phải… hẳn là mùng Tám vẫn ở Trường Cơ đúng không?”

Tần Chiêu Chiêu cũng nhớ lại, cô vẫn nhớ rõ hôm ấy, vì lúc đó là tròn một năm từ Olympics Bắc Kinh nên rất dễ nhớ. “Không. Mình nhớ lần ấy định mua vé đi mùng Bảy nhưng không có, phải mua vé mùng Tám. Mùng Chín về Thâm Quyến rồi? Sao vậy?”

“Không có gì, tiện miệng hỏi vậy thôi.”

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy Lâm Sâm không giống đang tùy tiện hỏi chút nào. Chuyện từ tháng Tám năm ngoái mà cậu còn nhớ tường tận từng ngày rồi hỏi cô khi ấy còn ở nhà không. Thế này mà là tiện miệng hỏi sao? Nhưng cậu đã lảng đi thì cô cũng chẳng tiện hỏi thêm, có điều trong lòng vẫn không tránh được vài phần nghi hoặc và võ đoán.

Suốt dọc đường vui vẻ, cuối cùng xe cũng về tới cổng nhà mới của Tần Chiêu Chiêu. Nhà mới xây chưa lâu nên mấy tòa nhà vẫn trắng tinh chưa nhuốm màu gió sương, đứng sừng sững trong đêm đen.

Tần Chiêu Chiêu xuống xe, Lâm Sâm cũng bước xuống, đưa cô tới tận chân cầu thang. Cậu ngẩng đầu nhìn toàn nhà trước mặt. “Nhà cậu ở tầng mấy vậy?”

Cô chỉ cho cậu xem. “Căn bên phải, tầng sáu ấy.”

Nói là tầng sáu nhưng thực chất đó là tầng bảy, vì tầng dưới cùng là kho chứa hàng, tính từ kho chứa hàng lên thì tầng trên cùng là tầng bảy.

“Cao vậy đi cầu thang bộ chắc mệt lắm nhỉ?”

“Cũng quen rồi. Cám ơn cậu đã đưa mình về, hôm nay muộn rồi không tiện mời cậu lên chơi, hơn nữa cậu còn phải đi đón bạn gái nữa. Nhưng mà đi đường lái xe chậm một chút nhé!”

Cậu trầm mặc một lát, tựa hồ còn gì muốn nói nhưng cuối cùng chỉ gật đầu. “Tạm biệt!”

“Tạm biệt nhé!”

Mở cửa chống trộm vào hành lang, Tần Chiêu Chiêu không lên lầu ngay mà đi vào một gian nhà trống để cất ô.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay trời âm u, đi khỏi nhà cô cẩn thận cầm theo ô, về nhà lại theo thói quen treo ô ở kho. Các gia đình ở đây đã có thói quen cất ô ở kho, như vậy tiện ra ngoài. Nếu cất trên tầng sáu, đến khi xuống lầu rồi mới nhớ ra mình quên ô rồi chạy lên một lần nữa sẽ rất phiền toái.

Vào kho, bật đèn, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận cất ô. Đang xoay người chuẩn bị rời đi, chợt nghe thấy tấm kính cửa sổ gần đường lớn phát ra âm thanh… Âm thanh đều đều như tiếng vó ngựa khua trên mặt đường.

Cả người chấn động, cô không thể tin nổi quay đầu lại. Cửa sổ nhà kho nhìn rất đơn giản, giống như cửa sổ nhà cũ của cô, có song sắt, hai cánh cửa một trái một phải, gắn bốn tấm kính. Ngoài kia bóng đêm đen như mực, đứng trong nhìn ra chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ trước khung cửa. Năm ngón tay luân phiên gõ trên tấm kính thủy tinh tạo ra âm thanh đều đều. Từng tiếng, từng tiếng rõ ràng rót tới tai, rớt xuống đáy lòng.

Giờ khắc này, có gì đó như thủy triều dồn dập xô vào bờ, khiến kỷ niệm cuồn cuộn nổi lên như ngàn vạn đồi tuyết trong lòng. Tần Chiêu Chiêu đột nhiên muốn khóc, cực kỳ muốn khóc. Nước mắt rỉ ra, cô run rẩy đưa tay, “tách” một tiếng, tắt đèn đi. Trong đêm tối, không để người ta nhận ra, để nước mắt cứ thế tuôn trào như mưa trút. Đưa tay bịt kín miệng, cô gắng sức để mình không bật ra thành tiếng nức nở.

Cô yên lặng đứng trong nhà kho rớt nước mắt. Bên ngoài, Lâm Sâm vẫn lẳng lặng đứng đó. Bóng người kia vẫn mơ hồ sừng sững bất động trước khung cửa, tựa như một gốc cây đã cắm rễ thật sâu, vĩnh viễn không rời.

Chỉ còn lại đêm khuya tịch mịch, bốn bề lặng thinh không tiếng người, chỉ có gió nhẹ vi vu đung đưa lá cánh. Cô đứng trong cửa sổ, cậu đứng bên ngoài, hai người cùng lặng thinh, đầu ngón tay khe khẽ gõ trên khung cửa

https://thuviensach.vn

thủy tinh, tiếng rất nhỏ và trong veo. Hết thảy, hết thảy đều như năm đó… Vẫn như năm đó.

"Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dấu…"

Tiếng chuông điện thoại của Lâm Sâm phá tan sự tĩnh lặng, cậu nhận điện thoại rồi rời đi, có lẽ bạn gái vừa gọi giục cậu tới đón. Trước lúc đi, cậu gõ lên khung cửa lần cuối, nhẹ nhàng nói, giọng điệu đầy cảm khái, ngậm ngùi: "Tần Chiêu Chiêu, đêm nay có thể gặp lại cậu mình rất vui. Chúc ngủ ngon!"

Tần Chiêu Chiêu ở lại trong kho âm thầm khóc rất lâu, khóc đến mềm rũ người, không còn chút sức lực nào. Năm ngoái, biết Kiều Mục sắp lấy vợ cô cũng không khóc như vậy, nhưng giờ không hiểu nổi vì sao mình lại buồn đến thế. Có lẽ vì cô cứ ngỡ Lâm Sâm đã sớm quên mình, thật không ngờ, rõ ràng cô vẫn còn chiếm một vị trí quan trọng trong ký ức của cậu. Cậu là một người si tình như vậy, khiến cô không sao nén nổi nước mắt, lệ nóng cứ vậy chảy ra.

Cậu đối với cô hẳn cũng như cách cô đã đối xử với Kiều Mục? Đã biết nên buông bỏ chút tình cảm bản thân hiểu rõ là vô vọng kia, cũng biết cần phải bắt đầu cuộc sống mới, nhưng một khi đã toàn tâm toàn ý yêu thương một người, bất kể bao lâu trôi qua cũng không phai nhạt.

Đưa bạn gái về nhà xong, Lâm Sâm lái xe về nhà mình. Kim đồng hồ đã sắp chỉ tới số hai nhưng cậu vẫn chưa ngủ được, nằm trằn trọc thật lâu trên giường. Những câu chuyện cũ năm xưa cứ thế chảy về, tựa như những thước phim nhựa bày ra trước mắt…

Đêm khuya mới ngủ, sáng dậy rất sớm, cậu nhảy xuống giường lục tìm đồ gì đó trong phòng. Tìm kiếm rầm rầm khiến mẹ cậu phải vào xem

https://thuviensach.vn

chuyện gì. “Sáng sớm ra con đã lục lọi cái gì đấy?”

“Mẹ, mẹ đến đúng lúc lắm. Mấy đồ con để ở giá sách đâu hết rồi? Sao tìm mãi không thấy thế?”

“Mấy thứ đó, ba con cất hết vảo tủ tường phía trên tủ áo ấy, thế mới không sợ mốc hỏng.”

Quả nhiên, Lâm Sâm có thể tìm thấy đồ muốn tìm trong tủ tường. Một xấp đồ cũ, có sách vở, có bưu thiếp, còn có cả một phong thư. Đó là bức thư Tần Chiêu Chiêu viết gửi cậu năm xưa, cậu vẫn còn cẩn thận cất giữ, để mỗi khi nhớ tới cô lại bỏ ra xem. Xem không biết bao nhiêu lần, nhớ rõ nhất là một câu: “Cám ơn cậu đã đối xử tốt với tôi như vậy. Thật xin lỗi, tôi không thể đối tốt lại với cậu như thế.”

Tình yêu là gì? Hỏi một ngàn người, chỉ e sẽ nhận được một ngàn lời giải thích. Còn Lâm Sâm, xem xong bức thư của Tần Chiêu Chiêu, chỉ có một lời giải thích đơn giản về tình yêu, đó chính là tình nguyện đối xử tốt với người và người cũng nguyện ý đối tốt lại với mình như vậy.

Đối xử tốt với một người rất đơn giản, muốn một người tốt với mình cũng rất dễ. Nhưng khó thì vẫn có cái khó, bạn có tình nguyện đối xử tốt với ai đó hay không, hoặc người đó có tình nguyện đối xử tốt với bạn hay không. Cho nên, tình yêu là thứ có thể gặp chứ không thể cưỡng cầu.

Lâm Sâm đến giờ vẫn chưa thể gặp thứ tình yêu lưỡng tình tương duyệt như vậy.

Lâm Sâm nhập ngũ làm lính gần mười năm. Mười năm dài sống trong môi trường quân đội – thế giới chỉ toàn đàn ông, đã định sẵn thế giới tình cảm của cậu sẽ bị gián đoạn một khoảng. Vài năm đầu cậu còn một mực nhớ Tần Chiêu Chiêu, biết rõ người cô thích là Kiều Mục, có nhớ nhiều

https://thuviensach.vn

cũng vô ích nhưng chính bản thân lại không cách nào kìm lòng. Dù sao, trong những tháng năm thanh xuân bừng bừng, cậu đã thích cô biết bao nhiêu. Vào bộ đội, thành lính, bị phong tỏa giữa chốn quân doanh, cuộc sống nhàm chán, đơn điệu càng khiến cậu nhớ nhung cô. Vĩnh viễn khắc sâu nhớ kĩ, không cần bút mực nào ghi chép hộ.

Xa cách càng lâu càng mong mỏi có thể gặp lại cô. Có điều, mỗi lần cậu về quê thăm nhà thì cô vẫn còn đang học đại học. Học ở trường quân đội cũng được nghỉ đông và nghỉ hè, Tết âm lịch năm 2004, cuối cùng cậu cũng có cơ hội được tham gia họp lớp với mọi người, có điều hôm ấy cô không tới, đã vậy còn được nghe tin cô và Kiều Mục có qua lại. Nghe được tin này, trong lòng cậu dấy lên một cảm giác không biết nên gọi là gì…

Họp lớp không gặp được cô, cậu cũng không đủ dũng khí tới nhà tìm cô, dù với danh nghĩa bạn học cũ tới chúc Tết. Cô và Kiều Mục cùng về quê ăn Tết, hai người đang mặn nồng, cậu đột nhiên tìm tới có vẻ không hay lắm. Huống hồ, chẳng may cô không nhớ ra cậu thì sao. Cậu không muốn đứng trước mặt cô, chờ cô cố sức nghĩ xem: “Cậu là…”

Hết nghỉ đông quay lại trường, có một lần Chu Minh Vũ gọi điện cho cậu báo cậu ta từng ngẫu nhiên gặp Tần Chiêu Chiêu trên đường, cô nghe kể về tình hình của cậu gần đây, còn xin số điện thoại kí túc xá của cậu nữa. Điều này khiến Lâm Sâm có vài phần kích động. Cô còn nhớ kĩ về cậu, còn lưu lại phương thức liên lạc với cậu, liệu cô sẽ gọi điện thoại cho cậu chứ? Không được gặp người, chỉ cần nghe tiếng cũng tốt rồi. Hơn nữa, cậu vẫn nhớ như in giọng cô rất dịu dàng, êm ái, cất lên nghe như tiếng hát, lanh lảnh bên tai như tiếng chuông ngân.

Suốt một thời gian dài, Lâm Sâm ngày ngày mở to mắt tràn ngập chờ mong. Cậu luôn cố tìm mọi cách ở lại ký túc xá, chuông điện thoại vang lên liền bắt máy ngay, nhưng hết cuộc này tới cuộc khác, điện thoại không tìm cậu. Chờ đợi từ ngày xuân về hoa nở đến tận khi hoa kia đã héo tàn mà vẫn

https://thuviensach.vn

không thể chờ được tới ngày Tần Chiêu Chiêu gọi điện cho mình. Lúc trước cô lưu số điện thoại vì Chu Minh Vũ nói muốn cho nên cô tiện tay lưu lại, giờ cô đang yêu Kiều Mục, nếu gọi điện thoại cho cậu có thể khiến Kiều Mục hiểu nhầm, cũng có thể khiến cậu nhớ cô nhiều hơn. Tất nhiên, không gọi thì hơn.

Chờ đợi đằng đẵng trong hy vọng ngập tràn, chờ đến khi chỉ còn thất vọng. Lâm Sâm không thể không tự dặn lòng: Được rồi, mày thật đáng chết, cô ấy có hạnh phúc của mình rồi, đừng nhớ tới cô ấy nữa.

Chương 15

Sau này, Lâm Sâm tìm mọi cách để bản thân không nhớ tới Tần Chiêu Chiêu nữa, một ý niệm thoáng qua trong đầu liền bị dập tắt như người ta dập lửa. Thời gian trôi mãi, tuổi cậu cũng tăng dần theo năm tháng, ba mẹ bắt đầu thu xếp hôn sự cho cậu. Năm nào về thăm nhà cậu cũng được ba mẹ dắt đi xem mặt. Cậu hiểu tâm tư của ba mẹ, mặc dù không hào hứng nhưng vẫn cố gắng phối hợp, hết người này đến người khác, lần lượt xem mặt không ít cô gái.

Ban đầu cậu còn chực xét nét: cô A không đủ xinh, cô B không đủ nho nhã, điềm đạm, cô C chẳng ôn nhu, hài hòa… Bà mối cười dài. “Vậy cậu thích kiểu con gái thế nào? Cứ nói cho tôi, tôi tìm giúp cậu.”

Cậu nói một mạch không cần nghĩ ngợi: “Cháu thích kiểu con gái ôn nhu, dịu dàng, điềm đạm, ít nói, nho nhã, xinh xắn một chút, tóc dài, mắt to, giọng nói ngọt ngào…”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây Lâm Sâm chợt giật mình, ngừng bặt. Cậu đang nói ai đây? Đây không phải nói Tần Chiêu Chiêu sao?

Xa cách muôn trùng, năm năm tháng tháng, thời gian và không gian cản ngăn, hai người từ lâu đã thành người dưng rồi. Tâm tư của cậu dành cho cô đã phai nhạt từ lâu, vậy mà sâu thẳm trong tìm thức, cô vẫn âm thầm ảnh hưởng tới tiêu chuẩn chọn bạn đời tương lai của cậu.

Bà mối lại giục: "Cậu còn yêu cầu gì nữa không, cứ nói đi!"

Cậu lấy lại tinh thần, uốn cong thành thẳng, gay gắt nói tiếp: "Không còn gì đâu, chỉ cần thế là đủ rồi."

Bà mối thật sự rất tận tâm giới thiệu cho cậu những cô gái không khác tiêu chuẩn bao nhiêu. Nhưng tất cả những cô gái đều qua lại được với cậu không bao lâu là ngừng, mọi mối tình chết yểu theo cùng một cách. Đây không phải vấn đề riêng của cậu mà là vấn đề chung của quân nhân.

Yêu một quân nhân không hề đơn giản, một người trong quân ngũ, một người ở địa phương, hai nơi ngăn trở, bình thường chỉ có duy trì tình cảm thông qua thư từ, điện thoại. Có điều, hai người sống hai cuộc đời gần như không có điểm chung. Thư từ, điện thoại lâu dần thành như thói quen báo cáo tình hình hiện tại, rất khó giao lưu hay nghiêm túc qua lại. Thời gian, khoảng cách khiến tình cảm không tiến thêm được, vì thế những câu chuyện tình của quân nhân thường có xác suất thành công vô cùng thấp.

Lâm Sâm xem mặt vài người, nhưng người có thể giữ liên lạc lâu nhất với cậu cũng chưa quá ba tháng. Hết người này đến người khác đều thấy khó mà lui, khéo léo nói lời chia tay. Cậu cũng hiểu được lựa chọn của họ. Trên danh nghĩa, cậu và họ mang tiếng yêu đương nhưng cậu có giống một người bạn trai thực sự sao? Cậu không thể dẫn họ đi dạo phố, xem phim, ăn cơm; sinh nhật không thể tặng quà hay đi cùng chăm sóc. Ngày lễ ngày Tết

https://thuviensach.vn

người người có cặp có đôi, cùng nhau vui vẻ, cậu giỏi lắm chỉ có thể gọi điện qua lại trò chuyện đôi câu. Tịch mịch, cô đơn, quạnh quẽ như vậy có mấy ai, nhất là các cô gái có thể chịu nổi? Huống chi, giữa thế giới phồn hoa rực rỡ này, chỗ nào chẳng có những điều hấp dẫn khó cưỡng. Cậu không thể hoàn thành trọn vẹn vai trò một người bạn trai, tất nhiên không thể trách hay giận ai. Tuổi xanh trôi đi, hồng nhan hóa tóc bạc, nếu cô gái ấy có thể tìm được một người khác tốt hơn thì tội gì phải buộc chặt vào một người như cậu.

Bao nhiêu cô gái lần lượt chia tay, Lâm Sâm cũng chẳng đau buồn nhiều. Xem mặt làm quen vốn không phải nền móng vững chắc cho tình cảm, mà hai người cũng không thể bồi dưỡng, vun đắp thêm tình cảm cho nồng nàn. Có người qua lại điện thoại với cậu nửa tháng, rồi ngay cả ám chỉ chia tay cũng không có, cứ như vậy đột nhiên không nhận điện thoại của cậu nữa. Cậu gọi hai lần không được, lập tức hiểu ra cô ấy "coi như không thấy" mình gọi tới, không chút do dự xóa luôn số của cô ấy. Chứ gì nữa đây? Còn cố làm ra vẻ giấu diếm như vậy, không thể thoải mái nói thẳng, chẳng lẽ cô ấy sợ cậu sẽ dây dưa bám đuổi không ngừng sao, sẽ không vì cô mà đòi sống đòi chết.

Năm nào cũng xem mặt, năm nào cũng chia tay, các cô gái đến đến đi đi như mấy khói thoáng qua. Lâm Sâm thì không sao, nhưng ba mẹ sốt ruột, đặc biệt là Lâm ba: "Cái thằng ranh này! Sao cứ quen cô nào là bỏ cô đó vậy?"

"Người ta bỏ con, con biết làm thế nào đây? Con không thể mang dây tới trói chặt người ta lại được." Lâm Sâm cảm thấy ba nói câu này rất vô lý, chuyện này liên quan gì tới cậu chứ!

"Thì phải nghĩ cách giữ người ta lại chứ! Xem cái kiểu suốt ngày bị bỏ của anh thì bao giờ mới tìm được người yêu hả?"

https://thuviensach.vn

“Ba, chuyện tìm người yêu không thể gấp được đâu, ba cuống lên cũng vô dụng thôi. Hơn nữa, con còn chẳng gấp thì ba vội làm gì?”

Lời này đương nhiên không lọt tai Lâm ba, ông trừng mắt, xù tóc gáy. “Cái thằng ranh này, giờ anh không vội hả? Sao hồi trung học anh tích cực tìm bạn gái thế, có bạn trong lớp còn bị anh bám cả ngày, còn bày trò mời kẹo mừng. Cái lúc lẽ ra không nên thì anh sốt sắng vô cùng, giờ thành đàn ông con trai rồi, đến lúc cần sốt sắng thì anh lại không vội. Anh xem đến bao giờ mới có thể thật sự mời người ta ăn kẹo mừng được thế?”

Đã lâu không nhớ tới Tần Chiêu Chiêu, lời ba nói lại khuấy động trí nhớ của Lâm Sâm, từng làn sóng gợn lăn tăn, mỗi nhịp lại hiện ra bóng dáng cô.

Tốt nghiệp trung học xong, cô tới Thượng Hải học đại học, cậu nhập ngũ chuyển tới Phúc Kiến, từ đó hai người chưa từng gặp lại. Đã sáu, bảy năm qua rồi, không biết giờ Tần Chiêu Chiêu thế nào. Lâm Sâm đột nhiên rất muốn biết gần đây Tần Chiêu Chiêu ra sao. Nhờ cảm xúc vừa mới nảy sinh, cậu lập tức trốn trong phòng gọi điện thoại, đề phòng lát nữa cơn xúc động qua đi lại không kiếm nổi nửa phần dũng khí. Số điện thoại nhà cô tới giờ cậu vẫn nhớ kĩ, mấy con số tự động nhảy múa trong tâm trí.

Cậu lấy hết dũng khí bấm điện thoại, đáp lại cậu chỉ là giọng nữ cứng ngắc đầy máy móc: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Thời gian qua đi, điện thoại nhà cô cũng ngừng hoạt động, chẳng thể tìm lại cô qua dãy số này được nữa. Điện thoại ngừng, lòng cậu dâng lên một nỗi thương cảm và mất mát không thể hình dung bằng lời.

Cơ hội tháng Chín năm 2008 yên lặng qua đi.

https://thuviensach.vn

Hôm đó Lâm Sâm ở bên tàu đảo Giác Dữ, vô tình ngẩng nhìn chiếc thuyền nhỏ đang rung lắc trên mặt biển, vừa liếc mắt đã nhận ra người ngồi trên mũi thuyền là Tần Chiêu Chiêu. Giống như một tia chớp chợt lóe rồi một tiếng sét long trời vang lên trong tai, cậu choáng váng như bị sét đánh trúng.

Bao năm xa cách, trông cô không thay đổi nhiều, vẫn gương mặt nho nhã, xinh xắn ấy, vẫn mái tóc dài bện lệch thành bím buông dài trước ngực, càng gợi cảm giác cô còn rất ít tuổi, chẳng khác cô nữ sinh thời trung học chút nào. Nhìn cô, Lâm Sâm nhớ lại thời niên thiếu đã si mê cô ra sao, khi đó, nụ cười, ánh mắt, mùi hương… tất cả mọi thứ của cô đều khiến tim cậu đập loạn nhịp.

Chuyện đã nhiều năm, cậu cứ ngỡ mình đã bôi xóa được hình ảnh của cô. Nhưng giờ khắc này, đứng nhìn cô từ phía xa, những kỷ niệm hoen màu tháng năm lại cuồn cuộn tìm về trong trí nhớ.

Thời gian có thể xóa nhòa tất cả… Rất nhiều người thường nói vậy. Nhưng chẳng phải vẫn luôn có những chuyện, những người giống như đóa mân côi sa mạc mênh mông? Bất kể chịu phong hóa, giày xéo của thời gian đến đâu, bất kể khô héo, tàn tạ thế nào, chỉ cần một giọt nước rơi xuống sẽ bừng bừng sức sống, sinh sôi nảy nở.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, suýt nữa cậu gọi to tên cô, nhưng đôi mắt tinh tường của cậu nhanh chóng nhận ra, bên cạnh cô còn có một người khác – Kiều Mục. Hai người sóng vai nhau, cô thân mật ghé sát tai cậu ta nói chuyện, gương mặt chứa ý cười, khỏi cần nói cũng hiểu gương mặt chứa đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Lòng như bị nước biển mặn chát vò xé, cậu quay lưng, cố ý nhìn đi nơi khác. Đến khi quay lại, chiếc thuyền nhỏ đã quay về đảo Tiểu Đặng, trời

https://thuviensach.vn

xanh biển xanh, con thuyền càng lúc càng đi xa, chỉ còn là một chấm đen bé xíu. Lòng cậu chợt hoang vu, tịch mịch như mặt biển rộng.

Đêm đó, cậu ngồi hóng gió thật lâu bên bãi biển, để suy nghĩ bồng bềnh theo con sóng ngọn gió. Cậu trằn trọc mãi mới có thể ngủ được, trong mơ lại thấy một thiếu niên mang trong mình một trái tim rung động lặng lẽ bước dưới ánh trăng bạc, âu yếm đi tới bên khung cửa sổ nhà cô gái, nhẹ nhàng cất tiếng gõ khe khẽ…

Tháng Tám năm 2009, lúc Lâm Sâm về thăm nhà, vô tình nghe ba kể chuyện chính quyền thành phố đang chuẩn bị quy hoạch lại khu Trường Cơ, tin này khiến cậu chấn động.

“Ba, tất cả nhà cũ ở Trường Cơ sẽ bị dỡ bỏ hoàn toàn sao?”

“Mời dỡ tạm vài dãy nhà thôi, nhưng sau này chắc chắn sẽ lần lượt phá hết. Theo như quy hoạch, trong vòng năm năm thành phố sẽ cải tạo hoàn toàn khu vực Trường Cơ, xây thêm rất nhiều nhà giá rẻ ở đó.”

Mùng Tám tháng Tám trở về, mùng Chín tháng Tám Lâm Sâm ghé qua khu Trường Cơ. Cậu muốn biết nhà Tần Chiêu Chiêu có bị phá trong đợt này hay không. Cậu hy vọng ngôi nhà ấy không bị phá, hy vọng còn có thể thấy lại khung cửa sổ của căn nhà cũ kĩ mà thời niên thiếu cậu vẫn thường gõ khẽ. Căn nhà cũ lụp xụp và cô gái cậu từng thích đã in một dấu vết không thể phai mờ trong lòng cậu.

Đến đây rồi cậu mới nhận ra đã không thể tìm lại ngôi nhà cũ của Tần Chiêu Chiêu nữa. Nơi nhà cũ giờ chỉ còn một đống đổ nát tan hoang, thê lương. Mơ mơ hồ hồ đi quanh mấy vòng vẫn không thể nhận ra đâu là nền móng căn nhà của cô ngày trước… Cậu đã tới muộn.

https://thuviensach.vn

Âu sầu đứng bên đống hoang tàn một lúc thật lâu, Lâm Sâm mới chậm rãi nặng nề rời đi. Ngàn mối thương tâm và phiền muộn quanh quẩn, vấn vương trong lòng, không sao dứt bỏ được. Con đường lớn gần Trường Cơ nằm kế bên ruộng lúa của các gia đình lân cận, đã vào mùa thu hoạch, lúa vàng óng ả ngút tầm mắt, hương thơm xộc vào cánh mũi. Lâm Sâm đột nhiên thấy xúc động, bước chân tự động chuyển hướng, đi về phía ngã rẽ dẫn tới đường sắt khu ngoại thành phía đông.

Phong cảnh đường sắt khu ngoại thành phía đông vẫn như xưa. Hai đường ray vẫn nằm yên lặng giữa cánh đồng lúa, dòng sông nhỏ kế bên đường vẫn lững lờ chảy. Hai trảng lúa vàng mượt khoe mình bên đường ray tựa như cát vàng ngập đất. Mỗi khi có gió thổi qua, sóng lúa ngàn trùng nhấp nhô, bồng bềnh như sóng chiều, hương thơm theo gió sực nức bốn bề.

Trở lại chốn cũ, trong lòng cậu dâng lên cảm giác thân thiết như thế bao năm mới trùng phùng. Nơi này từng in dấu nỗi đau tê tâm liệt phế thời niên thiếu của cậu. Tới giờ, về lại nơi thân thuộc, nhớ lại chuyện cũ việc xưa, trong lòng vẫn có trăm ngàn nỗi ngậm ngùi. Một mình bồi hồi, an tĩnh thật lâu bên đường sắt khi ngoại thành, nghe gió vi vu thổi qua mang theo biết bao hương thơm nhẹ nhàng, hai mắt Lâm Sâm dần ươn ướt.

Một tháng về thăm nhà, xem mặt là trách nhiệm Lâm Sâm muốn trốn cũng không thoát. Mỗi năm, trước khi cậu được về nhà nghỉ, bà mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận chọn lựa vài cô gái có điều kiện khá, chờ cậu về gặp mặt từng người. Nhưng giờ đây, không chỉ ba mẹ chuẩn bị đối tượng xem mặt cho cậu, ngay cả Chu Minh Vũ cũng xắn tay làm bà mối, giới thiệu em học của bạn cùng lớp người yêu mình cho cậu.

Đồng Đồng hai mươi tuổi, cùng quê với cậu, đang học đại học ở Nam Xương, hiện mới học năm thứ hai. Vì ham mê một loạt những bộ phim truyền hình đề tài quân sự như *Binh lính xuất kích* hay *Đội trưởng của tôi, đội của tôi* nên Đồng Đồng đặc biệt có thiện cảm với quân nhân, rất muốn

https://thuviensach.vn

kiếm bạn trai là quân nhân. Chu Minh Vũ thuận thế, long trọng đẩy Lâm Sâm tới giới thiệu cho cô. Vừa thấy chàng sĩ quan trẻ bừng bừng khí thế anh hùng, Đồng Đồng vô cùng ưng ý. Cô hoan hỉ thỏ thẻ với chị họ: "Em thấy anh ấy là nhất kiến chung tình."

Đồng Đồng là kiểu con gái chủ động và rất nhiệt tình, cô ưng ý Lâm Sâm là thẳng thắn tiến tới, không hề giấu giếm tâm tư. Quen Lâm Sâm rồi, ngày nào cô cũng chủ động rủ cậu đi chơi đó đây. Cô gái trẻ tuổi hoạt bát, lanh lợi, ham chơi ham cười, giọng nói nhẹ nhàng êm tai. Có khi cậu cũng thấy cô tự nhiên thái quá, thiếu dè dặt nhưng vẫn rất thích được nghe cô nói chuyện, giọng cô trong veo, thánh thót lại mềm mại, đặc biệt dễ nghe, giống như tiếng nước suối róc rách chảy ra từ khe núi.

Đồng Đồng thích quân nhân, vui vẻ hào hứng khoe với mọi người mình quen một sĩ quan trẻ. Có nhiều lần, đưa Lâm Sâm đi chơi với bạn bè mình, cô nhất quyết bắt cậu phải mặc quân phục. Mặc quân phục không thành vấn đề nhưng một khi đã khoác lên mình bộ áo lính, Lâm Sâm phải đặc biệt chú ý giữ hình tượng… không phải hình tượng của riêng cậu mà là dáng dấp người sĩ quan nói chung mà bộ quân phục kia đại diện. Những khi mặc quân phục, cậu sẽ không thể đi cùng cô tời vũ trường, quán karaoke… Một khi đã mặc quân phục, cậu sẽ không đồng ý để cô được khoác tay mình, thậm chí chỉ nắm tay cũng không được. Ban đầu, Đồng Đồng còn cảm thấy mất hứng, không vui, cậu phải cẩn thận giải thích làm vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới hình tượng.

Cô hiểu chuyện rất nhanh. "Em thích những sĩ quan mang trên mình ý thức trách nhiệm và niềm vinh dự cao cả, mãnh liệt như anh."

Vì quan hệ của Lâm Sâm và Đồng Đồng phát triển rất tốt nên ba mẹ Lâm Sâm cũng nhận định cô bé này có nhiều hy vọng hơn những cô trước kia con trai mình quen, vì thế hai người khăng khăng giục giã cậu đưa Đồng Đồng về nhà chơi. Lần đầu tới chơi, Đồng Đồng tỏ ra rất lanh lợi, nhu

https://thuviensach.vn

thuận, ăn nói dịu dàng, ngọt ngào, ba mẹ Lâm Sâm vui mừng không xiết. Hai người rất ưng ý cô con dâu tương lai, cẩn thận dặn dò Lâm Sâm phải giữ cho chắc cô bạn gái đáng yêu này, đừng để xôi hỏng bỏng không.

"Ba, mẹ, con giữ chắc cô ấy thế nào đây? Hết kỳ nghỉ là con lại đi, đến lúc ấy lại hai đứa hai nơi. Cô ấy có thể thành con dâu ba mẹ hay không, còn phải xem cô ấy có vượt qua nổi thử thách cách xa biền biệt thế này hay không đã."

Lời Lâm Sâm nói là kinh nghiệm xương máu, những cô gái cậu quen lúc về thăm nhà sau này trăm phần trăm đều đòi chia tay vì không thể chịu nổi cảnh xa cách đằng đẵng trời Nam đất Bắc. Đáng lẽ, người ta tìm người bầu bạn là tìm người để mình có thể gắn bó, nương tựa; người yêu mà cả năm cả tháng không nhìn thấy nhau thì còn làm ăn được gì nữa!

Mẹ cậu thở dài. "Cũng phải, nói chuyện yêu đương kỳ thực là nương tựa lẫn nhau. Con đi cả năm cả tháng mới về được một lần, người ta muốn dựa dẫm cũng chẳng dựa dẫm nổi! Muốn cho con sớm chuyển về quân đồn trú thì không chịu, mà tuổi ngành của con lại chưa đủ để đưa vợ con theo cùng. Con cái nhà người ta làm gì có ai nguyện ý kết hôn rồi vẫn một mình ôm cái nhà không đâu! Ôi…"

Ba cậu lạc quan hơn. "Đừng than thở, sang năm Sâm Sâm nhập ngũ tròn mười năm rồi, đến lúc ấy là có thể đưa người nhà theo cùng. Đồng Đồng tốt nghiệp rồi đi Hạ Môn với thằng bé là vừa."

Theo quy định, sĩ quan, quân nhân phải phục vụ tròn mười lăm năm, cấp bậc phù hợp mới có thể mang gia đình theo. Nhưng chiếu cố lính trú đảo vất vả, khó khăn hơn nhiều, sĩ quan chỉ cần mười năm phục vụ là đủ điều kiện, đến lúc ấy Lâm Sâm có thể xin mang vợ con theo, đây cũng là một sự trợ giúp đáng kể đối với chuyện kết hôn.

https://thuviensach.vn

Hết ngày phép. Lâm Sâm trở lại quân doanh nhưng lòng nhiệt tình của Đồng Đồng vẫn chưa cạn. Cô vẫn thường xuyên gọi điện cho cậu, ríu rít kể đủ thứ chuyện từ lớn đến nhỏ, từ chuyện học hành trên lớp: hôm nay học môn gì, xem sách nào, gặp những ai, đã xảy ra chuyện gì… Cô là người trẻ trung nhất trong số các cô gái mà cậu từng quen, vì tuổi trẻ nên cô càng nhiệt tình, những người như vậy có thể chịu được sự xa cách, kiên trì giữ vững tình yêu thông qua thư từ, điện thoại. Điều này khiến vợ chồng Lâm thị có phần an lòng, mà Lâm Sâm cũng cảm động. Cậu nghĩ, người nắm tay sánh bước cùng mình suốt nửa đời sau, có khi nào sẽ là cô?

Chương 16

Trước Tết âm lịch 2010, vợ chồng Lâm thị nhắc Lâm Sâm về quê thăm gia đình, nhân dịp Đồng Đồng về nhà nghỉ đông để củng cố tình cảm giữa hai người.

Tết âm lịch, người xin được nghỉ phép về quê nhiều vô số, ai cũng mong có thể về nhà sum họp cùng gia đình, đương nhiên không thể để tất cả mọi người về nghỉ để doanh trại không còn ai. Lúc này chính là lúc cần đề cao, chú trọng tác phong. Nhập ngũ bao nhiêu năm, Lâm Sâm vẫn luôn chú trọng tác phong, lần này cậu chủ động tìm cấp trên vắn tắt đề nghị. Lãnh đạo cũng rất thông cảm, cho phép cậu được nghỉ. “Tiểu Lâm này, lần này về nghỉ thăm nhà, cũng nên thăm hỏi bạn gái. Cậu cố gắng một chút, tranh thủ tóm cô nàng ấy làm tù binh rồi đưa tới đảo, vậy là có thể an tâm tại ngũ thêm vài năm nữa.”

Lúc Lâm Sâm về tới nhà, Đồng Đồng đã chờ đón cậu ở nhà ga. Nửa năm không gặp, vừa thấy mặt, cậu lại có cảm giác xa lạ với cô gái xinh đẹp đang duyên dáng cười trước mặt.

https://thuviensach.vn

Mái tóc dài của Đồng Đồng đã đổi thành tóc uốn ngắn nhìn rất hoạt bát. Cô mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng, phối với một chiếc váy xếp ly kẻ ca rô đen trắng, cổ quàng một chiếc khăn bảy màu sặc sỡ. Cô ăn mặc rất duyên dáng, bản thân cậu cũng thấy rất đẹp. Nhưng cậu không thể nào thích mái tóc ngắn uốn xoăn kia, vẫn thích những cô gái để tóc dài hơn.

Đồng Đồng vẫn thân mật như vậy, quàng tay cậu cùng đi. "Anh có nhớ em không? Em nhớ anh lắm đó!"

Lâm Sâm bị sự nhiệt tình của cô cuốn theo, mỉm cười gật đầu. "Nhớ chứ!"

Những cô gái trẻ trung, nhiệt tình như Đồng Đồng vẫn đáng để Lâm Sâm nhớ nhung. Cuộc sống được tháp ngà thơm hương sách vở bao bọc, che chở không để thực tế xã hội nhuốm màu tạp chất lên cô. Cô vẫn còn là cô bé ngây thơ không vụ lợi mang một trái tim lãng mạn, thuần khiết.

Suốt kì nghỉ đông, hầu như hôm nào họ cũng đi chơi với nhau. Tuy có nhiều điểm không thật hòa hợp, ví như cô thích đi dạo phố, thích vào vũ trường, thích ăn đồ ngọt… đều là những thứ cậu không thích, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn đi cùng cô. Đồng Đồng rất thích sô cô la, hơn nữa chỉ thích ăn sô cô la của DOVE, cô nói ăn sô cô la giúp tâm tình thoải mái. Trên người cô thường có một thanh sô cô la DOVE, cô cũng chỉ ăn mỗi loại sô cô la này, những loại khác không muốn ăn vì thấy hương vị không nguyên chất. Biết vậy, Lâm Sâm thường mua sô cô la DOVE tặng cho cô.

Mỗi lần vào siêu thị mua sô cô la cho Đồng Đồng, Lâm Sâm nhặt tất cả sô cô la của DOVE, mỗi loại hai thanh. Lúc vô tình liếc ngang, cậu thoáng nhìn thấy một loại kẹo sữa hiệu Thỏ Trắng, kẹo sữa Thỏ Trắng giờ đã thay đổi bao bì, hơn nữa còn có thêm rất nhiều hương vị. Cậu ngây ngẩn bên giá

https://thuviensach.vn

hàng nửa ngày, lòng rối bời trăm mối tâm tư. Cuối cùng cậu nhặt một gói kẹo sữa nguyên chất mang tới quầy thu ngân.

Đồng Đồng lấy làm kì quái. “Sao anh lại mua cả kẹo sữa Thỏ Trắng thế?”

Lâm Sâm cũng không hiểu vì sao mình lại mua gói kẹo này, chỉ là không kìm được lòng mà cầm theo. Có lẽ là nhớ lại chuyện gì đó từ sâu thẳm trong ký ức? Cậu chỉ giải thích ngắn gọn cho Đồng Đồng: “Ngày trước anh thích ăn kẹo sữa Thỏ Trắng. Ăn ngon lắm đấy, không tin em thử xem.”

Đồng Đồng không thích kẹo Thỏ Trắng, cô nói loại kẹo này rất thịnh hành thời ba mẹ cô kết hôn, tới giờ coi như đã lạc hậu cả thế kỉ rồi. Chắc chỉ còn ông bà già cả mới thích loại kẹo này thôi!

Đồng Đồng sinh vào cuối thập niên 80, khác rất nhiều so với những người sinh vào đầu thập niên như cậu, tựa như hai người thuộc hai thế kỷ vậy. Rất nhiều thứ cậu thích hay nhớ nhung hoài niệm, trong mắt cô đều là thứ đã lạc hậu. Ví như đến bây giờ cậu vẫn thích nghe nhạc Trương Học Hữu, nhưng Đồng Đồng lại không thể tin nổi. “Mấy bài hát cũ này nghe hay lắm sao? Còn nữa, cái ông Trương Học Hữu này cũng già rồi mà!”

Ca sĩ Đồng Đồng thích thường là các nhóm nhạc thần tượng, ví như S.H.E hay Phi Luân Hải. Cô hâm mộ nhất là ngôi sao Lý Vũ Xuân, là một fan cuồng của cô ca sĩ này. Năm 2005, Lý Vũ Xuân tham gia cuộc thi Super Girls của đài truyền hình Hồ Nam, trong trận chung kết, cô nhận hơn ba trăm vạn lượt bình chọn, giành chức quán quân cuộc thi năm ấy. Trong số những lượt bình chọn ấy có mấy trăm bình chọn của Đồng Đồng, năm đó cô mới học cấp hai, giống như bao bạn bè đều phát cuồng vì cô ca sĩ có vẻ ngoài như con trai trên sân khấu kia. Tới giờ, dẫu không còn hâm mộ điên cuồng như ngày đó nhưng cô vẫn rất quan tâm tới Lý Vũ Xuân, cô ca sĩ này ra bao nhiêu album, cô đều sưu tầm đủ cả.

https://thuviensach.vn

Lúc hai người đi cùng nhau, Đồng Đồng thường xuyên mở MP3 lấy nhạc Lý Vũ Xuân cho Lâm Sâm nghe, còn hỏi: “Anh thấy hay không?”

Kỳ thực, hay hay không là thứ yếu, điều quan trọng là tất cả những bài hát này trôi vèo qua tai như mây khói, nghe xong cậu không nhớ nổi giai điệu chưa đừng nói tới ca từ. Nhưng vẫn gật đầu khen: “Hay thật!”

Bạn gái nhỏ hơn mình sáu tuổi, cậu phải có trách nhiệm và nghĩa vụ dỗ dành, cưng chiều cô, để cô cảm thấy vui vẻ. Đôi lúc Lâm Sâm cũng cảm thấy mệt, nhưng mệt mà hai người được ở cùng nhau, hẳn vẫn hơn mình cậu cô độc.

Đồng Đồng không ăn kẹo sữa Thỏ Trắng, Lâm Sâm cũng không ăn, vốn dĩ cậu không thích đồ ngọt, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại mua về. Gói kẹo này lại một lần nữa gợi nhớ tới Tần Chiêu Chiêu, giờ cô đang ở đâu? Có khỏe hay không?

Họp lớp kỷ niệm tròn mười năm tốt nghiệp do Vu Thiến đề xuất, cô nói sẽ cố liên lạc với càng nhiều bạn học cũ càng tốt, làm sao để người tham dự lần họp lớp này đông đủ nhất có thể. Lâm Sâm nghe tin báo vô cùng nhiệt tình tham gia.

Hôm đó, cậu và Vu Thiến cùng mấy người bạn cùng lớp tới chúc Tết giáo viên chủ nhiệm, vô tình biết được số di động của Tần Chiêu Chiêu. Lúc cô giáo đọc số cho Vu Thiến, cậu cũng lặng lẽ ghi nhớ rồi âm thầm lưu trong số điện thoại của mình. Tại sao lại lưu số điện thoại của cô? Cậu tự trấn an bản thân: Chuyện đã qua cứ để nó qua, có những chuyện không nên nhắc lại thì hơn. Nhưng rốt cuộc Tần Chiêu Chiêu đã từng là bạn học cũ của cậu, không có việc gì cũng có thể gọi điện hỏi thăm ôn lại chuyện cũ chứ?

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy nhưng Lâm Sâm vẫn không đủ dũng khí gọi tới số điện thoại kia; có những lần đã ấn từng số từng số, bấm đủ mười con số nhưng cuối cùng vẫn xóa bỏ không gọi nữa. Cô là thứ tình cố hương của cậu, khiến cậu có cảm giác "càng gần có hương càng hoang mang", vô cùng phức tạp.

Ngày họp lớp, cuối cùng Lâm Sâm cũng có thể mặt đối mặt với Tần Chiêu Chiêu. Cô vẫn tú lệ, nhã nhặn, an tĩnh như xưa, năm tháng hình như không lưu lại bao nhiêu dấu vết trên người cô. Rất nhiều bạn cũ, trải qua năm tháng, kết hôn xong đã đổi khác nhiều: mập mạp hơn, gương mặt tiều tụy, lộ ra dáng dấp của một phụ nữ già dặn. Riêng cô vẫn mang dáng vẻ của một cô gái nhỏ văn nhã, lịch sự; điều này khiến cậu thật vui mừng.

Xa cách nhiều năm, hai người đã có thể mỉm cười hàn huyên trò chuyện như những người bạn học cũ bình thường, tự nhiện thoải mái nói về những chuyện đã xảy ra sau khi chia tay. Chưa nói được mấy câu thì Đồng Đồng gọi tới, vốn dĩ cô tới quán bar chơi với mấy người bạn, hẹn cậu khi nào họp lớp xong nhớ qua đón mình nhưng giờ mấy người bạn của Đồng Đồng quyết định rời quán bar, qua khách sạn thuê phòng chơi bài, cô gọi điện báo lại địa chỉ khách cho Lâm Sâm: "Lát nữa anh đến đón em nhé!"

Cúp điện thoại quay sang, Tần Chiêu Chiêu đã đi rồi. Sau đó, Lâm Sâm không kiếm ra cơ hội để nói chuyện thêm với cô, chỉ có thể lặng lẽ ngồi nghe cô nói chuyện với mọi người. Nghe cô kể chuyện năm 2007 có tour lưu diễn của Trương Học Hữu, cô đặc biệt mua vé đến xem liveshow ở Thâm Quyến, Lâm Sâm chấn động. Bao nhiêu năm như vậy, rõ ràng cô vẫn rất thích Trương Học Hữu, nếu không, một người ưa tiết kiệm như cô sẽ không hoang phí mấy trăm đồng mua vé đi xem show ca nhạc. Năm ấy, tour lưu diễn của Trương Học Hữu dừng chân ở Hạ Môn một đêm, cậu cũng muốn đi xem, nhưng quân đội kỷ luật nghiêm minh, không thể tự do ra ngoài, dù là ngày nghỉ, muốn đi phải xin phép thượng cấp. Hơn nữa, hôm ấy không phải ngày nghỉ, cậu không thể chạy tới xin lãnh đạo cho phép nghỉ đi xem ca nhạc được.

https://thuviensach.vn

Không thể tới liveshow Trương Học Hữu năm ấy, lại nghe Tần Chiêu Chiêu nói mình đã tới xem, không rõ từ đâu trong lòng Lâm Sâm dấy lên một thứ cảm giác như thể "tâm hữu linh tê nhất điểm thông[1]". Bất kể trước kia hay sau này, giữa hai người không thể có được quan hệ gì, nhưng cậu vẫn thực lòng mong mỏi giữa họ có chung một điểm nào đó.

*[1] Lấy ý thơ **Vô đề kỳ I** của Lý Thương Ẩn thời Vãn Đường: "Thân vô thái phượng song phi dực/ Tâm hữu linh tê nhất điểm thông", ý nói: "Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy để bay cao nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông." Linh tê ở đây là một loài tê còn gọi là tê thông thương, bên ngoài sừng có vệt trắng như tơ, bên ngoài có lỗ nhỏ thông tới mũi. Câu thơ ý nói tâm ý tương thông, thấu hiểu sâu sắc lẫn nhau.*

Họp lớp xong Lâm Sâm đưa mấy bạn nữ về nhà, không do dự gì níu Tần Chiêu Chiêu lại sau cùng. Suốt dọc đường về, sóng lòng nhấp nhô trong dạ, có biết bao nhiêu điều muốn ngỏ cùng cô nhưng không chắc có nên nói ra hay không, cũng không biết phải bắt đầu nói như thế nào. Cuối cùng, cậu đành để lý trí khống chế bản thân. Những chuyện đã qua, bị vùi chôn dưới bụi mờ tháng năm, có nhất thiết phải nhắc lại hay không? Hiện tại, Tần Chiêu Chiêu đã có Kiều Mục, bản thân cậu đã có Đồng Đồng, những chuyện xưa cũ tốt nhất không nên khơi dậy.

Đưa Tần Chiêu Chiêu về tới nhà mới, cô chỉ cho cậu thấy căn nhà mình trên tầng sáu. Cậu có chút thất vọng và mất mát. Cao như vậy, từ giờ cậu không còn cơ hội được đứng lặng bên khung cửa sổ nhà cô, nhẹ nhàng gõ lên tấm kính cửa để tìm cô và thấp giọng thì thầm nữa rồi.

Tần Chiêu Chiêu bước vào ngôi nhà lớn, cánh cổng lớn bằng thép không gỉ che khuất bóng dáng cô. Lâm Sâm vẫn ngơ ngẩn đứng trân trân ở đó, không nỡ rời đi, trong đầu còn vẩn vơ nghĩ về chuyện đêm nay được gặp lại cô, được cùng cô nói chuyện, về những câu chuyện ngắn ngủi nhưng kéo dài vô hạn và chút dư vị sau buổi trùng phùng.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, một căn phòng nhỏ ở tầng trệt sáng đèn, cậu liếc mắt trông sang. Đó là một gian nhà kho sát đầu hành lang, nhìn qua thấy Tần Chiêu Chiêu đang cất ô.

Nhà kho nền láng xi măng, tường vét vôi giống như căn nhà cũ năm xưa. Đèn cũng một sắc vàng ảm đạm mơ hồ, cô đứng giữa ánh đèn vàng nhạt, dìu dịu như đứng giữa thời gian xa xôi nhuốm màu úa tàn.

Trái tim Lâm Sâm trầm xuống rồi rung lên mạnh mẽ. Nhấc chân đi tới bên cửa sổ, đầu vẫn mơ màng không biết bản thân mình muốn làm gì thì bàn tay phải lại như có ý chí riêng, tự động đưa lên, run run gõ nhẹ vào tấm kính cửa sổ, phát ra những âm thanh đều đều như tiếng vó ngựa. Lặp lại đúng hành động của bản thân thời niên thiếu, tim cậu đập rộn rã, giống hệt thuở xưa.

Cách một lớp cửa sổ, Lâm Sâm thấy Tần Chiêu Chiêu kinh ngạc quay đầu, ánh mắt nhanh chóng phủ mờ một làn hơi nước mỏng. Lúc lệ tràn khóe mi, cô đưa tay "tách" một tiếng, tắt đèn. Cả gian phòng tối đen, cậu không thấy được vẻ mặt cô, nhưng cậu biết cô đang khóc, lặng lẽ rơi lệ.

… Cô khóc! Khóc vì thấy cậu gõ cửa! Biểu hiện như vậy phải chăng vì cô vẫn còn nhớ chuyện trước kia mấy lần cậu từng đứng ngoài khung cửa phòng cô trong bóng trăng?

Hai mắt Lâm Sâm bỗng ướt đẫm. Mười năm đi lính, mười năm làm sĩ quan đổ máu cũng không rơi lệ, nhưng đêm nay cậu tự buông thả bản thân một lần, giữa nơi không người, giọt nước mắt đàn ông lặng lẽ chảy xuống.

Thời gian một đi sẽ không bao giờ trở lại, nhưng con thuyền ký ức có thể ngược dòng thời gian đằng đẵng tìm lại đầu nguồn, nhớ lại tuổi xuân như nước. Giờ khắc này, ký ức hai người cùng trở về với những ngày đã xa, với thuở niên thiếu mười bảy khờ khạo. Ngọt ngào và chua chát, u buồn và vui

https://thuviensach.vn

vẻ, ấm áp mà lạnh giá, những chuyện xưa thật tầm thường trải bao năm tháng năm biền biệt, ngoảnh đầu nhìn lại mới phát hiện hóa ra chúng thật đẹp, đẹp tới trong suốt và tự nhiên, đẹp đến nỗi người ta không kìm nổi nước mắt, để lệ tuôn đầy mặt.

Đêm như mộng, ký ức như mộng, hoang mang u sầu cũng như mộng… Đến tận khi Đồng Đồng gọi điện tới, Lâm Sâm mới như người sực tỉnh cơn mơ, lấy lại tinh thần. Đưa tay gạt nước mắt trên mặt, cuộc sống trong quân đội được tôi rèn nghiêm khắc nhiều năm giúp cậu nhanh chóng ổn định và lấy lại bình tĩnh. Đồng Đồng giục cậu đến đón, cậu đồng ý, dặn cô chờ thêm mười lăm phút. Cúp điện thoại, cuối cùng cậu nhẹ nhàng gõ lên tấm cửa kính. "Tần Chiêu Chiêu, đêm nay có thể gặp lại cậu mình rất vui. Chúc ngủ ngon!"

Đêm nay được gặp lại cô sau bao năm xa cách, cậu thật sự rất vui. Bất kể thế nào, cậu cũng đã hoàn thành giấc mộng trong lòng mình. Cuối cùng đã có thể gặp lại cô, đi cùng cô một đoạn, cùng nhau ôn lại những khoảnh khắc đáng nhớ nhất thời niên thiếu.

Chương 17

Họp lớp đã xong nhưng quan hệ bạn bè vẫn chưa ngừng, ngày nào cũng có bạn cũ mời tới nhà ăn cơm. Hôm nay bạn này mời tới dùng cơm, mai người khác lại mời tụ họp; nhất thời hầu như ngày nào cũng có người mời tiệc.

Tần Chiêu Chiêu nhận rất nhiều điện thoại nhưng thường lấy lý do để tránh không tới. Cô chợt có phần sợ hãi phải gặp lại bạn bè cũ, nói đúng hơn, cô sợ phải chạm mặt Lâm Sâm. Đêm đó, cậu đứng ngoài cửa sổ khe

https://thuviensach.vn

khẽ gõ khiến cô giật mình nhận ra, có lẽ trong lòng cậu vẫn còn cất giữ một chút tình cảm dành cho cô. Cô cảm động nhưng cũng kinh hãi vì cậu si tình như vậy. Dù sao giờ cậu cũng đã có bạn gái, nếu vẫn lưu giữ hình ảnh của cô, để bạn gái biết được thật không hay. Hơn nữa, cô còn băn khoăn một chuyện khác.

Sau họp lớp, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận gọi điện dặn dò Vu Thiến không được kể chuyện Kiều Mục và mình cho Lâm Sâm. Vu Thiến vô cùng nhanh trí. "Sao vậy? Tối qua Mộc Mộc đưa cậu về đã nói gì hả? Có phải cậu ấy nói với cậu là cậu ấy với cậu tình cũ chưa quên? Có phải cậu lo nếu cậu ấy biết thật ra giữa cậu và Kiều Mục không có chuyện gì, cậu ấy có thể chia tay với bạn gái để quay lại theo đuổi cậu? Cậu sợ sẽ phá hoại quan hệ của hai người họ à?"

Tần Chiêu Chiêu không đáp lại hàng loạt những câu hỏi của Vu Thiến, chỉ trả lời: "Không phải, cậu ấy không nói gì. Dù sao mình cũng không muốn để cậu ấy biết."

Cô liên tiếp từ chối khéo không đến nhà bạn bè liên hoan, Lâm Sâm tựa hồ cũng nhận ra nỗi lo ngại của cô. Hôm nay, cô nhận được một tin nhắn từ Lâm Sâm: "Tần Chiêu Chiêu, đêm đó thấy cậu đứng dưới ánh đèn vàng, mình có cảm giác như chớp mắt thời gian đang chảy ngược lại về ngày xưa, không kìm lòng được mới bước tới gõ lên khung cửa. Kỳ thực, mình không có ý gì khác, chỉ nhất thời xúc động mà làm vậy thôi. Giờ chúng ta đều đã có cuộc sống riêng, chuyện quá khứ mình sẽ không bao giờ nhắc tới nữa, càng không đẩy cậu vào cảnh khó xử. Xin cậu cứ an tâm."

Lâm Sâm không còn là cậu thiếu niên bộp chộp, hay kích động năm xưa nữa, cậu đã trở thành một người đàn ông có khả năng kiềm chế rất tốt. Cậu dùng tin nhắn này để xác nhận mình hoàn toàn không có ý gì khác, sẽ không đẩy cô vào cảnh khó xử. Điều này khiến Tần Chiêu Chiêu mừng hơn nhiều, nhưng trong lòng cũng vấn vít một chút mất mát, thất vọng.

https://thuviensach.vn

Hai ngày sau, Vu Thiến gọi tới: “Tần Chiêu Chiêu, hôm nay Lâm Sâm mời mọi người tới nhà cậu ấy ăn cơm đấy, cậu lại định không đi nữa hả?”

Tần Chiêu Chiêu theo bản năng cự tuyệt: “Mình… e là mình không rảnh.”

“Thôi đi, cậu thì có việc gì hả? Chắc chắn là cậu muốn tránh mặt cậu ấy chứ gì? Hôm trước Chu Minh Vũ mời khách, Lâm Sâm đưa bạn gái tới rồi. Mình thấy tình cảm của hai người đó rất tốt, cậu không cần lo sẽ phá vỡ hay làm ảnh hưởng gì tới họ đâu. Được rồi, lát chúng ta cùng tới nhà cậu ấy ăn cơm, mười một giờ mình qua đón cậu!” Vu Thiến không đợi Tần Chiêu Chiêu có cơ hội phân trần liền cúp máy.

Mười một giờ trưa, Tần Chiêu Chiêu lên xe Vu Thiến, hai người cùng tới nhà Lâm Sâm. Nhà Lâm Sâm vẫn là ngôi nhà hai tầng, có điều đã xây lại, nhưng vẫn giữ kiểu Tây sang trọng, đẹp đẽ. Phòng khách rộng rãi đã đầy người, tiếng cười tiếng nói xôn xao vô cùng náo nhiệt. Tần Chiêu Chiêu đi vào, mấy bạn học cũ nhao nhao lên “ý kiến” với cô: “Được lắm Tần Chiêu Chiêu, bọn này mời cậu ăn cơm thì cậu kiếm đủ cớ thoái thác. Mộc Mộc vừa mời là cậu đã chịu nể mặt ngay được.”

Tần Chiêu Chiêu có chút lúng túng. “Không phải đâu, lẽ ra hôm nay mình cũng không đi được đâu, tại Vu Thiến cứ sống chết kéo mình tới đấy. Mình đang định ra ga xếp hàng mua vé, mấy hôm nữa phải đi Thâm Quyến rồi.”

Vu Thiến vừa nghe liền nói: “Oái, cậu bận thật hả? Đi mua vé xe lửa mà sao phải xếp hàng? An tâm, mình sẽ giúp cậu mua vé!”

Lâm Sâm đứng một bên giờ mới lên tiếng: “Mấy hôm nữa mình cũng về Hạ Môn, đang nhờ người mua vé tàu hộ đây. Vu Thiến, cứ để mình nhờ

https://thuviensach.vn

người ta mua vé luôn cho Tần Chiêu Chiêu là được rồi, dù sao cũng tiện."

"Thế thì tốt, Mộc Mộc, cậu mua hộ, mình đỡ phải đi nhờ người giúp. Tần Chiêu Chiêu, còn không cảm ơn Mộc Mộc đi!"

Tần Chiêu Chiêu hơi do dự. "Để cậu mua giúp… có làm phiền cậu quá không?"

"Không sao đâu, phiền gì chứ, cũng chỉ tiện tay thôi mà."

Lúc này Vu Thiến mới sực nhớ ra. "Mộc Mộc, cậu vừa về chưa đầy tháng đã định đi rồi là sao? Ở đơn vị có việc gì gấp nên gọi cậu về sớm à?"

Lâm Sâm cười cười không nói gì, Chu Minh Vũ trả lời hộ: "Mộc Mộc về Hạ Môn sớm theo lệnh bạn gái đấy, cô ấy bắt cậu ấy dẫn đi Hạ Môn chơi mấy hôm."

Hóa ra Lâm Sâm đi sớm không phải vì bận việc ở đơn vị mà vì phải đưa bạn gái tới Hạ Môn chơi. Nhất thời mọi người đều sôi nổi mang cậu ra đùa một trận. Tần Chiêu Chiêu cũng dần gạt bỏ được chút do dự kia, nhất thời trách mình cả nghĩ. Trong tin nhắn, Lâm Sâm cũng nói rất rõ ràng, cô cũng đã an tâm, giờ thấy cậu định mua vé hộ mình trong lòng lại nổi lên nghi ngờ.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Mười hai giờ, bạn gái Lâm Sâm cũng tới. Cô nữ sinh xinh đẹp, hoạt bát khiến không ít bạn cùng lớp khen Lâm Sâm phúc dày, Vu Thiến cũng kéo Tần Chiêu Chiêu ra xì xào bàn tán: "Xem kìa, bạn gái Mộc Mộc xinh thế cơ mà. Cậu không cần lo lắng cậu ấy có thể có ý gì với cậu nữa nhé. Sau này đừng cố tình tránh mặt người ta nữa, cứ coi như bạn bè với nhau đi."

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu có chút lúng túng, gật đầu, cô biết không nên dùng sự nghi ngờ của bản thân mà suy đoán bừa về Lâm Sâm. Hành động của Lâm Sâm đêm đó có lẽ chỉ là một phút nổi hứng, chẳng nói lên điều gì. Cô càng lo lắng, người có thể hiểu cô như Vu Thiến thì không nói, người ngoài không hiểu chỉ e cười nhạo cô tưởng ai cũng si mê mình.

Buông bỏ ngờ vực vô căn cứ trong lòng, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy tự nhiên hơn nhiều. Có điều, không hiểu sao nhìn Lâm Sâm và Đồng Đồng ở cạnh nhau, trai tài gái sắc lại khiến cô cảm thấy có chút khó chịu. Chàng trai đã từng thích mình, đến giờ thành người yêu của cô gái khác, chắc hẳn bất cứ cô gái nào cũng không thể thờ ơ bỏ qua được.

Cơm thịnh soạn đã chuẩn bị xong nhưng vẫn còn một cô bạn chưa tới. Vu Thiến muốn gọi điện giục nhưng điện thoại hết pin.

“Tần Chiêu Chiêu, trong điện thoại của cậu có số của Lưu Giai Tuệ không? Lấy cho mình mượn gọi nào!”

Hôm họp lớp tối đó, Tần Chiêu Chiêu đã lấy số của không ít bạn, trong đó có cả Lưu Giai Tuệ. Thực ra, có nhiều bạn học không thân, cơ hội gọi điện tìm nhau vô cùng nhỏ nhưng lưu một số điện thoại cũng không chết ai, phòng khi cần dùng tới.

Tần Chiêu Chiêu đang giúp Đồng Đồng xếp cốc chén, không ngẩng đầu lên. “Mình có lưu số đấy, cậu lấy điện thoại trong túi mình ấy!”

Vu Thiến lấy điện thoại của Tần Chiêu Chiêu, tra danh bạ tìm số điện thoại, trong mục bạn học có một list tên, cô nhìn thấy có hai số điện thoại của Lâm Sâm. Tự nhiên cảm thấy kỳ quái, sau khi gọi điện cho Lưu Giai Tuệ xong, Vu Thiến chạy lại phía Tần Chiêu Chiêu, nhỏ giọng hỏi: “Sao

https://thuviensach.vn

cậu có tận hai số điện thoại của Lâm Sâm thế? Bọn mình có mỗi số di động thôi!"

Tần Chiêu Chiêu chợt ngẩn người, sau đó rất nhanh nhớ ra. "À, có một số là Chu Minh Vũ cho mình từ hồi Tết năm 2004, hồi đó Lâm Sâm còn ở trường quân đội, đấy là số điện thoại ký túc xá của cậu ấy. Mình quên không xóa!"

"Lúc cậu ấy học trường quân đội hai người có liên lạc qua lại à?"

"Không, mình có gọi đâu. Mình ngại gọi cho cậu ấy, có gọi cũng chẳng biết nói gì."

"Không gọi sao không xóa luôn số đi?"

"Không phải đã nói rồi sao, mình quên xóa thôi." Tần Chiêu Chiêu hơi chột dạ, đổi chủ đề: "Cậu xem, Lưu Gia Tuệ đến rồi kia kìa, dọn cơm được rồi, đi ăn thôi!"

Một đám bạn cũ cơm nước xong xuôi lục tục kéo nhau rời đi. Người đã vãn rồi, Đồng Đồng mới kéo Lâm Sâm ra một góc hỏi: "Em có chuyện muốn hỏi anh, anh nhất định phải trả lời, thành thật khai báo đấy nhé!"

Lâm Sâm không hiểu gì. "Có chuyện gì vậy?"

"Cái chị bạn thời trung học tên Tần Chiêu Chiêu của anh ấy, anh nói thật xem, có phải ngày trước anh với chị ấy yêu nhau không?"

Lâm Sâm ngẩn người, Đồng Đồng không phát hiện ra chuyện gì đấy chứ? Không thể nào! Hôm nay cậu hay Tần Chiêu Chiêu đều rất cẩn thận lời ăn tiếng nói, thậm chí chẳng nói với nhau mấy câu. Đồng Đồng có thể phát hiện ra cái gì đây? Nhưng cô đã hỏi như vậy thì nhất định phải có

https://thuviensach.vn

nguyên nhân nào đó. Song đúng là cậu và Tần Chiêu Chiêu chưa từng yêu đương gì, chỉ có mình cậu tương tư mà thôi, vì thế cậu trả lời chắc như đinh đóng cột: "Không có thật mà, anh với cô ấy chưa bao giờ yêu nhau. Tin hay không là tùy em đấy!"

"Trước kia chị ấy cũng không thầm thích anh chứ?"

Chuyện này càng khiến Lâm Sâm không thể hiểu nổi. "Không, hồi đó cô ấy thích một cậu bạn cùng lớp khác. Sao em hỏi thế?"

"Không phải anh à? Thế sao chị ấy còn giữ số điện thoại từ thời anh học trường quân đội đến giờ chưa xóa?"

Đồng Đồng vô tình nghe được Tần Chiêu Chiêu và Vu Thiến nói chuyện với nhau trong bếp, vì hai người nhắc tới Lâm Sâm nên cô vô thức chú ý. Tuy chỉ vài câu đối thoại ngắn gọn nhưng chuyện Tần Chiêu Chiêu lưu số điện thoại kia suốt sáu năm khiến cô có cảm giác trước kia chị ấy và Lâm Sâm có chuyện gì đó, ít nhất cũng là chị ấy thầm thích Lâm Sâm. Tâm tư ý nhị mà phức tạp khiến Tần Chiêu Chiêu lưu số điện thoại này đương nhiên cô không thể nào hiểu được.

Nghe Đồng Đồng kể lại chuyện xong, Lâm Sâm có chút chấn động nhưng ngoài mặt vẫn chẳng mảy may quan tâm. "Em hiểu lầm rồi, cô ấy không thích anh đâu. Cô ấy còn giữ số điện thoại kia chắc vì quên xóa thôi."

Tuy ngoài miệng nhàn nhạt nói thế để giải tỏa nghi vấn của Đồng Đồng nhưng trong lòng Lâm Sâm mãi không thể bình tĩnh lại được. Năm ấy Chu Minh Vũ đưa số điện thoại của cậu cho Tần Chiêu Chiêu, cậu từng tận lực chờ điện thoại cô gọi tới. Nhưng cô không hề gọi cuộc nào, để công cậu thành công dã tràng, vô cùng thất vọng. Hóa ra không phải cô không muốn gọi tới mà vì ngại không biết nên nói gì. Trước kia cậu có thể không hiểu

https://thuviensach.vn

nổi, nhưng lần trước có số điện thoại của cô mà cậu cũng chần chừ mãi không có đủ can đảm gọi tới, cảm giác này ăn sâu trong đáy lòng cậu, cậu hiểu rất rõ.

Năm đó không chờ được điện thoại của cô, cậu còn tưởng cô đã cho dãy số kia vào quên lãng, thật không ngờ tới giờ cô vẫn còn giữ nó. Vì sao chứ? Liệu có phải trong lòng cô vẫn còn một góc nhỏ dành cho cậu? Tuy cô chưa từng thích cậu nhưng hẳn cô vẫn quý trọng chút tình cảm mà cậu từng hướng tới cô?

Giờ khắc này, Lâm Sâm có chút cảm giác tựa như có chết cũng không hề nuối tiếc, bởi vì hóa ra Tần Chiêu Chiêu vẫn biết cậu toàn tâm toàn ý, hết lòng với cô. Tuy không thể nhận, không thể đáp lại nhưng cô chưa từng khinh rẻ nó, cô đúng là một cô gái trọng tình trọng nghĩa.

Lúc chuông điện thoại reo, Tần Chiêu Chiêu còn đang gội đầu, vội vàng đưa hai bàn tay đầy bọt bắt máy, nhưng ngón tay trơn tuột khiến điện thoại trượt khỏi kẽ tay, rơi xuống đất. Cũng may, nhặt lên vẫn có thể nghe như bình thường, cô nghe tiếng gấp gáp: “Này, Tần Chiêu Chiêu, cậu làm sao đấy? Nói chuyện cái xem nào!”

Là tiếng của Lâm Sâm, Tần Chiêu Chiêu giật mình. “A, không sao đâu, vừa rồi không cầm chắc tay nên di động rơi thôi. Cậu tìm mình có việc gì à?”

Thấy cô nói không sao, giọng nói trong điện thoại cũng bình ổn trở lại, khôi phục ngữ khí bình thường: “À, mình gọi điện báo cho cậu biết mình đã lấy vé tàu cho cậu rồi. Giờ cậu có nhà không? Mình đang định qua khu ngoại ô bên đó một chuyến, tiện mang vé cho cậu luôn.”

“Cái này… làm sao có thể mặt dày tới vậy được chứ? Để cậu mua vé hộ đã phiền rồi, giờ còn để cậu mang qua đây nữa.”

https://thuviensach.vn

“Không sao đâu. Bạn bè cũ, khách sáo làm gì. Đằng nào mình cũng tiện đường.”

“Vậy… cảm ơn cậu!”

Cúp máy, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng quay lại nhà vệ sinh, gội sạch bọt xà phòng, sấy tóc, sau đó thay quần áo chờ đón khách. Chưa đầy nửa tiếng sau, làm xong mọi việc thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Cửa bật mở, Lâm Sâm đứng ngoài mỉm cười với cô, nụ cười chứa chất ít nhiều cẩn trọng. Cô vô thức đáp lại bằng một nụ cười, biểu hiện cũng hơi thiếu tự nhiên.

Mời cậu vào nhà, Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị pha trà mời khách nhưng lại phát hiện ra không biết lá trà ở đâu.

Ba mẹ không có nhà, hai người ở nhà cấp bốn náo nhiệt, vui vẻ đã quen, giờ sống trong nhà tập thể cao tầng thấy tù túng như bị nhốt trong lồng, vì thế mỗi khi rảnh rỗi thường đi sang khu bên cạnh chơi bài, chơi cờ gì đó giết thời gian. Ba mẹ không có nhà, Tần Chiêu Chiêu không biết trà để ở đâu. Một năm mới về nhà một lần, có rất nhiều thứ cô không biết chỗ để, lắm khi cảm thấy mình như là khách trong chính nhà mình.

Cũng may Lâm Sâm nói không cần trà, cậu uống nước lọc được rồi. Cô rót cho cậu một cốc nước. “Thật ngại quá, khó lắm mới được cậu tới làm khách, thế mà đến chén trà cũng không có mà mời, thật là không hiếu khách.”

“Bạn học mười mấy năm với nhau, sao phải khách sáo thế chứ? Mà mình cũng chẳng thích uống trà.” Nói xong, Lâm Sâm nhìn bốn phía. “Nhà mới của cậu cũng không tệ, cảm giác thật ấm áp!”

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu dẫn cậu đi thăm một vòng, câu chuyện chỉ xoay quanh chuyện trang trí nhà cửa. Cô kể cho cậu nghe đèn trong phòng ăn do ba cô tự treo, tranh chữ thập treo trên tường phòng khách do mẹ cô tự thêu, còn hai con thiên nga pha lê bày trong phòng cô là đồ mẹ cô tới cửa hàng xem rất nhiều lần, cuối cùng mới mua về.

"Đôi thiên nga pha lê này giá hơn một trăm đồng, ba mình thấy mấy thứ này chỉ hào nhoáng bên ngoài nhưng ông lại không hề trách mẹ mình tiêu tiền hoang phí. Ba mình biết rõ mẹ mình rất thích mấy món đồ trang trí xinh đẹp."

Một trăm đồng mua một đôi thiên nga trang trí, đối với vợ chồng Tần thị là một món tiền lớn, Tần Chiêu Chiêu biết đôi thiên nga này không phải pha lê thuần chất, cùng lắm chỉ là thủy tinh mà thôi. Có điều, nhìn hai con thiên nga tinh xảo, mẹ cô lại thích như vậy nên cô cũng khen nức nở: "Chỉ mất có một trăm đồng thôi, mẹ mua được rẻ quá!"

Lâm Sâm nghe xong mỉm cười. "Đúng rồi, chỉ cần vợ mình vui vẻ thì bỏ bao nhiêu tiền ra cũng không quan trọng, đồ thật hay giả cũng chẳng sao."

Tần Chiêu Chiêu càng nói càng hứng chí bừng bừng: "Còn nữa, có một lần mẹ mình vui vô cùng vì mua được một món đồ trang trí, chính là con ngựa gốm đặt trên ti vi ngoài phòng khách ấy."

Cô đưa Lâm Sâm ra phòng khách, chỉ con ngựa gốm cho cậu xem, đó là một con hắc mã đang ngẩng đầu cất vó, chất sứ tinh tế, nhìn rất giống thật.

"Cậu xem kĩ nhé, con ngựa này có chỗ bị hỏng đấy, có nhận ra ở đâu không?"

Lâm Sâm nghiêm túc xem xét con ngựa cẩn thận một lượt, chất men trơn bóng không hề có vết nứt nào. Lại xem kĩ thêm một lần nữa, vẫn không

https://thuviensach.vn

thấy có sơ hở nào. Cậu cảm thấy có chút kỳ quái. “Đúng là bị hỏng sao? Sao mình không nhận ra chỗ nào nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười. “Cậu không nhìn ra đâu, tới giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra. Kể cho cậu nghe, con ngựa này mẹ mình mua ở cửa hàng bách hóa từ lúc mình còn nhỏ xíu. Ngày ấy con ngựa này giá ba mươi đồng, mà lương tháng của mẹ chỉ có bốn, năm chục đồng thôi, nên bà tiếc tiền không nỡ mua, có điều mẹ mình thích con ngựa này lắm, lần nào ra phố đều qua cửa hàng bách hóa ngắm nghía nó. Lâu dần, người bán hàng ở đó quen mặt mẹ mình, có một lần mẹ mình qua đó, người bán hàng liền nói với bà: “Xem ra chị thích con ngựa này thật nhỉ, trong kho của cửa hàng còn một con ngựa bị hỏng, cái đuôi bị gãy mất, giá hai đồng thôi, chị có muốn lấy không?” Mẹ mình vô cùng vui mừng, nhanh chóng gật đầu đồng ý. Bà bỏ hai đồng mua con ngựa không đuôi về, để ba mình nghĩ cách kiếm gì thay cái đuôi kia. Ba mình thử rất nhiều cách, cuối cùng cũng làm được một cái đuôi thật đẹp cho con ngựa gốm. Thế nào, nhìn hoàn hảo đúng không?”

Tần Chiêu Chiêu vừa nói vừa cười thật tươi. Lâm Sâm nghe cũng thấy thú vị. “Ba mươi đồng xuống còn hai đồng, con ngựa này được ba cậu sửa lại giống hệt ban đầu, đúng là lãi to!”

“Thế nên, tới giờ nhắc lại chuyện này mẹ mình vẫn hào hứng lắm. Bà mang con ngựa này từ nhà cũ sang đây đấy.”

Hai người càng nói chuyện càng hòa hợp, cảm giác cẩn trọng của Lâm Sâm lúc mới tới và thái độ thiếu tự nhiên của Tần Chiêu Chiêu khi mới gặp cậu đã bất tri bất giác biến mất. Họ trò chuyện mãi đến tận khi nghe tiếng cửa phòng bật mở. Hóa ra mẹ Tần Chiêu Chiêu đã về.

Chương 18

https://thuviensach.vn

Tần mẹ phát hiện trong phòng khách có người, hơn nữa lại là một nam nhân xa lạ, vẻ mặt không giấu được vui mừng. “Chiêu Chiêu, cậu này là…”

“Mẹ, đây là Lâm Sâm, bạn học cũ của con.”

Lâm Sâm cũng đứng lên tự giới thiệu: “Dì, dì khỏe chứ ạ? Cháu là Lâm Sâm, ngày trước học cấp ba cháu từng tới thăm nhà mình, không biết dì còn nhớ cháu không?”

Tần mẹ vốn đã không còn nhiều ấn tượng với bạn bè của con gái từ chục năm trước, có điều khi Lâm Sâm nhắc chuyện cậu và Chu Minh Vũ đã từng tới thăm nhà một lần, bà lại nhớ ra. Lâm Sâm – cái tên này cũng thật quen thuộc, năm con gái bà học lớp mười một, có lần từng bỏ học đòi chuyển lớp cũng vì cậu này… Nhất thời bà mặt mày hớn hở. “A, là cháu đấy à! Nhớ chứ, nhớ chứ! Ôi trời ạ, nháy mắt mà đã lớn thế này rồi, giờ cháu đang làm gì rồi?”

Biết Lâm Sâm nhập ngũ ở Phúc Kiến tới giờ đã được gần mười năm, giờ còn là sĩ quan có cấp bậc, Tần mẹ liền cười vui vẻ. “Cháu đang làm cán bộ trong quân đội à? Đúng là tuổi trẻ tài cao nhỉ? Khó khăn lắm nay mới tới nhà dì làm khách được một hôm, trưa nay ở lại ăn bữa cơm rau với gia đình đi.”

Tần Chiêu Chiêu cảnh giác vì thấy mẹ nhiệt tình khác thường nhưng không cản nổi bà mời Lâm Sâm ở lại dùng cơm. Tần mẹ nhiệt tình giữ khách, Lâm Sâm không muốn cự tuyệt nhưng ngoài miệng cũng không đồng ý ngay. “Dì, thế này… không phải sẽ phiền dì sao?”

“Có gì đâu, nhà chỉ có cơm rau thôi ấy mà, có phiền gì chứ. Cháu không ở lại chắc chắn là ngại không ăn nổi cơm rau dưa nhà dì.”

https://thuviensach.vn

Chuyện đến nước này, Lâm Sâm không thể từ chối thêm được nữa, liền biết thời biết thế đồng ý: “Vậy làm phiền dì ạ!”

Vừa nói chuyện, Tần ba cũng về tới. Tần mẹ để chồng ở phòng khách tiếp khách rồi lôi con gái vào nhà bếp. “Chiêu Chiêu, con vào bếp giúp mẹ đi.”

Tần Chiêu Chiêu biết rõ mẹ chẳng cần mình giúp, chẳng qua chỉ muốn dò xét quan hệ của cô và Lâm Sâm mà thôi. Quả nhiên vừa vào bếp, đóng cửa phòng bếp lại, mẹ cô đã hỏi ngay: “Chiêu Chiêu này, mẹ nhớ rõ ngày trước cái cậu Lâm Sâm này thích con. Giờ cậu ấy còn đến thăm con thế này, có phải là với con vẫn còn…”

Cô lập tức ngắt lời mẹ: “Mẹ, mẹ đừng có nói bừa! Người ta có bạn gái rồi, mấy hôm nữa còn đưa bạn gái đi Hạ Môn chơi đấy, chắc sang năm là tới mời bạn cũ tới uống rượu mừng được rồi.”

Chậu nước lạnh hắt cực kỳ chuẩn xác, bao nhiêu hưng phấn bừng bừng trong lòng Tần mẹ bị nước rửa sạch trơn. Thế nhưng, đã giữ khách lại ăn cơm rồi, bà vẫn phải giữ vững tinh thần mà nấu vài món ăn ngon lành.

Trên bàn ăn, Lâm Sâm động đũa gắp một miếng thịt kho hầm mai khô ăn chung với cơm, có chút cảm khái. “Dì ơi, dì vẫn nấu ngon như xưa!”

Tần mẹ có chút bất ngờ. “Ơ, cháu ăn đồ dì làm lúc nào sao?”

“Ngày trước Tần Chiêu Chiêu trọ ở ký túc xá trường thường mang đồ dì làm tới lớp, rất nhiều bạn trong lớp được nếm thử tài nghệ của dì rồi. Chính cháu cũng từng được nếm thử món thịt kho hầm mai khô của dì, lần ấy còn ăn một bát cơm to.”

https://thuviensach.vn

Có người khen ngợi tài nấu nướng của mình luôn là một chuyện khiến người ta hứng chí, Tần mẹ cười, gắp cho cậu thêm một đũa. “Cháu đã thích ăn thế thì hôm nay nhất định phải ăn cho nhiều một chút nhé!”

Mọi người vui vẻ ăn, nhưng chung quy Tần mẹ vẫn không sao cam lòng, bèn thử dò hỏi Lâm Sâm: “Lâm Sâm này! Nghe Chiêu Chiêu nhà dì nói cháu có bạn gái rồi, con bé làm gì? Sao hôm nay không đưa con bé đi cùng?”

“À, bạn gái cháu còn đang học đại học, sang năm mới tốt nghiệp cơ ạ. Hôm nay cô ấy đi ăn lẩu với mấy người bạn cũ rồi!”

Mang theo bao nhiêu thất vọng, Tần mẹ không khỏi quở trách con gái: “Chiêu Chiêu, con xem các bạn con đấy, hầu hết mọi người đều kết hôn hay kiếm được người yêu rồi, chỉ mỗi con là để ba mẹ lo lắng. Tính cả tuổi mụ năm nay con cũng hai mươi chín rồi…”

Tần Chiêu Chiêu cơ hồ nhớn nhác cắt đứt lời mẹ: “Mẹ…”

Lâm Sâm ngậm một đống đồ ăn trong miệng, nghe vậy ngạc nhiên tột cùng, nửa ngày không nuốt trôi, hết nhìn Tần mẹ lại nhìn sang Tần Chiêu Chiêu.

Tần ba hòa giải: “Được rồi, con gái không thích nghe thì mình nói bớt một chút đi. Lâm Sâm, ăn tiếp đi cháu!”

Lâm Sâm cố gắng nuốt đồ ăn trong miệng, cứng ngắc lên tiếng: “Vâng!”

Tần mẹ đã nói là không thể kiềm chế được: “Tôi nói không phải vì muốn tốt cho con gái mình thôi sao? Cứ xem Đàm Hiểu Yến lớn lên cùng con bé, thế mà giờ con người ta đã sai vặt được rồi, Chiêu Chiêu nhà mình đến một cậu bạn trai để nói chuyện cưới gả cũng chưa tìm được. Con nó không vội

https://thuviensach.vn

nhưng mà tôi vội! Phải rồi, Lâm Sâm này…", bà chợt nảy ra ý tưởng mới, "Bộ đội các cháu có anh sĩ quan nào chưa vợ không? Cháu giới thiệu một người cho Chiêu Chiêu nhà dì với!"

"Rầm" một tiếng… Chén bát trong tay Tần Chiêu Chiêu nặng nề giáng xuống, vừa thẹn vừa giận. "Mẹ này, mẹ nói đủ chưa?"

Thấy con gái vốn ôn hòa, nhã nhặn nổi giận bừng bừng, Tần mẹ ngạc nhiên một lát, lát sau thì thương tâm ai oán. "Con còn bực với mẹ cơ à? Mẹ là mẹ con, mẹ nói thế nào cũng chỉ vì quan tâm, lo lắng, muốn tốt cho con thôi."

Thấy cục diện không thể vãn hồi, Tần ba thừa cơ kéo vợ về phòng. "Ngại quá, Lâm Sâm, chú với dì có chuyện cần nói, cháu cứ từ từ dùng cơm đi nhé!"

Vợ chồng Tần thị rời đi rồi, phòng ăn lại chìm trong yên tĩnh, tiếng Lâm Sâm chần chừ vang lên: "Tần Chiêu Chiêu, cậu… và Kiều Mục… có phải đã có chuyện gì không?"

Hỏi một đằng, Tần Chiêu Chiêu trả lời một nẻo: "Chuyện ban nãy khiến cậu chê cười rồi, cậu cứ coi như chưa nghe thấy mẹ mình nói gì nhé!"

Cậu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, cố chấp lặp lại câu hỏi: "Tần Chiêu Chiêu, giữa cậu và Kiều Mục có chuyện gì phải không?"

Ánh mắt chăm chăm không rời của Lâm Sâm khiến cô cảm thấy hoảng hốt, cực kì hoảng hốt. Định thần lại, cô dùng chất giọng lạnh lùng, lãnh đạm nhất có thể để trả lời cậu: "Lâm Sâm, bất kể mình và Kiều Mục có chuyện gì cũng không liên quan tới cậu."

https://thuviensach.vn

Lời nói lãnh đạm này như một lưỡi dao bén nhọn xẻ tan những điều Lâm Sâm còn giữ trong lòng chưa kịp nói ra, khiến cậu khó có thể nói tiếp nữa.

Sau bữa cơm trưa, Tần Chiêu Chiêu khách sáo tiễn Lâm Sâm: "Mấy hôm nữa cậu và Đồng Đồng đi Hạ Môn rồi, chúc hai người lên đường bình an!"

Lâm Sâm cũng khách sáo: "Cảm ơn cậu, mấy hôm nữa cậu cũng về Thâm Quyến rồi, chúc cậu đi đường suôn sẻ."

Lâm Sâm đi rồi, Tần mẹ mới ra khỏi phóng, mặt lộ rõ ý hối lỗi. Vừa rồi, bà ở trong phòng nói chuyện tỉ mỉ với Tần ba, ông chỉ cho bà thấy mình sai ở đâu, sao lại khiến con gái phát cáu.

"Mình chẳng chịu nghĩ gì cả, ngày ấy cái cậu Lâm Sâm kia thích Chiêu Chiêu nhà mình, nhưng Chiêu Chiêu không thích cậu ấy. Giờ cậu ấy thành sĩ quan quân đội, tiền đồ rực rỡ rồi, lại còn có bạn gái xinh đẹp nữa trong khi Chiêu Chiêu nhà mình vẫn một mình một bóng, chưa gặp được đối tượng thích hợp. Giờ mình đứng trước mặt cậu ấy nói Chiêu Chiêu chưa tìm được người yêu, trong lòng Chiêu Chiêu có thể thấy thoải mái sao? Nếu nhỡ cậu ta là loại đàn ông hẹp hòi, không cẩn thận còn đem Chiêu Chiêu nhà mình ra làm trò cười: Năm ấy cậu nhìn tôi chướng mắt, giờ thì thế nào? Đến một người như thế còn chưa tìm nổi."

Lời Tần ba khiến Tần mẹ hối hận không thôi. "Thật ra, sao tôi có thể nói chuyện Chiêu Chiêu nhà mình không tìm được bạn trai ngay trước mặt Lâm Sâm chứ! Ôi, đúng là vui quá thành ra chẳng để ý chừng mực gì hết. Thảo nào mà Chiêu Chiêu lại bực bội thế."

Tần mẹ giải thích với con gái, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn bực bội mẹ thêm nữa, hai ngày nữa cô về Thâm Quyến rồi, không còn ở nhà được bao lâu, không nhất thiết phải khiến cả nhà cùng không vui. Tuy trong lòng ngổn ngang nhưng ngoài mặt cô vẫn cố gắng treo một nụ cười. "Mẹ,

https://thuviensach.vn

không sao đâu, con hết tức rồi. Vừa rồi con cũng không phải, con không nên quát mẹ như thế, mẹ cũng bỏ qua cho con nhé!”

Cơn bão quét trong nhà cứ thế tan đi, sau cơn mưa trời lại sáng. Tần ba là vui vẻ nhất. Ông không quên dặn dò vợ: “Sau này, chuyện hôn sự của Chiêu Chiêu mình đừng lằng nhằng giục con bé nữa. Con bé bị mình giục quá không chịu nổi đâu. Đừng tăng thêm áp lực cho con nữa, cứ để cho con nó tìm kiếm từ từ. Nếu cứ làm loạn lên để nó kiếm người về đối phó thì thà không lấy chồng còn hơn!”

Mấy hôm sau, Tần Chiêu Chiêu trở về Thâm Quyến.

Bất tri bất giác, từ ngày tốt nghiệp đại học, Tần Chiêu Chiêu đã tới Thâm Quyến làm việc được sáu năm. Bốn năm ở Thượng Hải, sáu năm ở Thâm Quyến, từ một thiếu nữ mười tám thành một cô gái hai mươi tám, mười năm đẹp đẽ nhất trong đời một cô gái cứ thế trôi đi. Thanh xuân dần trôi xa, hồng nhan hóa tóc bạc, cô vẫn trước sau cô đơn lẻ bóng, không gặp được một người đàn ông có thể cùng mình sống trọn đời. Ba mẹ sốt ruột, bạn bè lo lắng, ai cũng bảo phải mau mau đi tìm bạn trai, nếu không càng lớn tuổi sẽ càng khó tìm. Thực ra, chính bản thân cô sao lại không biết chuyện này chứ, đối với con gái, càng lớn tuổi càng khó chọn đối tượng thích hợp. Đàn ông hai mươi tám tuổi có thể chọn một cô gái từ mười tám tới ba mươi, thua kém hay hơn vài tuổi cũng không đáng gì. Nhưng phụ nữ hai mươi tám tuổi chỉ có thể kiếm một người đàn ông xấp xỉ ba mươi. Đàn ông trẻ không cần kiếm một cô gái già hơn mình, nhưng đàn ông ba mươi có điều kiện tốt chỉ muốn cưới những cô gái chừng hai mươi, trẻ trung xinh đẹp.

Tần Chiêu Chiêu đã hai mươi tám tuổi, ở vào cái tuổi “mỹ nhân tuổi xế chiều”, giống như đang đứng trước xế chiều cuối hạ, đã nghe trong gió vấn vương hơi may lạnh lẽo báo trước ngày thu sắp tới. Tuổi ba mươi đã muốn bức tới mi mắt, có những lúc cô thật sự không muốn tin mình đã ba mươi sớm như vậy. Còn nhớ mới năm nào, cô còn mong mình lớn thật mau, tới

https://thuviensach.vn

nay đã lớn thật rồi lại hận thời gian không thể trôi ngược, để lại một lần nữa trở về ấu thơ làm một cô bé vô ưu, vô lo.

Nhưng thời gian không thể chảy ngược, ấy là sự thật không thể đổi khác. Cô đã là một cô gái hai mươi tám tuổi, cần phải cẩn thận tính toán tới tuổi tác của mình. Đối với tình cảm, từ lâu cô đã không còn kỳ vọng quá nhiều, bởi vì rõ ràng, muốn kiếm được một người đàn ông thật sự có thể khiến mình động lòng, xác suất nhỏ bé biết bao. Làm người thật sự cần có may mắn, mà Tần Chiêu Chiêu rõ ràng không phải người thật sự may mắn. Bao nhiêu năm như vậy, cô đã từng yêu, cũng từng được yêu, nhưng tất cả những người đó đều chỉ trở thành bạn cũ của cô. Đối với cuộc sống, cô đã tính toán một kế hoạch, làm ở Thâm Quyến thêm một năm rồi về quê, đến lúc đó cùng Đàm Hiểu Yến mở một cửa hàng hoa nhỏ, vừa có thể ở bên phụng dưỡng ba mẹ, vừa có thể tự gây dựng sự nghiệp của bản thân, nhất cử lưỡng tiện. Còn chuyện chung thân đại sự, có lẽ là đi bước nào tính bước đó, nếu thật không thể kiếm được người vừa ý thì cũng quyết không chọn bừa.

Lúc Tần Chiêu Chiêu không còn mấy hy vọng xử lý chuyện cá nhân nữa, chuẩn bị làm hết năm nay sẽ rời Thâm Quyến về quê thì chị Lưu cùng công ty giới thiệu cho cô quen Hạng Quân.

Một ngày chủ nhật, chị Lưu kéo cô cùng đi dạo phố, hai người đi nửa ngày, cuối cùng tìm quán cà phê nghỉ ngơi. Lúc này có một người đàn ông trung niên tới chào chị Lưu rồi tiện hỏi xem có thể ngồi chung bàn hay không. Chị Lưu giới thiệu với Tần Chiêu Chiêu đây là Hạng Quân – anh em con chú, con bác với chồng chị.

Chồng chị Lưu đã ba sáu, ba bảy, vậy Hạng Quân hẳn nhiên cũng phải trạc tứ tuần, có điều thoạt nhìn thấy anh ta có vẻ trẻ hơn tuổi thật nhiều. Anh ta mặc bộ đồ thể thao Li-Ning, thân hình cao lớn, tóc húi cua, da thịt đen xạm như cháy nắng, lưng rất thẳng, tiếng nói ồ ồ rất vang.

https://thuviensach.vn

Trước mặt người lạ, Tần Chiêu Chiêu thường rất ít nói, nhưng khi thấy cử chỉ, lời nói của Hạng Quân, cô không khỏi có chút ngại ngùng, hỏi: "Anh Hạng, có phải lúc trước anh từng đi lính không?"

Hạng Quân vô cùng vui vẻ. "A, bị em nhìn ra rồi! Sao em biết?"

"Bởi vì những người từng đi lính, trên mình vẫn giữ được chút phong thái của quân nhân."

Hạng Quân càng vui vẻ, cao giọng cười lớn. "Còn không phải chắc, một khi đã là lính thì một đời là lính, lòng nhớ mãi chút hương vị thời lính. Kể cho em nghe, nhà anh ba mẹ, các anh chị em đều đi lính. Ba anh một đời phục vụ cách mạng, hai anh trai và một chị gái của anh cũng làm việc trong quân đội mười mấy năm."

Nói chuyện quân ngũ, Hạng Quân mặt mày hớn hở mà Tần Chiêu Chiêu nghe cũng cảm thấy hào hứng. Có điều Hạng Quân nói chiều nay anh có cuộc họp, không thể ngồi lâu hơn được, trước khi đi còn nói hôm nào có thời gian sẽ lại mời cô đi ăn cơm, uống nước. Tần Chiêu Chiêu vẫn coi như anh chỉ nói lời khách sáo, căn bản không để trong lòng. Ai ngờ hai hôm sau chị Lưu tìm cô. "Chiêu Chiêu, Hạng Quân gọi điện mời chúng ta tối nay đi ăn đấy, xong việc mình đi nhé!"

Ban đầu cô còn không nhớ nổi Hạng Quân là ai, lúc sau nhớ ra, lắc đầu không hề do dự. "Em không đi đâu, chị đi được rồi, em có quen anh ấy đâu."

Chị Lưu bực bội. "Cô không đi sao được, người ta mời cô ấy chứ, chị chỉ là người dẫn đường."

https://thuviensach.vn

Lời này chỉ đứa ngốc mới không nghe ra ý tứ, Tần Chiêu Chiêu giật mình, lẽ nào sau lần gặp mặt ở quán cà phê hôm ấy, Hạng Quân có ý với cô?

Chị Lưu kể lại hoàn cảnh của Hạng Quân cho cô nghe. Hạng Quân đã từng có một đời vợ nhưng ly hôn năm ngoái. Nguyên nhân vì anh ta bận rộn công việc nên lạnh nhạt với vợ con, cô vợ đỏng đảnh liền giở chứng hồng hạnh vượt tường, đi ngoại tình. Với đàn ông, chuyện bị cắm sừng là điều vô cùng nhục nhã, huống hồ là người xuất thân quân nhân như Hạng Quân. Mà Hạng gia là nhà binh, ông cụ Hạng cả đời oanh liệt vang danh, đến cuối cùng bị con dâu làm cho mất mặt, thiếu chút nữa tức chết. Sau chuyện ấy, bất chấp cô vợ khóc lóc cầu xin thề sẽ sửa sai ra sao thì đối với Hạng Quân và cả Hạng gia, chuyện này vẫn không thể chấp nhận được. Chuyện ly hôn co kéo mãi gần một năm, cuối cùng cuối năm ngoái cũng xong. Cô vợ ra khỏi nhà, đứa con theo Hạng Quân.

"Hạng Quân năm nay mới bốn mươi, chắc chắn phải tìm người khác, ba mẹ và con trai anh ấy đều ủng hộ anh ấy tái giá. Lần này anh ấy kiếm vợ, chỉ mong tìm được một người nền nã trọn phận nữ nhân, không cần ít tuổi, không cần quá xinh đẹp vì mấy cô trẻ trung, xinh đẹp thường không chịu nổi cô quạnh mà dễ bị sa ngã. Hôm ấy gặp em ở quán cà phê, anh ấy thấy em không tệ. Chiêu Chiêu này, em trước nay vẫn chưa tìm được đối tượng ưng ý, điều kiện của Hạng Quân cũng tốt lắm. Xuất thân quân nhân, chuyển ngành sang công tác trong ngành chính pháp ở Thâm Quyến, thu nhập khá lại ổn định. Anh ấy có nhà, có xe, thành phần tư sản điển hình; điều kiện thế này khiến khối cô trẻ tuổi động lòng đấy. Thế nào? Em cân nhắc một chút đi, chi bằng quen với anh ấy!"

Nghe chị Lưu kể lại hoàn cảnh của Hạng Quân, gương mặt Tần Chiêu Chiêu dãn ra một chút. Luận về điều kiện, Hạng Quân đúng là đắt hàng. Có điều anh ta hơn cô những một con giáp, lại có một cậu con trai mười tám tuổi, hai điều này khiến cô có chút băn khoăn.

https://thuviensach.vn

Chị Lưu ra sức làm công tác tư tưởng. “Chiêu Chiêu, phụ nữ kiếm chồng chọn người hơn mình nhiều tuổi là chuyện tốt, vừa hiểu cách yêu thương lại biết chiều chuộng. Huống chi nhìn Hạng Quân cũng không giống bốn mươi, chỉ chừng ba lăm, ba sáu thôi. Em cũng không cần lo chuyện con trai anh ấy, thằng bé ủng hộ ba nó tái giá lắm. Chuyện mẹ nó ngoại tình chính nó phát hiện ra đấy chứ, nó căm thù hành động của mẹ nó đến tận xương tủy, thề không nhận có bà mẹ ấy. Hơn nữa, thằng bé năm nay thi đại học rồi, con cái lên đại học giống như chim dang cánh bay đi, ít có thời gian ở nhà, chẳng làm em khốn đốn đâu, cứ làm bạn bè bình thường với Hạng Quân trước, coi như thêm một người bạn. Sớm muộn gì em cũng phải kiếm đối tượng để kết hôn, thế thì sao có người muốn làm quen em lại từ chối chứ? Cho người ta cơ hội cũng tự tạo cơ hội cho mình. Được rồi, tối nay cùng đi ăn cơm, quyết định vậy nhé!”

Chương 19

Cho người khác cơ hội cũng chính là tự tạo cơ hội cho mình… Vì những lời này mà Tần Chiêu Chiêu bắt đầu thử qua lại với Hạng Quân. Dù sao cô đã hai mươi tám tuổi rồi, có đối tượng tương đối thích hợp thì cũng không nên quá xét nét. Cuộc sống đến một mức độ nào đó nhất định phải biết bỏ qua nhiều thứ.

Hạng Quân rõ ràng có tình cảm với cô, ấn tượng của cô về anh cũng không tệ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức không tệ mà thôi. Làm bạn bè bình thường không vấn đề gì nhưng làm bạn trai, thậm chí làm người bầu bạn cả đời… hình như vẫn còn thiếu chút gì đó… Thiếu một chút cảm giác khiến trái tim loạn nhịp.

https://thuviensach.vn

Hạng Quân sinh ra trong gia đình quân nhân, trưởng thành trong môi trường quân đội, ba mẹ, anh chị em đều từng đi lính. Sống lâu trong môi trường quân kỷ, dần dần mưa dầm thấm lâu, ở anh hình thành tính cách hào sảng cùng tác phong xử sự mọi chuyện mạnh mẽ, gọn gàng. Tiếp xúc với Tần Chiêu Chiêu hai tháng, anh cảm thấy vô cùng ưng ý cô, chính thức mời cô về thăm nhà mình.

"Ba mẹ anh cũng ở Thâm Quyến, hai cụ muốn gặp em. Cuối tuần này nếu em có thời gian rảnh thì qua nhà anh ăn cơm nhé!"

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, lời mời này đồng nghĩa với việc chính thức xác định quan hệ giữa hai người. Lần này cô đến chính là con dâu về ra mắt ba mẹ chồng. Có nên đi hay không đây? Cô hơi chần chừ. “Không biết cuối tuần này công ty em có phải làm thêm giờ không nữa, đến lúc ấy rồi tính ạ!”

Lúc đó Tần Chiêu Chiêu chưa thể quyết định có nên đi hay không, đành về nhà gọi điện tâm sự với mấy người bạn tốt.

Đàm Hiểu Yến nói nên đi. “Đi đi Chiêu Chiêu, mình cảm thấy anh chàng Hạng Quân này có thành ý với cậu. Đàn ông có thành ý như anh ta giờ không nhiều đâu, nhất là những người có điều kiện. Vốn dĩ anh ta có thể tìm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp mà bàn chuyện yêu đương; nhưng mà anh ta không như thế, có thể thấy Hạng Quân chú trọng vào phần nội tâm của bạn gái hơn. Chỉ riêng chuyện này cũng đủ để mình cho anh ta một phiếu tán thành rồi. Tuổi tác lớn một chút cũng không sao, quan trọng là người ta tốt với mình. Có điều, chẳng biết là có hòa thuận được với con trai anh ta không nữa, dù sao làm mẹ kế cũng không phải chuyện dễ dàng. Giờ cậu cứ tới thăm nhà cửa một lần, gặp con trai và ba mẹ anh ta, xem xét thái độ của họ như thế nào rồi xác định xem có đáng để tiếp tục mối quan hệ với Hạng Quân nữa hay không. Nếu không đến rồi cứ thế bỏ qua thì thật đáng tiếc! Giờ đàn ông tốt khó tìm, đừng có dễ buông tay như vậy.”

Tạ Á cũng có suy nghĩ giống Đàm Hiểu Yến, ủng hộ Tần Chiêu Chiêu đi. “Chiêu Chiêu, mình biết trên phương diện tình yêu, cậu là người cực kỳ cảm tính. Cậu vô cùng chú trọng chuyện cảm giác, luôn hy vọng có thể tìm được một người đàn ông làm mình rung động thật lòng. Nhưng Chiêu Chiêu này, mình buộc phải nhắc nhở cậu, bất kể đàn ông hay phụ nữ, càng lớn tuổi càng khó rung động, bởi vì trái tim con người cũng dần dần già cỗi rồi chết lặng theo tuổi tác tháng năm. Cậu đừng mơ có thể thấy lại cái cảm giác tim đập rộn ràng của cái tuổi mười bảy, mười tám nữa. Có thể Hạng Quân sẽ không thể cho cậu thứ tình cảm yêu đương mãnh liệt nồng nàn,

https://thuviensach.vn

nhưng xét một cách khách quan, anh ta là đối tượng cực kỳ thích hợp để kết hôn. Ấn tượng của cậu về anh ta cũng không tệ, đừng băn khoăn lo ngại gì, cứ từng bước phát triển đi. Tình yêu không thể nhen nhóm nhưng tình cảm vẫn có thể từ từ vun đắp. Đàn ông như Hạng Quân có thể coi là chốn đi về không tồi, cậu cứ thử vun vén tình cảm với anh ta xem sao."

Hai người bạn tốt gắng sức vun vào, khuyên Tần Chiêu Chiêu cứ đi, nỗi phân vân, do dự trong lòng Tần Chiêu Chiêu từ từ tan biến. Cô tiếp tục gọi về nhà nói chuyện với mẹ, phản ứng của mẹ nên dùng hai từ vui vẻ, phấn khởi để miêu tả. "A, con có bạn trai, giờ người ta muốn con về nhà ra mắt ba mẹ hả? Chuyện tốt mà! Sao lại không đi?"

Nghe Tần Chiêu Chiêu kể lại một lượt hoàn cảnh nhà Hạng Quân, mẹ cô mới cẩn thận lựa câu chọn chữ nói: "Đúng là tính ra cậu này cũng hơi lớn tuổi, còn có một cậu con trai mười tám tuổi nữa; về nhà ấy là thành mẹ kế của thằng bé. Có điều, công việc và điều kiện vật chất nhà cậu ta khá đấy, sau này con có sống với cậu thì cuộc sống sẽ được đảm bảo. Chiêu Chiêu, không phải mẹ thực dụng đâu, nhưng làm cha làm mẹ có ai không mong con gái mình được gả vào chỗ tốt, cả đời không phải lo chuyện áo cơm chứ? Nếu con chọn cậu nào điều kiện không tốt, sau này nghèo rớt mồng tơi, ba mẹ vẫn không thể hết lo lắng cho con được. Có một người đàn ông chín chắn, điềm tĩnh, điều kiện vật chất tốt như vậy chăm sóc con, ba mẹ mới thật an tâm. Chiêu Chiêu, mẹ cảm thấy dù điều kiện của Hạng Quân không phải mười phân vẹn mười nhưng hẳn cũng được bảy, tám phần. Nếu không thì con cứ tiếp tục qua lại với cậu ta, cuối tuần cứ thử về gặp mặt ba mẹ cậu ta xem sao."

Thế là cuối tuần đó Tần Chiêu Chiêu về thăm nhà Hạng Quân, gặp ba mẹ và con trai anh.

Lần đầu gặp nhau, Tần Chiêu Chiêu có chút hồi hộp. Cô không nói quá nhiều, giọng điệu nhẹ nhàng, trên mặt lúc nào cũng duy trì nụ cười nhợt

https://thuviensach.vn

nhạt. Vợ chồng ông Hạng đã hơn bảy mươi nhưng tinh thần vẫn rất tốt, xem qua có thể thấy hai người họ rất ưng cô. Mẹ Hạng Quân càng thân thiết, gần gũi hơn, còn kéo cô lại hỏi thăm đủ chuyện. Con trai Hạng Quân là Hạng Hiểu Đông đang tranh thủ từng giây từng phút để học hành ôn luyện. Nhưng nghe tin hôm nay ba đưa bạn gái về thăm nhà, cậu cũng đặc biệt ra ngoài phòng khách, lễ phép chào hỏi: "Dì, cháu chào dì ạ!"

Hạng Hiểu Đông chỉ thua Tần Chiêu Chiêu mười tuổi, cao hơn cô hẳn một cái đầu. Nam sinh cấp ba đã cao một mét tám, cao lớn giống ba. Nghe cậu gọi dì, Tần Chiêu Chiêu có chút luống cuống đỏ mặt. "Chào cháu, Hiểu Đông."

Bữa cơm thật ngon lành, mẹ Hạng Quân liên tục gắp đồ ăn cho Tần Chiêu Chiêu. "Ăn nhiều một chút nhé cháu, nhìn cháu gầy quá!"

Nhìn đồ ăn chất đống trong bát, Tần Chiêu Chiêu cười khổ, nhiều thế này làm sao ăn hết được đây? Nhưng cũng không thể bỏ lại được. Cũng may, Hạng Quân giải vây cho cô. "Mẹ này, mẹ đừng gắp thêm cho Chiêu Chiêu nữa! Cô ấy không ăn được nhiều như thế đâu, mẹ đừng làm cô ấy no chết."

Nói xong, anh còn đưa bát cơm ra trước mặt cô. "Em ăn không hết thì gạt bớt sang đây cho anh, anh ăn giúp em."

Tần Chiêu Chiêu như tìm được cứu tinh, nhưng lại có chút do dự, dù sao đồ trong bát cũng bị cô ăn vài miếng rồi, gạt bớt sang cho anh thật không tiện. Thứ nhất, ba mẹ anh còn cả đây, sao cô có thể để anh ăn "đồ thừa" của mình được? Thứ hai, tuy đến nhà anh làm khách nhưng quan hệ của hai người chưa thân mật đến vậy, sao có thể tùy tiện chia đồ ăn? Quen biết nhau hai tháng, hai người đối đáp lấy lễ làm đầu. Cô luôn luôn rụt rè, tự trọng; những lúc ở cùng cô anh cũng khá thủ lễ, chưa từng tiếp xúc thân thể, trừ một lần cùng nhau qua đường, có một chiếc xe vượt đèn đỏ lao như bay về

https://thuviensach.vn

phía hai người, anh kéo tay cô một cái, rồi nắm tay dắt qua đường. Lần đầu nắm tay nhau khiến cô đỏ bừng mặt, nhắc tới cũng thật tội nghiệp, hai mươi tám tuổi, lần đầu tiên được nắm tay một chàng trai đi ngoài đường.

Thấy cô chần chừ không làm gì, Hạng Quân liền chủ động đưa bát cơm đầy ắp của cô lên, gạt sang bát mình. "Em không ăn hết, vậy để anh xử lý hộ em một ít thịt trước nhé!"

Những hành động thân mật, không chút khách sáo này lại khiến Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt thêm lần nữa. Cô khẽ nhìn trộm sang vợ chồng họ Hạng, cũng may hai người đều đang cười híp mắt, không hề có vẻ hờn giận.

Tần Chiêu Chiêu không biết, bộ dạng đỏ mặt liên tục ấy khiến hai vợ chồng Hạng thị vô cùng ưng ý. Trong mắt họ, cô gái điềm đạm, nhã nhặn, hay ngại ngùng này hơn cô con dâu cũ tính trăng hoa không thích an phận cả chục lần. Hạng Quân cũng thích nhìn cô đỏ mặt, anh mãi không quên được lần nắm tay dắt cô qua đường ấy. Một cô gái hai mươi tám tuổi dễ đỏ mặt như vậy khiến anh vô cùng ngạc nhiên và bất ngờ, cũng nhờ thế anh biết cô vẫn là một cô gái cực kỳ thuần khiết, rõ ràng chưa từng "thân mật tiếp xúc" với ai. Ở tuổi của cô, chuyện này đúng là chuyện lạ.

Trước sự bất ngờ và ngạc nhiên của Hạng Quân, chị Lưu xác nhận Tần Chiêu Chiêu vẫn còn rất thuần khiết: "Chiêu Chiêu ở công ty em bao nhiêu năm rồi, đúng là một cô gái tốt cực kỳ khó tìm. Tính tình điềm đạm, làm việc cẩn thận, chẳng bao giờ vướng điều tiếng thị phi, sống rất biết tiết kiệm, không hề tiêu xài hoang phí. Càng không bao giờ coi tình cảm như trò đùa để động chút là ở chung rồi nạo thai này kia giống mấy con bé khác. Cô ấy lúc nào cũng biết giữ mình. Hạng Quân, nếu không phải là cô gái tốt như thế, làm sao em dám giới thiệu cho anh."

Nghe kể xong, Hạng Quân vô cùng đắc ý; bao nhiêu ngạc nhiên hóa thành sung sướng, vui vẻ. Cô vợ trước cho anh mọc một cái sừng, nhưng

https://thuviensach.vn

giờ anh lại gặp được một cô gái trong sáng, thuần khiết, chuyện này khiến anh có cảm giác tựa như đền bù ít nhiều.

Từ nhà Hạng Quân về, ba mẹ anh nhiệt tình và Hạng Hiểu Đông lễ phép mang tới cho cô cảm giác tốt đẹp. Cô cảm thấy người Hạng gia ai cũng tốt, Hạng Quân lớn hơn cô mười hai tuổi nhưng luôn biết chăm sóc và quan tâm cô, không thể không thừa nhận, cảm giác được người khác che chở, bảo vệ thật tốt. Tuy anh không thể khiến cô tim đập chân run, nhưng như Tạ Á nói, đến tuổi này rồi cô còn muốn tìm đâu ra thứ cảm giác như vậy nữa đây? Cô đã không còn là cô gái mười lăm, hai mươi tuổi mà thấp thoáng thấy bóng Kiều Mục phía xa là kích động khiến tim đập như trống gõ.

Vừa nghĩ tới Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu không khỏi có vài phần xúc động. Sau khi cậu kết hôn, cô và cậu ít liên lạc dần đi, nhưng mỗi dịp lễ tết, cậu nhất định sẽ ân cần gửi quà hỏi thăm cô, cô cũng thỉnh thoảng gửi thư hỏi thăm hai người họ. Tối qua Tần Chiêu Chiêu lại nhận được một gói bưu phẩm, trong thư Kiều Mục khoe với cô, Phương Thanh Dĩnh đã có thai hai tháng, hai người họ sắp thành cha mẹ rồi.

Đây rõ ràng là một tin tốt lành, Tần Chiêu Chiêu lập tức gửi thư chúc mừng ba mẹ trẻ. Nhưng vừa thấy mừng cho họ, trong lòng cô cũng chua xót, khổ sở. Kiều Mục đã thành cha rồi. Trong ký ức, cô vẫn còn nhớ rõ bộ dạng cậu ngày còn nhỏ, cậu nhóc Thượng Hải đẹp đẽ, sạch sẽ. Sau này con cậu sinh ra nhất định cũng là một cậu nhóc Thượng Hải đẹp như vậy.

Kiều Mục và Phương Thanh Dĩnh đã kết hôn, chuẩn bị sinh con; sang năm có lẽ Lâm Sâm và Đồng Đồng cũng kết hôn, mọi người đều có chốn riêng đi về. Tần Chiêu Chiêu thầm nghĩ, giờ mình cũng có bến đỗ rồi. Hạng Quân là một bến đỗ không tồi, tuy không thật vừa ý nhưng trên đời này, lấy đâu ra một người thập toàn thập mỹ đây? Một cô gái, đến tuổi nào đó nhất định sẽ phải lấy chồng, sinh con. Đời này ai cũng thế, chẳng qua cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, hai mắt một mũi một miệng, còn có thể biến

https://thuviensach.vn

hóa thành cái gì nữa? Cứ như vậy đi, tìm một người yêu mình rồi kết hôn. Tình yêu có hay không không quan trọng; hôn nhân, hiểu theo cách nào đó chẳng qua chỉ là việc một nam một nữ chung sống với nhau, giúp đỡ và ủng hộ lẫn nhau, vậy là đủ rồi.

Tần Chiêu Chiêu quyết định cúi đầu khuất phục thực tế. Dù sao, Hạng Quân đối xử với cô không tệ. Thân con gái, nếu không thể nắm tay chàng trai mình yêu thương đi tới bạch đầu giai lão thì có thể kiếm được một người đàn ông yêu và che chở cho mình cả đời, có lẽ cũng là một chuyện may mắn và hạnh phúc.

Đã về gặp ba mẹ chẳng khác nào đã xác nhận quan hệ yêu đương giữa hai người. Vì thế, Hạng Quân đặc biệt gọi điện thoại đường dài nói chuyện với ba mẹ Tần Chiêu Chiêu, hứa hẹn sau này sẽ cố gắng đối xử tốt với cô v.v… Anh còn hẹn, chờ đến tháng Bảy Hiểu Đông thi đại học xong sẽ bỏ chút thời gian cùng về nhà Tần Chiêu Chiêu chào hỏi ba mẹ, ám chỉ đến lúc đó anh sẽ chính thức bàn chuyện hôn sự giữa hai người với nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai. Mẹ Tần Chiêu Chiêu mừng vui hớn hở. “Được rồi, cô chú chờ cháu đấy!”

Tần Chiêu Chiêu và Hạng Quân chính thức xác định quan hệ, đương nhiên phải cảm ơn bà mối là chị Lưu. Tối hôm đó, họ mời cả nhà chị Lưu đi ăn cơm. Chị Lưu vui vẻ nói chuyện, lỡ lời: “Anh Hạng Quân thấy thế nào, em đã nói Tần Chiêu Chiêu là cô gái tốt mà, rõ ràng quá hợp với yêu cầu anh còn gì? Quả nhiên anh vừa gặp là ưng ý luôn.”

Tần Chiêu Chiêu nghe ra sơ hở. “Chị Lưu này, hôm đó ở quán cà phê, không phải Hạng Quân vô tình gặp chúng ta mà chị hẹn sẵn anh ấy à?”

Hình như chị Lưu cũng nhận ra mình đã lỡ lời. “Ừ, chị cố tình làm như một cuộc gặp mặt bất ngờ thôi, không phải giới thiệu xem mặt gì hết, như vậy cũng để hai người thoải mái, không chịu áp lực gì.”

https://thuviensach.vn

Nói nghe rất hay nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn có thể nhìn ra bản chất sự thật, nhìn ra nguyên nhân thực tế. Chẳng qua chị Lưu không giới thiệu để hai người xem mặt vì muốn để Hạng Quân có đường thối lui mà thôi. Hôm đó ở quán cà phê, Hạng Quân biết rất rõ anh đi qua đó để làm gì. Chỉ có mình cô không hay biết, bị người ta nhìn ngó một hồi. Nếu anh không ưng cô, có thể đứng dậy đi luôn; nếu ưng ý cô, sẽ nói chuyện và tiến tới. Từ đầu đến cuối, Hạng Quân giành thế chủ động, cô bị dồn vào thế bị động.

Đột nhiêu Tần Chiêu Chiêu cảm thấy không thoải mái, chị Lưu và Hạng Quân dựa vào cái gì mà có thể làm như thế? Nếu chị Lưu cảm thấy cô sẽ thích hợp với anh, tại sao không thể thẳng thắn nói với cô rằng anh họ bên chồng nhà chị ấy không tệ, muốn giới thiệu cho hai người làm quen với nhau. Mọi người cùng hẹn chỗ gặp mặt, anh chọn tôi, tôi cũng ưng anh, xem mặt vốn dĩ là chuyện lựa chọn của cả hai bên. Có điều lần này hai người họ lại lén lút, trước tiên âm thầm tới xem mặt cô, coi cô như món đồ ngây ngốc trên kệ trưng bày, mặc cho họ tới lựa chọn.

Hai người họ làm vậy đơn giản vì cho rằng Hạng Quân có điều kiện ưu tú hơn, chỉ cần anh ưng mắt cô, chắc chắn cô sẽ không từ chối chuyện anh theo đuổi. Hay đổi lại mà nói, cuộc "xem mặt" này chỉ cần mình Hạng Quân ưng ý là được rồi, cô nghĩ gì, muốn gì không quan trọng. Trước mặt Hạng Quân, cô chẳng qua là thứ gọi đến thì đến, đuổi phải đi; mà đáng buồn hơn nữa là bản thân cô không hề hay biết.

Từ lúc đó tới cuối bữa cơm, Tần Chiêu Chiêu chỉ gượng cười. Cuối cùng Hạng Quân cũng nhận ra, buổi tối đưa cô về, anh tranh thủ dò hỏi: "Em sao vậy? Giống như có chuyện không vui."

Tần Chiêu Chiêu cau mày không nói gì, anh lại hỏi: "Rốt cuộc em làm sao thế?"

https://thuviensach.vn

Cô cũng không muốn giấu buồn bực trong lòng, dịu dàng nói ra hết: "Hôm đó, ở quán cà phê, chị Lưu gọi anh tới phải không? Vì sao hai người không nói trước với em cho rõ ràng?"

"À, chuyện này sao? Thật ra cũng không có gì đâu. Tiểu Lưu nói chỗ cô ấy làm việc có một cô gái không tệ; trước đó có người đã từng giới thiệu cho anh mấy cô gái rồi, cô nào cũng bám chặt lấy không chịu rời, làm anh thấy phiền muốn chết. Vì thế Tiểu Lưu nói với anh, lúc giới thiệu hai người sẽ không xem mặt thẳng thừng, trước hết cứ thử gặp nhau xem thế nào. Nếu thấy ổn thì tiếp tục, cảm thấy không ổn thì thôi bỏ đi. Như vậy anh có gì sai đâu? Sao em lại tức giận vì chuyện này?"

Tần Chiêu Chiêu hít sâu một hơi. "Anh không biết, như vậy rõ ràng là không công bằng và không hề tôn trọng em sao?"

Hạng Quân ngẩn người. "Anh… anh không hề có ý đó, có khi nào em hiểu nhầm không?"

"Vậy nếu đổi ngược lại, là em nhờ chị Lưu hẹn anh tới để xem thử anh ra sao, nếu thấy được thì nhờ chị Lưu chuyển lời hộ, nói em ưng ý anh, muốn sau này qua lại với anh tiếp. Thử hỏi trong lòng anh có thấy dễ chịu, thoải mái hay không?"

Đặt mình vào vị trí của đối phương khiến Hạng Quân nghĩ ngợi rồi xấu hổ. "Lúc ấy anh không nghĩ được nhiều như vậy, không nghĩ tới chuyện sẽ làm em khó chịu thế này. Thực xin lỗi em."

Anh đã tỏ ý xin lỗi, Tần Chiêu Chiêu cũng không bám mãi vào chuyện này nữa. Có những chuyện thật ra không thể phân biệt được ai đúng ai sai, chỉ có thể nói rằng quan điểm mỗi người không giống nhau.

https://thuviensach.vn

Chương 20

Lúc Vu Thiến gọi tới, Tần Chiêu Chiêu đang nấu cơm trong bếp của Hạng gia.

Kỳ thi đại học sắp tới gần, Hạng Hiểu Đông trở thành đối tượng được cả nhà dồn hết mọi quan tâm, lo lắng. Cậu nhóc này có vẻ quá hồi hộp, lại thêm mệt mỏi nên mấy đêm nay không ngủ nổi, tinh thần sa sút cực điểm, thậm chí còn sốt nhẹ khiến ông bà và Hạng Quân sốt ruột chạy vòng vòng.

Tần Chiêu Chiêu là bạn gái của Hạng Quân, nhà anh xảy ra chuyện như vậy đương nhiên cô không thể ngồi ngoài bàng quan được. Hai hôm nay, tan sở là cô tới nhà Hạng Quân ngay để giúp anh nấu cơm cho Hạng Hiểu Đông ăn, tăng cường dinh dưỡng, cũng đỡ cho cô giúp việc vài phần vất vả.

Vu Thiến gọi đến, nói ngắn gọn: "Chiêu Chiêu này, Mộc Mộc chia tay với người yêu rồi."

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy, chấn động không thôi, chiếc thìa sứ trượt khỏi tay, rơi xuống đất, vỡ thành vài mảnh. "Sao có thể thế được? Không phải hồi Tết ở nhà, tình cảm của hai người họ vẫn tốt lắm sao? Còn cùng đi Hạ Môn với nhau cơ mà."

"Ôi, cậu đừng nhắc tới nữa, mấy cô gái trẻ nói đổi là đổi, nhanh không ai bằng."

Vu Thiến kể lại cho Tần Chiêu Chiêu nghe, theo lời Chu Minh Vũ thì Lâm Sâm đưa Đồng Đồng đi Hạ Môn chơi đúng là làm hư cô ấy. Cậu còn đặc biệt đưa cô ấy sang đảo Tiểu Đặng chơi, để cô ấy được tận mắt chứng kiến cuộc sống của cậu trong quân doanh. Sau này, nếu hai người kết hôn,

https://thuviensach.vn

cô ấy đi cùng cậu thì đây cũng chính là nơi họ sẽ sống. Cuộc sống trên đảo tương đối cô lập, đơn điệu khác xa cuộc sống phồn hoa, náo nhiệt ở các thành phố lớn, Đồng Đồng chỉ chơi ở đó hai ngày là chán. Từ ngày ở Hạ Môn về, cô ấy ngày càng ít gọi điện cho Lâm Sâm, cuối cùng đến chục ngày nửa tháng cũng không thèm gọi một lần. Mà cậu gọi tới cô ấy cũng nói rất ít, câu được câu chăng, thường tỏ ra lạnh nhạt khác thường. Lâm Sâm cũng nhận ra tâm tư của cô ấy, thẳng thắn hỏi: "Chuyện của chúng ta, em có ý khác rồi đúng không? Có cũng không sao, em cứ nói thẳng với anh, anh sẽ không lẵng nhẵng bám lấy em mãi đâu."

Có lẽ vì xấu hổ và áy náy nên Đồng Đồng sụt sịt: "Em xin lỗi, Lâm Sâm. Ngày trước em quá khờ khạo, cảm thấy tìm được một người yêu là quân nhân thấy thật an toàn. Đến giờ em mới hiểu được, làm bạn gái một quân nhân phải hy sinh bao nhiêu. Anh căn bản không có thời gian để ở bên cảnh đỡ đần em, chúng ta chỉ có thể giữ liên lạc qua điện thoại. Em vui, anh không thể ở cạnh vui cùng em. Em buồn, anh cũng không thể ở cạnh để an ủi em, em có bạn trai mà chẳng khác gì không có. Sang năm em tốt nghiệp đại học rồi, giờ các bạn đã bắt đầu tìm chỗ làm để ổn định sau khi ra trường. Bạn cùng phòng em là người yêu con trai hiệu phó, người ta đã hứa sau này tốt nghiệp sẽ giữ cô ấy lại trường. Còn em thì sao? Em không trông cậy gì được vào anh. Ba mẹ anh muốn em tốt nghiệp xong thì kết hôn rồi đi cùng anh, có điều đảo Tiểu Đặng đúng là chốn cô lập, em không thể quen được cuộc sống ở đó. Lâm Sâm à, em xin lỗi, mình chia tay anh nhé! Tất cả là lỗi của em, em không dám xin anh tha thứ, anh cứ trách mắng em đi."

Lâm Sâm không trách mắng gì cô, cô có quyền tự do lựa chọn, còn cậu không có quyền gì mà chỉ trích hay mắng mỏ cô. Cậu chỉ chợt cảm thấy muốn kết thúc cuộc điện thoại mệt mỏi này, quá mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng. "Đồng Đồng, em đã quyết định chia tay, anh cũng tôn trọng quyết định của em. Tạm biệt!"

https://thuviensach.vn

Chu Minh Vũ biết Đồng Đồng đòi chia tay Lâm Sâm, nổi giận đùng đùng, mắng cho cô bé một trận: “Lẽ ra lúc trước cô đừng có đi tìm mấy anh trai quân nhân làm gì, sẽ không có chuyện chia tay ầm ĩ thế này. Cái gì mà đùa vui hả? Tình cảm là thứ đồ ăn để cô nếm thử cho biết, ăn xong rồi là vứt bỏ chắc!”

©STENT:

Mắng cũng không ăn thua, Đồng Đồng nhất quyết chia tay, Lâm Sâm lại thành quý ông độc thân. Vợ chồng Lâm thị lại vì chuyện chung thân đại sự của con trai mà đau lòng. Mẹ Lâm Sâm ủ ê não nề. “Làm sao bây giờ? Sao tự nhiên lại chia tay, sao Lâm Sâm nhà này muốn tìm người yêu mà khó thế?”

Chu Minh Vũ an ủi mẹ Lâm Sâm: “Dì, dì cứ an tâm. Lâm Sâm là bạn thân của con, chuyện của nó cũng là chuyện của con. Đồng Đồng đi rồi, để con kiếm một cô khác tốt hơn cho nó. Con có huy động hết bạn bè, thân thích cũng phải giúp Lâm Sâm giải quyết cho xong chuyện này.”

Chu Minh Vũ không hề nói suông, nói được là làm được; cậu ta nhanh chóng tìm tất cả người quen biết nhờ mọi người lưu ý tìm xem có cô gái nào thích hợp có thể giới thiệu cho bạn thân mình làm quen hay không? Điện thoại sang cho Vu Thiến kể chuyện này, Vu Thiến bất ngờ buộc miệng: “Tần Chiêu Chiêu được đấy! Chu Minh Vũ, mình kể cho cậu nghe, Tần Chiêu Chiêu trước giờ vẫn chẳng có ai cả, hay là mình thử làm mối hai người này với nhau đi.”

Vu Thiến gọi điện nói một thôi một hồi như vậy, rõ ràng ám chỉ muốn làm mối Tần Chiêu Chiêu với Lâm Sâm, Tần Chiêu Chiêu hít sâu một hơi, từ từ thở ra rồi mới nhẹ giọng đáp lại cô: “Vu Thiến này, giờ mình không tiện nghe điện thoại, tối về nhà mình gọi lại cho cậu nhé!”

https://thuviensach.vn

Hiện giờ đang ở Hạng gia, Tần Chiêu Chiêu không thể nói chuyện tiếp với Vu Thiến được. Buổi tối rời Hạng gia, cô cũng từ chối Hạng Quân lấy xe đưa mình về. "Không cần đâu, Hiểu Đông còn đang sốt, anh cứ ở nhà với thằng bé đi. Em tự bắt xe về được, cũng tiện ấy mà."

Thực tế, cô không gọi xe về, Thâm Quyến đầu hạ, gió nhẹ mơn man, vô cùng mát mẻ; nhà cũng không xa mấy, cô chầm chậm đi bộ về, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Vu Thiến.

"Vu Thiến, mình về Thâm Quyến rồi cũng ít liên lạc với cậu, vì thế cậu không biết tình hình của mình hiện tại. Thật ra mình có bạn trai rồi."

"Á…" Tiếng hô kinh hãi của Vu Thiến nện mạnh vào tai Tần Chiêu Chiêu, khiến cô phải đưa điện thoại ra xa một chút. "Tết âm lịch về cậu còn một mình, sao có bạn trai nhanh thế? Anh ta là ai? Điều kiện, hoàn cảnh thế nào?"

Cô trả lời ngắn gọn: "Ừ, là đồng nghiệp giới thiệu ấy mà, đã quen nhau ba tháng rồi. Anh ấy xuất thân con nhà binh, trước kia cũng từng tham gia quân đội, giờ đã chuyển sang công tác trong ngành chính pháp ở Thâm Quyến."

Xuất thân con nhà binh, quân nhân chuyển ngành, làm việc trong ngành chính pháp ở Thâm Quyến, điều kiện của Hạng Quân khiến Vu Thiến không còn gì để phản bác, liền hỏi thẳng thắn: "Vậy, tình cảm của cậu với anh ấy thế nào?"

"Cũng tạm được, mình đã gặp ba mẹ anh ấy. Tháng sau hoặc sau nữa anh ấy cũng về quê thăm ba mẹ mình."

Vu Thiến càng nghe càng biết không còn cơ hội, thở dài một tiếng. "Nếu cậu đã có bạn trai rồi thì coi như chưa từng nghe mình nói gì nhé! Ôi! Có lẽ

https://thuviensach.vn

cậu và Mộc Mộc không duyên không phận rồi. Cậu một mình thì cậu ấy có bạn gái, tới giờ cậu ấy chẳng còn ai thì cậu có bạn trai mất rồi. Lúc nào cũng không đúng thời điểm."

Tần Chiêu Chiêu dặn dò cô: "Chuyện này các cậu chưa nói với Lâm Sâm chứ? Đừng nói với cậu ấy nhé!"

Vu Thiến và Chu Minh Vũ muốn làm mối cho họ, dụng ý thật tốt, nhưng giờ cô và Hạng Quân đã xác định quan hệ yêu đương, việc gì phải để Lâm Sâm không vui thêm lần nữa.

"Muộn mất rồi, bọn mình nói rồi." Vu Thiến uể oải đáp. "Lúc trước cậu bảo giờ không tiện nói chuyện, có gì tối nói tiếp. Mình thấy cậu thận trọng như vậy, nghĩ là có thể có cơ hội, nếu cậu không đồng ý thì nói thẳng là không muốn là được rồi. Vì thế mình mới nói với Chu Minh Vũ là chắc chín phần rồi, còn kể luôn cho cậu ấy hồi Tết cậu cố ý giấu Lâm Sâm chuyện cậu và Kiều Mục thực ra là vì không muốn ảnh hưởng tới tình cảm của cậu ấy và bạn gái, thậm chí mình còn kể cả việc cậu giữ mãi số điện thoại không còn hiệu lực của Mộc Mộc. Chu Minh Vũ nghe xong, hoan hỉ nói cậu quan tâm tới Mộc Mộc như vậy, dẫu hai người không có tình yêu thì ít ra cũng đối xử với cậu ấy đặc biệt, rất có khả năng tiến triển. Cậu ấy muốn gọi điện báo tin vui cho Mộc Mộc, vừa rồi còn gọi điện hỏi mình và cậu đã quyết định chưa?"

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Chu Minh Vũ lại có thể nôn nóng báo vấn đề này cho Lâm Sâm, đành thở dài bất lực. "Vu Thiến, đừng làm Chu Minh Vũ chộn rộn lên nhé, cậu ấy là kiểu có lòng tốt nhưng giỏi phá hoại điển hình. Cậu gọi điện cho Lâm Sâm đi, nhẹ nhàng giải thích cho cậu ấy hiểu. Nhân tiện… thay mình hỏi thăm cậu ấy một câu nhé!"

"Sao cậu không tự gọi điện mà hỏi thăm cậu ấy? Có phải cậu không có số điện thoại đâu, nhờ mình chuyển lời hỏi thăm thực rất không có lòng.

https://thuviensach.vn

Chiêu Chiêu, nếu cậu thật sự quan tâm tới Mộc Mộc thì tự gọi điện ân cần hỏi thăm cậu ấy đi. Mình nghĩ giờ cậu ấy một mình trên đảo hoang nhất định tâm tình sa sút lắm, cậu gọi điện an ủi một chút hẳn cậu ấy sẽ dễ chịu hơn phần nào. Mình có điện thoại gọi tới, được rồi, không nói chuyện với cậu nữa. Mình cúp máy trước đây!"

Vu Thiến vội vàng cúp máy, Tần Chiêu Chiêu vốn còn định giải thích rằng đảo Tiểu Đặng không phải hoang đảo mà là một đảo nhỏ xinh đẹp vẫn còn lưu giữ được nét thiên nhiên hoang sơ, cổ kính, thuần phác. Nhưng Vu Thiến không kịp nghe.

Vu Thiến không kịp nghe đã cúp máy, từng đợt gió biển mát lành thổi tới, đem những suy nghĩ miên man của Tần Chiêu Chiêu về với đảo Tiểu Đặng xa xôi. Trời xanh biển xanh, hòn đảo nhỏ bốn bề xanh tươi, có nét an tĩnh, yên bình tựa như "núi này núi tự ngàn xưa, ngày dài như ngày năm cũ". Có thể an tâm sống ở một hòn đảo như vậy, phải là những người tâm lặng như nước trải giữa gió mưa cuộc đời, hiểu được sự bình thản mới là lý lẽ đích thực của cuộc sống. Đồng Đồng vừa bước chân ra đời, phồn hoa như gấm còn đang chờ đón, làm sao cô bé ấy có thể cam tâm an phận trên một hòn đảo nhỏ như vậy được? Cô bé còn rất trẻ, trước mắt còn biết bao lựa chọn. Sau khi đã thỏa mãn ảo tưởng về quân nhân ở Lâm Sâm, cô bé không thể bằng lòng cứ như vậy mãi, tất nhiên sẽ buông tay không do dự.

Lâm Sâm giờ thế nào? Việc chia tay Đồng Đồng có gây tổn thương sâu sắc cho cậu hay không? Mà Chu Minh Vũ còn ra sứa làm loạn hơn nữa. Giữa đêm thế này cậu đang suy nghĩ gì? Đang làm gì? Liệu tâm tình có tăm tối như bầu trời trước cơn dông bão? Có nên gọi điện an ủi cậu một chút không? Nhưng thể hiện sự quan tâm vào lúc này có thích hợp chăng? Nhất là lúc trước Chu Minh Vũ vừa "thêm dầu vào lửa", giờ cô gọi điện cho cậu, liệu cậu có hiểu lầm không? Liệu có làm cậu càng thêm buồn hay không?

https://thuviensach.vn

Do dự mãi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu quyết định sẽ không gọi điện cho Lâm Sâm. Nhưng đêm nay, hình ảnh cậu vẫn lẩn khuất trong lòng cô, vấn vương mãi không thôi… có chút đau lòng mơ hồ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Chiêu Chiêu gọi điện cho Vu Thiến, hỏi cô đã gọi nói rõ ràng với Lâm Sâm hay chưa.

"Tối qua mình đã định gọi điện nói cho cậu ấy rồi. Aiz, thật đúng là không biết phải nói như thế nào mới ổn. Ngập ngừng nửa ngày, cuối cùng cậu ấy cũng nhạy cảm, lập tức nhận ra có gì không đúng, bảo mình có chuyện gì cứ nói thẳng cho cậu ấy biết. Mình cũng nói thẳng ra, cậu ấy nghe rồi lặng đi một hồi lâu, có điều đến khi mở miệng nói thì rất bình tĩnh. Cậu ấy nói không có gì, cậu đã tìm được bạn trai thích hợp rồi thì tốt, cậu ấy cũng mừng cho cậu."

Tần Chiêu Chiêu ngậm ngùi, không hổ mười năm quân đội rèn giũa, giờ Lâm Sâm đã có thể khống chế tâm tình rất tốt. Còn nhớ trước kia, cậu là kiểu người yêu ghét điển hình, vui giận lộ hết ra mặt: lúc vui mừng thì hoa chân múa tay sung sướng, khi bực bội, tức giận sẽ trừng mắt hậm hực, đến giờ đã có thể che giấu cảm xúc rất khá. Tựa như màn làm mối công khai của Chu Minh Vũ lúc trước chỉ như công dã tràng, tực hồ không hề gợi cho cậu một chút dao động nào.

Do dự mãi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu vẫn gửi cho Lâm Sâm một tin nhắn. Tuy chỉ là một câu rất đơn giản nhưng là lời chúc chân thành của cô: "Lâu rồi không liên lạc gì, hy vọng cậu vẫn ổn."

Một lát sau thấy cậu đáp lại: "Cảm ơn cậu, mình vẫn ổn. À phải rồi, nghe Vu Thiến kể giờ cậu có bạn trai rất tốt, chúc hai người hạnh phúc!"

Cô ngẫm nghĩ rồi cẩn thận vào đề tài: "Chuyện Đồng Đồng mình cũng nghe Vu Thiến kể rồi. Cậu đừng buồn nhé! Bốn bề đâu đâu cũng có cỏ

https://thuviensach.vn

thơm, ở đâu chẳng có người tốt, nhất định cậu còn có cơ hội gặp người tốt hơn cô bé ấy!”

Cô cũng biết những lời này vô vị và sáo rỗng cỡ nào, nhưng ngoài những lời này, cô còn có thể nói gì đây? Lời chúc tốt đẹp cũng là một loại an ủi rồi.

Cậu trả lời: “Chỉ mong như vậy, có lẽ trên thực tế mình đã từng ôm một chút hy vọng gì đó. Bởi vì hy vọng càng lớn thất vọng càng cao. Tất cả mọi thứ giờ thuận theo tự nhiên thì hơn.”

Lời cậu khiến Tần Chiêu Chiêu dâng lên một niềm chua chát, bởi vì cô cũng như Lâm Sâm, về tình cảm không còn có thể gửi gắm hy vọng gì nữa. Bởi vì bản thân biết rất rõ, sẽ không bao giờ có thể chờ được đến khi lại có một cơ hội khiến trái tim mình rộn rã vì một người xa lạ nào đó. Những rung động thần túy kia chỉ thuộc về những trái tim pha lê trong suốt, thuần khiết thuở niên thiếu mà thôi.

Hiểu rõ sự thật như vậy nhưng cô vẫn muốn động viên cậu: “Đừng thất vọng, chán nản như vậy chứ, nghe nói trăm núi ngàn sống, giữa biển người mênh mông, cuối cùng mỗi người chúng ta đều có duyên gặp được tình yêu đích thực của đời mình. Cậu hãy tin tưởng, trên đời này, chắc chắn có một người thuộc về cậu, giống như cậu thuộc về người đó. Cái chính là sớm hay muộn mà thôi.”

Rất lâu sau Lâm Sâm mới đáp lại: “Có duyên gặp gỡ không đồng nghĩa với có thể đạt được. Mình nghĩ mình đã gặp được tình yêu đích thực của đời mình, nhưng cuối cùng người đó không thuộc về mình.”

Tần Chiêu Chiêu run run cầm điện thoại trong tay, cô không biết phải trả lời tin nhắn này ra sao.

https://thuviensach.vn

Còn đang chần chừ, Lâm Sâm đã nhắn thêm một tin nữa thật dài: "Chiêu Chiêu này, có thể chúng ta thực sự không có duyên phận nhỉ? Ngày trước mình từng nghĩ, nếu không có Kiều Mục, hẳn cậu sẽ thích mình. Có điều, quanh đi quẩn lại bao nhiêu năm như vậy, cậu không thể đến với Kiều Mục nhưng mình vẫn không có cơ hội giành được cậu. Ngày trước Đồng Đồng từng kể cho mình nghe một câu chuyện, một truyền thuyết của Hàn Quốc, rằng nếu hai người nào đó bỏ lỡ duyên phận ở kiếp này thì hai mươi lăm triệu năm sau có thể sẽ gặp lại nhau. Chiêu Chiêu này, nếu truyền thuyết này có thật, hai mươi lăm triệu năm sau, hy vọng mình và cậu có thể hữu duyên hữu phận."

Đọc từng câu từng chữ trong tin nhắn, tầm mắt Tần Chiêu Chiêu có chút mơ màng, lòng như nổi lên trăm mối tơ vương.

Chương 21

Tần Chiêu Chiêu chần chừ không trả lời tin nhắn của mình là chuyện hoàn toàn nằm trong dự tính của Lâm Sâm

Rất nhiều, rất nhiều chuyện không kịp nói cho cô biết, vẫn nghĩ sẽ cứ thế giấu kín trong lòng thôi. Nhưng dùng điện thoại nhắn tin cho nhau lại dấy lên một nỗi xúc động mãnh liệt không thể kìm nén, khiến cho thứ cảm xúc như chim tước bị nhốt kín trong lòng kia muốn đập cánh thoát ra ngoài, cuối cùng cậu vẫn không kìm được mà nói ra vài phần.

Tần Chiêu Chiêu, cô gái mà cậu thích từ thời niên thiếu cũng chính là người mà sau này trưởng thành rồi vẫn nhớ mãi không quên. Ban đầu tình cảm với cô chỉ là những rung cảm thơ ngây, về sau theo năm tháng đã thành tình yêu. Một đời này có thể có bao nhiêu tình yêu? Điều này Lâm Sâm

https://thuviensach.vn

không thể nói trước, dù sao chuyện gặp gỡ trong đời người cũng không phải chuyện có thể dễ dàng đoán biết. Nhưng cậu có thể khẳng định, một đời này, cô gái mà cậu yêu sâu sắc nhất, bền bỉ nhất chính là cô.

Mấy năm qua, sau cô, cậu đã chạy qua chạy lại như đèn cù xem mặt không biết bao nhiêu cô gái, hết người này đến người khác, tất cả chỉ có thể gợi một chút lăn tăn trong thế giới tình cảm của cậu. Đồng Đồng là người duy nhất khiến cậu có chút tình cảm thực, có điều, cuối cùng cô vẫn rời xa cậu.

Đồng Đồng muốn chia tay không khiến cậu buồn nhiều, bởi vì cậu đã linh cảm trước sự lạnh nhạt và xa lánh của cô, cũng hiểu rõ hai người có rất nhiều chuyện khác biệt. Sở thích hai bên không giống nhau, trống đánh xuôi kèn thổi ngược, bản thân luôn nhân nhượng dỗ dành cô khiến cậu thật sự rất mệt. Xét về phương diện này, cậu cảm thấy chia tay với cô cũng không phải chuyện gì quá tệ hại. Nhưng, thật sự chia tay rồi cậu lại cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi cuộn lên từ tận đáy lòng. Vì chuyện này đồng nghĩa với việc rồi đây cậu lại sắp phải quay cuồng trong những cuộc xem mặt, giao thiệp, làm quen mà ba mẹ, bạn bè bày sẵn, sau đó có thể lại chia tay. Mấy năm qua, những cuộc xem mặt cứ xoay vòng như xa luân chiến, chiến hết năm này qua năm khác không thấy có mảy may thắng lợi, cậu thật sự chán nản cùng cực.

Tinh thần đang suy sụp thì Chu Minh Vũ gọi điện tới "báo tin vui": "Mộc Mộc, báo cho cậu một tin tốt lành, hóa ra Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục chẳng có chuyện gì cả. Bao nhiêu năm nay cô ấy vẫn một thân một mình, hơn nữa cô ấy cũng rất nhớ cậu. Cậu biết không? Nghe Vu Thiến kể giờ trong điện thoại cô ấy vẫn giữ số điện thoại từ thời cậu học ở trường quân đội đấy! Dẫu chưa từng gọi cho cậu một lần nhưng chưa hề xóa đâu."

Việc Tần Chiêu Chiêu vẫn giữ số điện thoại kia, Lâm Sâm đã biết từ lâu, vẫn coi đó như một niềm ấm áp giấu kín trong lòng. Nhưng chuyện của cô

https://thuviensach.vn

và Kiều Mục, lần đầu tiên cậu nghe nhắc tới, vô cùng kinh ngạc. “Cái gì? Cô ấy và Kiều Mục không có gì? Không phải hai người từng yêu nhau sao?”

Chu Minh Vũ thêm mắm dặm muối vào tin tức của Vu Thiến kể rồi lại kể một lượt cho Lâm Sâm: “Thật ra Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục chỉ là bạn tốt thôi. Tốt nghiệp đại học xong cô ấy rời Thượng Hải tới Thâm Quyến luôn. Lần đi Hạ Môn với Kiều Mục năm 2008 là lần đầu hai người gặp lại nhau sau bốn năm. Năm 2009 Kiều Mục kết hôn rồi, cô dâu là bạn đại học của Tần Chiêu Chiêu, nghe nói chuyện hai người đó cũng do cô ây làm mối.”

“Mộc Mộc, cậu hiểu rồi chứ? Từ đầu đến cuối, Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục không hề có chuyện yêu đương, hai người họ chỉ là bạn tốt mà thôi.”

Lâm Sâm cực kỳ bất ngờ, hóa ra Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục chỉ là bạn tốt với nhau, vậy tại sao khi cậu hiểu nhầm quan hệ hai người thì cô lại không hề phủ nhận, còn bày ra thái độ nước đôi lập lờ?

“Hôm họp lớp xong cậu đưa cô ấy về có nói gì không? Vu Thiến kể sau hôm ấy Tần Chiêu Chiêu gọi ngay cho cô ấy, dặn nhất định không được nói cho cậu biết thực ra cô ấy và Kiều Mục chỉ là bạn bè. Tần Chiêu Chiêu không cố tình giấu giếm cậu, chẳng qua không muốn ảnh hưởng đến quan hệ của cậu và Đồng Đồng mà thôi. Thực ra, mình hoàn toàn có thể hiểu được hành động cô ấy. Lần họp lớp ấy thực ra mình cũng không muốn để cậu tiếp xúc nhiều với Tần Chiêu Chiêu. Bạn bè anh em bao nhiêu năm với nhau, mình còn lạ gì cậu! Mình biết trong lòng cậu vẫn còn lưu luyến chưa quên cô ấy, mình sợ cậu với cô ấy lại tình cũ không rủ cũng đến, cho nên lần họp lớp ấy mình cản không để mọi người nói mãi cái chuyện Chiêu Chiêu Mộc Mộc.”

https://thuviensach.vn

Lâm Sâm chấn động, đột nhiên nhớ lại lần cuối cùng gặp Tần Chiêu Chiêu ở Tiểu Thành. Lần đó ở nhà cô, ban đầu hai người còn nói chuyện vô cùng vui vẻ, rất tâm đầu ý hợp, có điều đến cuối không khí đột nhiên chùng xuống. Lúc cậu hỏi rốt cuộc giữa cô và Kiều Mục đã xảy ra chuyện gì, cô dùng một giọng vô cùng lạnh nhạt để trả lời: "Bất kể mình với Kiều Mục có chuyện gì cũng không liên quan tới cậu."

Lúc ấy, những lời này như búa thép nặng nề giáng xuống trái tim cậu, lòng đau đớn rung lên hết đợt này đến đợt khác. Phải rồi, có liên quan gì tới cậu đây? Cậu lấy tư cách gì mà hỏi? Trong mắt cô, tất cả mọi chuyện của cô có liên quan gì tới cậu đây? Sao cậu hỏi nhiều như thế làm gì, đúng là xen vào việc người khác."

Tình huống hôm đó, tới giờ mới biết nguyên nhân, vì sao cô lạnh lùng không chút khách sáo mà nói chuyện với cậu như vậy. Đây vốn dĩ không phải thái độ xử sự của cô, chẳng qua chỉ vì làm thế để cắt đứt mà thôi, hóa ra chỉ là cô muốn cẩn thận đề phòng. Chu Minh Vũ có tính cách qua loa, thô lỗ còn có ý muốn hướng mọi người tránh chủ đề Chiêu Chiêu Mộc Mộc, huống hồ là con người cẩn trọng, tinh tế như cô. Có lẽ cô đã sớm cảm nhận được rằng tình cảm của cậu dành cho cô vẫn chưa buông, vì thế cô mới cô tình né tránh, không tiếc những lời tàn nhẫn để tạo khoảng cách.

Nghĩ thông suốt những chuyện này rồi, những cảm xúc đang chìm sâu của Lâm Sâm lại tăng vọt. Nỗi phiền não mà Đồng Đồng mang tới trong nháy mắt tan biến như mây khói. Nếu như đúng như lời Chu Minh Vũ nói, Vu Thiến làm mối Tần Chiêu Chiêu với cậu chắc tới chín phần, thì đây hẳn là chuyện vừa lòng đẹp ý, mãn nguyện nhất trong hai mươi tám năm đời cậu.

Tuy Chu Minh Vũ đã cam đoan sẽ không có vấn đề gì nhưng Lâm Sâm vẫn cảm thấy bất an, lo lắng. Bất kỳ chuyện gì, nhất là chuyện cậu chân thành, khao khát muốn thành sự thật nhất, nếu chưa thể thành sự thật rõ

https://thuviensach.vn

ràng thì trong lòng không cách nào có thể an ổn, bình thản được. Càng là chuyện mình chú tâm để ý thì lại càng hồi hộp; càng hy vọng sẽ càng hốt hoảng, lo lắng, sợ sẽ có chuyện không vui.

Lâm Sâm không sao yên lòng, ngồi chờ quá nửa buổi tối, Vu Thiến rốt cuộc cũng gọi điện tới, vừa nghe tiếng cô ngập ngừng, lưỡng lự, Lâm Sâm biết ngay có chuyện gì đó không ổn.

Sau Tết âm lịch, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, Tần Chiêu Chiêu đã có thể kiếm được bạn trai. Đây thật giống như một trò đùa, nhưng cuối cùng vẫn là sự thật. Bao nhiêu năm không gặp được người mình thích, cuối cùng đúng lúc cậu muốn theo đuổi cô thì lại có tin cô vừa gặp được bạn trai. Trái tim cậu như rơi vào giữa nước đá, đông cứng lại khiến cả người khẽ run lên.

Vận mệnh như thể muốn trêu chọc con người, mỗi khi con người đang hy vọng mãnh liệt thì thất vọng lại như Thái Sơn áp đỉnh mà giáng xuống. Thế giới bỗng nhiên tối sầm, ánh sáng dần dần tiêu tán.

Lâm Sâm không ngờ Tần Chiêu Chiêu lại nhắn tin cho mình, tuy chỉ là một câu đơn giản thôi, nhưng một lời "hy vọng cậu vẫn ổn" lại ẩn chưa biết bao nhiêu sự quan tâm mà cô không nói ra. Lòng nhất thời ấm áp, là dòng nước nhu tình ấm áp đang lan tràn.

Cậu đáp lại, rồi cô cũng trả lời, cậu trả lời lại… Tin nhắn qua lại, như cánh chim nhỏ đem hết những lời cậu vẫn giấu kín trong lòng chắp cánh bay đi. Cuối cùng cậu không nhọn được, cho phép mình thổ lộ vài lời:

"Chiêu Chiêu này, có thể chúng ta thực sự không có duyên phận nhỉ? Ngày trước mình từng nghĩ, nếu không có Kiều Mục, hẳn cậu sẽ thích mình. Có điều, quanh đi quẩn lại bao nhiêu năm như vậy, cậu không thể đến với Kiều Mục nhưng mình vẫn không có cơ hội giành được cậu. Ngày trước Đồng Đồng từng kể cho mình nghe một câu chuyện, một truyền thuyết của

https://thuviensach.vn

Hàn Quốc, rằng nếu hai người nào đó bỏ lỡ duyên phận ở kiếp này thì hai mươi lăm triệu năm sau có thể sẽ gặp lại nhau. Chiêu Chiêu này, nếu truyền thuyết này có thật, hai mươi lăm triệu năm sau, hy vọng mình và cậu có thể hữu duyên hữu phận."

Mấy hôm nay, lòng Tần Chiêu Chiêu luôn rất loạn.

Tối hôm đó, Vu Thiến gọi tới càng khiến lòng cô loạn hơn, vì cô ấy nhắc lại những chuyện xưa. "Chiêu Chiêu, mình biết mình không nên xen vào việc của cậu, nhưng có vài điều muốn nói, cuối cùng thấy vẫn nên nói cho cậu. Mình cảm thấy hẳn cậu vẫn nghiêm túc lo lắng, suy xét chuyện chung thân đại sự của bản thân. Cậu mới quen biết bạn trai có ba tháng thôi sao? Mình không tin ba tháng ấy cậu và anh ta có thể vun đắp được bao nhiêu tình cảm. Nếu tình cảm của cậu và anh ta không sâu sắc, cậu đừng ngại suy xét tới Mộc Mộc. Cậu ấy thích cậu từ hồi trung học, bao nhiêu năm như vậy trong lòng vẫn còn cậu. Nếu giờ cậu và Kiều Mục nên duyên thì không nói, dù sao cậu cũng thích Kiều Mục bao nhiêu năm rồi. Nhưng giờ bạn trai cậu chỉ là một người cậu mới quen ba tháng. Nếu cậu nói chuyện hôn nhân với anh ta được, sao lại không thể tính tới Mộc Mộc? Dù sao quen biết nhau lâu còn hơn mới quen biết sơ sơ phải không?"

Lòng Tần Chiêu Chiêu rối như tơ vò. "Vu Thiến, sao tự nhiên cậu lại nói với mình những lời này?"

"Vì hôm nay mình gặp Chu Minh Vũ, có ngồi chuyện gẫu với cậu ấy một chút, bọn mình đều thấy tiếc cho Mộc Mộc. Vẫn là chuyện ấy, nếu cậu với Kiều Mục nên duyên thì chẳng ai nói làm gì. Nhưng để một người mới quen cậu có ba tháng có được cậu, bọn mình đều không phục cho Mộc Mộc. Phải rồi, cậu cũng đừng hiểu nhầm, mình không có ý làm thuyết khách cho Mộc Mộc đâu. Cái cậu đó cậu còn lạ gì nữa, chỉ chết vì sĩ diện, đến trước mặt Chu Minh Vũ mà còn làm như không có chuyện gì."

https://thuviensach.vn

Tính cách của Lâm Sâm thế nào, sao Tần Chiêu Chiêu lại không biết chứ? Hôm ấy cô không đáp lại tin nhắn kia, cậu cũng không nhắn thêm nữa. Giống như lúc cô tránh vì biết cậu và Đồng Đồng đang qua lại, giờ cậu đã biết quan hệ của cô và Hạng Quân nên cũng cẩn thận tránh đi. Cả hai đều không muốn làm gì ảnh hưởng đến cuộc sống của người kia, đây mới là thái độ lý trí của người trưởng thành, chín chắn.

Cái gọi là đã yêu sẽ không tiếc làm bất cứ chuyện gì thật ra chỉ là một sự ích kỷ. Thực lòng yêu một người, không phải nhất quyết đoạt lấy bằng mọi giá, mà là tôn trọng quyết định của người ấy. Nếu người ấy không chọn mình, chắc chắn là có nguyên nhân. Không thể chấp nhận điều này, lấy danh nghĩa chữ YÊU mà tranh đoạt, giành giật, đến khi đoạt được mới thôi thực chất chỉ là một thứ tâm lý chiếm hữu hạn hẹp, tuyệt đối không phải tình yêu.

Đêm nay Vu Thiến gọi điện nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ, chủ yếu nhắc lại những chuyện trước kia. Năm ấy, tình cảm Lâm Sâm dành cho Tần Chiêu Chiêu đã khiến tất cả đám con gái lớp Xã hội 3 phải cảm động, đến giờ Vu Thiến nhắc lại vẫn còn cảm thấy rất xúc động: "Đúng là tình cảm thời học trò là ngây thơ, chân thành nhất. Chiêu Chiêu, mình dám chắc cả đời này cậu không thể tìm được ai yêu cậu như Mộc Mộc nữa đâu. Hai người đã tốt nghiệp mười năm không gặp lại mà cậu ấy vẫn không thể quên được cậu. Trong lòng cậu ấy, vẫn cảm thấy cậu là người tuyệt nhất."

Vẫn cảm thấy cậu là người tuyệt nhất… Mấy lời này rót vào tai, dừng ở trong tim, hai mắt Tần Chiêu Chiêu nhất thời đỏ hoe.

"Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng thâu đâm, ai người em yêu dấu…

Hoa không còn nở rộ, tình tràn như biển khơi, nếu em còn nhớ tôi, vì sao một mình ngậm ngùi?"

https://thuviensach.vn

Năm ấy, sau khi Kiều Mục rời trường trung học thực nghiệm chuyển tới Thượng Hải, bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* này đã từng bầu bạn với cô không biết bao nhiêu ngày dài, đêm thâu. Có những lúc cô cảm thấy bài hát này tực như viết cho cô, là khúc ngâm vịnh dai dẳng suốt tình duyên nửa đời của cô. Có điều hôm họp lớp thấy chuông điện thoại của Lâm Sâm cũng vang lên giai điệu quen thuộc này, cô mới biết hóa ra bài hát này này không phải của riêng cô. Bao nhiêu năm như vậy, trong lòng Lâm Sâm vẫn khắc ghi bài hát này, vẫn triền miên dai dẳng ôm ấp, lưu giữ một thứ "tình chưa đổi dời, dẫu em đã rời xa".

"Vu Thiến, đừng nói nữa."

Tiếng thỉnh cầu yếu ớt vang lên khiến Vu Thiến trầm mặc một lát. "Mình xin lỗi, có lẽ là mình lắm lời. Cậu đã chọn Hạng Quân, mình còn nhiều lời chỉ khiến cậu thêm khó xử. Được rồi, mình không nói nữa, cậu cứ coi như chưa nghe thấy gì nhé!"

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu mất ngủ, trằn trọc xuôi ngược suốt đêm. Sáng dậy đi làm, tinh thần mệt mỏi rã rời, hai bên thái dương thấy đau đau. Rốt cuộc năm tháng không buông tha con người, tuổi mười bảy, mười tám đêm có ngủ không ngon thế nào, sáng dậy chỉ cần rửa mặt nước mát là lại tỉnh táo như thường. Đến giờ vẫn không sao khá hơn được, đến trưa thì không chịu nổi nữa, đầu càng lúc càng đau. Chị Lưu thấy sắc mặt cô tệ quá liền hỏi có phải cô bị ốm không, có cần đi khám không. Cô nói không cần, chẳng qua tối không ngủ được nên giờ đau đầu thôi.

"Nếu đau quá thì em xin về nghỉ đi. Đúng rồi, gọi điện cho Hạng Quân để anh ấy qua đón em."

Tần Chiêu Chiêu không muốn gọi. Hạng Quân bình thường rất bận rộn, hơn nữa con trai anh sắp thi đại học. Nhà có người sắp thi đại học, bao

https://thuviensach.vn

nhiêu lo lắng của Hạng Quân và ba mẹ đều đổ dồn lên Hạng Hiểu Đông. "Không cần đâu, chỉ bệnh xoàng thôi mà, gần đây anh ấy rất bận rộn, chắc không rảnh đâu."

"Rảnh hay không rảnh thì cũng phải gọi điện hỏi một câu chứ! Em không gọi để đấy chị gọi!"

Chị Lưu không đợi phân trần, gọi điện thẳng cho Hạng Quân. Gọi xong liền cười dài. "Cái ông Hạng Quân này, đúng là có chuyện rồi cũng biết rút ra bài học. Giờ đã biết cách quan tâm đến vợ tương lai rồi. Vừa mới nghe bảo em không khỏe đã sốt sắng nói sẽ qua đây đón em đi khám."

Hạng Quân lài xe tới đón Tần Chiêu Chiêu, cô khăng khăng không đi bệnh viện, anh đành dừng ở hiệu thuốc, mua mấy loại thuốc cho cô mang về uống. "Anh hỏi kĩ rồi, thuốc này chữa đau đầu rất tốt, không có tác dụng phụ đâu. Còn đây là mấy hộp thuốc an thần, sẽ dễ ngủ hơn, em uống vào sẽ ngủ được."

Anh ân cần quan tâm như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích. "Cảm ơn anh!"

"Cảm ơn gì chứ, quan tâm chăm sóc em là trách nhiệm của anh mà. Chiêu Chiêu, gần đây công việc của anh bận rộn, lại phải lo cho Hiểu Đông thi đại học nên không có thời gian dành cho em, hy vọng em hiểu và bỏ qua cho anh. Xong đợt này mình cùng đi Trương Gia Giới chơi vài hôm được không? Chỗ ấy cũng gần Tiểu Thành quê em, mình có thể về thăm ba mẹ em luôn. Anh đã gọi điện cho ba mẹ em nhiều lần rồi, cũng nên mau mau dành chút thời gian về gặp hai bác."

Tần Chiêu Chiêu tránh nặng tìm nhẹ. "Anh cứ xong đợt bận rộn này đi đã, qua đợt này rồi tính tiếp!"

https://thuviensach.vn

“Chiêu Chiêu, hôm nay em không khỏe, hay là trưa nay về nhà anh ăn cơm đi. Hôm nay cô giúp việc làm canh gà hầm nhân sâm, mẹ bảo anh đón em qua ăn cơm đấy.”

“Em không đi đâu, em không khỏe, chẳng muốn ăn gì cả, giờ chỉ muốn về ngủ một giấc thôi. Anh cảm ơn bác gái hộ em.”

Tuy người ở Hạng gia đều đối xử rất tốt với Tần Chiêu Chiêu nhưng nhà người ta không thể như nhà mình được, vẫn là tới làm khách, phải bày ra gương mặt xã giao. Giờ đầu đau, người mệt, tâm tình rối bời, cô thật sự không muốn phải gượng cười đi ăn cơm.

“Vậy được rồi, để hôm khác vậy, anh đưa em về nghỉ trước.” Sau chuyện Tần Chiêu Chiêu không vui vì coi chuyện Hạng Quân ở quán cà phê là hành động thiếu tôn trọng, anh luôn cố gắng làm mọi việc theo ý cô. Cô không muốn tới, anh sẽ không ép.

Chương 22

Về nhà uống thuốc và tranh thủ ngủ một giấc, khi tỉnh dậy, Tần Chiêu Chiêu không còn đau đầu nhưng phiền não không hề giảm chút nào. Lòng tựa lưới tơ, trăm ngàn nút thắt.

Lâm Sâm, Hạng Quân, Hạng Quân, Lâm Sâm… hai cái tên này cứ luẩn quẩn lặp đi lặp lại trong lòng cô. Bên này là người nghĩa nặng tình sâu với cô suốt thời niên thiếu, bên kia là người cô chuẩn bị bàn chuyện cưới hỏi, gắn bó cả đời. Cả hai đều là những người đàn ông tốt, cô không muốn làm tổn thương bất kỳ ai. Xét theo tình cảm hiện tại, có lẽ cứ xuôi theo những gì đang có là biện pháp hợp lý nhất. Dù sao cô cũng chưa từng bắt đầu với

https://thuviensach.vn

Lâm Sâm, còn với Hạng Quân thì khác. Có điều, cứ nghĩ tới Lâm Sâm là lòng cô lại vẩn lên trăm nghĩ ngàn suy, rối như tơ vò.

Phiền não lớn nhất của con người thường xuất phát từ việc nhất định phải đối mặt với sự lựa chọn, người phải lực chọn vĩnh viễn đau khổ hơn người không bao giờ phải chọn lựa. Nếu trước mắt chỉ có một con đường để đi, không còn lựa chọn nào khác, tất cả mọi người sẽ phải cam chịu số mệnh, quyết chí tiến lên tới cùng, là vui là khổ là mừng là lo đều không thể thở than, oán thán. Nhưng nếu trước mắt có mấy con đường có thể đi, ai rồi cũng sẽ cảm thấy do dự, khó xử… Phải chọn làm sao? Chọn như thế nào? Đi đường này rồi tương lai có hối hận hay không? Hay là, không đi theo đường này rồi tương lai lại càng hối hận?

Đứng giữa ngã ba cuộc đời, Tần Chiêu Chiêu lưỡng lự và băn khoăn không biết phải làm sao. Một mình không thể đưa ra chủ ý riêng, không thể quyết định, cô đành tâm sự với bạn bè.

Lúc chỉ có mình Hạng Quân để lựa chọn, Đàm Hiểu Yến không hề do dự đưa ra lời khuyên. Có điều, tới giờ có những hai lựa chọn thì chính Đàm Hiểu Yến cũng ngập ngừng: “Chuyện này… thật khiến người ta… Giờ mình cũng không tiện nói gì, cho dù mình có khuyên cậu chọn ai, nhỡ đâu sau này cậu sống không hạnh phúc, chẳng phải lại thành lỗi của mình sao?”

Cũng may làm bạn bao nhiêu năm, nghĩ ngợi kĩ lưỡng xong, Đàm Hiểu Yến thành thật nêu ý kiến: “Chiêu Chiêu, chuyện này cậu chỉ có thể tự hỏi lòng cậu thôi. Rốt cuộc cậu muốn đi cùng ai, trong lòng cậu sẽ rõ nhất. Có điều, hiện tại chính bản thân cậu cũng không biết trong lòng mình muốn gì, nên cậu mới đắn đo, khó xử như vậy. Cậu đừng vội vàng, vẫn còn thời gian mà! Hạng Quân muốn nhanh chóng về quê thăm ba mẹ cậu, giờ cậu cứ tránh thủ nghĩ cho kĩ một chút, nghĩ thật rõ ràng, lúc nào chưa thể xác định được rõ ràng thì đừng đưa anh ấy về nhà vội.”

https://thuviensach.vn

Hàn huyên với Đàm Hiểu Yến một lúc, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Lần này cô không gọi điện cho Tạ Á, gần đây Tạ Á cũng có nhiều chuyện phiền lòng. Tổng giám đốc Chương vẫn sống với cô bị thanh tra về vấn đề kinh tế, mà mẹ cô lại vừa phát hiện mắc ung thư tuyến vú, giờ đang làm phẫu thuật ở Thượng Hải. Tần Chiêu Chiêu không muốn làm phiền Tạ Á.

Tối hôm đó, Kiều Mục bất ngờ nhắn tin QQ cho cô: "Hôm nay đưa Thanh Dĩnh tới bệnh viện khám thai mình có gặp Tạ Á, cô ấy kể giờ cậu có bạn trai rồi. Chúc mừng cậu nhé! Khi nào kết hôn nhất định phải thông báo cho mình đấy, mình cam đoan sẽ tới uống rượu mừng của hai người."

Sự quan tâm và lời chúc của Kiều Mục như dòng nước ấm áp tan trong lòng Tần Chiêu Chiêu. "Kiều Mục, cảm ơn cậu nhé!"

"Tần Chiêu Chiêu này, cuối cùng cậu cũng có thể tìm được người thích hợp với cậu, mình cũng mừng cho cậu. Trước kia mình chưa bao giờ hỏi cậu về chuyện tình cảm vì mình không biết bản thân có còn là vướng mắc của cậu hay không, vì thế mình thường tránh đề cập tới vấn đề nhạy cảm này. Đến giờ cậu đã có bạn trai rồi, mình nghĩ hẳn cậu cũng đã buông bỏ được những chuyện trong quá khứ. Rốt cuộc mình cũng có thể thẳng thắn bàn về chuyện tình cảm với cậu, thẳng thắn chúc phúc cho cậu."

Những lời chân thành của Kiều Mục càng khiến Tần Chiêu Chiêu lo lắng hơn. "Chuyện đã qua mình cũng buông bỏ rồi, sau này chúng ta không cần phải cố tình tránh né chủ đề này nữa."

"Bạn trai cậu thế nào? Nhất định là một người đàn ông tốt nhỉ, nếu không cậu đâu có chọn anh ấy."

"Thực sự anh ấy là một người rất tốt, có điều…" Bàn tay Tần Chiêu Chiêu do dự đặt trên bàn phím, không biết có nên nói tiếp với Kiều Mục

https://thuviensach.vn

hay không. Chuyện về Hạng Quân, về Lâm Sâm, về những suy nghĩ rối rắm trong lòng cô, tất cả những chuyện này, nói ra có phải là đang nói lăng nhăng hay không? Liệu cậu có thời gian mà nghe cô tỉ tê rõ ngọn ngành chăng?

"Sao vậy? Có chuyện gì à?"

"Ừ, gần đây lòng mình rối bời."

"Có thể kể cho mình nghe không? Biết đâu mình có thể giúp gì cho cậu."

Tần Chiêu Chiêu chọn những điều mấu chốt để kể cho Kiều Mục nghe: "Bạn trai mình là một người tốt, anh ấy muốn cuối năm bọn mình kết hôn, có điều tới giờ mình vẫn chưa dứt khoát quyết tâm đến với anh ấy. Mình rất do dự không biết nên làm sao bây giờ."

"Chiêu Chiêu này, mình không biết vì sao cậu lại chưa thể hạ quyết tâm kết hôn với anh ấy, nhưng hẳn cậu có lý do riêng. Kết hôn là chuyện chung thân đại sự, nếu cậu còn do dự nghĩa là chuyện hôn nhân này chưa thật sự khiến cậu hài lòng. Nếu thế, tốt nhất là cậu nên dứt khoát từ bỏ luôn, nếu không, ít nhất hãy lùi ngày tổ chức đám cưới lại, cho bản thân thêm một chút thời gian cẩn thận suy nghĩ, tránh để tương lai phải hối hận."

Kiều Mục là người ngoài cuộc nên câu có thể dễ dàng loại bỏ hết các tiểu tiết rườm rà để đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. "Nếu cậu cảm thấy chưa thật hài lòng với cuộc hôn nhân này ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng gượng ép bản thân làm gì, càng đừng vì cần lấy chồng nên mới kết hôn. Hôn nhân là chuyện quan trọng nhất trong đời người, tìm kiếm cho mình một người bầu bạn suốt nửa đời sau, nhất định phải thật cẩn trọng."

"Kiều Mục, mình muốn hỏi một chút. Cậu cảm thấy một người bạn đời tương lai cần những gì?"

https://thuviensach.vn

“Cái này mỗi người sẽ có tiêu chuẩn riêng của bản thân. Nhưng nếu hỏi ý kiến cá nhân mình thì mình cảm thấy đối tượng lý tưởng nhất là tuổi tác xấp xỉ nhau, gia cảnh tương đương, tính cách tương tự, và tương đồng về mặt sở thích.”

Kiều Mục còn cẩn thận giải thích cho Tần Chiêu Chiêu suy nghĩ của cậu về “bốn điều tương tự” này.

Tuổi tác sấp xỉ nhau, tức là về phương diện tuổi tác đừng kém hay hơn nhau quá nhiều. Chồng già vợ trẻ hay tình chị em tuy luôn có những thời khắc ngọt ngào nhưng sự khác biệt về tuổi tác sẽ gây ra nhiều sự khác biệt khác, đây có thể trở thành vấn đề lớn trong cuộc sống hôn nhân sau này.

Gia cảnh tương đương, nói thẳng chính là môn đăng hộ đối. Tuy hiện này rất nhiều người trẻ cho rằng quan niệm môn đăng hộ đối là thứ cổ hủ nhưng thực ra quan niệm này vẫn có tính hợp lý riêng của nó. Bởi vì, hai người sinh trưởng trong hai gia đình có điều kiện không khác nhau nhiều sẽ có sự tương đồng về thói quen sinh hoạt và các quan niệm giá trị, như vậy sẽ dễ dàng gần gũi nhau hơn.

Tính cách tương tự, nghĩa là tính tình đừng khác nhau nhiều quá. Mặc dù có người nói sự khác biệt thì có thể bổ sung lẫn nhau. Nếu một người thích yên tĩnh, người kia ưa náo nhiệt; người này cần chút an tĩnh để đọc sách, nghe nhạc mà người kia lại kéo một đám bạn về đánh bài chơi mạt chược… không hợp nổi nhau như vậy thì nhà đó chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện thái bình được.

Còn tương đồng về sở thích nghĩ là hai người có chung sở thích với nhau, người cùng chung sở thích sẽ tìm được nhiều tiếng nói chung trong sinh hoạt hơn.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ của Kiều Mục về "bốn điều tương tự" chỉ khiến Tần Chiêu Chiêu thở dài. Cô và Hạng Quân riêng điều thứ nhất không thể đáp ứng được. Anh hơn cô mười hai tuổi, con trai anh chỉ kém cô mười tuổi. Tuy mỗi lần gặp nhau Hạng Hiểu Đông luôn lễ phép gọi cô là "dì" nhưng tiếng "dì" này vẫn làm cô xấu hổ.

"Đương nhiên đây chỉ là quan điểm của cá nhân mình, nói để cậu tham khảo thôi. Chiêu Chiêu, chuyện của cậu và bạn trai vẫn phải do cậu tự cẩn thận suy tính. Được rồi, mình hôm nay chỉ nói tới đây được thôi, mình đi ăn cơm với Thanh Dĩnh đây."

"Cảm ơn Kiều Mục, mình sẽ suy nghĩ cẩn trọng. Cho mình gửi lời hỏi thăm Thanh Dĩnh nhé!"

Chat QQ với Kiều Mục xong, tâm tình đang rối bời của Tần Chiêu Chiêu khá hơn nhiều. Tuy cô vẫn chưa thể xác định được rõ ràng mình nên chọn ai nhưng cô đã có thể chắc chắn không thể vội vã kết hôn với Hạng Quân, cần cho mình thêm chút thời gian để cẩn thận suy xét lại.

Chiều hôm đó, Tần Chiêu Chiêu đang nấu mì tôm thay cơm tối thì Hạng Quân tới gõ cửa. Vừa vào nhà, ngửi thấy mùi mì tôm anh liền hỏi: "Anh biết em sẽ không cơm nước cẩn thận mà, người đã không khỏe sao có thể ăn mì tôm được chứ? Đi, chúng ta ra ngoài ăn gì đó."

Anh dắt cô tới một nhà hàng chuyên các món hấp, tất cả các món ở đây đều được hấp chín, giữ được trọn vẹn nước, hương vị và chất dinh dưỡng trong đồ ăn. Đồ ăn ở đây quả thực rất ngoan, tuy Tần Chiêu Chiêu không ăn được nhiều nhưng vẫn cố gắng nuốt hết một bát cơm.

Suốt bữa cơm, điện thoại di động của Hạng Quân không ngừng rung. Liên tục có người gọi đến tìm anh, cô nghe ra tối nay anh phải tăng ca,

https://thuviensach.vn

trong lòng cảm thấy không an tâm. “Anh bận thế thì không cần tới đưa em đi ăn đâu, em ở nhà ăn mì cũng được. Trước kia em vẫn vậy mà.”

“Trước kia là trước kia, giờ em là bạn gái của anh, anh phải chăm sóc em cẩn thận. Chiêu Chiêu, trước kia anh không được tốt về mặt này, sơ sót với người thân, kết quả là đổ vỡ hạnh phúc gia đình. Phạm lỗi như vậy một lần là đủ rồi, anh không muốn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ nữa. Công việc còn bận rộn, nhưng chỉ cần có thể tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi, anh sẽ tới thăm em.”

Rõ ràng Hạng Quân rất nghiêm túc với cuộc hôn nhân thứ hai. Lòng Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm động, tuy lúc trước xác định chuyện yêu đương với Hạng Quân là chấp nhận cúi đầu trước hiện thực nhưng cô không thể không thừa nhận, hiện thực này không hề bạc đãi cô. Càng tiếp xúc lâu, cô càng thấy đây là một người đàn ông đáng tin cậy. Ngoại trừ việc lớn hơn cô một giáp và có một cậu con trai mười tám tuổi, những mặt khác Hạng Quân đều không tệ.

Đem so sánh, những nhược điểm của Hạng Quân lại đúng là ưu điểm của Lâm Sâm. Lâm Sâm trẻ tuổi, chưa từng kết hôn, không có con riêng, hơn nữa, tình cảm của cậu dành cho cô bao năm chưa thay đổi. Giữa thời đại mà tình yêu dần dần thành món ăn liền như hiện nay thì một người đàn ông si tình như vậy thật hiếm gặp. Nếu mười năm nay Lâm Sâm không sống trong hoàn cảnh đặc thù là quân ngũ, có lẽ thứ tình cảm ngây thơ ấy cũng không thể duy trì lâu đến thế. Nhưng chung quy, cô và Lâm Sâm đã cách biệt mười năm đằng đẵng, người mà cô quen thuộc, thấu hiểu vẫn là Lâm Sâm của thời niên thiếu đã xa. Lâm Sâm của mười năm sau tuy đã đánh thức lại trong cô rất nhiều tình cảm tốt đẹp ngày trước nhưng những cuộc gặp ngắn ngủi, những cảm giác thoáng qua ấy không thể đảm bảo cho điều gì, đến khi ở lâu bên nhau lại là chuyện khác. Nếu thật sự lựa chọn cậu, liệu hai người có thể hòa hợp được như trong tưởng tượng hay không? Cô hoàn toàn không biết.

https://thuviensach.vn

Đêm đó Tần Chiêu Chiêu lại trằn trọc không ngủ. Hạng Quân, Lâm Sâm, Lâm Sâm, Hạng Quân, hai cái tên xung đột trong đầu cô. Hai người này, rốt cuộc ai mới là người có thể nắm tay cô đi nốt phần đời còn lại? Cô thấy thật mù mịt…

Chương 23

Thời gian trôi từng ngày, từng ngày trong nỗi giày vò của Tần Chiêu Chiêu, kỳ thi đại học đến rồi đi. Hạng Hiểu Đông cảm thấy bản thân thi không tệ, ước chừng điểm khá tốt. Ưu tư dồn nén, tích tụ bao nhiêu ngày cuối cùng cũng có thể thanh tĩnh lại, cậu và bạn học hẹn nhau đi Lệ Giang chơi.

Bóng cây ngày một dày, ánh mặt trời cũng ngày càng chói chang. Gần đây, hôm nào Hạng Quân cũng ngày hai buổi đưa đón Tần Chiêu Chiêu đến chỗ làm, bớt cho cô nỗi khổ phải đối phó với ánh mặt trời gay gắt như thiêu đốt. Mấy cô sinh viên nữ làm thêm vô cùng ngưỡng mộ cô vì có được một người bạn trai điều kiện tốt mà đối xử với cô cũng thật tốt. Trong đó có một nữ sinh còn nhờ cô giúp chọn xem trong số bạn bè của Hạng Quân có ai thích hợp để giới thiệu cho mình. Điều kiện chủ yếu có nhà, có xe, không vay nợ gì, chỉ cần đạt đủ ba điều kiện, tuổi tác hay đã từng kết hôn hay chưa không quan trọng. Nhiều tuổi một chút có sao, đã từng có vợ hay vợ chết hoặc có con rồi cũng không vấn đề gì. Chỉ cần có điều kiện vật chất tốt, tình cảm có thể từ từ vun đắp.

Tần Chiêu Chiêu cười khổ. “Chi bằng nhường luôn bạn trai của chị cho cô đi, đúng hợp yêu cầu của cô rồi.”

https://thuviensach.vn

Cô sinh viên kia cũng nửa đùa nửa thật cười cười. “Được đấy, chị có làm thật không? Nếu chị thật sự muốn nhường thì em muốn thật đấy. Nói thật, bạn trai chị có sức hấp dẫn của đàn ông trưởng thành, cực kỳ hấp dẫn mấy cô gái trẻ.”

Cô sinh viên này sinh năm 1990, năm nay mới hai mươi tuổi, nhỏ bằng nửa tuổi Hạng Quân nhưng không hề để ý tới sự chênh lệch tuổi tác, chỉ luôn miệng nói thích sức hấp dẫn của những người đàn ông chín chắn. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết của đàn ông chín chắn là cơ sở kinh tế miễn bàn. Nếu đây là một ông chú trung niên mặc áo bảo hộ xanh đạp xe ba gác chở hàng ngoài đường, đảm bảo cô sẽ chẳng bao giờ thèm liếc mắt.

Cái gọi là sức hấp dẫn của người đàn ông chín chắn, trưởng thành mà các cô gái thường ái mộ thực chất có được do họ có vẻ trẻ hơn tuổi thật và nhờ có điều kiện kinh tế vững chắc. Các cô gái xinh đẹp, trẻ trung tình nguyện yêu đàn ông trung niên nếu không phải vì danh chắc chắn vì lợi. Tất cả chủ yếu do vầng hào quang danh lợi phủ xuống. Chẳng có cô gái xinh đẹp nào đi yêu một ông già không danh tiếng cũng chẳng mang lại lợi lộc gì.

Tần Chiêu Chiêu còn do dự vì vấn đề tuổi tác và con riêng của Hạng Quân, vậy mà cô gái sinh năm 90 này lại hoàn toàn không cố kỵ gì, cô chỉ còn biết cười khổ.

Hạng Quân cực kỳ ghét những cô gái trẻ tôn sùng chủ nghĩa vật chất một cách trắng trợn như vậy. “Tìm người yêu là nói về chuyện trái tim, chuyện tình cảm; chẳng hiểu mấy cô gái trẻ này ra làm sao nữa, cô nào cô nấy đều nói chuyện tiền nong đầu tiên. Người có tiền cũng không phải thằng ngốc, đã biết rõ các cô chỉ muốn có tiền thì còn muốn các cô hay không? Ít nhất thì anh đây cũng không cần.”

Câu “tìm người yêu là nói chuyện trái tim, chuyện tình cảm” của Hạng Quân khiến Tần Chiêu Chiêu rung động. Đạo lý này vốn đơn giản, vậy mà

https://thuviensach.vn

càng lúc càng có nhiều người không hiểu, đầu tiên vẫn là để ý tới những yếu tố linh tinh bên ngoài như nghề nghiệp, thu nhập, có xe, có nhà, tài khoản ngân hàng… Đồng thời, cô cũng cảm thấy hổ thẹn với chính mình, bởi vì trước kia cô đồng ý chọn Hạng Quân, bỏ qua việc anh là người tốt, đối xử tốt với cô, cũng có một phần nguyên nhân chính là vì anh có nghề nghiệp ổn định, thu nhập khá. Cô nghĩ, nếu đem so mình với cô nữ sinh kia, chẳng phải cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông thôi sao?

Nếu thật muốn bàn chuyện trái tim, chuyện tình cảm thì Lâm Sâm chắc chắn có thể khiến cô động tâm động tình hơn hẳn Hạng Quân. Tuy thời trung học, trong mắt cô chỉ có Kiều Mục, chưa từng thích Lâm Sâm, nhưng ý tình của cậu dành cho cô thật sâu sắc, đã từng khiến cô vô cùng cảm động.

Nhưng giờ đây, đã thành một cô gái hai mươi tám tuổi, ở vào cái tuổi thanh xuân xế bóng rồi, chọn một người bầu bạn lúc về già nên thiên về bên nào đây? Nên tính chuyện tình cảm hay chuyện vật chất? Phương thức lựa chọn điển hình nhất là xem xét xem giữa hai người đàn ông này, ai có thể mang đến nhiều lợi ích cho mình hơn. Con người bẩm sinh đã ích kỷ, mỗi người khi lựa chọn làm gì đều phải lo lắng tới lợi ích của bản thân đầu tiên, làm thế nào để có lợi nhất cho bản thân. Nếu xét trên phương diện lợi ích, rõ ràng Lâm Sâm không thể nào bằng được Hạng Quân. Dù sao Hạng Quân cũng là người thành đạt, có nhà, có xe, có chút sự nghiệp ở Thâm Quyến, chọn anh không nói chuyện đại phú đại quý, ít nhất một cuộc sống an ổn thường thường bậc trung mà bất kỳ cô gái nào cũng mong muốn là chuyện không thành vấn đề. Còn Lâm Sâm giờ vẫn là một quân nhân đang tại ngũ, đóng trên một hải đảo hẻo lánh, cái gì cũng không có, đi theo cậu sống trong quân ngũ chỉ có thể sống những ngày tháng nghèo khó trên đảo.

Tần Chiêu Chiêu không phải thiên thần, cô không thể lờ đi không toan tính gì cho bản thân. Hạng Quân là người từng kết hôn, đến khi tái hôn chắc chắn cũng có lựa chọn cặn kẽ. Mấy tháng tiếp xúc với nhau, anh đối xử với

https://thuviensach.vn

cô rất tốt, rất có thành ý, nếu lấy anh, cuộc sống sau này chắc chắn ổn định, thoải mái. Tính lùi một chút, dẫu sau này có xảy ra chuyện phải ly hôn, về mặt vật chất, cô cũng không thua thiệt nhiều. Giữa thế giới hiện thực này, sống được bồi thường vĩnh viễn dễ chịu hơn không có bù đắp gì.

Lựa chọn Lâm Sâm là một sự đánh cược rất lớn. Bỏ qua các vấn đề lợi ích vật chất, điều Tần Chiêu Chiêu băn khoăn nhất là đã nhiều năm không gặp nhau, hai người không có giao thiệp hay nhận thức sâu sắc về nhau, tất cả chỉ dừng lại ở ấn tượng thời niên thiếu. Nếu giờ cô dũng cảm vứt bỏ hết thảy để tới Hạ Môn cùng cậu, lỡ như sau này cả hai đều thất vọng về nhau thì phải làm sao? Cô đã hai mươi tám tuổi rồi, cô không có tuổi xuân để đánh cược… Cô – không – được – thất – bại.

Lý trí nhắc nhở Tần Chiêu Chiêu đừng do dự, chần chừ thêm nữa, cứ để cuộc sống từ từ chạy theo con đường đã định, xao động không bằng an tĩnh, đừng cố thay đổi. Đã có một cái cây Hạng Quân, đại khái cô có thể buông bỏ cả khu "rừng rậm[1]". Nhưng giữa những đêm dài vắng vẻ, cảm tính lại tìm tới gõ cửa: Cô thật sự muốn quên Lâm Sâm sao? Muốn bỏ qua người đã yêu cô suốt bao nhiêu năm như vậy sao? Đâu phải cô hoàn toàn không có tình cảm gì với cậu ấy!

[1] Chơi chữ, đảo ngược tên của Lâm Sâm là "sâm lâm" nghĩa là khu rừng rậm rạp.

Tần Chiêu Chiêu không thể phủ nhận Lâm Sâm vẫn luôn chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng mình, cô cũng có những tình cảm đặc biệt với cậu. Ban đầu chỉ vì cảm động, vì cô cũng từng tận tâm, tận lực yêu thương nên cô hiểu rõ tình cảm mà cậu dành cho mình là vô giá, vĩnh viễn đáng được trân trọng. Mười năm sau, lần thứ hai gặp lại, lúc phát hiện tình cảm cậu dành cho mình vẫn như xưa, cô đã rung động sâu sắc. Từ lòng xúc động đến trái tim rung động, đây có phải là sự tiến hóa của tình yêu hay không? Đôi khi cô không dám nghiền ngẫm kĩ hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Dẫu lòng không muốn đối mặt với vấn đề, tiềm thức vẫn không chịu bỏ qua. Nếu trên đường vô tình gặp người mặc quân phục, cô sẽ vô thức quay lại nhìn vài lần. Ngẫu nhiên trên mạng có chủ đề tìm bạn đồng hành đi phượt tới Hạ Môn, cô sẽ nghĩ ngay tới đảo Tiểu Đặng. Có lần tới ngân hàng làm việc, phải ngồi chờ máy tính gọi tên, một người trẻ tuổi ngồi cạnh rảnh rỗi dùng năm ngón tay gõ lách cách trên tay vịn ghế ngồi, tạo ra tiếng lộc cộc như tiếng vó ngựa. Âm thanh vừa lọt vào tai đã khiến cô cứng người.

Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu đi từ ngân hàng về nhà, suốt quãng đường vẩn vơ như bước trong cơn mộng du. Cả buổi tối hôm ấy, cô nghe đi nghe lại bài hát *Nếu như đây là yêu* của Trương Học Hữu.

"Ai cũng muốn biết, đâu là tình yêu thật sự không thể bỏ lỡ trong đời. Nhất là khi thức giấc lúc nửa đêm, sẽ càng thấy xúc động, trái tim oán hận vẫn không thể tiêu tan, đó là vì bạn đã chạm vào tình yêu.

Nếu đây là tình yêu, nếu lại quay mình bước đi chi bằng dũng cảm ở lại. Dẫu cho đau thương, dẫu cho rơi lệ, đều là nguồn nước dịu dàng trong cuộc đời…"

Một đêm trằn trọc, ngoài cửa ánh trăng sáng tỏ, tinh tú mịt mờ.

Tần Chiêu Chiêu tựa vào đầu giường, mở hộp tin nhắn trong điện thoại di động ra, đọc lại tin nhắn cuối cùng của Lâm Sâm thêm lần nữa. Đã xem không biết bao nhiêu lần, nhưng càng xem càng thấy thê lương. Cậu từng nghĩ nếu không có Kiều Mục, có thể cô sẽ thích mình, cuối cùng chỉ đành cảm thán kiếp này vô duyên. Tiếc nuối khôn cùng để cậu ôm đầy phiền muộn mà tin vào một truyền thuyết huyền ảo, truyền thuyết về hai người bỏ lỡ duyên phận sẽ một lần nữa lại gặp nhau sau hai mươi lăm triệu năm.

"Chiêu Chiêu này, nếu truyền thuyết này có thật, hai mươi lăm triệu năm sau, hy vọng mình và cậu có thể hữu duyên hữu phận."… Những lời này,

https://thuviensach.vn

mỗi lần nhìn thấy lại khiến cô rầu rĩ, xót xa.

Hai mươi lăm triệu năm nữa, mối duyên giữa hai người sẽ có thể tái sinh sao? Khi đó trái đất có còn hay không? Hay cả vũ trụ cũng tan thành tro bụi rồi?... Đúng là một thời đại quá đỗi xa vời.

Xem đi xem lại, cô đột nhiên muốn gọi điện cho Lâm Sâm. Bao nhiêu năm rồi cô chưa từng chủ động gọi cho cậu; đến tận bây giờ vẫn luôn chỉ có cậu hao tâm tổn sức tìm cách đến gần cô trong khi cô luôn trốn tránh. Tuy trong lòng cô chỉ muốn tốt cho cậu, không muốn để cậu càng lúc càng lún sâu hơn nhưng cô cũng từng có cảm giác đau đớn và hạnh phúc như thiêu thân lao vào lửa nóng.

Tần Chiêu Chiêu quyết định sẽ gọi điện cho Lâm Sâm một lần. Có điều, không phải đêm nay, giờ hẳn cậu đã ngủ rồi, cô không muốn quấy rầy việc nghỉ ngơi của cậu, hy vọng cậu có một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, khi vầng mặt trời đỏ rực mang theo vô vàn tia sáng lung linh hiện lên từ phương đông, Tần Chiêu Chiêu gọi vào di động của Lâm Sâm. Trước lúc bấm gọi, cô hít sâu một hơi, giúp bạn thân bình tĩnh lại. Nhưng trong nháy mắt, lúc điện thoại vừa thông, bao nhiêu bình tĩnh của cô bỗng chốc biến mất, lòng rơi vào trạng thái rối loạn không sao kiềm chế được. Đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác tim đập mãnh liệt đến vậy, còn tưởng cả đời này sẽ không còn được thấy lại nữa.

Tiếng của Lâm Sâm cũng rất không bình tĩnh, giọng điệu như thể nằm mơ cũng không sao tin nổi: “Tần Chiêu Chiêu, là cậu?”

“Ừ, mình… mình… Cậu… có khỏe không?” Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết mình đang nói gì, cũng không biết nên nói gì, cả ngoài miệng lẫn trong lòng đều rối loạn.

https://thuviensach.vn

Cũng may Lâm Sâm trấn tĩnh lại nhanh hơn cô, cố gắng khôi phục sự bình tĩnh trong lời nói, một chút cảm khái không sao che giấu được: “Mình vẫn khỏe, thật không ngờ cậu lại gọi cho mình. Sao hôm nay lại gọi cho mình vậy? Có chuyện gì sao? Hay là… hay là… cậu sắp kết hôn rồi?”

Nói câu cuối, giọng cậu run run như tơ nhện lay động trong gió. Trước kia cô chưa từng chủ động gọi điện cho cậu, đến nay lại đột nhiên ngoại lệ, đương nhiên cậu tưởng cô muốn nói thẳng với mình về chuyện quyết định kết hôn, để giải quyết mọi chuyện một lần cho xong.

“Không phải, không có chuyện gì đâu, chỉ là… muốn gọi cho cậu thôi.”

Đầu dây bên kia, Lâm Sâm im lặng thật lâu, thật lâu sau mới thấp giọng như thở dài gọi tên cô: “Chiêu Chiêu này…”

Tiếng gọi khe khẽ, nhẹ nhàng mà thâm tình; đây là lần đầu tiên Lâm Sâm gọi tên cô. Như chuông động, trống đánh, tim Tần Chiêu Chiêu chấn động mãnh liệt. Tiếng Lâm Sâm vây bốn bề: Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu…

“Chiêu Chiêu, cậu có biết không? Sau khi Chu Minh Vũ kể cậu ấy cho cậu số điện thoại của mình, mình đã từng chờ điện thoại của cậu rất lâu, nhưng cậu chưa bao giờ gọi cho mình. Hôm nay thấy tên cậu hiện lên, mình còn tưởng mình đang nằm mơ. Cuối cùng mình cũng có thể đợi được điện thoại của cậu, tuy đã muộn nhiều năm rồi. Chiêu Chiêu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã hoàn thành một tâm nguyện của mình.”

Hai mắt Tần Chiêu Chiêu bất giác đỏ hoe. “Lâm Sâm, mình không biết, mình không biết cậu đã một mực chờ điện thoại của mình, mấy lần mình muốn gọi rồi lại cúp. Thật xin lỗi cậu!”

https://thuviensach.vn

“Không sao! Chiêu Chiêu, hôm nay cậu gọi khiến mình rất mừng. Chiêu Chiêu, mình…” Cậu chần chừ một lát như thể không biết nên nói tiếp thế nào.

“Chuyện gì? Cậu cứ nói đi!”

“Có rất nhiều chuyện mình muốn nói với cậu rồi lại không biết có nên nói ra hay không, vì mình không muốn quấy rầy cuộc sống của cậu, cũng không muốn làm cậu khó xử. Chu Minh Vũ vẫn nói với mình, yêu một người cần nỗ lực để giành lấy, nhưng mình cảm thấy nếu cậu đã có lựa chọn của cậu, mình không nên đẩy cậu vào cảnh khó xử nữa. Có điều, hôm nay cậu gọi điện cho mình… Đột nhiên mình muốn nói hết những lời đã cất giấu trong lòng nhiều năm với cậu, cậu có muốn nghe không? Nếu cậu không muốn, mình sẽ tiếp tục chôn giấu nó.”

©STENT

Hai mắt Tần Chiêu Chiêu đã tràn nước, cô không nghĩ ngợi đáp ngay: “Mình muốn nghe!”

Nhưng Lâm Sâm không thể nói tiếp, tiếng gọi báo đến giờ thể dục buổi sáng vang lên, cậu chỉ vội vàng nói vài câu. “Chiêu Chiêu, giờ mình không có thời gian để nói, phải ra xếp hàng tập thể dục buổi sáng. Chờ mình gọi lại cho cậu sau!”

Buổi trưa, Tần Chiêu Chiêu nhận được tin nhắn của Lâm Sâm gửi tới: “Chiêu Chiêu, có rất nhiều chuyện không biết phải làm sao mới nói được với cậu, sợ bản thân nói năng lộn xộn. Cho mình địa chỉ của cậu đi, mình định viết thư cho cậu, có bao nhiêu lời muốn nói sẽ gửi hết vào thư. Được không?”

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Chiêu nhắn địa chỉ cho Lâm Sâm, sau đó thêm một câu: "Mình chờ thư cậu!"

Chương 24

Một tuần sau, một phong thư dày cộm được gửi tới tay Tần Chiêu Chiêu. Ánh trời chiều rực rỡ rải rắc những tia sáng vàng lấp lánh đầy cửa sổ, cô chầm chậm đọc những chữ trong thư của Lâm Sâm.

"Chiêu Chiêu,

Lúc viết phong thư này gửi cho em tôi cũng không biết phải hạ bút như thế nào. Em cũng biết đấy, tôi xưa nay không giỏi viết văn, đến giờ tập làm văn đều đi chép văn mẫu. Đến lúc viết thư tình cho Diệp Thanh cũng là cắt xén, chắp vá linh tinh, giờ nghĩ lại chính mình cũng thấy buồn cười. Thư tình mà đi chép thì còn gì là thư tình chứ! Đến giờ viết phong thư này gửi cho em xem như bức thư tình đầu tiên của tôi.

Chiêu Chiêu, muốn viết thư tình cho em mà chẳng biết viết làm sao. Chỉ mỗi cái mở đầu mà xé mất mấy tờ giấy rồi, em đừng cười tôi nhé! Thôi bỏ đi, tôi không vắt óc nghĩ xem làm sao viết cho hay nhất nữa. Tôi sẽ coi như đang nói chuyện với em, chỉ là hai chúng ta không đối diện với nhau thôi, tôi sẽ không phải ngại ngùng xấu hổ gì mà không mở miệng được.

Chiêu Chiêu, em có biết tôi bắt đầu yêu em từ khi nào không? Chính là lần đầu tôi giả vờ ngã bên cửa sổ rồi được em giữ chặt lại ấy. Vốn dĩ trước đó trong mắt tôi, em chỉ là một cô gái vô cùng, vô cùng, vô cùng bình thường; có điều, lúc em chụp lấy tay tôi thì em trong mắt tôi đã hoàn toàn khác. Nhìn thế nào cũng thấy em mới là tốt nhất. Có nhiều lúc tôi cảm thấy,

https://thuviensach.vn

bàn tay… có khi nào bộ phận quan trọng nhất cơ thể người này gắn liền với tình yêu nhất hay không? Nếu không, cớ gì mà trong mắt người xưa, tốt đẹp nhất vẫn là được "nắm tay nhau tới đầu bạc giai lão"?

Tôi yêu em, em lại thầm thích Kiều Mục. Đêm em nằm mơ vẫn nhắc "Chiêu Chiêu Mộc Mộc" lại hóa ra là nhắc "Chiêu Chiêu Mục Mục". Vậy mà tôi lại ngu ngốc không hề hay biết, còn tưởng là em thích mình, còn tưởng vì em là con ngoan trò giỏi nên không muốn thể hiện ra. Rồi đến cái ngày tháng Tám năm đó, ở đoạn đường sắt khu ngoại thành phía đông, em nói thật hết mọi chuyện cho tôi, lúc ấy tôi… Thôi bỏ đi, chuyện đau lòng không nên nhắc lại thì hơn.

Sau cái tháng Tám ấy, cả hai chúng ta đều đi. Em tới Thượng Hải học đại học, tôi biết em đi tới nơi có Kiều Mục, tôi cũng biết giữa hai ta sẽ chẳng thể có kết quả gì, tôi càng biết rõ rằng mình phải quên em đi. Có điều, nhập ngũ rồi, tôi lại càng nhớ em hơn. Tôi không biết phải miêu tả thứ nhớ nhung này ra sao. Giống như em đã gieo vào lòng tôi một hạt giống mong nhớ, dẫu tôi cố gắng sức để mình không tưới bón, chăm sóc cho nó, nó vẫn ngang ngạnh nảy mầm, đâm rễ, rồi ngày một lớn lên. Tôi chỉ đành bất lực nhìn nó ngày qua ngày một cao lớn, ngày một xanh tốt. Suốt quãng thời gian ấy, tôi cũng thích Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất *của Trương Học Hữu giống em. Chiêu Chiêu à, dẫu em đã đi xa, tình tôi vẫn chưa đổi dời. Sâu trong lòng em, em hiểu được phải không?*

Tết năm ấy về quê, đi họp lớp nghe Diệp Thanh báo tin em và Kiều Mục yêu nhau. Dẫu tôi đã sớm biết chuyện này nhưng tôi vẫn khó chịu. Bởi vì trong lòng, tôi vẫn âm thầm hy vọng em và cậu ấy không thể đến được với nhau, như vậy, tôi vẫn còn cơ hội. Tuy cơ hội này cực kỳ nhỏ bé nhưng vẫn là cơ hội. Chỉ là đến khi nghe được tin này, tôi biết mình đã không còn cơ hội nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Chiêu Chiêu à, tôi biết mình nên hết hy vọng mới phải, tôi cũng cố gắng làm như vậy. Có điều, khi Chu Minh Vũ kể cậu ấy cho em số điện thoại của tôi, em nói sẽ gọi cho tôi, lòng tôi lại không thể bình tĩnh được. Lúc ấy tôi đã biết không thể trông chờ phát triển được gì với em nữa, nhưng tôi vẫn mong chờ điện thoại của em gọi tới, chỉ mong được nghe giọng nói của em. Suốt mấy tháng liền, ngoài những lúc lên lớp học và huấn luyện, tôi đều ở lì trong ký túc xá không đi đâu hết. Tôi sợ, sợ nếu mình vừa đi mà em lại gọi tới. Nhưng tôi cứ đợi, đợi mãi mà không thấy em gọi. Tôi thất vọng lắm, em chắc đã không còn nhớ tôi nữa rồi. Chẳng qua hôm đó giữa đường vô tình gặp Chu Minh Vũ nên em tiện tay lưu số điện thoại của tôi mà thôi, em không hề có ý định gọi điện cho tôi. Vậy mà tôi lại cứ sốt ruột đợi chờ, thật là ngu ngốc!

Từ đó, tôi gắng gượng quên em đi. Tôi cứ ngỡ mình đã làm tốt lắm, có điều lúc ba mẹ nhờ người giới thiệu tìm người yêu cho tôi, bà mối hỏi tôi thích cô gái như thế nào, những tiêu chuẩn tôi buột miệng nói ra đều giống em. Tôi còn tưởng mình không còn nhớ tới em nữa rồi, hóa ra bóng dáng em vẫn theo tôi không rời, chỉ có điều nó được giấu kín, tận trong tiềm thức.

Chiêu Chiêu, đến lúc tôi không thể nhịn nổi nữa, gọi điện tới nhà em. Tôi muốn biết mấy năm gần đây em có khỏe không. Coi như bạn bè cũ gọi điện thăm hỏi nhau chút thôi. Số điện thoại nhà em là năm ấy tôi lén xem trộm ở chỗ lớp trưởng, bao nhiêu năm rồi vẫn nhớ như in dãy số ấy. Tôi lấy hết dũng khí bấm số gọi, nhưng số ấy đã không còn nữa. Nhà em không dùng số đó nữa, không còn cách nào liên lạc với em, lúc ấy tôi vô cùng thất vọng, vì tôi không biết được chúng ta còn có còn cơ hội gặp lại hay không.

Xa cách biền biệt suốt tám năm, cuối cùng tôi cũng có thể gặp lại em. Không thể ngờ được, nơi gặp lại là trên biển giữa đảo Tiểu Đặng và đảo Giác Dữ. Chiêu Chiêu, em chẳng thay đổi nhiều, liếc mắt cũng có thể nhận

https://thuviensach.vn

ra em. Thấy em vui vẻ đi cùng Kiều Mục, tôi biết mình nên mừng cho em mới phải, nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chiêu Chiêu à, em biết không? Tháng Tám năm ngoái về thăm nhà, biết tin mấy khu nhã cũ ở Trường Cơ sẽ bị phá dỡ, tôi vô cùng lo lắng, có khi nào ngôi nhà cũ của em cũng sẽ bị dỡ đi hay không? Có điều, tôi tới quá muộn, dãy nhà cấp bốn của em đã không còn nữa, chỉ còn một đống lộn xộn hoang tàn. Đi quanh đống tan hoang đó mấy lần, tôi muốn xem xem nhà em năm đó ở đâu, còn muốn tìm khung cửa sổ mà tôi đã đứng chờ năm ấy. Người xưa có câu cảnh còn người mất, có điều ở Trường Cơ ngày ấu, ngay cả vật cũng không còn, người lại càng khác xa.

Rời Trường Cơ, tôi lại tới khu đướng sắt phía đông, so với Trường Cơ lộn xộn tan hoang, nơi này vẫn giữ dáng vẻ năm xưa khiến tôi cảm thấy thật thân quen. Tuy nó từng là nơi ghi lại nhưng cuyện đau thương của tôi nhưng tôi vẫn tình nguyện ghi nhớ nó, nguyện ghi nhớ cả em, cả những chuyện vui vẻ, đau thương đã qua. Lúc ấy tôi đã quyết định sẽ không cố quên em nữa, cũng như không thể gạt bỏ thời niên thiếu ra khỏi đời mình. Còn em, em đã trở thành một phần liên quan chặt chẽ, một bộ phận không thể tách rời thời niên thiếu của tôi.

Chiêu Chiêu à, Vu Thiến tổ chức họp lớp, cô ấy nói lần này sẽ cố gắng triệu tập các bạn tới đầy đủ nhất có thể, cố gắng tìm cho được tất cả các bạn học năm xưa để rủ tham gia. Tôi cực lực ủng hộ cô ấy. Vì tôi có tâm tư, tôi hy vọng cô ấy có thể tìm ra em, đưa em tới họp lớp. Bởi vì chúng ta đã xa nhau gần mười năm rồi, mười năm, trừ một lần được nhìn thấy em từ xa, chúng ta chưa từng nói chuyện câu nào, tôi thực sự hy vọng có thể có cơ hội gặp mặt và nói chuyện với em.

Mọi chuyện diễn ra thuận lợi hơn cả tưởng tượng của tôi, giáo viên chủ nhiệm có số di động của em. Lúc cô đọc số cho Vu Thiến, tôi cũng thầm nhớ kĩ. Chiêu Chiêu à, mấy lần tôi muốn gọi cho em nhưng cứ tới phút chót lại

https://thuviensach.vn

ngừng lại. Cho nên, tôi hoàn toàn có thể hiểu được vì sao năm đó em lưu số điện thoại của tôi nhưng không bao giờ gọi điện hỏi thăm tôi.

Tôi không đủ dũng khí để gọi điện cho em, cũng may mà nhờ họp lớp mới có thể gặp được em. Chiêu Chiêu à, lúc nhìn thấy em, lòng tôi ngậm ngùi biết bao. Tâm tình của tôi, em hiểu được mà, phải không?

Đêm đó, lúc tôi đưa em về nhà, trong lòng càng phức tạp. Đi qua con đường dẫn vào Trường Cơ, rất lâu trước kia, khi chúng ta còn là những cô cậu thiếu niên mười bảy, nơi đây từng in dấu nụ cười, nước mắt và cả máu của tôi. Em có biết lần em bị bỏng, tôi ở ngoài cửa sổ nhận được tờ giấy của em mà vui mừng ra sao không? Tối đó tôi đã hát suốt dọc đường về. Vẫn nhớ Tết năm ấy đạp xe đưa em về, trên đường đi còn không cẩn thận ngã rách miệng, tôi cứng rắn ra vẻ như không có việc gì, không muốn để em phát hiện ra. Khó quên nhất là đêm trước ngày em tới Thượng Hải, tôi đứng ngoài cửa sổ tạm biệt em, đã vậy còn rớt nước mắt chả ra sao. Nhưng tôi biết, em không cười tôi, phải không?

Chiêu Chiêu à, tôi không ngờ, mười năm sau lại có dịp được đưa em về nhà, sóng lòng tôi cuồn cuộn trào lên. Tuy tôi có thể đoán trước rằng gặp em rồi bản thân sẽ không bình tĩnh, nhưng sóng lòng tôi tung trào vượt ngoài dư liệu. Suốt dọc đường đi, tôi muốn nói với em rất nhiều chuyện nhưng chẳng biết phải nói như thế nào, lại sợ nói ra rồi sẽ lại gây ra gánh nặng cho em. Đến tận khi bóng em khuất sau hành lang cổng lớn rồi mà những lời dâng tràn trong lòng tôi vẫn không sao thốt ra nổi. Tôi nghĩ, có lẽ cứ im miệng không nói ra như vậy là tốt nhất, có nhiều khi kết cục của việc không nói tốt đẹp hơn nói ra rất nhiều.

Có điều, Chiêu Chiêu à, tôi không ngờ được em lại xuất hiện trong nhà kho tầng trệt. Cách một lớp cửa sổ, tôi lại thấy em đứng trong quầng sáng của ngọn đèn vàng vọt, giống như thời gian chảy ngược về ngày xưa. Tôi không hề nghĩ ngợi gì, cứ thế bước lên gõ vào khung cửa, như trước kia.

https://thuviensach.vn

Em chấn động quay đầu lại, hai mắt rơm rớm nước. Tuy em tắt đèn rất nhanh nhưng tôi biết em đã khóc. Chiêu Chiêu à, em biết không? Tôi cũng đã khóc. Đêm đó, em đứng trong khung cửa, tôi đứng ngoài khung cửa, cả hai ta cùng khóc. Mười năm qua rồi, chúng ta đều đã thành người lớn, vậy mà một khắc này, bất kể là em hay tôi, đều như quay ngược lại cái thuở mười tám ấy, vẫn như hai đứa trẻ ngây thơ năm đó.

Chiêu Chiêu à, nước mắt của em hôm đó giúp tôi hiểu được rằng, thật ra em chưa từng quên tôi. Tuy thời trung học em chưa từng thích tôi nhưng rõ ràng trong trí nhớ của em vẫn còn tôi, em chưa từng quên. Sau này tôi biết được em vẫn còn lưu lại số điện thoại của tôi từ ngày tôi còn ở trường quân đội càng giúp tôi xác thực điều này, khiến tôi cảm thấy kiếp này thật không uổng. Tuy rằng tôi đã yêu nhầm người không yêu mình nhưng cô ấy hiểu và quý trọng tình yêu của tôi, vậy cũng đủ cho tôi thỏa mãn rồi.

Chiêu Chiêu à, em là một cô gái tốt, vừa thiện lương vừa giàu tình cảm, tôi thật sự mong em có thể hạnh phúc. Có điều chính tôi cũng không ngờ, hóa ra cuộc sống của em lại khác xa tưởng tượng của tôi đến vậy. Tôi vẫn cho rằng em và Kiều Mục đã yêu nhau, đến sau này nghe mẹ em nói mới biết thực ra em vẫn độc thân. Tôi không hiểu được lý do vì sao em không trả lời tôi, em lạnh lùng mà cho tôi hay rằng, chuyện này không liên quan đến tôi.

Chiêu Chiêu à, lúc ấy tôi không thể hiểu nổi vì sao em lại lạnh nhạt, vô tình với tôi đến vậy. Sau này tôi mới hiểu, hóa ra em không muốn để tôi biết em và Kiều Mục thực ra chỉ là bạn bè là vì em sợ sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm của tôi và Đồng Đồng. Cho nên em mới cẩn thận giữ khoảng cách giữa chúng ta như vậy. Vậy mà tình cảm giữa tôi và Đồng Đồng lại không đến đâu. Cô bé còn trẻ, tuổi trẻ thường đem trí tưởng tượng ra tô vẽ đẹp đẽ lên những chuyện và những người mình yêu thích. Cuối cùng, cô bé cũng nhận ra rằng có bạn trai là lính cũng không phải chuyện hay ho, tốt đẹp như trong tưởng tượng, đương nhiên cô bé sẽ muốn rời đi. Thực ra cô bé

https://thuviensach.vn

đòi chia tay, tôi cũng không bất ngờ, hay phải nói là tôi đã quen với việc bị người ta đá rồi. Thật sự đấy, em đừng cười tôi, tôi đi xem mặt bao nhiêu cô, cuối cùng chẳng có cô nào, không một ai có thể "trường kỳ kháng chiến" với tôi. Chiêu Chiêu à, tôi không kìm được mà nghĩ tới em, nếu là em, nhất định có thể kiên trì chờ đợi tôi. Bởi vì trong tình cảm, em là một người rất cố chấp. Năm đó, Kiều Mục đã chuyển tới Thượng Hải rồi, em ở đây không hề liên lạc với cậu ấy, vậy mà em vẫn nhớ mãi không quên, tình thâm không rời. Đáng tiếc, tình thâm của em chỉ dành cho cậu ấy, không phải cho tôi. Nếu người em yêu là tôi, hẳn tôi hạnh phúc lắm!

Lúc Chu Minh Vũ gọi điện báo cậu ấy và Vu Thiến đang định mai mối cho tôi và em, tôi vô cùng vui mừng và kích động. Chiêu Chiêu à, đây từng là cơ hội trong những giấc mơ của tôi: Nếu không có Kiều Mục, biết đâu em sẽ chọn tôi. Nhưng tôi không ngờ được, cơ hội này chỉ như hoa phù dung sớm nở tối tàn, Vu Thiến lại báo cho tôi biết em đã có bạn trai ở Thâm Quyến, điều kiện rất tốt, hai người chuẩn bị nói chuyện cưới hỏi. Hóa ra, khoảng cách từ hy vọng tới thất vọng lại ngắn như vậy. Đến mức tôi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì đã bị hung tin đập vỡ mộng lành.

Thất vọng, thất vọng cùng cực, thất vọng tựa như đến mức tuyệt vọng, có lẽ tôi và em, hai người chúng ta thật sự không có duyên phận.

Mấy hôm nay, tôi cứ nghe đi nghe lại bài Lên đường có em *của Trương Học Hữu: Em có tin không? Đời này gặp được em, vì kiếp trước tôi nợ em. Là ý Trời sao? Để tôi yêu em, rồi lại để em bỏ tôi mà đi. Có lẽ đây là chuyện luân hồi sớm định, kiếp này của tôi để dành cho em…*

Chiêu Chiêu à, tôi nghĩ có lẽ kiếp trước thật sự tôi đã thiếu nợ em nên kiếp này nhất định phải trả. Quanh đi quẩn lại, bao nhiêu năm rồi, em không thể nên duyên với Kiều Mục, tôi vẫn không thể có được em. Tôi rất buồn, nhưng có buồn vẫn phải chấp nhận sự thật, tôn trọng lựa chọn của em. Em chọn người đó, không chọn tôi, tất nhiên có lý do của em, tôi không

https://thuviensach.vn

muốn mượn danh mà tranh đoạt để em phải khó xử hơn. Hơn nữa, tôi cũng không có tư cách gì mà tranh đoạt, bởi vì người đó nhất định tốt với em hơn tôi nhiều. Chiêu Chiêu à, tôi hy vọng em có thể có được cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ.

Tôi cứ tưởng có thể buông bỏ được rồi, cứ vậy mà quên đi thôi, cứ vậy mà bình thàn nhìn em bắt đầu cuộc sống mới. Chính là, lúc nhận điện thoại của em, còn tưởng em gọi điện báo tin sắp kết hôn cho tôi, tôi nhất thời hoảng loạn và đau đớn vô cùng. Chiêu Chiêu à, may mà điện thoại của em khác hẳn tưởng tượng của tôi. Lý do em gọi tôi, tôi cũng lờ mờ đoán được. Có phải chính em cũng không cách nào buông bỏ được tôi, để tâm không vướng bận mà kết hôn với bạn trai em? Có lẽ nào trước kia em không yêu tôi nhưng tới giờ vẫn chưa quên tôi? Loại nhớ nhung này ban đầu không liên quan tới tình yêu, nhưng dần dần, trong lòng em nó đã thay đổi? Giống như ủ nước nho lên men trong thùng gỗ lâu năm cuối cùng sẽ thành rượu nho?

Chiêu Chiêu, em bây giờ vẫn không hề yêu tôi dù chỉ một chút thôi sao? Hay chính em cũng không xác định nổi cảm giác này nên mới hoang mang và lưỡng lự, mới bối rối và do dự không biết phải làm sao? Tôi hiểu, chúng ta không còn là đám con nít không hiểu chuyện nữa rồi, chúng ta đã học được rằng phải chịu trách nhiệm cho cuộc sống của bản thân, học được rằng phải thận trọng như thế nào khi đưa ra quyết định. Chiêu Chiêu à, năm nay em hai mươi tám tuổi, vì thế em càng phải cẩn thận hơn khi lựa chọn. Dù sao, trong thế giới của em, tôi đến quá muộn, lại đi quá sớm, đã vậy còn chia xa quá lâu. Tuy em vẫn có cảm giác với tôi, nhưng loại cảm giác này rất mờ ảo, rất mơ hồ, phù phiếm phải không? Em không biết nên đi theo cảm giác này hay tỉnh táo đi theo sự thật, phải không? Điều này tôi cũng hiểu được. Tôi biết nhìn một cách khách quan, bạn trai em hơn tôi nhiều lắm. Nhưng Chiêu Chiêu này, em đâu phải là người chú trọng vật chất. Có lẽ giờ em không thể tránh né phải xem xét trên phương diện này, nhưng sâu trong nội tâm em, em vẫn chú trọng tới cảm giác và tình cảm

https://thuviensach.vn

của bản thân phải không? Nếu không, em sẽ không gọi cho tôi mà sẽ lý trí xóa sạch số điện thoại của tôi, để từ nay hai ta không còn liên hệ gì nữa.

Chiêu Chiêu, em không làm được như vậy phải không? Vậy chi bằng em hãy lựa chọn một lần nữa đi, đi theo cảm giác của mình, có đôi khi không phải chuyện xấu. Có lẽ tôi không thể cho em một cuộc sống vật chất sung túc, đảo Tiểu Đặng này dù rất hẻo lánh nhưng phong cảnh rất đẹp và an tĩnh. Em đã tới rồi hẳn cũng biết. Cuộc sống trên đảo, mặt hướng biển khơi, xuân về hoa nở, nghèo khó vẫn an bình. Em thấy sao?

Chiêu Chiêu à, duyên phận hai mươi lăm triệu năm sau quả thực quá xa vời. Nếu có thể, tôi vẫn mong, đời này kiếp này sống không nuối tiếc. Chiêu Chiêu, em có tình cảm với tôi phải không? Vậy chi bằng em yêu tôi đi… Nhân lúc tôi còn trẻ, nhân lúc hai ta còn trẻ.

Lâm Sâm.

Tần Chiêu Chiêu vừa đọc thư vừa rơi lệ, đọc xong bức thư, lệ hoen ướt giấy, loang lổ nhiều chỗ. Lê vương trong mắt, trái tim như được nước mắt rửa trôi một lần nữa, trở nên trong sáng vô cùng.

Hậu ký

Đây là bộ tiểu thuyết thứ tám tôi viết, cũng là tác phẩm tôi dồn nhiều tâm sức nhất. Sau *Thiên sơn vạn thủy nhân hải trung, Những tháng năm hổ phách* có lẽ là cuốn tiểu thuyết thể hiện rõ phong cách của tôi nhất.

Thật ra, thời điểm bắt đầu xây dựng bản thảo cho *Những tháng năm màu hổ phách* và *Thiên sơn vạn thủy nhân hải trung* không cách xa nhau lắm.

https://thuviensach.vn

Tôi nhớ khi đó là cuối xuân 2008, lúc tôi vẫn đang viết dở *Thiếu nữ miệng quạ đen* thì có một biên tập viên quen biết tới hẹn bản thảo, người đó muốn tôi viết một tiểu thuyết thanh xuân trường thiên khoảng mười vạn chữ. Khi đó tôi bắt đầu viết nguyên mẫu cho *Thiên sơn*, mới viết được một đoạn ngắn hơn một vạn chữ, vẫn chưa định tên, liền thấy tiếc không muốn gửi đi. Suy nghĩ của tôi có chút thay đổi, cảm thấy câu chuyện này còn có thể khai thác nhiều hơn, sâu hơn nữa, vì thế tôi liền nói với biên tập viên sẽ viết lại một câu chuyện khác hay hơn cho cô ấy. Vì thế, tôi bắt tay vào tạo dựng nguyên mẫu cho *Những tháng năm màu hổ phách*, ban đầu định đặt tên *Em yêu anh biết bao năm như vậy*. Nhưng viết được khoảng ba vạn chữ, tôi lại không nỡ gửi đi, đồng thời tôi thấy mười vạn chữ hình như có hơi ngắn, có rất nhiều chuyện tôi muốn khai thác nhưng không đủ dung lượng. Cuối cùng đành phải cáo lỗi biên tập viên kia, cất giữ hai bản sơ thảo kia làm tài liệu riêng cho mình, chuẩn bị dốc hết sức mài bút viết lách kiếm sống.

Những tháng năm màu hổ phách và *Thiên sơn vạn thủy nhân hải trung* rất giống nhau, đều là tiểu thuyết thực tế về thời thanh xuân, chỉ khác về mạch truyện chính. Nếu *Thiên sơn* xoay quanh câu chuyện tình yêu thuở thanh xuân, miên tả lại tình yêu trong sáng, đẹp đẽ nhất thời thanh xuân thì *Hổ phách* là hồi ức, hoài niệm về những năm tháng thơ ngây. Câu chuyện xoay quanh quá trình sống và trưởng thành của một cô gái 8x tên Tần Chiêu Chiêu, mở ra những câu chuyện thanh xuân khó quên. Bối cảnh trải dài từ những năm 80 của thế kỷ trước tới năm 2010, gần ba mươi năm từ thơ ấu ngây thơ đến thanh xuân khờ khạo với vô vàn những tình cảm tinh khôi, thanh thuần cùng những ký ức ấm áp, tốt đẹp… Truyện không có những cảnh tượng kịch tính, gay cấn, không có những tình tiết đau khổ, hạnh phúc đến quay quắt, chỉ là những lời thủ thỉ tâm tình về những điều hoàn toàn có thật trong cuộc sống, vô cùng gần gũi với tâm khảm mỗi người, khiến người ta cảm thấy ấm áp, cảm động.

Sáng tác bộ tiểu thuyết này, ước nguyện ban đầu của tôi là có thể vẽ nên cuốn truyện về thời thanh xuân, trân trọng lưu giữ những tháng năm tuổi

https://thuviensach.vn

hoa đẹp đẽ nhất trong những khối hổ phách ký ức. Khi viết phần thứ nhất *Niên thiếu thơ ngây*, tôi đã nhớ lại rất nhiều, cũng hoài niệm sâu sắc nhất. Những năm đầu thập niên 80, những vùng nửa phố nửa quê, những khu dân cư vây quanh các nhà máy, những dãy nhà tập thể, nhà cấp bốn xập xệ, nhà vệ sinh công cộng, hàng quà vặt lèo tèo vài thứ quà quê, những chiếc kem que giá vài xu, vô số những trò chơi con trẻ, những cuộc săn tìm vỏ kẹo, sưu tầm tranh ảnh, poster… Những ngày đó đa số mọi người đều như vậy, cuộc sống nghèo khó nhưng thật vui vẻ. Trên mạng, đa số độc giả đều đồng tình với cuốn thứ nhất này, tuy nhiên vẫn còn ít lời nghi ngờ, cho rằng cuối thập niên 80 làm gì còn những cảnh nghèo nàn như vậy nữa. Đối với những nghi ngờ này, tôi chỉ muốn nói đôi lời: không phải tất cả trẻ con sống ở cuối năm 80 đều được sống sung túc đâu. Lớp người lớn lên ở thành phố lớn hoặc các vùng duyên hải vào thời điểm ấy có thể coi là thế hệ hưởng phúc, còn ở những vùng thành phố bé nhỏ quê mùa, đa số những người sinh trong những năm 80 đều có gia cảnh tương tự gia đình Tần Chiêu Chiêu.

Có độc giả bình luận với tôi rằng:

"Tuyết Ảnh, tôi thích bạn lắm. Lời văn của bạn khiến tôi cảm động, vô cùng cảm động. Tôi có cảm giác từng câu từng chữ của bạn đang hiện rõ mồn một trước mắt tôi. Tôi sinh năm 84, ở nhà máy sản xuất quặng nhỏ tại Quý Khê, Giang Tây. Rất nhiều sự việc còn trong ký ức của tôi giống hệt những lời bạn miêu tả trong tiểu thuyết."

Hoặc:

"Tôi là một đứa trẻ lớn lên ở một thành phố nhỏ tỉnh Giang Tô, quá trình trưởng thành của tôi rất giống với cuộc sống của Tần Chiêu Chiêu dưới ngòi bút của tác giả. Tôi cũng đi nhà trẻ ở xí nghiệp của ba mẹ, cũng học trường tiểu học, trường trung học dành cho con em cán bộ nhân viên chức nhà máy; thậm chí nhà tôi ở cũng là những dãy nhà tập thể của nhà nước. Năm 81, lúc ba mẹ tôi kết hôn có mua một chiếc ti vi 12 inch của

https://thuviensach.vn

hãng FeiYue Thượng Hải, rất nhiều người cùng xóm đổ tới xem chung, vô cùng náo nhiệt. Đầu những năm 90 mới bắt đầu có máy giặt bán tự động hiệu Thủy Tiên và ti vi màu Panda 21 inch. Năm 95, nhà mắc điện thoại, tôi đã sung sướng suốt một thời gian dài. Năm 96, 97 bắt đầu có sự thay đổi chế độ ở các đơn vị, cuộc sống của mọi người bắt đầu đổi khác, sau đó mọi thứ tốt dần lên. Năm 2000 có điều hòa, năm 2002 bắt đầu mua nhà, được xa. Giống như hoàn cảnh này của chúng ta là sự phát triển tương đối bình thường của lịch sử, vì thế tôi đặc biệt có cảm tình với cuốn sách này. Thật sự, cứ như tự nhìn lại chính mình hai mươi năm trước vậy."

Hay:

"Tôi đoán mình và tác giả cùng một thế hệ. Quả thật rất giống, gần như gợi lại trọn vẹn ký ức của tôi. Tôi đã từng trải qua hết những cảm giác của Chiêu Chiêu, từ mong muốn được học đàn, đến chuyện đi nhặt nhạnh, thu gom vỏ kẹo, thậm chí cả chuyện ngày ngày mong được ăn ngon nữa. Tôi chưa xem hết tác phẩm nhưng khi đọc phần một, tôi cảm thấy thật gần gũi, tựa như nhớ về thuở ấu thơ, nhớ lại cuộc sống đơn thuần ngày ấy. Tuy ngày đó chúng ta sống thật thiếu thốn vật chất nhưng tinh thần rất vui vẻ. Được trải nghiệm những lời văn cảm động này thật thích thú vô cùng. Ôi cái thuở ngây thơ, thuần khiết…"

Những năm tháng hồn nhiên, thơ ngây đã qua đi, vĩnh viễn không thể quay lại, nhưng dư âm ký ức vẫn còn đây, mãi mãi ngát hương.

Đây là cuốn tư liệu ghi lại trọn vẹn quá trình trưởng thành cả một thế hệ, là kỷ niệm về những tháng ngày lấp lánh, rực rỡ đã xa, là quãng thời gian thanh thuần…

Những tháng năm hổ phách – một cuốn biên niên sử thanh xuân, một cuốn hồi ký tháng năm, cũng là hoài niệm cùng ký ức của cả một thế hệ.

https://thuviensach.vn

Vĩ thanh

Lúc Hạng Quân muốn bàn với Tần Chiêu Chiêu chọn thời gian hai người cùng về Tiểu Thành thăm ba mẹ cô, Tần Chiêu Chiêu đã nói chuyện thẳng thắn với anh. Cuộc nói chuyện kéo dài suốt buổi chiều, cuối cùng Hạng Quân cười khổ, thở dài. "Em đã quyết định thế, anh cũng đành chấp nhận thôi."

Cô vô cùng áy náy. "Em xin lỗi, Hạng Quân. Bác trai, bác gái luôn đối xử tốt với em, em cũng xin hai bác thứ lỗi. Tất nhiên, hơn hết vẫn mong anh tha thứ cho em, em đã khiến anh lãng phí mấy tháng với bao nhiêu tình cảm."

"Sao gọi là lãng phí được, em xứng đáng mà. Chiêu Chiêu này, em là một cô gái tốt. Anh không biết cậu Lâm Sâm kia, nhưng qua lời em nói, anh cũng đoán được hẳn cậu ấy cũng là một người đàn ông tốt. Có lẽ em xứng với cậu ấy hơn anh. Hơn nữa…" Hạng Quân dừng một chút. "Bại bởi tay người khác anh còn có thể không phục, chứ bại dưới tay anh em lính tráng với nhau, anh chẳng còn gì để nói. Chúc hai người sau này hạnh phúc viên mãn."

"Cảm ơn anh, Hạng Quân. Anh cũng là một người đàn ông tốt, em tin rồi đây anh nhất định sẽ gặp được một cô gái thích hợp hơn em."

"Cũng mong như vậy. Chiêu Chiêu này, em định khi nào đi Hạ Môn?"

"Ngày mai em sẽ chuyển thư đi trước, một tháng nữa mới có thể chính thức nghỉ việc ở công ty. Một tháng này cũng coi có thêm thời gian giải quyết vài việc lặt vặt, chắc là tháng Tám có thể khởi hành rồi."

https://thuviensach.vn

“Đến lúc đó nhớ gọi điện thoại cho anh, anh tiễn em một đoạn. Em đừng khách sáo với anh, không thể nên nghĩa vợ chồng cũng vẫn có thể làm bạn bè với nhau.”

Tần Chiêu Chiêu ngượng nghịu cười cười. “Cảm ơn anh.”

Vợ chồng Tần thị cũng vô cùng ủng hộ lựa chọn của con gái sau khi đã suy nghĩ cẩn thận. Dù Hạng Quân có điều kiện tốt nhưng tuổi anh đã cao, hơn nữa về nhà cũng chỉ làm lẽ. Nếu trong hoàn cảnh không còn lựa chọn nào khác, hai người sẽ bằng lòng với người con rể này; còn nếu được chọn, đương nhiên lựa chọn đầu tiên là vị hôn phu trẻ trung, bằng tuổi con gái mình. Hai người họ đều đã gặp qua Lâm Sâm, bao nhiêu năm tháng mà tâm ý của cậu với con gái họ vẫn chưa thay đổi, mối trường tình này là ưu điểm hàng đầu trong mắt ba mẹ Tần Chiêu Chiêu.

Hơn thế, Tần ba còn cẩn trọng dặn dò con gái: “Kiếm chồng nhất định phải kiếm một người đàn ông đối xử tốt với mình. Tiền bạc, địa vị, danh tiếng… đối với hôn nhân chẳng là gì cả, chỉ có tình cảm là thật. Chồng con có đối xử tốt với con hay không mới là điều quyết định cuộc sống của con có hạnh phúc, may mắn hay không. Ba thấy cậu Lâm Sâm kia là người nặng tình, nhất định sẽ đối xử tốt với con. Chiêu Chiêu, ba tin con không chọn sai người.”

Đàm Hiểu Yến cũng mừng cho cô. “Chiêu Chiêu, trái tim cậu cuối cùng cũng nói cho cậu biết nên chọn ai. Mà này, cậu với Lâm Sâm biết nhau cũng mười ba năm rồi nhỉ? Mất mười ba năm mới có thể đến được với nhau, tuy quá trình không có gì rầm rộ, sục sôi, cảm động lòng người nhưng trong đời một người bình thường, đó cũng coi như truyền kỳ rồi. Chiêu Chiêu, mình chờ xem hai cậu sống tới đầu bạc răng long.”

https://thuviensach.vn

Tạ Á biết Tần Chiêu Chiêu sắp tới Hạ Môn với Lâm Sâm cũng không có vẻ gì bất ngờ. “Chiêu Chiêu, nếu là cậu mình cũng chọn như vậy. Bởi vì, đối với một người con gái, thứ đầu tiên lựa chọn là rất nhiều, rất nhiều tình yêu, kế đó mới là rất nhiều, rất nhiều tiền. Nếu Âu Dương Hạo quay đầu lại tìm mình, mình nhất định cũng không do dự mà chọn anh ấy.”

Giọng nói chán chường của cô khiến Tần Chiêu Chiêu rầu rĩ một phen. Trên đời này không phải ai cũng may mắn được tình yêu tìm tới, cô cũng kể như một người may mắn được trời cao chiếu cố rồi.

Cô cẩn thận chuyển đề tài: “Tạ Á, mẹ cậu giờ có khỏe không?”

“Phẫu thuật thành công lắm, đã cắt bỏ toàn bộ khối u rồi, cũng không thấy có dấu hiệu lây lan trở lại. Có điều, nguy cơ tái phát ung thư vú trong vòng năm năm rất cao, vì thế vẫn phải cẩn thận. Chiêu Chiêu này, mình đã tính sắp tới sẽ về Trường Sa với ba mẹ. Mình sợ nếu giờ không tranh thủ ở cạnh ba mẹ, sau này có muốn cũng không còn cơ hội nữa, mình phải nhân dịp cả nhà vẫn còn có thể sum họp một nơi mà cùng ba mẹ chung hưởng vui thú gia đình.”

“Thế… còn Tổng giám đốc Chương thì sao?”

“Cắt đứt rồi. Lần trước bị thanh tra xong, ông ta giống chim sợ cành cong, đã tính đưa vợ con di cư sang Canada. Đến lúc then chốt, vợ con ông ta vẫn quan trọng hơn, mình chẳng qua chỉ là thứ hoa thơm cỏ lạ vệ đường. Có điều, ông ta cũng coi như có chút lương tâm, lúc đi còn cho mình một khoản phí chia tay. Hơn nữa, mình bình thường cũng không tiêu xài hoang phí nên không cần phải lo nghĩ mấy về cuộc sống sau này.”

Không cần phải lo lắng về cuộc sống sau này là một chuyện tốt, Tần Chiêu Chiêu mềm giọng vì bạn tốt: “Tạ Á, vậy cậu nên về Trường Sa đi, cố gắng sống vui vẻ với ba mẹ vài năm.”

https://thuviensach.vn

“Ừ, đúng vậy! Tình yêu đã không có, giờ thứ mình coi trọng nhất là tình thân gia đình. Chiêu Chiêu, năm nay cậu về nghỉ Tết nhớ tới Trường Sa chơi nhé, đưa cả Lâm Sâm đi cùng, mình nhất định sẽ đón tiếp hai người thật chu đáo.”

Lúc viết thư cho Kiều Mục báo tin mình sắp tới Hạ Môn, Tần Chiêu Chiêu chắc cậu sẽ ngạc nhiên và sửng sốt lắm. Nhưng sự ngạc nhiên và sửng sốt của Kiều Mục còn vượt quá cả tưởng tượng của cô. Cậu đọc thư của cô xong liền gọi điện tới: “Tần Chiêu Chiêu, mình hoàn toàn không hề hay biết, hóa ra Lâm Sâm vẫn yêu cậu. Cậu ấy yêu cậu bao nhiêu năm như vậy, đúng là… thực sự đúng là chuyện khiến người ta cảm động.”

Một cảm giác rung động đến tận tâm can chầm chậm lan tỏa khắp người Tần Chiêu Chiêu. Cô yêu Kiều Mục bao nhiêu năm, Lâm Sâm cũng yêu cô biết bao năm. Cô không thể đợi được tình yêu của Kiều Mục, cũng may mà, bỗng nhiên quay đầu lại, dưới ánh lửa tàn, vẫn còn một bóng dáng quen thuộc đứng đó lặng lẽ chờ cô. Cuối cùng cô cũng hiểu được, đâu mới là chân tình suốt đời không thể bỏ lỡ. Hóa ra, có nhiều thứ không cần cố công gắng sức theo đuổi, cuộc sống sẽ dần dần dạy cho ta hiểu, cái chính vẫn là cần có thời gian mà thôi.

“Tần Chiêu Chiêu, vốn mình còn muốn chuyển tới Hạ Môn sống, thật không ngờ cậu lại đi trước cả mình. Tiểu Đặng là một hòn đảo đẹp và thanh bình, hai người ở đây giống như sống giữa thế ngoại đào viên, bồng lai tiên cảnh vậy. Sau này có dịp, mình và Thanh Dĩnh sẽ tới Hạ Môn, lúc ấy tìm hai người cùng đi ăn hải sản nhé!”

“Được rồi, đến lúc ấy chủ nhà bọn mình nhất định tận tình đón tiếp!”

Tuy còn chưa bước chân tới đất Hạ Môn nhưng Tần Chiêu Chiêu đã không tự chủ được, tự cho mình cái quyền chủ nhà.

https://thuviensach.vn

Tháng Tám giữa hè, bước chân đạp lên ánh mặt trời vàng rực trải đầy đất, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu cuộc hành trình tới Hạ Môn. Trước đi tàu hỏa, chuyển sang ô tô rồi lại ngồi thuyền, dọc đường đi thực sự tàu xe mệt nhọc nhưng bản thân cô lại không cảm thấy có chút gì mệt mỏi, cả người và tinh thần đều vô cùng phấn chấn, vui thích.

Thuyền lướt trên biển xanh, ánh dương tan thành ngàn vạn gợn sóng lấp lánh lăn tăn trên mặt biển. Sóng nước lấp lánh như vô số đóa hoa bung nở giữa biển khơi. Đảo Đại Đặng dần lùi lại sau lưng, phía trước, đảo Tiểu Đặng đang hiện lên mờ ảo. Trên bến tàu, Lâm Sâm một thân quân phục xanh biếc đứng vững vàng như tùng bách trong gió. Anh bận việc nên không thể tới nhà ga đón Tần Chiêu Chiêu, chỉ có thể bớt thời gian chạy tới bến tàu chờ. Anh gọi điện thoại cho cô, vô cùng áy náy về chuyện này, cô chỉ tươi cười. "Không sao mà, lấy quân nhân sớm đã biết phải chịu nhiều khó khăn rồi. An tâm đi, không phải em chưa từng tới Tiểu Đặng, em biết đi thế nào mà."

Thuyền tiến lại gần bến tàu, từng tấc từng tấc, gần hơn, gần hơn nữa, Tần Chiêu Chiêu đã có thể nhìn thấy Lâm Sâm trước mắt. Anh mỉm cười nhìn cô không chớp mắt, nhu tình không buồn che giấu hiện rõ giữa hai hàng mi bừng bừng hào khí. Một quân nhân tráng kiện lộ ra nét dịu dàng động lòng người khiến trái tim cô bất giác rung lên. Thuyền cập bến, anh đưa một tay tới, ân cần đỡ cô lên bờ. Bàn tay anh thô ráp nhưng vô cùng ấm áp, mười ngón tay đan lấy nhau, phảng phất truyền một chút ấm áp từ bàn tay vào tận đáy tim, khiến lòng cô như hoa nở giữa xuân ấm.

Siết chặt tay cô, anh nhất định không buông. Một tay xách hành lý, tay kia dắt cô về phía trước. Không nói, cũng không hỏi gì, cô mỉm cười ung dung bước đi cùng anh. Bất luận đi tới đâu… chỉ mong đời này được nắm tay nhau đi hết nóng lạnh kiếp người, tới đầu bạc răng long.

https://thuviensach.vn

Chiêu Chiêu Mộc Mộc, từ nay bên nhau sớm sớm chiều chiều.

Ebook hãy truy cập:
http://tuthienbao.com/forum/forumdisplay.php?f=571

https://thuviensach.vn